

Giới thiệu Tẩy Oan Tập Lục

Là tựa truyện xuyên không nữ cường, truyện của ThiênLục mở màn với cô nàng là cảnh giới kiêu ngạo, những năm gần đây trẻ tuổi nhất chủ kiểm pháp y, chẳng hiểu tại sao xuyên qua đã muốn không đủ hay ho, còn âm kém dương sai gả vào nhà giàu có, không phải nói là đưa vào nhà giàu có, thân phận của nàng chết tiệt là một kiện lễ vật!! Mọi người đều nói Lâu tướng anh hùng xuất thiếu niên, chẳng những văn võ song toàn, trí dũng gồm nhiều mặt, hơn nữa tao nhã, cá tính trầm ổn, những người này đều là mù sao? Nàng muốn nói, hán kia kêu đa mưu túc trí, âm hiểm xảo trá, tâm tư bí hiểm. . . Lâu Tịch Nhan không hiểu, nàng rõ ràng là một người mặt sẹo, trong miệng thỉnh thoảng nhắc đi nhắc lại bộ phận thân thể người là một quái nữ nhân, vì cái gì hán không có cách nào dời tâm mắt, thậm chí phá lệ muốn cùng nàng thường xuyên sống chung một chỗ, cho dù là trò chuyện chút hán và nàng đều rất coi nhẹ ~ chuyện nhà, rất kì quái. Hán phải hảo hảo nghiên cứu một chút. . . Với những tình khúc đậm chất ngôn tình sắc, tựa truyện Tẩy Oan Tập Lục sẽ còn mang lại nhiều bất ngờ cho độc giả.

Bạn đang đọc truyện *Tẩy Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tối nay ánh trăng đặc biệt sáng ngời, nó lại bị một tầng mây mù đỏ như máu bao trùm, khiến cho ánh trăng vốn thanh nhã, thoát nhìn âm trầm dị thường, ngay cả trong không khí giống như cũng lộ ra mùi máu tươi, rạng sáng hai giờ đêm vô cùng yên tĩnh, chỉ có lá cây xào xạc lay động, không ai lại đi để ý bầu trời đêm quý dị.

Sáng ngời trong phòng, đầy đủ các loại dụng cụ phẫu thuật, đáng tiếc nơi này không phải là phòng phẫu thuật mà là phòng giải phẫu.

Cô gái mặt bị khâu trang che hơn phân nửa, nhìn không ra diện mạo, một đôi mắt sáng ngời sắc bén chuyên chú nhìn chăm chăm thân thể màu trắng nằm trên giường. Thu hồi thước đo trong tay, cô gái lạnh giọng nói: “Người chết giới tính là nữ, chiều cao 1m68, tuổi từ hai mươi đến ba mươi tuổi, thi thể đã muốn bắt đầu hư thối, bước đầu suy đoán, hán là chết khoảng hơn một tháng.”

Đứng sau cô là một cô gái trẻ tuổi, nghiêm túc ghi chép lại, trên tay không dám có nửa điểm chậm trễ.

Cẩn thận kiểm tra mỗi một chỗ trên thi thể, khi nhìn đến ngón tay thi thể thì, Trác Tĩnh nhíu mày, thanh âm như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh: “Người chết mười móng tay toàn bộ bị nhỏ.”

“Lại là mười móng tay bị nhỏ?” Hình Lam dùng tay một chút, nhanh chóng ngắt đầu: “Trác y, này có thể hay không là liên hoàn giết người án?” Hơn nữa đây, đã là bốn thi thể nữ bị nhỏ móng tay!

Trác Tĩnh chuyên chú kiểm tra trên thi thể lưu lại mỗi một chỗ dấu vết, một lúc sau, mới lạnh giọng trả lời: “Có phải hay không liên hoàn giết người án, hán là từ ngành điều tra nhận định, làm một pháp y, trách nhiệm là ghi chép tường tận tất cả đặc thù trên thi thể cùng nguyên nhân tử vong, cung cấp các chứng cứ cùng manh mối để phá án. Tùy ý kết luận là liên hoàn án, dễ dàng dựa vào đó để kiểm tra, sẽ xem nhẹ những chi tiết khác.”

“Tôi đã biết.” Hình Lam âm thầm gõ gõ đầu, Trác y là người trẻ tuổi nhất trong vài năm gần đây, năng lực rất xuất sắc đã sớm làm chủ kiểm pháp y, có thể đi theo bên người cô học tập, thật sự rất nhanh tiến bộ, chỉ là khuôn mặt cô vạm vỡ không đổi ánh mắt lạnh như băng, vẫn là rất dọa người! Nhất là lúc cô làm việc!

“Người chết cổ có dấu tay làm bị thương, hiện lên màu đen, còn lại hai bên nhìn không rõ thấy ngoại thương, người này chết là do bị nghẹt thở. Hạ thể hoàn hảo, loại bỏ khả năng trước khi chết nạn nhân bị xâm phạm.” Trác Tĩnh một bên cời bao tay, vừa nói: “Tiểu Hình, trước khi trời sáng liền đem báo cáo chỉnh sửa lại sau đó đưa tôi ký tên, rồi giao cho bộ phận hình sự, còn có vừa rồi tìm được vật mẫu, sáng mai đưa đến khoa kiểm nghiệm, rồi cô có thể nghỉ ngơi.”

Hình Lam trong lòng khóc thét, ngoài miệng lập tức nói: “Đã biết.” Đêm nay lại không được ngủ!

Hình Lam thu thập từ người chết từ trên xuống dưới quần áo cùng một ít da làm vật mẫu, bỗng nhiên thấy có một vật hình tròn bằng kim loại cỡ lòng bàn tay, hỏi: “Trác y. Đây là vật từ trên áo khoác người chết tìm được, phải chuyển giao cho bên hình sự sao?”

Trác Tĩnh tùy ý nhìn lướt qua, trả lời: “Trước đưa đi khoa kiểm nghiệm, bọn họ sẽ xử lý.” Nói xong gọn gàng đi ra khỏi gian khám nghiệm tử thi.

“Vâng.” thu thập xong vật mẫu cùng bản ghi chép, Hình Lam chạy nhanh đuổi kịp Trác Tĩnh, bước nhanh rời đi gian khám nghiệm tử thi. Mặc dù là đã ở bộ phận pháp y công tác nửa năm, cô vẫn là không dám đêm khuya một mình ở cùng một chỗ với thi thể.

“Thế nào? Khám nghiệm tử thi báo cáo xuất hiện gì không?” Mới đi tới văn phòng, hai người lập tức bị người chặn lại!

Cô gái mảnh khảnh nghiêng người dựa vào khung cửa, một đầu tóc ngắn thoải mái gọn gàng, tinh thần đặc biệt rất tốt, ánh mắt kiên quyết có chấp.

Hình Lam khóc thét: “Cố đội trưởng, ngài cũng quá khoa trương đi! Bây giờ đã là ba giờ đêm!”

Cố Vân nhẹ nhàng nhướn mi, cười nói: “Cho nên?”

Thất bại rũ xuống bả vai, Hình Lam bất đắc dĩ trả lời: “Cho nên ngại chờ,tôi lập tức đi chỉnh sửa lại, trước sáng mai nhất định có kết quả!” Khó trách Cố đội trưởng cùng Trác y có thể trở thành bạn tốt,hai người đều là cuồng công tác!!

Nhìn Hình Lam cúi đầu đi vào văn phòng,Cố Vân lớn giọng cười nói: “Cảm ơn!”

Trác Tĩnh đã muốn ở đối diện mở ra văn phòng riêng của cô, Cố Vân lập tức theo đi vào,còn chưa kịp mở miệng, Trác Tĩnh giọng điệu đặc biệt trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi vang lên: “Thế nào, đêm dài đằng đẵng vô tâm với giấc ngủ?”

“Đi chết đi!” Liếc cô một cái,Cố Vân trách mắng: “Một tháng nay liên tiếp phát hiện vụ án phụ nữ bị giết, Lí cục ánh mắt đều nhanh phun hỏa, hiện tại người của hai đội điều tra đâu còn phân ban ngày buổi tối!”

Trác Tĩnh tùy tay gỡ xuống bút máy dùng để cố định sợi tóc, một đầu tóc dài quá thắt lưng lập tức rũ xuống, mỗi một dựa vào ngòai ở trên ghế sa lon,híp nửa mắt,miễn cưỡng hỏi: “Ngày hôm qua cuộc thi so tài giữa các ngành cấp tỉnh kết quả có hay không có gì đặc biệt?”

“Không có!” Nói đến cái này cô lại tức giận, án tử nhiều như vậy, cục lãnh đạo còn bắt cô nhất định phải tham gia trận đấu trong tỉnh, hàng năm đều là cô đoạt hạng nhất của tổ nữ, còn có cái gì giống vậy! Nhìn Trác Tĩnh bộ dáng thoải mái sắp ngủ, Cố Vân vỗ nhẹ đầu của cô,cười nhẹ nói: “Tôi nói Đại tiểu thư, tôi đây cùng người nói án tử!”

Ánh mắt khẽ nhắm, Trác Tĩnh thanh âm lười nhác, nhưng như cũ trong trẻo lại lạnh lùng rõ ràng: “Này người chết quả thật cùng trước đó ba án mạng có nhiều chỗ giống nhau, đều là bị khấp trụ khí quản (bóp cổ), nghẹt thở mà chết, hơn nữa mười móng tay đều bị nhổ. Theo thủ pháp giết người cùng các án trên xem ra cùng một loại thủ pháp, giống như là liên hoàn giết người án, dựa theo mức độ hư thối của thi thể, người phụ nữ này là nạn nhân thứ nhất bị giết.”

Nghe Trác Tĩnh phân tích, Cố Vân ở trong phòng làm việc đi qua đi lại, suy nghĩ vụ án, chợt phát hiện cửa phòng có một vật gì đó ả ả phản xạ ánh sáng, đi qua nhặt lên liền thấy, đó là một tiểu bản (vật nhỏ) một mặt được khắc hình bát quái đồ màu vàng, lại ở trong túi đựng vật chứng, vậy là vật chứng đi.

Đi đến trước mặt Trác Tĩnh, Cố Vân hỏi: “Đây là cái gì?”

Chậm rãi mở to mắt, thấy rõ vật trong tay Cố Vân, Trác Tĩnh thầm mắng, Hình Lam nha đầu kia, làm việc luôn hấp tấp như vậy, vật chứng quan trọng như thế cũng dễ quên! Ngồi thẳng thân mình, Trác Tĩnh trả lời: “Trong quần áo của người chết tìm được, chờ khoa kiểm nghiệm đồng nghiệp kiểm nghiệm xong, hẳn là sẽ đến trên tay cậu.”

Vừa nghe đến đây là vật chứng của án tử, Cố Vân lập tức tinh thần tỉnh táo, văn phòng chỉ bật đèn bàn nhỏ, Cố Vân đơn giản mở ra cửa sổ, dựa vào ánh trăng đêm nay đặc biệt sáng ngời bắt đầu nghiên cứu vật chứng.

Ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vật trong tay, Cố Vân không có hoàn toàn chú ý tới bầu trời đêm đen sẫm ở lúc cô đưa ra bát quái đối với ánh trăng dần dần bị luồng mây màu đỏ bao trùm.

Kỳ quái, vừa rồi xem rõ ràng là màu vàng, như thế nào bây giờ nhìn, lại biến thành màu đỏ?! Chẳng lẽ mặt trái là màu vàng? Nhanh chóng nhìn kỹ, một mặt khác cũng là giống nhau bát đồ màu đỏ, toàn bộ tiểu bản còn tựa hồ ả ả lộ ra ánh sáng màu đỏ, tại sao lại có thể như vậy?!

“A ——” Trong lòng nghi hoặc, trên tay bỗng nhiên đau xót.

Trác Tĩnh đứng dậy đi đến phía sau cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

Cúi đầu xem ngón tay, chỉ thấy ngón trỏ có một đường vết máu thật sâu, vài giọt máu đỏ tươi dừng ở trên túi đựng vật chứng, Cố Vân không sao cả cười cười: “Không có gì, không biết bị cái gì cắt một chút.”

Trên ngón tay miệng vết thương rất sâu, máu còn đang tí tách chảy, Cố Vân bộ dáng không chút để ý khiến cho Trác Tĩnh nhú mày, từ giá sách bên cạnh lấy ra bông y tế, đặt ở trên miệng vết thương, Trác Tĩnh lạnh lùng hừ nói: “Đề lại miệng vết thương!”

Cố Vân liếc mắt xem thường, không phải chỉ là một chút trầy da nhỏ thôi!

Ấn bông y tế vào miệng vết thương, rất nhanh liền bị máu thấm ướt, Trác Tĩnh ánh mắt chợt sắc bén, cái gì sắc bén như vậy, cư nhiên ngay cả cảm máu đều khó khăn ? Lấy vật từ trong tay Cố Vân,Trác Tĩnh kinh hãi: “Tại sao có thể như vậy?”

Cái gì làm luôn luôn lãnh ngạo Trác y sợ hãi! Cố Vân cũng rất nhanh vươn đầu tới, vừa nhìn thấy, Cố Vân cũng kinh ngạc khẽ gọi nói: “Máu... ngấm đi vào!!”

Vốn giọt máu ở bên ngoài túi vật chứng không thấy, máu cư nhiên xuất hiện ở phía trên bát quái đồ màu đỏ!! Làm sao lại có chuyện này, máu xuyên thấu túi vật chứng... “Nguy rồi!” Sau một lúc ngắn ra, hai người trằm miệng một lời kêu lên: “Lúc này làm sao viết báo cáo ~”

Hai người nhìn nhau cười khở, đầu đầu giải thích thế nào máu Cố Vân tại sao xuất hiện ở trên vật chứng, ai cũng không chú ý tới, kia giọt máu rót vào bát quái bản, đang dọc theo hình cung vết xe, chảy vào ở giữa nơi âm dương giao nhau... Một phút kia máu rơi vào ở giữa, bát quái bản bỗng nhiên phóng

ra một đạo hồng quang rất mạnh, Trắc Tinh cùng Cổ Vân đều không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngã xuống trên mặt đất.

Sau khi ánh sáng lóe lên, trong phòng chủ kiểm pháp y, vẫn kia chiếc đèn bàn nhỏ, trên mặt đất nằm hai bóng dáng ngã xuống đất ngất đi.

Máu chảy không ngừng trên miệng vết thương của Cổ Vân đã khôi phục như lúc ban đầu, không có một tia vết thương.

Bát quái bản màu vàng ổn định dừng ở bên cạnh hai người các cô, không hề khác thường.

Phía chân trời ngoài cửa sổ, ánh trăng trong sáng, tất cả đều là như vậy yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Sai Thân Nhập Gã

Mưa to như trút nước, cùng với tiếng sấm ầm vang, gió to quét mạnh vào cửa sổ cũ nát, ngã trái ngã phải, ba ba rung động! Ở trong sùnn điện* một ngôi miếu nhỏ đồ nát, ba nữ tử trẻ tuổi cuộn mình, giá y đồ thắm, ở đây trong đêm tối âm trầm, giữa miếu thờ nơi nơi lộ ra mùi mốc meo, hiện lên vô cùng quý dị. (*gian phòng bên cạnh phòng chính)

Trong phòng không có đèn, ngẫu nhiên những tia chớp đem miếu đồ nát chiếu sáng lên, từng đạo ánh chớp sắc bén, mỗi một tia hạ xuống, đều giống như chém thẳng vào đất, vô cùng chói mắt, âm thanh tiếng sấm đình tai nhức óc, khiến cho thoát nhìn nữ tử ít tuổi nhất hoảng sợ rụt người lại.

Dùng sức túm cánh tay đại tỷ, Thanh Mạt cúi đầu khóc nói: “Đại tỷ, chúng ta làm sao bây giờ ? Muội rất sợ!”

Lại một đạo ánh chớp hiện lên, rốt cục có thể thấy rõ bộ dáng của mấy nữ tử, ba người đều tuổi dậy thì, đặc biệt tao nhã, má trái tuyệt mỹ, có thể làm cho các nữ nhân ghen tỵ, nam nhân yêu mến, chỉ tiếc, các nàng bên phải gương mặt, bị hai đường vết đao thật sâu, má phải gần như toàn bộ bị hủy, giờ đây sấm chớp ban đêm, nhìn càng có chút dữ tợn.

Vỗ nhẹ bả vai tiểu muội, Thanh Linh mặt xám như tro tàn, cúi đầu nói: “Qua ngọn núi này, là rời khỏi Hạo Nguyệt quốc, chẳng lẽ chúng ta thật không có biện pháp thoát khỏi vận mệnh lẽ vật sao? ”

“Ta không cam lòng!” Ánh mắt quét cường gắt gao nhìn chằm chằm mưa to sấm chớp ngoài điện, Thanh Phong cắn chặt môi dưới cơ hồ trào da đỏ máu.

Chậm rãi ngẩng đầu, dựa vào bả vai Thanh Phong, Thanh Mạt hiểu chuyện nhỏ giọng an ủi: “Nhị tỷ, tỷ đừng sợ hãi, nghe nói người phải gả cái kia Lâu thừa tướng, là người khiêm tốn hiếm có, cả về văn hay võ, đều rất nổi tiếng, hẳn, hẳn là sẽ không bạc đãi tỷ.” Đáng thương nhất là đại tỷ, lại bị đưa vào trong cung, truyền thuyết Khung Nhạc vương hi nộ vô thường, thị huyết bá đạo, ôn nhu nhã nhặn lịch sự đại tỷ sao có thể chịu được!

Thanh Phong cười nhạt: “Ai yêu thích!”

Xoay người, một tay nắm tay đại tỷ, một tay nắm tay tiểu muội, Thanh Phong hung hăng gầm nhẹ nói: “Tỷ rất hận! Dựa vào cái gì vua Khung Nhạc quốc nói một câu, là có thể muốn làm gì thì làm! Dựa vào cái gì hoàng thượng vô năng (không có năng lực), muốn chúng ta Thanh gia đi gánh vác! Dựa vào cái gì giết chết cha mẹ chúng ta, chúng ta còn để hắn xem như lễ vật tiến cống lấy lòng Khung Nhạc!! Dựa vào cái gì!?”

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Thanh Phong bởi vì gào thét, oán hận mà trở nên vặn vẹo, Thanh Linh thở dài nói: “Chỉ bằng Khung Nhạc là bá chủ của lục quốc, các nước đều phải làm lễ . Chỉ dựa hoàng thượng là vua của một nước, quân muốn thần chết thần không thể không chết! Ai bảo chúng ta chính là những nữ tử tay trái gả không chặt?!” Vận mệnh cho tới bây giờ cũng không phải các nàng có thể nắm giữ trong tay!

Bỏ tay Thanh Linh ra, Thanh Phong liền đứng dậy, xoay lưng, không cam lòng trả lời: “Nữ tử thì thế nào?! Tỷ nhất định không đi Khung Nhạc!”

Nhìn thấy bóng dáng quét cường của Nhị tỷ, lại nhìn thấy vẻ mặt sầu lo của đại tỷ, Thanh Mạt sợ hãi nói: “Mà ngay cả này gương mặt được nhiều người yêu thích, chúng ta đều hủy, bọn họ vẫn là muốn đem chúng ta đến Khung Nhạc! Nhị tỷ, chúng ta căn bản không có biện pháp thay đổi cái gì, không phải sao?”

Nhẹ tay khẽ vuốt vuốt hai má bây giờ vẫn như cũ đau đến trong lòng, Thanh Phong hít vào một hơi, cắn răng nói: “Cho dù chết, Thanh Phong ta cũng không mặc cho người định đoạt! Hơn nữa người kia, vẫn là hôn quân hai tay dính đầy máu tươi của cha mẹ!”

Thanh Linh cả kinh, vội la lên: “Phong nhi, muội muốn làm gì?”

Từ từ xoay người lại, Thanh Phong hai tay nắm chặt thành quyền kiên định nói: “Tỷ, muội muốn ở lại Hạo Nguyệt, ở lại bên người cha mẹ, cho dù lưu lại chỉ là thi thể của muội!”

Đón nhận lời nói như bình thường của Phong nhi, một đạo tia chớp màu trắng chém thẳng xuống, ánh sáng chiếu vào trên mặt Phong nhi, Thanh Linh nhìn thấy của nàng kiên trì cùng quyết tuyệt.

Thôi, gắt gao cầm lấy tay Thanh Phong, Thanh Linh bỗng nhiên cảm thấy như trút được gánh nặng, cười nhạt nói: “Được! Tỷ tỷ cùng muội, dù sao sống với tỷ mà nói, đã muốn không còn ý nghĩa.” Không cần suy nghĩ phải đối mặt với tương lai, có lẽ là một loại giải thoát!

Nửa ngời chồm hóm trên mặt đất Thanh Mạt cũng nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy tay của hai nàng, vội la lên: “Các tỷ tỷ làm gì, muội cũng làm cái đó, Mạt nhi vô luận như thế nào, cũng không rời khỏi các tỷ!”

Thanh Linh do dự, đau lòng nhìn về mặt đơn thuần của Mạt nhi, nàng có lẽ còn không hiểu được ý nghĩa của cái chết, nàng mới mười lăm tuổi?

Đón nhận cặp mắt to thanh thuần của Mạt nhi, Thanh phong tìm giống như bị đao cắt, nhưng là nàng vừa nghĩ tới nàng phải gả cho cái kia trên chiến trường nổi danh giết người lãnh khốc, Thanh Phong lập tức đánh một cái rùng mình, nói: “Đại tỷ, Mạt nhi đơn thuần thiện lương như vậy, lưu một mình nàng lại trên đời, cũng chỉ lại chịu khổ mà thôi, hôm nay chúng ta ngay tại trong miếu đồ nát này, một nhà đoàn tụ đi!”

Nhìn ba cánh tay nắm cùng một chỗ, Thanh Linh bỗng nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, giống như vì thuyết phục chính mình, Thanh Linh dùng sức gật đầu, nói: “Được! Một nhà đoàn tụ là tốt nhất!”

Ba người ngẩng đầu nhìn liếc một cái xà ngang trên nóc phòng, ăn ý nhìn nhau cười, đây là từ sau khi cha mẹ qua đời, lần đầu tiên các nàng cười, bởi vì qua hôm nay, các nàng không bao giờ... nữa lại xa nhau!

Nhanh nhẹn tháo xuống đai lưng bằng lụa màu đỏ bên hông, đem một thân hồng y hoa mỹ này tháo xuống, tiếp đó. Chỉ thấy một thân trung y (quần áo bên trong) trắng thuần, khẽ ném hồng trừ* xuyên qua xà ngang, ba người đứng ở trên chiếc bàn cũ nát, đem cổ đi vào trong vòng hồng trừ, không chút do dự. (*đai lưng bằng lụa màu đỏ)

Thanh Linh nhìn thoáng qua bên cạnh hai vị muội muội, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Phong nhi, Mạt nhi, kiếp sau, chúng ta vẫn làm tỷ muội!”

“Ừm!” Thanh Phong, Thanh Mạt dùng sức gật đầu.

Ba người tay nắm tay, khẽ đá bàn vuông, hồng trừ đột nhiên buộc chặt, ba con người sinh mệnh dần dần trôi qua.

Bình lính áp giải Thanh gia tỷ muội đi Khung Nhạc ở chính điện ngôi miếu đồ nát nghỉ ngơi, hần lớn như vậy, còn chưa từng thấy qua mùa xuân lại mưa lớn như thế! Tùy ý nhìn lướt qua chỗ của Thanh gia tỷ muội, đó là sườn điện, vừa nhìn qua liền dọa hần chết khiếp, ở từng đạo tia chớp hạ xuống, ba bóng dáng thẳng tắp ở giữa không trung đung đưa đến đung đưa đi, tay áo tung bay!

Hét lên một tiếng, tiểu binh té ngã trước mặt Lý Húc, hoảng sợ hô: “Quý... có quý.”

“Cái gì?” Lý Húc ngăn ra, theo tầm mắt của tiểu binh nhìn qua, ba bóng dáng nhẹ nhàng lay động cũng khiến cho hần hoảng sợ toát ra mồ hôi lạnh! Thanh gia tỷ muội thất cổ?!

Lý Húc vội vàng đứng dậy đá văng cửa sườn điện, chỉ thấy hồng y đầy đất, ngay tại trước mắt ba đôi giày thêu đỏ sẫm đong đưa, Lý Húc sợ tới mức lui về phía sau mấy bước, miệng hoảng loạn kêu lên: “Mau... mau mau!! Đỡ các nàng xuống!”

Một đám binh lính chân tay luống cuống, ột cục đem ba nữ tử đỡ xuống, ba người sắc mặt toàn bộ đều biến thành màu đen, hai mắt nhắm nghiền.

Lý Húc nhìn chằm chằm Thanh Mạt là người nằm đầu tiên từ bên trái sang, vội la lên: “Nàng thế nào?”

Tiểu binh cẩn thận kiểm tra hơi thở của Thanh Mạt, nuốt một ngụm nước bọt, trả lời: “Nàng... đã chết.”

Lý Húc run rẩy lấy tay chỉ hướng Thanh Phong, vội la lên: “Vậy... sao đây?”

Tiểu binh sau khi dò xét hơi thở, thu hồi tay, nhìn sắc mặt tái nhợt của Lý đại nhân, tiểu binh sợ tới mức cũng không dám trả lời, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Đều đã chết? Lý Húc mồ hôi lạnh ứa ra, tỷ muội Thanh gia đây là Khung Nhạc vương khâm điểm (mệnh lệnh) chọn người tiến cống, hiện tại đều đã chết! E rằng hần khó giữ mạng? Chỉ sợ số phận của Hạo Nguyệt quốc cũng khó tránh thoát! Ngay tại thời điểm Lý Húc mất hết can đảm, tiểu binh bỗng nhiên kêu lên: “Đại nhân, Đại tiểu thư Thanh gia còn có hơi thở!” Mặc dù rất mỏng manh, nhưng là tuyệt đối còn sống.

“Thật sao? Thật tốt quá! Mau đưa nàng lên xe, mời đại phu!” Rốt cục còn có một người còn sống!

Lý Húc ra lệnh bọn lính ba chân bốn cẳng đem giá y tùy tiện bọc ở trên người Thanh Linh, hoàn toàn không có tâm tư đi để ý tới hai cỗ thi thể khác trên mặt đất.

Tiếng sấm vừa vang lên một tiếng ngoài miếu đồ nát, ánh sáng màu trắng chói mắt chiếu xuống từng đạo sắc bén, thi thể trên mặt đất có vẻ càng thêm lẻ loi lạnh lẽo, tiểu binh trong lòng sợ hãi, nhưng cũng không đành lòng để hai nữ tử đáng thương phơi bày nơi miếu đồ nát, cầm lấy giá y trên mặt đất, cẩn thận đắp lên trên người các nàng.

Đang lúc hần nghĩ rồi đi, chợt lóe lên một đạo hồng quang bất đồng với tia chớp, trên mặt đất hai người không hề thở nữa bỗng nhiên mở to mắt ra “A ——” tiểu binh tiếng hét chói tai vang vọng miếu đồ nát!

Lý Húc đã đi tới ngoài chính điện không kiên nhẫn quát: “Người lại kêu quý gì?”

“Nàng... Các nàng...” Lúc này đây, tiểu binh nói đều nói không được, chỉ chặt vật một đường đi ra sườn điện.

Hai thi thê nữ sao còn đem hấn dọa thành như vậy? Lý Húc sinh nghi, lại đi vào sườn điện, lại phát hiện hai nữ tử vừa rồi không còn thở ngực bụng xuất hiện kỳ tích hơi thở phập phồng, ánh mắt mặc dù nhắm chặt, sắc mặt cũng không phải xanh tím!

“Thật sự là ông trời phù hộ, ông trời phù hộ.” Lý Húc mừng như điên, các nàng không có chết! Mạng của hấn cuối cùng cũng giữ được rồi! “Người tới, đem các nàng mang đi!”

Trong mưa gió, binh lính mang hai người đỡ ra miếu đồ nát, đang muốn đưa đến chỗ Thanh Linh, ở trên xe ngựa, Lý Húc bỗng nhiên kêu lên: “Chờ một chút.”

Ba người này vừa hủy dung vừa tự sát, lần này không chết, khó nói lần sau lại muốn làm ra chuyện gì nữa! Từ đây đến Khung Nhạc, lộ trình còn có hơn mười ngày! Trong lòng suy tính một chút, Lý Húc trầm giọng nói: “Đem các nàng phân ra, một người sắp xếp một cái xe ngựa, không cho các nàng gặp lại. Còn nữa, ở trong nước cho các nàng uống thuốc hạ mê túy tán, nhất định phải đem các nàng còn sống đến Khung Nhạc quốc!”

“Dạ!” Ba người lập tức bị nhét vào trong ba chiếc xe ngựa, trước khi đến Khung Nhạc, các nàng không có cơ hội gặp lại, cũng không có cơ hội lần nữa đi xuống xe ngựa.

Thanh gia tử muội, các ngươi chó trách ta, muốn trách thì trách chính các ngươi, ai bảo các ngươi bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, ai bảo các ngươi tài hoa hơn người, ai bảo các ngươi nổi tiếng lục quốc, Khung Nhạc quốc chỉ đích danh là nữ nhân, đừng nói hủy dung, ngay cả chết, các ngươi cũng phải chết ở Khung Nhạc, tất cả đều là số phận!!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cướp Cô Dâu.

Đầu xuân, mùa muôn hoa khoe sắc. Khung Nhạc quốc cường đại hưng thịnh, kinh thành Hoán Dương hiển nhiên nơi nơi náo nhiệt, còn chưa vào thành, đã muốn nghe thấy bên trong thành âm thanh vô cùng xôn xao náo nhiệt, hai bên đường chính, còn có không ít thương nhân, dân thường thường xuyên ra vào Hoán Dương thành, rất náo nhiệt.

Gió mát quạt vào mặt, tiếng chim hót mùi hoa thơm ngát, mắt thấy lập tức sẽ đến cửa thành Hoán Dương, Lý Húc vừa vui lại vừa sợ! Vui chính là bốn ba mươi ngày, hữu kinh vô hiểm*, bọn họ cuối cùng đã tới rồi, sợ chính là, mặt của ba vị tiểu thư kia... Bên trong xe ngựa, một cánh tay mảnh khảnh đang ra sức bắt lấy song cửa sổ cũng không cao lắm, đáng tiếc còn chưa có đựng tới, lại vô lực buông xuống.

(*Hữu kinh vô hiểm: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm)

Còn thiếu chút nữa!

Trác Tĩnh lại một lần nữa thử vron tay phải, lần này tốt hơn một chút, đầu ngón tay có thể chạm được bệ cửa sổ, thở gấp mấy cái, Trác Tĩnh tay trái cố gắng dùng lực chống đỡ thân thể, sau một hồi làm đi làm lại nhiều lần, cô mới miễn cưỡng làm cho chính mình ngồi thẳng thân mình.

Mồ hôi từ trên trán theo hai má chảy xuống, vết thương trên má phải đau đớn vô cùng, cũng khiến cho Trác Tĩnh thanh tỉnh một chút.

Cô bị nhốt tại không gian nhỏ hẹp này đã muốn rất nhiều ngày, có người mỗi ngày đều sẽ cho cô ăn cơm chứa một lượng lớn thành phần thuốc an thần, mấy ngày sau đó, cô giả bộ hôn mê sâu, bọn họ đổ vào mấy hộp rồi cũng vứt đi. Đầu óc của cô bây giờ còn tỉnh thanh tỉnh, nhưng là tay chân như cũ vô lực.

Cô Vân ở nơi nào? Các cô sau khi bị tập kích trong văn phòng, phải chăng cùng bị mang đi, nhóm người này là ai? Muốn làm gì? Địa phương nào cần chọn xe ngựa làm phương tiện giao thông? Cô hiện tại đang ở nơi nào? Trác Tĩnh đầu óc luôn luôn thông minh nhanh chóng hoạt động, hy vọng có thể tìm được chút manh mối, đáng tiếc trong đầu xoay quanh một đồng vấn đề.

Xe ngựa đang tiến lên bỗng nhiên dừng lại. Ngoài xe ngựa, một đạo giọng nam quen thuộc cung kính có chút nịnh nọt vang lên: “Đại nhân, ba vị tiểu thư Thanh gia đã đưa đến rồi, người xem...”

Cô nhận ra thanh âm này, mấy ngày nay thường xuyên vang lên ngoài xe ngựa, hấn hấn là người thực hiện hành động bắt cóc lần này.

Hoàn cảnh bên ngoài dường như có chút ồn ào, Trác Tĩnh cẩn thận lắng nghe, một lúc sau, một đạo giọng nam trầm thấp lạnh lùng trả lời: “Hoàng thượng đã truyền khẩu dụ, Đại tiểu thư Thanh gia lập tức tiến cung, Nhị tiểu thư đưa vào Lâu tướng phủ, Tam tiểu thư đưa vào Túc tướng quân phủ, Lý đại nhân đã khổ rồi, mời trở về đi!”

Hoàng thượng? Tiến cung?

Hiện nay trên thế giới còn có quốc gia nào còn áp dụng quân chủ? Thì ra cô đã muốn bị đưa đến Trung Quốc. Theo như cuộc đối thoại của bọn họ, cô có thể khẳng định là cùng bị trói có ba người, Cổ Vân có hay không ở trong đó?

Trác Tĩnh nín thở, tiếp tục lắng nghe.

Ngoài xe ngựa, Lý Húc lập tức khom người hành lễ, trả lời: “Đa tạ Khung đế ban ân.”

Lễ quan không có dư thừa liếc mắt nhìn Lý Húc một cái, ánh mắt đảo qua ba chiếc xe ngựa, hỏi: “Chiếc nào là xe ngựa của Đại tiểu thư Thanh gia?”

Chỉ hướng xe ngựa ở chính giữa, Lý Húc nhanh chóng trả lời: “Chính là chiếc này.”

Hai người nam tử mặc quần áo hoàng cung nhanh chóng hướng xe ngựa đi tới, dắt dây cương, nghe theo Lễ quan một tiếng: “Hồi cung!”

Đoàn người tiến cửa thành phía đông, chậm rãi bước vào.

Ngoài cửa thành, còn có hai đội người ngựa, kiến phó thức chủ (nhìn thấy người hầu thì nhận thức được chủ nhân), Lý Húc chỉ liếc mắt một cái, đã muốn biết, bên trái một thân quần áo màu lam, nhã nhặn có lễ, nhất định là người của phủ Thừa tướng, bên phải, trang phục bằng vải bố màu xám, cao lớn cường tráng, đương nhiên là gia tướng của Tướng quân phủ.

Gật đầu lấy lễ, Lý Húc cười nói: “Hai vị đại nhân, trên chiếc xe ngựa này là Nhị tiểu thư Thanh gia, chiếc xe ngựa kia là Tam tiểu thư Thanh gia.”

Phái người tiến lên dắt xe ngựa, hai người đối với Lý Húc hơi hơi chấp tay sau đó chia ra hai hướng nam bắc rời đi.

Ba chiếc xe ngựa chia nhau bị dẫn đi, tiểu binh thấp giọng hỏi: “Lý đại nhân, chúng ta bây giờ làm thế nào?”

Giơ lên roi ngựa, Lý Húc quát lớn: “Đi, suốt đêm chạy về Hạo Nguyệt quốc.”

Khung đế lại có thể ngay cả cửa cung cũng không để cho bọn họ tiến vào đã đem bọn họ đuổi đi, lại cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, đã đem hai vị tiểu thư qua loa tặng người! Song ngẫm lại cũng đúng, các nàng chính là vài món lễ vật của tiểu quốc tặng tới, chẳng lẽ còn muốn Khung Nhạc bốn phía ngênh đó, thiết yền chiêu đãi hay sao? Quay đầu lại nhìn thoáng qua ba phương hướng, xe ngựa càng lúc càng xa, Lý Húc thở dài một tiếng, ba vị tiểu thư, các người tự mình cầu phúc đi... Xe ngựa lại tiếp tục chạy, tốc độ không nhanh, Trác Tĩnh dựa lưng vào vách tường xe, chậm rãi vén lên một chút màn trúc, ánh sáng mặt trời khiến cho nàng nhanh chóng nhắm mắt lại, một hồi lâu mới từ từ thích ứng, thấy rõ thế giới ngoài cửa sổ, Trác Tĩnh không khỏi sùng sốt, đây... Đây là nơi nào!?

Cô bao lâu chưa hề nhìn thấy bầu trời xanh thắm như vậy, trong không khí mang theo nhàn nhạt mùi cỏ xanh, hai bên đường, cây cối cao ngất mỗi một cây đều chắc chắn sum suê, hướng phía trước xe ngựa nhìn lại, Trác Tĩnh ngẩn ra, bốn nam nhân mặc áo dài màu lam cười tuấn mã đen bóng tiến về phía trước, bọn họ còn để tóc dài! Cách ăn mặc rất kỳ quặc.

Cúi đầu nhìn thấy chính mình một thân quần áo cổ đại màu đỏ, Trác Tĩnh ần ần cảm giác được sự tình hình như không phải đơn giản là bắt cóc như vậy. Đưa tay sờ soạng một chút tóc mình, từ trên búi tóc nhẹ nhàng tháo xuống sợi dây, tóc đen? Không đúng, tóc của nàng là màu rậm rậm! Hơn nữa không có dài như vậy.

Trác Tĩnh trái tim luôn luôn bình tĩnh bỗng nhiên đập có chút nhanh, đem tay áo rộng thùng thình vén lên, trên cánh tay phải làn da trơn bóng như ngọc, Trác Tĩnh tay bắt đầu không thể không chế mà run run, đây không phải là thân thể của cô! Trên cánh tay phải của cô có một vết sẹo dài khoảng 10cm!

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!!

Tay Trác Tĩnh gắt gao nắm thành quyền, cô phải tỉnh táo lại mới có thể hiểu rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Đáng tiếc không đợi Trác Tĩnh tỉnh táo lại, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại một cái, thiếu chút nữa đem cô ném ra ngoài xe.

Hai bên đường, trong cây cối rậm rạp bỗng nhiên toát ra hơn một trăm người, tất cả đều là trang phục của dân thường, tuổi từ hơn mười tuổi đến mấy chục tuổi đều có, bọn họ cầm trong tay chính là... Đòn gậy cái cuốc!

Lan Từ Kỳ sùng sốt, trông bộ dạng bọn họ không giống như là đạo phi (kẻ cướp), vốn kiếm đã muốn chuẩn bị rút ra khỏi vỏ liền hoãn lại, cao giọng hỏi: “Các người là ai?”

Ái ngờ nhóm người này không có trả lời, chỉ nghe một nam nhân cường tráng ở giữa mạnh mẽ hô to một tiếng: “Cướp!”

Không có bất luận cách thức hay thế trận gì, một đám người chen nhau mà lên, mắt chính là một chiếc xe ngựa duy nhất.

Lan Từ Kỳ cùng ba hộ vệ lập tức rút kiếm chống đỡ, tiếc là bọn họ người thật sự rất nhiều, mấy nam nhân trèo lên xe ngựa, giơ roi bỏ chạy, nhìn thấy xe ngựa đi rồi, những người này cũng không ham chiến, bắt đầu mỗi người một ngã chạy khắp nơi, nam tử cường tráng vừa rồi hô to “Cướp” một đường chạy, một mạch hô: “Trở về nói cho Lâu tướng, muốn nữ nhân của hắn trở về, để hắn tự mình tới Ngưu gia thôn!”

Nếu không phải trên mặt đất còn mấy cái cuốc, cũng không thấy bóng dáng xe ngựa, bọn họ quả thực không thể tin được, vừa rồi phát sinh một màn kia!

Tất cả giống như một trò cười!

Hộ vệ sững sờ nhìn về phía Lan Tử Kỳ hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Trở về bẩm báo!” Còn có thể làm gì! Lan Tử Kỳ vẻ mặt đau khổ, hẳn chính là một tiểu hộ vệ trong phủ, Cảnh tổng quản tùy tay chỉ ra, để cho hắn đi đón người, làm sao nghĩ đến kinh thành dưới chân sẽ xuất hiện loại chuyện này!!... Chạy như điên hơn nửa giờ, xe ngựa rốt cục dừng lại, bên ngoài một mảnh ồn ào, chỉ một lúc, một đạo giọng nam xem như có lễ phép ở bên ngoài xe ngựa kêu lên: “Cô nương mời xuống xe ngựa.”

Trác Tĩnh thăm rùa, nàng nhưng thật nghĩ muốn xuống xe ngựa, vấn đề là nàng hiện tại tay chân như nhũn ra, ngồi xuống đều khó khăn như thế nào xuống xe ngựa!

Bên trong xe thật lâu không có động tĩnh, Ngô Tư hướng một đám đại nam nhân phía sau phát tay, ý bảo bọn họ không cần ồn ào, người ta là cô nương luôn ở trong nhà, bọn họ ồn ào như vậy, sợ là bị sợ hãi đi. Ho nhẹ một tiếng, thanh thanh cổ họng, Ngô Tư tận lực phóng nhẹ thanh âm, nhỏ giọng nói: “Cô nương không cần sợ hãi, chúng ta không phải người xấu! Chính là muốn gặp Lâu tướng, mới đoạt người. Nhưng là người yên tâm, chúng ta sẽ không thường tổn người, nhìn thấy Lâu tướng, sẽ để người đi!”

Bên trong xe ngựa lại một lần nữa im lặng, một đám người hai mặt nhìn nhau, vị tiểu thư kia không phải bị dọa hôn mê đi?

Ngay lúc Ngô Tư không biết bây giờ làm thế nào, trong xe ngựa, một giọng nữ lạnh lùng truyền đến: “Nói xong thì vào đây đỡ ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đơn Kiện.

“Nói xong thì vào đây đỡ ta.”

Thanh âm trầm thấp lạnh như băng vang lên, khiến cho những người ngoài xe không khỏi run lên, tiểu thư khuê các đều nói như vậy sao?!

Ngô Tư gãi gãi đầu, quay đầu lại nhìn các huynh đệ phía sau, tất cả mọi người đều từng bước lui về phía sau, hất cằm với hắn, bảo hắn đi đỡ.

Hắn đi thì hắn đi! Không lẽ Ngô Tư hắn còn sợ một nữ nhân! Âm thầm nuốt ngụm nước miếng, một bước nhảy lên xe ngựa, Ngô Tư xốc lên màn xe, đầu chui đi vào. Bất ngờ thấy một đôi mắt lạnh lùng, thấy rõ nữ tử trước mắt, Ngô Tư hút một ngụm khí lạnh.

Trong xe ngựa, nữ tử một thân hồng y dựa vào vách tường xe, khẽ nhón con người lạnh lùng thẳng tắp nhìn chăm chăm hắn, Ngô Tư cho tới bây giờ chưa gặp qua nữ nhân nào, có đôi mắt như vậy, bị đôi mắt như vậy nhìn chăm chăm, không nghĩ tới vì vậy mà nháy mắt cảm thấy khó thở, còn có mặt của nàng, hai vết đao thật sâu phá hủy toàn bộ má phải, thoát nhìn rất là đáng sợ, đây là mỹ nữ Hạo Nguyệt quốc đưa tới? Ngô Tư buồn bực, bọn họ sẽ không phải là đoạt sai người rồi chứ?!

Ngay tại khi Ngô Tư đánh giá Trác Tĩnh, Trác Tĩnh cũng đánh giá lại hắn, người đàn ông trước mắt này khoảng ngoài ba mươi tuổi, một đầu tóc rối tung dùng vải buộc lên, áo vải trên người tràn đầy chỗ vá, thoát nhìn rất cũ nát, hẳn ăn mặc, giống... Người cỏ dại!

Lúc này mọi thứ đều rất kỳ lạ! Đè xuống bất an trong lòng, Trác Tĩnh vươn tay, nắm cánh tay Ngô Tư, mượn lực đứng lên, tiếc là lại không có tác dụng, Trác Tĩnh bỗng chốc lại ngã nhào xuống, Ngô Tư nhanh chóng đỡ tay nàng, nữ nhân này thật gầy!

Đỡ Trác Tĩnh tới gần cửa xe, trước khi xốc lên màn xe, Ngô Tư bỗng nhiên nắm lên khăn voan trong xe, che lại khuôn mặt của Trác Tĩnh, mới đi theo nàng đi ra.

Trác Tĩnh tứ chi vô lực, chỉ có nửa dựa vào trước ngực Ngô Tư, nhờ hắn dìu đỡ mới gắng gượng bước đi, giá y màu đỏ đem dáng người duyên dáng của nàng hiện ra hoàn toàn, hình dáng mỗi một bước đi đều vô cùng mềm mại, khăn voan che lại khuôn mặt của nàng, thật sự là khiến người ta vô hạn mơ mộng.

Một thiếu niên khoảng mười tuổi tím tái nói to: “Oa... Đây là nữ nhân Hạo Nguyệt quốc, quả nhiên là nước tạo thành! Ngay cả bước đi đều cùng nữ nhân trong thôn không giống nhau.”

Theo thiếu niên trên ghẹo, một đám người cũng bắt đầu ồn ào, Ngô Tư hung hăng trừng thiếu niên một cái, đỡ Trác Tĩnh đến ghế đá ngồi xuống, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì.

Tiểu Ngũ Tử từng bước tiến lên, đem Ngô Tư kéo đến một bên, cười nói: “Ngô ca, ta nghe nói Hạo Nguyệt quốc chuyên sinh ra mỹ nhân, hơn nữa tiểu thư lần này được đưa tới, lại là người nổi tiếng ở các nước, dù sao cũng đã đoạt, không bằng để mọi người nhìn bộ dạng nàng lớn lên như thế nào, có được hay không?”

“Không được!” Ngô Tư hét lớn một tiếng, mắng: “Chúng ta hôm nay làm như vậy, chỉ là vì muốn thỉnh cầu một cái công đạo công bằng cho ân công, lúc trước cướp nàng chính là bất đắc dĩ, các người làm như vậy, chúng ta cùng thổ phỉ hung ác có cái gì khác nhau!”

Tiểu Ngũ Tử rút rút cái cổ, bĩu môi khề nói: “Ngô ca, chúng ta chính là muốn nhìn một chút vị mỹ nữ khuynh thành này có hình dạng gì, không nghĩ gây khó dễ cho nàng!” Ngô ca bình thường là người hiền lành, hôm nay lại làm sao vậy?

Nghênh đón ánh mắt khó hiểu của các thôn dân, Ngô Tư cũng thấy mình hình như có chút quá đáng, thấp giọng khuyên nhủ: “Cho dù như vậy cũng không tốt!” Người nữ tử nào không ngại bộ mặt, khuôn mặt của nàng không biết sao để bị hủy thành như vậy, bị người thấy, sợ là sẽ thương tâm khổ sở.

“Ngô ca...” Tiểu Ngũ Tử vẫn còn muốn nói cái gì, một tấm lụa đỏ bỗng chốc gọn gàng bị vứt trên mặt đất.

Tiểu Ngũ Tử quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt bị vết dao che kín đập vào tầm mắt, kinh hãi kêu lên: “Oa! Má tôi ơi! Đây là cái đẹp gì nữ!”

Thôn dân vây quanh xem náo nhiệt cũng bị làm cho hoảng sợ, trong lúc nhất thời một đám người lớn như thế, im lặng đến có chút dọa người. Trác Tĩnh bình tĩnh nhìn ánh mắt của những người xung quanh, có kinh ngạc, sợ hãi, đồng tình, thương hại dừng lại trên người nàng, hơi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng quét qua từng người một, thôn dân cũng không tự giác từng bước lui về sau, nàng cho rằng, có thể bắt cóc con tin, chung quy sẽ không phải là người lương thiện, nhưng mà trước mắt, nhưng là nhìn qua một đám không khác gì thôn dân thật thà chất phác?!

Trác Tĩnh trái tim hơi ổn định lại, hỏi: “Các người vừa nói, tôi là ai?” Thân thể này không phải của cô, cô hiện tại phải làm cho rõ ràng, cô rốt cuộc là ai?!

Tiểu Ngũ Tử nuốt nuốt nước miếng, trả lời: “Người là nữ nhân của Hạo Nguyệt quốc, là tiến cống cho hoàng thượng, nhưng mà nghe nói hoàng thượng đem người thưởng cho thừa tướng, thế nhưng bộ dáng này của người, phỏng chừng thừa tướng cũng sẽ không muốn đi!”

“Tiểu Ngũ Tử!” Ngô Tư khẽ quát một tiếng.

Trác Tĩnh sắc mặt như cũ, tiếp tục hỏi: “Nơi này là nơi nào?”

“Nơi này là Ngưu gia thôn, phía trước là kinh thành Hoán Dương của Khung Nhạc.”

Khung Nhạc? Hoán Dương? Không nhận ra! Hít sâu một hơi, Trác Tĩnh nhìn về phía một đám người vây xem, cao giọng hỏi: “Các người từng nghe nói Trung Quốc chưa?”

Tất cả mọi người động tác nhất tề, lắc đầu.

Bọn họ nói Hán ngữ, mặc trang phục cổ đại, lại không biết Trung Quốc, theo như nơi cô ở, trong thế giới cô sống hẳn là không có địa phương thế này, mà cô, thân thể lại còn thay đổi, cho dù cô không muốn tin cỡ nào, khi cô tỉnh lại được biết, mình tới một nơi cô không biết, nhập vào thân thể là một “Lẽ vật!”

Trời! Đầu của cô vẫn còn đau!

“Cô nương, cô không sao chứ?!” Ngô Tư có chút không hiểu nhìn về phía Trác Tĩnh, vừa rồi nàng vẫn còn khí thế lấn người, thế nào bây giờ thần sắc lại đau khổ.

Trác Tĩnh không có tâm tình để ý tới bất luận người nào, cô cần bình tĩnh!

“Ngô ca! Ngô ca!” Từ trong làng truyền đến một giọng nam hưng phấn, một chàng trai khoảng hai mươi tuổi hướng phía Ngô Tư một đường vọt tới, đẩy ra thôn dân xung quanh, Lưu Vũ giơ ra một tờ giấy, giống như dâng vật quý kêu lên: “Các người đã trở về, đệ làm được rồi, Ngô ca người nhìn xem!”

Đẩy tay Lưu Vũ ra, Ngô Tư xấu hổ cười nói: “Nhìn cái gì, ta lại không biết chữ.”

Tiểu Ngũ Tử cũng bĩu môi, giễu cợt nói: “Nhưng mà, chúng ta ở đây chỉ có người biết chữ! Bảo chúng ta nhìn, chúng ta cũng xem không hiểu!”

Lưu Vũ cúi đầu, xấu hổ gãi gãi đầu, cười nói: “Đệ... đệ cũng chỉ là cùng phụ thân học chữ hai năm, sau đó người chết, đệ liền không có người dạy.”

“Kia cũng tốt hơn so với chúng ta!” Đoạt lấy trang giấy trong tay Lưu Vũ, Tiểu Ngũ Tử nhìn trái nhìn phải cũng không hiểu, khó hiểu hỏi: “Ngô ca, vì sao chúng ta nhất định phải viết thư này chứ?!”

Dùng sức vỗ đầu Tiểu Ngũ Tử một cái, Ngô Tư đoạt lại trang giấy kia, cẩn thận gấp lại, thở dài: “Quan phủ không phải nói sao, phải có đơn kiện, chúng ta thỉnh không nổi trạng sư (thầy viết đơn kiện), chỉ có tự mình viết. Lâu tướng nếu thật sự tới, chúng ta cũng có cái để kể ra oan tình không phải sao?”

“Ta xem viết thư này cũng là vô ích!” Liếc nhìn Trác Tĩnh một cái, Tiểu Ngũ Tử trong lòng nói, nữ nhân này đã bị hủy dung, Lâu tướng còn có thể đến sao?!

Quan phủ người ta nói, đơn kiện chính là cực kỳ quan trọng, có thể hay không vì ân công rửa sạch oan khuất, liền xem nó, Ngô Tư nhìn thoáng qua Trác

Tình ngồi ngay ngắn bên cạnh, mắt sáng lên, thỉnh thoảng nói: “Cô nương, có thể hay không làm phiên ngươì, giúp chúng ta nhìn?!” Vị cô nương này vừa nhìn đã biết là xuất thân danh môn, năng nhất định biết chữ !

Trác Tình suy nghĩ một lúc, trả lời: “Đưa lại đây.” Cô cũng muốn biết, những... người này xem ra là thôn dân giản dị thật thà rốt cuộc vì chuyện gì mà phải cướp người, hơn nữa cái địa phương này chữ viết cô cũng không có thấy qua, thừa dịp cơ hội này nhìn một chút.

Mở trang giấy ra, Trác Tình bỗng chốc tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ngươì Gia Thôn.

Mở ra trang giấy, Trác Tình bỗng chốc tròn tròn mắt...

Mẹ là giáo viên trường học, trên giấy số lượng không nhiều lắm chữ Hán phồn thể Trác Tình liền nhìn đã hiểu, nhưng mà, đây vòng vòng gạch gạch lại nét chấm chấm là ý tứ gì, lẽ nào ở đây vẫn tự do chữ Hán cùng ký hiệu tạo thành? Nhưng đây là làm khó nàng.

“Khụ... Khụ...” Thật mạnh ho khan vài tiếng, Trác Tình nhìn về phía tuổi trẻ Lưu Vũ, hỏi: “Phiên ngươì, tôi có thể hay không thỉnh giáo một chút.”

Lưu Vũ ngây ngốc gật đầu.

“Cái này vòng vòng gạch gạch có ý tứ gì?”

“Ack...” Mặt đỏ lên, gãi gãi đầu, Lưu Vũ ngượng ngùng trả lời: “Ý tứ là ân công cho làng chúng ta lương thực cùng chăn bông.” Hắn có học chữ hai năm, chữ không biết, không thể làm gì khác hơn là vẽ một bức tranh thay thế một cái thôi.

Thì ra là thế! Nói như vậy, hắn là những chữ không biết thì vẽ bức tranh thay thế, vẫn tốt, ở đây chữ viết hắn là chữ Hán phồn thể.

Tiếp tục nhìn xuống dưới, giữa đôi lông mày của Trác Tình lại nhíu chặt, hỏi: “Vây chấm nhỏ này có ý gì?”

Lưu Vũ hắc hắc cười nói: “Cái này là... ý là phải rửa sạch oan khuất.” Phụ thân đã từng dạy hắn câu này, nói là người tài có tri thức có lúc sẽ dùng, chi tiết không dạy hắn viết như thế nào.

Trác Tình khóe miệng cứng đờ, ý tứ là những... chấm này là rửa sạch? Có sáng ý! Rất có sáng ý! Nàng nhin!

Tiếp tục nhìn xuống phía dưới, vài dòng sau, trên giấy lại vẽ một cái hình dạng giống như cái lưới giống nhau. “Đồng này là...” Dựa theo kiểu suy nghĩ của hắn, Trác Tình suy nghĩ một chút, nói: “Tôi biết, ý là lưới đánh cá!”

“Không đúng rồi.” Lưu Vũ bĩu môi nói: “Ý là nhà tù.”

Đây là nhà tù?!

“Tôi thật sự là...” Không nên tức giận, không nên tức giận, hít sâu vài cái, đem đơn kiện ném trở về cho Ngô Tư, Trác Tình mới từ trong hàm răng nhả ra mấy chữ: “Tôi phải bội phục — Đầu — của ngươì — a” Đây cũng có thể tính là đơn kiện?! Nàng bỗng nhiên rất muốn nhìn một chút vị Lâu tướng kia thấy đơn kiện này có biểu tình gì, nhất định rất đặc sắc!

Nghe xong một hồi hỏi đáp như vậy của bọn họ, Tiểu Ngũ Tử hung hăng hướng phía đầu Lưu Vũ đánh một cái, ngoài miệng mắng: “Lưu Vũ chết tiệt! Ngô ca bảo ngươì viết đơn kiện, thì ra chữ ngươì lại như gà bới !”

“Ồi chào, đừng đánh mà.” Bảo vệ đầu, Lưu Vũ cũng tủi thân kêu lên: “Ta ban đầu cũng không muốn viết, là các ngươì kiên quyết buộc ta làm!”

“Ngươì còn cãi lại hả!” Lập tức hai người sẽ bắt đầu đánh nhau.

“Đừng ầm ỉ!” Hét lớn một tiếng, Ngô Tư suy sụp tinh thần ngồi chồm hồm dưới đất, khuôn mặt thật thà, tràn đầy thất vọng. Đơn kiện trong tay bị hắn nắm chặt, tất cả đều nhấn lại cùng một chỗ. “Không có đơn kiện, chúng ta làm sao giúp ân công rửa sạch oan tình!”

Đều tại ngươì! Tiểu Ngũ Tử trừng mắt liếc Lưu Vũ một cái, ngồi xổm xuống ở bên người Ngô Tư, cẩn thận khuyên nhủ: “Ngô ca, nếu không Lâu tướng tới, chúng ta quý xuống, ta không viết, vẫn có thể nói!”

“Ta chỉ sợ, chúng ta một đám người quê mùa, nhất thời lại nói không rõ, Lâu tướng nếu như nhin không được rồi khỏi, chúng ta làm sao bây giờ?!” Bọn họ đều không phải chưa từng đi giải thích với quan phủ, ngoài trừ bị đuổi đi, bọn họ ngay cả quan gia cũng chưa thấy! Không phải như vậy, bọn họ có gì phải cướp nữ nhân của Lâu tướng!

“Kìa...” Chỉ vào Trác Tĩnh, Tiểu Ngũ Từ bàn bạc: “Nàng không phải biết chữ sao! Để nàng viết!”

Trác Tĩnh lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác, nhóm người này, chỉ có nhiệt tình không có đầu óc, có đơn kiện cũng vô dụng.

Trác Tĩnh đối với bọn họ làm như không thấy, Ngô Tư bỗng nhiên đứng lên, đi tới trước mặt nàng, phù phù một tiếng, lập tức quỳ gối trước mặt nàng, chẳng qua mới hơn – ba mươi tuổi, trên mặt đã tràn đầy phong sương (gian nan vất vả), đập đầu khấn cầu: “Cô nương, trời người lại, là chúng ta sai, nhưng là chúng ta thật sự đến bước đường cùng mới làm như vậy, cầu xin người! Giúp chúng ta viết một đơn kiện đi!”

Trác Tĩnh cả kinh, cô sống ở thế kỷ 21, thật sự không có thói quen được người quỳ lạy, đứng dậy lui về phía sau một bước, Trác Tĩnh thanh âm như trước lạnh lùng, nhưng trong lòng lại có chút xúc động: “Bắt kẻ là xuất phát từ lý do gì, cưỡng ép bắt người, đều là phạm pháp, nếu cái kia Lâu tướng thật sự tới, theo như các người oan tình không chắc được để ý tới, nhưng ngược lại sẽ khiến cho thôn rước lấy phiền phức!”

Uốn thẳng thân thể, Ngô Tư vẻ mặt không sao cả, lớn tiếng trả lời: “Bắt người là chủ ý của ta, ta sẽ một mình gánh chịu, chỉ cần Lâu tướng có thể đến, có thể giúp ân công lật lại bản án, dù cho muốn mạng của Ngô Tư ta, ta cũng cam tâm tình nguyện!” Dù sao vợ con hắn đều đã chết trong đợt dịch bệnh rồi, sống chết cũng là một người hán!

Ngô Tư tiếng nói vừa dứt, thôn dân vốn yên lặng đều kích động cùng nhau kêu lên.

“Không, bắt người là chủ ý của ta!”

“Là chủ ý của ta!”

“Có thể giúp ân công lật lại bản án, có chết cũng đáng!”

“Đúng!”

Tiếng hô càng ngày càng lớn, trên gương mặt chất phác của mỗi người đều là biểu tình một bức anh dũng chịu chết.

Trác Tĩnh đầu lại bắt đầu đau nhức!

“Câm miệng!” Giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, các thôn dân lập tức im miệng, những cặp mắt tràn đầy hy vọng nhìn chằm chằm nàng, Trác Tĩnh cảm ống tay áo của Ngô Tư đem hắn kéo đứng lên, bắt đắc dĩ thờ dài: “Muốn tôi viết đơn kiện, các người phải đem toàn bộ ngọn nguồn sự tình nói cho tôi biết mới được.”

Trác Tĩnh thừa nhận, cô bị những người chất phác này hết sức chân thành làm cảm động, để báo ân, bọn họ không ngại nguy hiểm cướp người tướng phủ, cầm trong tay, chỉ đơn giản là đòn gánh cái cuốc, nghĩ đến bọn họ ngay cả bút đều cảm không tốt, ghé vào trên bàn kiểu dáng đồng tây kết hợp rắc rối, nghĩ đến kia đơn kiện giương ra tràn đầy vòng vòng gạch gạch, Trác Tĩnh không khỏi mỉm cười.

“Cô nương đồng ý rồi! Thật tốt quá!” Các thôn dân vui mừng đứng lên, chỉ thấy ở cửa Ngưu gia thôn, một đám người đi tới, đem Trác Tĩnh vây quanh thành hình tròn, t hất chùy bát thiết*???... “Chuyện là như vậy...”

(*bây miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói.)

“Ân công là một người rất tốt...”

“Ta nói cho người, quan phủ...”

Thư phòng rộng lớn, được một tấm bình phong màu xanh ngọc chia thành hai bên, bên trái, bàn học gỗ tử đàn đơn giản, mấy bức tranh thủy mặc, hiển nhiên lộ ra chủ nhân tính tình lịch sự tao nhã thoát tục, bên phải, bên cạnh chiếc bàn nhỏ đối diện cửa sổ, hai nam tử tuấn tú phi phàm ngồi đối diện nhau, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm một điểm trên chiếc bàn nhỏ.

Một lúc sau, khoe miệng Lâu Tịch Nhan giương lên, cười nói: “Người thua.”

Hai ba bốn, chín điểm tiêu! Hắn lại thua rồi! Không thú vị đẩy ra con xúc sắc, Tề Thiên Vũ thấp giọng trách: “Không chơi, nếu tiếp tục chơi, Tề gia đều phải bại bởi người!”

Lâu Tịch Nhan không để ý cười nói: “Tề đại công tử nói đùa, ta chơi thắng được một chút, đối với Tề gia mà nói, như cừu ngưu nhất mao*!”

(*chín trâu một lông, nghĩa giống như: không đáng kể hay như hạt cát giữa sa mạc.)

Là cừu trâu nhất mao, nhưng mà hắn không phục, nhà hắn là mở sòng bạc, từ nhỏ đến lớn, đồ xúc sắc vốn là sở trường của hắn, tại sao mỗi lần cùng Tịch Nhan chơi xúc sắc, đều là hắn thua cả?! Nhất định là hắn giờ trò! Trong lòng thầm oán, Tề Thiên Vũ cũng không có can đảm lục soát người Lâu Tịch Nhan.

Nhìn ngoài cửa sổ, trăng đã lên cao từ lâu, Tề Thiên Vũ chế nhạo nói: “Trời đã tối rồi, tiểu mỹ nhân của người sao còn chưa tới! Sẽ không phải dấu không cho ta xem đấy chứ?!” Hắn nhưng là buổi trưa đã tối đây, mỹ nhân không được thấy, ngược lại lại thua mấy ngàn lượng bạc.

Nhìn hần thân sắc một bộ sốt ruột, Lâu Tịch Nhan không sao cả trả lời: “Nếu ngươi thích, đợi lát nữa đón về phủ là được.” Hần mặc dù không giống Túc đại tướng quân, đối với nữ nhân có cái nhìn khinh thường, nhưng cũng không thích gần nữ sắc.

“Ngươi muốn hại chết ta à!” Tề Thiên Vũ làm ra vẻ vô cùng sợ hãi kêu lên: “Hoàng thượng đưa cho ngươi lễ vật, ai dám đoạt! Hơn nữa, ngươi còn chưa thấy qua tiểu mỹ nhân, nói không chừng ngươi gặp liền không nỡ bỏ, ta nhưng là nghe nói dung mạo Nhị tiểu thư Thanh gia khuynh quốc khuynh thành, thì từ ca phú không gì không giỏi, muốn tài có tài, muốn sắc có sắc...”

Tề Thiên Vũ đang sôi nổi nói, một tiếng đập cửa trầm thấp truyền đến.

“Vào đi.”

Nam tử đẩy cửa đi vào, da ngâm đen, khuôn mặt cương nghị, giống như tảng đá được đao vót ra dường như, lạnh nhạt kiên định không có một chút biểu tình, Tề Thiên Vũ quả thực vẫn chưa thấy qua khối thạch đầu (giống như chỉ tảng đá) này có biểu tình, không đợi hắn mở miệng, Tề Thiên Vũ sốt ruột hỏi: “Cảnh Táp, có phải đã đón tiểu mỹ nhân trở về hay không?”

Cảnh Táp hé ra khuôn mặt lạnh, do dự nhìn về phía Lâu Tịch Nhan.

Biết rõ tính cách Cảnh Táp, Lâu Tịch Nhan trong lòng đã hiểu rõ rồi, sự tình có thay đổi, sắc mặt như thường, Lâu Tịch Nhan cười nhạt nói: “Nói đi.”

Cảnh Táp lạnh lùng trả lời: “Xe ngựa Thanh tiểu thư ở dưới chân kinh thành bị cướp.”

“Cướp?!” Tề Thiên Vũ tròn mắt há mồm, thật sự có người dám cướp nữ nhân của Tịch Nhan! Sống đủ rồi sao?!

“Lúc đó hơn một trăm thôn dân cùng nhau chen lên, cướp Thanh tiểu thư, đồng thời tuyên bố rằng, muốn chủ tử tự mình đến Ngưu gia thôn mới thả người. Thuộc hạ đã phái người đi điều tra qua, Ngưu gia thôn là một thôn nhỏ cách kinh thành ba mươi dặm (khoảng 15km), ở bên trong đều là một ít dân nghèo, toàn bộ già trẻ trong thôn, chỉ có hơn hai trăm người.”

Tề Thiên Vũ hưng phấn cười ha hả: “Tổng cộng chỉ có hai trăm người đã phái đi hơn một trăm người cùng người đoạt nữ nhân?!”

“Thị vệ phái đi đã trở về bẩm báo, đã tìm khắp nơi Ngưu gia thôn, không có phát hiện hình bóng của Thanh tiểu thư. Bọn họ khẳng khái, không thấy được chủ tử, không thả người.” Buổi chiều nghe nói Thanh Phong bị cướp, hắn vốn nghĩ rằng này chẳng qua là một trò đùa của thôn dân, phái người đem người đoạt lại, ai biết những thôn dân này lại không đơn giản, dường như đã sớm đoán được ý đồ của bọn họ, đem người giấu rất kín, thái độ cũng vô cùng cương quyết.

Lâu Tịch Nhan ánh mắt lóe lên, khóe môi hơi giương lên, khẽ cười nói: “Nói như vậy ta không đi nhìn đều không được?”

Lâu Tịch Nhan vẽ mặt này... Tề Thiên Vũ không tự chủ được toàn thân nổi da gà.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Lâu Tịch Nhan. (Thượng)

Nhà tranh đơn sơ, gió lùa bốn phía, chiếc bàn thỉnh thoảng lay động còn phát ra tiếng chi chi, một cây đèn dầu nhỏ đặt ở trên bàn, ngọn lửa nhỏ đang đưa còn không sáng bằng ánh trăng. Một chén cháo hoa, một đĩa nhỏ dưa cải muối, một bóng dáng ăn như hổ đói, còn có một đám thôn dân nghen hợng trở mắt nhìn.

“Tiểu Trác cô nương ~” Ngô Tư nhìn thoáng qua chén thứ hai đã thấy đầy, nuốt nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi: “Còn muốn chén nữa không?”

Buồng bát, Trác Tĩnh lạnh giọng trả lời: “Gọi Trác Tĩnh, còn nữa tôi đã ăn no.”

“A.” Ngô Tư thở dài nhẹ nhõm một hơi, nằng nết cục ăn no, chẳng qua một nồi cháo cũng đã thấy đầy! Không phải nói tiểu thư khuê các đều là nhai nhỏ nuốt chậm, ăn uống tinh tế sao? Bọn họ sẽ không phải là trời sai người chứ? Đây cũng là tiếng lòng của toàn bộ thôn dân!

Con mắt cũng nhanh trừng tới rớt ra, không cần nhìn Trác Tĩnh cũng biết bọn họ đang suy nghĩ cái gì, cô đã ba bốn ngày không ăn cái gì, cũng không có hứng thú giả bộ rụt rè.

Các thôn dân chỉ dám ở trong lòng nói thầm, cũng không có ai dám nói, vị cô nương này một thân lãnh ý, nhất là ánh mắt của nàng, như mũi tên đâm vào người giống nhau, bọn họ cũng không dám nhìn chăm chăm xem nàng.

Tiểu Ngũ Tử không sợ chết đi qua, lại không dám tiếp cận quá gần cô, ngồi chồm hổm ở bên cạnh lấy lòng hỏi: “Thật tốt, cô đã sớm giả dạng thành hình

dạng thôn dân, nếu không nhất định sẽ bị họ phát hiện. Nhưng là người làm sao biết người tướng phủ sẽ đến?”

Sửa sang lại trên người quần áo vải thô rộng thùng thình, Trác Tĩnh bực bội mắng: “Tôi đó không phải quan binh mà là người hầu trong nhà, các người hẳn là cảm tạ mình gặp may mắn, lựa chọn đúng người.” Xem ra cái kia Lâu tướng vẫn là một người phân biệt đúng sai, lấy toàn dân chúng làm chủ, nếu không phải binh đem bọn họ toàn bộ bắt lại, còn sợ bọn họ không giao người ra sao?!

Sờ sờ mũi, Tiểu Ngũ Tử bĩu môi, vẫn không muốn buông tha, hỏi: “Vậy người nói Lâu tướng thật sẽ đến sao?”

Về ra một nụ cười nhạt, Trác Tĩnh ung dung trả lời: “Y nhất định sẽ đến.”

Khóe miệng nâng giương lên gần như không hơn một nụ cười nhẹ, Tiểu Ngũ Tử có chút ngẩn ngơ, nhìn lâu, hình như nàng thật sự rất xinh đẹp!

Trác Tĩnh lời còn chưa dứt, lại một đạo giọng nam hưng phấn gấp gấp theo cửa thôn một đường gọi tới: “Ngô ca! Ngô ca...”

Thật vất vả vọt vào trong phòng, Lưu Vũ đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển không ra hơi, lộ ra khuôn mặt ngẹn thành màu đỏ sậm, nói đều không thể nói rõ, Ngô Tư vội vàng vỗ phía sau lưng cho hắn thuận khí, hỏi: “Chuyện gì đem người gấp gấp như vậy?!”

Chỉ vào bên ngoài, Lưu Vũ kích động kêu lên: “Lâu... Lâu tướng tới!”

Ngô Tư mắt mở lớn, cầm lấy cổ áo Lưu Vũ, vội la lên: “Thật sao? Ở đâu?”

Lưu Vũ hưng phấn cũng bất chấp bị xách cổ áo, hét lớn: “Thật sự thật sự, ngay gần cửa thôn.”

Sau một hồi yên tĩnh, trong phòng nhỏ bộc phát tiếng hò hét vui mừng.

“Lâu tướng thật sự tới!” Ngô Tư không dám tin tưởng nói lầm bầm, phục hồi lại tinh thần, lập tức lớn tiếng hô: “Nhanh nhanh nhanh, nhanh đi ra nghênh đón!” Nôn nóng hừng hực đi tới cạnh cửa, Ngô Tư bỗng nhiên nhớ tới cái gì, liền chạy vào trong phòng sốt ruột tìm kiếm, trong miệng nôn nóng la lên: “Đơn kiện! Đơn kiện đâu?”

Trác Tĩnh ổn định ngồi ở trên ghế dài, mắt lạnh nhìn hắn giống con ruồi không đầu tán loạn giống nhau, chịu không nổi đồ một cái xem thường, lắc lắc cuộn giấy trong tay, không kiên nhẫn nói: “Ồ đây.”

Đi qua đem đơn kiện cẩn thận bỏ vào trong tay áo, Ngô Tư vui vẻ cười nói: “Trác Tĩnh, cô đi cùng chúng tôi tới cửa thôn chứ. Lâu tướng đã tới, chờ chúng tôi kê ra oan tình, cô liền cùng y trở về.”

“Không được!” Trác Tĩnh vội la lên.

“Vi sao?” Ngô Tư không hiểu, cô vốn là người của Lâu tướng, hiện tại có thể đi trở về làm sao về mặt lại không muốn.

Bởi vì cô là Trác Tĩnh, cô là không phải lễ vật, lại càng không phải là vật phẩm thuộc về ai! Đương nhiên những cái này không cần giải thích cùng bọn họ, Trác Tĩnh con người vừa chuyển, khó có được ôn hòa trả lời: “Tôi cùng y trở về, y không giải oan cho các người làm sao bây giờ?! Các người đi đi, tôi ở lại chỗ này.” Chờ bọn họ đều đi, cô sẽ len lén chạy trốn!

“Vậy không được.” Ngô Tư vội vàng lắc đầu: “Cô là thiên kim tiểu thư, cướp cô đến đây là làm khổ cô, cô còn giúp chúng tôi viết đơn kiện, muốn giúp chúng tôi giải oan, tôi không có khả năng lại để cô chịu nhục. Cô cùng Lâu tướng trở về đi, tôi tin, nếu Lâu tướng đã tới, nhất định sẽ vì bá tánh làm chủ!”

Vị tiểu thư này cả ngày một bộ dáng lạnh như băng, lòng dạ thật đúng là tốt, cũng không thể làm chậm trễ người ta, một vị tiểu thư, nếu như bị bắt đi vài ngày, nhưng là muốn phá hỏng danh tiết!!

“Đúng! Trác cô nương, cô trở về đi.”

“Đúng vậy! Đừng bị chúng tôi làm chậm trễ.”

Một tiếng một tiếng khuyên giải an ủi thật thà chất phác ngược lại khiến trong lòng Trác Tĩnh băn khoăn, cô vừa đi, những thôn dân này làm sao bây giờ?

Không đành lòng khiến thôn dân bị liên lụy, lại càng không muốn bị trở thành lễ vật của người ta, Trác Tĩnh tiến thoái lưỡng nan, vẫn cứ lựa chọn cái này cái kia Lâu tướng đã tới cửa thôn rồi, bất đắc dĩ, Trác Tĩnh chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy.

Hai tay khoanh lại trước ngực, Trác Tĩnh vẻ mặt nghiêm nghị, cố ý hỏi: “Các người rốt cục có muốn vì Lâm Bác Khang giải oan!?”

“Đương nhiên muốn!” Vậy cũng nói!

Tốt! Hơi ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh chậm rãi đảo qua mỗi người trong phòng, Trác Tĩnh kiên quyết nói: “Muốn thì phải nghe tôi! Tôi đương nhiên có cách khiến Lâu tướng phải giải oan cho các người. Đợi tôi cùng đi theo các người, trước khi án tử của Lâm Bác Khang kết thúc, các người quyết không thể nói ra thân phận của tôi cho Lâu tướng, hiện tại tôi chính là thôn dân như các người, gọi Trác Tĩnh, nhớ kỹ chứ?!”

Các thôn dân hai mặt nhìn nhau, đại đa số người còn không hiểu, thế nhưng mỗi lần đối mặt với cặp mắt bình tĩnh băng lãnh kia, bọn họ liền không thể chống cự, cuối cùng chỉ có thể ngây ngốc gật đầu trả lời: “Nhớ kỹ!”

“Đi thôi.” Âm thầm thở dài một hơi, Trác Tĩnh cầm lên một chiếc mũ thùng treo ở trên tường, đội trên đầu mình, xác định búi tóc cao vót bị che kín, Trác Tĩnh mới đi ra khỏi phòng, cùng đi theo thôn dân, hướng của thôn từ lâu đã tụ tập không ít người đi đến.

Mong muốn cái kia Lâu tướng gì đó không nên quá khó đối phó mới tốt!

Đoàn người vội vàng gấp rút vọt tới cửa thôn, Trác Tĩnh không có lên phía trước, vị trí vừa vặn, đã có thể thấy rõ tình huống phía trước, vừa bị che lấp ở bên trong mọi người.

Hí mắt nhìn qua, Trác Tĩnh dưới đáy lòng không khỏi âm thầm ngạc nhiên, ban đầu vốn tưởng rằng, tốt xấu gì thừa tướng ra phủ, gặp một đám thôn phu lỗ mãng, dân làng, kia phò trương nhất định không nhỏ, không mang theo trên một trăm hộ vệ, cũng muốn tới hơn mười tinh binh chứ! Người nào từng nghĩ, sẽ là quang cảnh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lâu Tịch Nhan. (Hạ)

Dưới tàng cây đa lớn ở cửa thôn, đứng đối diện với mấy trăm thôn dân, là hai nam tử có vóc người to lớn, một người da ngăm đen, gàn như dung nhập vào trong ánh trắng, vẻ mặt lạnh lùng như một khối băng vạn năm vững chắc, người còn lại da trắng như tuyết, một đôi con ngươi màu xanh giống như biển sâu, đôi mắt mê hoặc người. Nhưng là ánh mắt sắc bén như nhau, khí thế bức người. Đang là ban đêm, hai người kia một đen một trắng sóng vai mà đứng, không hiểu sao có chút dọa người.

Bên cạnh họ, một người nam tử quần áo rực rỡ vô cùng lười nhác dựa vào bên cạnh cây đa, khuôn mặt tuần lãng, động tác tùy tính không kiềm chế được, rất có vài phần khí chất tao nhã.

Trác Tĩnh di động ánh mắt sau khi nhìn đến bóng dáng nam tử đứng dưới tàng cây, lại không thể di chuyển tầm mắt!

Dưới ánh trắng, nam tử y phục trường sam (áo dài nam) màu đỏ tía, trên vạt áo thêu vài sợi tơ vàng tạo thành hoa văn sóng nước đơn giản, sợi tóc dùng ngọc khấu đơn giản buộc lại, không mang thêm bất cứ thứ gì, mặc dù như vậy cũng không tổn hại đến sự phong nhã tôn quý của hắn.

Mắt hẹp dài, hơi hơi lên, cùng với nụ cười ấm áp trên khóe môi, giờ tay nhấc chân đều vô cùng tao nhã, thật là một người khiêm tốn ôn nhuận như ngọc. Bốn chữ đề hình dung, thường tâm duyệt mục (tìm tẩn thưởng, mắt hài lòng). Nhưng là Trác Tĩnh vẫn cảm thấy có chút lạ, nhất là con mắt hắn, thâm trầm u tĩnh, dường như có thể nhìn thấu tất cả, ở giữa mơ hồ lộ ra một điểm... Một điểm gì chứ? Trác Tĩnh hít một hơi, muốn nhìn rõ ràng hơn một chút, bỗng nhiên ánh mắt nam tử vừa chuyển, hướng phía nàng nhìn đến, Trác Tĩnh hít một hơi, nhanh chóng cúi đầu, đem mũ kéo xuống thấp một chút, che đầy hơn nửa khuôn mặt, mới rút cục thở phào nhẹ nhõm, người kia thật nhạy bén!

Lâu Tịch Nhan giống như tùy ý lướt qua đoàn người đông nghịt, cũng không phát hiện có cái gì khác lạ, lẽ nào vừa rồi cảm giác bị nhìn trộm là ảo giác của hắn, hoặc là người kia ẩn nấp phải rất tốt?! Nếu đúng vậy, nhưng là hắn không uống công chuyến đi này.

Tâm tình rất tốt, giương lên một nụ cười ấm áp, Lâu Tịch Nhan tiến lên một bước nghênh đón đối diện thôn dân vội vã chạy tới lại sợ hãi chân tay luống cuống dò xét hắn.

Lâu Tịch Nhan chậm rãi đi tới, các thôn dân mới kịp phản ứng, vội vã quỳ xuống nói: “Bái kiến thừa tướng đại nhân!” Trác Tĩnh không có thói quen quỳ xuống, bắt buộc dĩ cũng phải thuận theo, thân thể nửa ngồi chồm hổm.

“Tất cả đứng lên đi.” Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng tay lên, mỉm cười nói: “Các ngươi mời ta tới nơi này, là có chuyện gì sao?”

Mời ? Trác Tĩnh khẽ nhướng mày, như vậy còn có thể xem như là mời, rất có khí phách! Tiếng nói thanh thuận dễ nghe, hơi trầm thấp, cùng hắn khiến người ta có cảm giác rất xứng đôi. Lại lôi kéo mũ, Trác Tĩnh nhìn không được ngẩng đầu lần thứ hai, nhìn về phía trước nam tử đang tươi cười ấm áp như gió xuân.

Thừa tướng quả nhiên tao nhã như trong truyền thuyết, yêu dân như con, các thôn dân được khích lệ, cùng nhau kêu lên: “Thừa tướng đại nhân, cầu ngài giải oan cho chúng tôi!”

Tiếng kêu oan liên tục, Tề Thiên Vũ chịu không nổi mồm mồm lỗ tai, lạnh lạnh nói: “Giải oan là việc của quan phủ chứ, các ngươi trước bắt người, sau uy hiếp mệnh quan triều đình, là muốn tiến vào nhà giam?!” Ban đầu vốn cho là có trò hay để nhìn, nếu biết là buồn chán như vậy, hắn sẽ không tới.

Tề Thiên Vũ lời còn chưa dứt, Ngô Tư vội vàng đứng dậy, Trác Tĩnh muốn kéo hắn, đáng tiếc hắn động tác cực nhanh, Trác Tĩnh ngay cả quần áo của hắn còn chưa có đụng tới.

Ở trước mặt Lâu Tịch Nhan liên tiếp đập đầu ba cái, Ngô Tư hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Thừa tướng đại nhân, thảo dân ngu dốt, làm như vậy, thật sự là vạn bất đắc dĩ, nha môn chúng tôi đã đi đến rất nhiều lần, lao dịch nói án tử đã phán, còn đem chúng tôi đuổi đi ra. Tìm đề hình đại nhân* giải oan, đại nhân lại không ở kinh thành, muốn tìm ngài nói rõ, nhưng là phù thừa tướng há lại là nơi dân chúng bình thường có thể tùy tiện vào? Chúng tôi thật sự là...” Ngoài chưa xốt, Ngô Tư không biết phải nên tiếp tục nói như thế nào, đành phải mạnh mẽ đập đầu.

(*Đề hình đại nhân: giống như quan chuyên phụ trách việc phá án, Đề hình là một chức quan được phong cho người ngo tác có tài, chuyên khám nghiệm tử thi để tìm ra nghi vấn và giải oan cho người dân)

Nghe được tiếng đồng đồng Trác Tinh kinh hãi, hấn cho rằng đầu của hấn là làm bằng sắt!! Vô một cái Tiểu Ngũ Tử bên cạnh, Trác Tinh thấp giọng nói: “Kêu oan!”

“Cái gì?” Tiểu Ngũ Tử mơ hồ không hiểu.

Heo! Dừng sức néo cánh tay hấn, Trác Tinh từ trong hàm răng phun ra hai chữ: “Kêu – oan ——”

Rốt cục lấy lại tinh thần, Tiểu Ngũ Tử hét lớn: “Oan uống quá ~~~” Tay nàng lực thật lớn! Đau chết!

Tiếng la thê lương dường như cũng đánh thức một đám thôn dân, đều bắt đầu cùng nhau kêu oan: “Thừa tướng đại nhân, giải oan ——!”

“Thừa tướng đại nhân, giải oan cho chúng tôi!!”

Ánh mắt sắc bén đảo qua từng khuôn mặt xúc động thật thà chất phác, những người này thoát nhìn, dường như thật sự có oan tình phải kể, Lâu Tịch Nhan tiến lên một bước, nâng Ngô Tư còn đang tiếp tục đập đầu đứng dậy, nói: “Các ngươi có oan tình gì, không sao cứ nói thẳng?”

Ngô Tư luống cuống đứng lên, không dám để Lâu Tịch Nhan nâng, ở trên người lục lọi một lúc, mới cẩn thận từ trong lòng lấy ra cuộn giấy, vô cùng cẩn thận đưa lên: “Đây là đơn kiện.”

Còn viết đơn kiện! Lâu Tịch Nhan mỉm cười tiếp nhận, chậm rãi mở ra.

Một lúc sau, Lâu Tịch Nhan nụ cười không thay đổi, tùy ý hỏi: “Đơn kiện này, là ai viết?”

Tề Thiên Vũ đứng dậy, hiếu kỳ cầm qua đơn kiện, người khác có thể không biết, hấn cùng Tịch Nhan xem như là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hấn giọng điệu càng là tùy ý, khi nụ cười càng dịu dàng, chứng minh hấn càng để ý, càng đáng nghĩ!

Xong! Trác Tinh thâm rủa!

Nghìn vạn lần không nên quay đầu lại, không nên nhìn ta!! Không nên quay đầu lại.

Trác Tinh ở trong lòng lẩm nhẩm vô số lần, đáng tiếc ông trời không có nghe thấy nàng cầu khẩn, các thôn dân cùng nhau quay đầu lại, đều đồng loạt nhìn chăm chăm vào nàng.

Chết tiệt! Thực sự là một đám ngu ngốc, heo không có đầu óc, @#%&* ~~~~

Đem nàng hai mươi mấy năm sinh mệnh những từ ngữ có thể mắng chửi người toàn bộ đem ra mắng một lần, Trác Tinh chậm rãi đứng dậy, bởi vì ánh mắt “Dịu dàng” kia đã gắt gao khóa trụ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Giao Phong Lân Đầu Gặp Mặt. (Thượng)

Lâu Tịch Nhan theo tầm mắt của mọi người nhìn lại, một bóng dáng gầy yếu cúi đầu, nửa ngồi chồm hổm trên mặt đất, hồi lâu, người nọ mới từ từ đứng lên, trên đầu đội mũ đem khuôn mặt hấn che hơon phân nửa, thấy không rõ diện mạo, quần áo bằng vải thô rộng thùng thình mặc tại trên người hấn, lộ ra hấn càng thêm nhỏ gầy, nhìn thân hình, giống như một thiếu niên vô hại, chẳng qua Lâu Tịch Nhan không nghĩ như vậy.

Hấn im lặng không nói, Lâu Tịch Nhan rất có hứng thú, hỏi: “Đơn kiện là ngươi viết?”

Cúi đầu, Trác Tinh đề thấp thanh âm, ịu xiu trả lời: “Đúng.” Nàng rất muốn trả lời là không phải, nhưng là một đám ngu ngốc quỳ gối phía sau nàng, chỉ biết đem rắc rối cho nàng, nàng lần đầu tiên “căm ghét” nhân dân lao động đơn thuần thiện lương như vậy!

Tề Thiên Vũ đem Trác Tinh quan sát từ trên xuống dưới một lần, khế nhìn đơn kiện trong tay, cố ý quay sang Lâu Tịch Nhan lớn tiếng than thở: “Dùng từ xem như đơn giản rõ ràng sắc bén! Nhưng mà chữ quá xấu!”

Trác Tĩnh như trước cúi đầu, không nói một tiếng, nằng cho tới bây giờ chưa từng nói qua chữ mình đẹp, muốn kích thích nàng, vẫn còn kém một chút.

Trác Tĩnh hạ quyết tâm giả ngu làm ra vẻ ngây ngô, Lâu Tịch Nhan cũng không nôn nóng, nhìn về Ngô Tư phía bên cạnh hỏi: “Các người đều không phải người nhà của hần, cũng cùng án tử của hần không có liên quan gì, vì sao muốn thay hần kêu oan, lại có chứng cứ gì chứng minh, hần là bị oan uổng?!”

Không dám nhìn thẳng mắt Lâu Tịch Nhan, Ngô Tư đem diễn biến trong lòng đã luyện qua vô số lần, một lần nói ra hết: “Thừa tướng đại nhân, Lâm Bác Khang là ân công của toàn bộ làng chúng tôi! Nguru gia thôn chỉ có ba giếng nước, người, gia súc, lương thực đều dựa vào lượng nước kia, khoảng thời gian trời không tốt, bình thường hạn hán khiến không thu hoạch được, những năm gần đây đều là ân công tiếp tế lương thực cho chúng tôi, mùa đông còn đưa chân bông, đều không phải một ngày hai ngày mà là mười năm! Suốt mười năm đây người lương thiện như vậy, làm sao có thể làm loại chuyện như vậy, trộm dôi quân lương? Ân công là không phải người như vậy! Hần nhất định là bị oan uổng! Thừa tướng đại nhân minh xét!!”

Thì ra là án tử trộm dôi quân lương, từ nửa tháng trước đây, hình bộ đã phán quyết, nhân chứng vật chứng, đơn nhận tội cũng đầy đủ, Lâu Tịch Nhan không hiểu: “Phủ nha vừa rồi đã phán quyết vụ án này, Lâm Bác Khang đã điểm chỉ trên đơn nhận tội, sao các người còn kêu oan? Hay là trong tay các người có chứng cứ gì?”

“Chúng tôi...” Bọn họ nào có chứng cứ gì! Chẳng qua là kiên trì tin tưởng một người mà thôi! Chỉ sợ Lâu tướng không tin tưởng, Ngô Tư lại một lần nữa loảng xoảng quỳ xuống đất.

“Ân công sẽ không làm loại chuyện này! Đại nhân minh xét!!” Một đại nam nhân, vừa nghẹn ngào nói vừa dập đầu, thôn dân phía sau hần cũng đi theo quỳ xuống, tiếng dập đầu thùng thùng, Trác Tĩnh được dâng lên bức tức, quả nhiên là một đám heo, không biết nói, chỉ biết dập đầu! Nắm chặt đầu vai Ngô Tư, Trác Tĩnh lạnh lùng nói: “Được rồi.”

Vượt qua mọi người, đứng đối diện hần, Trác Tĩnh lạnh giọng nói: “Theo thể từ Lâm Bác Khang nói, lúc kết thúc vụ án nằng vào thăm Lâm Bác Khang thì Lâm Bác Khang vẫn đang kiên trì là mình oan uổng, thử hỏi một người đã nhận tội làm sao còn có thể kêu oan, vụ án cũng không phải công khai thăm tra xử lý, chúng ta có lý do nghi ngờ, Lâm Bác Khang đã bị tra tấn bức cung, bị ép hoặc ở trạng thái hôn mê điểm xuống vân tay.”

“Tra tấn bức cung...” Từ này rất có ý, mặc dù vẫn nhìn không thấy vẻ mặt hần, thế nhưng thanh âm bình tĩnh rõ ràng, phong thái gặp nguy không loạn, người này cũng không phải thôn dân bình thường. Bước từng bước một tới gần Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan truy vấn nói: “Người nói như vậy, là có chứng cứ?”

Cảm giác áp bách thật mạnh! Thanh âm hần rõ ràng rất nhẹ, nụ cười rất nhạt, thế nhưng mỗi lần cùng với kia ánh mắt giọng nói dịu dàng như vậy, vẫn là làm cho Trác Tĩnh không hiểu sao khẩn trương.

Cổ Vân thường nói, tiến công là phòng thủ tốt nhất, vừa vặn nằng cũng nhận thức như vậy! Nàng chưa từng có thói quen lùi về phía sau, lần này cũng giống vậy. Hoi ngẩng đầu, Trác Tĩnh ngao nghê đáp lại: “Có đúng hay không tra tấn bức cung, kiểm tra trên người hần có hay không có thương tích đương nhiên rõ ràng, Lâm Bác Khang khẳng khẳng oan uổng, mà rõ ràng có người nóng lòng kết thúc vụ án, xin hỏi thừa tướng, nếu quả nhiên là tra tấn bức cung thì như thế nào?”

Lâu Tịch Nhan không nghĩ tới, hần lại không lùi! Dưới ánh trăng, hai người gần như giáp mặt mà đứng, dưới vành mũ, một đôi mắt trong suốt kiên định nhìn thẳng hần.

Đúng, là trong suốt! Hần có bao nhiêu năm không có thấy qua ánh mắt thẳng thắn vô tư như vậy. Ở lâu trong chốn quan trường, mỗi người đều mang một mặt nạ để tồn tại, hần suýt nữa quên loại thẳng thắn vô tư này, trong lòng âm ập, vì ánh mắt khó có được trong suốt kia, Lâu Tịch Nhan trầm giọng trả lời: “Nếu đúng như người nói, đương nhiên phải phúc thăm.”

Thật tốt quá! Thừa tướng xông lên, Trác Tĩnh có ý lớn tiếng nói: “Để công bằng, thừa tướng nhất định là muốn công khai phúc thăm vụ án chứ?”

Công khai phúc thăm?! Hần đang ép mình! Lúc này hần nếu là không đồng ý công khai phúc thăm tra vụ án có vẻ đi ngược lại với lẽ công bằng!

Tốt! Lâu Tịch Nhan cười khê gật đầu, hào phóng trả lời: “Bồn tướng đang có ý này, công khai phúc thăm xử lý vụ án rất tốt!”

Chờ chính là những lời này, Trác Tĩnh tâm tình đang vui vẻ nhưng lúc nghe đến câu tiếp theo liền bị đánh vào vực sâu.

“Chẳng qua là...” Có ý kéo dài thanh âm, Lâu Tịch Nhan tới gần Trác Tĩnh, từng chữ rõ ràng, đặc biệt chậm rãi nói: “Căn cứ luật Khung Nhạc, nếu là không có căn cứ chính xác chứng minh phạm nhân thật sự trong sạch, hoặc là lúc phúc thăm, vẫn tiếp tục phán định nguyên tội, người đưa ra phúc thăm, đều là phải chịu tội bồi nhọ công đường, nhẹ thì bị đánh một trăm trượng, nặng thì đi lính ba năm!”

Cái gì?! Có chuyện này?! Đây là cái chế độ gì, nói đến kháng án lại còn có khả năng bị chịu tội?! Vì sao không ai nói cho nằng!

Nằng xin thề, ở trong mắt thừa tướng kia nằng thấy được một tia trêu tức, mặc dù chỉ chột lóe mà thôi! Nhưng tuyệt đối đúng!!

Trác Tĩnh vừa muốn mở miệng, Ngô Tư vừa nghe Lâu tướng nguyện ý phúc thăm vụ án, lập tức vui mừng khôn xiết, lớn tiếng trả lời: “Ta tin tưởng ân công vô tội, nguyện ý chịu tội!”

Người nguyện ý ta không muốn!! Đừng nói Lâm Bác Khang không chắc chắn trong sạch, chính là hần thật sự trong sạch, chứng cứ đâu?! Trác Tĩnh hận không thể hung hăng cho Ngô Tư một cước!

Nàng mau bị tức chết rồi, nhưng vào lúc này Lâu Tịch Nhan vô cùng hứng thú cười nói: “Ngươi, tên gọi là gì?” Người này rất có ý tứ, chính trực thông minh, nhưng mà dường như cái gì cũng đều không hiểu, vẫn âm thầm quan sát sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt giữa hắn với thôn dân, Lâu Tịch Nhan đôi hần thể nhưng càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Kìm nén tức giận không có chỗ phát tiết, Trác Tinh lạnh lùng trả lời: “Trước khi muốn hỏi tên người khác, hắn là báo tên mình trước, đó là lễ phép.”

Phải? Lâu Tịch Nhan cười nhẹ trả lời: “Lâu Tịch Nhan.”

“Tịch Nhan?” Trác Tinh nhẹ giọng lăm bằm, một đôi mắt sáng di động một vòng ở trên mặt Lâu Tịch Nhan.

Trác Tinh biểu tình quái dị, Tề Thiên Vũ mơ hồ nghĩ sẽ có trò hay nhìn, hai tay hoàn ngực, cười nói: “Tiểu tử, ngươi có ý kiến gì?”

Lắc đầu không thể nói, Trác Tinh thẳng thắn trả lời: “Không có.”

Cứ như vậy? Giữa lúc Tề Thiên Vũ đang thất vọng, Trác Tinh không cao không thấp, không nhẹ không nặng thở dài: “Nghĩ không ra một đại nam nhân sẽ lấy tên một nữ nhân.”

Trác Tinh “lăm bằm” hiệu quả kinh người, mấy trăm người tụ tập ở cửa thôn trong nháy mắt lặng yên không tiếng động.

Thôn dân vẻ mặt hoảng sợ, Cảnh Táp, Mặc Bạch lông mày nhíu lại, Tề Thiên Vũ ngây ra như phỗng, mặc dù hắn cũng hiểu Tịch Nhan tên rất... Thế nhưng cũng không ai dám ở trước mặt hắn thảo luận tiểu tử này —— có dũng khí!

Tề Thiên Vũ xin thề, hắn vừa thấy luôn luôn vốn tao nhã, mỉm cười ôn hòa có tiếng lục quốc Lâu thừa tướng lần đầu tiên khoe miệng cười cứng ngắt giống như là... co giật... Có người muốn không may.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Giao Phong Làn Đầu Gặp Mặt. (Hạ)

Lâu Tịch Nhan im lặng không lên tiếng, mọi người cũng không biết phản ứng như thế nào, mấy trăm người ở cửa thôn yên lặng không tiếng động, cứ cảm thấy có chút quái dị, không khí dường như đều trở nên khó chịu, Trác Tinh khẽ liếc Lâu Tịch Nhan một cái, hắn vẫn cười, con mắt hẹp dài hơi hơi lên, hết sức “Yêu mến” dừng ở nàng, nhưng Trác Tinh nhìn thế nào, đều không cảm thấy ôn hòa, ngược lại có một loại cảm giác toàn thân tê dại.

Hắn một người thừa tướng, “Truyền thuyết” ôn nhuận như ngọc khí độ bất phạm, hắn là không nhỏ mọn như vậy chứ?! Kéo kéo vành mũ, Trác Tinh im lặng lui về phía sau, quân tử không đứng dưới bức tường nguy hiểm... Ai biết chân của nàng vừa mới di chuyển một chút, bỗng nhiên một tiếng sét cùng với tia chớp chói mắt bổ thẳng xuống, gió xuân vốn còn thổi nhẹ nhàng trong nháy mắt nổi lên mãnh liệt, thổi cây cỏ bay tán loạn, Trác Tinh lại càng sợ, ngửa đầu nhìn trời, chỉ thấy phía chân trời đen như mực đã gió nổi mây屯. Trác Tinh há hốc miệng: “Không phải chứ!” Nàng không nói cái gì đại nghịch bất đạo, thiên lý không dung chứ? Đến mức nổi lên sấm chớp như thế, cuồng phong bạo vũ đây?!

Sau khi vài tiếng sấm, là một đợt mưa lớn như trút nước.

“Trời mưa rồi ——” Đột nhiên mưa xối xả làm cho mọi người trở tay không kịp, tán loạn.

Trác Tinh nhanh chóng lợi dụng lộn xộn lui về phía sau, trên tay bỗng nhiên đau đớn, cổ tay nàng bị một bàn tay to thon dài sạch sẽ gắt gao nắm chặt, Trác Tinh giương mắt nhìn lại, là Lâu Tịch Nhan! Dưới cơn mưa xối xả, mỗi người đều là một thân chật vật, chỉ có mình hắn vẫn một bộ dáng rất thành thoi, cách mưa bụi dày đặc, dáng vẻ của hắn gần như thấy không rõ lắm, nhưng là Trác Tinh vẫn như cũ có thể cảm nhận được áp bách đến từ cặp mắt hẹp dài kia.

Mưa càng lúc càng lớn, Ngô Tư lớn tiếng kêu lên: “Thừa tướng đại nhân, mời bên này, đến từ đường tránh mưa đi!”

Lâu Tịch Nhan mỉm cười gật đầu, lôi kéo Trác Tinh hướng từ đường bên cạnh cửa thôn đi đến.

Trác Tinh cố sức giãy dụa vài cái sau đó liền từ bỏ, nhìn hắn hình dạng nhả nhặn gầy yếu, tay lực lại có thể lớn như vậy, trừ phi nàng không cần cánh tay này, nếu không nàng đừng nghĩ chạy!

Lâu Tịch Nhan quay đầu lại nhìn thoáng qua chỉ giãy dụa một hồi, thiếu niên liền im lặng đi theo phía sau hắn, khoe miệng không tự giác khẽ giương lên.

Cái gọi là từ đường, cũng chính là một gian bùn phòng lớn (tường trát bùn tạo thành), một chiếc bàn thờ nhỏ, vẫn còn hương nến đang cháy, bốn vách tường sứt mẻ không chịu nổi, nước mưa thỉnh thoảng còn nhỏ giọt từ giữa mấy viên ngói vỡ, vốn là không phải nơi rộng lớn gì, lại xuất hiện một đám người đi vào, lộ ra rất chật chội. Cũng may hai người thị vệ của Lâu Tịch Nhan “hắc bạch vô thường” gác ở đằng kia, thôn dân cũng không dám chen

qua đây, bọn họ có thể nghỉ ngơi ở một góc bên cạnh bàn thờ.

Tay vẫn bị người nắm lấy, Trác Tĩnh rất không quen, chịu không nổi lắc lắc cánh tay, Trác Tĩnh không kiên nhẫn nói: “Thừa tướng đại nhân, người có thể buông tay không!?”

Lâu Tịch Nhan vốn đang chuẩn bị buông tay nghe được thanh âm ghét bỏ của hắn, ngược lại càng thêm dùng sức nắm chặt cổ tay hắn, thanh âm ôn hòa như cũ: “Người ta hỏi tên ngươi, nhưng mình lại không xưng tên, hình như cũng không phải là một việc lễ phép.”

A~ đau quá!!

Người này quá nham hiểm! Tay nàng muốn đứt! Trác Tĩnh quật cường cắn chặt răng, không hé răng, cũng không trả lời.

Cảm nhận được cổ tay trong lòng bàn tay run không ngừng, Lâu Tịch Nhan tay nói lòng lực đạo, tay thiếu niên này cũng quá nhỏ, hắn thật là sợ không cẩn thận liền đem tay hắn bẻ gãy, buông tay hắn ra, Lâu Tịch Nhan nhân dịp hỏi: “Tên của ngươi.”

Thanh âm lạnh lùng trong trẻo trầm thấp vang lên, trầm thấp như tiếng đàn, Trác Tĩnh nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, ngũ quan hắn khi nhìn gần càng thêm tuấn mỹ, lúc này hắn không cười, thiếu sắc mặt tươi cười làm nổi bật, kia con mắt hẹp dài, môi mỏng khẽ nhếch, mơ hồ lộ ra một loại sức quyến rũ và khí, Trác Tĩnh nhìn đến xuất thần, bỗng nhiên phát hiện Lâu Tịch Nhan trong mắt xẹt qua một tia sùng sốt.

Mặt của nàng! Trác Tĩnh nhanh chóng cúi đầu, Lâu Tịch Nhan nâng lên cằm nàng, từ từ đem mặt của nàng xoay lại đây, đúng lúc một đạo tia chớp hiện lên, ánh sáng trắng xẹt qua, hai đạo vết đao thật sâu thình lình bao phủ trên khuôn mặt màu trắng, gần như nhìn không ra dung mạo.

Lâu Tịch Nhan ánh mắt thâm thúy, là ai lại xuống tay độc ác vậy, ở trên mặt một thiếu niên lưu lại vết tích dữ tợn như thế này.

Trác Tĩnh không thể cúi đầu, chỉ có thể để lại chiếc mũ thùng trên đầu, đem về mặt toàn vẹn bên kia che khuất, nhắc chân hướng phía chân Lâu Tịch Nhan hung hăng giẫm xuống “Á ~” Lâu Tịch Nhan kêu lên một tiếng đau đớn, hơi nhũn mảy, Trác Tĩnh nhanh chóng nhân cơ hội này tránh thoát khỏi tay hắn, lui ra phía sau vài bước.

Cách hắn xa một chút, cảm giác áp bách cuối cùng cũng ít hơn một chút, cầm lấy mũ đem khuôn mặt che tốt, Trác Tĩnh giả vờ kinh ngạc nói: “Giẫm phải người? Xin lỗi Thừa tướng đại nhân, trời quá tối, không nhìn thấy.” Lúc này nàng thật sự là hoài niệm giày cao gót ba tấc *không gì sánh được của nàng, (*Ở TQ 10 phân là 1 tấc -> 3 tấc: 30 phân ~30 cm)

Không nhìn thấy?! Hắn lại còn có thể giả dụ như vậy!

Nghĩ đến vết thương trên mặt hắn, Lâu Tịch Nhan tay đưa ra bỗng chốc dừng lại, cuối cùng vẫn là để xuống.

Lâu Tịch Nhan không hề tiến lên, Trác Tĩnh rốt cục thở phào một hơi, lại nghe thấy Tề Thiên Vũ đang ép hỏi Ngô Tư: “Các người muốn gặp thừa tướng, hiện tại mọi người đã tới, tiểu mỹ nhân cướp đi cũng có thể giao ra đây chứ!”

Ngô Tư gãi gãi đầu, về mặt không biết làm sao. Trác cô nương dặn không thể nói, vậy hiện tại phải làm sao bây giờ?

“Người đâu?!” Nhìn trúng Ngô Tư tính nết chân thật, Tề Thiên Vũ ép hỏi nói: “Các người không phải là đem nàng giết chứ?”

Liên tục lắc đầu, Ngô Tư vội la lên: “Không không không... Tuyệt đối không có!”

“Bán?”

Ngô Tư lớn tiếng kêu lên: “Làm sao có khả năng!”

“Vậy người đâu?!”

Người...

Các thôn dân lại một lần nữa tìm kiếm bóng dáng ở trong từ đường.

Shit! Trác Tĩnh thấm rủa, lại nữa rồi!

Bang...

Chỉ nghe đến một tiếng lớn, Trác Tĩnh hung hăng vỗ bàn thờ một cái, bàn thờ vốn lụp xụp chịu không nổi sau khi lung lay vài cái lại... ầm ồ sụp xuống... Tất cả các thôn dân ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan khẽ nhướng mày, hắn lại muốn giở trò gì?

Tốt, hiện tại tất cả mọi người nhìn nàng, Lâu Tịch Nhan hẳn là sẽ không phát hiện, những thôn dân ngu ngốc này vừa rồi chắc hẳn muốn tìm chính là nàng! Mục đích đúng là đạt được, thế nhưng... Đau chết nàng rồi——@\$\$&@, từ từ thu tay lại, đưa đến sau lưng nhẹ nhàng xoa nắn, Trác Tĩnh hít sâu một hơi, cao giọng trả lời: “Nàng sống rất tốt, thừa tướng đại nhân có thể yên tâm, chúng ta sẽ thay mặt ngài hết lòng chăm sóc nàng. Khi án tử công khai xét xử, thừa tướng đương nhiên có thể nhìn thấy nàng.”

“Ý là nói, án tử không phúc lắm, chúng ta liền không thấy được tiểu mỹ nhân?!” Nhìn lướt qua tám gỗ vờ nát trên mặt đất, Tề Thiên Vũ một bộ dáng

xem kịch vui, tất tắc cười nói: “Thừa tướng đại nhân, người ta đe dọa người.”

Người này là ai vậy?! E sợ cho thiên hạ không loạn, Trác Tĩnh âm thầm cắn răng, lạnh giọng trả lời: “Vị công tử này trách oan ta, loại chuyện đe dọa không có hiệu quả thực tế này ta là chưa bao giờ làm.”

Khẩu khí thật lớn! Tề Thiên Vũ xuy một tiếng dài, tiểu tử này thật là thú vị~

Gia vờ kinh sợ lắc đầu, Tề Thiên Vũ khoa trương kêu lên: “Người không đe dọa, vậy chính là muốn uy hiếp? Uy hiếp mệnh quan triều đình, tội rất nặng!”

“Người!” Trác Tĩnh phát bực!

Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên cười ha ha, trầm giọng nói: “Buổi trưa ngày mai, bốn tướng sẽ ở nha môn Ứng Thiên Phủ thẩm duyệt (xem xét) hồ sơ vụ án, xét hỏi tình tiết vụ án, đặc biệt cho phép Ngưu gia thôn phái mười người đi vào bồng thính (đứng bên cạnh nghe nhưng không được nói), bản án có phúc thẩm hay không, đợi bốn tướng xét qua hồ sơ, sau khi thấy phạm nhân sẽ định đoạt!”

“Đa tạ thừa tướng đại nhân!” Thôn dân vừa nghe tin tức tốt này, lập tức quỳ xuống tạ ơn, chỉ có một mình Trác Tĩnh như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm Lâu Tịch Nhan, người nam nhân này làm việc, dường như làm cho người ta sờ không được ý nghĩ.

Nhìn bên ngoài mưa dần dần nhỏ, Lâu Tịch Nhan không nhiều lời nữa, chuẩn bị rời đi, Tề Thiên Vũ đuổi theo Lâu Tịch Nhan, nhú mồm hỏi: “Người thật sự từ bỏ tiểu mỹ nhân?”

Ánh mắt lướt qua Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan không sao cả cười nói: “Đề hấn trước thay ta chăm sóc đi.”

Trác Tĩnh không khỏi cả người cứng đờ, dáng tươi cười của hắn lại khiến cho người ta có cảm giác sờn gai ốc!

Đi tới cửa từ đường, Lâu Tịch Nhan lại bỗng nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu lại nhìn Trác Tĩnh, nói: “Người, ngày mai phải xuất hiện.”

“Vì sao?” Liên quan gì tới nàng?

“Người không xuất hiện, bọn họ cũng không cần tới.” Bỏ xuống một câu đoàn người Lâu Tịch Nhan nhanh chóng biến mất ở trong mưa phùn.

“Này ——”

Trác Tĩnh nói không nên lời, đây là uy hiếp ai ——!!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sợ Tội Tự Sát?

Ngày hôm sau.

Nha môn Ứng Thiên Phủ.

Trong công đường rộng lớn sáng sủa, chính giữa treo tấm hoành phi ‘Chính đại quang minh’*, chạm trổ hoa văn, khảm ngọc bích, đặt ở trong khung gỗ lim càng nổi bật, mấy chữ lớn màu vàng lờ lờ phát sáng, vô cùng chói mắt, hai hàng nha dịch mặc quần áo đỏ thẫm đứng ở hai bên trái phải, tay cầm trường trượng (gậy dài), rất có vài phần uy nghiêm.

Thôn dân được cho phép bồng thính chỉ có thể đứng ở phía cuối công đường, dường như sẽ đứng ở bên ngoài, dù như vậy, các thôn dân vẫn là đứng ngay ngắn, thân thể chỉnh tề đứng thẳng, đầu cúi đến thấp nhất, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chỉ ngoại trừ một người...

Lâu Tịch Nhan ánh mắt xẹt qua kia bóng dáng hai tay vòng trước ngực, dựa lưng vào khung cửa, dáng vẻ bướng bỉnh cùng nha môn công đường không phù hợp, mũ thùng che đi hơn nửa khuôn mặt của hắn, mặc dù nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, Lâu Tịch Nhan cũng có thể đoán được, vẻ mặt hắn lúc này nhất định là tức giận.

Nghĩ vậy, Lâu Tịch Nhan không hiểu sao cảm thấy trong lòng vui vẻ.

Hắn trong lòng vui vẻ, có người cũng rất tức giận.

Buổi trưa đúng là 12 giờ trưa không sai chứ? Nàng đây ngủ ngốc tới hôm qua cả đêm không ngủ, không biết tại sao cứ lăn đi lăn lại, sáng sớm ngày hôm nay, trời vừa tờ mờ sáng, liền đem nàng đến trước cửa Ứng Thiên Phủ, ngày ngốc đón mặt trời cho tới bây giờ!!

Quần áo trên người vừa thô vừa dày, phía sau đã sớm bị mồ hôi làm ướt, chiếc mũ của nàng đã sớm ẩm ướt, trên trán, trên mặt đã sớm mồ hôi nhễ nhại, từng mắt nhìn phía trước Lâu Tịch Nhan một thân nhẹ nhàng khoan khoái ngồi sau bàn dài, Trác Tĩnh buồn bực đến cực điểm.

Ngày hôm nay Lâu Tịch Nhan cùng tối hôm qua không giống với, đầu đội mũ quan màu tím bạch ngọc, trường bào màu đỏ sậm viền vàng, trên vạt áo trước thêu một con kỳ lân vàng nửa nằm nửa ngồi, hai mắt lấp lánh, tư thế chờ phát động, trên đai lưng găm lụa màu đen tuyền giắt ngọc bội phi thủy. Trên mặt như trước là nụ cười nhạt không đổi, nhưng cũng không ai dám ở trước mặt hắn lỗ mãng.

“Hạ quan bái kiến Lâu tướng.” Hình bộ thị lang Ngô Chí Cương hạ thân nửa quỳ, tâm trạng lo sợ bất an.

Lại bộ, hình bộ mặc dù đều do Lâu tướng quản lý, thế nhưng thường ngày, thẩm tra hình án đều là do hình ngục ti đại nhân phụ trách, tuyệt đối không có khả năng ở trong phủ nha nhìn thấy Lâu tướng, hắn là một quan nhỏ tứ phẩm, sao có thể không sợ hãi!

Ngồi trên ghế dựa bên cạnh, hơi phát tay, Lâu Tịch Nhan cười nhẹ trả lời: “Miễn lễ.”

Ngô Chí Cương chậm rãi đứng thẳng thân thể, lại không dám ngồi xuống. Lâu tướng ở đây, hắn sao dám ngồi chủ vị, đứng ở bên cạnh bàn, Ngô Chí Cương cung kính nói: “Lâu tướng hôm nay đến, là...”

Lâu Tịch Nhan một bộ ung dung cười nói: “Mấy trăm thôn dân Ngưu gia thôn cùng nhau dâng đơn, vì vụ án Lâm Bác Khang hoán đổi quân lương kêu oan, người thấy thế nào?”

Lâu Tịch Nhan tùy ý hỏi, Ngô Chí Cương sắc mặt nhưng lại tái nhợt, hai tay ôm quyền, nhanh chóng trả lời: “Lâu tướng minh giám, vụ án này nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, chính Lâm Bác Khang đã nhận tội, tuyệt đối không phải án oan!”

“Tuyệt đối không phải án oan?” Lâu Tịch Nhan nhìn về phía phụ nhân bên cạnh công đường, hỏi: “Lâm thị, người có đồng ý không?”

Trác Tĩnh thoáng giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nhân hơn năm mươi tuổi đã quỳ rạp xuống đất, thanh âm mặc dù có chút run, nhưng lại vô cùng rõ ràng: “Bẩm thừa tướng đại nhân, dân phụ vốn ngày 8 tháng 10 cũng chính là ngày thứ ba sau khi phủ nha định tội phu quân cho ta đến thăm phu quân, phu quân nói hắn không có hoán đổi quân lương, hắn là bị oan uổng!”

Phu nhân lời còn chưa dứt, Ngô Chí Cương đã không nhịn được, vội la lên: “Vô lý! Giấy trắng mực đen, có hắn tự mình điềm chỉ vào đơn nhận tội, há lại có thể nói hắn oan uổng liền oan uổng?! Sư gia, mau lấy hồ sơ lại đây để cho Lâu tướng xem qua!”

“Dạ dạ dạ.” Nam tử vẫn sợ hãi đứng ở một bên lập tức hướng phía sau công đường đi, chỉ chốc lát, trong tay cầm một chồng hồ sơ chạy đi ra.

Ngô Chí Cương nhanh chóng tiếp nhận hồ sơ, hai tay cung kính dâng lên: “Lâu tướng, đây là hồ sơ vụ án, nhân chứng vật chứng đầy đủ, không cho phép hắn chối cãi!”

Trác Tĩnh nửa dựa vào cánh cửa, một đôi mắt sáng liếc nhìn Lâu Tịch Nhan, chờ xem phản ứng của hắn, hắn đem lão bà Lâm Bác Khang tìm đến, nhất định đã sớm xem qua hồ sơ vụ án, chỉ có thời gian một đêm, hắn còn làm được gì?! Nam nhân này tuổi còn trẻ lại có địa vị cao, sẽ không phải không có nguyên nhân.

Quả nhiên, Lâu Tịch Nhan cũng không có tiếp nhận hồ sơ, mà là dáng vẻ có chút suy nghĩ, than thở: “Các người một người một mực chắc chắn tuyệt đối không phải án oan, một người luôn miệng kêu oan, đã như vậy, liền đem phạm nhân dẫn tới, bốn tướng muốn đích thân hỏi.”

Ngô Chí Cương ngăn ra, nhưng cũng không dám nói cái gì, quay ra đối với hai gã nha dịch thấp giọng nói: “Hai người các người, nhanh đi đem phạm nhân Lâm Bác Khang mang đến công đường.”

“Dạ.” Nha dịch lĩnh mệnh đi.

Ai biết này vừa đi chính là nửa giờ, Trác Tĩnh mơ hồ cảm thấy sự tình không ổn, trái lại Lâu Tịch Nhan sắc mặt như thường, không thấy sốt ruột, một tay đặt trên ghế nhẹ gỗ, nhưng là khổ thân Ngô Chí Cương đứng ở bên cạnh hắn, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi, thế nhưng đứng ở bên người Lâu tướng, hắn cử động một chút cũng không dám.

Hồi lâu, hai gã nha dịch rồi đi đã trở về, Ngô Chí Cương thấp giọng mắng: “Thế nào đi lâu như vậy?” Xem phía sau bọn hắn không có một bóng người, vội la lên: “Người đâu?”

Hai người đều thở gấp không ngớt, một người hoảng sợ trả lời: “Hồi bẩm đại nhân, Lâm Bá Khang hắn... Hắn sáng sớm hôm nay sợ tội tự sát!”

Sợ tội tự sát!?

Trác Tĩnh âm thầm lưu ý về mặt Ngô Chí Cương, khi hắn nghe được tin tức, thiếu chút nữa đã đứng không vững, sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, xem ra cũng bị dọa không nhẹ, hắn là không phải giả vờ. Lâu Tịch Nhan không nói một chữ, giữa đôi lông mày khẽ nhăn, có thể hắn cũng thật không nghĩ người lại chết!

Lẽ nào thật sự là tự sát, tiềm thức Trác Tĩnh phủ nhận, bởi vì quá trùng hợp, kiểm soát thời gian vừa khéo.

“Ân công đã chết!?” Thôn dân vây ở bên ngoài hai mắt mở to nhìn, đều không thể tin được, muốn ập vào trong, nhưng mà Lâu tướng ở đây, lại không

dám lỗ mắng, chỉ có thể lo lắng suông.

“Phu quân...” Lâm phu nhân vừa nghe lập tức tê liệt ngã xuống đất, cúi đầu khóc không ngớt, như là nghĩ tới cái gì, Lâm phu nhân bỗng nhiên đứng lên, chỉ vào Ngô Chí Cương hô: “Phu quân ta là oan uổng, hẳn không có khả năng tự sát, là các người, nhất định là các người giết phu quân ta!”

Lâm phu nhân điên cuồng nhào về phía Ngô Chí Cương, bị hai nha dịch bên cạnh dùng trường trượng ngăn cản, ngoài miệng nhưng vẫn không buông tha mà chửi mắng.

Ngô Chí Cương phục hồi lại tinh thần, tức giận quát to: “Câm miệng, phụ nữ và trẻ em vô tri (không hiểu biết) chớ có rít gào ở công đường! Đem nàng đuổi ra!” Ngô Chí Cương cẩn thận nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, rất sợ hãi tức giận, cũng may Lâu tướng một bộ dáng suy nghĩ sâu xa, dường như không chú ý đến lý do thoái thác của người đàn bà chanh chua kia.

“Buông!” Lâm phu nhân liều mạng giãy dụa, suy cho cùng cũng không thể chống lại hai đại nam nhân, nha dịch một trái một phải xách nàng lên, kéo ra bên ngoài.

“Chờ một chút.”

Ngay khi Lâm phu nhân sẽ bị ném ra ngoài, một đạo thanh âm lạnh nhạt nhẹ vang lên: “Cần gì vội vã đuổi người, tự sát hay bị giết, xem thi thể tự nhiên sẽ biết~”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Khám Nghiệm Tử Thi. (Thượng)

“Cần gì vội vã đuổi người, tự sát hay bị giết, xem thi thể tự nhiên sẽ biết.” Thi thể là tuyệt đối sẽ không nói dối!

Thanh âm lạnh nhạt trong công đường nhẹ vang lên, phá lệ chói tai, hơn nữa người nói chuyện còn là một quái nhân toàn thân bao phủ ở trong áo khoác màu xám, Ngô Chí Cương không nhịn được kêu lên: “Người là ai?! Dám ở công đường lớn tiếng âm ỉ!”

“Ta...” Nàng nên trả lời thế nào? Trác Tĩnh khẽ nhếch môi, lười nhác trả lời: “Ta đi ngang qua.”

“Đi ngang qua ~ đường!”

Mọi người ghen hòng tròn mắt, này... Đây là câu trả lời gì?

Lâu Tịch Nhan nhẹ vuốt mũi, giả vờ ho nhẹ, để tránh khỏi nhìn không được cười lớn ra tiếng. Đi ngang qua?! Một hán nghĩ ra.

Hắn hán hán quả thực chính là miệt thị công đường!! Ngô Chí Cương tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen, tiểu tử vô tri, nên biết công đường là nơi nào! Nhất thời đã quên Lâu Tịch Nhan vẫn còn ở bên người, Ngô Chí Cương bước đến chính giữa công đường, chỉ vào Trác Tĩnh giận dữ nói: “Há lại có thể như vậy, người đâu! Cho ta đem hắn...”

“Ngô đại nhân.” Không nhẹ không nặng nhẹ gọi, như một chậu nước lạnh dội từ trên xuống, Ngô Chí Cương tỉnh ngộ, nhanh chóng xoay người lại, cung kính trả lời: “Thưa tướng có gì phân phó?”

Đứng dậy vuốt vuốt vạt áo hơi nhú, Lâu Tịch Nhan hỏi: “Thi thể hiện tại ở nơi nào?”

Ngô Chí Cương nhìn về phía nha dịch quay về bẩm báo, nha dịch cuống quýt trả lời: “Còn đang ở trong lao.”

Xuyên qua công đường, Lâu Tịch Nhan hướng cửa bên bước đến, Ngô Chí Cương kinh hãi, lập tức theo sau, vội la lên: “Lâu tướng, người đây là?”

“Để người khám nghiệm tử thi đi qua khám nghiệm tử thi, bốn tướng muốn đích thân theo dõi nhìn xem, rốt cuộc là tự sát, hay là bị giết!” Lâu Tịch Nhan không nóng không lạnh, nhìn không ra là vui mừng hay tức giận, sợ hãi đi theo phía sau hắn, Ngô Chí Cương lưng sớm đã thấm ướt một mảng.

Lâm phu nhân vừa nghe muốn khám nghiệm tử thi, lại muốn đi theo, Lâm Bác Khang bị chết đột ngột, các thôn dân một lòng muốn nhìn rõ, một đám người cũng theo xông lên phía trước, cạnh cửa bên, nha dịch trường thượng sớm đã vắt ngang ngăn chặn: “Các người không thể vào!”

Lâm phu nhân tay cầm chặt lấy trường trượng kịch liệt run rẩy, vừa xô vừa khóc nói: “Vì sao? Đó là phu quân ta!”

Ngô Tư thân thể cường tráng che ở bên cạnh người Lâm phu nhân, trên mặt thật thà lộ vẻ thỉnh cầu: “Quan sai đại ca, người để chúng ta vào trong đi!”

“Không được!” Nha dịch ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn bọn họ một cái, không hề có thương lượng.

Trác Tĩnh nửa dựa vào khung cửa, nhậm nhậm nhìn thôn dân cùng nha dịch giằng co, bọn họ cái gì cũng không biết, đi vào cũng vô dụng, còn không bằng cầu nguyện vị Lâu tướng kia sáng suốt hơn người, xử án như thần tương đối thực tế hơn. Đánh một cái ngáp, Trác Tĩnh xoay người đi ra ngoài, nàng mệt muốn chết, từ ban đầu không hiểu tại sao đến cái địa phương này, nàng liền không có cảm giác ngủ tốt, nàng muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi thật tốt, rồi lại nghĩ kế tiếp nên làm như thế nào.

Chân vừa bước ra ngưỡng cửa, một đường tiếng nam nhân như nước suối mát lạnh vang lên: “Để cho bọn họ vào.”

Người đến là hộ vệ bên người của Lâu tướng, bọn nha dịch liếc nhìn một cái, không dám ngăn cản, lập tức buông ra trường trượng, các thôn dân theo Lâm phu nhân cùng nhau đi vào.

Thanh âm rất êm tai, Trác Tĩnh hiếu kỳ quay đầu nhìn lại, một đạo bóng trắng thình lình xuất hiện ở bên cạnh cửa. Hẳn là thị vệ của Lâu Tịch Nhan đi, hơi hí hắt, Trác Tĩnh âm thầm quan sát, nhìn ra thân cao 190, da trắng như tuyết, tóc màu nâu cùng hắc rất xứng, ngũ quan rõ ràng, con mắt màu xanh da trời như ngọc lưu ly trong sáng, tổng hợp lại được xem là một cực phẩm mỹ nam. Chẳng qua đặc biệt nhất không phải là những điều đó mà trên mặt hắc chưa từng có biểu tình dư thừa, thoát nhìn cũng không lãnh khốc cũng không dịu dàng, một loại khí chất xa cách, bản thân nàng không quá thích, nhưng là vẫn phải thừa nhận, rất mê người!

Nam tử bỗng nhiên hướng phía phương hướng nàng đi đến, Trác Tĩnh kéo thấp vành mũ chờ hắc đi qua, nhưng hắc lại dừng bên người nàng, thanh âm bình tĩnh thản nhiên nói: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Trác Tĩnh giả ngu.

“Ta không ngại động thủ.” Theo lạnh lùng trả lời, bàn tay màu trắng gầy gao nắm chặt cánh tay Trác Tĩnh.

“Dừng! Ta tự mình đi.” Đau chết dùng lực như vậy!

Mặc Bạch chậm rãi buông tay ra, không nói lời nào đi ở phía trước, Trác Tĩnh đỏ mặt một cái xem thường, thì ra triều đại nào hộ vệ cũng đều phải bày ra bộ dạng lãnh khốc! Không cam lòng không muốn đi theo hắc đi vào nhà tù, lúc lướt qua hắc, Trác Tĩnh hừ lạnh nói: “Nhìn người có một cặp con mắt xinh đẹp như thế, ta sẽ không tính toán với người.” Nếu không... Nàng có một tật xấu đó là hay mang thù!

Mặc Bạch ngẩn ra, xinh đẹp? Bởi vì... ánh mắt này, hắc bị người nhà vứt bỏ, tất cả mọi người nói hắc là ma quỷ, không có người thân, không có bằng hữu, thậm chí không ai mong muốn cũng không dám nhìn thẳng con mắt hắc, con mắt như vậy, nói hắc xinh đẹp!?

Một tia trào phúng vụt qua trong mắt, trên mặt tái nhợt, như cũ là thản nhiên không thay đổi... Nhà lao Trác Tĩnh bảy quẹo tám rẽ, rốt cục đi tới phòng giam Lâm Bắc Khang.

Trác Tĩnh thoáng quan sát một chút hoàn cảnh xung quanh, phòng giam vừa vặn ở sâu nhất bên trong nhà lao, nha dịch trực ban không đi tới, căn bản không thấy phòng giam này. Hơn nữa không biết vừa khéo hay cố ý, mấy cái phòng giam lân cận đều là trống không, nói cách khác, trong phòng giam xảy ra chuyện gì cơ bản không có người nhìn thấy.

Cửa phòng giam đã sớm đứng đầy người, Trác Tĩnh đứng ở bên ngoài, thể nhưng cũng có thể thấy thi thể đang treo cao trên xà nhà, người chết sắc mặt hiện ra xanh tím, sưng lên rõ rệt, bộ phận da mặt tình trạng có chút xuất huyết phân tán, hẳn là ngạt thở mà chết không sai, nhìn xuống chút nữa... Trác Tĩnh giữ đôi lông mày không tự giác nhíu lại.

“Bái kiến thừa tướng đại nhân!” Một giọng nam bỗng nhiên vang lên ở phía sau, Trác Tĩnh quay đầu nhìn lại, một trung niên nam tử hơn ba mươi tuổi vội vã chạy tới, chấp tay hành lễ với Lâu Tịch Nhan.

“Người là người nào?” Ngoài miệng là hỏi trung niên nam tử, nhưng con mắt Lâu Tịch Nhan lại dừng ở trên người Trác Tĩnh, vừa mới xem hắc nhìn chăm chăm thi thể ánh mắt chuyển chủ mà sắc bén, tối hôm qua Cảnh Tập điều tra một đêm, Ngưu gia thôn căn bản không có một thiếu niên hủy dung, hắc rốt cuộc là ai, cướp đi Thanh Phong có phải chủ ý của hắc hay không, lại có ý đồ gì? Tất cả về hắc, Lâu Tịch Nhan đều rất có hứng thú biết!

Trung niên nam tử cung kính trả lời: “Tiểu nhân Vương Bỉnh Thăng, là người khám nghiệm tử thi của Ứng Thiên Phủ, kiểm tra thi thể đã có hơn mười năm.”

Khám nghiệm tử thi? Vậy nhất định là pháp y ở cổ đại, nói đến khám nghiệm tử thi, nét mặt hắc biểu lộ tự tin thậm chí có chút thần sắc tự phụ, Trác Tĩnh tâm tình buồn bực một ngày một đêm rốt cục tốt hơn một chút, nàng rất muốn nhìn một chút, bọn họ là khám nghiệm thi thể như thế nào.

“Được, vậy người liền nghiệm xét thật tốt, hắc là tự sát hay bị giết.” Hắc chỉ chú ý đến tình tiết vụ án, lại không nghĩ đến người, nếu như là hắc bị giết, án tử này liên lụy nhất định không nhỏ, có thể ở trong nhà lao Ứng Thiên Phủ giết người, há lại là nhân vật đơn giản.

“Dạ.”

Wang Bỉnh Thăng đi vào phòng giam, bọn nha dịch đã đem thi thể đỡ xuống.

Sắc mặt xanh tím lại sưng lên, gần như nhìn không ra hình dạng ban đầu, thân thể cứng ngắc thẳng tắp nằm trên mặt đất, Lâm phu nhân nhất thời không chịu nổi dả kích, té ngã xuống đất: “Phu quân...”

“Phu nhân cẩn thận!” Các thôn dân nâng Lâm phu nhân lùi sang một bên, Trác Tĩnh thừa dịp đến gần phòng giam, chỉ thấy người khám nghiệm tử thi kia giờ đầu người chết lên, kiểm tra một chút vết dây, lại nhìn một chút tay chân người chết, trước sau không đến năm phút đồng hồ, hần liền đứng lên, đi tới trước mặt Lâu Tịch Nhan, bẩm báo: “Hồi bẩm thừa tướng đại nhân, thi thể sắc mặt đỏ tím, hai tay hai chân đều vuông góc xuống phía dưới, hơn nửa trên chân có đốm màu đỏ, trên cổ vết dây xanh tím còn kéo dài đến phía sau hai bên lỗ tai, theo như cái này thì, là tự sát mà chết, vật thất cổ, chính là đai lưng hần.”

Tự sát? Lâu Tịch Nhan trầm ngâm một hồi, lại hỏi: “Hần chết lúc nào?”

Chần chờ một lúc, Vương Bính Thăng trả lời: “Khoảng hai canh giờ.”

Sai!

Theo màu sắc thi ban* nhìn thấy trên thi thể, người chết đã chết ít nhất từ mười tiếng trở lên! Đứng ở bên ngoài phòng giam, cách thi thể khá xa, Trác Tĩnh không có khả năng kết luận nguyên nhân người chết tử vong, hơn nữa, nếu nâng tùy tiện lên tiếng, nói không chừng còn có thể làm cho chính mình rước lấy phiền phức, nhìn về phía trước Lâu Tịch Nhan chăm chú nhìn chăm chăm thi thể. Trác Tĩnh quyết định, trước tiên thả một con tép bắt con tôm! (*các chấm lốm đốm trên thi thể)

“Thực sự là kỳ lạ!” Trác Tĩnh giả vờ kinh ngạc kêu lên: “Người này thực sự mệnh tốt, trước khi tự sát còn có thể rửa mặt chải đầu thật tốt, thay bộ đồ mới hài mới, kỳ quái chính là, đã đổi quần áo mới hài mới, chỉ riêng một việc không có chải đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Khám Nghiệm Tử Thi. (Trung)

Trác Tĩnh nói xong, mọi người lập tức hướng thi thể nhìn lại, cũng đứng, quần áo hần sạch sẽ phẳng phiu, hài không nhiễm một hạt bụi nhỏ, so sánh với, tóc buộc qua loa quả thực có chút không thích hợp, không nói đến những điều này, một phạm nhân bị bỏ tù hai tháng, làm sao sẽ có một thân bộ đồ mới chứ?

Ngô Chí Cương lớn tiếng hỏi: “Nha dịch gác đêm tối hôm qua đâu?”

Một người vóc dáng trung bình, im lặng đứng ở một bên tiểu nha dịch vội vàng tiến lên, nhỏ giọng trả lời: “Là tiểu nhân cùng Lưu Ngũ.”

“Chuyện gì xảy ra? Hần làm sao lại thay đổi một thân quần áo mới?”

Nha dịch sợ hãi trả lời: “Hồi bẩm đại nhân, tối hôm qua, quản gia Lâm gia Lí Minh đến đây thăm Lâm Bác Khang, nói Lâm Bác Khang nhiều ngày chưa tắm rửa, hy vọng đưa qua cho hần một bộ quần áo sạch sẽ, chúng ta thấy bọn họ chủ tử tình thâm, hần cũng quả thực chỉ mang theo quần áo và đồ dùng hàng ngày, nên để hần tiến vào, nhưng hần chỉ ở lại bên trong thời gian một nén nhang liền rời đi.”

Một nén nhang, nói vậy thời gian giết người có chút khẩn trương, vẫn im lặng không nói Lâu Tịch Nhan trầm giọng hỏi: “Lí Minh đi rồi, các người có từng đi vào kiểm tra, Lâm Bác Khang còn sống hay không?”

Mặc dù Lâu Tịch Nhan cũng không có tức giận, nhưng là tiểu nha dịch vẫn không dám ngừng đầu nhìn hần, nhắm mắt lại vội vàng nói ra tình hình tối hôm qua: “Hồi bẩm thừa tướng, khi Lí Minh tới, vừa đúng lúc mưa gió lớn nhất, cây đại thụ bên ngoài nhà lao bị gió thổi chặt đứt cành cây, đập vào cửa lao, chúng ta vội vàng đem cành cây dọn đi, một lúc sau, Lí Minh đi ra, còn giúp chúng ta cùng nhau dọn đi, sau đó hần liền rời đi, lúc đó chúng ta quần áo cũng ướt đầm, đổi lại quần áo cũng đã đêm khuya, liền không có tuần tra phòng giam, mãi cho đến khi đại nhân muốn gặp phạm nhân, mới phát hiện...” Người đã chết... “Một đám ngu ngốc!” Ngô Chí Cương một chương đánh lên mũ quan của tiểu nha dịch, lũ ranh con này, lại ở trước mặt Lâu tướng khiến hần xấu mặt, nếu như để Lâu tướng cho rằng hần chính là quản lý nhà lao như thế này, ô sa hần còn muốn hay không!

Lâu Tịch Nhan căn bản không nhìn màn biểu diễn này của hần, trầm giọng nói: “Truyền Lí Minh.” Lí Minh là người cuối cùng nhìn thấy Lâm Bác Khang, hần nhất định còn biết cái gì!

“Dạ.” Tiểu nha dịch nhanh chóng chạy đi ra ngoài.

Thi thể trên mặt đất cứ như vậy nằm thẳng tắp, nhìn quả thật có chút dọa người, Ngô Chí Cương vội vàng nịnh hót nói: “Thừa tướng đại nhân, thi thể này đã nghiệm xong, trong đại lao âm khí nặng, ngài tới công đường phía trước nghỉ ngơi chứ, đừng để cho mùi ở đây lây nhiễm ngài.”

Lâu Tịch Nhan xoay người lại, vừa lúc nhìn thấy Trác Tĩnh hai mắt nhìn chăm chăm thi thể không tha, chân đã bước ra phòng giam liền dừng lại, Lâu Tịch Nhan đột nhiên hỏi: “Người nói như thế nào.” Hồi một thiếu niên vấn đề này, có chút buồn cười, thế nhưng trực giác Lâu Tịch Nhan cho biết thiếu niên này sẽ cho hần đáp án không đồng dạng như vậy.

“Ta...” Trác Tĩnh chần chờ một lúc, nhưng mà biết rõ nguyên nhân tử vong của người chết có khả năng, lại khoanh tay đứng nhìn, sẽ làm trái đạo đức nghề nghiệp cùng nguyên tắc của nàng, thăm than một tiếng, Trác Tĩnh trả lời: “Ta muốn vào xem một cái.”

“Làm cần!” Lại là tiểu tử cổ quái này, mới ở trên công đường cùng hấn náo loạn một hồi, hiện tại lại có thể theo vào được, đang muốn đem hấn ném ra, Lâu Tịch Nhan tâm tình rất tốt cười nói: “Để hấn đi vào.”

Lâu Tịch Nhan nói, Ngô Chí Cương cho dù không dễ chịu, cũng không dám phản đối. Dù sao ở trên quan trường lăn lộn nhiều năm như vậy, hấn cũng nhìn ra được, Lâu tướng đối với thiếu niên này có chút ưu ái... Trác Tĩnh vào nhà tù, ở bên cạnh thi thể ngồi xuống, chỉ nhìn lướt qua vết dây trên cổ, Trác Tĩnh đem mười ngón tay đi vào giữa sợi tóc người chết, tỉ mỉ kiểm tra đầu, một lúc sau, giờ lên người chết cổ, kiểm tra phía sau cổ, sau khi nhìn, Trác Tĩnh dừng lại một chút, liền ấn một chút khoe miệng người chết, một tia nước bọt mơ hồ dọc theo khoe môi chảy ra.

Quả nhiên như nàng suy nghĩ, Trác Tĩnh nắm cánh tay người chết, hơi dùng sức, hoàn toàn không có khả năng khom lại, xác chết cứng cứng rõ ràng! Kéo cao ống tay áo, trên cánh tay có thi ban, còn có vết thương chồng vào nhau, chẳng qua thoạt nhìn là vết thương cũ, tra tấn bức cung hấn là sự thật.

Trác Tĩnh kiểm tra tỉ mỉ, ở trong mắt Ngô Chí Cương, chính là nàng cố tình gây sự, cố làm ra vẻ huyền bí, chẳng muốn nhìn nàng, Ngô Chí Cương nhân cơ hội quay sang Lâu Tịch Nhan phân tích nói: “Thừa tướng đại nhân, theo hạ quan thấy, nếu đã nghiệm đúng là tự sát, hấn là Lâm Bác Khang sớm dự tính trước, mới có thể yêu cầu Lí Minh đưa quần áo sạch sẽ đến, để dùng thất lung tử.”

Lâu Tịch Nhan cười nhạt không nói, ánh mắt dừng lại trên người Trác Tĩnh, khiến cho Ngô Chí Cương bị một phen bẽ mặt.

Trác Tĩnh nhưng thật không làm hấn thất vọng, không nhẹ không nặng ném ra một câu: “Nếu như không phải là tự sát?”

Không phải là tự sát?

Lâu Tịch Nhan vẻ mặt tươi cười lớn hơn nữa, hấn chỉ biết, thiếu niên này sẽ cho hấn kinh hi.

Ngô Chí Cương ngẩn ra, Vương Bình Thăng trước tiên gây khó dễ, quát nói: “Nói bậy!” Tiểu tử ở chỗ nào đến, lại dám nghi ngờ kết quả khám nghiệm của hấn, còn làm trò trước mặt đại nhân cùng thừa tướng, bảo hấn làm sao chịu nổi?!

Đi tới bên cạnh thi thể, chỉ vào trên cổ thi thể, Vương Bình Thăng trừng mắt Trác Tĩnh, lời nói xác thực nói: “Nếu như hấn là sau khi chết mới bị người treo lên, vết dây trên cổ sẽ hiện ra màu trắng, mà không phải là tím bầm! Người chết tay chân rũ xuống tự nhiên, trên chân xuất hiện đốm màu đỏ, chính là căn cứ chính xác nhất chứng minh là tự thất cổ mà chết! Người không biết liền không nên nói bậy.”

Hoàn toàn không nhìn hấn kêu gào, Trác Tĩnh cúi đầu, thấp giọng kêu: “Con mắt màu lam kia, người qua đây giúp ta một chút.” Không có trợ thủ thật phiền phức!

Con mắt màu lam? Mặc Bạch ngẩn ra một lúc, sau đó vẫn là đi qua, ngồi chồm hồm xuống bên cạnh Trác Tĩnh, dựa theo nàng sai khiến, nhẹ nhàng đem thi thể lật nghiêng qua.

Mặc Bạch lại có thể đi qua giúp hấn, Lâu Tịch Nhan nhưng thật ra không nghĩ tới, cùng Cảnh Táp bề ngoài lãnh khốc không giống với, Mặc Bạch là lãnh từ trong tim lộ ra đến, thiếu niên này lại dựa vào cái gì gọi được hấn?

Lâu Tịch Nhan dù thắc mắc vẫn ung dung nhìn chuyên chú bóng lưng Trác Tĩnh, chờ xem hấn lại trình diễn trò hay gì.

Bị người hoàn toàn không nhìn, còn là một tiểu nhân vật không tên tuổi, Vương Bình Thăng nuốt không trôi cục tức này, vừa muốn mở miệng trách mắng, Trác Tĩnh vừa kiểm tra người chết lưng, vừa nhân dịp hỏi: “Nếu như là trước bị người đánh ngất, rồi treo lên xà nhà, có phải hay không cũng nhìn thấy vết tích giống vậy trên thi thể?”

“Này...” Vương Bình Thăng nhất thời nghẹn lời, không để hấn suy nghĩ lâu, Trác Tĩnh hơi ngừng đầu, lạnh giọng nói: “Ta chỉ hỏi người, là có phải hay không?”

Tầm mắt dưới vành mũ cùng lời nói sắc bén thẳng tắp bức bách mà đến, Vương Bình Thăng tâm trạng hoảng hốt, suy nghĩ lại, đối phương chẳng qua là một thiếu niên, hấn có cái gì phải hoảng sợ, ho nhẹ một tiếng che giấu hoảng hốt vừa rồi, Vương Bình Thăng lớn tiếng đáp: “Là có khả năng này, nhưng mà điều này chỉ là suy đoán của người, người có chứng cứ gì chứng minh hấn là trước bị người đánh ngất rồi mới treo lên?!” Hấn đồ muốn nhìn tiểu tử này có năng lực gì!

Chứng cứ? Trác Tĩnh cười nhạt, bắt đầu đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Khám Nghiệm Tử Thi. (Hạ)

Chứng cứ? Trác Tĩnh cười nhạt, bắt đầu đứng dậy: “Ta để hần nói cho các ngươi, chứng cứ ở nơi nào!”

Hần? Mọi người theo ánh mắt Trác Tĩnh nhìn lại, chính là Lâm Bác Khang nằm trên mặt đất sấm đã cứng ngắc. Rõ ràng chính là một khối thi thể, hần muốn như thế nào nói cho bọn họ chứng cứ ở nơi nào?! Mọi người đều là đồ hút một ngụm khí lạnh, không khỏi lùi về phía sau một bước, ngoại trừ Lâu Tịch Nhan và mặt ổn định.

“Trước tiên là nói về nguyên nhân tử vong.” Trác Tĩnh chỉ vào bộ phận cổ của thi thể, quay mặt nói với Mặc Bạch: “Đem cổ hần giơ lên.”

Hần thật đúng là xem mình là dây tó! Mặc Bạch trong lòng âm thầm nói, tay nhưng lại không tự chủ làm theo lời Trác Tĩnh, khẽ nâng cổ Lâm Bác Khang lên, giữa cổ có nếp ngang nhăn, người chết giữa cổ rõ ràng thấy được vết dây.

“Người chết trên người rõ ràng không có cái khác ngoại thương cùng dấu hiệu trúng độc, triệu chứng nghẹt thở rõ ràng, nguyên nhân chết xác thực là đai lưng quấn quanh cổ, hít thở không thông mà chết.” Trác Tĩnh mới vừa nói một câu, Vương Bính Thăng lập tức khinh thường xuy một tiếng, cái đó hần vừa mới nói có cái gì khác, cổ làm ra vẻ huyền bí!

Không cùng hần tranh luận, thân thể Trác Tĩnh ngồi xổm xuống, chỉ vào vết dây trên cổ người chết, lạnh giọng nói: “Người chết bộ phận cổ có hai đạo vết dây, tự thắt cổ mà chết cũng có thể xuất hiện hai đạo vết dây, vết dây thông thường sát bên rõ rệt đều đặn, mà xương hàm cùng xương cổ rất ít phát sinh gãy xương. Nhưng người chết hai đạo vết dây lại hoàn toàn không là như thế. Một đường ở phía dưới giáp xương sụn, cùng với dấu vết trên thân thể, này nói vết dây chính là hung thủ sau khi người chết hôn mê tạo thành, bởi vì người chết liều mạng giãy dụa, cho nên chỗ vết dây có da bong ra từng mảng, phía dưới da chảy máu, này nói vết dây rất sâu mà rõ ràng hiện ra màu đen sẫm, một đường vết dây khác là khi hung thủ đem người chết treo lên trên xà nhà tạo thành, lúc này người chết đã không còn ý thức, vết dây nông (cạn) mà nhạt. Người chết xương cổ gồ lên gãy xương rõ ràng, chính là kết quả của việc từng bị lực lớn cưỡng chế thắt cổ.”

Lâu Tịch Nhan đi vào phòng giam, nhìn kĩ cổ người chết, chính xác theo như lời Trác Tĩnh nói, hai đường vết dây một sâu một nông thập phần rõ ràng.

Ngô Chí Cương rất không tình nguyện, cũng phải hậm hực theo đi vào, hung hăng trừng Vương Bính Thăng một cái, Ngô Chí Cương thầm nghĩ, cái đồ ngu này, rốt cuộc ai mới là người khám nghiệm tử thi!!

Nhận được ánh mắt của Ngô Chí Cương, Vương Bính Thăng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, thảo nào vừa rồi tiểu tử kia kiêu ngạo như vậy, thì ra xác thực có chút bản lĩnh, cố gắng suy nghĩ một chút, Vương Bính Thăng rõ là gây sự phản bác nói: “Nếu là bị siết cổ chết, người chết sau gáy hần là có vết tích vết dây giao nhau, gáy hần rõ ràng không có! Trên cổ xuất hiện hai đạo vết dây sâu cạn khác nhau, cũng có thể là hần tại trước khi chết giãy dụa tạo thành!”

“Đem áo hần cởi ra.” Trác Tĩnh nói rất nhẹ, nhưng dường như lại ẩn nhẫn cái gì, Mặc Bạch chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy Trác Tĩnh tay nắm chặt lại nói lỏng, nói lỏng lại nắm chặt, sau vài lần, Trác Tĩnh rốt cục vẫn là đứng lên, quay về về mặt khiêu khích Vương Bính Thăng, lạnh giọng nói: “Ngươi căn bản không xứng làm một gã khám nghiệm tử thi!”

Vương Bính Thăng nổi giận: “Ngươi nói cái gì?!” Hần ở Ứng Thiên Phủ làm người khám nghiệm tử thi nhiều năm như vậy, khám nghiệm tử thi vô số, tiểu tử này tự cho là chính mình hiểu được một chút cách thức, liền dám nói hần không xứng!

“Làm người khám nghiệm tử thi, ngươi là người duy nhất có thể vì người chết nói chuyện, hần dùng thân thể hần nói cho ngươi, hần là chết như thế nào! Lúc nào chết! Hần ở trong quá trình tử vong đã trải qua cái gì! Mà ngươi, hoàn toàn bỏ qua, thậm chí cũng không có kiểm tra tỉ mỉ mỗi một chỗ vết thương trên thi thể, mỗi một chi tiết, liền độc đoán kết luận, liền bởi vì ngươi nói một câu, hần mới có thể chết không minh bạch, hung thủ cũng đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật!”

Nàng có thể dễ dàng tha thứ một gã pháp y trình độ nghiệp vụ không cao, tất cả tri thức cùng kinh nghiệm đều là có thể học tập cùng tích lũy, thế nhưng nàng không có khả năng dễ dàng tha thứ, thân là pháp y, thái độ không tập trung, công tác qua loa, còn mạnh miệng tranh cãi!

Thanh âm bình tĩnh mà lạnh nhạt, ở trong phòng giam vang lên, không chỉ có Vương Bính Thăng bị nói xong mặt đỏ tới mang tai mà Lâu Tịch Nhan trong lòng cũng chấn động, lúc này hần cùng lúc mới gặp gỡ hoàn toàn khác nhau, mới gặp gỡ thì hần có chút lãnh ngạo, có chút giáo hoạt, hiện tại hần, kiên định mà chấp nhất, bình tĩnh mà thâm trầm, hần thật là người mình cho rằng hơn mười tuổi thiếu niên sao? Lâu Tịch Nhan nghi hoặc.

“Phu quân...” Trong phòng giam trong nháy mắt yên tĩnh đến dọa người, thẳng đến một đạo tiếng la bi thương khiến mọi người hồi thần lại, Mặc Bạch đã đem quần áo và đồ vật trên người Lâm Bác Khang cởi ra, trước ngực vết thương to nhỏ sâu nông không ít, có một số đã khép lại, có một số vừa mới bong vảy, mặc dù đều là vết thương cũ, thế nhưng lúc này thoạt nhìn, dữ tợn như trước.

Lâm phu nhân gần như là nhào vào trên người người chết, khóc không thành tiếng, Trác Tĩnh nhẹ giọng nói: “Ngô Tư, đem nàng đỡ qua một bên, không nên gây trở ngại ta.”

“A!” Ngô Tư vội vàng đi tới, đem Lâm phu nhân đưa qua một bên, Trác cô nương trở nên có chút không giống với, ở đâu không giống với không thể nói rõ, nàng nói tổng làm cho người ta rất khó cãi lời.

Không hề để ý một bên vô cùng xấu hổ Vương Bính Thăng, Trác Tĩnh lần nữa ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đẩy vai người chết, Mặc Bạch thuận thế giúp hần đem người chết lật nghiêng một chút, Trác Tĩnh nhẹ nhàng mảy, rất thông minh, làm trợ thủ rất hợp!

“Vết dây trên cổ sờ dĩ không giao nhau, là bởi vì hần bị người cách vật gì đó đỡ ở phía sau, cùng vết thương cũ không giống nhau, hai đường vết thương này màu sắc hơi thâm, hơn nữa da bị thương, vết thương rất mới.”

Đây là đồ vật gì tạo ra?! Mọi người tìm kiếm hung khí xung quanh, Lâu Tịch Nhan dẫn đầu đi tới bên cạnh cửa lao, thân thể nửa ngồi chồm hổm, không biết là tìm cái gì.

Không rõ Lâu Tịch Nhan đang làm gì, Ngô Chí Cương so sánh nửa ngày, rốt cục phát hiện hai đường vết thương phía sau người chết bất kể độ lớn hình dạng, đều cùng song gổ cửa lao như nhau, kinh hi kêu lên: “Ta tìm được rồi, là song gổ cửa lao!”

Ở trên song gổ tìm kiếm một hồi, Lâu Tịch Nhan nhẹ giương khoe môi, chậm rãi đứng dậy, hẳn cũng tìm được rồi.

Tựa hồ chính là vì chờ hẳn, Trác Tĩnh ở sau khi hẳn xoay người lại, mới giơ lên ngón tay người chết, nói: “Người chết chính là bị người từ ngoài cửa siết ngất, bởi vì ra sức giãy dụa, trên đầu ngón tay hẳn, vẫn còn lưu lại một ít vụn gổ.”

Hai người ánh mắt giao nhau, Trác Tĩnh kéo thấp vành mũ, lần nữa ngăn trở tầm mắt xem xét của Lâu Tịch Nhan.

Ngô Chí Cương gật gật đầu, một bộ dáng hiểu rõ: “Nói như vậy, Lâm Bác Khang thật sự là bị người khác giết chết!!” Quay đầu lại nhìn chằm chằm tiểu nha dịch, hỏi: “Hôm qua còn có ai tiến vào phòng giam?”

Cố gắng suy nghĩ lại, tiểu nha dịch vẽ mặt nghiêm túc trả lời: “Ngoại trừ người vừa rồi bọn họ nhắc tới, liền không có người tiến vào nhà lao.”

“Nói vậy!” Ngô Chí Cương mắng to: “Không ai tiến vào hẳn làm sao bị người giết?”

Thực sự không có! Tiểu nha dịch có khổ nói không nên lời, chỉ có thể cúi đầu nhận mắng.

“Bởi vì người chết tối hôm qua cũng đã chết!” Trác Tĩnh chịu không nổi lắc đầu, bọn họ liền không thể nghe nàng nói xong lại tra án? Thói quen như vậy thật sự làm cho người ta chán ghét!

“Tối hôm qua?”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đề Hình Ti. (Thượng)

“Tối hôm qua?!” Ngô Chí Cương một đôi mắt vốn không lớn con ngươi tròn tròn, hung hăng trừng đứng ở một bên Vương Bính Thăng lo lắng bất an. Mắng: “Ngươi nói, rốt cuộc là chuyện gì?! Thời gian tử vong nói cũng không rõ, ngươi còn làm khám nghiệm tử thi gì!”

“Thi thể...” Vương Bính Thăng ngay cả tiếng đã có chút run, dè dặt liếc nhìn Trác Tĩnh, thấy nàng im lặng không lên tiếng, hẳn mới nhỏ giọng trả lời: “Thi thể xuất hiện các đốm sáng màu đỏ, còn bắt đầu cứng ngắc, nói rõ người chết vừa mới chết không lâu...”

Trác Tĩnh chậm rãi ngẩng đầu, Vương Bính Thăng lập tức không dám nói thêm gì nữa, vừa nhìn vết thương phía sau người chết hẳn thật sự vô cùng xấu hổ, đều là quá mức tự tin, hẳn mới có thể quên đi quan trọng như vậy, thiếu niên cô quái này nói hẳn cũng xem như không có gì sai, hẳn quả là có xấu hổ.

Wương Bính Thăng ấp úng không nói nên lời gì, Trác Tĩnh lạnh giọng nói: “Ngươi qua đây.”

Hắn muốn làm gì?! Vương Bính Thăng ngẩn ra, lo lắng có hay không tiến lên.

Nhìn hẳn đứng im mang vẻ mặt phòng bị, Trác Tĩnh không kiên nhẫn quát: “Qua đây!” ngờ ngác lẽ mà làm gì, nàng còn có thể ăn hẳn!

Wương Bính Thăng nuốt nước bọt, vẫn là chậm rãi đi tới phía sau Trác Tĩnh, hẳn cũng không biết chuyện gì xảy ra với mình, một người lớn tuổi, đối mặt một thiếu niên trầm kín không hề hờ như thế, cứ cảm thấy chột dạ không dứt.

Lâu Tịch Nhan tay để sau lưng, ngón trỏ khẽ gõ nhẹ, trên mặt chính là một bộ dạng tươi cười nham nhảm không thay đổi, chỉ là con mắt nhìn Trác Tĩnh đặc biệt sáng ngời.

Ở bên chân người chết thân thể ngồi xổm xuống, Trác Tĩnh bình tĩnh bắt đầu giải thích: “Các đốm xuất hiện sau khi chết, là thi ban. Thông thường là sau hai tiếng đồng hồ...” Sai, ở đây tính thời gian theo đơn vị là gọi cái kia cái gì... Canh giờ chứ? Thật là phiền phức, âm thầm đổi lại một chút, Trác Tĩnh mới lại tiếp tục nói: “Vừa đến hai canh giờ bắt đầu xuất hiện, ba đến bốn canh giờ hiện lên rõ ràng có thể thấy được. Lúc này ấn vào thi ban sẽ phai màu hoặc biến mất, buông tay ra thi ban lại xuất hiện. Tử vong sau sáu canh giờ, thi ban nổi lên một mảnh, màu sắc càng đậm, lúc này ấn vào thi ban đã không có khả năng hoàn toàn biến mất, chỉ là hơi nhạt màu một chút, ngừng ấn lại thi ban khôi phục màu gốc cũng chậm. Lúc mười hai canh giờ, lấy ngón tay ấn xuống thi ban không hề thay đổi màu sắc, cũng không lại biến mất.”

Wương Bính Thăng nghe rất chăm chú, chỉ là đuôi lông mày cũng càng nhăn càng sâu.

Không tin? Trác Tĩnh chỉ vào thi ban, nói: “Ngươi, ăn một chút.”

Vương Bính Thăng gạt đầu, hắn cũng một lòng muốn tìm chứng cứ. Dùng ngón trỏ ấn vào trên thi ban, sau khi buông ra vẫn là có chút nhạt màu, một lúc sau chậm rãi khôi phục màu gốc.

Dựa theo ý hắn nói, người chết xác thực đã chết sáu canh giờ. Ngô Chí Cương vội la lên: “Vương Bính Thăng, hắn nói có đúng hay không?!” Nếu như là thật, Lí Minh chính là kẻ tình nghi nhất!

“Này...” Vương Bính Thăng chân chờ, nhìn thoáng qua thiếu niên bên người, hắn vẫn là thực sự nói: “Ta không biết. Ta chỉ biết là thi thể vừa đến hai canh giờ sẽ có đốm, từ vong thời gian càng lâu, đốm càng đậm, về phần theo như lời hắn nói, ta... Thật sự không rõ lắm.”

Nói ra thật xấu hổ, hắn xác thực không biết có thể từ những đốm đỏ này nhìn ra thời gian từ vong chuẩn xác, nếu như là lúc ban đầu, hắn nhất định trực tiếp phủ nhận lời của thiếu niên, thế nhưng vừa rồi một đường nghe được, thiếu niên lời nói chuẩn xác, hắn thực sự không dám nói bừa.

Vương Bính Thăng một câu không biết, Ngô Chí Cương rất tức giận, kêu lên: “Vậy bốn quan làm sao biết, hắn nói là sự thật hay là ăn nói bừa bãi?”

Ho nhẹ một tiếng, liếc Trác Tĩnh một cái, Ngô Chí Cương lớn tiếng hỏi: “Ngươi làm sao chứng minh mình nói là sự thật?!” Hắn ngay từ đầu liền nghĩ thiếu niên này cổ quái, thế nhưng nhìn mặt mũi Lâu tướng, hắn cũng không được phát tác.

A ơ ~

Tốt, vấn đề này đáp án chính là —— Không có khả năng!

Ở thời đại này, nàng phải thế nào đi chứng minh theo như nàng nói có căn cứ khoa học? Lẽ nào muốn nàng nói chính mình là thạc sĩ y học trường X, tuổi trẻ chủ kiểm pháp y, từng công bố qua rất nhiều luận văn... Hay là trực tiếp ở đây làm một hồi giải phẫu phân tích, phòng chừng vị Lâm phu nhân kia sẽ bỏ nhào vào xé nàng!

Trác Tĩnh tự giễu vỗ nhẹ đầu, nàng theo cổ nhân này xem nào nhiệt làm gì?! Dựa lưng vào thạch bích nhà tù lạnh lẽo, Trác Tĩnh không biết nói sao trả lời: “Ta nói chính là sự thật, thế nhưng ta không biết làm sao lý giải phương thức chứng minh cho các ngươi.”

“Đó chỉ là nói, ngươi chính là không thể chứng minh!” Ngô Chí Cương nghĩ làm khó dễ, nghĩ lại vừa rồi thiếu niên và Lâu tướng trong lúc đó hình như có chút kỳ lạ, cẩn thận xoay người quay lại cung kính đối với Lâu Tịch Nhan chấp tay, nhẹ giọng nói: “Lâu tướng người xem...?”

Hắn tin tưởng thiếu niên nói là sự thật, vậy hắn nhất định là có danh sư chỉ điểm, sự phụ của hắn, cũng nhất định là người có danh tiếng. Chỉ cần báo ra tên sự phụ hắn là có thể chứng minh lời nói của hắn, theo tình hình này hắn không chịu nói, chỉ có thể có một nguyên nhân, không muốn bại lộ thân phận!

Hắn không biết bản thân càng muốn giữ bí mật, càng làm cho người ta muốn thăm dò sao? Cũng may hắn không nóng nảy! Nhẹ giọng khoe môi, Lâu Tịch Nhan vừa muốn mở miệng, một đạo thanh âm mát lạnh nhưng mang theo kiên định bỗng nhiên vang lên: “Hắn nói là sự thật.”

Tất cả mọi người hướng phía thanh âm vang lên nhìn lại, Trác Tĩnh nhẹ nhàng nâng vành mũ một chút, chỉ thấy một nam tử khoảng ngoài 30 tuổi đứng ở bên ngoài phòng giam, tựa hồ tới lâu rồi, hắn thoạt nhìn rất cao, cùng Lâu Tịch Nhan không sai biệt lắm, chẳng qua Lâu Tịch Nhan có vẻ gầy hơn một chút, tướng mạo hắn không tuân như Lâu Tịch Nhan, thế nhưng hắn có một đôi mắt thâm thúy kiên định, không giống Lâu Tịch Nhan, cặp mắt kia vĩnh viễn mang cười tổng làm cho người ta không rõ hắn đang suy nghĩ cái gì. Người này trên người mặc một bộ trường bào màu lam đậm đơn giản, thoạt nhìn có chút phong trần mệt mỏi, như là từ nơi nào vội vã chạy tới, mặc dù không tính chặt vật, nhưng cũng không khỏi có chút gấp gáp. Không giống Lâu Tịch Nhan, luôn một bộ dáng bình tĩnh, quần áo gọn gàng!! Hơn nữa... Chờ một chút, nàng vì sao luôn lấy Lâu Tịch Nhan đến so sánh?! Nàng là điên rồi... Trác Tĩnh còn đang suy nghĩ mình vì sao lại khác thường như vậy, Ngô Chí Cương cùng vài nha dịch khác cùng kêu lên: “Đề hình ti đại nhân!!”

Đề hình ti?! Trác Tĩnh nhướng mày, đôi hấn cảm thấy hứng thú, người học pháp y sẽ không không biết Tống Từ*, người này cùng Tống Từ chức quan như nhau, cũng không biết có hay không bản lĩnh như Tống Từ!

Hướng phía mọi người hơi gợn tay, Đan Ngự Lam đối với Lâu Tịch Nhan cúi chào, thanh âm trầm thấp không mất cung kính nhưng cũng chỉ là nhàn nhạt nói: “Lâu tướng.”

Lâu Tịch Nhan tiến lên một bước, khẽ nhếch trong đôi mắt xẹt qua một tia chế nhạo, cười nói: “Đan đề hình trở về thật đúng lúc.” Không sớm không muộn!

Đan Ngự Lam bất vi sở động*, nghiêm túc trả lời: “Đây vốn là chức trách của hạ quan, làm phiền thừa tướng, đúng là không nên.” (*không có bất kì hành động nào)

Lâu Tịch Nhan một bộ tập mãi thành thói quan hình dạng, không hề không nặng cười nói: “Đan đề hình nói quá lời, người ta đều là dốc sức vì triều đình.”

Đây là hư ngôn* chôn quan trường trong truyền thuyết đi?! Trác Tĩnh buồn chán muốn đánh ngáp. Mà nàng cũng xác thực đánh, nàng thật sự rất buồn ngủ!! (*cách ngôn tiếp giả dối trống rỗng.)

Giữa lúc nàng không kiêng nể gì ngáp dài, Đan Ngự Lam đã đi vào cửa lao, hướng nàng đi đến: “Lời người nói đúng là sự thật, hơn nữa một chữ không sai. Người tên là gì? Người ở nơi nào? Sự phụ phương nào?”

Trác Tĩnh khoe miệng cứng ngắt, người này hỏi thật không khách khí!!

*Đề hình quan Tổng Từ vào thời Nam Tống, một người có nhiều đóng góp trong việc nghiên cứu khoa học về y học. ông là người biên soạn cuốn sách y học bộ pháp đầu tiên trong lịch sử thế giới, gọi là “Tập lục rửa oan”. Cuốn sách đề cập đến tập luật lệnh, giải phẫu, dược lý, ngoại khoa, cốt khoa, kiểm nghiệm học... đạt đến một trình độ cao về tính khoa học. Bộ sách này được dịch ra sáu thứ tiếng như Nhật Bản, Pháp, Đức, Hà Lan, Triều Tiên... và được lưu hành khắp thế giới. Ông được thế giới công nhận là ông Tổ của ngành y học thế giới.

Nếu như Biển Thước, Hoa Đà hay Thường Vô Ý, Đề Oanh, nổi tiếng về y học trị bệnh thì Tổng Từ là người dùng y học để tìm ra những bằng chứng thép trong việc xử án.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đề Hình Ti. (Hạ)

Giữa lúc nàng không kiêng nể gì ngáp dài, Đan Ngự Lam đã đi vào cửa lao, hướng nàng đi đến: “Lời người nói đúng là sự thật, hơn nữa một chữ không sai. Người tên là gì? Người nơi nào? Sự phụ phương nào?”

Kỳ thật từ lúc thiếu niên trách cứ Vương Bình Thăng hẳn đã tới, một mực yên lặng không lên tiếng, biết rõ nguyên nhân, chính là muốn biết, thiếu niên đối với khám nghiệm tử thi rốt cục có bao nhiêu hiểu biết, hẳn ngược lại không có làm hắn thất vọng. Thiếu niên đối với thi ban hiểu rõ, so với bình thường khám nghiệm tử thi muốn đầy đủ hơn, Đan Ngự Lam biết mình hỏi có chút mạo phạm, thế nhưng hắn nóng lòng nghĩ muốn biết thân phận thiếu niên áo xám này, nhất là sự phụ của hắn, là người thế nào có thể dạy ra đệ tử như vậy.

Trác Tĩnh khoe miệng cứng ngắt, người này hỏi thật không khách khí!! Ngượng ngùng buông tay che miệng, Trác Tĩnh thanh âm lạnh nhạt mang theo rõ ràng không có hứng thú, trả lời: “Đề hình ti đại nhân, ta nghĩ người nghĩ sai một việc rồi, ta không phải là hạ nhân của người, lại càng không phải là phạm nhân. Người có quyền hướng ta hỏi chuyện, có muốn trả lời người hay không, sẽ nhìn tâm tình của ta.”

Đan Ngự Lam không nghĩ tới hắn sẽ trả lời như thế, trong nháy mắt có chút thất thần, Lâu Tịch Nhan khoe miệng tươi cười phát ra càng đậm, xem ra tùy theo lòng mình đối đãi, không kiêng nể gì là tính cách hắn, như thế tính ra, tối hôm qua hẳn đối mình đã là khách khí đi!

“Làm càn!” Rất sợ Đan Ngự Lam nổi giận, Ngô Chí Cương vội quát lớn: “Đề hình ti đại nhân hỏi, người dám cả gan không trả lời?!”

Hai tay hoàn ngực, Trác Tĩnh cũng không giận, ngược lại một bộ chế giễu cười nói: “Ta ở cùng đề hình đại nhân nói chuyện, người dám cả gan xen mồm?!”

“Người ——” Đây đây đây thật là làm phản!! Ngô Chí Cương tức giận đến miệng mũi khói bay, sắc mặt ửng hồng, trước ngực kịch liệt phập phồng, ngón tay run rẩy chỉ vào Trác Tĩnh, chữ người nói nửa ngày cũng không nhả ra được một câu.

Trác Tĩnh có chút kinh ngạc, hẳn không sao chứ, mình hình như không nói cái gì! Sẽ không chảy máu não chứ... Cổ nhân này khả năng kháng cự có hơi yếu một chút!

Trác Tĩnh thật lo lắng hẳn sẽ ngắt, cũng may hai nha dịch mang một người trung niên nam tử đi đến, đánh vỡ một phòng xấu hổ.

“Đại nhân, Lí Minh đã dẫn tới.”

Đối với sự vô lễ của Trác Tĩnh, Đan đề hình ần nhiên không phát tác, Lâu tướng vẫn là ung dung, Ngô Chí Cương tức chết đi được lại không có chỗ phát tiết, lúc này tức giận bốc lên, chỉ có thể quay sang Lí Minh điên cuồng hét lên: “Lí Minh, đêm qua Lâm Bác Khang bị người sát hại, mà người chính là người duy nhất đêm qua gặp qua Lâm Bác Khang, người lúc đó thấy cái gì, người có phải hay không do người giết!!”

Lí Minh nhanh chóng quỳ xuống, cúi đầu, thanh âm tuy có chút run, nhưng suy nghĩ vẫn thập phần rõ ràng: “Đại nhân oan uổng quá! Tiểu nhân là quản gia của Lâm gia, lão gia ở lại trong nhà lao mấy tháng, bị không ít khổ, tiểu nhân chỉ là tới đưa quần áo cho lão gia, lúc đó lão gia tâm tình thật không tốt, tiểu nhân không dám ở lại, chỉ khuyên hai câu, liền để quần áo lại rồi rời đi. Tiểu nhân chỉ ở lại trong phòng giam thời gian không đến một nén nhang, lúc đó trời mưa rất lớn, cảnh cây ngoài nhà lao bị thổi gãy, tiểu nhân còn giúp nha dịch đại ca dọn cảnh cây đi.”

Này vóc người Lí Minh so với người chết khỏe hơn một chút, cơ bản có thể đem người siết ngắt lại treo lên xà nhà, mà dựa theo thời gian tử vong xem, Lí Minh là kẻ tình nghi lớn nhất, chẳng qua không có bằng chứng xác thực, suy luận vụ án luôn luôn là điểm mạnh của Cố Vân, nàng chỉ để ý khám nghiệm tử thi. Lặng lẽ quay người thối lui vài bước, Trác Tĩnh lui đến ngoài cửa lao, một môi tựa vào thạch bích, ngáp liên tục, mặt sau hẳn là không có chuyện của nàng...

“Người nói, người là đưa quần áo, như vậy Lâm Bác Khang có hay không ở trước khi người tới đã đổi hài mới?”

Thoáng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đan Ngự Lam một thân trang phục giản đơn, Lí Minh lại cúi đầu, nhẹ giọng trả lời: “Không có.”

Thanh âm ôn hòa, nhưng mang theo cảm giác áp bách khiến người ta hít thở không thông, Đan Ngự Lam tiếp tục hỏi: “Người ngoài việc đưa quần áo cho hần, còn giúp hần làm cái gì?”

Lần này Lí Minh không có suy nghĩ lâu, trả lời: “Tiểu nhân chỉ là cầm quần áo đưa cho lão gia, nói mấy câu rồi đi.”

Đan Ngự Lam bỗng nhiên đi vào bên trong phòng giam, hướng bên phải mép giường đi tới, trên tấm ván gỗ đơn sơ, ngổn ngang rom rạ, Đan Ngự Lam giơ tay lên, nhẹ nhàng cầm lấy một ít rom bên giường, một cái vết chân mờ mờ hình linh xuất hiện: “Trên mép giường người chết, có một vết chân dính bùn, thế nhưng, người chết mang chính là một đôi hài mới, xem như là hài cũ, người chết ở trong phòng giam mấy tháng ít có đi ra ngoài, cũng sẽ không bẩn như thế, đêm qua vừa lúc có một trận mưa to, khoảng thời gian này chỉ có người tiến vào phòng giam người chết, vết hài này chính là trong lúc người treo thi thể lưu lại, có đúng hay không?”

Trác Tĩnh hơi hí mắt nhìn lại, vết chân có chút nhìn không rõ, đan xen trong rom rạ, lại càng khó phát hiện, Đan Ngự Lam vẫn chỉ là ở ngoài phòng giam đi, lại có thể chú ý đến điểm này, thật là người sắc bén cẩn thận tỉ mỉ!

Lí Minh cả người chấn động, nói không rõ ràng: “Không không...”

Ngô Chí Cương không kiên nhẫn kêu lên: “Cởi hài nghiệm chứng một chút!”

Hai gã nha dịch lập tức lĩnh mệnh, rất nhanh tháo hài Lí Minh, so sánh một lúc, trả lời: “Đại nhân, hài Lí Minh cùng dấu hài vừa lúc ăn khớp.”

Nghiệm chứng đúng, Ngô Chí Cương đáng vẻ kiêu ngạo càng thêm kiêu ngạo: “Thật là người!! Lí Minh người thật to gan!”

Trác Tĩnh cười nhạt, này nhiều lắm cũng chỉ có thể chứng minh Lí Minh trong lúc đó từng giẫm qua tấm ván gỗ mà thôi, chẳng qua là một phụ chứng, cũng không có thể bói vậy mà định tội hần đi!

Lí Minh sớm đã run rẩy giống như lá tàn trong gió, lập tức quỳ rạp trên mặt đất, cầu xin tha thứ nói: “Ta... Đại nhân, tiểu nhân chỉ là... Tiểu nhân chỉ là nhất thời lỡ tay, không phải là có ý định muốn hại lão gia!”

Hần nhận tội? Trác Tĩnh tổng nghĩ có chỗ không thích hợp, nhưng cũng không nói được có vấn đề ở chỗ nào!

Lâu Tịch Nhan trong mắt hiện lên một tia sáng, chẳng qua rất nhanh liền biến mất.

“Người trước sau ra vào nhà lao thời gian không quá một nén nhang, giết người, thay quần áo, nguy tạo hiện trường thất cô tự tử, chu đáo, còn dám nói chính là nhất thời lỡ tay! Trừ phi, người còn che dấu cái gì! Nói!” Lớn tiếng hỏi, ánh mắt kiên định, Đan Ngự Lam một thân chính trực, không nói Lí Minh sợ đến lạnh run, chính Trác Tĩnh cũng bị chấn động hoảng thần.

Lí Minh ánh mắt hoảng hốt, vô cùng sợ hãi, nhưng chỉ là liên tục cầu xin tha thứ: “Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng.”

Nếu như Lí Minh thực sự chu đáo lên kế hoạch muốn giết người như vậy, có thể thấy được là một người bình tĩnh cùng lãnh huyết, hiện tại làm sao hoảng loạn như vậy, hần là quản gia của Lâm gia, cùng Lâm Bác Khang hẳn không có gì thù oán sâu nặng, động cơ giết người là gì?

“Lí Minh! Người cái loại vong ân phụ nghĩa, lúc còn sống phụ quân đối với người không tệ!” Lâm phu nhân kiểm chế không được trong lòng vô cùng căm phẫn, nằng thế nào cũng nghĩ không đến, người giết chết phu quân lại có thể là quản gia theo bọn họ nhiều năm!

Các thôn dân cũng đều hận không thể đánh chết cái đồ vong ân phụ nghĩa, trong nhà lão nhất thời có chút hỗn loạn. Đan Ngự Lam quyết định thật nhanh, lớn giọng nói: “Đem người bắt giam! Đội bốn quan tra xét thực hư hồ sơ vụ án của Lâm Bác Khang, sẽ thẩm tra xử lý! Là đúng là sai, đương nhiên có phán quyết.”

“Vâng.” Bọn nha dịch lập tức đem Lí Minh áp giải vào phòng giam bên cạnh. Lâm phu nhân cùng các thôn dân cũng bị đem ra ngoài nhà lao.

Lâu Tịch Nhan nhẹ vỗ tay, khoe môi như trước giương lên, cười nói: “Cả triều văn võ bá quan đều nói Đan đề hình xử án công bằng, quyết định quyết đoán. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là không phụ tiếng tăm.”

“Lâu tướng quá khen.” Chính là biểu tình vẫn bình tĩnh, Lâu Tịch Nhan tập mãi thành thói quen, hai người sống vai đi ra ngoài cửa lao.

Ngô Tư thấy Lâu Tịch Nhan đi tới, lập tức khom người, vô cùng cảm kích nói: “Thưa tướng đại nhân, đa tạ ngài đã làm chủ cho chúng tôi, ngài yên tâm, chúng tôi cướp cô nương là chúng ta sai, thế nhưng tuyệt đối không có làm khó cô nương, cô nương nằng là người tốt, còn giúp chúng ta viết đơn kiện, lại vừa giúp ân công khám nghiệm tử thi, cô nương...”

“Chờ một chút!” Lâu Tịch Nhan khuôn mặt bình thường tươi cười cứng đờ: “Người nói thiếu niên vừa rồi khám nghiệm tử thi kia chính là Thanh Phong!!”

Thanh Phong? Không phải gọi là Trác Tĩnh sao?! Ngô Tư vẻ mặt mở mắt, theo thói quen ngẩng đầu tìm kiếm Trác Tĩnh, chỉ là trong nhà lao không còn có bóng dáng của nàng. “A? Người đâu?”

Chương 16: Vừa Ra Hang Hùm.

Hoán Dương không hổ là kinh thành, lúc chập tối, trên đường người đến người đi tấp nập, hai bên đường cửa hàng san sát, nàng vốn có thể vui vẻ thưởng thức một chút thủ đồ cổ đại có cái dạng gì, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tên kia đúng là âm hồn bất tán không nên đi theo nàng, tất cả đều hoàn hảo!

Thật sự bất chấp cái gì hình tượng, Trác Tĩnh ngồi xổm xuống bên cạnh góc tường thờ hủn hủn, cùng với đó Mặc Bạch cách nàng mười bước mặt không đỏ khí không suyễn, con mắt màu lam nhìn chăm chăm Trác Tĩnh, cũng không tiến lên bắt nàng, cũng không đi xa.

Trác Tĩnh ai oán, hẩn đuổi theo nàng qua 5 con phố! Năm con phố đấy vì sao chính mình mệt như con chó, người ta nhưng ngay cả tóc gáy cũng chưa từng loạn một cọng!

Thật vất vả lấy lại sức lực, Trác Tĩnh cũng không chạy, hướng Mặc Bạch đi đến, nhẹ thở gấp hỏi: “Con mắt màu lam, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

Mặc Bạch trên mặt hờ hững không có biểu tình, không có đáp lại.

Trác Tĩnh thầm rủa, nàng ghét nhất là bị loại người lạnh nhạt này đùa giỡn!!

Sóng mắt lưu chuyển Trác Tĩnh bỗng nhiên dán tại bên người Mặc Bạch, tâm tình ra vẻ cũng không tệ lắm cười nói: “Ngươi không phải là muốn đi theo sao, đi theo gần chút không lạc đấy.”

Trác Tĩnh bỗng nhiên thay đổi, khiến Mặc Bạch trong lòng xẹt qua một tia kinh ngạc, chỉ là trên mặt không có biểu tình, làm cho người ta rất khó nhìn ra tâm tình của hắn.

Giữa các cửa hiệu bên đường, có một cửa hiệu tơ lụa vô cùng thu hút, trang trí hoa lệ, trong mắt Trác Tĩnh hiện lên một tia giao hoạt, cười nói: “Đây một thân y phục rách đều thôi, ta muốn đi mua bộ đồ mới.” Năm ông tay áo Mặc Bạch, Trác Tĩnh kéo hắn một đường đi hướng cửa hiệu tơ lụa.

Mặc Bạch lạnh lùng rút ống tay áo về, thế nhưng vẫn là theo nàng đi vào.

Vừa nhìn có khách đến cửa, điểm chủ lập tức nghênh đón: “Hai vị gia...” Thấy rõ Mặc Bạch con mắt màu lam, da trắng như tuyết, điểm chủ hoảng hốt, nhanh chóng lùi về sau một bước, không dám đứng đối diện, Mặc Bạch dường như sớm đã thành thói quen, khuôn mặt lạnh lùng như cũ.

Cho dù Trác Tĩnh khoác một cái áo choàng, đem khuôn mặt mình che kín, thoát nhìn có chút kỳ quái, thế nhưng điểm chủ lại càng nguyện ý cùng hắn nói chuyện, đi theo phía sau Trác Tĩnh, điểm chủ niềm nở giới thiệu: “Bản tiệm tơ lụa thế nhưng nổi tiếng Khung Nhạc, ngài tha hồ chọn. Bên này còn có mấy bộ nho sam, ngài nếu không chọn được kiểu dáng cũng không sao, tiểu điểm còn có thể làm theo yêu cầu.”

Hướng gian nhỏ bên cạnh đi đến, Trác Tĩnh lớn giọng nói: “Ta phải thử một chút, tìm hai người giúp ta cảm y phục.”

Điểm chủ luôn miệng trả lời: “Dạ dạ, mời ngài.”

Hai tay hoàn ngực, cùng Mặc Bạch kề vai, Trác Tĩnh mang theo mấy phần khiêu khích, cười nói: “Con mắt màu Lam, ngươi có muốn cùng nhau hay không?”

Mặc Bạch trực tiếp bỏ qua nàng, đưa lưng về phía nàng lạnh lùng nhìn phía trước, Trác Tĩnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hẩn nếu thực sự theo vào nàng liền thảm.

Sau một nén nhang.

“A——”

Phòng trong bỗng nhiên truyền ra một đạo giọng nữ thê lương, tiếp theo là vài tiếng nổ, Mặc Bạch ánh mắt chợt lóe, tiểu tử kia quả nhiên giờ trò, thân hình cực nhanh lướt vào phòng trong, phòng không lớn, xung quanh quần áo ngổn ngang đầy đất, một tiểu đồng còn trẻ mặt ngựa lên trời, trên trán có một ứ thanh (vết bầm), bên cạnh hắn, một người mặc nữ trang là nữ tử nằm nghiêng, nhìn xung quanh, không có nơi có thể dấu người.

Phía dưới một tấm cửa sổ nhỏ, đặt một chiếc ghế, đẩy cửa sổ nhìn qua, là hậu viện tiểu điểm, Mặc Bạch động tác nhanh nhẹn nhảy ra khỏi gian nhỏ, hướng về phía hậu viện đuổi theo.

Điểm chủ vội vàng chạy vào vừa nhìn, bị một màn lộn xộn trước mắt làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu vừa thấy Mặc Bạch nhảy ra cửa sổ tiến vào hậu viện nhà hắn, kêu lên: “Đây này đây, đây là có chuyện gì?! Ngươi muốn làm gì?”

Điểm chủ vội vàng muốn đi cản người, thanh y nữ tử nằm trên mặt đất bỗng nhiên ngồi dậy, mặt bên thanh lệ thoát tục khiến trong lòng điểm chủ chấn động, chần chờ hỏi: “Cô nương, người là ai?” Trong tiệm hần làm sao gặp được nữ tử mỹ mạo như thế, nhớ kỹ lúc đó hần kêu tiêu đồng đi hầu hạ thiếu niên thay y phục... Điểm chủ còn không có đoán ra, nữ tử đã đứng dậy, đứng đối diện với điểm chủ, điểm chủ cả kinh, trời ạ! Mỹ cô nương như thế, khuôn mặt bên kia lại bị hủy thành như vậy, thật đáng tiếc!! Thực sự rất đáng tiếc!!

Điểm chủ còn đang đắm ngực dặm chân, Trác Tĩnh chính là vội vàng nắm thời cơ, giơ cao làn váy đang rũ dưới đất, Trác Tĩnh động tác cực kỳ nhanh thoát ra khỏi phòng, điểm chủ chỉ thấy một bóng dáng hiện lên, đối với tất cả sự việc mới phát sinh còn đang hoảng hốt, chờ hần phục hồi lại tinh thần, rốt cục nhớ tới y phục trên người Trác Tĩnh là trong tiệm hần, Trác Tĩnh sớm đã lao ra khỏi tiệm.

Một lúc sau, chỉ nghe thấy trong tiệm tơ lụa vang lên tiếng kêu kinh khủng của điểm chủ: “Bắt ăn trộm... Không, là cường đạo!!”

Trác Tĩnh lướt qua đường lớn, chọn hẻm nhỏ ít người chạy đi, hẻm nhỏ quanh co vòng vèo, rắc rối phức tạp, nếu không phải năng trí nhớ hơn người, nhất định lạc đường, lam con mắt hần là không dễ dàng tìm được nàng mới đúng! Trác Tĩnh còn chưa kịp hết vui mừng, vài tiếng bước chân phức tạp từ phía sau truyền đến, vừa định xoay người nhìn xem, liền cảm thấy trước mắt loáng lên bóng đen, một thanh đại đao lạnh lẽo đã gác trên cổ nàng.

Nàng không phải xui xẻo như vậy chứ... Thật vất vả cắt đuôi một người, lại bị cuốn vào trong cừu sát. (giết người vì thù hận)?!

Trước mặt là một lạc mã hồ nam (nam nhân râu quai nón), căn bản không nhìn ra tuổi, ánh mắt đầy tơ máu lộ vẻ sợ hãi cùng cuồng loạn (điên cuồng hỗn loạn), ngoài miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Người người người người... Không được làm càn!”

Là hần không nên làm càn chứ?! Trác Tĩnh không hiểu ra sao, đồng thời cũng kinh hãi không ngớt. Lúc này, một đạo giọng nam trẻ tuổi mang theo mấy phần trêu chọc từ bóng hình đằng xa truyền đến: “Dù sao người cũng trốn không thoát lòng bàn tay ta, vẫn nên ngoan ngoan theo ta đi, miễn cho ta động tay động chân!”

Lạc mã hồ nam càng thêm sợ hãi, một tay chế trụ vai Trác Tĩnh, đem nàng che ở trước người, lưỡi đao gắt gao dán ở trên cổ nàng, tay nắm đao run rẩy lại.

Trác Tĩnh không dám lộn xộn, nàng có thể cảm nhận rõ ràng được lưỡi đao ở yết hầu lay động, thân thể căng cứng, Trác Tĩnh tràn ngập bất đắc dĩ thấp giọng nói: “Người có thể đừng run hay không?”

Lạc mã hồ nam hô hấp khàn khàn, căn bản không chú ý tới Trác Tĩnh nói cái gì, một đôi con mắt đầy tơ máu sợ hãi nhìn chằm chằm phía trước, trái lại phía trước lại truyền đến một tiếng cười mỉa.

Trác Tĩnh giương mắt nhìn lại, cách đó không xa, một người nam tử hai tay vẫn hoàn trước ngực, lưỡi biếng dựa vào đầu hẻm, áo bó ngắn màu lam, đầu ngón chân thon dong gõ gõ theo nhịp, mười phần một bộ dạng lưu manh. Nam tử thoát nhìn tuổi còn rất trẻ, bất quá hình dạng cao lớn, vẻ mặt nhưng thật ra thanh nhã tuấn tú, mấy kiếm nhập vào tóc mai. Mắt phượng híp lại, lưu chuyển về thờ ơ tùy tính.

Nam tử vừa mới đứng thẳng thân thể, lạc mã hồ nam lập tức như là con thỏ hoảng sợ, lập tức quát: “Người đừng tới đây, nếu không ta... Ta giết nàng!”

Nam tử ánh mắt đảo qua khuôn mặt Trác Tĩnh, mắt phượng hơi chớp, nét mặt vẫn biểu lộ một chút tươi cười vô lại, không sao cả trả lời: “Cứ việc, mục đích của ta là bắt người đòi lấy tiền, mạng của nàng cùng ta liên quan sao? Người trên người đã treo năm mạng người, lại nhiều thêm một cái cũng không sao, như vậy có lẽ ta còn có thể lĩnh nhiều thêm một trăm lượng bạc!”

Đúng vậy! Tiền thưởng thợ săn muốn không phải là tiền sao! Nam nhân râu quai nón dường như thấy được hy vọng sống, khàn thiết lấy lòng nói: “Người buông tha ta đi, người muốn bao nhiêu bạc, ta đều cho người, so với quan phủ treo giải thưởng còn muốn nhiều hơn một nửa, không không, gấp đôi!”

Lam sam nam tử ngoáy ngoáy lỗ tai, vẻ mặt không nhin được, mỉa mai trả lời: “Ít nhiều lời cho ta, muốn giết cũng nhanh chút giết, ta vẫn còn bị đói đây! Nhanh chóng lĩnh tiền thưởng!”

Lạc mã hồ nam mắt thấy dụ dỗ không được, đao gác trên cổ Trác Tĩnh càng gần hơn một chút, luống cuống quát: “Người... Không nên qua đây, ta... thực sự giết nàng!”

Trác Tĩnh có thể cảm giác ra nam tử cũng không phải thật sự thấy chết mà không cứu, nếu không hần có thể không để ý đến sống chết của nàng tiến lên bắt người, không cần án binh bất động, thế nhưng phép khích tướng cũng không cần phải nói ác như thế đi!

“Tê –” Trác Tĩnh chỉ cảm thấy trên cổ đau đớn, vết đao mặc dù không quá sâu, thế nhưng máu vẫn là từ từ chảy ra, mùi máu tươi nhàn nhạt phiêu tán trong không khí, Trác Tĩnh hít một ngụm khí lạnh, chết tiệt, đau quá!

Ta dựa vào! Đại ca, người có thể đàm phán không vậy? Nếu không ta van người phải một chuyên gia đàm phán tới biết không?!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Lại Vào Hang Sói.

Mùi máu tươi kích thích lạc má hồ nam đã bị tuyệt vọng bức đến điên cuồng, gân xanh trên trán hần nổi lên, hai mắt đỏ sậm nhìn chăm chăm nam tử, trong miệng kêu gào nói: “Là ngươi bức ta! Ngươi bức ta!” Vừa kêu, đại đao trong tay vừa hướng cổ trắng nõn của Trác Tinh, nguy rồi, Trác Tinh trong lòng căng thẳng, tay kia của nam nhân vẫn giữ chặt vai nàng, Trác Tinh không thể động đậy, mắt thấy đao phong tới gần, nàng cũng chỉ có thể chờ chết.

Ngay khi lạc má hồ nam giơ tay chém xuống, lam sam nam tử mắt phượng khẽ nhếch, tay hần trong nháy mắt giơ lên, một thanh bạc như cánh ve, phi đao cỡ lá cây bay nhanh ra từ giữa hai ngón tay nam tử, Trác Tinh chỉ cảm thấy được trên cổ một đạo kinh phong rất mạnh lướt qua, tiếp đó sau gáy bỗng nhiên nóng lên, vuốt đến một mảnh máu tươi vẩy đến trên gáy.

“A!” Theo sau tiếng kêu giống như giết lợn, đại đao trong tay lạc má hồ nam rơi xuống đất, thế nhưng tay kia của hần vẫn gắt gao giữ lấy Trác Tinh không tha.

Chết tiệt!

Thiếu đao phong uy hiếp, Trác Tinh bắt được cơ hội.

Tay trái nắm chặt khuỷu tay, tay phải nắm chặt vai, vững vàng tư thế trung bình tấn trọng tâm hạ xuống, phóng thấp vai phải, vận thất lưng bên trái, dựng thẳng phát lực xuống dưới, trong lòng nhớ lại Cố Vân từng chỉ bảo qua khẩu quyết kiên suất (nắm bả vai đánh ngã), Trác Tinh nhắm mắt lại, sử dụng hết toàn lực, đem lạc má hồ nam hung hăng quăng ngã. (Giống mấy cái cánh quăng ngã đối thủ trong võ thuật ấy... ^^)

Bịch một tiếng, sau một cái nắm vai xinh đẹp, nam nhân râu quai nón chỉ cảm thấy thân mình nhẹ nâng, trời đất quay cuồng, chẳng biết tại sao hần đã bị ngã sấp xuống đất, phía sau lưng mạnh mẽ nện phải tảng đá trên đường, đau nhức không thôi.

Trác Tinh cũng không có tốt hơn, vừa rồi mới không cần mệnh phát lực, nàng hình như sái thất lưng, đau đến nhe răng trợn mắt, thật vất vả thoát ly kiểm chế, bỏ qua đau đớn, Trác Tinh lao đảo hướng lam sam nam tử chạy đến.

Nam tử nhún vai, nhẹ nhàng lắc đầu, biểu tình cực kỳ khoa trương, ngoài miệng lẩm bẩm nói thầm: “Giang hồ hiểm ác đáng sợ giang hồ hiểm ác đáng sợ...”

Ai ya, thảo nào lão nhân nói giang hồ nguy hiểm nhất, đáng sợ nhất chính là nữ nhân! Liền nàng kia té cánh tay té chân (chân tay nhỏ bé) tiểu thân thể, lại có thể đem một người nam nhân gần gấp hai nàng quăng ngã ~~~~ lão nhân thật sự là rất có tầm nhìn mà... Người này lại còn có thể làm bộ!! Trác Tinh hung hăng trừng mắt một cái.

Lúc này lạc má hồ nam trên mặt đất cũng khó khăn từ trên mặt đất bò dậy, chặt vật hướng phía trước chạy, trên mặt đất lưu lại một đường tinh tế vết máu, có thể thấy được một phi đao vừa rồi thật sự lợi hại.

“Muốn chạy!” Lam sam nam tử hét lớn một tiếng, từ bên hông tháo xuống một sợi dây thừng một đầu buộc thành vòng, dễ dàng đem lạc má hồ nam giữ lại, dùng sức lôi một cái, lần thứ hai đem hần quật ngã xuống đất. Có lẽ bị thương quá nặng, lạc má hồ nam nằm trên mặt đất hừ hà, cũng lại không đứng dậy.

Đem đầu khác sợi dây thừng buộc tại thất lưng mình, lam sắc nam tử đắc ý cười nói: “Lần này xem ngươi còn chạy trốn nơi nào!” Hần giá trị năm trăm lượng! Đuổi ba tháng, người nếu như chạy, khoản làm ăn này ước chừng cũng lỗ lớn.

Nắm lạc má hồ nam đi trở về, nam tử thấy Trác Tinh còn dựa lưng vào tường đá, sắc mặt cực kém thờ phỉ phò, đi tới bên người nàng, nam tử ngượng ngùng hỏi: “Này, ngươi không sao chứ?”

“Có việc.” Xoa xoa phần eo trên thân đang rút gân, Trác Tinh đau đến đầu đầy mồ hôi. Sắc mặt của nàng tái nhợt, vết máu trên cổ cũng phá lệ chói mắt.

Dù sao nàng là một nữ nhân, nguyên nhân cũng là vì hần mới có thể bị thương, hần ít nhiều có chút trách nhiệm, vẫn không thể bày đặt mà mặc kệ nàng được?! Tim vô số lý do thuyết phục mình, nam tử mới giống như hạ quyết định trọng đại như nhau, cần cần dục dục (dè dặt) từ trong lòng móc ra một bình nhỏ, chân chờ nửa ngày mới xoay người lại, nói: “Cho ngươi.”

Trác Tinh ngẩng đầu, nam tử nắm lấy tay nàng, thả một viên thuốc màu đen cỡ củ lạc vào lòng bàn tay nàng, vẻ mặt rất không muốn.

Trác Tinh khó hiểu: “Đây là cái gì?”

Nam tử hăng hái bùng bùng trả lời: “Ta nói cho ngươi, đây là chỉ huyết hóa ú *, định kinh dưỡng thần*, giải độc trừ bệnh là tiên đan dược! Ngươi mau ăn đi.”

(*Chỉ huyết hóa ú: cầm máu và làm tan máu đọng, ai... chắc là chỉ thuốc cầm máu, ta cũng k rõ lắm ^^)

(*Định kinh dưỡng thần: ổn định tinh thần, aix chắc giống thuốc Dưỡng tâm an thần, hắc hắc.)

“Tiên đan...?” Trác Tinh cúi đầu nhìn viên thuốc màu đen trong tay, còn tản ra một mùi kì quái gọi là dược hoàn, thứ này vừa nhìn chính là thứ không tốt? Nàng mới không có ý định ăn nó.

Trác Tĩnh vẻ mặt cười nhạt, nam tử khó hiểu, vừa đưa tay muốn đoạt lại, vừa mắng: “Không uống đưa ta, nếu không phải nhìn người một cô nương ta mới không đưa cho đâu, không biết tốt xấu! Đây một viên dược, giá trị năm mươi lượng bạc!!”

Mặc dù nàng là tuyệt đối sẽ không uống, thế nhưng nhìn nam tử bộ dạng yêu tiền như mạng, Trác Tĩnh bỗng nhiên nắm chặt lòng bàn tay, đưa ra sau lưng, nam tử còn muốn tiến lên, Trác Tĩnh tà ác vung lên một nụ cười xấu xa, thuận tay ném một cái, theo động tác mỹ lệ của nàng, trong lúc đó được hoàn biến mất trong gạch ngói vụn.

Nàng nàng nàng cư nhiên ném?! Nam tử trừng mắt nhìn Trác Tĩnh, khuôn mặt trẻ tuổi lộ vẻ đau lòng, năm mươi lượng bạc! Năm mươi lượng... Đã nói không nên làm người tốt mà!

Sắc mặt nàng đã không còn tái nhợt, ngoại trừ vết đao trên cổ còn chảy ra chút máu, cũng không có gì đáng ngại, còn có tâm tư cùng hân tranh giành, hân cần bản là không nên nhiều chuyện quản nàng.

Đi trở về bên người lạc má hồ nam, giận dữ hung hăng đập hân hai cước. Nam tử mới lại kéo lạc má hồ nam, huyết sáo hướng ngoài hẻm đi đến, không hề liếc mắt nhìn Trác Tĩnh.

Người này thật có chút thú vị, chậm rãi mở tay kia ra, kia được hoàn đen kịt vẫn còn ở trong lòng bàn tay, từ lúc mu bàn tay đưa ra sau phút chốc được đã sớm đổi tay. Đem dược hoàn thuận tay nhét vào trong đai lưng, Trác Tĩnh quay đầu lại nhìn về phía bóng lưng đang lao đảo, lớn tiếng nói: “Đây, người tên là gì?”

“Kiên Kinh ——” Ngay tại khúc cua đầu ngõ hẻm, rất xa truyền đến thanh âm của nam tử.

“Tiên Tĩnh?!” Trác Tĩnh kinh ngạc, đầu đầy hắc tuyến, là có nhiều yêu tiền... Nhớ tới hân vừa luôn mồm tiền không rời miệng, Trác Tĩnh không thể không khen ngợi, phụ mẫu hân quả nhiên nhìn xa trông rộng!

Ngồi tại trong góc tường ngồi một hồi lâu, nàng rốt cục lấy lại sức, chống tường đá, Trác Tĩnh ở trong hẻm nhỏ từ từ đi ra, bắt quả mới đi một chút, thất lưng lại bắt đầu mơ hồ đau, dựa lưng vào tường, Trác Tĩnh cười khổ, nàng cũng rất không may đi!! Sống hơn hai mươi năm, hai ngày nay xem như là đặc sắc nhất!

Chống thất lưng, Trác Tĩnh từng bước di chuyển đến đầu ngõ hẻm, bỗng nhiên xuất hiện thuần hắc mã xa (xe ngựa) tại hẻm nhỏ, thân xe rộng thùng thình hầu như đem đường chắn hết, thùng xe nhả nhện mà tinh xảo, tuấn mã cao lớn màu đen, đã biểu lộ rõ thân phận của chủ nhân mã xa. Trác Tĩnh hướng bốn phía nhìn thoáng qua, không có xa phu cũng không phát hiện người nào khác, dù sao xe ngựa cũng chắn hết đường, nàng cũng không thể đi qua, thất lưng đau thật lợi hại, Trác Tĩnh dự định vào trong xe ngựa nghỉ ngơi một lúc, đuổi đuổi thất lưng của nàng, tốt lên chút lại đi.

Quyết định xong Trác Tĩnh lập tức hành động, đem lân vẩy thật dài đặt xuống đảo thất lưng, một tay nắm vững khung xe, một tay chống càng xe, một chân bước lên, Trác Tĩnh thật vất vả bò lên trên, xóc lên màn xe, Trác Tĩnh chui vào, lập tức đụng trúng một đôi mắt mỉm cười.

Trong xe lại có người? Thấy rõ tướng mạo người này, Trác Tĩnh ruột đều hóa đen! Cặp té mầu kia khiến nàng nhìn không vừa mắt đang cười như không cười nhìn nàng, vung lên khoe môi càng làm cho người ta chán ghét!!

Lâu Tịch Nhan, cái người nàng nóng lòng muốn thoát khỏi, lúc này chính là đang ung dung, nhàn nhã tự tại nhìn nàng, mà nàng, chạy một vòng lớn, đem chính mình khiến cho một thân chật vật, hiện tại lại tự chui đầu vào lưới... “Thật trùng hợp, lại gặp mặt.” Giọng nam thanh thiên mang theo một tia khó kìm nén ý cười nhẹ vang lên.

Thật trùng hợp ~~

Trác Tĩnh khóc không ra nước mắt, không nên đùa như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Lâu Tướng Hồ Ly.

Cứng ngắc ở bên cạnh cửa xe, Trác Tĩnh tiến thoái lưỡng nan, thất bại cúi đầu, nhìn thấy vạt váy màu lục cột vào bên hông, Trác Tĩnh ánh mắt sáng ngời, âm thầm nhắc nhở chính mình, bình tĩnh bình tĩnh, hân không nhất định nhận được nàng!

Ngẩng đầu chống lại Lâu Tịch Nhan giương nhẹ mắt lên, Trác Tĩnh kêu rên, hân nhận thức không ra mới có quỷ mà! Biết rõ là lừa mình dối người, Trác Tĩnh ho nhẹ một tiếng, khẽ kéo lân váy xuống, vrag thối lui ra sau, vừa dùng thanh âm nàng cho là nhu hòa nhất nói: “Ngại quá, ta... đi nhầm xe ngựa.”

Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng nhướn mi, thanh âm thanh nhuận mang theo ý cười, trầm thấp vang lên: “Ta còn nghĩ rằng người lại nói cô là qua đường ~”

Trác Tĩnh thân thể cứng đờ, ánh mắt hung hăng trừng Lâu Tịch Nhan.

Nàng vừa ngẩng đầu, vết máu đỏ sẫm chỗ yết hầu (cổ họng) hiện ra không thể nghi ngờ, Lâu Tịch Nhan té mồm híp lại, sắc mặt khê biến, hỏi: “Cô bị thương?”

Khê vuốt một chút vết thương đã không đau đớn như trước ở yết hầu, máu cơ bản đã đông lại, Trác Tĩnh không sao cả trả lời: “Không có việc gì, suột chút da.” Nàng hiện tại tương đối đau nhức chính là thất lưng!! Nữ nhân quả nhiên không thích hợp đánh nhau, đương nhiên ngoại trừ Cố Vân là cái loại nữ nhân đột biến gen!

Trong lòng Trác Tĩnh thâm oán, bỗng nhiên cổ tay bị người cầm lấy, phục hồi lại tinh thần, nàng đã bị Lâu Tịch Nhan kéo đến trên nhuyễn tháp (giường nhỏ mềm mại) trong xe, chú ý tới sau cô Trác Tĩnh có một mảng máu lớn, Lâu Tịch Nhan tâm trạng căng thẳng.

Cổ tay vì bị đau nhức, Trác Tĩnh nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, chỉ thấy hai mắt hấn sâu thẳm nhìn chăm chăm sau cổ nàng, nhớ tới vừa rồi lạc má hồ nam bắn lên nàng một thân máu, Trác Tĩnh vội vàng nói: “Cái này không phải máu ta.”

Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng vén lên một chút áo, xác thực chỉ thấy vết máu không phát hiện thấy vết thương, nữ nhân này thật không đơn giản a, mới chạy ra ngoài một cái canh giờ, là có thể trêu chọc một hồi “Huyết án.”

Cổ có chút ngứa, Trác Tĩnh rất không quen, gãi dựa muốn thoát ra.

“Đừng nhúc nhích.” Trên vai trầm xuống, Trác Tĩnh lại bị Lâu Tịch Nhan ấn ngồi ở trên nhuyễn tháp, thanh âm trong trẻo cùng dĩ vãng là ôn hòa bất động, nghe có chút trầm thấp, Trác Tĩnh giương mắt nhìn lại, Lâu Tịch Nhan tìm kiếm trên mã xa lấy ra một chiếc khăn màu trắng, hấn một tay nâng lên cầm nàng, một tay đem khăn lụa nhẹ nhàng quấn lên cổ nàng, tay hấn có chút lạnh. Khoảng cách quá gần, trên người hấn có một cỗ mộc hương nhân nhật, cũng không giống người khác, so với nước hoa của nam nhân bình thường dễ ngửi hơn, khuôn mặt gần như hoàn mỹ của Lâu Tịch Nhan ở trước mặt nàng lúc ẩn lúc hiện, Trác Tĩnh nghĩ có chút khó thở, nhưng nàng chết cũng không thừa nhận mình bị mỹ sắc mê hoặc, dứt khoát quy kết do khăn lụa quấn lấy quá chặt... Cảm nhận được thân thể Trác Tĩnh càng ngày càng cứng nhắc, Lâu Tịch Nhan khước miệng đích thực như có như không nhẹ nhàng dương lên, thời gian cần thiết, mỹ nam kế cũng là có thể thực hiện. Động tác trên tay Lâu Tịch Nhan càng thêm mềm nhẹ, buộc nút thắt cũng làm rất lâu.

Trác Tĩnh thâm mắng, hấn nhất định là cố ý! Băng bó vết thương có cần dựa vào gần như thế sao?! Thật vất vả hấn băng bó xong rồi, Trác Tĩnh xấu hổ quay lại lùi một chút, đứng dậy nói: “Cảm ơn ngài, ta đi trước.” Cho dù hấn biết nàng là thiếu niên áo xám đó, cũng không có lý do ngăn nàng rời đi chứ.

Trừ phi.

“Thanh Phong, cô rời đi như vậy, nếu là bị hoàng thượng biết, chỉ sợ tỷ muội của cô cũng vì vậy mà bị liên lụy, ngay cả Hạo Nguyệt quốc cũng khó thoát khỏi số phận.” Lại là giọng điệu nhân nhật, nhẹ nhàng, không cái gọi là cười khê, thiếu chút nữa khiến Trác Tĩnh phát điên.

Bi phần ~~ nàng chỉ biết, các thôn dân đó căn bản không đáng tin nhiệm! Lại có thể bán đứng nàng!! Một nàng giúp bọn họ nhiều như vậy.

Phần hận quay đầu lại, Trác Tĩnh lạnh giọng trả lời: “Ngươi uy hiếp ta?” Nàng cũng không phải Thanh Phong, hấn tốt nhất không nên nghĩ uy hiếp được nàng! Không có khả năng.

Dựa lưng vào xe ngựa, ngồi xếp bằng, Lâu Tịch Nhan nhẹ cười đáp: “Thanh tiểu thư oan uổng ta, loại chuyện uy hiếp không có hiệu quả thực tế ta chưa bao giờ làm.” Dáng dấp tùy ý ngồi như thế, không làm cho Lâu Tịch Nhan có vẻ thô bỉ, trái lại là ưu nhã ở giữa còn lộ ra chút tự nhiên.

Đáng tiếc Trác Tĩnh một chút cũng không có tâm tình thương thức, người này cũng quá mang thù đi! Lại đem câu nói nàng đã nói qua ném trở lại cho nàng.

Bình tĩnh bình tĩnh! Chỉnh đốn chỉnh đốn! Trác Tĩnh hít sâu xuống, mới xem như ổn định tâm tình bất ổn của mình, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh khiêu khích nói: “Vậy Lâu tướng người muốn như thế nào đây?”

Nhìn bộ dạng nàng cực lực áp chế tâm tình chính mình, Lâu Tịch Nhan âm thầm buồn cười, dịu dàng trả lời: “Kỳ thật Thanh tiểu thư không cần lo lắng nhiều, mời cô đến tướng phủ ở tạm, cũng không phải muốn làm khó tiểu thư, chỉ là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, Lâu mỗ cũng phải tiếp nhận, Thanh tiểu thư có thương tích trong người, đến tướng phủ điều trị cho tốt, Lâu mỗ còn có thể tận lực sắp xếp cô cùng tỷ muội cô gặp lại, như thế được không?”

Tỷ muội? Nàng cùng Cố Vân cùng nhau té xỉu, có khả năng trong Thanh gia tỷ muội, lại có một người là Cố Vân đấy? Mặc dù khả năng không lớn, Trác Tĩnh vẫn muốn gặp các nàng, nàng không buông tha bất luận cơ hội nào! Nhìn thẳng Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh trầm giọng hỏi: “Ngươi có thể để cho ta nhìn thấy các nàng?”

Con cá mắc câu! (^_^ anh thật giáo hoạt Lâu ca a.)

Ánh mắt dịu dàng, ngữ điệu hết sức nghiêm túc, Lâu Tịch Nhan lớn giọng đáp: “Lâu mỗ nhất định làm hết sức.”

Trác Tĩnh đổ cho hấn một cái bạch nhãn (ánh mắt xem thường), trả lời có lệ như thế, nàng sẽ tin mới có quý: “Ta phải biết là có hay không có khả năng.”

Trong mắt hiện lên một tia hứng thú, nha đầu kia còn không ngốc.

Chậm rãi gạt đầu, Lâu Tịch Nhan kin định trả lời: “Có thể.” Vấn đề chỉ là thời gian sớm hay muộn.

Suy nghĩ một lát, Trác Tĩnh lại hỏi: “Ta đến tướng phủ, thân phận là tiểu thiếp người?”

Lâu Tịch Nhan sắc mặt thành khẩn, mỉm cười trả lời: “Đương nhiên là khách quý.” Hoàng thượng đã ban thưởng nàng cho hần, thân thể của nàng sớm cũng đã xác định, chính là tiểu thiếp~~ hần cũng không có cách nào.

“Ta có thể tự do ra vào tướng phủ?”

Không thể nói là gạt đầu, Lâu Tịch Nhan hào phóng đáp: “Có thể.” Bất quá là tự do ở dưới sự giám thị của hần.

Trác Tĩnh sáng khoái đáp: “Thành giao!”

Nàng căn bản không có lựa chọn, trên người không có tiền, bị thương đầy người, đừng nói Lâu Tịch Nhan một vòng lớn còn tìm được nàng thì tuyệt đối không có khả năng thả nàng đi, chính là thật sự thả, nàng nhất thời tìm đâu ra tiền chứ! Kê thức thời mới là trang tuấn kiệt (ý người biết thời thế), nàng vẫn là tạm thời khuất phục đi.

Không biết Trác Tĩnh lúc nghe đến Lâu Tịch Nhan đối với đáp án bổ sung, có đúng hay không còn có thể sáng khoái như vậy, bất quá giờ phút này, nàng vẫn còn không biết thật là tốt.

“Hồi phủ.” Thanh âm nhẹ nhàng biểu hiện chủ nhân tâm tình thật tốt.

“Dạ.”

Nghe được ngoài xe truyền đến thanh âm, Trác Tĩnh lại cứng đờ, nhẹ nhàng vén lên mảnh vải, ngoài mã xa, Mặc Bạch ngạo nghễ đứng ở bên cạnh xe ngựa, thấy Trác Tĩnh, hần vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt thoáng qua một chút cười nhạo tự cho mình là thông minh.

Đây không phải ngày hôm nay tất cả đều ở trong lòng bàn tay Lâu Tịch Nhan, do hần khéo léo bày ra chứ... Lạnh cả người, Trác Tĩnh nghĩ mình bị lừa!

Nàng không phải là vừa ra miệng hồ liền vào hang sói chứ...

(Oa ha ha... Lâu ca anh thật đúng là hồ ly ah... Tĩnh tỷ cứ thế vào rọ rồi... trốn không thoát a...)

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Sơ Nhập Tướng Phủ.

Trong xe ngựa, Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tĩnh mỗi người một hướng, cho dù đi Tướng phủ đã thành kết cục đã định, Trác Tĩnh cũng không lại tự tìm phiền não, nàng luôn luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh, chỉ là chỗ ở thôi. Một phen lăn qua lăn lại, Trác Tĩnh nghĩ đầu có chút choáng váng, cũng may xe ngựa chạy xem như ổn định, chống đầu, Trác Tĩnh tà liếc nhìn Lâu Tịch Nhan, hần đang cúi đầu xem sách, vẻ mặt hần không biết có phải theo thói quen hay không, khóe môi tựa hồ luôn luôn giương lên, nói thật, hần như vậy rất tốt nhìn, đáng tiếc Trác Tĩnh cảm thấy đáng tươi cười này không phải do vui vẻ, dường như... chuyên nghiệp mỉm cười như nhau, lễ phép mà xa cách.

Nhẹ ngáp một cái, Trác Tĩnh khẽ hạ mi mắt, nàng thật sự rất mệt mỏi.

Trác Tĩnh hô hấp dần dần trở nên đều đều, Lâu Tịch Nhan mới nhẹ nhàng khép lại sách, ánh mắt lưu luyến trên người nữ tử kỳ quái này, hần vừa rồi một chữ cũng không có xem vào, ở dưới cái nhìn của nàng, hần dĩ nhiên lại không tập trung... Càng kì quái chính là, hần cứ như vậy nhìn chăm chăm nàng, mãi cho đến khi xe ngựa dừng lại, thanh âm Mặc Bạch ở ngoài xe ngựa vang lên, Lâu Tịch Nhan mới khôi phục tinh thần lại.

“Chủ tử, tới rồi.”

Mặc Bạch thấp giọng, cũng đánh thức Trác Tĩnh đang nhắm mắt dưỡng thần, xóc lên màn xe, Trác Tĩnh dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, hoàn toàn ném chủ nhân là Lâu Tịch Nhan ra sau đầu.

Bước xuống đứng vững, Trác Tĩnh lập tức bị trước mắt đại môn (cánh cửa) bằng đồng thân cao năm, sáu thước, rộng khoảng tám thước chắn trụ (chấn động mà dừng lại), trên cánh cửa rộng mở, hai chữ Tướng Phủ màu đỏ khảm trên bức hoành phi màu vàng, treo ở chính giữa. Hai bên đại môn cũng không như trong tưởng tượng của Trác Tĩnh có sư tử bằng đá, cũng không có hộ vệ canh cửa uy vũ to lớn. Lọt vào trong tầm mắt là một cái sơn thạch (núi đá) đắp dài thành hoa viên, vừa ngăn trở tầm mắt, cũng rõ ràng lộ ra khí thế của chủ nhân, đại môn cứ như vậy rộng mở, thế nhưng mơ hồ lộ ra uy nghiêm cùng áp lực, sẽ khiến cho người ta mặc danh kính sợ*, không dám lỗ mãng. (*mặc danh kính sợ: không có gì mà tự cảm thấy kính trọng cùng sợ hãi)

Trác Tinh bước vào bên trong cánh cửa, Cảnh Táp một thân ngâm đen đúng lúc đi lên nghênh đón, nhìn thoáng qua Trác Tinh, trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc, chỉ là rất nhanh liền biến mất, hướng Lâu Tịch Nhan phía sau Trác Tinh hơi cúi người nói: “Chủ tử.”

Trác Tinh lúc này mới nhớ đến Lâu Tịch Nhan, nàng hình như hẳn là chờ chủ nhân mang theo nàng tiến vào, mà không phải chính mình xông vào, thoáng lùi ra sau một chút, Trác Tinh tự nhận là có lễ phép chờ Lâu Tịch Nhan đi vào.

“Chủ tử...” Cảnh Táp còn muốn nói gì đó, một đạo giọng nữ thanh lệ từ xa truyền đến. “Ca!” Sau núi đá, bóng dáng phần hồng trắng tấp hướng đại môn chạy tới, làn váy uốn lượn giống như một con bướm trắng, Trác Tinh rất lo lắng nàng sẽ đâm phải làn váy té ngã xuống đất, bất quá nàng lo lắng thừa, nữ tử bình yên vọt tới trước mặt Lâu Tịch Nhan.

Địu dàng nhìn nữ tử, Lâu Tịch Nhan dường như mang theo súng nòng giống nhau cười nói: “Chạy gấp như vậy làm gì?”

“Chờ ca thôi.” Nữ tử ngẩng đầu, hé ra cánh môi hồng nhuận hơi cong lên, trong đôi mắt to long lanh tràn đầy ánh sáng lấp lánh, lộ ra uy khuất cùng quật cường, thanh âm mang theo chút tức giận trách mắng: “Muội phụng bồi Triều Vân công chúa đợi ca đã nửa ngày, Nhị nương thúc dục muội ra cửa chờ huynh, một hồi liền vội vàng qua phòng khách hầu hạ ~ hừ, không có xương gì đó!”

Công chúa có gì đặc biệt hơn người?! Một bộ dáng đầy tớ tận tụy, bọn họ Lâu gia đã từng cần thấp kém như vậy hầu hạ ai?! Thật mất mặt!

Nhìn bộ dạng của Tịch Vũ, Lâu Tịch Nhan đại khái cũng biết là đã xảy ra chuyện gì, vỗ nhẹ vai nàng, Lâu Tịch Nhan cười nói: “Muội đây là cầu xin ha ! Được rồi, ta đã biết, muội đi nghỉ ngơi đi.”

Lâu Tịch Vũ không cam lòng không muốn xoay người ly khai, Lâu Tịch Nhan quay sang Cảnh Táp nói: “Cảnh Táp, dọn dẹp Trích Tinh Các, tìm mấy nha đầu thông minh hầu hạ Thanh tiểu thư, thỉnh đại phu đến trị thương cho tiểu thư.”

“Vâng.” Cảnh Táp mảy kiếm hơi nhú, sắc mặt vốn đã đem lại tối thêm vài phần.

Lâu Tịch Vũ đã quay đi bỗng dừng lại, Trích Tinh các? Đó là bên cạnh Lâm Nguyệt Lâu cùng ca ở cùng một trạch viện (nhà cùng sân), ở nơi đó ngắm sao thật đẹp không sao tả xiết. Vì vậy được gọi là Trích Tinh Các, thế nhưng bởi vì ca ca thích yên tĩnh, toà lâu kia luôn luôn không sắp xếp, ai mặt mũi lớn như thế được ở Trích Tinh Các.

Lâu Tịch Vũ hiểu kỳ quay đầu lại, chỉ thấy một nữ tử nhỏ gầy nhàn nhã đứng ở một bên, Lâu Tịch Vũ hỏi: “Ca, nàng ta là ai thế?”

Lâu Tịch Nhan bình tĩnh cười nói: “Thanh tiểu thư của Hạo Nguyệt quốc.”

“Thanh Phong?! Nàng?!” Lâu Tịch Vũ kì quái kêu lên. Nữ nhân này như thế nào có thể là Thanh Phong?! Tóc tán loạn không biết dùng vật gì vậy tùy ý bó buộc, còn có một thân y phục màu xanh bình thường kia đến cả nha hoàn nhà nàng cũng không mặc, càng miễn bàn trên mặt nàng ta có hai đạo vết đao, nữ nhân này sẽ là Thanh Phong! Nói giỡn sao?! Lâu Tịch Vũ một bên đánh giá Trác Tinh, một bên cười nhạo reo lên: “Hạo Nguyệt quốc có ý gì, tặng một người quái dị như vậy, quả nhiên lời đồn không thể tin, còn nói tỷ muội Thanh gia khuyên quốc khuyên thành, phong tư yếu điệu, cái gì đây!”

Rất xấu sao?! Trác Tinh khẽ vuốt một chút khuôn mặt không quá đau, nói thật là, nàng còn không có cơ hội hảo hảo xem qua khuôn mặt này, bất quá tiểu cô nương nghĩ như vậy có thể kích thích đến nàng, vậy quá ngây thơ rồi.

“Tịch Vũ, là ai dạy muội không có phép tắc như vậy!”

Lâu Tịch Nhan thanh âm phóng thấp, Tịch Vũ vẫn là có chút sợ, thế nhưng nhớ tới nữ nhân kia xấu như thế, cư nhiên là nữ nhân của ca ca nàng, không khỏi buồn bực: “Muội nói chính là sự thực, nàng vốn đã...”

“Quấy rầy một chút.” Thanh âm lạnh nhạt nhẹ vang lên, Trác Tinh hai tay hoàn ngực, có chút không nhịn được cười nói: “Huynh muội các người ôn chuyện ta không ý kiến, thế nhưng có thể mang ta đến phòng trước đã không? Ta rất mệt. Về phần dung mạo của ta, các người có thể từ từ thảo luận.”

Lâu Tịch Nhan ngẩn ra một lúc liền cười thầm, nữ tử đều là xem trọng bộ mặt, nàng ngược lại! Vốn nghe được Triều Vân công chúa đến đây tâm tình có chút phiền muộn lúc này tựa hồ đã tốt lên một chút: “Cảnh Táp, đưa tiểu thư đi nghỉ ngơi.”

“Thanh tiểu thư mời bên này.”

Hướng phía bọn họ cười cười, Trác Tinh không sao cả nói: “Các người tiếp tục.”

“Ngươi!” Nàng ta quả thật không đem nàng để vào trong mắt! Lâu Tịch Vũ tức giận đến con mắt thiếu chút nữa trừng đi ra.

Trác Tinh căn bản không để ý đến nàng, lướt qua Lâu Tịch Vũ tự nhiên hướng nội viện đi đến, Lâu Tịch Nhan cười cười, cũng hướng phòng khách đi đến.

“Này —” Lâu Tịch Vũ nhìn bên trái, nhìn nhìn bên phải, tức giận đến mức giậm chân, ca rõ ràng là thiên vị xấu nữ nhân kia mà! Nàng sẽ không bỏ qua như vậy! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Triều Vân Công Chúa.

Chạng vạng, thời khắc đẹp nhất của một ngày, những tia sáng nhỏ nhoi đâm xuyên qua đám mây, nhuộm đỏ phía chân trời trong xanh, đồng dạng bị ánh sáng khê phủ, ngoại trừ hoa viên thơm mát, đá lồi chòm núi đá ở ngoài, còn có khỏe miệng mỉm cười, tâm tình rất tốt Lâu Tịch Nhan. Đi tới trước cửa phòng khách, Lâu Tịch Nhan dừng lại cước bộ, thấp giọng nói: “Mặc Bạch, giám sát nàng ấy.” Lấy tính cách ấy, nhất định sẽ không ngoan ngoãn ở trong tướng phủ. Trên người nàng có rất nhiều bí ẩn, trước khi không có biết rõ ràng, hẳn tuyệt đối sẽ không để nàng rời khỏi trong phạm vi khống chế của hắn.

“Đạ.” Mặc Bạch vừa dứt lời, bóng người phút chốc biến mất ở giữa núi đá, một người sống trong nháy mắt biến mất ở trước mắt, ai thấy đều sẽ cảm thấy sợ hãi, Lâu Tịch Nhan tập mãi thành quen, nhẹ sửa lại vạt áo, khỏe miệng như trước khê giương, nhưng trong ánh mắt không nhìn ra ý cười, nâng chân bước vào trác viện.

Lâu Tịch Nhan mới bước vào trong viện, ngồi ở chủ vị Yến Như Huyền liếc mắt liền nhìn thấy hắn. Mặt trời chiếu rọi từ phía sau hắn, phảng phất hắn đập trên kim quang (ánh sáng màu vàng) mà đến, tử kim bạch ngọc thúc quan**, đồ sộ lưu kim trường bào càng tôn lên uy nghi cùng tuấn mỹ của hắn. Nhất là miệng hắn luôn xuất hiện kia mà mặt như có như không cười, như lông chim mềm mại ấm áp, nhợt nhạt, nhàn nhạt, mỗi một lần thấy, đều khiến cho tim nàng đập nhanh không ngừng.

Lâu Tịch Nhan còn chưa vào phòng, Yến Như Huyền đã chậm rãi đứng dậy chờ hắn tiến đến, tà váy dài mỏng màu vàng theo động tác của nàng khê lay động, sợi tóc thuận theo cũng hơi vung lên, lẳng lặng đứng ở nơi đó, khí chất điềm tĩnh đoan trang đủ để khiến bất luận kẻ nào say mê, càng đừng nói kia dung mạo khuynh hạo nguyệt. (nghe tiếng trắng sáng ^^)

Yến Như Huyền bỗng nhiên đứng dậy, Tiết Nhân Tâm cũng vội vàng đứng lên, theo ánh mắt nàng nhìn lại, liền thấy Lâu Tịch Nhan chậm rãi đi đến, hiểu rõ cười, chờ Lâu Tịch Nhan bước vào trong phòng, nàng lập tức tiếp cận, giả vờ oán giận nói: “Tịch Nhan đã về, Triều Vân công chúa đợi ngươi đã lâu.”

Lâu Tịch Nhan chỉ là quay sang Tiết Nhân Tâm gật đầu, hướng Yến Như Huyền chấp tay, nói: “Bái kiến công chúa.”

Yến Như Huyền tiến lên một bước, vội nói: “Nhan ca ca không cần đa lễ.”

Tiết Nhân Tâm trong lòng mừng thầm, Triều Vân công chúa một lòng đều đặt tại trên người Tịch Nhan, nếu như hai người bọn họ kết thành phu thê, vậy Lâu gia còn không quyền khuynh triều đình và dân chúng, một tay che trời!! Trong lòng tính toán, Tiết Nhân Tâm đứng dậy thu xếp nói: “Các người trước trò chuyện, ta đi xem bữa tối hôm nay chuẩn bị như thế nào rồi.”

Tiết Nhân Tâm cảm thấy mỹ mãn rồi đi, Yến Như Huyền chống lại Lâu Tịch Nhan khê nhếch mắt, khuôn mặt không khỏi có chút phiếm hồng, nhanh chóng chỉ về được liệu bên cạnh, dịu dàng nói: “Mùa xuân đến rồi, Huyền nhi lo lắng Nhan ca ca bệnh lại tái phát, cho người đưa chút thuốc đến, thuốc này đều là mẫu hậu tìm danh y đến điều chế cho huynh, huynh nhất định phải cẩn thận dưỡng hảo thân thể, không nên quá mức làm việc vất vả.” Mỗi lần vừa nghe nói Nhan ca ca bệnh cũ tái phát không thể vào triều, lòng nàng lo lắng không ngớt.

Lâu Tịch Nhan nhìn thoáng qua bọc thuốc trên bàn, cười vang nói: “Đa tạ thái hậu, công chúa ban ân, thần sẽ chú ý.”

Hắn nhất định phải gọi nàng công chúa, nhất định phải xưng thần tử sao?! Nàng đuổi theo phía sau hắn chạy nhiều năm như vậy, hắn cũng không có cảm giác?! Nghe nói hoàng huynh thưởng cho hắn một tuyệt thế đại mỹ nữ, sau đó hắn càng chứng mất nàng sao?! Tâm có chút đau đớn, tay giấu ở trong tay áo rộng thùng thình nắm chặt, Yến Như Huyền một đôi thủy mâu đầy cõi lòng hy vọng nhìn chăm chăm Lâu Tịch Nhan, nhẹ giọng hỏi: “Hạ nguyệt* mười tám sứ giả Bắc Tề quốc đến Khung Nhạc, mẫu hậu và hoàng huynh nhất định sẽ không nhớ kỹ ngày đó là sinh nhật Huyền nhi mười sáu tuổi, Nhan ca ca lúc vào cung, có thể hay không đến gặp Huyền nhi?” (trắng sáng ~ ~)

Nghe tiếng đón ánh mắt đầy khát vọng của nàng, Lâu Tịch Nhan nhẹ giọng an ủi nói: “Công chúa không cần lo lắng, hoàng thượng cùng thái hậu sẽ không quên sinh nhật ngài.”

“Vậy huynh có thể đến Thanh Huyền điện xem ta không?” Nàng ta mới không quan tâm người khác nhớ hay không, nàng chỉ quan tâm hắn có nhớ hay không!

Lâu Tịch Nhan chân chờ một hồi, cuối cùng vẫn là ôn nhu trả lời: “Sứ giả tới chơi, chỉ sợ đến lúc đó công vụ triển thân vô pháp rồi đi*, thần sẽ phái người đem lễ vật đưa đến Thanh Huyền cung.” (*Triển thân vô pháp rồi đi: quần lấy thân, không có biện pháp rồi đi.)

Lễ vật... Nàng ta đã sớm không còn là tiểu cô nương thu được vài món lễ vật là cao hứng mừng mừng kia, hắn lại lần nữa cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, lần này là lần thứ 57.

“Không còn sớm nữa, Huyền nhi về trước.” Yến Như Huyền có chút thất hồn lạc phách đi ra khỏi phòng khách, Lâu Tịch Nhan không đành lòng, thờ dài nói: “Thần tiễn công chúa đi ra ngoài.”

Huyền nhi là một nữ tử thiện lương, hắn là phải nhận được đối đãi rất tốt, nhưng có đúng hay không do hắn cho.

“Không cần.” Yếu ớt thờ dài, ngăn trở cước bộ đi theo của Lâu Tịch Nhan, nhìn bóng dáng xinh đẹp hướng con đường quanh co khúc khuỷu kia đi, Lâu Tịch Nhan xoay người nhìn về phía trên bàn chông chất như núi gỏi thuốc, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng sắc bén, không hề có dịu dàng... Bóng đêm như mực, ngoài phòng một mảnh đen kịt, trong phòng, ánh sáng mờ nhạt từ ngọn nến xuyên thấu qua lớp lớp màn che, xuyên qua màn trướng chiếu vào trong giường, lò mờ chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy bên trong. Trác Tĩnh nhẹ mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là màn che mỏng manh, nàng trong nháy mắt hoảng hốt, bất quá rất nhanh, nàng nhớ tới chính mình đang ở nơi nào.

Tướng phủ không hổ là tướng phủ, giường đệm ấm áp, đây là giấc ngủ tốt nhất của nàng từ khi đến thế giới này. Duỗi thắt lưng, Trác Tĩnh xốc lên màn giường, hướng ngoài bình phong bước đến, trên mặt đất lót thảm dày, mềm mại rất thoải mái. Ngoài bình phong là một chiếc bàn gỗ hình tròn, tiếp đến còn có nhuyễn tháp, bên cạnh bình phong có một cái gương đồng cao lớn, nghĩ không ra đồng cũng có thể mài đến trơn nhẵn như thế, mặc dù so ra kém gương thủy tinh, nhưng hằng ngày sử dụng tuyệt đối được rồi.

Bước lại trước gương, Trác Tĩnh rốt cục có cơ hội hảo hảo nhìn thân thể mình đã chiếm vài ngày này.

Lông mi uốn cong như cánh liễu, mũi cao thẳng, khuôn mặt hoàn mỹ, Trác Tĩnh thích nhất là con mắt không quá lớn, thể nhưng trong suốt sáng long lanh, như hai suối nước trong veo, cánh môi nhỏ bé thoát nhìn căng mọng tron bóng.

Hiện đại diện ảnh phát triển, đại, tiểu minh tinh nhiều không kể xiết, Trác Tĩnh cũng coi như xem qua vô số mỹ nữ, nữ tử này dung mạo xác thực được cho là mỹ nhân khó có được, nếu như trang điểm chút, tuyệt đối có thể kinh động thiên nhân (người trời... hi chắc ý là thần tiên... ^^), chỉ tiếc trên gương mặt có hai đạo vết đao đã phá hủy chút mỹ cảm (cảm xúc thương thức cái đẹp ~ bị biến xấu), dù sao hiện tại mình dùng chính là thân thể này, Trác Tĩnh tuy rằng không cảm thấy quá xấu, nhưng cũng không thể không nói đáng tiếc. Khuôn mặt này còn rất trẻ tuổi, nhiều nhất cũng mới mười sáu mười bảy tuổi, Trác Tĩnh tự giễu cười cười, có vẻ như nàng được lợi, vô duyên vô cớ được trẻ hơn mười tuổi.

Nhẹ nhàng lay động mái tóc đen dài đến chân, Trác Tĩnh cười khỏ, tóc dài như thế thật sự là làm khó nàng. Cổ áo khê mở, Trác Tĩnh cúi đầu nhìn lại, nhìn không được xuy ra một tiếng kêu tiêu (huyết ra một tiếng ~ giống tiếng huyết gió ấy...), wow, hài tử này ăn cái gì lớn lên vậy, ít nhất... 34D, phát dục có phải hay không quá tốt... Trác Tĩnh còn đang vừa nhìn bản thân vừa sợ hãi than, ngoài cửa sổ, gian nhà bên cạnh hé ra vài đạo ánh sáng có chút chói mắt, đi qua đây ra vừa nhìn, cùng sân với nơi nàng có một tòa tiểu lâu cách một hồ nước sâu, láng giềng. Không biết đối diện xảy ra chuyện gì, ngoài phòng tụ tập mười mấy người, trong phòng đèn đuốc sáng trưng.

Trước khi nàng ngủ đều đã đem thị nữ đuổi đi, hiện tại đã đói bụng, một là muốn đi xem xảy ra chuyện gì, một là thuận tiện tìm thức ăn, đẩy cửa ra, Trác Tĩnh hướng tiểu lâu đối diện đi đến.

Nhìn không quá xa, thể nhưng trên mặt hồ cây cầu dài uốn khúc quanh co đem Trác Tĩnh chinh thâm, thật vất vả đi đến trước tiểu lâu, chỉ thấy vẻ mặt mỗi người đều lộ vẻ lo lắng, nhìn chằm chằm trong phòng tiểu lâu, người đứng ở trước nhất Trác Tĩnh nhận thức, buổi chiều gặp qua Lâu Tịch Vũ.

“Xin hỏi một chút đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng nhàn nhàn vang lên, làm cho một đám người thân kinh vốn đã kéo căng quá chặt lại càng hoảng sợ.

Lâu Tịch Vũ quay đầu lại, thấy rõ là Trác Tĩnh, không nhận được nói: “Đi đi xấu nữ nhân, ta hiện tại không đếm xỉa tới ngươi.”

Trác Tĩnh nhẹ nhướng mày, không sao cả trả lời: “Được, ta tự vào xem.” Nói xong nghênh ngang hướng tiểu lâu đi đến.

Nàng nàng nàng... Lớn mặt!

Phục hồi tinh thần lại, Lâu Tịch Vũ nhanh chóng xông lên phía trước, ngăn trở trước mặt Trác Tĩnh, mắng: “Không cho ngươi đi vào. Ca bệnh cũ tái phát, ngự y còn đang chữa bệnh cho hần, ngươi không thể vào quấy rối hần!”

Trác Tĩnh đã sớm đoán được Lâu Tịch Vũ sẽ cản nàng, thể nhưng nghe được nàng ta nói Lâu Tịch Nhan bị bệnh, Trác Tĩnh hơi giật mình, hỏi: “Bệnh gì?” Buổi chiều lúc hần cầm tay nàng, khí lực không nhỏ, sắc mặt hơi thờ đều như thường, không giống bộ dáng sinh bệnh, không phải lại đùa giỡn mánh khéo lừa bịp gì chứ!

Loảng xoảng...

Vang lên một tiếng bễ vỡ, hần là thanh âm vật gì đó bị đập bể, ngay sau đó là một tiếng gầm nhẹ từ trong phòng truyền đến: “Đi ra ngoài!” Thanh âm mang theo thờ dốc kịch liệt, tràn đầy kìm nén lại đặc biệt lãnh khốc.

Trác Tĩnh trong lòng cả kinh, đây là giọng nói của Lâu Tịch Nhan!

Lâu Tịch Vũ sắc mặt trong nháy mắt có chút trở nên trắng, khăn trương đến tay cũng run lên. Nhìn bộ dạng của nàng ta không giống như là giả vờ, lẽ nào Lâu Tịch Nhan thực sự có bệnh? Bệnh gì khiến cho một người tao nhã... ít nhất... nam tử trước mặt người khác tao nhã trở nên luống cuống như vậy?!

Lúc Trác Tĩnh còn đang buồn bực, cửa phòng bỗng chốc mở ra.

**Từ (tím) kim bạch ngọc thúc quan: chắc là cái bó tóc trên đầu như thế này, nhưng là màu tím nhưng tìm cái riêng cũng khó... thôi thì t biết nó như thế này là được nhĩ

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Quyền Cước Tương Hưởng.*

*Chắc là ý chỉ hai bên đánh nhau... cãi nhau...

Lúc Trác Tĩnh còn đang buồn bực, cửa phòng phút chốc mở ra, bóng dáng cao to của Mặc Bạch xuất hiện ở bên trong cánh cửa, khuôn mặt vốn lạnh lùng lúc này càng lộ ra một cỗ lạnh lẽo, hần thô lộ đem một nữ tử khoảng 30 tuổi thỉnh ra ngoài cửa, nữ tử vẻ mặt không cam lòng liền tiếp quay đầu lại, Mặc Bạch vai dày rộng chắn đường nhìn của nàng, nữ tử hung hăng trừng mắt nhìn một cái, nổi giận dưng dưng đi ra. Phía sau nàng, một lão giả thanh y cũng vẻ mặt sầm lo đi ra khỏi phòng, cửa lại lần nữa chặt chẽ đóng lại.

Thấy lão ngự y đi ra, Lâu Tịch Vũ lập tức qua nghênh đón, vội hỏi: “Đương ngự y, ca ta thế nào?”

Dương Mộ lắc đầu, thờ dãi: “Thừa tướng đại nhân lần này bệnh cũ tái phát, so với năm vừa rồi sớm hơn, hơn nữa là vừa gấp vừa nặng, vì thần cũng là chưa chuẩn bị kịp, bây giờ chỉ có thể trước đề thừa tướng đại nhân dùng thang thuốc năm vừa rồi phát bệnh đã dùng, đợi thần cùng với các ngự y hội chẩn, sau khi nghiên cứu tường tận, lại dùng thuốc mới.”

Vừa nghe Dương Mộ nói xong, nữ tử vừa rồi còn buồn bực liền vội vàng kêu lên: “Cũng may ngày hôm nay công chúa có tặng thuốc. Người tới! Mau, sắc thuốc!”

“Dạ.” Người hầu canh giữ một bên lên tiếng trả lời vội vàng hướng ngoài viện chạy đi.

Dương Mộ xoay lưng, đối với hai thiếu niên sau lưng thấp giọng nói: “Hai người các ngươi, nhanh đi thỉnh Lưu ngự y, Lý ngự y đến Tướng phủ, phải nhanh!” Nếu là thừa tướng có sơ suất gì, long nhan giận dữ, chôn cùng cũng không chỉ là bọn hắn mấy người mà thôi!

“Dạ.” Thiếu niên gật đầu, cất bước muốn chạy đi, một đạo thanh âm băng lãnh đúng lúc vang lên: “Hai vị được quan ở lại đây hỗ trợ, ta phải người qua thỉnh càng nhanh hơn.”

Dương Mộ dương mắt nhìn lại, người nói chính là quản gia Tướng phủ Cảnh Táp, dân gian có câu tục ngữ, nha hoàn Tướng phủ đã lớn hơn quan thất phẩm, huống hồ đối phương chính là quản gia tướng phủ. Dương Mộ chấp tay lấy lễ, trả lời: “Vâng làm phiền Cảnh tổng quản.”

Cảnh Táp khẽ gật đầu đáp lễ, quay sang nam tử áo xám phía sau phân phó vài câu, nam tử động tác nhanh chóng đi ra ngoài viện.

Trong phòng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở dốc kịch liệt, Lâu Tịch Vũ đôi mắt hạnh lo lắng nhìn chằm chằm cửa phòng, trong lòng sốt ruột, nàng vô ý thức nhéo nhéo ngón tay mình, ngón tay ngọc nhỏ và dài bị nàng lần qua lần lại vừa hồng vừa sưng lên, nàng giống như không có cảm giác, viên mắt dòng lệ đảo quanh, Lâu Tịch Vũ thấp giọng cầu xin nói: “Đương ngự y, ta muốn vào xem ca.”

“Này...” Dương Mộ chần chờ một lúc, nữ tử bên cạnh không kiên nhẫn khẽ nói: “Tịch Nhan hiện tại vẫn còn khó chịu, ngươi vào làm cái gì, cũng không giúp được gì hắn, chỉ làm vương tay vương chân.”

Không phục từ ngữ nàng, Lâu Tịch Vũ cá giận nói: “Ngươi lại có thể đi vào!”

Nữ tử hơi ngửa đầu, vẻ mặt ngạo mạn không ai bì nổi trả lời: “Ta và ngươi có thể giống nhau sao? Ta là mẫu thân của Tịch Nhan, có ta ở đây bên người hắn có thể khiến hắn an tâm một chút.”

Mẫu thân!? Vốn còn đang xem náo nhiệt thấy hài lòng Trác Tĩnh cả kinh con mắt thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, nàng bảo dưỡng như thế nào thế? Lê nào người chưa ngoa trong lòng tương đối dễ dung sướng, cho nên có vẻ tuổi còn trẻ?

Trác Tĩnh còn đang lung tung suy đoán, Lâu Tịch Vũ đã không thể nhịn được nữa rống lên: “Nhị nương, ta mới là muội muội ruột của ca! Muốn nói an tâm, cũng nên là ta cái này muội muội ở bên người hắn, không phải là bà ngoại nhân này!”

Tiết Nhân Tâm sắc mặt nhợt nhạt ửng hồng, một đám nha hoàn tới tở nhìn đây, ngày hôm nay trị không được nàng, nàng còn mặt mũi nào nữa, hừ lạnh một tiếng, Tiết Nhân Tâm lớn tiếng trách mắng: “Càng ngày càng thái quá, ta là nữ chủ nhân cái nhà này, ta nói không chuẩn đi vào sẽ không chuẩn đi vào!”

Bình thường Tiết Nhân Tâm tác uy tác phúc (làm mưa làm gió) thì cũng thôi đi, nhưng ngày hôm nay cư nhiên không cho cô nhìn ca ca, tính tình tiểu thư của Lâu Tịch Vũ cũng nổi dậy, bất chấp trong sân đầy hạ nhân, mắng: “Ngươi... Chính là tiểu thiếp, cậu thi* nữ chủ nhân, dựa vào cái gì không cho ta đi vào!” (*A đi đã phạt ~ tiểu thư khuê các, ta thật k biết dịch từ này thế nào @_@)

A ~ thì ra là tiểu thiếp à, nàng đã quên thời đại này ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường, chỉ trách tiểu thiếp này quá kiêu ngạo, hại nàng hiểu lầm Trác Tĩnh khẽ đánh ngáp một cái, lại có chút mệt mỏi, mặc dù trước mắt thật sự chính là trò hay, thế nhưng nàng hiện tại bụng thực sự rất đói, Trác Tĩnh quyết định trước đi tìm đồ ăn.

“Ba!”

Trác Tĩnh mới bước một bước, chỉ nghe thấy một tiếng giòn tan vang lên, Trác Tĩnh ngạc nhiên, nhìn lại, Lâu Tịch Vũ đưa tay bịt mắt, ánh mắt kinh ngạc cùng nhục nhả, lệ một viên lại một viên từ trong viên mắt rơi xuống, đối diện nàng, tay người đánh nàng cũng đang kịch liệt run rẩy, trong mắt lưu chuyển một tia bất an, thanh âm cũng không tự giác mà run lên: “Đừng tưởng lão gia quanh năm không ở nhà, Lâu Tịch Nhan cũng sùng người, người liên không biết trời cao đất rộng, đại tỷ mắt sớm, ta... ta chính là nữ chủ nhân cái nhà này, không ai quản giáo người, ta tới quản!”

Trong sân không có một người dám lên tiếng, nhất thời im lặng.

A ở ~ mâu thuẫn thẳng cấp, thế nhưng nguyên nhân Trác Tĩnh quyết định lưu lại xem náo nhiệt lại không phải là như thế, chỉ vì cái kia vẫn thờ ơ lạnh nhạt, khóc kính* mười phần Cảnh tổng quản từ lúc Lâu Tịch Vũ bị đánh, trong mắt đã hừng hực lửa giận, thiếu chút nữa là có thể đem người thiêu ra một lỗ thủng! (*khóc = tàn khóc, kính = cứng => cứng nhắc.)

“Người dám đánh ta!” Chỉ nghe thấy một tiếng gầm nhẹ, Lâu Tịch Vũ đã nhào tới, cầm lấy tóc Tiết Nhân Tâm chính là một trận loạn xả, theo đà, Lâu Tịch Vũ nằm sấp trên người Tiết Nhân Tâm, hầu như là quyền đâm cước đá... “A —” tiếng kêu bên nhon cùng tiếng kinh hô vang lên: “Người người đầu mau bắt này nha đầu điên, các người cũng phản sao?!”

Không biết là Tiết Nhân Tâm bình thường làm người quá kém, hay là bọn hạ nhân thực sự bị dọa cho choáng váng, sau một lúc, bọn họ mới “giật mình tỉnh giấc”, tiến lên nâng Lâu Tịch Vũ dậy, khuyên nhủ: “Tiểu thư bớt giận!”

Lâu Tịch Vũ bị mọi người kéo lên còn không cam lòng, lại đập mấy đả, mới giẫy khỏi người bên cạnh, chống thất lưng nắn: “Buông tay, Tiết Nhân Tâm, người dám đánh ta, ta xé nát người!”

Rất có khí phách, Trác Tĩnh thiếu chút nữa sẽ vỗ tay, nha đầu kia có cá tính, nàng thích!

Bất quá Lâu Tịch Nhan cũng rất nhẫn nại đi, bên ngoài đều nhanh tai nạn chết người, nếu như là hấn giả bệnh, tốt xấu gì cũng nói một tiếng chứ, hay... Hấn thật sự bệnh rất nặng?!

Âm thầm suy nghĩ một phen, Trác Tĩnh quyết định muốn vào xem một chút Lâu Tịch Nhan rốt cuộc đang làm cái gì.

Tiết Nhân Tâm thật vất vả đứng lên, sợi tóc cũng rối loạn, y phục cũng xiên vẹo, trên cổ có mấy vết cào màu đỏ tươi cũng biểu hiện tình hình chiến đấu kịch liệt vừa rồi. Được người một Lâu Tịch Vũ, người thật cho lão nương sợ người phải không, ngày hôm nay không giáo huấn người, lão nương sẽ không họ Tiết!!

Hít sâu một hơi, Tiết Nhân Tâm quay người lại, không hề nhìn về phía Lâu Tịch Vũ, cao giọng gọi: “Cảnh Táp.”

Cảnh Táp che xuống hàn quang trong mắt, tiến lên một bước, lạnh giọng trả lời: “Nhị phu nhân.”

Nhìn Cảnh Táp, Tiết Nhân Tâm bày ra bộ dáng uy nghi cao giọng nói: “Lâu gia tuy không có quy củ gì đáng nói, nữ nhi lại dám động thủ đánh mẩu thân, lão gia quanh năm ở ngoài, Tịch Nhan cũng mang bệnh trong người, Cảnh tổng quản, ta hiện tạo hỏi người, dựa theo tổ huấn của Lâu gia, phạm thượng như vậy, xem từ nữ (con gái) như thế vô lễ, cần phải làm như thế nào?!”

Cảnh Táp sắc mặt không đổi, tâm cũng trầm xuống, Tiết Nhân Tâm lại đáng ghét như thế, nàng vẫn là thê thất của lão gia, tiểu thư ngày hôm nay làm như vậy, thật sự là vô lễ nếu phạt là muốn đánh năm mươi trượng, cấm cửa mười ngày.

Cảnh Táp im lặng không lên tiếng, Tiết Nhân Tâm cũng không vội, nàng muốn nhìn hấn có thể im lặng bao lâu!

Một người làm việc một người chịu, nàng đánh nàng ta, làm gì? Không phải là bị phạt sao! Không đành lòng nhìn Cảnh Táp ở thế khó xử, Lâu Tịch Vũ cắn răng một cái, đáng muốn mở miệng, một đạo giọng nữ nhân nhả vui vẻ nhẹ vang lên: “Lâu Tịch Nhan bây giờ còn không chết đi, bất quá phóng chùng cũng nhanh bị tức chết rồi. Đại gia đình tốt như vậy hăng hái thảo luận gia quy, không bằng đi vào trong âm ỉ được rồi, tốt xấu tương đối náo nhiệt.”

Mọi người đảo hấp một ngụm khí lạnh, ở Lâu phủ nguyên rủa thừa tướng tử (chết), nàng cũng xem như là người đầu tiên.

“Người là ai? Từ nơi nào toát ra.” Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện nữ tử, một thân trung y thuần trắng, tóc cũng không buộc, hình dạng lồi thoi lệch thếch cùng xung quanh không ăn khớp, nhất là kia giương ra khuôn mặt dữ tợn, khuya khoắt nhìn rất dọa người. Hai tay hoàn trước ngực, Trác Tĩnh giả vờ tự hỏi một hồi, mới nhân nhả thông dong cười nói: “Nếu theo người vừa nói, ta hẳn là nữ chủ nhân nhà này...”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Quái Bệnh. (Thượng)

“Cái gì?” Tiết Nhân Tâm sùng sốt, liếc Trác Tĩnh một cái, căn bản không đem nàng để vào mắt, không kiên nhẫn kêu lên: “Ồ đầu ra ả điên dám ở trong tướng phủ dương oai, đem nàng đuổi ra khỏi phủ cho ta.”

“Dừng tay.” Lâu Tịch Vũ chỉ vào Trắc Tinh, nói: “Nàng là nữ nhân của ca ca, ai dám đem nàng đuổi ra!” Mặc dù nàng cũng ghét xấu nữ nhân này, thế nhưng so sánh thì Tiết Nhân Tâm càng đáng ghét hơn, nàng ngày hôm nay muốn đánh bẹp bà ta!

Bọn hạ nhân hai mặt nhìn nhau, Trắc Tinh lại là đầu đầy hắc tuyến, nàng lần đầu tiên bị chụp mũ tên là nữ nhân người nào đó, cái này xưng hô thật sự là @@\$\$@\$. . . Để làm giảm bớt nhuệ khí của vị phu nhân này, cũng tiện thể để nàng như nguyên đi vào tiểu lâu, Trắc Tinh ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Ta là . . . Thanh Phong, là nữ nhân hoàng thượng các ngươi ban cho Lâu Tịch Nhan, nếu như nói không có chính thất, tiểu thiếp chính là nữ chủ nhân, như vậy vị này phu nhân, hiện tại nữ chủ nhân tướng phủ đã đổi chủ.”

Nàng là mỹ nhân hoàng thượng ban?! Tiết Nhân Tâm khinh thường, cười lạnh nói: “Nói vậy! Người xấu nữ nhân này tuyệt đối không có khả năng là mỹ nhân hoàng thượng ban cho Tịch Nhan.”

Có thể nói là làm ra vẻ nhũn nhũn, Trắc Tinh giờ vờ hoảng sợ kêu lên: “Người là đang hoài nghi ánh mắt hoàng đế Khung Nhạc?”

“Ta ta . . . Ta là hoài nghi người!” Nữ nhân chết tiệt này rốt cuộc là ai!

Hiểu rõ gậy đầu, Trắc Tinh vẽ mặt vô tội đem vấn đề ném cho Cảnh Táp: “Cảnh Táp, vấn đề này người đến trả lời dường như tốt hơn.”

Lần này Cảnh Táp nhưng thật ra vô cùng phối hợp, lạnh giọng trả lời: “Nhị phu nhân, nàng quả thực là hoàng thượng ban cho chủ tử, Thanh Phong cô nương.”

Tiết Nhân Tâm vẽ mặt có chút luống cuống, nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, nữ nhân này lại thật là ban cho Tịch Nhan mỹ nữ Hạo Nguyệt, trước không nói đến hình dáng của nàng, xem ra tính tình này sẽ không là người dễ dàng bắt nạt, nàng cũng không thể để nàng ta kiêu ngạo, khoát khoát tay, Tiết Nhân Tâm một bộ dáng đại nhân không so đo tiểu nhân, nói: “Được rồi, người đã là nữ nhân hoàng thượng ban cho ta cũng sẽ không làm khó dễ người, bất quá ta là mẫu thân Tịch Nhan, là phu nhân Trấn tây tướng quân, có ta ở đây, vị trí nữ chủ nhân còn không tới phiên người, được rồi được rồi, quay về tiểu viện của người đi thôi.”

Vị nhị nãi này là đang cấp cho nàng một bậc thang xuống sao? Trắc Tinh buồn cười, nếu như không phải vì muốn vào xem một chút Lâu Tịch Nhan lại làm cái quỷ gì, nàng lại nhảy ra cùng nàng chống đối sao? Nàng thực sự rất không muốn lãng phí thời gian cùng nàng nói lời vô ích, Trắc Tinh không lưu tình trả lời: “Nhị phu nhân đúng chứ. Ta nhớ không lầm đây là tướng phủ không phải phủ tướng quân, nếu là phủ đệ của thừa tướng, đương nhiên nữ nhân thừa tướng là nữ chủ nhân, người làm mẹ, vẫn là an hưởng lúc tuổi già đi.”

“Người người người. . .” Nàng lại rửa bà ta chết sớm!

Tiết Nhân Tâm sắc mặt ửng hồng, nói đều nói không rõ ràng, Trắc Tinh ung dung cười nói: “Người già nhất định phải cẩn thận thân thể! Ta vào xem Tịch Nhan, ngài vẫn là nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Nói xong cũng không quay đầu lại hướng phía trước đi đến. Tiết Nhân Tâm một bộ dáng tức giận đến nhanh té xỉu, Lâu Tịch Vũ không nể tình cười ha ha, đuổi theo Trắc Tinh chạy tới gần tiểu lâu.

Nhìn chằm chằm bóng trắng thon dong kia, trong mắt Tiết Nhân Tâm tràn đầy oán độc, tay nắm chặt thành quyền, móng tay nhọn thật sâu đâm vào trong da thịt. Giỏi cho một Thanh Phong người! Rốt cuộc ai chết trước, chúng ta chờ xem!

Ánh mắt oán độc phía sau, Trắc Tinh không thèm để ý chút nào, đi tới cạnh cửa, đối với lão ngự y vừa xem một trò khôi hài đang cứng ngắc đứng một bên nhẹ giọng nói: “Ngự y, ta chỉ là ở bên ngoài xem hán là tốt rồi, sẽ không quấy rầy lão trị liệu.”

Dương Mộ rút cuộc phục hồi lại tinh thần, vội vã gật đầu trả lời: “Được được.” Nữ tử này mặc dù dung nhan bị hủy, giọng nói vẫn như cũ, ngôn từ lại sắc bén dễ dàng tranh luận với người khác, hiện tại lại am hiểu lòng người, thấu tình đạt lý, có thể thấy được không phải là cô nương nhà bình thường! Dương Mộ ở trong cung thấy nhiều nữ nhân tranh đấu gay gắt, hán đã sớm nhìn thấu, đôi đôi làm việc để ý ba phần, mới tìm được đường sống.

Cửa chậm rãi mở, Trắc Tinh dẫn đầu đi vào, đối diện cửa, là một bộ ghế dựa tiếp khách, trên tường treo mấy bức tranh chữ rất đơn giản, cách một bình phong thật to, móng lung có thể thấy được phòng trong so với bên ngoài càng thêm rộng rãi, rõ ràng bài trí không tỉ mỉ.

Ngự y cùng được đồng đi vào, Trắc Tinh cùng Lâu Tịch Vũ chỉ có thể đứng ở bên ngoài chờ.

Kỳ thật đứng ở ngoài bình phong, cơ bản nhìn không rõ lắm tình huống bên trong, ánh sáng ngọn nến chiếu rọi xuống, chỉ thấy thân hình cao lớn của Mặc Bạch canh giữ trước giường, lão ngự y ngồi ở trước giường bất mạch, tinh tế lắng nghe, tiếng thờ dốc dày đặc giống như bệnh suyễn phát tác, thế nhưng nhìn không thấy bệnh nhân Trắc Tinh cũng không thể có kết luận gì.

Ngây ngốc đứng ở ngoài bình phong vô cùng nhàm chán, Trắc Tinh hướng Lâu Tịch Vũ bên cạnh đang nhìn chằm chằm phòng trong nháy mắt cũng không nháy, hỏi: “Hán thường xuyên phát bệnh?”

Có thể là vừa rồi Trắc Tinh giúp nàng hà giãn, Lâu Tịch Vũ đối nàng ấn tượng tốt hơn chút, con mắt không rời người bên trong, Lâu Tịch Vũ vẫn là thấp giọng trả lời: “Giống nhau đều là ở mùa xuân, bình thường đều rất tốt, một khi phát bệnh liền giống như vậy không thờ nổi.”

“Đã bao lâu?”

Nói đến cái này, Lâu Tịch Vũ có vẻ có chút phiền não: “Từ nhỏ liền có bệnh, trị liệu nhiều năm như vậy, cũng không thấy tốt.”

Từ nhỏ đã có? Vậy thì không có khả năng là giả bộ, thế nhưng thiên tính bệnh suyễn không hẳn là phát tác theo mùa? Âm thầm suy nghĩ, hai người đều nghe phòng trong bỗng nhiên truyền đến âm thanh tiếng thở dốc, tiếp đến là một trận hô hấp gấp gáp lộn xộn.

“Chủ tử!” Theo âm thanh lo lắng của Mặc Bạch, Lâu Tịch Vũ nóng ruột bất chấp tất cả chạy ào vào phòng trong, Trác Tinh chân chờ một chút, sau cùng vẫn là theo đi vào.

Phòng trong được ánh nến chiếu rọi thập phần sáng sủa, hé ra trên giường lớn không thể tưởng tượng nổi, đệm dày được làm bằng tơ tằm, tuyết trắng tơ tằm, tôn lên Lâu Tịch Nhan khuôn mặt vốn đã trắng nõn càng thêm tái nhợt, hắn nằm thẳng ở trên giường, thở dốc, hơi thở đứt đoạn, một tay túm chặt vạt áo trước ngực, trên trán, trên gương mặt tất cả đều là mồ hôi, tóc đen nửa buộc, đã sớm bị mồ hôi ướt nhem, mỗi một lần hít thở, thân thể hắn cũng không chịu nổi mà kịch liệt phập phồng. Bây giờ... Hắn là không thể giả bộ, cũng giả không được.

“Ca...” Lâu Tịch Vũ khóc không thành tiếng. Nhìn Lâu Tịch Nhan như vậy, nhớ tới bộ dáng ban ngày của hắn hào hoa phong nhã hăng hái, Trác Tinh có chút không thích ứng, càng đừng nói Lâu Tịch Vũ.

Dương Mộ một tay ấn Lâu Tịch Nhan, một bên lớn tiếng kêu: “Mau mau, lấy châm cho ta.”

“Dạ!” Được đồng một trận luống cuống tay chân tìm kiếm, rốt cuộc cũng đem một hộp châm đưa tới.

Tiếp nhận ngân châm, Dương Mộ lại không biết làm sao hạ châm, Lâu Tịch Nhan vẫn kịch liệt phập phồng, mỗi một lần hít thở, toàn thân đều lay động, cái này làm cho hắn làm sao hạ châm? Nếu như hạ sai một huyết vị, mạng của hắn còn muốn hay không?!

Dương Mộ do dự chẳng biết làm như thế nào cho phải, Trác Tinh bất đắc dĩ lắc đầu, ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trác Tinh nhắc chân bước đến bên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Quái Bệnh. (Hạ)

Dương Mộ do dự chẳng biết làm như thế nào cho phải, Trác Tinh bất đắc dĩ lắc đầu, ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trác Tinh nhắc chân bước đến bên giường, leo lên trên giường, nửa quỳ ở bên cạnh Lâu Tịch Nhan, hai tay đỡ bờ vai hắn, muốn nâng hắn dậy, thế nhưng không nghĩ tới Lâu Tịch Nhan thoát nhìn gầy thể nhưng cơ thể thập phần rắn chắc, nặng muốn chết.

Nâng không được, Trác Tinh quay sang Mặc Bạch nói: “Mất lam, dìu hắn ngồi dậy.”

Sâu trong ánh mắt Mặc Bạch mang theo một tia lạnh lùng không xác định dừng ở nàng, Trác Tinh không kiên nhẫn gầm nhẹ: “Không muốn hắn chết thì nhanh chút!”

Mặc Bạch thoáng chần chờ một chút, vẫn là đem Lâu Tịch Nhan nâng dậy, Lâu Tịch Nhan mới ngồi xong, Trác Tinh liền xé rách vạt áo hắn, một tay xoa xoa lưng hắn, một tay trực tiếp thoa trước ngực... Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên nắm cổ tay Trác Tinh, con mắt hẹp dài phất chớp tròn to, hai người mắt đối mắt, Trác Tinh trong nháy mắt có chút hoảng hốt, đôi mắt này khi thì như một vực sâu, khi thì giao hoạt ngăm ngăm mưu tính, lúc này như một đầm nước sâu thâm thúy làm cho nàng hoảng hốt. Mồ hôi trên trán xuôi theo khuôn mặt chảy xuống, vừa vặn rơi xuống trên cánh tay Trác Tinh, tay nàng di chuyển, cánh tay nắm chặt tay nàng lại càng buộc chặt, tay hắn không giống như ban ngày lạnh buốt cùng dịu dàng, lúc này tay hắn dùng sức cực lớn, hơn nữa lòng bàn tay nóng giống như lửa đốt.

Nhìn tay Trác Tinh đặt ở trước ngực Lâu Tịch Nhan, Lâu Tịch Vũ chịu không nổi trong lúc này Trác Tinh còn giờ trò với ca ca, quát lên gần như là hét chói tai: “Người xấu nữ nhân này muốn làm gì? Buông tay buông tay!!”

Không để ý đến Lâu Tịch Vũ kêu gào, Trác Tinh nhìn lại Lâu Tịch Nhan trông mặt sắc sảo, thấp giọng nói: “Lâu Tịch Nhan, ngươi thả lỏng, hô hấp theo tiết tấu của ta.”

“Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra...”

Lâu Tịch Nhan nhú mày, nàng đang làm gì? Trong lòng ngực cảm giác hít thở không thông từ lúc ngồi xuống tựa hồ thực sự tốt hơn một chút, nhìn nàng chăm chú giúp đỡ hắn hô hấp, Lâu Tịch Nhan trong lòng ấm áp, rốt cuộc chậm rãi rời lòng tay, theo tiết tấu của nàng hô hấp, tay nhưng là từ đầu tới cuối không có buông ra.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Trác Tinh dẫn dắt Lâu Tịch Nhan hít vào thở ra, bọn họ cho tới bây giờ chưa thấy qua cách trị liệu như vậy, bất quá nói đến cũng kỳ quái, Lâu Tịch Nhan ngồi xuống hít sâu vài lần như vậy, mặc dù thở dốc gian nan như trước, thế nhưng đã không giống như vừa rồi mỗi lần hô hấp phải dùng hết khí lực toàn thân.

Sau vài lần hô hấp, Trác Tĩnh ngẩng đầu trừng mắt nhìn Dương Mộ, lạnh giọng mắng: “Ngươi tiếp tục trị liệu của ngươi, xem ta làm gì!”

Dương Mộ rốt cục phục hồi lại tinh thần, luôn miệng trả lời: “Vâng vâng ~” tay cũng không dám chậm trễ hạ châm.

Sau một nén nhang. .

Thông qua ngự y cùng Trác Tĩnh nỗ lực, Lâu Tịch Nhan nhìn qua tựa hồ tốt hơn một chút, hô hấp càng thấy thuận, chỉ là sắc mặt vẫn tái nhợt như trước.

Dương Mộ thu châm, dùng ông tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi thực sự nguy hiểm, cũng may vị Thanh cô nương kia dùng kỳ chiêu (việc làm kỳ lạ), không thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

“Sư phụ, thuốc tới.” Một dược đồng bụng một bát dược nước màu đen, dè dặt đi đến.

Dược còn chưa có tới trước mặt, Trác Tĩnh đã nghe đến mùi thuốc đông y nồng nặc, cũng may trước kia nàng chọn chính là tây y, loại mùi vị quý quái này, chỉ là nghe thấy cũng đã đủ khiến nàng chán ghét, muốn dùng tay che mũi, nhưng phát hiện tay của Lâu Tịch Nhan nắm cổ tay nàng hơi căng thẳng, giương mắt nhìn lại, giữa con mắt hẹp dài của hắn, mơ hồ hiện lên một tia hàn quang, nàng nhớ kỹ trước khi đi vào đây, Lâu Tịch Nhan đã đánh vỡ một lần, hắn cũng chán ghét vị thuốc đông y?! Hay là... Dương Mộ tiếp nhận chén thuốc, đi tới bên giường, Mặc Bạch tiến lên một bước, lạnh giọng nói: “Dùng ngự y, để cho ta tới đi.”

“Này...” Rất sợ có gì sơ suất, Dương Mộ chần chừ tự hỏi muốn tự thân hầu hạ Lâu tướng dùng dược hay không, một đạo thanh lệ mang theo nhàn nhạt tiểu ý thần nhiên vang lên: “Ngự y, ngươi cũng mệt mỏi cả buổi tối, không bằng đi trước sùan phòng bên cạnh nghỉ ngơi một chút, đợi các ngự y khác tới, ngươi còn có việc bận, ở đây trước hết giao cho chúng ta chiếu cố đi.”

Nói rất đồng tình, rồi lại mang theo một cỗ lực không thể chống cự, Dương Mộ giương mắt nhìn lại, chỉ thấy nữ tử tự nhiên ngồi ở trên giường, may may không thấy khác thường, một tay bị Lâu tướng nắm chặt, thảo nào nàng vừa rồi khí thế như vậy, thì ra là có Lâu tướng làm chỗ dựa cho nàng!

Nhanh chóng hạ mắt xuống, Dương Mộ đem chén thuốc trong tay giao cho Mặc Bạch, khom người trả lời: “Cũng được. Vậy làm phiền phu nhân, cữu thân liền ở sùan phòng bên cạnh, ngài có việc cứ gọi.”

“Được.” Trác Tĩnh căn bản không chú ý đến xưng hô phu nhân, càng không chú ý khoe môi Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng giương lên.

“Ca...” Khẽ cắn môi, Lâu Tịch Vũ nửa quỳ trước giường, không muốn khóc, nước mắt cũng không chịu không chế rơi xuống.

Nhẹ nhàng nâng tay, ôn nhu lau nước mắt cho Lâu Tịch Vũ, Lâu Tịch Nhan ôn nhu nói: “Ta không sao. Tịch Vũ, ca có chuyện nói với Thanh cô nương, muội trước đi ra ngoài.”

“Dạ.” Liếc mắt nhìn Trác Tĩnh, Lâu Tịch Vũ không nói gì, ngược lại lui ra ngoài.

Mặc Bạch cũng lui ra ngoài bình phong, chỉ còn lại hai người Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tĩnh, hai người cứ như vậy ngồi đối mặt nhau, trong phòng rộng lớn, Lâu Tịch Nhan rõ ràng tiếng thở dốc phập phồng, mà hắn vật áo rộng mở, ngực rắn chắc, cơ bụng mơ hồ có thể thấy được, tóc đen như mực bán buộc buông xuống... Trác Tĩnh thừa nhận, trước mắt một màn tú sắc khả xan* nhưng là như thế nhìn chăm chăm người ta nhìn có phải quá phận hay không? Nhưng mà nếu như vậy cũng không nhìn, thì sẽ tổn thương tự tôn của hắn đi... Trác Tĩnh nhìn không kiêng nể gì, mãi đến khi cặp mắt kia khẽ nhếch mang chút bồn chồn. Trác Tĩnh mới xấu hổ ho nhẹ một tiếng, nói: “Ngươi hiện tại tốt nhất là nói ít, nghỉ ngơi nhiều, có chuyện gì chờ ngươi đỡ cũng không muộn.” (*Tú sắc khả xan: sắc đẹp có thể ăn được)

“Ta muốn, nhờ ngươi giúp ta một chút.”

Giơ lên cánh tay bị Lâu Tịch Nhan nắm, Trác Tĩnh sáng khoái trả lời: “Ngươi nói. Bất quá có thể hay không trước bỏ tay ta xuống?”

Nàng cũng biết xấu hổ? Lâu Tịch Nhan buồn cười, hắn chưa thấy qua người nào nữ nhi gia nhìn chăm chăm nam nhân như vậy, còn nhìn đến say sưa. Lâu Tịch Nhan cuối cùng cũng không có làm khó xử nàng, nhẹ nhàng buông tay ra, Trác Tĩnh nhanh chóng đứng dậy, nhảy xuống giường, không quên lấy mấy cái gối bên cạnh lót xuống thắt lưng Lâu Tịch Nhan, để hắn dựa vào.

Nhìn bóng dáng bận rộn bên người, Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên phóng thấp thanh âm, nhẹ nhàng trả lời: “Bệnh của ta đã lâu năm, ngự y trị liệu cũng không có khởi sắc, ta xem vừa rồi phương pháp của ngươi rất có hiệu quả, hy vọng ngươi có thể ở lại bên người chăm sóc ta.”

“Ta vừa rồi bất quá là sơ cứu mà thôi, cụ thể làm sao trị liệu, ta cũng không biết.” Nàng học chính là tây y, Ok? Để nàng phẫu thuật (giải phẫu thi thể) nàng không thành vấn đề, chữa bệnh không phải là sở trường của nàng, nhất là ở dưới tình hình không có thiết bị chữa bệnh.

“Không sao, ngươi mới có thể ở trong lúc ta đau đớn nhất đến giúp ta, cũng đã được rồi.”

Cúi đầu tiếng thở dài làm cho Trác Tĩnh không hiểu sao khó chịu, hắn vẫn là thích hợp với bộ dạng hăng hái. Bất quá Lâu Tịch Nhan thật sự kỳ quái, nói hắn già bệnh? Không có khả năng, vừa rồi bộ dáng hắn phát bệnh là giả không được, nói hắn thật sự có bệnh, vì sao hắn không chịu dùng thuốc? Phương diện này, nhất định còn có bí mật không muốn người biết, thế nhưng nàng không có hứng thú biết, nàng thầm nghĩ tìm được Cố Vân!

Trong lòng có chủ ý, Trác Tĩnh không hề quán quýt với Lâu Tịch Nhan, thần nhiên trả lời: “Được, ta có thể lưu lại, thế nhưng ta muốn trong vòng một tháng nhìn thấy tỷ muội ta.”

“Được.” Việc này với hắn mà nói, chỉ là việc nhỏ mà thôi.

“Được rồi, xem ra chúng ta đạt thành hiệp nghị.” Cầm lấy bát được Mặc Bạch để lại, Trác Tinh cũng không hướng Lâu Tịch Nhan mà là đi tới bên cửa sổ, về mặt đáng tiếc nói: “Ài, thuốc đã nguội, được liệu sẽ giảm, lát nhờ ngự y khai được mới lại uống đi.” Trên tay cũng không có nữa điểm do dự đem được đổ toàn bộ vào trong bồn hoa bên cửa sổ.

Nàng đưa lưng về phía hắn, thoải mái trêu đùa bồn hoa, Lâu Tịch Nhan nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, càng phát ra sâu thẳm, nàng so với dự đoán của hắn còn thông minh hơn nhiều lắm... Buông bồn hoa, Trác Tinh đang chuẩn bị rời đi, ngoài phòng, thanh âm lãnh ngạo của Cảnh Táp vang lên: “Chủ tử, hoàng thượng giá lâm”

Hoàng thượng tới? Lâu Tịch Nhan thấp giọng nói: “Mặc Bạch.”

Mặc Bạch tiến vào bên trong, sau khi Lâu Tịch Nhan ghé vào bên tai hắn nói mấy câu, hắn đột nhiên đứng dậy, lôi kéo Trác Tinh đi ra ngoài, Trác Tinh không hiểu, làm gì? Hoàng thượng tới liên quan gì đến nàng? Bọn họ để làm chi về mặt khăn trương như vậy? Nàng không thể gặp người ta sao?

Hai người mới đi đến ngoài bình phong, ngoài phòng thanh âm thỉnh an liên tiếp: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Hiển nhiên hoàng thượng ngay ở ngoài viện, Mặc Bạch chỉ có thể lại đưa nàng quay lại phòng trong, Trác Tinh tròn mắt, gian nhà này cực kỳ lớn, căn bản không có nơi trốn!

“Không cần ngênh giá!” Theo một thanh âm nam vội vàng nôn nóng cùng bá đạo uy nghi vang lên, cửa cũng bị mạnh mẽ đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hoàng Thượng Giá Lâm.

“Không cần ngênh giá!” Theo một đạo thanh âm nam vội vàng nôn nóng cùng bá đạo uy nghi vang lên, cửa cũng bị mạnh mẽ đẩy ra, hầu như là cùng lúc, trong phòng vốn ánh nến sáng sủa, bị Mặc Bạch nhẹ nhàng phát tay áo một cái, lại chỉ để lại một ngọn nến với ánh sáng yếu ớt, cái khác toàn bộ bị tắt.

Trác Tinh bị Mặc Bạch đẩy sang bên cạnh bình phong, nàng còn chưa kịp phản ứng, trên tay đã có thêm một cái khay, cùng lúc đó tiếng bước chân vội vàng vang lên, Trác Tinh giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn đi đến, nam tử vẫn đưa lưng về phía Trác Tinh, nàng nhìn không thấy về mặt hắn, chỉ thấy hắn mặc trường sam ám hôi (xám tối), chỗ ống tay áo là những đường thêu tinh xảo hoa văn hình con rồng, hiển nhiên lộ ra vào cùng xa hoa, cũng đồng thời đưa khí phách tôn quý của hắn triển lộ hoàn toàn.

Nam tử vừa vào cửa, thấy Lâu Tịch Nhan bán ngồi dựa lưng vào đệm, sắc mặt trầm xuống, gầm nhẹ nói: “Ngươi nằm nghỉ cho khỏe, ngồi dậy làm gì!”

“Ngự y đâu?” Trong phòng lớn như vậy, chỉ nhìn thấy Mặc Bạch cùng một người thị nữ, nam tử lập tức bảo nói: “Không muốn sống sao, lúc này lại chạy đi đâu?!”

Trác Tinh nhẹ nhàng đảo mắt, đây là cái gọi là khí thế quân vương, đáng diệu của hoàng thất sao? Đây hoàng thượng tính tình thoát nhìn không tốt lắm, nàng vẫn là an phận chút thì tốt hơn, cúi đầu, Trác Tinh nhắm mắt dưỡng thần.

Lâu Tịch Nhan nhẹ xoa trán, cười nhẹ nói: “Thần mới vừa uống thuốc, đã tốt hơn chút rồi, người ồn ào làm thần đầu đều đau!” Hắn không chỉ có tính tình kém, giọng cũng lớn!

Nhìn chăm chăm hắn, Yến Hoàng Thiêm hừ lạnh nói: “Ngươi không biết tốt xấu, vừa nghe nói ngươi phát bệnh, ta liền mã bắt đình đề (ngựa không ngừng vó ~ vội vàng) chạy tới, ngươi lại như vậy!” Toàn bộ Khung Nhạc, có lẽ nói lục quốc đại lục, phòng chường cũng chỉ có hắn ta dám như thế cùng hắn nói.

Lâu Tịch Nhan lập tức ngồi thẳng thân thể, ôm quyền nghiêm mặt đáp: “Thần có tội, không dám làm phiền thánh thượng hao tâm tổn trí.”

“Lâu — Tịch — Nhan!”

Lâu Tịch Nhan nhẹ thêu mi, Yến Hoàng Thiêm hàn mâu híp lại, hai người liền như thế đối diện, Trác Tinh âm thầm suy đoán, hai người quân thần này quan hệ thật đúng là khác thường, kể tiếp không phải muốn đánh một trận chứ. Đáng tiếc nàng thất vọng rồi, chỉ thấy Yến Hoàng Thiêm bỗng nhiên đặt mông ngồi vào trên giường, nhìn sắc mặt Lâu Tịch Nhan xác thực dần dần tốt hơn, hắn thấp giọng hỏi: “Cái lễ vật kia ngươi hài lòng chứ?”

“Lễ vật gì?” Lâu Tịch Nhan kinh ngạc!

“Thanh Phong.”

“Nàng...” Nhẹ nâng mắt, lướt qua vai Yến Hoàng Thiêm, nhìn thoáng qua Trác Tĩnh đứng ở phía sau đường như rất ngoan ngoãn, Lâu Tịch Nhan cười khẽ đáp: “Tốt.”

Tốt? Lâu Tịch Nhan thế nhưng rất ít như vậy đánh giá nữ nhân: “Hưởng dụng chưa?”

Hưởng dụng!?

Nàng là com sườn sao? Hắn đem nữ nhân làm cái gì? Trác Tĩnh đầu đầy hắc tuyến... Trác Tĩnh buồn bực nhìn về mặt hiện lên nụ cười của Lâu Tịch Nhan, cười một cái liền đau sốc hông, Lâu Tịch Nhan đề nén thấp ho khan: “Khụ khụ khụ...”

“Làm sao lại ho rồi!” Yến Hoàng Thiêm nhủ mi, vỗ nhẹ hần lưng, nói: “Ngươi tuổi cũng không còn nhỏ, nên có một chính thể, cũng là lưu lại hương hỏa cho Lâu gia các ngươi! Chuyện ngươi cùng Huyền nhi...”

Không đợi Yến Hoàng Thiêm nói xong, Lâu Tịch Nhan than nhẹ một tiếng, trả lời: “Thân này bộ dạng sống không bằng chết, ai theo ta đều là chịu khổ, chuyện chính thể trước cứ trì hoãn đi.”

Lâu Tịch Nhan chỉ là tùy ý nói một câu, nhưng dẫn tới Yến Hoàng Thiêm hơi giận: “Nói bậy bạ gì đó, Huyền nhi có thể theo ngươi là phúc khí của nó, ngươi nếu không thích Huyền nhi, thì chọn người khác.”

Không muốn tiếp tục nói chuyện này, Lâu Tịch Nhan mượn cớ chuyển hướng trọng tâm câu chuyện: “Bác Tề cùng Nỗ Lương quốc quanh năm hỗn chiến, lần này Bác Tề đến sứ Khung Nhạc, thân xem là tới cầu viện đi.”

“Đánh đánh! Bác Tề muốn Khung Nhạc xuất thủ, cứ xem bọn hắn có nguyện ý trả giá hay không, chuyện này ngươi không cần lo.” Biết hắn không muốn nói đến hôn sự cùng Huyền nhi, Yến Hoàng Thiêm cũng không ép hắn, trong thiên hạ ai hắn cũng đều có thể bức, duy độc Lâu Tịch Nhan là không được, vỗ nhẹ vai Lâu Tịch Nhan, hắn đứng dậy nói: “Nghỉ ngơi thật tốt, đem thân thể dưỡng khỏe. Ta đi trước, mấy ngày nay không phải thượng triều.”

“Vâng.”

Yến Hoàng Thiêm đứng dậy đi tới trước bình phong, liền bỗng nhiên dừng lại cước bộ, hướng thị nữ trong góc phòng nhìn thoáng qua, bên người Tịch Nhan luôn luôn chỉ có Mặc Bạch, lúc nào có thêm một thị nữ? Nữ tử vẫn cúi đầu xuống, Yến Hoàng Thiêm cũng không có nhìn kỹ nhẹ nhàng đẩy cửa.

Trác Tĩnh thầm than, người này lực công kích thật sự mạnh mẽ (híc, cái này ta cũng k rõ lắm, chắc chỉ áp lực), hắn vừa chỉ quét mắt liếc nàng một cái, nàng đã cảm thấy được cặp con ngươi đen kia mang đến lệ khí. (tàn bạo)

Sau khi xác nhận Yến Hoàng Thiêm đã rời khỏi, Trác Tĩnh lập tức buông khay trong tay, Lâu Tịch Nhan cho rằng nàng... ít nhất... sẽ hỏi một số chuyện, không nghĩ tới nàng chuyện gì cũng không hỏi, vội vã hướng ngoài cửa đi đến, Lâu Tịch Nhan vội la lên: “Cô đi đâu?”

Trác Tĩnh cũng không quay đầu lại chỉ để lại một câu: “Tìm đồ ăn.”

Lâu Tịch Nhan sững sốt, sau một lúc mới phục hồi tinh thần lại, dở khóc dở cười. Nàng vội vã như vậy, chính là vì đi tìm thức ăn?!

Sau khi Trác Tĩnh ra ngoài, Cảnh Táp cầm trong tay một bức họa cuộn tròn, nhẹ nhàng đẩy cửa mà vào, đứng ở ngoài bình phong thấp giọng nói: “Chủ tử, tra được rồi.”

Thanh âm mang theo uể oải khẽ truyền đến từ nội thất (phòng trong): “Vào nói đi.”

Cảnh Táp tiến vào nội thất, vừa mở ra bức họa cuộn tròn, vừa nói: “Tỷ muội Thanh gia nổi danh từ lâu, kinh thành có không ít người cất dấu bức họa của các nàng, bức họa này là năm Hạo Nguyệt thi hội, Tam vị tiểu thư Thanh gia phú thi văn bát cổ* có người đã vẽ lại bức tranh này...” Trên bức họa, ba nữ tử đứng ở trước bàn kỹ trà, nữ tử áo lam một tay cầm quạt hương bồ, một tay nhẹ nhàng mài mực, tư thái mềm mại, dáng tươi cười lịch sự tao nhã, nữ tử ở giữa từ y nữ tử chính là đang đề bút viết cái gì, giữa đôi mắt tràn đầy tự tin, sau thân thể của nàng, có thể thấy một thân hình nhỏ nhắn lực y nữ tử tay cầm khăn lụa, bộ mặt cười khẽ, xinh đẹp mê người, ba người là ba loại phong tình không giống nhau, nhưng dung mạo đều như tiên tử, chỉ là một bức tranh, đã làm cho người ta dục bái bất năng. (muốn thôi mà không được ~ ý muốn nhìn mãi)

(*Cuộc thi làm thơ viết văn vẽ tranh.)

Nhìn hình dáng nữ tử ở giữa hẳn là Thanh Phong, trong bức tranh nàng thanh cao, khuôn mặt xinh đẹp. Trong hiện thực nàng kiệt ngạo bất tuân, lãnh ngạo tự kiêu, nhìn nữ tử cười như hoa, Lâu Tịch Nhan sắc mặt càng thấy băng lãnh, trầm tĩnh mang theo hàn ý hỏi: “Mặt của nàng là ai làm bị thương?”

Cảnh Táp cùng Mặc Bạch nhìn nhau, ở trong mắt đối phương nhìn thấy được một tia kinh ngạc, chủ tử luôn luôn hi vọng không hiện ra sắc mặt, đêm nay tâm tình tựa như vô cùng kích động, trong lòng có chút hiểu rõ, Cảnh Táp cúi đầu, trả lời: “Là chính nàng ta. Tam tỷ muội Thanh gia không muốn làm lễ vật đưa đến Khung Nhạc, Hạo Nguyệt vương bắt phụ mẫu các nàng đem ra uy hiếp, không nghĩ tới thanh gia hai lão lại chết ở trong ngục, trước khi xuất phát, các nàng tự hủy dung nhan, còn từng thắt cổ tự vẫn, bất quá không thành công, được cứu xuống trực tiếp đưa vào Khung Nhạc.”

Chương 25: Cây Bông Gòn

Ngày xuân nắng sớm kiêu diễm ấm áp, nhẹ nhàng chiếu lên thân người rất thoải mái, đêm qua bầu trời tối đen, không có hảo hảo nhìn kỹ tiểu viện này, tỉ mỉ xem lại, Trác Tinh không thể không nói, Lâu Tịch Nhan phẩm vị* rất tốt, tiểu lâu ở phía sau sân nhỏ, trước lâu có một mảnh đất trống nhỏ, bày một bộ bàn ghế đá, đứng ở chỗ này ngắm phong cảnh, làm cho thần thanh khí爽, bởi vì giương mắt nhìn lại chính là một hồ nước gần như nhìn không thấy bờ, cùng với màu xanh phía chân trời tiếp xúc với nhau, mệnh môn mà yên ả. Trác Tinh thầm than, thật sự là xa xỉ mà, thế kỷ 21 tắc đất tắc vàng, ai lại ở nhà đào một cái hồ nước lớn như vậy, bất quá không thể không nói, Lâu Tịch Nhan thật biết hưởng thụ, tình duyên là có thể thấy hồ nước trong suốt như vậy, tâm tình muốn không tốt đều rất khó đi.

(*Phẩm vị: phẩm chất và địa vị trong xã hội.)

Duỗi thân vườn vai, Trác Tinh hơi ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện, bên cạnh bức tường gần hồ nước, trồng ba bốn cây bông gòn, rất đẹp, cành cây cao to cứng cáp mảnh mẽ xòe ra, những đóa hoa nở đỏ rực mà to lớn tươi đẹp, từ xa nhìn qua phảng phất giống những ngọn lửa hòa lẫn với hồ nước xanh biếc, đẹp không sao tả xiết, thế nhưng, tiểu viện của Lâu Tịch Nhan, thế nào lại trồng cây bông gòn chứ?!

Trác Tinh nhắc chân đi qua, nhẹ nhàng nhặt lên một đóa hoa rơi xuống, lăm vào trầm tư.

Lâu Tịch Vũ sáng sớm đã chạy tới thấy nàng lại còn có thể đang ở trong viện của Lâu Tịch Nhan, kêu lên: “Thanh Phong, cô vì sao còn ở đây?! Ta nói cho cô, cô đừng tưởng rằng ca ta cho phép cô ở lại Trích Tinh Các, cô liền thật sự là nữ chủ nhân Lâu gia, cô bất quá chỉ là một tiểu thiếp, nhớ kỹ không?!”

Trác Tinh cúi đầu, chỉ nhìn chằm chằm đóa hoa, Lâu Tịch Vũ buồn bực, một đóa hoa có gì đẹp chứ, đi tới phía sau nàng, Lâu Tịch Vũ không kiên nhẫn kêu lên: “Này, cô có nghe ta nói hay không?”

Trác Tinh không để ý tới nàng kêu gào, vuốt ve thân cây to khỏe, hỏi: “Mấy cây bông gòn này luôn luôn ở trong viện này sao?”

“Cô biết cái này gọi là cây bông gòn?” Lâu Tịch Vũ đầu tiên là sững sốt, bất quá rất nhanh đắc ý cười, trả lời: “Coi như cô có kiến thức. Chúng ta Khung Nhạc không có cây bông gòn, hạt giống cây bông gòn này là rất nhiều năm trước, một tiểu quốc ở biên cảnh Nam Cương tiến cống, toàn bộ Khung Nhạc chỉ có Tây thái hậu trong cung có một mảnh trồng cây bông gòn, mấy khóa này là lúc ca ca lên làm thừa tướng, Tây thái hậu ban cho.”

“Tây thái hậu? Còn có Đông thái hậu sao?” Trác Tinh tùy ý hỏi.

“Có chứ.” Nói đến cái này, Lâu Tịch Vũ đầu lại ngẩng cao thêm một chút. “Đông thái hậu chính là cô của ta.”

“Lâu Tịch Nhan cùng hoàng đế là anh em họ?” Thảo nào tối qua Lâu Tịch Nhan cùng hoàng đế quan hệ không giống như quân thân.

Nhìn thái độ Trác Tinh hôm nay không tính quá kiêu ngạo, trải qua tối hôm qua, nàng cũng không quá ghét nàng ta, Lâu Tịch Vũ tâm tình tốt gật đầu, trả lời: “Xem như vậy đi, cô chính là đứng đầu Đông Cung, thế nhưng nhiều năm qua không có ra ngoài, Tây Cung Đức Phi nương nương cũng chính là Tây thái hậu rất được tiên đế sủng ái, sinh được hai người con một nam một nữ, tiên đế đã đem con lớn nhất làm con thừa tự cho cô nuôi nấng, đồng thời lập vị thái tử, khi còn bé ta cùng ca ca thường xuyên vào cung, cho nên ca cùng hoàng đế ca ca cùng nhau lớn lên, thân như huynh đệ.”

Trác Tinh làm ra vẻ hiểu rõ gật đầu, cười nói: “Loại cây quý báu như vậy kia cho Lâu Tịch Nhan, Tây thái hậu nhất định rất thích ca cô.”

Lâu Tịch Vũ cười duyên trả lời: “Đó là đương nhiên, nàng còn muốn đem nữ nhi Triều Vân công chúa hứa gả cho ca ta đây.”

Nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa trong tay, Trác Tinh lông mày khẽ nhú, nói như vậy, nếu không phải là thù địch, vậy vì sao tặng hân cây bông gòn? Là vô ý, hay là...

Trác Tinh sắc mặt trầm lãnh, lại nhìn chằm chằm bông hoa trong tay, Lâu Tịch Vũ hiểu lầm nàng là lo lắng cho địa vị của mình, tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: “Bất quá cô yên tâm, Lâu gia chúng tôi cũng không phải có mối nói cũ, chỉ cần cô hầu hạ ca ta thật tốt, không có ai làm khó cô.”

Trác Tinh phục hồi tinh thần lại, không khỏi cười khổ, Lâu Tịch Nhan thú ai cùng nàng một chút quan hệ cũng không có có được hay không! Nàng chỉ có chút hiểu kỳ thôi.

Dưới tàng cây bông gòn, hai nữ tử tâm tư khác nhau, một đạo giọng nam trầm đầy thâm chọc ngả ngón bỗng nhiên vang lên: “Khi khi, ở đâu ra tiểu mỹ nhân?”

Trác Tinh cùng Lâu Tịch Vũ song song quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh Cảnh Táp, có một bạch y nam tử. Trác Tinh sắc mặt lập tức trầm xuống, là nam nhân e sợ cho thiên hạ không loạn ở Ngưu Gia thôn! Triệt để không nhìn hân, Trác Tinh xoay người hướng cây cầu bên hồ đi đến.

Ai biết Tề Thiên Vũ cư nhiên chưa từ bỏ ý định đón đầu, Trác Tinh ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hấn, Tề Thiên Vũ đến gần mới phát hiện, này nữ tử má phải có hai đạo vết đao thật sâu, phá hủy khuôn mặt tuyệt mỹ tron bóng như ngọc của nàng, vừa rồi từ xa nhìn lại, nàng một thân tố y, tay cầm tàn hoa, cao ngạo mà đứng, khí chất bức người, đi vào mới phát hiện, trên mặt nàng dĩ nhiên có khiếm khuyết.

Thông thường nữ tử tàn nhan* đều dùng sợi tóc che lấp một chút, có lẽ cúi đầu tránh né ánh mắt người khác, nàng nhưng lại bất đồng, tóc dài đến đầu gối được nàng lưu loát kết thành bím tóc dài, không có bất luận vật trang sức gì, cả khuôn mặt cũng triển lộ ra rõ ràng, đặc biệt là con mắt nàng, sắc bén mà lãnh ngạo, cùng nàng đối diện, tâm hấn không khỏi nhảy một cái, nữ tử này thật thú vị. Hấn đối nàng, cảm thấy hứng thú, ngăn trở Trác Tinh lối đi, Tề Thiên Vũ giương lên dáng tươi cười tự nhận là đẹp nhất, hỏi: “Thì ra tiểu thư chính là một băng mỹ nhân, ta thích. Xin hỏi phương của tiểu thư?” (*Tàn nhan: khuôn mặt bị hủy.)

Nhẹ nhàng dương tay, tàn hoa trong tay rơi xuống đất, Trác Tinh lạnh nhạt trả lời: “Ta ghét nhất nam nhân ngả nón, không sạch sẽ.”

Tề Thiên Vũ dáng tươi cười cứng đờ, Lâu Tịch Vũ che miệng cười khẽ, nàng bao lâu không gặp qua Tề đại ca kinh ngạc, nhìn hấn về mặt xấu hổ, Lâu Tịch Vũ háo tâm trả lời: “Tề đại ca, nàng là Thanh Phong.”

Thanh Phong, nàng là Thanh Phong, mặt của nàng sao lại biến thành như vậy? Tề Thiên Vũ trong lòng âm thầm hoài nghi, trên tay vẫn là làm một động tác chào, cười nói: “Thanh cô nương, tiểu sinh xin chào.” Nàng không thích ngả nón, vẫn nhân chắc thích chứ!

“Ta càng ghét nam nhân làm bộ, buồn nôn.”

Tề Thiên Vũ dáng tươi cười cương tại trên mặt, so với khóc càng khó coi, Lâu Tịch Vũ cũng không nhịn được cười ha ha, Tề đại ca biểu tình quá buồn cười.

Ngay cả khóc khóc đứng một bên, mặt vô biểu tình Cảnh Táp khỏe mỗi cũng nổi lên một tia khả nghi dáng tươi cười.

Tề Thiên Vũ dở khóc dở cười, hấn không đắc tội nàng mà!

“Chuyện gì cười đến như vậy vui về thế!” Giữa lúc mọi người cười thoải mái, Tiết Nhân Tâm mang theo mấy nha đầu đi về phía này.

Tề Thiên Vũ làm lễ chào, cười nói: “Đã lâu không gặp, phu nhân chính là một chút cũng không thay đổi.”

Cười đến khoa trương, Tiết Nhân Tâm cười nói: “Yêu, là Tề đại công tử tới, khó trách Tịch Vũ chúng ta cười vui về như thế, thực sự là con gái lớn không thể giữ mà!” Tốt nhất sớm một chút cút đi khỏi nhà này, nàng loại này tính cách điêu ngoa, cũng chỉ thích hợp Tề gia loại này phổ phường gia. (Gia đình buồn bán, ý chỉ thương gia.)

Lâu Tịch Vũ ánh mắt khẩn trương đảo qua Cảnh Táp đứng bên cạnh, lập tức kêu lên: “Nhị nương bà đừng nói vậy!”

Trác Tinh nhẹ nhướng mi, tiểu cô nương sẽ không là mới yêu, tâm hữu sở chúc chứ? (Cái này ta chịu, ta để nguyên văn lun, ai biết chỉ dùm nha @_@)

Nhìn bộ dáng nàng nghiêng răng nghiêng lợi, Tiết Nhân Tâm tâm tình rất tốt, cố ý xuyên tạc nói: “Còn e lệ nữa!”

Nhìn Lâu Tịch Vũ gấp đến độ tay đều nắm thành quyền, Tề Thiên Vũ lên tiếng dàn xếp, cười nói: “Phu nhân đây là đem ta nói đùa đi, Tịch Vũ tuổi còn nhỏ, ta luôn xem nàng là hảo muội muội đâu.”

“Được, ca ca muội muội vừa vặn!” Tiết Nhân Tâm cũng sợ Lâu Tịch Vũ điên cuồng giống như tối hôm qua, lướt qua bọn họ, Tiết Nhân Tâm vừa đi vừa đối với Cảnh Táp hỏi: “Tịch Nhan đâu? Thức dậy sao.”

Nha hoàn phía sau nàng bung trên tay được cùng nước được tối hôm qua cực kỳ giống nhau, Trác Tinh suy nghĩ một chút, tiến lên nói: “Đưa ta thuốc.”

“Đưa người?” Tiết Nhân Tâm xoay người, vòng quanh Trác Tinh một vòng, lớn tiếng nói: “Người thật nghĩ mình là nữ chủ nhân cái nhà này? Nực cười! Tối hôm qua ta là nhìn Tịch Nhan đang mang bệnh, không muốn tính toán với người. Người tốt nhất an phận chút cho ta.”

Thì ra nàng là vì cái danh hào nữ chủ nhân này! Trác Tinh không quan tâm trả lời: “Cái vị trí nữ chủ nhân này ta không có hứng thú, thế nhưng được của hấn hiện nay ta quản.”

Không có hứng thú! Không có hứng thú nàng còn ở đây khoa tay múa chân! Tiết Nhân Tâm cười nhạt: “Khẩu khí thật lớn, ai cho người lá gan tại tướng phủ dương oai? Cảnh Táp, đem nàng ta đưa ra ngoài cho ta!”

Cảnh Táp im lặng bất động, Tiết Nhân Tâm đang muốn nổi bão, cửa tiểu lâu chậm rãi mở ra, Lâu Tịch Nhan thanh âm trầm thấp mềm nhẹ vang lên: “Là ta cho nàng lá gan.”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ôn Tuyên Tiểu Uyển. (Thượng)

“Là ta cho nàng lá gan.” Thanh âm trầm thấp mềm nhẹ vang lên, Tiết Nhân Tâm lúc đầu còn dương nhan múa vuốt khuôn mặt trong nháy mắt vẫn tràn đầy tươi cười xoay người qua liền biến thành vẻ mặt đau lòng, vạn phần sẵn sốc nói: “Tịch Nhan à, ngươi sao lại đi ra, bệnh mới tốt, ra hứng gió cảm lạnh thì làm sao.”

Trác Tĩnh ngăn người, nữ nhân này không đi diễn kịch thật đáng tiếc, vừa rồi còn kiêu ngạo ương ngạnh đến không coi ai ra gì, hiện tại liền ôn thuận dịu dàng có thể so với từ mẫu... Công phu này biến sắc mặt nàng rốt cuộc được kiến thức rồi.

Lâu Tịch Nhan đã luyện thành thói quen, nhàn nhạt đáp: “Ta tốt hơn rồi, sau này được của ta, đều giao cho Thanh Phong là được.” Nói xong, hần nhìn về phía Trác Tĩnh, hướng nàng chậm rãi vươn tay.

Làm gì? Trác Tĩnh đứng bất động, Lâu Tịch Nhan cũng không nói gì, chỉ là mỉm cười sùng sịnh nhìn nàng. Trác Tĩnh chịu không nổi trở mình cho một cái liếc mắt, hần đây là biểu tình gì! Nàng nếu như không đi qua, ngược lại có vẻ nàng tội đại ác không biết phân biệt, vấn đề là, trong lúc đó hần cùng nàng một chút quan hệ cũng không có có được hay không!!

Lâu Tịch Nhan rất có kiên nhẫn, người bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm Trác Tĩnh, Trác Tĩnh ở trong lòng lại đem từ ngữ mắng chửi ôn tập lại một lần, nhiều năm như vậy, nàng lần đầu tiên phát hiện, tu dưỡng của nàng thật là tốt!! Hít sâu một hơi, quên đi, xem hần hiện tại là bệnh nhân phân thượng, Trác Tĩnh không tình nguyện bước qua.

Lâu Tịch Nhan nhẹ nắm vai Trác Tĩnh, hần hiển nhiên để mặc hành động của Trác Tĩnh, xem tại trong mắt Tiết Nhân Tâm, nàng cũng không phải kẻ ngu si, đem được đặt ở trên bàn, Tiết Nhân Tâm cười than: “Được được được, ngươi nói thế nào thì như thế đó, Nhị nương còn không đều là vì tốt cho ngươi.”

Nhẹ gật đầu, Lâu Tịch Nhan trả lời: “Trong nhà còn rất nhiều chuyện muốn người quan tâm, người bạn thì đi đi.”

Tiết Nhân Tâm gật đầu, thuận tiện cười nói: “Vây... cũng tốt, bất quá được này ngươi nhất định phải thừa dịp còn nóng mà uống.” Mang theo một đám nha hoàn, Tiết Nhân Tâm xoay người rời đi, tươi cười trên mặt từ lâu đã không còn. Nàng xem người này, mới gần gũi một đêm, Thanh Phong lại có thể được Tịch Nhan sủng ái, tuyệt đối là một nhân vật lợi hại, nàng phải ngấm lại thật kĩ...

Hai tay hoàn ngực, Tề Thiên Vũ cười nhẹ trêu chọc nói: “Ta còn tưởng ngươi bệnh nặng chứ, sáng sớm liền vội vàng đến đây, ta xem ngươi nhưng thật ra rất hưởng thụ.” Mỹ nữ làm bạn, hần đầu giống như bộ dạng có bệnh!

Nhẹ nâng mắt, Lâu Tịch Nhan từ từ trả lời: “Ngươi tới thăm người bệnh không phải là cũng không nhàn rồi.”

Hả? Tề Thiên Vũ nhẹ nhướng mi, Tịch Nhan lời này nghe ra, hình như có chút chua.

Bỏ qua ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tề Thiên Vũ, Lâu Tịch Nhan hỏi: “Ta nhớ kỹ nhà ngươi ở ngoại ô có một tòa biệt viện, có ôn tuyên?”

Hần sao lại đột nhiên hỏi cái này? Tề Thiên Vũ trả lời: “Đúng, hiện tại là mùa xuân, tắm suối nước nóng chính là rất thoải mái.”

“Ta muốn đi đến đó dưỡng bệnh, không biết có phiền phức không?” Nói là hướng Tề Thiên Vũ nói, thế nhưng Lâu Tịch Nhan cũng là dịu dàng cười nhẹ nhìn Trác Tĩnh.

Hần hần hần hần đây là ánh mắt gì, Trác Tĩnh không nhìn một thân nỏ da gà, đẩy tay hần ra, Trác Tĩnh lùi ra sau một bước, cái này nam nhân có lúc dịu dàng có lúc bí hiểm, vĩnh viễn cũng không hiểu hần muốn làm gì, bất quá một điểm rất rõ ràng, chính là tuyệt đối nguy hiểm!

“A ~ Có thể.” Tề Thiên Vũ sững sốt, trước đây mời hần đi hần đều không đi, năm này là sao vậy? Chẳng lẽ là có mỹ nhân làm bạn, cũng muốn hưởng thụ tắm uyên ương?!

Nghĩ đến Lâu Tịch Nhan có khả năng là bị bệnh hen suyễn, Trác Tĩnh thấp giọng nói: “Tình trạng thân thể của ngươi không thích hợp tắm suối nước nóng.”

Lâu Tịch Nhan không hiểu nhìn về phía nàng, Trác Tĩnh vừa muốn mở miệng, một đóa hoa bông gòn diễm lệ nhanh nhẹn rơi xuống, Trác Tĩnh nhàn thân nhẹ chớp, lập tức cười nói: “Bất quá, đi địa phương sơn minh thủy tú tu dưỡng một chút cũng tốt.” Đi ra ngoài tách khỏi mùa hoa của cây bông gòn đối hần bệnh mới có lợi.

Trác Tĩnh đáp ứng rồi, nhìn nàng lảng tránh, Lâu Tịch Nhan cũng không truy cứu kỹ, quay sang Cảnh Táp nói: “Cảnh Táp ngươi đi chuẩn bị một chút.”

“Vâng.”

Thấy bóng lưng Cảnh Táp rời đi, vốn vẫn còn im lặng không lên tiếng Lâu Tịch Vũ bỗng nhiên kêu lên: “Muội cũng muốn đi.”

Lâu Tịch Nhan nhú mày vừa muốn mở miệng, Trác Tĩnh trong mắt hiện lên một tia sáng tỏ, cười nói: “Đề nàng cùng theo ta đi, nếu không ta một người

sẽ rất buồn chán.”

Trác Tĩnh nói xong, Lâu Tịch Nhan liếc mắt nhìn Tịch Vũ, rồi không nói cái gì nữa.

Tịch Nhan rất coi trọng vị Thanh Phong tiểu thư này, Tề Thiên Vũ cố ý tiến sát lại, không sợ chết cười nói: “Thanh tiểu thư tuyệt đối sẽ không buồn chán, còn ta nữa!”

Trác Tĩnh mắt lạnh liếc qua, trên dưới quan sát Tề Thiên Vũ một vòng, lập tức dương lên một mặt tươi cười, đáp: “Ta nói chính là nữ nhân, rất xin lỗi người giấu quá tốt, ta nhất thời nhìn không thấy.”

Lâu Tịch Nhan cười to, nàng nói thật quá độc, xem ra nàng đối với hắn, quả nhiên xem như là khẩu hạ lưu tình.

“Chúng ta có phải có hiểu lầm gì?” Tề Thiên Vũ không hiểu, cực kỳ không hiểu, hắn lúc nào như thế làm cho người ta ghét?!

“Không có.” Khi hắn ở Ngưu gia thôn khắp nơi nói kích nàng, làm sao sẽ là hiểu lầm! Bất quá Trác Tĩnh sẽ không nói cho hắn, nhún nhún vai, Trác Tĩnh nhẹ dương môi, vẻ mặt ghét bỏ đáp: “Chỉ bất quá thấy con gián người nào đó sẽ nhìn không được giảm một chút.”

Con gián...

Lâm Nguyệt Lâu lần thứ hai bộc phát một trận cười to...

...

Mã xa dao động lắc lư, Trác Tĩnh liền nhanh buồn ngủ, nàng hiện tại hết sức hoài niệm ô tô, đồng dạng là xe bốn bánh, tốc độ thực sự kém nhau quá xa, bọn họ buổi trưa liền xuất môn, hiện tại đều mau đến hoàng hôn, còn chưa tới! Buồn chán đánh ngáp, nửa híp mắt, nhìn bên người Lâu Tịch Vũ nhẹ xóc lên rèm xe, nửa ghé trên song cửa sổ, si ngốc nhìn chăm chăm phía trước, Trác Tĩnh nghiêng thân mình, hướng phía kia nhìn lại, quả nhiên như nàng sở liệu thấy đi đằng trước xe ngựa một mặt bóng lưng cao to lãnh khốc.

“Thích hắn thì nói cho hắn, không cần phải như thế lén lút.”

Phía sau vang lên giọng nữ dọa Lâu Tịch Vũ nhảy dựng, vội vã buông rèm cửa sổ, xoay người liền thấy Trác Tĩnh cười như không cười liếc nhìn nàng, Lâu Tịch Vũ sắc mặt lúng túng, không được tự nhiên khẽ nói: “Cô... cô nói bậy bạ gì đó?!” Nàng rõ ràng không phải đã ngủ sao? Lúc nào thì tỉnh dậy, Lâu Tịch Vũ thầm nghĩ chính mình nhìn quá nhập thần.

“Thì ra ta nói sai rồi?” Trác Tĩnh ngồi thẳng dậy, nhẹ nhàng nâng lên rèm cửa sổ, không để ý phía sau Lâu Tịch Vũ, cố ý nâng má, nhìn chăm chăm bóng lưng Cảnh Táp, nhẹ than: “Được rồi, Cảnh Táp khôi băng này nhưng thật ra xem rất thuận mắt, người không thích, ta đây nhưng thật ra không ngại...”

Cổ tay đau xót, Trác Tĩnh còn không có nói xong, đã bị Lâu Tịch Vũ túm qua, Lâu Tịch Vũ hỗn hển quát: “Cô muốn thế nào? Cô tốt nhất nhớ kỹ thân phận, cô là người của ca ta!”

Chắc chắn, nha đầu kia ghen thật đúng là không nhỏ. Thu hồi dáng tươi cười, Trác Tĩnh bỏ xuống tay Lâu Tịch Vũ, cười nhạt trả lời: “Người lại không thích hắn, quản nhiều làm gì?”

“Ta...” Chống lại ánh mắt khiêu khích của Trác Tĩnh, Lâu Tịch Vũ cắn răng một cái, trả lời: “Ta cảnh cáo cô, ta chính là thích hắn, hắn là của ta! Ai cũng đừng nghĩ thường!”

A ack ~~~ nàng mới mười sáu tuổi, hiện tại hải tử thật sự trưởng thành sớm...

Trác Tĩnh ánh mắt tràn đầy khiêu khích, lại không để ý mĩa mai cười nói: “Đây là một mình người tình nguyện, người lại không cùng hắn nói, có thể người ta không thích người cũng nên. Ngay cả biểu lộ cũng không dám, còn có tài cán gì!”

Hai tay nắm chặt, không cam lòng bị xem thường, Lâu Tịch Vũ hờn giận, kêu lên: “Ta đêm nay phải đi nói!!”

“Được! Ta đợi xem” Trác Tĩnh giao hoạt cười, đối phó loại tiểu nha đầu này, vẫn là dùng phép khích tướng hữu hiệu, đêm nay có trò hay để nhìn.

Trác Tĩnh tâm tình vui sướng dựa vào mã xa nhắm mắt dưỡng thần, lúc này nàng nhất định không nghĩ tới, buổi tối xác thực có trò hay nhìn. Chỉ bất quá có một phần, là về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Táp Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ôn Tuyên Tiểu Uyển. (Hạ)

Bên tai là thanh âm lá cây xào xạc, tiếng nước chảy khe khẽ, trong không khí cũng tràn ngập mùi ẩm ướt của rừng cây, hơi nước nhàn nhạt lơ lửng quanh, rất thoải mái. Mùa xuân cây cỏ tràn trề, mọi nơi đều là một màu xanh nhạt của mầm non, Trác Tĩnh hít vào một hơi thật sâu, ở đây thật đúng là địa phương tốt, nhà gỗ nhỏ thanh tĩnh tao nhã, giản đơn lại thuần phác, mỗi tiểu viện cũng bố trí rất đặc sắc, hoàn toàn được dựng bằng gỗ, không có một viên ngói, là phong cách năng thích.

Nghe nói phía sau mỗi tòa tiểu viện đều có con đường nhỏ thông thẳng tới ôn tuyền, Trác Tĩnh có chút động tâm, đến cái thời đại quý quái này đã một thời gian, nàng còn không có hảo hảo hưởng thụ qua, lời xuống chiếc khăn trắng treo ở bên giường vắt lên cổ, Trác Tĩnh buồn cười nhìn Lâu Tịch Vũ từ khi đi vào phòng nhỏ này liền không dừng bước chân.

Không phải là thô lộ sao, không cần phải khăn trương như thế chứ? Trác Tĩnh đẩy ra cửa hậu viện, vừa bước đi vừa thông thả cười nói: “Ta hiện tại đi tắm suối nước nóng, chờ khi ta trở lại, nếu như ngươi còn không có thô lộ thành công, vậy đến phiên ta.”

Lâu Tịch Vũ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm bóng lưng Trác Tĩnh, gần như là hét to: “Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ!!”

Trác Tĩnh xoay người, ánh mắt khiêu khích đảo qua khuôn mặt đỏ bừng của Lâu Tịch Vũ, ngạo mạn đáp: “Vậy xem ngươi như thế nào.” Có đôi khi khiêu khích so với cổ vũ hữu hiệu hơn.

Hưởng thụ phía sau ánh mắt cực nóng có thể giết người, Trác Tĩnh nhẹ nhàng vung lên khoe môi, tâm tình sung sướng dọc theo đường nhỏ bước đi.

Đường nhỏ quanh co, bên cạnh là cao thấp hoa và cây cảnh bao quanh, mặt trời chiều ánh sáng ảm áp tản ra trên mặt đất, không khí ẩm ướt hòa cùng hương hoa kéo tới, Trác Tĩnh bước chân nhẹ nhàng, đi qua mấy chỗ sơn thạch, một hồ ôn tuyền liền xuất hiện trước mặt, sơn thạch (núi đá) bụi rậm thấp vây quanh ôn tuyền vừa thanh tĩnh vừa kín đáo, Trác Tĩnh rất hài lòng.

Xung quanh hồ dùng hòn đá vây lại, nước hồ cũng không sâu, như một vầng trăng tròn, giữa ao có một tiểu sơn thạch cùng bụi rậm phân hồ thành hai, biến thành hai hồ hình bán nguyệt, ở một bên liền không thấy rõ đối diện, rất khéo. Trác Tĩnh cởi quần dài vốn đã đơn bạc, đem lụa trắng trở thành khăn tắm vẩy ở trên người, dùng chân thử nước dưới hồ, vừa vịn, nhìn xung quanh một chút, nàng cuối cùng vẫn là không cởi ra bạch quyền (tắm vải màu trắng), trực tiếp đi xuống ôn tuyền.

Dòng nước ảm áp nhẹ vỗ về thân thể, hơi nước xoa quanh thân, hương hoa vờn quanh, tiếng chim khe khẽ, mặt trời chiều như lửa, ở đây xem mặt trời lặn đúng là không thể tốt hơn, tất cả đều hoàn mỹ.

Trác Tĩnh thoải mái thở phào nhẹ nhõm, từ từ nhắm mắt lại...

“Ừm, quả nhiên rất thoải mái.” Một giọng nam trầm thấp bỗng nhiên vang lên, dường như ngay bên tai.

“Ai?!” Trác Tĩnh bỗng chốc mở mắt, kinh hoàng đề phòng nhìn xung quanh.

Nước suối róc rách, cây cối xanh ngắt, bên cạnh ngoại trừ nàng không có người khác ?!

Trác Tĩnh cau mày, lẽ nào nàng quá mệt nhọc, xuất hiện ảo giác?!

Giữa lúc Trác Tĩnh buồn bực, giọng nam lần nữa vang lên: “Sớm biết ta hẳn là hằng năm đều đến tỉnh dưỡng vài ngày.”

Thanh âm này... Trác Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi: “Lâu —— Tịch —— Nhan!”

“Đúng lúc như vậy.” Thanh âm kinh ngạc đúng là từ phía bên kia núi đá truyền tới.

Lâu Tịch Nhan lại ở tại bên kia tắm suối nước nóng? Hẳn đến đây lúc nào? Nàng một chút cũng không phát hiện, hay là hắn đã sớm đến rồi, vậy nàng vừa thay quần áo...

Trong lúc Trác Tĩnh còn lo lắng, thanh âm lạnh lạnh của Lâu Tịch Nhan lần nữa vang lên: “Cô yên tâm, phi lễ khuy thị (vô lễ nhìn trộm), loại chuyện giấu đồ binh leo này, Lâu Tịch Nhan ta sẽ không làm”

Dựa lưng vào núi đá, Trác Tĩnh suy nghĩ một chút, Lâu Tịch Nhan hẳn không phải là người như thế, quan trọng là gián cách núi đá như vậy, ngâm mình ở trong hồ bọn họ đều là nhìn không thấy đối phương, nếu như nàng lúc này đứng dậy mặc quần áo, mới có thể bị hắn nhìn hết! Hơn nữa trên người nàng còn bọc bạch quyền, cũng không tính lộ ra trọn vẹn, ở Nhật Bản nam nữ cùng phao ôn tuyền nàng đã đi, bây giờ còn sợ cái gì?

Ngâm một hồi, đối diện chỉ truyền đến tiếng dòng nước chảy, Lâu Tịch Nhan không có nói nữa, Trác Tĩnh thấp giọng nói: “Tình trạng thân thể của ngươi không thích hợp tắm suối nước nóng, rất dễ phát bệnh, vẫn là sớm chút trở về tốt hơn.” Hắn tốt nhất nhanh chóng rời đi, nàng cũng phải đứng lên, ngâm lâu, nàng có chút khó thở.

Thật lâu, lúc Trác Tĩnh gần như cho rằng hắn đã đi, Lâu Tịch Nhan trầm thấp thanh âm lần nữa vang lên: “Cô biết ta bị bệnh gì?”

Thì ra hắn còn ở! Trác Tĩnh dùng bạch quyền bao chặt trên thân, hơi ngồi xuống một chút, không để ý trả lời: “Chắc là hen suyễn, một loại bệnh về hệ hô hấp.” Nhìn tình huống phát bệnh rất giống, không có cụ thể kiểm tra, không có thể xác định.

Lâu Tịch Nhan kỳ thật cũng không có tắm suối nước nóng, chỉ là ngồi trên hòn đá ở bên bờ, chân ngâm ở dưới hồ nước, nghe được Trác Tĩnh trả lời, tay hắn còn đang nhẹ vẩy vẩy nước ngừng một chút, giống như tùy ý hỏi: “Cô sẽ trị được sao?”

“Sẽ không, nghe nói qua, ta biết cách phòng bị trước.” Nàng học chính là pháp y, OK?!

Trong mắt hiện lên một tia thất vọng, chỉ là rất nhanh liền biến mất, Lâu Tịch Nhan nhẹ vẩy nước hồ, phát ra thanh âm ào ào, khẽ cười nói: “Thanh nhi thật đúng là kiến thức rộng rãi.”

Trác Tĩnh sùng sốt, oán giận kêu lên: “Ngươi gọi cái gì?!” Thanh nhi? Ta còn trong sạch đấy!

“Cô không thích?” Giả vờ tự hỏi một chút, Lâu Tịch Nhan khẽ hô: “Vậy gọi... Phong nhi được rồi.”

Phong nhi... Nàng điên rồi...

Cổ nhân có phải phía sau tên không có một chữ ‘Nhi’ sẽ không nói được! “Gọi Thanh Phong!” Trác Tĩnh gần như là hồn hên quất.

Lâu Tịch Nhan thỏa mãn vung lên một mặt tươi cười, tâm tình xao động, tốt! Tiếp tục...

“Phong nhi từ Hạo Nguyệt quốc đến Khung Nhạc, có quen không? Nghe nói Phong nhi thi từ ca phú, khúc nghệ ca vũ mọi thứ tinh thông, muốn cái gì chỉ cần phân phó hạ nhân đi chuẩn bị.”

Trác Tĩnh ở bên cạnh đảo một cái bạch nhãn, thi từ ca phú nàng hoàn toàn không biết gì cả, khúc nghệ ca vũ mọi thứ không thông, Lâu Tịch Nhan lại không có đem chuyện nàng vừa rồi rỗng rỗng để ý, Trác Tĩnh cũng không khách khí trả lời: “Nhân ngôn bất khả tẫn tín**, ta còn nghe người ta nói Lâu tướng tao nhã, chính trực cương nghị, là một người khiêm tốn, hiện tại xem ra, ngược lại càng giống tên vô lại.” (**Người ta nói không thể tin hết.)

Vô lại? Lâu Tịch Nhan nhẹ nhướng mi, một nụ tươi cười giao hoạt xẹt qua đáy mắt, được rồi, vậy hắn để nàng xem cái gì là thật sự vô lại...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Vô lại? Lâu Tịch Nhan nhẹ nhướng mi, được rồi, vậy hắn để nàng nhìn xem cái gì thật là vô lại!

Trác Tĩnh chờ Lâu Tịch Nhan phân bác, ai biết đối diện bỗng nhiên không có tiếng động, ngay cả tiếng nước cũng không nghe thấy.

“Hừ ừ ~” Một thanh âm đè nén rên rỉ bỗng nhiên vang lên, khe khẽ, tiếp đó là một trận tiếng bọt nước văng khắp nơi.

Xảy ra chuyện gì? Trác Tĩnh dán ở núi đá, cẩn thận nghe, đối diện truyền đến tiếng thờ dốc, cùng thanh âm tiếng nước suối chảy, Trác Tĩnh nghe không rõ ràng, chân chờ khẽ gọi: “Lâu Tịch Nhan?”

“Ta... Không có việc gì...” Trả lời gián đoạn gần như nghe không rõ hắn nói gì, thế nhưng ngôn ngữ khó khăn Trác Tĩnh chính là nghe được, này thanh âm có thể gọi không có việc gì? “Lâu Tịch Nhan ngươi làm sao vậy?” Sẽ không là phát bệnh chứ?

“Lâu Tịch Nhan! Lâu Tịch Nhan ngươi nói chuyện!” Trác Tĩnh kêu vài tiếng, đối diện đáp lại lời nàng là tiếng thờ dốc ngày càng nặng, dòng nước ầm ập bên người cũng khiến Trác Tĩnh càng thêm lo lắng, nhớ tới bộ dạng hắn phát bệnh tối hôm qua, Trác Tĩnh nóng nảy, hét lớn: “Mất Lam! Lam con mất ngươi ở đâu?!”

“Mặc Bạch —— Mặc Bạch ——” trong ôn tuyền tri chỉ có tiếng vọng lại tiếng gọi của nàng, tiếng đáp lại nàng chờ mong không có xuất hiện. Đối diện tiếng thờ dốc cũng phát ra ngày càng gấp.

“Chết tiệt!” Bình thường hắn đều ở bên cạnh Lâu Tịch Nhan, lúc chân chính cần hắn thì chết ở đâu rồi! Đờ núi đá, Trác Tĩnh cố không được nhiều như vậy, muốn đi lên bờ mặc xong quần áo đi qua xem, mới đi được vài bước, Trác Tĩnh hí mắt nhìn lại ——

Y phục của nàng đâu?! Nàng rõ ràng thoát xong đồ ở trên tảng đá lớn kia, thế nào không thấy!!

“A ~” Một tiếng kêu thống khổ khẽ vang lên, là thanh âm bọt nước văng khắp nơi...

Lẽ nào hắn chìm? Vốn sẽ không có thể hô hấp, lại chìm xuống nước... Cẩn rằng một cái, Trác Tĩnh vẩy bạch quyền đang ướt sũng, đứng lên, thoáng kiểm chân, Trác Tĩnh thấy rõ hồ đối diện, Lâu Tịch Nhan nửa thân thể đã ngâm ở trong nước, một tay bụm trước ngực, một tay cầm hòn đá bên bờ, bởi vì khó thở, bờ vai của hắn chính là kịch liệt phập phồng, hắn gần như là nửa ghé vào bên cạnh ao, Trác Tĩnh nhìn không thấy mặt hắn, thế nhưng có thể thấy được hân hô hấp rất khó khăn.

“Lâu Tịch Nhan!” Trác Tĩnh quát to một tiếng, Lâu Tịch Nhan cũng không có đáp lại, trái lại tay cầm hòn đá từ từ buông lỏng, Trác Tĩnh kinh hãi, quần không được mình vẫn chỉ bọc một khối bạch quyền, bước nhanh ra khỏi ôn tuyền, lướt qua tiểu hòn đá bên cạnh, Trác Tĩnh hướng Lâu Tịch nhan chạy

qua.

Đờ bà vai Lâu Tịch Nhan, thấy rõ bộ dạng hần đường như sắp ngất, dọa Trác Tinh nhảy dựng, vỗ nhẹ khuôn mặt hần, vội la lên: “Đứng lên, nguoi mau đứng lên!”

Trác Tinh cả người ướt sũng, sau khi bạch quyền vẩy ở trên người bị nước làm ẩm ướt, dán chặt trên da thịt, thân thể được bạch quyền bao quanh lộ ra đường cong, tình tế là lút, Lâu Tịch Nhan chỉ nhìn thoáng qua, đã khí huyết bốc lên...

“Người đâu!” Hần quá nặng, nàng căn bản phù không dậy nổi hần! Làm sao bây giờ?! Lâu Tịch Nhan vẫn hướng trong nước trượt xuống, Trác Tinh chỉ có thể nhảy xuống hồ, hai tay ôm hần kéo lên, Trác Tinh tiếp tục lớn tiếng kêu cứu: “Có ai không, mau tới đây!”

Nếu như lúc này Trác Tinh cẩn thận quan sát Lâu Tịch Nhan, đương nhiên có thể thấy sắc mặt hần không tái nhợt, hô hấp gấp mà không loạn, thế nhưng bởi vì tối hôm qua thấy bộ dạng hần phát bệnh, hiện tại hần hơn phân nửa thân thể đều ngâm ở trong nước, Trác Tinh thăm nghĩ đem hần kéo lên, cũng sẽ không có chú ý hần sắc mặt ửng hồng.

Trác Tinh ôm chặt hần, sợi tóc của nàng ẩm ướt quấn quanh bờ vai hần, hai người gần như là dán cùng một chỗ, trước ngực mềm mại thỉnh thoảng ma sát hần, Lâu Tịch Nhan hít một hơi, thân thể cũng lộ chút cứng ngắc, lần này hần hô hấp thật đúng là hỗn loạn.

Thân thể hần làm sao nóng như thế!! Trác Tinh rất sợ hần bởi vì khản trương mà quên hít thở, vừa dùng sức đem hần tha lên bờ, vừa trấn an nói: “Lâu Tịch Nhan, nguoi đừng khản trương, duy trì gắng sức hít thở.”

Ông trời! Nàng còn như vậy mà sát hần, hần cũng rất nhanh không thể hô hấp!!

“Có ai không ——!”

Trác Tinh nửa thân thể chưa ngâm xuống hồ, vẫn cố sức kéo Lâu Tịch Nhan đi lên, trên mặt nàng, cùng trên cổ tràn đầy mồ hôi, da thịt bên phải bộ ngực cũng bắt đầu phồng hồng, Lâu Tịch Nhan ánh mắt chợt lóe, thờ gấp cúi thấp đầu, té mầu híp lại nhìn chăm chăm khối da thịt nhẵn nhụi kia, hồng ngân qua đi, trên da thịt từ từ hiện lên hồng tuyến (tuyến: sợi, đường) như máu, càng ngày càng rõ ràng, ở giữa mơ hồ xuất hiện một chữ như ẩn như hiện...

Còn không thấy rõ chữ gì, Lâu Tịch Nhan cảm giác được cây cỏ lay động, một lam ảnh cực nhanh hướng bên này vọt đến, Lâu Tịch Nhan ánh mắt tối sầm lại, một tay ôm Trác Tinh thất lưng, một tay dùng sức nâng lên áo choàng màu tím ở bên cạnh, áo choàng vung lên hạ xuống, vừa lúc che lại Trác Tinh là lút đường cong, đồng thời cũng che lại chữ đang càng phát ra rõ ràng trước ngực.

Trác Tinh cố gắng đem Lâu Tịch Nhan hướng lên bờ, bỗng nhiên Lâu Tịch Nhan vốn thân thể rất nặng lại có thể theo của nàng lực đạo hướng trên bờ ngã, hai người cùng nhau ghé vào trên đá vụn bên bờ, mặc dù bọn họ chân còn ở trong nước, hơn nửa thân thể cuối cùng cũng đi ra, Trác Tinh trên người ẩm áp, một chiếc áo choàng màu tím rơi vào trên thân thể nàng.

Trác Tinh còn đang buồn bực, thế nào lại có áo choàng rơi xuống trên người nàng, phía sau đã vang lên tiếng bước chân, Trác Tinh kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Thấy rõ khuôn mặt người đến, Trác Tinh khẽ gọi nói: “Là nguoi?” Cái người hại nàng bị thương kia: “Tiền tình!” Áo choàng là hần cho nàng phủ thêm sao?

Thấy rõ mặt Trác Tinh, Kiền Kinh cũng là sùng sốt: “Là nguoi?” Hần vừa rồi nghe thấy có người kêu to, liền tới đây nhìn, thì ra là nàng!

Phía sau nàng một đạo ánh mắt băng lãnh luôn, theo dõi hần từ khi hần xuất hiện Kiền Kinh hí mắt nhìn lại, một nam tử tướng mạo tuấn dật đang lạnh lùng nhìn hần, ở sâu ánh mắt hẹp dài lóe ra hàn quang. Kiền Kinh nhẹ nhướng mi, xem ra hần là quấy rối việc tốt của người khác. Trong ôn tuyên trị, hai người quần áo ướt đầm, ôm nhau ngã ở một bên, này thực sự là hoạt sắc sinh hương. Kiền Kinh chắc chắn cười nói: “Thực sự là hương diễm!”

Hương diễm con quý! Kiền Kinh mở miệng sẽ không nói thứ tốt, Trác Tinh trừng mắt thấp giọng mắng: “Nói vô ích cái gì!! Hần bệnh cũ tái phát, nguoi mau tới đây hỗ trợ.”

Bệnh cũ tái phát?? Ta xem là nổi lên sắc tâm! Hai tay hoàn ngực, tà liếc nam nhân nửa ngã trên mặt đất, Kiền Kinh khinh bỉ đáp: “Nguoi muốn ta làm sao giúp?”

“Còn có thể thế nào giúp? Đem hần nâng dậy.”

Đi hần? Ánh mắt nam nhân này thanh minh, khi nãy nhìn hần, trong mắt hiện lên hàn khí hần nhìn thấy rất rõ ràng, đầu giống bộ dạng bị bệnh nặng, căn bản là muốn chiếm tiện nghi của nàng!!

Kiền Kinh nhìn chăm chăm Lâu Tịch Nhan bất động nửa ngày, Trác Tinh chịu không nổi khẽ gọi hần: “Nguoi nhanh lên một chút!”

Phất tay, khéo miệng dương lên một mặt không có hảo ý tươi cười, Kiền Kinh trả lời: “Nguoi tránh ra, đừng vướng chân vướng tay.”

Trác Tinh bĩu môi, cũng không nói gì, kéo chặt áo choàng, thối lui đến một bên, dù sao nàng cũng không có sức lực.

Đi hần sao, hần cái này đỡ... Kiền Kinh vươn tay, nắm chặt cánh tay Lâu Tịch Nhan, hần vốn có ý định dùng lực đưa hần lên bờ, thế nhưng giữa lúc

Kiên Kinh phát lực, Lâu Tịch Nhan thoát nhìn gầy yếu bỗng nhiên trở tay chế trụ cổ tay hắn, lực đạo mạnh mẽ ngoài dự liệu của Kiên Kinh, giương mắt nhìn lại, vừa lúc cùng cặp mắt sâu thẳm kia đụng nhau.

Lâu Tịch Nhan dựa vào lực đạo của Kiên Kinh lùi về phía sau, hai người đang thối lui đến bên bờ. Này lùi kéo trong lúc đó, là hai nam nhân đầu sức cùng đầu mất, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, đáng tiếc Trác Tĩnh không nhìn thấy, nàng chỉ thấy Lâu Tịch Nhan bị Kiên Kinh ‘đỡ’ lên bờ.

Ngồi xồm xuống bên người Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh hỏi: “Người thế nào?”

Khẽ thở gấp, Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng lắc đầu.

Kiên Kinh thâm mắng, này nam nhân thật đúng là già bộ, lúc này hắn vừa chế trụ cổ tay mình, thế nhưng mặt không đỏ khí không suyễn!!

Lâu Tịch Nhan cả người ướt đầm, Trác Tĩnh quay đầu về phía Kiên Kinh đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Người, cởi quần áo ra!”

Thoát... Kiên Kinh lùi ra phía sau một bước, khẽ hô: “Vì sao ta phải cởi quần áo?!”

Trác Tĩnh không nhịn được vội la lên: “Nói vô ích sao nhiều như vậy, nhanh lên một chút!”

Nhìn trên người nàng chỉ khoác một kiện áo choàng màu tím, áo choàng cũng bị nước bắn ướt, dán tại trên người nàng, tóc dài ướt còn chảy tí tách, bóng dáng nửa quỳ trên mặt đất có vẻ đơn bạc mà gầy yếu. Trong lòng không hiểu sao mềm nhũn, Kiên Kinh vẫn là bỏ đi ngoại sam trên người, ném cho Trác Tĩnh.

Đón lấy y phục hắn, Trác Tĩnh cũng không mặc vào, mà là phi tại trên người Lâu Tịch Nhan, mới từ ôn tuyền tri đứng lên, bóng đêm dần dần bao trùm, gió cũng từ từ nổi lên, hắn nếu như cảm lạnh, nhất định bệnh suyễn sẽ càng nghiêm trọng. Trác Tĩnh hoàn toàn là xem xét mọi việc ở góc độ bác sĩ, cho nên đem y phục đưa cho Lâu Tịch Nhan là bình thường chỉ là Kiên Kinh nhưng không rõ ý nghĩ của Trác Tĩnh, chỉ cảm thấy nàng quả thực chính là ngu ngốc! Chính mình áo rách quần mỏng, còn đem y phục cấp cái kia nam nhân không có ý tốt!! Hắn thực sự là điên rồi mới cởi áo ra cho nàng!!

Giúp Lâu Tịch Nhan mặc tốt y phục, Trác Tĩnh rốt cục thở ra một hơi, hỏi: “Người tốt hơn chút nào không?!”

Không chỉ có Kiên Kinh vì hành động của Trác Tĩnh mà phát cáu, Lâu Tịch Nhan cũng không nghĩ tới nàng sẽ đem y phục phi tại trên người mình, trong lòng xẹt qua một tia dị dạng, ảm áp, Lâu Tịch Nhan có trong nháy mắt hoảng hốt, mãi đến khi bên tai nghe Trác Tĩnh hỏi, Lâu Tịch Nhan mới phục hồi lại tinh thần, nhẹ giọng trả lời: “Ừ.”

“Ta đi gọi người.” Trác Tĩnh đứng dậy, cổ tay lại bị một đôi bàn tay to cầm.

“Trước đem y phục mặc xong.” Cẩn thận tỉ mỉ giúp nàng đem áo choàng thắt xong, Lâu Tịch Nhan mới nhẹ buông tay ra.

Trác Tĩnh có chút mơ hồ, thành thật mà nói, bộ dáng Lâu Tịch Nhan dịu dàng, thật sự sẽ làm tim người ta đập mạnh, chẳng qua... bộ dạng đáng ghét của hắn cũng đồng dạng làm cho người ta nổi điên! Nắm áo choàng, Trác Tĩnh nhanh chóng đứng dậy, dọc theo đường nhỏ, vội vàng chạy ra ngoài.

Sau khi Trác Tĩnh rời đi, bên cạnh ôn tuyền lâm vào yên lặng quỷ dị...

Thật lâu, Kiên Kinh phượng mâu híp lại, khinh thường hừ nói: “Dùng loại thủ đoạn này lừa gạt nữ nhân, không cảm thấy rất dẽ tiện?” Nhìn hắn lớn lên bộ dạng không sai, thì ra cũng là một tên vô sỉ xấu xa.

Trên mặt tiếu ý như trước, thế nhưng không chút nào cảm nhận được thiện ý, Lâu Tịch Nhan lạnh giọng cười nói: “Ta cùng phu nhân trong lúc đó tình thú, còn không tới ngoại truyện nhân như người quản!” Hắn vừa rồi tốt nhất cái gì cũng không nhìn thấy, nếu không...

Phu nhân?! Cái xấu nữ nhân kia là phu nhân của hắn? Kiên Kinh bỗng nhiên nghĩ chính mình phạm vào một chuyện rất ngu xuẩn! Hắn vì sao muốn xen vào chuyện của nàng! Nàng bị ai lừa cùng hắn có quan hệ gì? Hắn là phát cái gì điên, hay là ngã hồng rồi!! Trong lòng càng nghĩ càng khó chịu, đối mặt với ánh mắt rét lạnh của Lâu Tịch Nhan, hắn cũng không khách khí trừng trở lại.

Bóng đêm mông lung, bên cạnh ôn tuyền tri, một đứng một ngồi, một lãnh ngạo một phiến chán hai nam nhân xem nhau như kẻ thù...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Kiên Kinh.

Ôn tuyền tiểu uyển chính sảnh.

Ánh trăng quuyến rũ mà đa tình, gió đêm từng cơn quất vào người, hương hoa thấm ruột gan, cây cối xanh ngắt, nước chảy róc rách, hơi nước lượn lờ, trong chính sảnh hương trà thơm ngát, ánh nến sáng rực, tất cả đều rất tốt đẹp, chỉ là bầu không khí có chút sốt ruột cùng có chút xấu hổ có chút quý dè có chút...

Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tĩnh đều đã thay y phục ướt ra, Lâu Tịch Nhan ngồi ở ghế chủ thượng, trên tay bưng một ly trà, khéo môi như trước khẽ giương, đôi mắt híp lại nhìn chăm chăm ly trà trong tay, im lặng không lên tiếng, cũng không nhìn ra là vui hay giận. Kiền Kinh nửa dựa vào cánh cửa, trên tay lật xoay phi đao bằng bạc mỏng như cánh ve, vẻ mặt buồn chán cũng không kiên nhẫn, Mặc Bạch đứng ở bên người Lâu Tịch Nhan, một đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chăm lưỡi đao sắc bén trong tay Kiền Kinh. Trác Tĩnh còn ngồi ở trên ghế bên cạnh, một tay cầm bánh ngọt, một tay bưng trà, ăn rất ngon miệng, uống rất vui vẻ, hoàn toàn không nhìn trong phòng một đám nam nhân âm thầm phân cao thấp.

Tề Thiên Vũ nuốt nước bọt, nhìn bên này, lại nhìn bên kia, nghĩ không nói chút gì hình như càng thêm xấu hổ, hần tốt xấu gì cũng là chủ nhân. Ho nhẹ một tiếng, Tề Thiên Vũ đứng dậy đi tới giữa chính sảnh, nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, cười nói: “Vị này là Lâu Tịch Nhan.” không tiện nói thẳng thân phận của Lâu Tịch Nhan, Tề Thiên Vũ chần chờ một chút, tiếp tục nói: “Là... hảo bằng hữu của ta.”

Lại nhìn về phía Kiền Kinh, Tề Thiên Vũ suy nghĩ một chút, cuối cùng ậm ừ nói: “Vị này là Kiền Kinh, cũng là của ta hảo bằng hữu.”

Lâu Tịch Nhan hơi ngẩng đầu, vung lên một mặt cười nhạt, trầm giọng nói: “Vừa rồi đa tạ Kiền công tử giúp đỡ.”

Hắn là Lâu Tịch Nhan?! Là nam nhân ưu nhã gần gũi nhân dân nổi tiếng lục quốc kia! Kiền Kinh thầm mắng, cái này nam nhân cũng quá giả dối, vừa rồi ở bên ôn tồn sắc mặt hắn không như vậy! Miễn cưỡng chấp tay, Kiền Kinh châm chọc nói: “Không dám nhận! Lâu tướng quả nhiên là nghe thấy không bằng gặp mặt!” Xấu nữ nhân kia theo hắn, bị lừa chết cũng không biết là chết như thế nào!

Ặc... Hai người bọn họ là có thù hận gì sao? Tề Thiên Vũ không hiểu ra sao, nhưng cũng không ngốc đến trực tiếp hỏi ra, nhanh chóng chỉ hướng một bên, không coi ai ra gì Trác Tĩnh ăn được rất vui vẻ, cười nói: “Vị này chính là Thanh Phong tiểu thư của Hạo Nguyệt quốc.”

“Một trong tam mỹ nhân Thanh gia?” Kiền Kinh phút chốc đứng thẳng thân thể, gắt gao nhìn chăm chăm Trác Tĩnh, một lúc lâu, mới mang vẻ mặt tuyệt vọng than thở: “Khi khi, nghe đồn quả nhiên không thể tin, không phải, là tuyệt không thể tin...” Hắn nghe vô số người nói qua tam mỹ nữ Thanh gia là quốc sắc thiên hương thế nào, thế nào thanh nhã thoát tục, dịu dàng uyển chuyển hàm xúc thế nào, hắn còn đã từng nghĩ tới đến Hạo Nguyệt quốc một lần để xem... Hiện tại xem ra... Thật tốt không đi!

Khẽ trở tay, lưỡi đao sắc bén chẳng biết đã giấu ở nơi nào, Kiền Kinh sờ sờ mũi, nói: “Ta vẫn là đi thôi.” Nếu không còn không biết lại toát ra thêm người nào đến!! Giang hồ hiểm ác đáng sợ a a a...

Kiền Kinh mới bước ra cửa, Tề Thiên Vũ nóng nảy, đuổi theo: “Chờ một chút, Kiền huynh đừng đi vội! Chuyện kia còn không có thảo luận xong?”

Kiền Kinh dừng một chút, khoát khoát tay, không nhìn được trả lời: “Được rồi được rồi, chuyện người yêu cầu ta sẽ làm tốt. Về phần giả, dựa theo giả cả trong nghề tính toán là được, ta cũng sẽ không lừa người.”

Ngẫm lại cũng được, Tề Thiên Vũ gật đầu: “Vậy cũng được!”

Thiên Vũ rất ít khi gấp như vậy, Lâu Tịch Nhan lông mày nhíu lại đứng dậy hỏi: “Thiên Vũ, có việc gì khó sao không nói cho ta biết? Sớm nói ta sẽ không đến làm phiền người.”

“Không không, Tịch Nhan kỳ thật không có chuyện lớn gì!” Nhìn Lâu Tịch Nhan đứng dậy, Tề Thiên Vũ cũng nóng nảy, sợ hắn hiểu lầm là có việc gì gấp, Tề Thiên Vũ thành thật nói thẳng: “Được rồi, chuyện là vậy, một nam nhân không biết từ đâu đến, ở sông bạc của ta đồ ba ngày, thua hơn mười vạn lượng, kiên quyết nói là sông bạc gian lận, muốn ta đem bạc trả lại cho hắn, đây là chuyện không có khả năng, náo loạn một hồi, hắn lại có thể lên vào trong nhà, phòng chừng là muốn cướp đi Thiên Tâm uy hiếp ta, kết quả là cướp đi thiếp thân nha hoàn Như nhi mà Thiên Tâm thích, đều đã hai ngày, Thiên Tâm mỗi ngày cùng ta nhắc, ầm ĩ khiến toàn bộ nhà không được an bình, ta đã nghĩ tìm Kiền huynh giúp ta tìm kẻ xấu kia, đem Như nhi cứu ra, khỏi phải ngày ngày Thiên Tâm phiền ta.”

Có loại chuyện này? Lâu Tịch Nhan nhíu mi hỏi: “Bảo quan sao?”

“Bảo, người thân thể không khỏe, thân lại mang chức vị quan trọng công việc bề bộn, loại chuyện nhỏ này sẽ không muốn phiền người.” Hắn vốn là muốn cùng Tịch Nhan nói, còn đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào thì nghe nói hắn bệnh cũ tái phát, hắn làm sao lại phiền hắn nữa!

“Phù nha có tin tức sao?” Phòng chừng là không có, nếu không Thiên Vũ cũng sẽ không tìm người hỗ trợ.

Quả nhiên, Tề Thiên Vũ phiền muộn trả lời: “Một chút tin tức cũng không có.”

Vốn đã muốn đi Kiền Kinh nghe đến đó, hừ nhẹ một tiếng, đắc ý dào dạt trả lời: “Không phải chuyện gì quan phủ cũng làm được, không thì còn cầu ta làm gì.”

Lâu Tịch Nhan nhẹ nhúngh mi, lần nữa nhìn về nam tử phía ngoài cửa, Tề gia kinh doanh sông bạc, ở kinh thành ngay cả bọn họ cũng đều phải cầu người giúp đỡ, rốt cuộc là ai? Hơn nữa hắn cùng Thanh Phong tựa hồ là có quen biết...

Kiền Kinh thoát nhìn cũng không trốn tránh thân phận của mình, Lâu Tịch Nhan cũng có bộ dạng hứng thú, Tề Thiên Vũ cười vang nói: “Kiền huynh là thợ săn tiền thưởng rất nổi danh ở Khung Nhạc, rất nhiều người quan phủ bắt không được, đều là Kiền huynh truy bắt về quy án. Hắn ở tại phương diện

tìm người và truy bắt hung phạm rất là lợi hại.”

Tiền thưởng thợ săn! Khung Nhạc xác thực không hề ít tiền thưởng thợ săn, thế nhưng được xem là nổi danh chỉ có hai người “Dạ Mị” cùng “Ngao Thiên”, không nghe nói qua Kiền Kinh, hay là hẳn chính là “Dạ Mị” hoặc “Ngao Thiên”.

Lâu Tịch Nhan âm thầm suy đoán, một giọng nữ trong trẻo không nhẹ không nặng cười nhạo nói: “Xác thực rất lợi hại, bắt phạm nhân đều có thể dễ hấn chạy, lợi hại!” Trác Tinh vỗ vỗ vụn bánh ngọt trên tay, vẻ mặt không cho là đúng.

Khuôn mặt vốn đang đắc ý đảo dạt thoáng chốc cứng lại, trừng mắt Trác Tinh, Kiền Kinh cả giận nói: “Nữ nhân, cô không nên quá kiêu ngạo, trả tiền!”

Trác Tinh buồn cười: “Ngươi thật đúng là Tiền Tinh, muốn tiền muốn điền rồi, ta lúc nào nợ ngươi tiền. Hay là lão niên si ngốc* phát tác?” (*Lão niên: già nua, si ngốc: loạn trí hay ngu ngốc => chắc ý nói bệnh loạn trí của người già.)

Lão niên si ngốc là chứng bệnh gì? Bất quá vừa nghe liền biết không phải thứ tốt, Kiền Kinh lần nữa bước vào chính sảnh, tà liếc Lâu Tịch Nhan, liền quay qua Trác Tinh mắng: “Lần trước ngươi bị thương, ta đưa cho ngươi được trị giá năm mươi lượng! Năm mươi lượng! Cảm lấy thuốc, ngươi là nữ nhân của thừa tướng, năm mươi lượng còn không trả cho ta!”

“Ta lúc nào là hấn...” Nữ nhân!!

Trác Tinh còn chưa nói xong, Lâu Tịch Nhan thanh âm lạnh lạnh thân nhiên vang lên: “Đa tạ Kiền công tử lúc đó xuất thủ tương trợ, bạc này xem như là được phí.”

Lâu Tịch Nhan đang nói đến bạc, Mặc Bạch đã cầm một xấp ngân phiếu đi đến trước mặt Kiền Kinh, Kiền Kinh giương mắt nhìn lại, oa nga ~ thật mạnh tay, một xấp này ít nhất có một đến hai trăm lượng!

Kiền Kinh còn không có đưa tay qua nhận, một cánh tay trắng nõn đã đem kia ngân phiếu trong tay Mặc Bạch lấy đi!

Có tiền đưa cho nàng không phải liền tốt, hà tất lãng phí! Trác Tinh ở trước mặt Kiền Kinh, đem tiền gấp lại, bỏ vào trong tay áo, mới cười lạnh nói: “Ngươi dám cùng ta đề cập đến chuyện bị thương, ta đây liền tính toán một chút.”

Nhẹ nâng đầu, trên cổ vết đao như ẩn như hiện, Trác Tinh mỗi chữ mỗi câu đều lớn tiếng nói: “Ngươi bắt phạm nhân làm ta bị thương, đến bây giờ vết thương còn đang đau, đối với cơ thể cùng tâm lý của ta tạo thành thật lớn thương tổn, còn có thể lưu lại di chứng, bởi vậy ngươi hẳn là người trả tiền cho ta lần này bị thương tổn bao gồm phí chữa bệnh, ngộ công phí (ngộ: lầm, lỡ), phí dinh dưỡng, phí tổn thất tinh thần, chờ một chút, xét thấy ngươi sau đó có ý thức giúp đỡ, ta liền hào phóng thu ngươi một trăm lượng đi, khấu trừ tiền được, ngươi đưa ta năm mươi lượng, ta sẽ không cùng ngươi tính toán.”

Đứng ở trước mặt Kiền Kinh, Trác Tinh lưu loát vờn tay, phun ra mấy chữ: “Năm mươi lượng! Trả — tiền!”

Phí chữa bệnh? Ngộ công phí? Phí dinh dưỡng? Phí tổn thất tinh thần? Kiền Kinh có chút mộng, bất quá vừa nghe năm mươi lượng, hấn lập tức tỉnh lại, kêu lên: “Năm mươi lượng, ngươi xảo trá!”

Trác Tinh nhàn nhạt đáp: “Một viên phá được hoàn không biết từ nơi nào làm ra, ngươi muốn năm mươi lượng, rốt cuộc là ai xảo trá?”

“Cái gì phá (tội) được hoàn, đó là quái y Hề Mộc được!! Năm mươi lượng vẫn là ngươi có lợi!” Quả nhiên cùng nữ nhân là không thể nói lý!! Phiền chán khoát khoát tay, Kiền Kinh hung hăng đáp: “Quên đi ta lười cùng này loại nữ nhân vô tri đông dài.”

Nữ nhân vô tri? Tốt, Trác Tinh nhẹ kéo khóe miệng, vung lên một mặt như có như không tươi cười, lạnh lùng nói: “Được, cho dù được kia của ngươi giá trị năm mươi lượng, vậy ngươi cũng còn nợ ta năm mươi lượng, trả tiền!”

“Ngươi!” Hấn đã không cùng nàng tính toán, nàng còn không chịu buông tha!! Kiền Kinh trừng lớn mắt, tức giận đến thanh âm đều run lên: “Xem như ta không may! Nữ nhân, đừng làm cho ta lại thấy ngươi!” Lần sau cho dù nàng cầu hấn, quý xuống cầu hấn, hấn cũng sẽ không thêm giúp nàng.

Hừ nhẹ một tiếng, Kiền Kinh cũng không quay đầu lại chạy ra khỏi chính sảnh, Trác Tinh hai tay hoàn ngực, nhìn bóng lưng chạy trốn, kiêu ngạo cười lớn nói: “Lần sau nhớ kỹ mang tiền đến trả!”

Ma âm nhiều như*, Kiền Kinh thấp rủa, không có lần sau, tuyệt đối không có! Hấn không bao giờ muốn gặp lại xấu nữ nhân này nữa! (*Âm thanh ma quái quỷ nhiều lỗi tai.)

Nhìn bóng lưng Trác Tinh cười lớn, Lâu Tịch Nhan ánh mắt tối sầm lại, nàng cùng Kiền Kinh rốt cuộc là quan hệ gì, nàng trước mặt hấn ta, mặc dù kiêu ngạo, nghiêng răng nhếch miệng, thế nhưng trong đó lại ít đi lãnh tính thường ngày, ngạo mạn cùng cự tuyệt cách người khác cả nghìn dặm...

Kiền Kinh đứng không, hấn, nhớ kỹ...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tiểu Cô Nương Thất Tình.

“Mang đi ta không ăn!”

Sau tiếng thét chói tai, là tiếng bát đĩa rơi xuống.

Tiểu nha đầu đưa com run rẩy đứng một bên chẳng biết như thế nào cho phải, Trác Tĩnh đôi nàng khoát khoát tay, làm cho nàng rời khỏi. Nhìn lướt qua đồng hồ đồng hồ đầy đất, trong phòng com nước tung tóe, Trác Tĩnh hai tay hoàn ngực lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi muốn chết đói vẫn là làm cho ngươi tôn kính ca ca ấy này đau lòng, vậy ngươi còn muốn nỗ lực thêm chút nữa, đừng chỉ không ăn gì, tốt nhất nước cũng không uống, kiên trì năm sáu ngày, ngươi liền cách tử không xa.”

Lâu Tịch Vũ đập đổ một đồng hồ đặc, vừa thở phì phò, vừa mắng: “Ngươi xấu nữ nhân này, dù cho không có ta, hân cũng sẽ không thích ngươi!”

Không tệ, một ngày không ăn, nàng còn có khí lực mắng người!

Trác Tĩnh di chuyển qua đồng hồ hỗn loạn, đến bên cạnh ghế ngồi xuống, một bộ khinh thường trả lời: “Trong mắt ngươi là bảo bối, ở trong mắt người khác chẳng qua là cây cỏ mà thôi. Ngươi là thiên kim Lâu gia, hân dám cự tuyệt ngươi, cho ngươi khó chịu, ngươi có thể đem hân chính đến chết đi sống lại đi, ngươi là chủ hân là người hầu, ngươi muốn thế nào được cái đó, ở đây phát giận, tiền đồ gì!”

“Đủ rồi đủ rồi!” Lâu Tịch Vũ khóc thét: “Cái gì chủ tớ chứ, ta chưa từng đem hân làm người hầu!! Hân chính là lấy cớ này từ chối ta!”

Trác Tĩnh lấy tay đè lại lỗ tai, chịu không nổi gầm nhẹ nói: “Có thể hân đúng là ngại ở thân phận, không dám tiếp nhận ngươi, ngươi có thể thử xem hân đối ngươi thực tâm hay không! Ngươi đây kêu to như vậy làm gì!”

“Thử thế nào?” Lâu Tịch Vũ không nói, khóc cả đêm con mắt sưng cùng cây anh đào giống nhau thẳng tắp nhìn Trác Tĩnh như muốn hỏi vậy.

Trác Tĩnh đổ một cái bạch nhãn, tất cả là một hệ thống cung cấp nước sao, nước mắt cũng quá thu phóng tự nhiên đi! Suy nghĩ một chút, Trác Tĩnh tùy tiện đáp: “Bình thường quan sát hân xem có hay không khẩn trương khi gặp ngươi, để ý ngươi, nhất là ngươi có nguy hiểm hoặc là lúc ốm đau, trong nguy hiểm mới thấy chân tình.”

Lâu Tịch Vũ nghe xong, đầu lại cúi xuống, hữu khí vô lực lưu riu nói: “Dù cho biết hân thích ta thì như thế nào, hân chính là khối đại thạch đầu (tảng đá lớn), hân nhận định cùng ta thân phận không xứng, ta là nỗ lực như thế nào hân cũng sẽ không thừa nhận thích ta!”

Điều này cũng đúng, lấy hiểu biết không nhiều lắm với Cảnh Tập lý giải cũng có thể nhìn ra đến, hân tuyệt đối là tảng đá trong hầm cầu (WC ~@_@), vừa thối lại vừa cứng! Suy nghĩ một chút, Trác Tĩnh không quan tâm cười nói: “Lúc cần thiết, gạo nấu thành cơm cũng là có thể.”

Gạo nấu... Lâu Tịch Vũ mặt đỏ một chút, từ cái cổ hồng đến trán, một đôi mắt sáng kinh ngạc trừng Trác Tĩnh, phảng phất nàng là quái vật giống nhau, lắp bắp nói: “Ngươi ngươi nói bậy bạ gì đó! Nói bậy nói bậy! Quả thực... quả thực không biết xấu hổ!!”

Như vậy đã bảo không biết xấu hổ? Nàng nghĩ chính mình dùng từ đã đủ văn nhã. Lâu Tịch Vũ mặt đỏ cũng nhanh thiêu cháy, hận không thể đem nàng trừng ra một lỗ thủng mới tốt, Trác Tĩnh thẳng thắn đứng dậy lùi ra cửa, chịu không nổi trả lời: “Được, ta không biết xấu hổ, vậy ngươi từ từ khóc, nhớ kỹ không nên uống nước, ngươi đem mình chết đói liền thiên hạ thái bình!”

“Thanh Phong, ngươi cút!” Loảng xoảng một tiếng, một cái chén sứ hướng Trác Tĩnh ném tới, vỡ tan. May mắn nàng tránh nhanh, nếu không gặp huyết cũng muốn đứt chút da.

Đây là thiên kim nhà giàu sao, tính tình tiểu thư nhưng thật ra không nhỏ. Trác Tĩnh lắc đầu, quyết định tìm Tề Thiên Vũ yêu cầu đổi tiểu viện, nàng không thể trâu vào vẫn là tránh đi tốt nhất.

Đi dạo một vòng, nàng mới phát hiện, cái này ôn tuyến tiểu uyển còn vô cùng lớn, tinh xảo mà đẹp đẽ, nhất là cái sân trước mắt này, nước chảy róc rách, một đám đồ quyền hồng nhạt nhấp nhô, thoát nhìn thật là mềm mại. Nhẹ vỗ về cánh hoa e thẹn, Trác Tĩnh hí mắt nhìn lại, phía trước hình như là tiểu viện của Lâu Tịch Nhan, không biết bệnh hen suyễn của hân tốt lên chút nào không.

Trác Tĩnh còn đang suy tư, Lâu Tịch Nhan thanh âm nhu hòa mát lạnh vang lên ở sau lưng nàng: “Ngươi tới rồi.”

Nàng mới vừa nghĩ đến hân, hân liền xuất hiện, Trác Tĩnh có chút xấu hổ, cười nói: “Ngươi thân thể tốt hơn chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều.” ánh mặt trời ấm áp hạ xuống trên người Lâu Tịch Nhan, trường sam khẽ dương lên, đôi mắt mỉm cười, có chút cảm giác biếng nhác, đi tới trước mặt Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan cười hỏi: “Đến tìm ta có việc?”

Có việc sao? Coi như vậy đi, Trác Tĩnh gật đầu, nói rằng: “Ta không phải là muốn thúc dục ngươi, thế nhưng ta nghĩ mau chóng nhìn thấy ta tỷ muội. Ta... rất nhớ các nàng.” Nàng cùng Cố Vân là đang thấy cái bát quái quái dị kia liên té xui, theo lý thuyết, nàng ấy nhất định cũng sẽ tới thế giới này, các nàng tách ra đã hơn nửa tháng, nàng thật sự muốn nhanh một chút xác nhận, giữa tỷ muội Thanh gia rốt cuộc có Vân hay không, nếu như không có, nàng phải thế nào tìm nàng ấy đây? Các nàng đều thay đổi hình dạng, không thể nghi ngờ là mò kim đáy bể!!

Ngày hôm qua mặc dù không thấy rõ chữ trước ngực nàng có đúng hay không chữ Phong, thế nhưng Lâu Tịch Nhan trong lòng đã tin tưởng nàng chính là Thanh Phong, dù sao trong thiên hạ người sẽ bởi vì cơ thể lên cao, bộ ngực xuất hiện chữ, cũng không có mấy người. Nhớ tới dáng vẻ nàng ngày hôm

qua vội vã cứu hân, Lâu Tịch Nhan trong lòng ám áp, trầm giọng đáp: “Ta sẽ nghĩ biện pháp, ta cùng với Túc tướng quân chia nhau quản lý quan văn võ tướng, thường ngày gặp gỡ cũng không nhiều, trước ta nghĩ cách cho người trông thấy của người tỷ tỷ đi.”

“Cũng được.” Nhìn thấy một người thì một người đi, có thể cái kia tỷ tỷ chính là Vân cũng nên, bỗng nhiên nhớ tới Khung Nhạc hoàng đế kia đôi mắt giống như cặp ưng, Trác Tĩnh lại bắt đầu lo lắng. Hoàng đế kia tuyệt đối không phải người dễ trêu chọc, Cố Vân một khi nổi giận lên, tuyệt đối là một nương tử nóng nảy...

Trác Tĩnh trong lòng âm thầm suy xét, Lâu Tịch Nhan cũng không làm phiền nàng, nàng hôm nay mặc một thân váy màu vàng nhạt, mái tóc thật dài chính là qua loa bên dài. Lặng lẽ đứng ở giữa bụi đỗ quyên, khẽ nhủ đôi mi thanh tú, giữa đôi lông mày mang theo một chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, một tia u sầu, nàng như vậy cũng là dị thường xinh đẹp, không quan hệ nàng vốn là dung mạo tuyệt mỹ, đây chính là khí chất nàng tạo ra.

Phục hồi lại tinh thần, cảm giác được ánh mắt vô cùng nóng của Lâu Tịch Nhan, hai người bốn mắt nhìn nhau, Trác Tĩnh có chút xấu hổ, nghĩ đến trong phòng còn có Lâu Tịch Vũ đang phát giận, Trác Tĩnh hỏi: “Cảnh Táp tuổi trẻ như thế liền làm tổng quản tướng phủ, hân là từ nhỏ liền đi theo người sao?”

Lâu Tịch Nhan sững sốt, không rõ nàng vì sao đột nhiên hỏi Cảnh Táp, thế nhưng vẫn là cười nhẹ trả lời: “Đúng, phụ thân hân vốn là quản gia của nhà chúng ta.”

Thì ra là thế, nói cách khác, Lâu Tịch Vũ cùng Cảnh Táp là thanh mai trúc mã? Như vậy Lâu Tịch Nhan có biết Lâu Tịch Vũ thầm mến Cảnh Táp hay không, có lẽ nói Cảnh Táp cũng thích Lâu Tịch Vũ? Có chút hiếu kỳ, dù sao cũng nhân rồi không có chuyện gì làm, Trác Tĩnh cười nói: “Vậy người có biết hân có ý trung nhân hay không?”

Lâu Tịch Nhan trong lòng hiện lên một tia không vui, dáng tươi cười không đổi, ngữ điệu hiển nhiên: “Phong nhi đôi hân cảm thấy hứng thú?”

Trác Tĩnh nhăn mày, thanh âm lãnh đến điểm đóng băng: “Chúng ta làm một cuộc thương lượng, người có thể hay không đừng gọi Phong nhi!”

Lâu Tịch Nhan cười nhẹ, một bộ dáng không giải thích được, trả lời: “Người không thích tên này? Ta cảm thấy nghe rất khá.”

Ta nghĩ rất khó nghe!! Trác Tĩnh đang muốn cùng Lâu Tịch Nhan nghiêm túc đi sâu vào thảo luận một chút vấn đề có quan hệ trọng đại này, Cảnh Táp bóng dáng cường tráng bỗng nhiên xuất hiện ở trong viện, thanh âm còn mang theo chút gấp gáp: “Chủ tử.”

“Tiểu thư để lại thư trốn đi.” Mặc dù hân tận lực che dấu, Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tĩnh đều nhìn ra trong mắt hân che giấu không được hoảng loạn.

Không phải đâu! Trác Tĩnh trở mặt nhìn, hỏi: “Đề thư lại trốn đi? Nàng viết cái gì?”

Cảnh Táp vẻ mặt run một cái, cuối cùng từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy nhỏ.

Trác Tĩnh nhanh chóng tiếp nhận tờ giấy, mặt trên chỉ viết vài chữ — “Ta đi, người không thấy được ta liền không cần sợ ta phiền người, sau này ta cũng sẽ không lại phiền người!”

My god! Nàng vừa rồi chỉ tùy tiện nói một chút, nàng ta sẽ không thật sự muốn đem chính mình đặt trong chỗ nào nguy hiểm để Cảnh Táp lo lắng nàng khản trương vì nàng! Nha đầu kia nghĩ cái gì chứ!

Đem tờ giấy nhét cho Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh than thở: “Muội muội người là một người tính tình mãnh liệt, chúng ta vẫn là chia nhau ra tìm đi.” Nếu không cũng không biết nàng sẽ lộ ra chuyện gì.

Lâu Tịch Nhan chỉ nhìn lướt qua tờ giấy trong tay, liền cất vào trong tay áo, trên mặt không có biểu tình quá lo lắng, bình tĩnh đối Trác Tĩnh nói: “Người ở trong tiểu uyển tìm một chút, Tịch Vũ có khả năng chỉ là trốn đi dọa chúng ta, ta cùng Thiên Vũ an bài người đến vùng lân cận tìm xem.”

Nhìn Cảnh Táp dáng vẻ khản trương, tuyệt đối là đã ở trong tòa nhà này tìm không thấy mới đến bẩm báo, Lâu Tịch Vũ không có khả năng còn ở ôn tuyền tiểu uyển, Trác Tĩnh biết là Lâu Tịch Nhan không muốn nàng cùng đi ra ngoài, nàng cũng liền thuận theo trả lời: “Được, các người đi đi.”

Lâu Tịch Nhan mang theo Cảnh Táp vội vàng rời đi, Trác Tĩnh bộ dáng suy tư, Lâu Tịch Vũ rốt cuộc đi nơi nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Như Vậy Không May. (Thượng)

Màn đêm buông xuống, trăng treo đầu cành, đã là giờ Hợi (9 - 11h đêm), trong chính sảnh, như trước đèn đuốc sáng trưng, Lâu Tịch Nhan ngồi ở trên ghế chủ vị, ngón trở nhẹ nhàng gõ tay ghế, một cái một cái, thanh âm không lớn, thế nhưng ở trong chính sảnh vắng vẻ, lại có vẻ dị thường rõ ràng. Lâu Tịch Vũ hơi ngẩng đầu, len lén liếc nhìn Lâu Tịch Nhan, ca sao không nói lời nào cũng không mắng nàng, trên mặt biểu tình nhìn không ra vui giận. Vừa rồi mưa to, đem nàng từ đầu đến chân gội ướt hết, nàng bây giờ vừa lạnh vừa đói, run bần bật. Thế nhưng Lâu Tịch Vũ vẫn là ngoan ngoãn cúi đầu, một câu cũng không dám nói.

Nàng lúc đó để thư lại trốn đi, cũng là hành động nhất thời theo cảm tính, sau đó nàng liền hối hận, thế nhưng tổng không thể chính mình chạy về đây đi. Nàng đoán rằng Cảnh Táp cùng ca rất nhanh liền sẽ tìm được nàng, sự thực chứng minh cũng chính xác rất nhanh, bất quá nếu như sớm biết rằng này chết tiệt trời sẽ mưa lớn như vậy, ca lại khủng bố như bây giờ, nàng chết cũng sẽ không trốn đi...

“Mặc Bạch...” Lâu Tịch Nhan thanh âm trầm thấp bỗng nhiên vang lên, dọa Lâu Tịch Vũ nhảy dựng, lần nữa trộm nhìn, phát hiện Lâu Tịch Nhan căn bản không nhìn nàng, chỉ quay đầu sang Mặc Bạch nhẹ giọng nói: “Đi nói cho Thiên Vũ cùng Thanh Phong bọn họ, Tịch Vũ tìm được rồi. Để cho bọn họ không cần tìm nữa.”

“Dạ.” Mặc Bạch lúc đi qua bên người Cảnh Táp, cho hắn một cái ánh mắt an tâm chớ nóng, liền vội vã đi ra ngoài.

Nhìn Lâu Tịch Vũ run rẩy giống như lá rụng trong gió, Cảnh Táp vốn muốn nói gì đó, thế nhưng bởi vì Mặc Bạch cho một cái ánh mắt kia, cuối cùng cũng nuốt xuống dưới.

Chính sảnh lần nữa hồi phục không khí ngột thở yên tĩnh.

Sau nửa canh giờ, Lâu Tịch Vũ thật sự chịu không nổi nữa, muốn đánh muốn mắng làm gì cũng được đi, nàng không muốn chịu loại dày vò này, ngẩng đầu, Lâu Tịch Vũ mở miệng: “Ca...”

Đáng tiếc mới nói được một chữ, Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên nhàn nhạt nói: “Ngươi, đưa tiểu thư trở về phòng nghỉ ngơi, không có mệnh lệnh của ta, không được cho nàng bước ra cửa phòng một bước.”

Thị vệ canh ở ngoài cửa tiến đến, đứng ở phía sau Lâu Tịch Vũ, liếc mắt một cái, vẫn là tiến lên đưa Lâu Tịch Vũ đi ra ngoài.

“Ca!! Huynh không thể giam giữ muội như vậy?” Lâu Tịch Vũ phục hồi lại tinh thần, lớn tiếng kêu lên, đáng tiếc từ đầu tới cuối, Lâu Tịch Nhan ngay cả liếc mắt một cái cũng không liếc nhìn nàng.

Lâu Tịch Nhan vẻ mặt trước sau bình tĩnh, may may không có bộ dáng nổi giận Cảnh Táp cũng đã biết rõ, hắn tức giận đến không nhẹ. Cảnh Táp tiến lên một bước, thấp giọng nói: “Chủ tử, chuyện này... Đều là do ta mà xảy ra, cùng tiểu thư không quan hệ. Xin ngài trách phạt thuộc hạ...”

Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng tay, ngăn cản lời hắn muốn nói, nhàn nhạt trả lời: “Ta tự có chừng mực, ngươi cũng đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Chủ tử không muốn nghe hắn nói, Cảnh Táp tâm trạng trầm xuống, chỉ có thể khom người rời đi.

Cảnh Táp cứng ngắt xoay người rời đi, liền ngay cả bóng lưng đều lộ ra quật cường cùng lãnh ngạnh (lạnh nhạt kiên định). Lâu Tịch Nhan bắt đầu đi lác đầu, Tịch Vũ thích Cảnh Táp, hắn đã sớm biết, Cảnh Táp đối với nha đầu kia, cũng không phải không có ý, hắn cũng không phải người cổ hủ, nếu như bọn họ thật sự tâm đầu ý hợp, kết làm vợ chồng, cũng là một chuyện tốt, thế nhưng Cảnh Táp tính tình cứng nhắc, giữ vững chủ tớ chi phân (chủ tớ có phân biệt), cho dù hắn đứng ra làm chủ cho bọn họ, Cảnh Táp cũng sẽ không đồng ý, để tránh cho Cảnh Táp không được tự nhiên, việc này vẫn xem như không phát hiện, hết lần này tới lần khác Tịch Vũ gây chuyện, không biết sao bên bi như thế làm hắn đầu không đau cũng khó.

Nhẹ xoa huyết thái dương, Lâu Tịch Nhan đứng dậy, chuẩn bị trở về phòng, đã thấy Mặc Bạch vội vàng đi tới, bước chân thoạt nhìn có chút gấp, không hiểu sao lại mọc lên một loại dự cảm không tốt, không đợi Mặc Bạch mở miệng, Lâu Tịch Nhan hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không thấy Thanh Phong.”

Không thấy! Lâu Tịch Nhan kinh ngạc ngẩng đầu, trong mắt lướt qua một tia gọn sóng.

Không cần Lâu Tịch Nhan hỏi kỹ, Mặc Bạch đã trả lời: “Tìm khắp ôn tuyền tiểu uyển không có phát hiện bóng dáng nàng. Buổi chiều khi ở bên trong sơn trang mọi người đi ra ngoài tìm Tịch Vũ tiểu thư, không ai phát hiện nàng là thế nào không thấy.”

Lẽ nào nàng chạy? Không quá có khả năng, nàng không có ngọc như vậy, nếu như muốn chạy, nàng đã có thể tìm cơ hội khác, không nên chọn ở chỗ sơn cốc người ở thưa thớt này, hơn nữa nàng nếu như trốn, càng khó nhìn thấy tỷ muội nàng. Hoặc là, nàng bị người khác bắt? Nghĩ tới đây, Lâu Tịch Nhan sắc mặt tối sầm, thanh âm cũng có chút gấp gáp: “Triệu tập toàn bộ hộ vệ, lục tung tất cả cũng phải tìm cho ra nàng.”

“Dạ.” Mặc Bạch giữa đôi lông mày bất giác nhíu lại, Thanh Phong này, tựa như đã có thể tác động đến tư tưởng của chủ tử.

...

Nàng là heo!

Nàng đúng là đồ con lợn!

Nàng đúng là con lợn ngu xuẩn đến cực điểm!

Nàng vì sao muốn quản Lâu Tịch Vũ chết sống, nàng vì sao không thanh thoi ở trong tiểu uyển chờ tin tức, vì sao không có việc gì muốn ở quanh tiểu uyển tìm nàng ta, vì sao ông trời lại bỗng nhiên mưa xối xả, vì sao nàng lại lạc đường?!

Đúng, nàng lạc đường, cuộc đời lần đầu tiên lạc đường, nàng trí nhớ siêu cường, lại có thể lạc đường!! @ # ~%\$.

Trác Tĩnh dưới đáy lòng đem chính mình nắn một lần, cước bộ cũng không dám dừng, mưa to qua đi trong núi, mưa phùn lượn lờ, bên người tất cả đều là cây cao, bốn phía một mảnh đen ngịt, không thể nhìn thấy được gì, nàng chỉ có thể mò mẫm đi về phía trước, nàng hẳn là vẫn ở ngọn núi bên trên ôn tuyền tiểu uyển, bởi vậy gặp phải động vật hoang dại to lớn khả năng tính không lớn, nơi này có ôn tuyền, nhất định sẽ có dòng chảy, nàng chỉ cần tìm được dòng nước, là có thể đi ra ngoài.

Gió đêm lạnh lẽo, nàng vừa lạnh vừa đói, đi trong bóng đêm không biết đã bao lâu, rốt cục, xa xa nhìn thấy ánh sáng nhàn nhạt chớp động, Trác Tĩnh thiếu chút nữa muốn hét chói tai! Có lẽ nhất định sẽ có người! Trác Tĩnh cước bộ nhanh hơn, hướng phía ngọn lửa nhanh bước đến.

Càng ngày càng gần, ngay khi Trác Tĩnh thấy hi vọng đã ở gần ngay trước mặt, một đạo rỗng giập đem nàng chặn trụ một cử động cũng không dám

“Ngươi cầm miệng cho lão tử, lại khóc liên làm thịt người!”

Trác Tĩnh cả người cứng đờ, trời ~~~~ nàng là quá xui xẻo! Thật vất vả thấy hi vọng, kết quả là tuyệt vọng...

Trác Tĩnh cách sơn động truyền đến ánh sáng rất gần, rất sợ kinh động người bên trong, Trác Tĩnh hít sâu một hơi, bình tĩnh đi qua, nhẹ nhàng nâng bước, nhẹ bước quay trở lại.

Mới bước được vài bước, thanh âm thô cuồng kia (thô to điên cuồng) giọng nam hùng hùng hổ hổ nói: “Các ngươi Tề gia thật con mẹ nó không phải đồ tốt, mở sông bạc lửa lão tử tiên, đừng tưởng rằng lão tử dễ khi dễ, cũng không hỏi thăm gia đây là ai! Người tốt nhất cầu nguyện Tề gia có thể ngoan ngoãn cầm tiền chuộc ngươi, nếu không, đừng trách ta thủ đoạn độc ác.”

Tề gia? Không phải là trùng hợp vậy chứ! Cái người này chẳng lẽ là người Tề Thiên Vũ nhờ Kiền Kinh bắt? Người này nhưng thật ra không ngu ngốc, Tề gia hẳn là sẽ không nghĩ tới hắc giấu ở nhà mình (Tề gia) không để vào mắt, hơn nữa cây cối rậm rạp như vậy, giấu một hai người, thật sự quá dễ.

Một giọng nữ trầm thấp, mang theo khóc nức nở cùng kinh hoàng nói: “Ngươi không nên, ca ta sẽ đem tiền chuộc ta!”

Nữ hài này còn không tính ngốc, không có bại lộ thân phận mình là nha hoàn, nếu không kẻ xấu này mà tức giận, mạng nhỏ nàng liền không xong, Trác Tĩnh lần nước nhấc chân hướng phía trước đi, trong lòng cầu nguyện mình có thể thuận lợi rồi đi, nữ hài cơ trí có thể để cho nàng ta lại kiên trì một lúc, chờ nàng tìm được người tới cứu nàng ta.

Trác Tĩnh bản thân còn chưa kịp an tâm liền nghe đến thanh âm hoảng sợ của nữ hài vang lên: “Ngươi... Ngươi muốn làm gì? Đừng qua!!”

“Ngươi yên tâm, giết ta là luyện tiếu giết ngươi, da mềm thịt non như thế, lão tử còn chưa từng hưởng qua thiên kim tiểu thư là mùi vị như thế nào đây!”

Shit! Ngón ngừ hèn mọn khiến Trác Tĩnh nổi da gà! Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì dùng đầu ngón chân cũng biết!

“Ngươi làm bị thương ta, ta... Ca ta là sẽ không đưa ngươi tiền!” Nữ hài cố gắng cực lực muốn trấn an nam tử, đáng tiếc nam tử không nghe lời, phun một tiếng, mắng: “Không đưa? Không đưa để cho hắc đến nhặt xác đi!”

“Xin ngươi! Xin ngươi không nên!”

“Cứu mạng ——”

Tận lực nghe tiếp chính là thanh âm vải vóc bị xé rách, tiếng khóc la thê lương của nữ tử, nam tử tùy ý tiếng cười, tất cả đều như một lưỡi dao, tâm Trác Tĩnh bị xé nát.

Trong đầu hiện lên vô số tử thi bị cưỡng gian dẫn đến tử vong, Trác Tĩnh tay nắm chặt! Chết tiệt chết tiệt chết tiệt! Nàng lòng nóng như lửa đốt rồi lại tiến thối lưỡng nan, nếu như nàng không để ý nữ hài rồi đi, đời này phỏng chừng nàng sẽ bứt rứt, thế nhưng nếu như nàng chạy ào vào, kết quả chỉ biết càng hồng bet! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ... Mau nghĩ mau nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Như Vậy Không May. (Trung)

Trác Tĩnh còn không có nghĩ ra cách gì, chợt nghe thấy bên tai vang lên một đạo kinh phong, tiếp đó chính là một chuỗi tiếng động không nhỏ. Nhìn kỹ lại, một hòn đá to bằng nắm tay một đường hướng vào cửa động bay tới, Trác Tĩnh lưng phát lạnh, nàng rõ ràng không hề động, đầu tới tảng đá!!

“Ai?” Trong sơn động, giọng nam đề phòng gầm nhẹ.

Trác Tĩnh tâm trạng hoảng hốt, nhanh chóng lùi về phía sau, nghĩ tiến vào trong rừng cây bên cạnh, bỗng nhiên một đôi bàn tay to bắt được vai nàng, tay

kia bùm miệng nòng, đem nòng kéo sang một bên, Trác Tĩnh kinh hãi, liều mạng giãy dụa, lúc này bên tai vang lên tiếng nam nhân vừa quen thuộc vừa xa lạ: “Ta dụ hán đi, ngươi tiến vào cứu người!”

Giọng nói này? Là... Kiền Kinh? Trác Tĩnh không hề giãy dụa, nòng tay nắm chặt cũng rớt cục buông lỏng ra, Trác Tĩnh nhanh chóng quay đầu, giữa mưa phùn mờ lung, chống lại một đôi mắt thâm sâu như hồ nước, người xác thực là Kiền Kinh, chỉ là lúc này hán ánh mắt tràn đầy nghiêm túc, cùng bộ dạng cà lơ lất phất bình thường một trời một vực, Trác Tĩnh có trong nháy mắt thất thần.

Kiền Kinh đem nòng nhẹ đẩy đến sau núi đá bên cạnh sơn động, hướng về cửa động chạy đi, đứng ở ngoài cửa động, Kiền Kinh hai tay chống hông, trong miệng kêu gào nói: “Rõ như ban ngày, trời đất sáng sủa, lại cường thường dân nữ, ta thật sự nhìn không được, còn không ra nhận lấy cái chết!”

Trác Tĩnh nhất thời đầu đầy hắc tuyến, rõ ràng là mây đen rậm rạp, nguyệt hắc phong cao, đầu tối rõ như ban ngày, trời đất sáng sủa, hán quả nhiên vẫn là nòng nhận thức tên lưu manh kia! Trong lòng thâm nói, Trác Tĩnh dựa sát vào núi đá, cẩn thận ẩn núp chính mình. Bỗng nhiên một đạo lưu quang từ trong động bay ra, Kiền Kinh nghiêng người nhảy lùi lại, nhanh chóng tránh thoát. Ngăn quang bay lượn một lúc không ngờ lần nữa bay trở lại trong động, Trác Tĩnh âm thầm kinh hãi, đây là vũ khí gì.

“Tiểu nhai con chưa dứt sữa, xem gia gia chém chết người!” Theo một tiếng tục tăng rống giận, một đại hán cao trắng xuất hiện ở cửa động, thân hình to lớn thoát nhìn có chút dọa người, Trác Tĩnh nhìn kỹ vật trong tay hán, phát hiện trên cánh tay hán quấn vài vòng mảnh nhỏ thiết liên (dây xích sắt), phía dưới dây xích còn treo một viên tiểu cầu nhỏ hơn một chút so với nắm tay người, mặt ngoài viên cầu đều là chi chít móc câu lóc ra hàn quang, nếu như bị hán đánh trúng, nhất định huyết nhục không rõ.

Trác Tĩnh ngừng thở, tay càng nắm chặt, chỉ nghe thấy Kiền Kinh xuy cười một tiếng: “Vậy xem ai chết trước!” Một lưỡi phi đao hướng đại hán bay đi, đại hán đánh ra viên cầu, loảng xoảng một tiếng, phi đao cùng viên cầu đánh ra một tia lửa, đại hán cũng không tỏ ra yếu kém, quơ trong tay thiết liên, hướng mặt Kiền Kinh đánh tới, Kiền Kinh phi thân nhảy lùi lại, đại hán thừa thắng xông lên, binh khí giao nhau, thanh âm cây cỏ lay động càng ngày càng xa. Trác Tĩnh vén lên quần dài, lưu loát hướng cửa động đi vào.

Sơn động rất lớn, ở giữa có một đồng lửa đang cháy rùng rục, ở trong góc nhỏ, một nữ tử tóc rối tung, quần áo tả tơi cuộn mình quỳ rạp trên mặt đất, hoảng sợ nhìn chằm chằm nòng, thân thể đơn bạc không ngừng run.

Trác Tĩnh tiến lên một bước, vội la lên: “Mau đứng lên, theo ta đi.”

Nữ tử không những không đứng lên còn sợ hãi rụt lại, Trác Tĩnh một bên vừa lôi kéo nữ tử cánh tay, đem nòng nâng dậy, một bên giải thích: “Ngươi là Nhữ nhi đi, là Tề Thiên Vũ làm cho chúng ta đến cứu người, đừng hỏi nhiều, trước tiên rời khỏi nơi này đã.”

Thật vất vả đem nữ tử kéo lên, nòng ta nhưng vẫn là gắt gao dựa vào nòng không ngừng run rẩy, vẫn không nhúc nhích, Trác Tĩnh nóng nảy, còn chưa kịp nói, nữ tử gât lệ mắt thương cảm hề hề nhìn nòng, run giọng nói: “Chân ta không động được...”

Không động được? Trác Tĩnh nhẹ kéo quần nòng lên, dưới ánh lửa, Trác Tĩnh rốt cục thấy rõ nữ tử chân phải rõ ràng bị gãy xương lòi ra.

“Chết tiệt!” Trác Tĩnh thấp giọng mắng, bề ngoài vết thương vô cùng lớn, xương cẳng chân nghiêm trọng lộ ra ngoài, bắp thịt bị xé rách, nếu không kịp trị liệu cùng cố định, nha đầu kia chân sẽ bị phế, bề ngoài vết thương quá lớn khiến cho bị nhiễm trùng cũng có thể lấy đi của nòng cái mạng nhỏ! Thảo nào cái kia nam nhân dám đem nòng một người lưu lại ở trong sơn động, hán đã sớm đem chân nòng ta bẻ gãy, đừng nói chạy, nòng ta chính là bò cũng bò không ra cái này sơn động!

Nhìn tình hình vết thương cùng vẻ mặt chết lặng của nữ tử, cái này bị thương nhất định đã ở hơn mười hai mươi mấy giờ. Nòng ôm không dậy nổi nòng, kéo nòng đi, chỉ sợ đi không xa, bề ngoài vết thương đều lộ vẻ khô gầy, nếu như bị nhiễm trùng lần nữa... Trác Tĩnh nhanh chóng phán đoán một chút tình thế, đỡ nữ tử ngồi xuống, chạy đến bên cạnh đồng lửa, tìm hai cành cây khô ráo, đi trở về bên cạnh nữ tử, một bên đem làn váy xé thành vải, một bên thấp giọng nói: “Ngươi cố chịu một chút!”

Nhữ nhi còn không kịp phản ứng, Trác Tĩnh đã nắm cửa nòng chân nhỏ, thủ pháp rất nhanh mà lại chuẩn xác đem đầu khớp xương phù chính. (Nắn lại xương.)

“A ——” Đầu khớp xương trở lại vị trí cũ đau đớn khiến Nhữ nhi thiếu chút nữa ngất xỉu, thật vất vả trở lại bình thường, Trác Tĩnh đã bang bang dùng cành cây cố định hảo chỗ bị thương, thở dài nhẹ nhõm, Trác Tĩnh lần nữa đỡ nòng đứng dậy, hỏi: “Có thể cử động không?” Tất cả đều là sơ cứu tạm thời, vài quấn quanh chân phải, chỉ có thể đảm bảo nòng ta sẽ không gãy xương lần nữa, không có tiêu độc, bị nhiễm trùng là tất nhiên, hy vọng nòng ta có thể cố gắng vượt qua!

Nặng nhàng giật giật chân phải mình, vẫn đau, thế nhưng đã có thể sử dụng chút lực! Nhữ nhi cắn chặt môi dưới, cố sức gât đầu đáp: “Có thể, chúng ta đi thôi!”

“Đi.” Trác Tĩnh đỡ Nhữ nhi hướng ngoài động đi, trong lòng âm thầm ca ngợi, hảo một nữ tử thông minh cứng cỏi.

“Chạy đi đâu?!”

Hai người mới đi đến cửa động, bóng dáng đại hán cũng đã xuất hiện ở cửa động, mang theo vài phần dào dạt đắc ý, cười to nói: “Muốn dùng kế điệu hổ ly sơn, các người đem lão tử hỗn giang hồ nhiều năm như vậy, đều là bạch hổ sao!” (Ý nói không được gì.)

Nhữ nhi thân thể không nhìn được bắt đầu run rẩy, Trác Tĩnh trái tim cũng là nhảy lên cổ họng, nòng lần đầu tiên như thế rõ ràng cảm nhận được chính mình tim đập mãnh liệt, đỡ Nhữ nhi, hai người một đường thổi lui ra sau, thẳng đến dán tại thạch bích băng lãnh, lùi không thể lùi.

Lửa càng cháy càng đỏ, làn váy Trác Tĩnh đã xé thành vảy ngắn, bên trong mặc quần cũng là mỏng như cánh ve, đại hán ánh mắt tối sầm lại, ở trên người Trác Tĩnh chuyển qua lại: “Chắc chắn, ông trời đối đãi không tệ a ~ nữ nhân này càng có hứng thú.”

Đại hán đi từng bước tới gần, ngay khi tay hắn sắp bắt được Trác Tĩnh vai thì một cái lưới đao bạc xé gió bay tới, đại hán vội vã thu tay lại tránh, Trác Tĩnh cũng thừa cơ kéo Nhữ nhi hướng một cái phương hướng khác chạy, ai biết mới chạy vài bước, Trác Tĩnh trên cổ căng thẳng, một lực đạo mãnh liệt đem nàng kéo trở về, dưới tình thế cấp bách, Trác Tĩnh chỉ có thể buông tay, ở sau lưng Nhữ nhi mạnh mẽ đẩy một cái, đem nàng ta đẩy ra ngoài động, được đang muốn vọt vào Kiền Kinh tiếp được.

Kéo Trác Tĩnh che ở trước người, đại hán không có sợ hãi kêu lên: “Tiểu tử thôi, ngươi ta mới đây không thù không oán không quen biết, ta cũng không muốn giết ngươi, ngươi nếu lại dây dưa, đừng trách ta hạ thủ vô tình.”

Cái cổ bị thiết liên của đại hán túm chặt, Trác Tĩnh gần như thở không nổi, sắc mặt đỏ lên, Kiền Kinh phượng mâu lạnh lẽo, đem Nhữ nhi đỡ đến cửa động, Kiền Kinh quay người lại, lạnh giọng trả lời: “Ta cùng ngươi thật sự không có thù hận, thế nhưng ngươi bắt người tông tiền cũng không thể tha, ngươi nếu thật sự có bản lĩnh, liền cùng ta đơn độc đấu, chỉ biết bắt nữ nhân làm lá chắn, ngoài miệng quát tháo, còn là nam nhân hay không!?”

“Phép khích tướng vô dụng với lão tử!” Đại hán cố sức kéo thiết liên, Trác Tĩnh hô hấp bị kiềm hãm, thở dốc trở nên cực độ khó khăn, nhìn Kiền Kinh tay trong nháy mắt nắm thành quyền, đại hán biết mình đã bắt đúng người, lớn tiếng quát dẹp đường: “Ngươi tốt nhất ngoan ngoãn đem phi đao trên tay đều ném, nếu không ta cắt đứt cổ nàng!”

Khóc không ra nước mắt không đủ để hình dung cảm thụ của nàng hiện tại, từ khi đến nơi quỷ quái này, nàng liền một mực sợ con rệp, cái cổ nhiều lần chịu khổ! Đem hết toàn lực cố duy trì hô hấp, Trác Tĩnh vốn tưởng rằng Kiền Kinh sẽ lại giống lần trước giống nhau giả vờ dễ dàng tiếp tục làm đại hán tức giận, sẽ tìm thời cơ phản công, dù sao hắn cũng đã cứu ra Nhữ nhi.

Ai biết ——

Loảng xoảng vài tiếng vang lên, phi đao lóe ra ngân quang từng cái từng cái ném xuống đất, Trác Tĩnh trừng mắt Kiền Kinh, hắn là điên rồi sao? Đã không có phi đao, hắn làm sao cùng đại hán đấu? Hắn làm như vậy, không chỉ cứu không được các nàng, ngay cả tính mệnh hắn cũng muốn bồi lên! Hay là, hắn còn có phi đao giấu ở nơi khác?

“Phi đao bên hông cũng ném, đừng muốn tìm cách đùa giỡn!” Hiện nhiên đại hán cũng nghĩ tới điểm ấy, Kiền Kinh chần chờ một lúc, đại hán lần nữa kéo chặt thiết liên. Trác Tĩnh đau nhẹ rên.

Không nên ném! Bất chấp cái cổ đau đớn, Trác Tĩnh gắt gao trừng mắt Kiền Kinh, nghìn vạn lần không thể ném! Chỉ trong chớp lát bốn mắt nhìn nhau, sâu thẳm trong ánh mắt, Trác Tĩnh nhìn không ra hắn rốt cuộc đang nghĩ gì...

Cái gì, chỉ là bên tai lần nữa vang lên vài tiếng vang thanh thúy, lưới đao đã rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Như Vậy Không May. (Hạ)

Nhìn phi đao toàn bộ rơi xuống đất, đại hán hài lòng cười ha ha, nghe thật chói tai, thu hồi thiết liên, đại hán đem Trác Tĩnh đẩy sang một bên, chỉ vào Kiền Kinh cười nói: “Tiểu tử thôi, lão tử tiền ngươi gặp diêm vương.”

Đại hán khua viên cầu, đánh về phía Kiền Kinh, Kiền Kinh nửa ngồi xoắn thân thể, tránh thoát viên cầu, một chiêu hoành tảo lạc điệp*, đem phi đao bên chân đá lên. (*Quét sạch lá rụng @_@, chắc là ý nói chiêu lấy chân quét ngang.)

Muốn binh khí, không dễ như vậy, đại hán thu hồi viên cầu, thiết liên đảo qua, phần lớn phi đao đều bay ra ngoài động, chỉ có mấy cái rơi vào trong tay Kiền Kinh, trong lòng biết lần này lành ít dữ nhiều, Kiền Kinh quay sang Trác Tĩnh kêu lên: “Đi mau.”

Trác Tĩnh bung cái cổ lão đảo hướng cửa động chạy, quay đầu nhìn lại, vì ngăn cản thể công của viên cầu, Kiền Kinh trong tay phi đao đã toàn bộ dùng hết, tiếp chiêu cũng là càng ngày càng chặt vật, vài lần thiếu chút nữa bị viên cầu đánh trúng, ngoài sơn động, bay ra lưới đao lóe ra yếu ớt ngân quang.

Linh quang chột lóe, Trác Tĩnh nhặt lên hơn mười phi đao trên mặt đất, liền chạy về trong động, hướng phía Kiền Kinh ném qua, hét lớn: “Kiền Kinh đón lấy.”

Đại hán trăm triệu thật không ngờ Trác Tĩnh sẽ dùng đến chiêu này, quay đầu lại thì, lưới đao như mưa hướng phía bọn họ tung đến, đại hán lần nữa khua thiết liên muốn ngăn trở, đáng tiếc Kiền Kinh đã nhân cơ hội tiếp được rất nhiều phi đao.

Có binh khí, ở trong sơn động, đại hán dây xích dài hiện nhiên không có linh hoạt như phi đao của Kiền Kinh, sau vài lần đánh, hắn thân đã trúng mấy vết đao.

“Đàn bà thôi!” Nếu không phải nàng đem phi đao ném cho Kiền Kinh, hắn sao lại bị thương! Đại hán đem tức giận roi ở trên người nàng, thay đổi phương hướng, viên cầu trong tay hướng Trác Tinh đánh tới.

Kiền Kinh kinh hãi, cổ tay phát lực, phi đao cầm trong tay nhắm ngay cổ tay đại hán ném đi, phi đao lực thấu thiên quân (xuyên thấu nghìn quân), trực tiếp đâm thủng lỗ tay, đâm vào bụng đại hán, đại hán ăn đau, sức lực ở tay hơi buông lỏng, thế nhưng viên cầu vẫn hướng mặt Trác Tinh bay đến.

Trác Tinh lùi về phía sau một chút, đụng vào thạch bích, lùi không thể lùi, Trác Tinh vô thức giơ tay lên che mặt, thanh âm viên cầu bắn trúng thân thể vang lên, Trác Tinh nhưng không có cảm giác đau đớn, buông tay, liền thấy Kiền Kinh thân thể cao lớn che ở trước mặt nàng.

“Kiền Kinh!” Trác Tinh đi tới trước người hắn, chỉ thấy thật dài thiết liên kéo trên mặt đất, viên cầu móc ở vị trí trái tim hắn, nhìn móc câu sắc bén trên viên cầu, Trác Tinh tâm căng thẳng, nhanh chóng đỡ hắn, Kiền Kinh lao đảo một cái, hai người cùng ngã ngồi dưới đất, trong không khí, nồng nặc mùi máu tươi khiến trái tim Trác Tinh mãnh liệt nhảy dựng lên.

Trác Tinh chỉ cảm thấy đầu óc oanh nóng lên, không biết chính mình muốn nói cái gì: “Ngươi vì sao...” Nàng thực sự không rõ, cái này nam nhân chỉ thấy qua nàng ba lần vì sao muốn vì nàng ngăn cản một kích chứ?!

Vì sao cứu nàng? Kiền Kinh cũng không biết vì sao, hắn nói qua coi như là nàng cầu hắn, hắn cũng không lại sẽ giúp đỡ nàng không phải sao?! Thế nhưng vừa rồi hắn căn bản không có suy nghĩ nhiều, thân thể so với hắn phản ứng nhanh hơn đã bỏ qua, hắn không biết đây là vì sao, có thể chỉ là không muốn một người vô tội bị thương mà thôi đi.

Nhìn bộ dạng Trác Tinh mù mịt mà áy náy, Kiền Kinh thở gấp cười mỉa nói: “Ngươi đã... đủ xấu, lại xấu liền dọa chết người...”

Cái này nam nhân vì sao vĩnh viễn như vậy không đứng đắn, hắn không phát hiện ngực máu đang chảy mạnh sao? Trác Tinh rất muốn mắng trở lại, thế nhưng thanh âm nhưng ngưng ở trong cổ họng.

Nhìn thoáng qua đại hán đang gãy dựa trên mặt đất, Kiền Kinh đẩy ra Trác Tinh, nói: “Ngươi đi... Đờ Nhữ nhi, chúng ta đi mau...”

Này đây, rốt cục khiến cho Trác Tinh phục hồi lại tinh thần, dề lại thân thể Kiền Kinh để hắn nửa nằm trên mặt đất, giảm bớt trọng lực của viên cầu trong ngực, tỉ mỉ kiểm tra một chút vết thương, có ba móc câu đâm vào bên trái bộ ngực, cũng may bị thương không sâu, không có thương tổn tới lồng ngực khí quan. Thế nhưng mạnh mẽ lôi ra móc câu, không chỉ mặt ngoài vết thương rất lớn, cơ thể bị xé rách quá độ vẫn có thể làm tổn thương tới bộ phận bên trong.

Trác Tinh giương mắt hướng ngoài động nhìn lại, bên ngoài tiếng mưa rơi tí tách lẫn nửa vang lên, nhẹ giữ, không cho hắn đứng dậy, Trác Tinh thấp giọng nói: “Không được, bên ngoài trời đang mưa, miệng vết thương của ngươi không xử lý, không đến nửa canh giờ, sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà chết!”

Điểm mấy huyết đạo, Kiền Kinh lắc đầu, kiên trì muốn đứng lên: “Ta đã phong bế huyết đạo, sẽ không chết, chúng ta phải đi, hắn rất nguy hiểm, ta hiện tại... không có năng lực bảo vệ các ngươi.”

Phong bế huyết đạo sẽ không phải chết? Vậy nàng trực tiếp có thể thất nghiệp! Trác Tinh không tin lý do thoái thác của hắn, thế nhưng nhìn về phía đại hán té trên mặt đất, bụng vết thương, liên tục kêu rên, Trác Tinh cũng có chút lo lắng. Bộ dạng hắn hiện tại hắn là không có gì uy hiếp, thế nhưng cũng không có thể loại trừ hắn đợi một kích liều mạng!

Nhiều mảy suy nghĩ chỉ trong chớp lát, Trác Tinh bỗng nhiên đứng dậy, cầm lấy trên mặt đất một khúc gỗ thô nhất, đi tới bên cạnh đại hán, đại hán cả kinh mở to mắt, Trác Tinh không nói hai lời, giơ khúc gỗ lên, nhắm ngay phía sau gáy hắn cách 3cm hung hăng đánh xuống! Lần này mau, chuẩn, ngoan, đại hán chỉ kịp hừ một tiếng, liền hôn mê.

Trác Tinh ngồi xổm xuống, kiểm tra một lần, xác nhận đại hán xác thực thật ngất đi mới vứt trong tay khúc gỗ, vỗ nhẹ vụn gỗ trên tay, Trác Tinh quay đầu lại nhìn về phía nửa nằm trên mặt đất, biểu tình quái dị Kiền Kinh, lo lắng hỏi: “Như vậy có thể sao?”

Kiền Kinh mắt trừng lớn không nói nên lời, nữ nhân này... Nhớ tới bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, nàng lúc đó cũng là đánh bất ngờ đem một đại hán so với nàng to lớn gấp hai lần ném đi ra ngoài, xem ra hắn là xem nhẹ nàng. Kiền Kinh lắc đầu cười khổ nói: “Ta chưa từng gặp qua... Nữ nhân hung hãn cùng dã man giống như ngươi.”

Hung hãn cùng dã man? Được rồi, Trác Tinh không sao cả đáp: “Hiện tại ngươi gặp được.” Hắn thật sự là kiến thức hạn hẹp, nếu như có cơ hội nhìn thấy Cổ Vân, hắn liền biết cái gì mới chính là hung hãn cùng dã man.

Đi tới cửa động, đỡ Nhữ nhi đến bên đông lửa ngồi xuống, Trác Tinh thấp giọng nói: “Nhữ nhi, ngươi giúp ta đem lửa đốt lớn một chút.”

Nhữ nhi cố gắng gạt đầu, vị cô nương này dùng khí cùng gan dạ sáng suốt làm người ta bội phục không thôi.

Đi hai bước, Trác Tinh liền nhặt lên khúc gỗ trên mặt đất, đưa cho Nhữ nhi, nói: “Cầm cái này, hắn nếu như tỉnh ngươi liền cho hắn một gậy.” Nàng chủ yếu là sợ nàng đang xử lý miệng vết thương đến một nửa, đại hán tỉnh lại liền phiền phức.

Nhữ nhi tiếp nhận cây gậy so với cánh tay nàng còn to hơn, nhìn đại hán bị đánh hôn mê bất tỉnh bên cạnh, lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng kiên nghị của Trác Tinh, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn trả lời: “A ~ ta... Ta đã biết.”

Trong lòng biết này có chút hơi khó xử nàng ta, thế nhưng tình huống hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, Trác Tinh đi về phía Kiền Kinh, đỡ hắn nằm

xuống, nói: “Ta trước giúp ngươi xử lý vết thương.”

Kiên Kinh chặn lại tay Trác Tinh đang muốn cởi bỏ vạt áo hần, vẻ mặt hoài nghi: “Ngươi được không...?”

Trác Tinh nhẹ nhàng mảy, nàng thể nhưng có đầy đủ tư cách bác sĩ ngoại khoa. Hơn nữa nàng động đao tuyệt đối không ít hơn so với bất luận một bác sĩ ngoại khoa nào, mà đối với nghiên cứu cơ thể con người, xương cốt, cơ quan nội tạng, bác sĩ ngoại khoa bình thường theo không kịp! Như thế một tiểu thủ thuật đối nàng mà nói dễ như trở bàn tay.

Trác Tinh lần nữa đưa tay lên, Kiên Kinh lại la lên: “Chờ một chút, giúp ta đem... bình dược bên hông lấy ra đã.”

Ở bên hông hần tìm kiếm một lúc, Trác Tinh tìm được một tiểu bình sứ, mở nắp, một cổ vị thuốc đông y nhàn nhạt tán ra, lộn ngược bình lại, thể nhưng bên trong trống không, đem bình dược đưa cho hần, Trác Tinh nhàn nhạt nói: “Không có.”

Không có? Kiên Kinh khóc thét, vì sao cứ vào lúc này lại không có, lẽ nào trời muốn tuyệt hần!

Mùi thuốc này, rất quen thuộc... Trác Tinh cúi đầu ở trong đai lưng tìm kiếm một lúc, xuất ra một túi tiền, cẩn thận mở ra, vừa nhìn, Trác Tinh âm thầm may mắn, cầm tiểu dược trong tay đưa cho Kiên Kinh, Trác Tinh cười nói: “Tinh ngươi gặp may, còn có một viên, ăn đi.” Lúc đó hần nói thuốc này là cái gì chỉ huyết hóa ứ, định kinh dưỡng thần, giải độc trừ bệnh tiên đan dược! Hy vọng là thật ~

“Đây là...” Kiên Kinh nhận lấy vừa nhìn, đây là dược lần trước hần cho nàng, thì ra nàng không có ném...

Nhặt lên hai thanh phi đao mỏng, Trác Tinh nhìn kỹ, lưỡi đao rất sắc bén, độ dày cũng coi như hợp, cuối cùng chọn một cái, đưa lưng về phía Kiên Kinh, đem đao đặt ở trên đồng lửa quay, Trác Tinh thấp giọng nói: “Ngươi cố gắng giữ mạng này cho ta, ngươi hiện tại nợ ta một trăm lượng.”

Nhìn bóng dáng nàng đưa lưng về phía mình nói, Kiên Kinh trong lòng âm thầm dâng lên một mặt cảm giác là lạ, thờ dài một tiếng, Kiên Kinh than thở: “Được rồi, bắt đầu đi.”

Cầm chuẩn bị tốt giải phẫu đao, Trác Tinh đi tới bên người Kiên Kinh, thoải mái nói: “Ngươi cố chịu một chút, rất nhanh.”

“Làm đi!” Kiên Kinh một bộ thấy chết không sờn hình dạng, Trác Tinh dở khóc dở cười, lúc này hần còn có lòng nói giỡn.

Máu đem quần áo cùng da dính cùng một chỗ, Trác Tinh cẩn thận xé mở vạt áo, mượn ánh lửa, Trác Tinh tỉ mỉ nghiên cứu vị trí hạ đao, hạ thủ không chút do dự —

“Hừ a ~” Không có thuốc tê, đang tỉnh táo lấy kim loại cắt vết thương, đau đớn có thể tưởng được, mặc dù Kiên Kinh sức chịu đựng đã xem là kinh người, thể nhưng đau đớn khiến cơ thể hiển nhiên co rút lại cùng vô thức phản kháng dữ dội làm cho nàng không dễ dàng hạ đao, Trác Tinh giữa đôi lông mày nhíu chặt lại, nàng quả nhiên không thích hợp làm phẫu thuật ngoại khoa! Xem ra nàng vẫn là thích hợp giải phẫu thi thể, bởi vì bọn họ tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn tùy ý nàng muốn làm gì thì làm.

Chuẩn xác rạch da, chỉ tốn mười phút, móc câu toàn bộ được lấy ra, đem hung khí ném tới một bên, Trác Tinh nhìn về phía Kiên Kinh, hần vẫn hai tay nắm chặt, ánh lửa chiếu rọi xuống, sắc mặt đỏ sẫm, mồ hôi hạt hạt từng giọt chảy dọc theo gương mặt rơi xuống đất, thờ dốc, vô nhẹ gương mặt hần, Trác Tinh trầm giọng nói: “Kiên Kinh, đã được rồi, ngươi thả lỏng.”

Hung khí tuy đã lấy ra, thể nhưng không có thuốc tiêu độc càng không có công cụ khâu lại, cũng may cùng phẫu thuật cùng loại so sánh với, Kiên Kinh vết thương máu chảy ít hơn, lẽ nào trong tiểu thuyết võ hiệp, điểm một huyết đạo nào đó, máu là thất sự có thể tạm thời ngừng? Đây cũng quá thần kỳ, nàng nhưng thật ra có thể hảo hảo nghiên cứu!

Hiện tại vấn đề là nàng cần cái gì đó băng bó vết thương cho hần đề ngừa bị nhiễm trùng, nàng cũng không thể lại xé y phục, nếu không nàng sẽ lỏa!

“Tê ——” Trác Tinh còn đang khổ não, thanh âm vài vốc bị xé vang lên, Trác Tinh quay lại, liền thấy Nhữ nhi cầm lấy một miếng vải lớn, đưa cho nàng, nói: “Cho.”

Hai bắp chân lộ ra ngoài, Nhữ nhi phồng chùng rất không quen, dốc sức rút rút chân, thể nhưng làn váy trên tay vẫn kiên định đưa cho Trác Tinh, Trác Tinh nhận lấy mảnh vải, cảm kích mỉm cười trả lời: “Cảm ơn.”

Nhữ nhi không sao cả lắc đầu, nàng cái gì cũng không giúp được bọn họ, nếu như không là bọn họ cứu nàng, nàng đã sớm...

Trác Tinh nhận lấy mảnh vải, đem nó xé ra, nối lại, nhẹ nâng Kiên Kinh dậy, nhanh chóng băng bó vết thương, đau nhức qua đi, Kiên Kinh đầu óc ngược lại càng thêm thanh tỉnh, nhìn Trác Tinh bận rộn mà thành thạo băng bó vết thương cho hần, Kiên Kinh mắt phượng híp lại, thờ gấp hỏi: “Ngươi... Là đại phu...”

Kiên Kinh âm thầm suy đoán thân phận của nàng, đối mặt máu cùng vết thương dữ tợn, nàng trấn định mà trầm tĩnh, hạ đao trầm ổn không chút nào chần chờ, thủ pháp lưu loát khiến người thần phục, không thể nghĩ ngờ nàng biết y thuật, nàng đối với vết thương rất quen đến nỗi giống như là đã xử lý qua trăm nghìn lần. Nhưng mà thông thường đại phu nhiều nhất cũng là bắt mạch, sắc thuốc, tiếp xúc đao thương như vậy cơ hội cũng không nhiều, càng kì lạ là nàng vẫn là một thiên kim tiểu thư...

Đại phu? “Xem như là đi.” Pháp y cũng là y đi ~ băng bó vết thương xong, Trác Tinh thở ra một hơi, mệt mỏi ngồi dưới đất, nói: “Ngươi nghỉ một lát, hừng đông chúng ta liền...”

Kiên Kinh bỗng nhiên phượng mâu run lên, sắc mặt âm trầm, nắm chặt cổ tay nàng, thấp giọng nói: “Có người!”

Có người? Trác Tĩnh vừa thả lỏng thần kinh lần nữa căng thẳng, không thể nào! Nhìn một nơi toàn người bị thương, đang nhìn đến chính mình quần mỏng áo rách chặt vật không chịu nổi, Trác Tĩnh khóc thét, đêm nay còn không có lần qua lần lại đủ? Một người tốt cuộc có thể có bao nhiêu không may?!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Rốt Cục Được Cứu!

Ôn tuyền tiểu uyển chính sảnh.

“Tịch Nhan.”

Lâu Tịch Nhan xuất thần nhìn một hướng, sắc mặt trầm xuống, trong tay trà nghiêng gần như muốn đổ ra. Tề Thiên Vũ kêu một tiếng, hấn lại không hề phản ứng. Tề Thiên Vũ nhũ mi, lần nữa kêu lên: “Tịch Nhan?”

Lâu Tịch Nhan lấy lại tinh thần, nhìn về phía Tề Thiên Vũ, hỏi: “Có tin tức sao?”

Bao lâu rồi không gặp qua Tịch Nhan như vậy tinh thần không yên? Hấn là đang lo lắng Thanh Phong?! Đoán không ra Lâu Tịch Nhan tâm tư, Tề Thiên Vũ cũng không nói cái gì, chỉ lắc đầu, trả lời: “Không có, trà của ngươi lạnh rồi.”

Lâu Tịch Nhan chậm rãi giơ tay lên, đem trà trong tay đặt lên trên bàn, thông dong không thấy một điểm xấu hổ, hình như hấn vừa rồi hoảng hốt chỉ là Tề Thiên Vũ hoa mắt mà thôi.

“Chủ tử.” Cảnh Táp tiến vào chính sảnh, trầm giọng bẩm báo: “Đặc phái viên Bắc Tề quốc đã tới đình ngoài thành cách Hoán Dương mười dặm, đêm nay ở nơi đó hạ trại nghỉ ngơi, buổi trưa ngày mai, hoàng thượng ở Càn Dương điện tiếp đón bọn họ, buổi tối thiết yến khoản đãi Bắc Tề đặc phái viên, trong cung Cao công công qua hỏi, chủ tử thân thể có hay không chuyển biến tốt đẹp, có thể dự tiệc không?”

Lâu Tịch Nhan suy nghĩ một chút, hỏi: “Người nào đi sứ?”

“Bắc Tề quốc tam điện hạ Húc Tầm Tư, thất công chúa Húc Yên Vân, con trưởng đại tướng quân Hồ Chương Ngự, Hồ Hi Ngang.”

Tam điện hạ, thất công chúa, trưởng tử đại tướng quân? Lâu Tịch Nhan nhẹ nhõng mảy, Bắc Tề lần này phái tới sứ giả, thật đúng là thành ý mười phần, nếu như hấn không có đoán sau, thất công chúa hấn là công phẩm lần này, nghe đồn Bắc Tề thất công chúa không chỉ có lớn lên quốc sắc thiên hương, vũ nghệ theo như người ta nói là tuyệt không thể tả, Bắc Tề cử nàng đến đây, mục đích đã rất rõ ràng. Chẳng qua Hoàng Thiêm sẽ là quân chủ dễ dàng bị mê hoặc sao? Lâu Tịch Nhan cười nhẹ trả lời: “Ngươi quay về báo lại, nói ta đêm mai sẽ đi.”

“Dạ.” Cảnh Táp khom người rồi đi.

Tề Thiên Vũ nhìn sắc trời: “Nhanh canh ba (23h – 1h), nếu không ngươi đi nghỉ ngơi một lúc, hừng đông về phủ, buổi tối cung yến ngươi cũng phải chuẩn bị. Thanh Phong ta sẽ tiếp tục giúp ngươi tìm.”

Nhẹ lắc đầu, Lâu Tịch Nhan nhàn nhạt trả lời: “Chờ một chút.”

Lâu Tịch Nhan bưng lên ly trà mới pha, lấy nắp chén, động tác thân nhiên khẽ vuốt ly trà, sắc mặt như thường, Tề Thiên Vũ trầm nghĩ, vừa rồi khăn trương, chẳng lẽ là hấn thực sự nhìn lầm rồi?

“Chủ tử.” Mặc Bạch cước bộ trầm ổn, bước vào chính sảnh đi tới trước mặt Lâu Tịch Nhan, vừa trình lên trong tay gì đó, vừa nói: “Hoàng sơn gần như đã lục lợi khắp, vẫn không có tìm được Thanh Phong, bất quá chúng ta phát hiện phía sau núi trong rừng cây có vết tích đánh nhau, hiện tại đang ở sau núi tìm kiếm.”

Lâu Tịch Nhan buông ly trà, tiếp nhận vật trong tay Mặc Bạch, nhìn kỹ, là một phi đao. Lâu Tịch Nhan tế mâu híp lại: “Đây là... binh khí của Kiên Kinh.” Lúc đó Kiên Kinh chính là cầm trong tay thương thức, lưỡi đao hình bán nguyệt, đao phong lợi hại, bạc phi đao như thế thập phần hiếm thấy, người có thể sử dụng nó lại càng ít! Người phía sau núi nếu là Kiên Kinh, hấn sẽ cùng ai đánh đây? Thanh Phong mất tích bất quá ba bốn canh giờ (6 đến 8 tiếng), không ở Hoàng sơn, kia vô cùng có khả năng ở phía sau núi.

Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên đứng dậy, Tề Thiên Vũ vội la lên: “Tịch Nhan ngươi đi đâu?”

Phủ thêm ngoại bảo, Lâu Tịch Nhan vừa đi ra ngoài, vừa trả lời: “Đến phía sau núi xem.”

Tề Thiên Vũ trong lòng cả kinh vội la lên: “Thế nhưng hiện tại đã khuya, hơn nữa thân thể người...” Hắn hiện tại có thể xác định, Tịch Nhan quan tâm cái kia nữ nhân, hơn nữa là thập phần quan tâm, Thanh Phong này rốt cuộc có cái gì ma lực, khiến Tịch Nhan đối nàng để ý như vậy?!

“Ta không sao, chờ khi ở sau núi không tìm được nàng, ta liền trực tiếp hỏi phủ.” Lâu Tịch Nhan cước bộ như thường, không thấy nửa điểm dừng lại.

Chuyện Tịch Nhan đã quyết định, tuyệt không thay đổi, Tề Thiên Vũ chỉ có thể bất đắc dĩ trả lời: “Được rồi, chúng ta cùng đi.”

Đoàn người ra khỏi ôn tuyền tiểu uyển, đi về phía sau núi.

...

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, ngay cả Trác Tinh cũng nghe được tiếng vang rất nhỏ, thần kinh lại một lần nữa căng thẳng, Trác Tinh vội vàng quan sát xung quanh, nàng hầu như không có phát hiện nơi có thể ẩn núp, cho dù có, cũng không chứa được ba người! Hiện tại đi ra ngoài, chỉ có thể là tự chui đầu vào lưới, Trác Tinh thầm than, hiện tại chỉ có cầu nguyện, người tới không phải là kẻ xấu!

Trác Tinh khẩn trương nhìn chăm chăm cửa động, cổ tay bỗng nhiên căng thẳng, cúi đầu nhìn lại, nằm trên mặt đất Kiền Kinh nửa chống đỡ thân thể, túm tay nàng, nói: “Đỡ ta... ngồi dậy.”

Trác Tinh lùi đến phía sau Kiền Kinh, hai tay nhẹ nâng bờ vai hắn, để hắn ngồi xuống, Kiền Kinh nhặt lên hai phi đao trên mặt đất đặt trên tay, nói khẽ với Trác Tinh phía sau: “Chờ... nếu như có cơ hội, ngươi bỏ chạy, biết không?”

Trác Tinh ngẩn ra, nhú mi suy nghĩ một chút, gật đầu trả lời: “Ừ.” Chỉ cần có người có thể chạy trốn, chính là hy vọng!

Nghe xong của nàng trả lời, Kiền Kinh thoáng yên tâm. Như Nhi khẽ cắn môi dưới, tay lạnh run, nhưng như trước kiên định nắm chặt gậy trong tay, ba người đều là ngừng thở, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm cửa động.

Gần như không có nghe thấy tiếng bước chân, bất quá bóng người nhọt nhọt hiện lên ở cửa động, Kiền Kinh sắc mặt lạnh xuống, người này võ công không kém, nếu thật có ác ý, bọn họ ai cũng trốn không thoát. Nắm chặt phi đao trong tay, ngay khi thấy rõ trường kiếm trong tay người nọ phản xạ hàn quang, Kiền Kinh vận đủ toàn lực, hướng bóng dáng ở cửa động ném tới.

Phi đao bắn ra, người kia huy nhuyển kiếm, đỡ lại, chỉ nghe thấy ‘đinh’ một tiếng, phi đao bị đánh bay, thẳng tắp khảm nhập vào thạch bích bên cạnh, một phần lộ ra bên ngoài lác lác phát ra thanh âm ong ong, có thể đem phi đao đánh vào thạch bích như vậy, có thể thấy được lực đạo rất lớn!

Trác Tinh, Kiền Kinh đều cả kinh, đồng thời người cũng vào trong động.

Thấy rõ kia cao to bóng dáng, Trác Tinh kinh hãi kêu lên: “Mắt Lam?!”

Hức hức hức hức, quả nhiên ông trời có mắt! Trác Tinh thiếu chút nữa khóc rống ra...

Nhìn lướt qua tình huống trong động, Mặc Bạch hơi nghiêng người, bóng dáng gầy yếu của Lâu Tịch Nhan xuất hiện ở cửa động.

Hỏa quang chiếu rọi xuống, chống lại cặp mắt kia luôn luôn ôn nhuận lúc này lại có vẻ âm trầm khó dò, Trác Tinh tâm vừa nhảy, hắn... Thế nào lại đến?

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Quả Nhiên Là Cao Thủ.

Lâu Tịch Nhan thẳng tắp hướng nàng đi tới, Trác Tinh đứng lên, hỏi: “Người sao lại đến đây?” Thân thể hắn không thích hợp vận động kịch liệt, hơn nữa hiện tại khí trời xấu như thế.

Lâu Tịch Nhan không có trả lời nàng, nhìn nàng một đôi chân dài cứ như vậy lộ ra bên ngoài, Lâu Tịch Nhan nhăn nhó tới lại, Trác Tinh chỉ cảm thấy trên người ảm áp, Lâu Tịch Nhan áo choàng lớn đã đem nàng bao kín lại, cảm cũng bị hắn nhẹ nâng, cảm nhận được hơi lạnh đầu ngón tay hắn vuốt ve vết thương trên cổ nàng, Trác Tinh vô thức rụt rụt cổ, xấu hổ nói: “Ta không sao, bọn họ bị thương tương đối nặng.” Lâu Tịch Nhan bộ dáng không cười, nàng vẫn là không quá quen, tìm nàng lại cảm thấy nhậy loạn không yên...

Tề Thiên Vũ cũng vào sơn động, thấy rõ tình huống trong động, giật mình nói: “Như Nhi, người sao lại ở đây?” Thấy rõ nàng bộ dạng quần rách áo manh, Tề Thiên Vũ sắc mặt sầm xuống, lập tức cời trường sam trên người phi ở trên người Như Nhi.

“Thiếu gia!” Vài ngày kinh hải đảm chiến (sợ hãi), nguy cơ trùng trùng, thấy Tề Thiên Vũ, Như Nhi rốt cục nhìn không được ghen ngào.

Tề Thiên Vũ đỡ vai nàng, muốn nâng nàng dậy, ai biết mới dùng chút lực, Nhữ Nhi lập tức đau đến run lên, Trác Tinh vội la lên: “Người cẩn thận, chân của nàng gãy xương, tốt nhất không nên đi lại.”

Nàng ta vừa nói, Tề Thiên Vũ mới phát hiện trên chân Nhữ Nhi quần dài vải thật dài, càng thêm cẩn thận đem nàng ôm lấy, Nhữ Nhi cũng không nguyên đứng dậy, quay sang Trác Tinh hỏi: “Cô nương, còn chưa thỉnh giáo phương danh?”

“Ta là... Thanh Phong.”

“Ta là Phi Nhữ, đa tạ cô nương cứu giúp.” Nói xong, Phi Nhữ liền được Tề Thiên Vũ nâng, bán quỳ trên mặt đất.

Bất quá không quen người khác đối chính mình quý lạ như vậy, Trác Tinh lùi về sau một bước, chỉ vào Kiền Kinh ở phía sau nói: “Người đừng như vậy, muốn tạ ơn liền cảm tạ hẳn đi.”

Nhữ Nhi cố chấp hướng Trác Tinh quý lạ một cái sau đó mới hướng Kiền Kinh hành lễ, Kiền Kinh khoát khoát tay, tay bụng vết thương, ngoài miệng định đặc trả lời: “Được rồi được rồi, ta biết... Ta rất lợi hại, người liền không cần cảm tạ ta, nhắc tay chi lao nhắc tay chi lao* mà thôi!” (*nhắc tay chi lao: chỉ việc bình thường, việc chẳng đáng gì.)

Có thể là thoát khỏi nguy cơ, Kiền Kinh thoát nhìn tinh thần cũng tốt lên, nhìn không được bộ dáng đắc ý dào dạt của hắn, Trác Tinh hai tay hoàn trước ngực, tà nghệ hừ lạnh nói: “Nhắc tay chi lao? Cũng đúng, ngoại trừ phi đao người phỏng chừng cũng sẽ không biết cái khác! Còn là tiền thưởng thợ săn nữa chứ, có thể sống đến bây giờ thực sự là lão thiên phù hộ!”

Kiền Kinh khoe miệng cứng đờ, thấp giọng nói: “Xấu nữ nhân người biết cái gì, ngoại trừ phi đao, ta kinh công thế nhưng là độc nhất vô nhị, chính sư ca sư tỷ cao thủ như vậy cũng không là đối thủ của ta, cho nên nói ta mới là tiền thưởng thợ săn lợi hại hơn bọn họ!”

Lâu Tịch Nhan ánh mắt chợt lóe, vẫn là bất động thanh sắc. Trác Tinh nhưng không tốt như vậy, trực tiếp cười lớn nói: “Nói nửa ngày, chính là chạy trốn mới là bản lĩnh lớn nhất của người!”

Kiền Kinh không hề gì bĩu môi, hừ nói: “Đúng thì sao? Đánh không lại tự nhiên là muốn chạy, chạy trốn mau mới là cao thủ trong cao thủ! Biết ta vì sao chọn phi đao làm binh khí sao? Thứ nhất là bởi vì khi chơi đùa trông rất suất, thứ hai là đánh không lại tương đối dễ chạy! Tê —” Vừa nói, Kiền Kinh còn nhìn không được muốn khoa tay múa chân, động đến vết thương đau đến nhe răng trợn mắt.

Trác Tinh nhanh chóng ngồi xổm xuống, vội la lên: “Người thế nào?! Không nên đắc ý vênh vao!” Người này cũng thực sự là kỳ nhân, người trong võ lâm không phải đều xấu hổ mở miệng chính là chạy trốn chết sao? Hắn ngược lại, nói được hùng hồn như vậy, bất quá cũng bởi vì hắn không màng hư danh, tính tình thẳng thắn chân thực khiến Trác Tinh ngược lại có chút bội phục hắn.

Che vết thương đau, Kiền Kinh trừng mắt Trác Tinh, mắng: “Nếu không phải tại người vương tay vương chân, ta sẽ thảm như vậy?”

Nhìn bộ dạng hắn thẹn quá thành giận, Trác Tinh cũng không giận, trái lại nhẹ cười rộ lên, nàng càng cười, Kiền Kinh trừng càng hung, Trác Tinh cười càng lớn tiếng, hai người ánh mắt đấu người tới ta đi, đem một đám người bên cạnh đều trở thành trong suốt, Tề Thiên Vũ lặng lẽ nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, chỉ thấy trên mặt hắn không có nhiều lắm biểu tình, ánh mắt khẽ nhếch không tự giác híp lại, mà ngón trở khẽ bật cũng biểu hiện tâm tình hắn lúc này không tốt.

Ho nhẹ một tiếng, Tề Thiên Vũ nhanh chóng giao Nhữ Nhi cho hộ vệ bên cạnh, đi tới người Kiền Kinh nói: “Kiền huynh, ta xem người bị thương không nhẹ, không bằng trước theo ta quay về ôn tuyền tiểu uyển, ta thỉnh đại phu đến chữa cho người.”

Kiền Kinh thu hồi đường nhìn, sáng khoái gật đầu trả lời: “Cũng tốt, cũng tốt!” Tiết kiệm tiền mời đại phu ~~~

“Người đến!” Tề Thiên Vũ gọi hai gã hộ vệ lại nâng.

Trác Tinh đuổi thân vờn vai, chuẩn bị theo bọn họ cùng nhau quay về ôn tuyền tiểu uyển, cổ tay bị một đôi tay lạnh lẽo nhẹ nắm, Trác Tinh không hiểu nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, Lâu Tịch Nhan cẩn thận vì nàng kéo hảo áo choàng, thân nhiên nhẹ giọng nói: “Ta hiện tại muốn về Tướng phủ, Bắc Tề đặc phái viên sớm tới Khung Nhạc, đêm mai cung yến ta phải có mặt. Ta nghĩ nhân cơ hội đem người đi vào, an bài người cùng tỷ tỷ gặp mặt, sau khi cung yến chấm dứt mới đón người trở về. Người hiện tại là muốn cùng ta trở lại, hay là muốn ở lại ôn tuyền tiểu uyển hảo hảo nghỉ ngơi, lần sau mới gặp tỷ tỷ người?”

Trác Tinh suy nghĩ một chút, trả lời: “Ta... cùng người trở về.” Lần này cơ hội không gặp, không biết lúc nào mới có thể an bài.

Lâu Tịch Nhan đỡ Trác Tinh hướng ngoài động đi, nhìn bóng lưng hai người, Tề Thiên Vũ bật cười lắc đầu, Tịch Nhan chiều này lạt mềm buộc chặt có thể dùng thật sự là tuyệt diệu, lấy hắn đối Tịch Nhan hiểu biết, mặc kệ Thanh Phong có nguyện ý hay không, Tịch Nhan là nhất định phải đem nàng mang đi, hiện tại nàng không chỉ có cam tâm tình nguyện cùng hắn đi, còn phải cảm tạ hắn. Hồ ly chính là hồ ly...

Đi tới cửa sơn động, Lâu Tịch Nhan muốn từ sau núi trực tiếp quay về Tướng phủ, Tề Thiên Vũ muốn hướng trên núi trực tiếp đi đến ôn tuyền tiểu uyển, hai đội nhân mã cũng phải chia ra mỗi người đi một ngã.

Trác Tinh nhìn về phía Kiền Kinh, cười nói: “Kiền Kinh cảm ơn người, tự mình bảo trọng.”

Kiền Kinh gật đầu, lớn tiếng trả lời: “Lần này nợ nhân tình của người ta nhớ kỹ, có cơ hội ta sẽ trả lại cho người.”

Rốt cuộc ai nợ ai ? Nếu không có nàng, hắn cũng sẽ không bị thương đi. Trác Tĩnh trong lòng là cảm kích hắn, ngoài miệng nhưng có ý cười nói: “Nhân tình người là không nợ ta, bất quá người còn nợ ta một trăm lượng bạc, hảo hảo đem thân thể đường hảo, sớm một chút trả tiền.”

Kiên Kinh sững sốt một chút, oán hận kêu lên: “Đòi tiền không có, muốn mạng có một cái!”

Trác Tĩnh dở khóc dở cười: “Người thật đúng là một tiền tình!!” Chịu không nổi lắc đầu, Trác Tĩnh quay sang Lâu Tịch Nhan bên cạnh cười nói: “Đi thôi.” Còn có khí lực cùng nàng rống, nàng có thể không cần vì hắn lo lắng.

Lâu Tịch Nhan gật đầu, nhớ tới khiến hắn đầu đầu không thôi Lâu Tịch Vũ, Lâu Tịch Nhan suy nghĩ một chút, đối với Tề Thiên Vũ nói: “Thiên Vũ, Tịch Vũ liền giao cho người chiếu cố vài ngày, chờ nàng tự kiếm điểm xong, ta sẽ phái người tiếp nàng trở về.”

“Được.” Tề Thiên Vũ sáng khoái đáp ứng.

Hai người sóng vai hướng chân núi đi đến, Trác Tĩnh hỏi: “Tịch Vũ tìm được rồi?”

Đường xuống núi có chút gồ ghề, Lâu Tịch Nhan đỡ Trác Tĩnh, không để ý trả lời: “Tìm được rồi.”

Sơn đạo xác thực khó đi, Trác Tĩnh cũng không thêm để ý Lâu Tịch Nhan đỡ, chỉ là hiếu kỳ hỏi: “Ai tìm được?”

“Cảnh Táp.”

“Khéo như thế?” Trác Tĩnh cười nhẹ. “Sẽ không là nha đầu kia cố ý chứ!”

Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng mảy, tự tiểu phi tiểu hỏi: “Vậy người là không phải cố ý?”

“Ta?” Trác Tĩnh khóc không ra nước mắt: “Oan uổng! Sự tình là như vậy...”

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, gần như nghe không thấy bọn họ đang nói cái gì, bất quá nhìn bóng lưng hai người nắm tay nhau đi, thu hồi đường nhìn, Kiên Kinh buồn bực giữa đôi lông mày nhíu chặt, hắn đang làm cái gì... Cái kia xấu nữ nhân vốn là nữ nhân của Lâu Tịch Nhan! Hắn hẳn là nên quan tâm Tề Thiên Vũ cho hắn thù lao nhiều hay ít mới đúng!! Đúng đúng, vẫn là tiền tướng đối đáng yêu ! Hắn là cũng được ba trăm lượng đi, có lẽ bốn trăm lượng?...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Táp Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Dự Tiệc.

Ánh trăng mới lên, ánh dương quang chưa tan hết ảm áp, trăng sáng cũng đã phóng xuất nhu tình, Hoán Dương thành vào đêm trút bỏ tiếng huyền ảo ồn ào cùng phức tạp của ban ngày vẫn như cũ hiển hiện ra rõ ràng nó là Khung Nhạc đệ nhất thành với khí tức vương giả đặc biệt. Trên đường thông vào hoàng cung, liên kiệu, mã xa nối liền không dứt, có thể thấy được đêm nay cung yến là long trọng như thế nào.

Trên quan đạo mã xa rất nhiều, thế nhưng trong đó có một chiếc xe lại có vẻ đặc biệt đáng chú ý, tư lự tình mỹ đan xen cùng kim tuyến chế tác mà thành thân xe màu đỏ sậm, hai bên thêu kim ti lưu vân (lưu vân = mây trời, kim ti = tơ vàng => hoa văn mây trời bằng chỉ vàng), bốn con tuần mã lôi kéo cang xe, đều phiếm trứ kim quang, hoa lệ như vậy cũng không phải là nguyên nhân làm người khác chú ý, mà là mỗi một chiếc mã xa, liên kiệu đi qua bên cạnh thân xe cũng không tự giác thả chậm tốc độ, không có ai có can đảm sóng vai nó mà đi, đơn giản là chủ nhân mã xa này, chính là hiện nay ở Khung Nhạc một người dưới một người trên vạn người thừa tướng – Lâu Tịch Nhan.

“Người xác định như vậy có thể?” Trùng mắt nhìn Lâu Tịch Nhan nửa dựa vào thân xe nhắm mắt dưỡng thần, Trác Tĩnh không được tự nhiên lôi kéo chiếc mũ kì lạ trên đầu, nói đến bộ quần đơn sơ màu xám tro này là quần áo thái giám phẩm cấp thấp nhất, xấu xí nhưng là thứ yếu, chủ yếu là cái mũ chụp này đè nặng nàng rất khó chịu, bất quá có một chút tốt chính là mặt của nàng hầu như đều bị vành mũ cấp che khuất, thấy không rõ tướng mạo.

Lâu Tịch Nhan bật cười, chậm rãi mở mắt ra, kéo xuống tay Trác Tĩnh đang lôi kéo lung tung, cười nói: “Yên tâm, sau khi vào cung, ta bảo tiểu thái giám trong cung mang người đến viện tử ty ty người, trường hợp như ngày hôm nay, ty ty người hẳn là sẽ không dự tiệc, các người có cái gì có thể chậm rãi nói chuyện, chờ cung yến kết thúc, ta lại phái người tới đón người.”

Hắn ngày hôm nay mặc rất chính thức, thiên lam trường bào, vạt áo thêu chỉ bạc phối thượng tử kim phát quang, đem hắn vốn là ngũ quan tuần lãng, khí chất ưu nhã tô đậm vô cùng nhuần nhuyễn, chỉ là giữa trán vẫn đôi khi toát ra nhàn nhạt uể oải, Trác Tĩnh thành khẩn nói: “Lâu Tịch Nhan, cảm ơn người.” “Thân phận Thanh Phong bất quá chính là một kiện lễ vật, hắn nhưng lại vì nàng như vậy hao tâm tổn trí, Trác Tĩnh vì khí độ này của nam nhân mà cảm phục.

Bất quá cảm động chỉ duy trì được 0 giờ 1 giây, bởi vì sau một giây, Lâu Tịch Nhan chụp lấy ngón tay nàng, khẽ cười nói: “Nếu như Phong nhi chịu gọi ta Tịch Nhan, ta lại so với nghe hai chữ cảm ơn này càng vui về.”

Này rốt cuộc đùa giỡn? Trác Tinh thầm mắng, giãy tay hắn, dương lên một mặt ý cười giảo hoạt, Trác Tinh giống như vô tiểu cầu giống nhau vô nhẹ gương mặt Lâu Tịch Nhan, chặc chặc cười nói: “Tiểu Nhan Nhan ngoan ngoãn, không nên được một tắc lại muốn tiến một thước!” Nếu so với kẻ khác xưng hô buồn nôn, nàng cũng không kém~~

Tiểu Nhan Nhan~~ Lâu Tịch Nhan mặt trong nháy mắt thạch hóa...

Nhìn đối diện nữ tử tùy ý cười đến ngã trái ngã phải, khóe miệng mang theo mấy phần sùng nịch chính hắn cũng không có lưu ý đến, Lâu Tịch Nhan nhẹ lắc đầu, trên đời này, có lẽ cũng chỉ có nàng dám đem tên hắn ra nói giỡn như vậy.

“Chủ tử, đến cửa cung” Mặc Bạch trầm thấp thanh âm từ ngoài xe truyền vào.

“Ừ.” Lâu Tịch Nhan nhàn nhạt đáp, quay qua Trác Tinh làm một cái thủ thế chó có lên tiếng, Trác Tinh đề xuồng tiếng cười, hiểu rõ gật đầu.

Cửa cung thủ vệ tự nhiên cũng nhận ra được mã xa của Lâu Tịch Nhan, mã xa chỉ dừng ở cửa cung một chút, liền hướng trong cung chậm rãi đi vào.

Qua cửa cung, bên ngoài có vẻ rất an tĩnh, có thể nghe đến bên ngoài mã xa thỉnh thoảng có người đi qua, chỉ là thanh âm đều là cực khẽ, Trác Tinh có thể rõ ràng cảm giác được bầu không khí chuyển biến, kìm nén mà nặng nề, sinh hoạt tại trong cung đình như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng, nàng mong muốn người nàng đợi nhìn thấy là Cố Vân, nhưng đồng thời cũng hy vọng không phải là nàng ấy.

Trác Tinh trầm mặc, mã xa đi được một lúc, chậm rãi dừng lại.

Thanh âm Mặc Bạch lần nữa vang lên: “Chủ tử, Tiểu lục tử đến rồi.”

Lâu Tịch Nhan nhẹ nâng mình vãi, dẫn đầu xuống xe ngựa, Trác Tinh cũng theo phía sau hắn, vén vạt áo lên, trực tiếp nhảy xuống xe, Lâu Tịch Nhan buồn cười lắc đầu, nàng thật là tiểu thư Thanh gia sao? Hắn thật chưa thấy qua tiểu thư khuê các có hành vi như vậy.

Lâu Tịch Nhan xuống xe, một đạo bóng dáng màu xám từ cây đại thụ bên cạnh khom người đi ra, thanh âm lạnh lạnh nhẹ giọng thỉnh an: “Tiểu nhân tham kiến Lâu tướng.”

Sắc trời quá mờ, hắn vẫn nửa khom người, Trác Tinh nhìn không rõ tướng mạo hắn, nhưng nhìn thân hình nghe thanh âm, cũng bất quá là bộ dạng hơn mười tuổi.

Dắt Trác Tinh tiến lên, Lâu Tịch Nhan thấp giọng dặn dò: “Người lập tức đưa nàng đến viện tử của Thanh Linh, ở bên ngoài thủ, sau khi cung yến chấm dứt, đưa nàng đến Bắc cửa cung.”

“Lâu tướng...” Tiểu lục tử phủ phục trên mặt đất, thanh âm có chút run rẩy.

Lâu Tịch Nhan mâu quang chợt lóe, đã đoán được sự tình có biến, đem tay Trác Tinh cầm tại lòng bàn tay, Lâu Tịch Nhan mới hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Quỳ trên mặt đất, Tiểu lục tử run giọng trả lời: “Thanh mỹ nhân đêm qua thị tẩm, làm tức giận mặt rồng, đã bị biếm làm cung nữ, lúc chạng vạng, bị người nội vụ phủ mang đi.”

Thì ra Thanh Linh đã sắc phong là mỹ nhân, thế nhưng thị tẩm thế nào lại làm mặt rồng giận dữ, nghĩ đến thân thủ Cố Vân cùng tính cách hòa bạo, Trác Tinh lưng phát lạnh, vội la lên: “Nàng hiện tại ở đâu?”

Tiểu lục tử hơi điểm đầu, chỉ nhìn đến này thiếu niên tay bị Lâu tướng nắm chặt trong lòng bàn tay, cũng đã biết người này cũng là người không thể đắc tội, nhanh chóng cúi đầu, sợ hãi trả lời: “Tiểu nhân không biết, tiểu nhân thật sự không biết.”

Nhẹ xua tay, Lâu Tịch Nhan bình tĩnh nói: “Người lui xuống đi, bảo Phương tổng quản tra một chút, Thanh Linh hiện tại thế nào, người ở nơi nào.”

“Tiểu nhân lập tức đi.” Tiểu lục tử từ trên mặt đất đứng lên, nhanh như chớp chạy đi.

Lâu Tịch Nhan nhìn về phía Trác Tinh bên cạnh, chỉ thấy nàng giữa đôi lông mày khóa chặt, nghĩ làm nàng là lo lắng tỷ tỷ, vô nhẹ lưng nàng, thoải mái nói: “Đừng lo lắng, trước ngày mai nhất định có tin tức tỷ tỷ ngươi”.

Trác Tinh ngoại trừ gật đầu cũng không có cách nào khác, Lâu Tịch Nhan nếu như tìm không được người, nàng liền càng không có khả năng tìm được rồi. Cúi đầu nhìn trang phục kỳ quái trên người, Trác Tinh cười khổ nói: “Hiện tại làm sao bây giờ?”

Lâu Tịch Nhan tế mâu khẽ dương, cười nhẹ nói: “Ta mang người kiến thức Khung Nhạc hoàng gia cung yến như thế nào?” “Thanh Linh tìm không được, hắn cũng sẽ không thể đem nàng một mình nhốt ở trong cung, mang theo bên người là chủ ý tốt nhất.”

“A?” Trác Tinh kinh ngạc, đối với cái gọi là yến hội, nàng luôn luôn không có gì hứng thú có được không...

Đáng tiếc Lâu Tịch Nhan cũng không phải thật sự muốn hỏi ý kiến nàng, chỉ nghe thấy hắn nhìn lướt qua thị vệ tướng phủ bên cạnh, quay sang một thị vệ nói: “Cởi quần áo ra.”

“Vâng.” Kia thị vệ không chút nghĩ ngợi, động tác nhanh nhẹn đem ngoại bào trên người cởi xuống, cung kính đưa qua.

Cầm quần áo nhét vào trong tay Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan dắt nàng đến bên cạnh mã xa, cười nói: “Đem y phục qua thay.”

Trác Tĩnh bắt đầu đi tiến vào mã xa, đang ở trong cung, đang ở trong cung nàng cũng không biết có thể đi đâu, liền đi kiến thức chút hoàng gia yến hội đi, loay hoay đem y phục trên người thay ra, cởi chiếc mũ ép nàng không thở nổi, Trác Tĩnh lần nữa đi ra khỏi mã xa.

Y phục ở trên người nàng có chút lớn, Lâu Tịch Nhan kéo qua ống tay áo nàng, tự nhiên giúp nàng đem tay áo cuộn lên, Mặc Bạch u lam trong mắt xẹt qua một tia khác thường, chỉ là rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

Trác Tĩnh tóc dài vốn vòng thành búi, hiện tại không có mũ, ở phổi thương một thân trầm lam trường sam, thoát nhìn càng giống thiếu niên tuấn tú, Lâu Tịch Nhan hải lòng đem nàng kéo tới bên người, khẽ cười nói: “Người lát nữa chỉ cần đi theo ta bên người, ít gặp đầu là được.” Nàng kia ánh mắt vô cùng trong suốt, vô cùng sáng sủa, không phải là con mắt nô tài có, chỉ cần nàng không cùng nhân đối diện là được.

Trác Tĩnh khóc thét, thấp giọng nói: “Ta tận lực.” Nhớ tới bộ dạng Tiểu lục tử vừa rồi, Trác Tĩnh tự nhận cả đời cũng học không được, chỉ có... tận lực...

“Đi thôi.” Xem mặt Trác Tĩnh có chút uể oải, Lâu Tịch Nhan tỏ ra tương đối dễ chịu, dẫn Trác Tĩnh hướng đại điện đi tới, chỉ là hần lúc này không nghĩ đến, tối nay sẽ là như thế không yên ổn...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cung Yên (Thượng)

Ngoài điện Càn Dương.

Trác Tĩnh cúi đầu, đi theo bên cạnh Lâu Tịch Nhan, đi không được mười phút, chơi nghe phía trước truyền đến thanh âm ồn ào náo nhiệt, Trác Tĩnh ngẩng đầu nhìn qua, cách đó không xa đèn cung đình lượn lờ, ánh nền sáng trưng, một tòa đại điện hùng vĩ hoa mỹ hiện ra trước mắt, này tòa cung điện chiếm diện tích rất lớn, cảm giác so với kiến trúc cổ cung Bắc Kinh càng thêm hùng vĩ, có lẽ nói, khi nhìn cô cung là một loại tư tưởng tham quan, khi đó hoàn cảnh thay đổi, đã không thể lĩnh hội được cái loại hoàng gia khí thế này, hiện tại nhìn đến cung điện trước mắt, cung nữ, thái giám, thị vệ, đại thần mỗi người đều là chân thật, Trác Tĩnh không hiểu sao có một loại cảm giác hoảng hốt.

Lâu Tịch Nhan nhẹ nắm tay Trác Tĩnh, thấp giọng nói: “Làm sao vậy? Khó chịu?”

Trác Tĩnh lắc đầu, than thở: “Không có, có chút mệt.” Hồi tưởng khi mình du lịch cổ cung, lúc nhìn đến mình hiện tại, nhân sinh gặp gỡ rốt cuộc có thể lý kỳ đến loại tình trạng này!

Nhìn tâm tình nàng bỗng nhiên trầm xuống, trong mắt toát ra uể oải, Lâu Tịch Nhan ôn nhu nói: “Rất nhanh, một hồi yến hội hơn nửa, chúng ta sẽ đi.”

Lâu Tịch Nhan ôn nhu an ủi, khiến Trác Tĩnh mỉm cười, nàng không phải đều luôn luôn thích ứng mọi hoàn cảnh sao? Chuyện đã thành như vậy, còn sầu não cái gì chứ ?! Âm thầm hít sâu một hơi, Trác Tĩnh thoải mái bước đi, vừa đi vừa trả lời: “Ta không sao, đi thôi, người yên tâm, ta sẽ nhớ kỹ cúi đầu.”

Lâu Tịch Nhan bật cười, hần thật không nên để nàng đóng vai người hầu đi theo, bởi vì không có người hầu nào sẽ đi ở phía trước chủ tử! Nàng vĩnh viễn cũng học không được làm sao làm nô tài, hần cũng không cần nàng học.

Hai người một đường đi qua, phía trước đại điện đã tụ tập không ít thần tử, mọi người chào hỏi hàn huyên lẫn nhau, thấy Lâu Tịch Nhan lập tức nhường ra một con đường, đều chấp tay hành lễ, Lâu Tịch Nhan gật đầu một cái đáp lễ, hướng phía cửa điện đi đến, Trác Tĩnh vẫn cúi đầu, buồn chán hướng phía trước đi, chỉ chốc lát, một đôi giày màu đen đứng ở trước mặt.

“Túc tướng quân.” Lâu Tịch Nhan trầm thấp thanh âm mang theo tiểu ý vang lên.

“Lâu tướng.” Thanh âm lạnh lùng trầm thấp làm cho người ta không duyên cớ run lên.

“Túc tướng quân tuần tra phía Bắc trở về có thể nói là vất vả rồi.” Lâu Tịch Nhan cùng này đôi giày đen chủ nhân tán gẫu, Trác Tĩnh ánh mắt buông xuống sắp nhắm mắt lại phút chốc mở, Túc tướng quân? Cái kia chính là Thanh gia tam tiểu thư nam nhân, Trác Tĩnh nhìn không được khẽ nâng đầu, muốn nhìn kỹ cái này trong truyền thuyết ngang dọc lục quốc uy vũ tướng quân!

Cái này nam nhân lớn lên không tính là tuấn mỹ, thể trạng phi thường cường tráng cao to, so với Lâu Tịch Nhan còn cao hơn một nửa cái đầu, da màu đồng cổ, tóc đen như gấm cuộn từ nửa bó buộc sau đầu, cũng không đeo phát quan, cũng không phối trường trâm, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt như loại đao tước khắc đá hiện lộ ra tính cách bất kham, thân mặc trường bào màu xám, trên người toàn bộ không có trang sức gì, cùng trang phục tỉ mỉ của các vị đại nhân trong cung yến so sánh với hần giản đơn không giống như là đến dự tiệc. Chỉ là trên đời luôn luôn có những người này, cho dù không có hoa phục làm nổi bật, như trước làm cho người ta không dám bỏ qua, cái loại này kinh nghiệm sa trường, huyết vũ tính phong cạo rửa đi ra oai hùng kiệt

ngạo, thì làm sao cũng không che giấu lẫn át được.

Túc Lăng trên mặt cương nghị, chưa từng có quá nhiều biểu tình, chỉ tùy ý trả lời: “Lâu tướng khách khí, là bổn phận của Túc mỗ.”

Chỉ là vừa nói chuyện, hần bỗng nhiên nhạy cảm nhìn về phía Trác Tĩnh, Trác Tĩnh cả kinh nhanh chóng cúi đầu, xong, nàng đã điều chỉnh đường nhìn rất thấp, như vậy cũng bị phát hiện?

Trước người vang lên Lâu Tịch Nhan như thường cười nhẹ: “Túc tướng quân thỉnh.”

Lọt vào trong tầm mắt, chỉ có Lâu Tịch Nhan cùng hần thị vệ mà thôi, Túc Lăng lạnh lùng thu hồi đường nhìn, trong lòng khác thường như trước chưa tiêu tan, vừa rồi hần cảm nhận được một ánh mắt nhìn trộm, đáng tiếc để hần trốn mất.

“Thỉnh.” Đi cùng Lâu Tịch Nhan, hai người bước vào trong điện.

Hoàn hảo Lâu Tịch Nhan đứng lúc ngăn trở nàng, Trác Tĩnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt hào sắc bén, khí thế thật bức nhân, nếu như Cố Vân là Thanh gia tam tiểu thư, gặp gỡ cái này nam nhân chỉ cần một ánh mắt liền đủ cho trong lòng run rẩy, kết quả... Lão thiên phù hộ!!

Lâu Tịch Nhan cùng Túc Lăng lần lượt tiến vào trong điện, vẫn vờ bá quan theo phía sau bọn họ đi vào. Toàn bộ Càn Dương trong và ngoài điện, cung nữ, thái giám bận rộn qua lại, hai người nữ tử trang phục cung nữ một trước một sau trốn ở tầng đá lớn ngoài điện, thỉnh thoảng hướng bên trong nhìn xung quanh, hành vi thực sự là lén lút.

“Công chúa, trường hợp này chúng ta không thích hợp đi vào, ngài còn mặc thành cái dạng này, nếu như hoàng thượng trách tội xuống...” Triều Vân công chúa thiếp thân thị nữ Tiểu Liên hé ra khuôn mặt khổ sở, nhìn trang phục cùng mình giống nhau như đúc công chúa, trong lòng bất ổn, từ buổi chiều đến bây giờ, nàng nói đến miệng đều khô, công chúa căn bản không để ý tới nàng, này làm sao mới tốt ?!!

Yến Như Huyền ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm bóng dáng vừa biến mất ở cửa đại điện cao to kia, không thèm để ý đáp: “Cung yến nhiều người như vậy, hoàng huynh căn bản sẽ không chú ý tới ta.”

Nàng chỉ biết công chúa sẽ nói như vậy, theo ánh mắt công chúa nhìn lại, không cần đoán cũng biết sẽ thấy ai, Tiểu Liên trước mắt sáng ngời, nhỏ giọng nói: “Công chúa, không bằng để nô tỳ thủ ở ngoài điện, cung yến kết thúc Lâu tướng vừa đi ra, nô tỳ lập tức thỉnh hần đến Thanh Huyền điện, ngài sẽ không phải đi vào!” Công chúa tới không phải là vì thừa tướng đại nhân sao, chỉ cần có thể nói để thuyết phục vị này tiểu tổ tông, nàng làm gì đều được!

Không chút nào che dấu trong mắt vẻ u sầu, Yến Như Huyền buồn bã nói: “Hần nếu như chịu đi, đã sớm đi.” Hần đã thật lâu chưa từng bước vào Thanh Huyền điện, nàng có lúc thực sự muốn hỏi hần, vì sao? Hần thực sự ghét nàng như vậy sao? Thế nhưng mỗi khi chống lại ánh mắt lạnh lạnh của hần, nàng liền hỏi không ra miệng, chỉ sợ hần trả lời, là câu trả lời nàng không thể tiếp nhận được.

Tiểu Liên chặt chẽ lôi kéo nàng góc áo, Yến Như Huyền không kiên nhẫn nói: “Được rồi, ngươi nếu như sợ, trở về cung đi.”

Nghe ra công chúa buồn bực, Tiểu Liên nhanh chóng khẽ nói: “Công chúa nói sao được, công chúa đi đâu nô tỳ liền đi theo!” Nàng là công chúa thiếp thân thị nữ, chủ tử nếu là có gì bất trắc, nàng cái này thiếp thân thị nữ lẽ nào lại trốn thoát sao?

Vui vẻ gạt đầu, cầm lấy tay Tiểu Liên, Yến Như Huyền hít sâu một hơi, nói: “Tốt lắm, hiện tại liền đi vào.” Nàng cần một người cấp nàng tăng thêm can đảm!

Tiểu Liên trong lòng khóc thét một tiếng, thế nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể theo công chúa đi vào kia Càn Dương điện ồn ào tiếng người.

Hai người giả vờ trấn định theo phía sau một đám cung nữ hầu hạ đi vào, Tiểu Liên lôi kéo Yến Như Huyền đứng ở sau cùng cung điện, hết nhìn đông nhìn tây một hồi, Tiểu Liên mừng rỡ thấp giọng nói: “Công chúa người xem, Lâu tướng ở kia.”

Hướng phía trước đại điện nhìn qua, Lâu Tịch Nhan ngồi ngay ngắn trước bàn, thỉnh thoảng cùng thị vệ phía sau nói nhỏ, trên mặt như trước là nhàn nhạt ấm áp tươi cười khê, lòng của nàng liền không không chế được cuống nhảy dựng lên. Cúi đầu nhìn vòng ngọc oánh nhuận xanh biếc nơi cổ tay, Yến Như Huyền khẽ cắn môi, nhắc chân hướng Lâu Tịch Nhan đi đến .

Cũng may Tiểu Liên nhanh tay lẹ mắt, cầm trụ tay nàng, cầu xin nói: “Ta hảo chủ tử, ngài nhìn xem nhìn xem, đi lên trước sẽ bị phát hiện.”

Giữa vài lần, Tiểu Liên cũng không chịu buông, Yến Như Huyền trên mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: “Bản cung có chuyện cùng hần nói, ngươi ở đây chờ.”

“Vâng...” Công chúa nói gọn rồi, biết rõ mình không có khả năng lay động được nàng, Tiểu Liên chỉ có thể nhẹ nhàng buông tay ra.

Nhìn công chúa dọc theo sườn cung điện, một đường đến gần Lâu Tịch Nhan, bóng dáng mỹ lệ như một con bướm trắng tung bay, Tiểu Liên thở dài, Lâu tướng dù là một đoàn liệt hỏa, công chúa cũng vẫn sẽ đi tới...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cung Yên (Trung)

Vào trong điện, Trác Tĩnh thật sự là mở rộng tầm mắt, cung điện rộng lớn không sai biệt lắm cùng sân bóng lớn như nhau, tất cả kết cấu đều là bằng gỗ, mỗi một xà nhà, cột trụ đường kính ít nhất cũng hơn một thước ba (>30cm). Trong điện phân làm ba tầng, ở giữa đại điện, một chiếc thảm nhung màu vàng rộng khoảng mười thước (2.3m) từ cửa đại điện trực tiếp trải đến tầng cao nhất, màu vàng lấp lánh so với bình thường hồng thảm không biết muốn đẹp để quý phái hơn bao nhiêu lần.

Ở chỗ cao nhất, lưu kim tọa ý (ghế bằng vàng), khám long đầu, vừa nhìn đã biết là nơi hoàng đế ngồi, trên tầng thứ hai bày chiếc bàn dài được khắc từ gỗ tử đàn, Lâu Tịch Nhan cùng Túc Lăng đều đi lên tầng thứ hai, hai người phân ra ngồi ở hai bên gần long ý (ghế vua ngồi), nhìn xem nơi này sắp xếp chỗ ngồi, đã biết địa vị cao thấp, tầng thứ ba đại khái còn có hơn trăm cái bàn, bất quá người ngồi ở chỗ cuối cùng, phòng chừng ngay cả hoàng thượng dài ngắn thế nào cũng không biết đi...

Lâu Tịch Nhan ngồi xuống vị trí của mình, Trác Tĩnh đứng ở phía sau hắn, bởi vì khoảng cách ở giữa không sai biệt lắm khoảng hai mươi thước (4,6m), Trác Tĩnh rốt cục dám lần nữa nhìn về phía đối diện cái kia nhạy cảm mà nguy hiểm Túc tướng quân. Khó có được cơ hội kiến thức một lần tướng quân cổ đại, Trác Tĩnh thấp giọng ca ngợi nói: “Vị này Túc tướng quân thật đúng là danh bất hư truyền.”

Lâu Tịch Nhan không có quay đầu lại, nhẹ nhàng này, cười nói: “Dựa vào cái gì thấy rõ?”

“Hắn có một đôi mắt kiên định mà chấp nhất, một bộ tư thái tiến có thể công lùi có thể thủ, một loại sức quyến rũ chinh phục tất cả.” Có thể này cũng là thời đại giao cho hắn sức quyến rũ đi, đương nhiên câu cuối cùng Trác Tĩnh không nói ra.

Lâu Tịch Nhan chậm rãi cầm lên ly rượu trên bàn, vừa nhấp nhấp, vừa mỉm cười nói: “Nói như vậy người đối này muội phu rất thỏa mãn?”

Muội phu? Trác Tĩnh phục hồi tinh thần lại, cười mỉa trả lời: “Không, ta đánh giá chính là thân phận hắn làm tướng quân, làm chồng hắn hợp hay không hợp quy cách, ta không có quyền đánh giá.” Nàng còn không có lợi hại như vậy, liếc mắt là có thể nhìn ra một người nam nhân có đúng hay không là một hảo nam nhân, nàng chỉ có thể nói, hắn thân hình to lớn có chút dọa người, cảm giác đến như chỉ cần một cái dùng lực là có thể đem nàng bóp nát ~..~

Chồng là tên gọi ở Hạo Nguyệt quốc sao? Mơ hồ có thể đoán được ý nghĩa của từ này, Lâu Tịch Nhan tay cầm ly rượu, nghiêng người nhìn về phía Trác Tĩnh, hắn hứng thú hỏi: “Ta đây à?”

“Người cái gì?” Hắn trong mắt quang mang có chút quỷ dị, Trác Tĩnh mơ hồ nghĩ không thích hợp...

Quả nhiên, thưởng thức ly rượu trong tay, Lâu Tịch Nhan tự tiểu phi tiểu hỏi: “Làm một gã thừa tướng, ta hợp hay không hợp quy cách ? Làm... Chồng, ta hợp hay không hợp quy cách?”

Lâu Tịch Nhan ngoài miệng tùy ý hỏi, con mắt cũng thẳng tắp nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, híp lại tế mầu ở giữa lưu động khiến Trác Tĩnh không dám cũng không muốn đi suy đoán ý nghĩ hắn, mặt có chút không hiểu sao khô nóng, nàng luôn luôn mồm miệng lạnh lợi trong lúc này nhất thời cư nhiên không biết sao trả lời...

Kiên trì vẫn là một trong những ưu điểm của Lâu Tịch Nhan, nàng không nói, hắn cho tới bây giờ cũng không vội vã ép hỏi nàng, chỉ là im lặng chăm chú nhìn như vậy, đối với Trác Tĩnh lúc này mà nói là một loại dày vò. Cũng may lão thiên nghe thấy được lời thỉnh cầu của nàng, một cung nữ trong tay bưng một cái khay chậm rãi đi tới, ở trước bàn dài của Lâu Tịch Nhan quỳ xuống.

Lâu Tịch Nhan nhẹ giơ tay, nói: “Không cần người hầu hạ, lui ra đi.” Lúc cung yến, mỗi một bàn sẽ có một cung nữ hầu hạ châm rượu gấp thức ăn, chỉ là hôm nay hắn không muốn bị người quấy rối.

Ai biết cung nữ không chỉ không có đi, trái lại thông dong ngã cho Lâu Tịch Nhan một ly rượu, đem rượu khẽ đưa đến trước mặt Lâu Tịch Nhan, cung nữ chậm rãi nâng đầu, thân thiết hỏi: “Thân thể của người tốt hơn chưa?”

Giọng nữ ôn nhu nhẹ nhàng vang lên, Lâu Tịch Nhan giữa đôi lông mày không tự giác nhăn lại, nhìn về nữ tử bên người mặc trang phục cung nữ, Lâu Tịch Nhan trầm giọng nói: “Công chúa, ngài không nên tới nơi này.”

Vốn đang may mắn không cần đối mặt Lâu Tịch Nhan về chuyện xấu hổ kia Trác Tĩnh trong lòng đột nhiên ngăn ra, không tự giác tiến lên một bước, nhìn kỹ tướng mạo nữ tử, mày liễu tình mầu, phấn diện hàm xuân (diện: mặt, phấn: hồng), môi mông khê nhấp, khí chất điềm tĩnh khiến người ta rất thoải mái, Trác Tĩnh nhẹ nhàng mi, xem ra đêm nay người giả trang đến đây không chỉ có nàng mà thôi, Lâu Tịch Nhan sức quyến rũ không nhỏ!

Nghĩ chính mình đứng ở nơi này nghe người ta nói chuyện rất không có ý tứ, Trác Tĩnh xoay người thối lui đến bên cạnh Mặc Bạch, nương hân bóng dáng cao to che khuất, Trác Tĩnh lười biếng dựa vào bên cạnh cây cột ngáp dài, ánh mắt cố ý tránh né Lâu Tịch Nhan phía trước, nhìn xung quanh trong điện, trong đại điện người đã rất nhiều, bất quá có thể ngồi ở tầng thứ hai vẫn là được vài người, hai bên Túc Lăng ba vị trí để không, cuối cùng có một vị trí người kia im lặng ngồi cũng không cùng các quan viên hàn huyên, Trác Tĩnh hiếu kỳ nhìn qua, người này nhìn thật quen mắt, hình như là cái kia đề hình ti Đan Ngự Lam đi, có thể ngồi ở đây, chức quan hẳn chắc cũng không nhỏ.

Lâu Tịch Nhan thanh âm lạnh lùng hiển nhiên làm cho Yên Như Huyền lòng có chút đau, đề xuống ủy khuất trong lòng, Yên Như Huyền nhẹ giọng trả lời: “Nghe nói người lại phát bệnh, ta rất lo lắng muốn đi hỏi thăm người, thế nhưng mẫu hậu không cho phép ta thường xuyên ra cung.”

“Thần đã không có gì đáng ngại, công chúa không cần lo lắng.” Thấy Trắc Tĩnh thối lui đến bên người Mặc Bạch, Lâu Tịch Nhan nói không nên lời cảm giác hiện tại ở trong lòng, nàng như thể “hiểu chuyện”, hẳn vì sao trong ngực lại khó chịu chứ? Lẽ nào hẳn hy vọng nàng sẽ làm cái gì sao?! Trong lòng có chút loạn, chỉ là tâm tư hẳn vĩnh viễn sẽ không làm cho người ta đơn giản đoán được.

Khẽ giơ tay lên, giữa cổ tay là một chiếc vòng ngọc ónh nhuận trong treo sắc sỡ lóa mắt, Yến Như Huyền trong lòng đánh một cái cổ vũ, đầy cõi lòng kỳ vọng hỏi: “Cái vòng tay này là người tự mình chọn sao?” Năm ngoái hẳn sai người tặng nàng một cây trâm từ kim, nàng mừng rỡ như điên, mỗi ngày đều mang theo, sau mới biết được, đó là hẳn bảo quản gia chọn, từ đó về sau nàng không có cái chiếc trâm đó nữa.

Thì ra Cảnh Táp tặng chính là vòng tay, hẳn làm sao lại hồ đồ như thế, tặng đồ đeo lên người! Đón nhận ánh mắt kỳ vọng của Yến Như Huyền, Lâu Tịch Nhan chỉ là nhẹ cười hỏi: “Công chúa thích không?”

“Người tặng, ta đều thích.” Nàng tuyệt đối không quan tâm hẳn tặng là cái gì, thế nhưng nàng quan tâm là hẳn có đúng hay không tổn tâm tư vì nàng chuẩn bị!

“Thích là tốt rồi, cung yến sắp bắt đầu rồi, công chúa về trước đi.”

Lâu Tịch Nhan có lẽ trả lời khiến Yến Như Huyền sắc mặt đen lại, thông minh như nàng, sao lại không biết, cái vòng tay này, cũng không phải là hẳn chọn! Nàng rốt cuộc đang kiên trì cái gì chứ? Bỗng nhiên phát hiện mình rất buồn cười, Yến Như Huyền khuôn mặt buồn bã đứng dậy, lúc này từng đạo cao vút thanh âm từ xa truyền đến: “Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Hóa ra đại điện còn chút ồn ào chỉ thoáng chốc liền yên lặng, mặc kệ vốn đang làm gì, tất cả mọi người đều quỳ xuống hành lễ, ngoại trừ quan viên tăng thứ hai cùng thủ vệ cung điện võ tướng có thể nửa quỳ một đầu gối, còn lại tất cả mọi người đều phủ phục trên mặt đất, Trắc Tĩnh không kịp phản ứng cũng bị Mặc Bạch lôi kéo nửa quỳ trên mặt đất. Trong cung điện duy nhất đứng, chính là thần tình hoảng hốt Yến Như Huyền.

Lâu Tịch Nhan ánh mắt tối sầm lại, lôi kéo tay Yến Như Huyền, đem nàng kéo đến bên cạnh mình, cùng lúc đó bóng dáng hoàng thượng cùng hoàng hậu cũng xuất hiện ở cửa đại điện...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cung Yến (Tái Trung)

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Từng tiếng từng tiếng hô lớn ở lúc hoàng thượng cùng hoàng hậu bước vào đại điện bắt đầu vang lên, Trắc Tĩnh thoáng ngẩng đầu, híp mắt nhìn qua, Yến Hoảng Thiêm thân mặc mình hoàng tinh ti lễ phục, thắt lưng phối bạch ngọc, đầu đội ô kim ngọc quan (chắc là mũ vàng của vua yk), hàn mâu như trước bức người, phối thượng này thân quần áo, đủ khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, trên thực tế ngoại trừ Trắc Tĩnh nhìn trộm, cũng đích xác không ai dám ngẩng đầu. Hoàng hậu nhìn qua tuổi không lớn, bộ dáng mới hơn hai mươi, kim trâm ngọc bội búi tóc cao vót, thân mặc quần áo đỏ sậm xa hoa, thêu hoa văn hình cây mẫu đơn kéo xuống làn váy, khiến nàng càng thêm đoan trang mà đẹp để quý phái, chỉ là thân phận tôn quý như nàng, cũng chỉ có thể đi theo hoàng thượng bên người, thủy chung không có thể cùng hẳn sống vai mà đi.

Trắc Tĩnh thầm than, nàng rốt cuộc mình bạch, quân vương cổ đại vì sao như vậy tin tưởng vững chắc mình là thiên tử (con trời), dễ dàng biến thành hôn quân như vậy, khi tất cả mọi người phủ phục dưới chân người, còn có thể nhớ kỹ mình là người nào, có mấy người?

Yến Như Huyền kinh ngạc nhìn chằm chằm tay mình, khuôn mặt nóng rực gần như muốn thiêu cháy, tim đập như sấm, tất cả thanh âm cũng không thể vào được tai nàng, nàng chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, vừa rồi hẳn dĩ nhiên chủ động nắm tay nàng, mặc dù chỉ là thời gian rất ngắn, thế nhưng nàng cảm nhận được hơi lạnh đầu ngón tay hẳn nhẹ nắm cổ tay nàng lực đạo mềm nhẹ, thoáng ngẩng đầu, nhìn kia trương trắng nõn tuấn lãng mặt, Yến Như Huyền biết, mặc kệ hẳn làm cho nàng cỡ nào tuyệt vọng cùng đau lòng, nàng cũng không có khả năng buông xuống hẳn, bởi vì từ lúc thật lâu thật lâu trước đây, ngoại trừ hẳn, lòng của nàng, mắt của nàng đã dung không được bất luận một nam nhân nào.

Lấy nhãn lực của hẳn, tự nhiên thấy rõ kia cung nữ là Triệu Vân công chúa, Túc Lăng giữa hàn mâu hiện lên một mặt chán ghét, nữ nhân quả nhiên chính là phiền phức, phụ nhân chỉ thấy vĩnh viễn không hiểu trường hợp thấy không rõ tình thế.

Trong tiếng hô hoán, Yến Hoảng Thiêm đã đi đến chỗ ngồi cao nhất, ở long ý ngồi xuống, hoàng hậu ngồi ở phía bên phải hẳn. Yến Hoảng Thiêm giờ lên hai tay, cao giọng nói: “Các khanh gia bình thân.”

“Tạ ơn thánh thượng.” Lại một lần nữa đều nhịp, dường như đã diễn luyện vô số lần, các đại thần đều tự mình ngồi xuống.

Rốt cục có thể đứng thẳng thân thể, Trắc Tĩnh buồn bực nhẹ xoa đầu gối, vừa rồi Mặc Bạch bỗng nhiên túm nàng, phồng chùng đầu gối cũng đã muốn thâm một mảng, mới nghĩ, ánh mắt Mặc Bạch lạnh lùng rơi vào trên tay nàng, Trắc Tĩnh bủi môi, ngưng ngừng dừng tay.

“Bắc Tề đặc phái viên yết kiến.”

Lễ quan lần nữa hết to, ở đầu kim sắc trường thâm cũng chậm rãi đi tới ba người, hai nam một nữ.

Ba người cùng mặc hoa phục, nam nhân cao gầy đứng ở phía trước, cùng với cường tráng nam nhân đứng ở hán phía sau, mà hấp dẫn đường nhìn của Trác Tĩnh, là nữ tử kia, nàng tuyệt đối là một đại mỹ nhân làm cho người khác không thể bỏ qua, không phải nói ngũ quan có bao nhiêu tinh xảo, mà là loại này khí thế, mục như điểm nước son, mắt như thủy thủy, ở giữa lưu chuyển, dẫn nhân chú mục.

“Khung đế vạn phúc.” Ba người nửa quỳ hành lễ.

Yến Hoàng Thiêm cao giọng trả lời: “Bình thân, ban ngồi.”

“Tạ ơn Khung đế.”

Ba người ngồi xuống vị trí, đúng là ba chỗ trống bên người Túc Lăng, cao gầy nam tử quay sang Túc Lăng hơi chấp tay, Túc Lăng mặt lạnh như trước, chỉ là hơi gật đầu đáp lễ.

Túc Lăng có chút vô lễ đáp lại nam tử cũng không thêm để ý, ưu nhã ngồi xuống.

Yến Hoàng Thiêm thanh âm lần nữa vang lên: “Vài vị đường xa mà đến, trước ném thử Khung Nhạc đặc biệt có trầm hương giai nhưỡng, ban thưởng rượu.”

“Tạ ơn Khung đế ban thưởng.”

Ba cung nữ mặc lam sắc cung trang tay cầm bầu rượu, đi tới bên cạnh bàn, nửa quỳ vì bọn họ châm rượu.

Quả nhiên dù là cổ đại hay hiện đại, yến hội vĩnh viễn đều buồn chán cùng vô vị như vậy, khác nhau là trước đây nàng... ít nhất... còn có thể ngồi ăn, muốn đi thì đi, hiện tại chỉ có thể đứng... Trác Tĩnh buồn chán đánh một cái ngáp, ánh mắt đảo đến cung nữ đối diện, Trác Tĩnh hơi thở run lên, nữ tử kia rót rượu cho công chúa, trên mặt dĩ nhiên cũng có hai đạo vết đao rõ ràng, giống nhau là ở má phải, nàng có thể Thanh Linh không?!

Chú ý tới người nữ tử kia, tự nhiên không chỉ có là Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan trong mắt cũng lướt qua một mặt kinh ngạc, nàng kia hẳn là Thanh Linh đi, nàng cùng Thanh Phong vô luận thân hình bộ dạng đều rất giống, khác nhau chính là, Phong nhi trong mắt toát ra chính là lãnh lạnh ở giữa mang theo ngạo nghễ, mà giữa đôi mắt nàng tràn ngập tuyệt vọng lạnh lùng cùng lạnh nhạt.

Thế nhưng vì sao nàng sẽ ở trên yến hội, còn để nàng hầu hạ Bắc Tề công chúa? Là hoàng thượng muốn lãng nhục nàng? Lâu Tịch Nhan không hiểu nhìn thoáng qua Yến Hoàng Thiêm, từ trong mắt hắn, Lâu Tịch Nhan cũng thấy được một tia vô cùng kinh ngạc, xem ra không phải là hán an bài, như vậy người an bài chỉ có hoàng hậu.

Việc hậu cung, không phải là chuyện hán phải quản, phía sau Thanh Phong không có động tác gì lớn, Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng che xuống ánh sáng trong mắt, tĩnh quan kỳ biến. (Yến tĩnh quan sát xem biến đổi.)

Có thể là ánh mắt Trác Tĩnh quá mức nồng cháy, hoặc cũng có thể là tâm linh tương thông, cung nữ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cùng tầm mắt Trác Tĩnh chạm vào nhau.

Thấy rõ khuôn mặt Trác Tĩnh, nữ tử hai tròng mắt phút chốc tròn tròn, trong tay bầu rượu thiếu chút nữa ngã đổ, thấy biểu tình của nàng, Trác Tĩnh tâm trạng cũng nguội lạnh, nàng hẳn là Thanh Linh nhưng cũng không phải Cố Vân, nếu như nàng là Cố Vân, sẽ không nhận ra mình khi đã hoàn toàn thay đổi khuôn mặt, lãnh tính như Cố Vân cũng tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra kích động như vậy, làm cho người ta nhìn ra tâm tư của nàng.

Trác Tĩnh thất vọng thu hồi đường nhìn, nữ tử cũng hoảng sợ phát giác đến mình quá mức luống cuống, cúi đầu, bất quá bà vai hơi phập phồng cũng có thể nhìn ra tâm tình của nàng kích động như thế nào.

Ba người một ngụm uống cạn rượu ngon trong chén, Bắc Tề tam hoàng tử Húc Tầm Tư cung kính cười nói: “Quả nhiên là rượu ngon! Hương thơm nồng đậm, nhập khẩu miên hoạt. Lần này đại biểu Bắc Tề đến đây chào hỏi, có thể kiến thức Khung Nhạc cường đại cùng phong phạm của đại quốc to lớn, ta chờ vui lòng phục tùng, hy vọng có thể mượn cơ hội này, biểu đạt quốc gia của ta đối Khung Nhạc thần phục chí tâm (chắc ý một lòng thần phục).”

Yến Hoàng Thiêm chậm rãi gật đầu, một bộ dáng hiểu rõ, ngoài miệng cũng nhiệt tình trả lời: “Bắc Tề là Khung Nhạc nước láng giềng, hai nước trao đổi đặc phái viên, lui tới nhiều hơn cũng là chuyện tốt, tam hoàng tử nếu đã tới Khung Nhạc, không ngại du lịch một phen, Khung Nhạc vẫn là có chút cảnh đẹp.”

Yến Hoàng Thiêm căn bản không tiếp lời nói của hắn, Húc Tầm Tư trong lòng đã sáng rõ, theo hắn nói, hắn đối kết minh thể hiện cũng không quá nhiệt tâm, Húc Tầm Tư cười nói: “Đa tạ ý tốt của Khung đế, Khung Nhạc diện tích lãnh thổ bao la, sơn ca tú mỹ, tự nhiên là vô cùng xinh đẹp, lần này đến đây, thất muội cũng có ý chuẩn bị một chi thủ tự vũ (điệu múa), chúc Khung Nhạc hưng thịnh, nguyện hai nước muốn đời kết làm bạn.”

“A?” Nhanh như vậy đã dùng mỹ nhân kế? Yến Hoàng Thiêm hán mầu khẽ nâng, cười to nói: “Vẫn nghe nói thất công chúa vũ kỹ trác tuyệt, trăm hôm nay sẽ hảo hảo thưởng thức thưởng thức.”

“Yên Vân bêu xấu.” Nữ tử tự nhiên trang nhã, ưu nhã đứng dậy hướng kim ti trường thâm đi đến, ngênh thị Yến Hoàng Thiêm, thế nhưng nàng cũng không có bắt đầu nhảy, nàng lại... Khê kéo vạt áo! Trác Tĩnh kinh ngạc, vị công chúa này cũng quá lớn mật? Làm trò trước mặt mọi người cời áo — tháo thắt lưng... Nàng nhảy sẽ không là thoát y vũ chứ...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cung Yến (Hạ Trung)

Nếu như là thoát y vũ, nàng nhưng thật ra rất có hứng thú nhìn, Trác Tĩnh hăng hái bùng bùng nhìn chăm chăm kim ti thăm thượng, mỹ nữ chậm rãi cời đai lưng, đang lôi kéo chính mình ngoại bào, theo động tác của nàng, áo choàng hoa lệ lạng yên rơi xuống, lộ ra bên trong bán trong suốt váy mỏng màu đỏ tươi, vải vóc ít ỏi không chỉ có phiêu dật xinh đẹp, càng đem vóc người lồi lõm của nàng hiện ra trước mắt mọi người.

Nữ tử tự nhiên tiêu sái đến chính giữa, thanh âm trong trẻo mang theo ý cười, nói: “Nhạc sư, thỉnh tấu một khúc lễ nhạc, chỉ cần tiếng trống, cái khác nhạc khí không cần.”

Hướng về Yến Hoàng Thiêm thì lễ một cái, nữ tử từ từ trong tay áo lấy ra một mặt ti đái (dây lụa) đỏ tươi đeo vào cổ tay, phát ra có thể dài khoảng tám chín thước đi (>1m8), thể nhưng ti đái cực mỏng.

Trác Tĩnh có chút hiếu kỳ, ti đái càng mỏng muốn huy vũ đứng lên càng khó, nữ tử này nhìn yếu ớt như vậy, có thể huy vũ được sao?

Trác Tĩnh còn đang suy nghĩ, theo nhạc sư một tiếng vang lên, nữ tử một cái khẽ nhảy, trong tay ti đái phảng phất như có sinh mệnh giống nhau, phất chốc bay lượn, nghiêng hợp nhịp điệu, mị nhãn long lanh linh động như miêu giống nhau thỉnh thoảng phiêu hướng Yến Hoàng Thiêm, vận vẹo vòng eo uyển chuyển, như xà giống nhau kiều nhuỷ, trong tay trường ti đái theo nhịp trống mềm mại vũ động, nhất là nàng mỗi lần toát ra xoay tròn đều là giẫm theo nhịp trống, chỉ là một tiếng trống, nàng cũng có thể đem điệu múa phát huy đến cảnh giới như vậy, không chỉ không lộ ra đơn điệu mà ngược lại càng rạng rỡ.

Bốn phía tiếng kinh hô liên tiếp, Trác Tĩnh trước mắt sáng ngời, nàng không thể không nói, nữ tử này tuyệt đối là cực phẩm. Đem tư thái xinh đẹp cùng tiếng trống mạnh mẽ xảo diệu kết hợp cùng một chỗ, mỗi lần nghe một tiếng trống, kia mặt đỏ bùng ti đái tựa hồ cũng đồng thời dây dưa trong lòng người, nhẹ nhàng, ngửa ngửa, không nói nam nhân sẽ nhìn đến huyết mạch phun trào, ngay cả nàng cũng có chút khó thở, điệu múa này tuyệt đối so thoát y vũ muốn cao hơn nhiều lắm.

Trác Tĩnh nhìn Lâu Tịch Nhan phía trước chỉ có thể thấy bóng lưng gầy gò của hắn, thấy không rõ vẻ mặt, đối diện Túc Lăng như trước hé ra khuôn mặt lạnh lùng không thay đổi, ánh mắt lãnh ngạo nhìn chăm chăm mỹ tửu trong tay, tựa hồ nó so với bất luận cái gì mỹ nhân đều càng mê người.

Hướng lên phía trên cao kia Yến Hoàng Thiêm, hắn nhưng thật ra nhìn chăm chăm mỹ nhân không tha, đáng tiếc trong mắt lưu chuyển bất quá là một loại nghiền ngẫm hứng thú khi nam nhân nhìn thấy con mồi, cũng đúng, nữ nhân làm lễ vật cho hắn còn có thể ít sao? Trác Tĩnh thầm than, thực sự đáng tiếc đại mỹ nhân như vậy...

Cuối cùng một tiếng trống kết thúc, nữ tử bỗng nhiên phịch một tiếng, thẳng tắp ngã nằm úp sấp trên mặt đất, trên đại điện, mọi người đều nín thở nhìn chăm chăm mặt lệ ảnh trên mặt đất.

Không thích hợp, nàng vừa rồi vũ đạo cực kỳ linh động, này cuối cùng kết thúc tạo hình cũng quá mất tiêu chuẩn đi! Trác Tĩnh đứng thẳng thân thể, thanh mâu hí lại, âm thầm quan sát đến nữ tử nhất cử nhất động, qua thật lâu, nữ tử cũng không có đứng dậy, giữa các đại thần truyền đến nho nhỏ tiếng nghị luận.

Húc Yên Vân thật lâu bất động, Húc Tầm Tư rốt cục nhịn không được đứng dậy tiến lên, ở bên người nàng nhẹ gọi: “Thất muội?”

Húc Yên Vân không có đáp lại, Húc Tầm Tư đem nàng nhẹ nhàng nâng dậy, nàng vẫn là mềm mại nằm ở trong lòng hắn, Húc Tầm Tư giữa đôi lông mày nhíu chặt, vỗ nhẹ gương mặt nàng, đang muốn kêu nàng, đã thấy Húc Yên Vân bỗng nhiên co giật, tay chân cứng ngắc, sắc mặt vốn ửng hồng cũng dần dần chuyển sang màu tím bầm, tiếp đó rõ ràng là khó thở, Húc Tầm Tư cũng luống cuống tay chân, vội la lên: “Thất muội ngươi làm sao vậy?”

Húc Yên Vân không thể đáp lại hắn, con mắt phất chớp tròn tròn, đôi mắt vốn linh động dần mất đi kiêu mị, tràn đầy tơ máu cùng sợ hãi. Tay cứng ngắc gắt gao nắm lấy yết hầu, hai chân vô ý thức gãy dựa...

Trác Tĩnh kinh hãi, nàng là vốn có bệnh không tiện nói ra sao? Nhưng như vậy không giống như là bệnh gì phát tác, ngược lại giống như là — trúng độc.

“Thất muội!”

Rốt cục Húc Yên Vân bất động, hai mắt tròn tròn trừng mắt nhìn phía trước. Tất cả phát sinh quá nhanh, mọi người trong đại điện không kịp phản ứng.

“Ngự y, truyền thất công chúa chẩn bệnh.” Yến Hoàng Thiêm thanh âm lạnh lùng nặng nề vang lên, trên mặt nhìn không ra lúc này hắn nghĩ gì.

“Dạ”. Hai ngự y nhanh chóng chạy tới, kiểm tra Húc Yên Vân mạch đập, khuôn mặt vốn bình tĩnh bỗng chốc trở nên ngưng trọng, tỉ mỉ bắt mạch thật lâu, rốt cục buông tay ra, quay sang tên ngự y khác thấp giọng nói mấy câu, ngự y kia lập tức bắt mạch, sau hồi lâu, hai người ánh mắt nhìn nhau, đều không

dám nói.

Xem biểu tình bọn họ, Húc Tầm Tư cảm giác được không thích hợp, vội la lên: “Nàng làm sao vậy?”

“Thất công chúa nàng...” Hai người nuốt nuốt nước bọt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Nói!” Yên Hoàng Thiêm gầm nhẹ một tiếng, hai gã ngự y lập tức nhào tới trên mặt đất, nom nớp lo sợ đáp: “Đã khí tuyệt bỏ mình.”

Đại điện một mảnh ồ lên.

“Chết tiệt!” Yên Hoàng Thiêm tức giận quăng ly rượu xuống dưới đất, trong đại điện lập tức không tiếng động.

Gắt gao ôm chặt nữ tử trong lòng, Húc Tầm Tư tựa hồ còn chưa thể tỉnh táo lại, nhìn chăm chăm ngự y, ép hỏi: “Điều đó không có khả năng, thất muội tử nhỏ tập vũ, thân thể luôn luôn tốt, thế nào lại bỗng nhiên khí tuyệt bỏ mình chứ?”

Ngự y đầu cũng không dám nâng, thật lâu sau mới run run trả lời: “Thất công chúa là... Thân trúng kịch độc mà chết.”

Trúng độc mà chết? Thanh âm hít không khí lần nữa vang lên, chỉ là ai cũng không dám nói, dù sao công chúa một quốc gia ở trên đại điện trúng độc mà chết, này thật sự là...

Húc Tầm Tư dương mắt nhìn thoáng qua Yên Hoàng Thiêm, ánh mắt che đầy một tia dị thường, trầm giọng trả lời: “Này... càng thêm không có khả năng đi.”

Trong mắt hiện lên một tia hơi giận, Yên Hoàng Thiêm lạnh giọng hỏi: “Thất công chúa trúng độc gì?”

“Này...”

Không kiên nhẫn nhìn bóng người im lặng co quắp thành một đoàn trên mặt đất, Yên Hoàng Thiêm lạnh giọng nói: “Áp a áp ứng cái gì, nói.” Thực sự là một đám phế vật. Hắn đường đường là đại quốc, chẳng lẽ còn muốn trước mặt người ngoài mất mặt phải không?

Hai người nhìn nhau, cũng không dám đáp lời, chỉ có thể càng thêm phủ phục trên mặt đất, trên đầu mồ hôi không ngừng chảy xuống, độc này bọn họ là trăm triệu không dám nói!!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Cung Yên (Hoàn Trung)

Lâu Tịch Nhan cùng Túc Lăng nhìn nhau một cái, sau đó đều tự động tránh đường nhìn, đều là tình quan kỳ biến, bởi vì lúc này thân là đề hình ti Đan Ngự Lam đã đứng dậy, hướng chỗ thất công chúa ngã xuống bước đến.

Ngự y sợ đến không nói nên lời, quần thần im lặng không nói, Yên Hoàng Thiêm đang muốn tức giận, Đan Ngự Lam thanh âm trong trẻo mà bình tĩnh hợp thời vang lên: “Công chúa trước khi chết tử chi co quắp, cắn chặt hàm răng, hít thở không thông, sắc mặt xanh tím, sau đó hai mắt lờ ra, tử chi cương lạnh, hẳn là trúng xà độc mà chết. Mà xà độc có thể ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy độc phát chỉ có xích hoàn ti trùng mà thôi.”

Quả nhiên là trúng độc. xem qua trạng thái biểu hiện ra ngoài của người chết, Trác Tĩnh cũng là phán đoán như thế, bất quá nàng có chút không rõ chính là vụ án nọc độc chỉ từ rất nhiều, thế nhưng giống Thất công chúa phát tác nhanh như vậy rất ít thấy, chính nàng trước đây cũng đã trúng xà độc? Cũng không có khả năng, lúc nàng ta bắt đầu khiêu vũ hoàn toàn không có dị trạng.

Trác Tĩnh lâm vào trong suy nghĩ của chính mình, nhưng đám quần thần khi nghe Đan Ngự Lam nói ra “Xích hoàn ti trùng”, lại một lần nữa bắt đầu ồn ào, Trác Tĩnh thầm nghĩ xích hoàn ti trùng là độc vật gì ?

“Đan đề hình, Bắc Tề công chúa ở đại điện Khung nhạc bỏ mình, sự tình này không cho phép khinh suất! Việc này giao cho người toàn lực tra rõ, nhất định phải tìm ra hung thủ thật sự giết hại công chúa.” Dựa theo Đan Ngự Lam báo ra tên độc, Yên Hoàng Thiêm thanh âm mặc dù vẫn như trước duy trì uy nghi của vua một nước, nhưng sắc mặt cũng là trong nháy mắt tối sầm lại.

Nửa quỳ trên mặt đất, Đan Ngự Lam lớn tiếng trả lời: “Thần lĩnh chỉ.”

Húc Tầm Tư lao thẳng đến thi thể ôm chặt trong lòng tựa hồ cũng khôi phục một ít lý trí, trên khuôn mặt trẻ tuổi đúng là khí phách cùng tôn nghiêm mà thân một hoàng tử quốc gia nên có, ngẩng đầu nhìn thẳng Yên Hoàng Thiêm trên cao, lạnh giọng nói: “Nếu ta nhớ không lầm, xích hoàn ti trùng là độc vật đặc biệt của Khung Nhạc, thất muội hôm nay chết thảm ở trên đại điện Khung Nhạc, Bắc Tề cả gan, thỉnh Khung đế cho chúng ta một lời giải thích, Đan đề hình tự mình thẩm tra xử án, Húc Tầm Tư không có bất luận ý kiến gì, thế nhưng hy vọng Đan đề hình có thể hiện tại ở trước mặt ta thẩm tra xử án.”

“Chuẩn!” Việc đã đến nước này, yêu cầu này cũng không quá phận, dù sao nói như thế nào công chúa chết ở trên điện là sự thật.

“Trên đại điện, tại sao có độc xà?! Công chúa vừa rồi còn hoàn hảo, cũng chỉ uống qua một ly rượu, chẳng lẽ trong rượu này có độc!” Thanh âm thô ráp ở trong đại điện rộng lớn vang lên, lại cũng có thể chấn đau lỗ tai mọi người, có thể thấy này thanh âm cực lớn.

Mọi người hướng phía người nói nhìn qua, là một đặc phái viên khác của Bắc Tề, trưởng tử đại tướng quân Hồ Chương Ngự Hồ Hi Ngang, hần thân hình cùng thanh âm thô kệch như nhau, trong tay hần cầm là bình rượu công chúa uống qua, khác hẳn với Húc Tầm Tư kiềm chế, trên mặt hần tức giận không hề che giấu.

Đan Ngự Lam hướng hần đi đến, lấy bình rượu trong tay hần, quay sang người hầu đi theo nói nhỏ vài câu, sau đó thấy người hầu vội vã chạy đi.

Trác Tinh dùng vai khẽ đụng Mặc Bạch bên người, thấp giọng hỏi: “Xích hoàn ti trùng là vật gì vậy?”

Mặc Bạch vốn không muốn để ý nàng, thế nhưng nhìn nàng một cái lại thấy trong mắt nàng hàm chứa tinh quang, nhìn chăm chăm thi thể nữ tử trên mặt đất cùng nàng bình thường có chút khác biệt, Mặc Bạch trầm mặc một lúc, cuối cùng vẫn là nhẹ giọng nói: “Xích hoàn ti trùng là một loại độc xà đặc biệt ở Tây Bắc Khung Nhạc, bởi vì hình thể của nó nhỏ, so với ngón tay còn nhỏ hơn một chút, chiều dài chưa đầy hai li thước (46mm), cho nên dân bản xứ gọi nó là trùng. Loại xà này sống ở cống ngầm khe đá, nơi vô cùng lạnh, chỉ có ban đêm mới xuất hiện, quanh năm không gặp ánh mặt trời, toàn thân đỏ đậm, độc tính rất mạnh, bị nó cắn lập tức mất mạng, cho dù chỉ là đụng tới hoặc là lỡ chạm da nó, cũng như nhau đều phải chết không thể nghi ngờ.”

Đụng tới nó phải chết không thể nghi ngờ? Trác Tinh cả kinh, nhìn về phía Mặc Bạch, vội la lên: “Trên tay không có miệng vết thương, đụng tới da nó cũng sẽ trúng độc.”

Mặc Bạch không nói gì, chỉ lạnh lùng gật đầu.

Thật là loại độc lợi hại, giống nhau xà độc chính là thần kinh độc tố hoặc huyết dịch tuần hoàn độc tố*. có lợi hại hơn chính là hai loại đều bao gồm mà thôi, thế nhưng đụng tới da cũng sẽ trúng độc, chẳng lẽ còn có tính ăn mòn thâm thấu? Trác Tinh âm thầm đáng tiếc, thời đại này không có thiết bị làm kiểm nghiệm chất độc, nếu không nàng có thể hảo hảo nghiên cứu chút!

(*Thần kinh độc tố, huyết dịch tuần hoàn độc tố: theo t nghĩ chắc là hai con đường nọc độc dẫn vào người nhưng k rõ lắm, tìm thì chỉ thấy nói là hai loại độc tố: ‘thần kinh độc tố là độc tố gây ức chế thần kinh’, ‘huyết dịch tuần hoàn độc tố là độc tố gây rối loạn đông máu’.)

Không biết Đan Ngự Lam có hay không có kỳ chiêu, Trác Tinh ngẩng đầu hướng về phía Đan Ngự Lam trước mắt.

Người hầu cầm tới một cái đĩa sứ màu trắng, còn có một cây ngân châm khoảng chừng dài hơn 10cm.

Chỉ thấy hần đem rượu trong bình đổ vào trên đĩa, vốn hần là trong veo liền phiếm trừ nhàn nhạt hồng sắc ở trong chén đồng nhìn không ra tới, cầm trong tay ngân châm đặt ở trên đĩa, ngân châm bị rượu bao phủ lập tức biến thành màu đen, Đan Ngự Lam lấy ngân châm ra, dùng khăn trắng chà lau một lúc, ngân châm vẫn đen thui như trước.

Trác Tinh khẽ nhíu mày, có thể khẳng định là này trong độc chứa chất lưu huỳnh rất nặng, ngân châm mới có thể biến thành màu đen, ngoài cái này còn có thành phần gì nữa chứ?! Trác Tinh tiếp tục quan sát, đáng tiếc Đan Ngự Lam không có làm động tác nào tiếp theo.

Hồ Hi Ngang sớm đã không nhịn được, vội la lên: “Trong rượu có độc hay không?!”

Thu hồi ngân châm, Đan Ngự Lam không có bất luận giải thích gì, đúng sự thật nói: “Ngân châm đen thui, rượu màu hồng, mùi có vị tanh, trong rượu đích xác là xích hoàn ti trùng chí độc.”

Trác Tinh lần nữa nhìn này đề hình ti mới gặp mặt một lần, hiểu kỳ người này thật đặc biệt, xích hoàn ti trùng rõ ràng chính là độc vật đặc biệt của Khung Nhạc, hần làm sao còn có thể đáp như vậy thản nhiên, không phát hiện kia hai người ngự y, bây giờ còn run rẩy đâu! Hần thật sự là như vậy ngay thẳng hay đối với chính mình rất tự tin, tự nhận có thể hóa giải nguy cơ lần này?

Vừa nghe Đan Ngự Lam khẳng định có độc, Hồ Hi Ngang nổi giận gầm nhẹ lần nữa vang lên: “Kia nhất định có người ở trong rượu hạ độc! Các người đem người giao ra đây!”

Hồ Hi Ngang làm càn như vậy, Yến Hoàng Thiêm có thể bắt hần giam giữ, thế nhưng lúc này làm như vậy, chẳng phải càng thêm bôi nhọ phong phạm quốc gia, khi dễ tiểu quốc, lan truyền ra ngoài hần làm sao đối mặt lục quốc? Yến Hoàng Thiêm sắc mặt càng ngày càng tối, như khúc đạo đầu của bão tố, đại điện lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Một đạo giọng nữ trong trẻo nhu hòa vang lên, hóa giải tia ngưng trọng làm bầu không khí ngột thở này: “Trên cung yến, rượu lại bị hạ độc, là bản cung thất trách, Ngô tổng quản, đem nô tài chạm qua bình rượu của công chúa cấp bản cung áp lên đây.”

Trường hợp như vậy, vốn hoàng hậu là không nên nói, thế nhưng làm một quốc gia chi mẫu, lại là chuyện phát sinh trong cung, nàng nói mấy câu cũng không có gì, sự xuất hiện của nàng cũng làm hòa hoãn bầu không khí một chút.

“Dạ.” Nhìn thoáng qua biểu tình của hoàng thượng, hần không có ngăn cản, Ngô Vinh lập tức xoay người rời đi.

Quả nhiên mấy người thị vệ áp nô tài lên trên điện, Thanh Linh cũng bị áp lên quỳ trên mặt đất, ba nô tài kia sớm đã sợ đến không còn hình dạng, quỳ rạp trên mặt đất không ngừng hô: “Hoàng hậu nương nương tha mạng, chúng nô tài chỉ phụ trách rót rượu vào bình, cũng không biết một bầu rượu là đưa

cho công chúa, dù cho nô tài một trăm lá gan, nô tài cũng không dám hạ độc!!”

Khác hẳn với ba nô tài chân chó cầu xin tha mạng, Thanh Linh thẳng tắp quỳ, một câu cũng không nói, mặt không biểu tình lộ vẻ lạnh lùng.

Hoàng hậu híp mắt, nhìn về phía Thanh Linh, lạnh giọng nói: “Thanh Linh, ngươi là nữ nhân Hạo Nguyệt đưa vào cung, hiện tại bị biếm làm cung nữ, có đúng hay không trong lòng sinh oán hận, độc hại Bắc Tề công chúa, hay là quốc chủ Hạo Nguyệt sai sử ngươi mưu hại Bắc Tề công chúa, gây xích mích quan hệ giữa Khung Nhạc cùng Bắc Tề.”

Như trước cúi đầu, Thanh Linh chỉ lạnh lùng phun ra ba chữ: “Ta không có.”

“Đêm qua ngươi nỗ lực ám sát hoàng thượng, còn dám nói không có ác ý? Bản cung cho ngươi thêm một cơ hội, ngươi làm cái gì, thực sự nhận tội, bản cung miễn cho ngươi da thịt chịu khổ!”

Nàng vẫn cho rằng tỷ muội của nàng đã chết, nàng một người ở lại trên đời còn có ý nghĩa gì, chết đối với nàng mà nói là một loại giải thoát, thế nhưng hôm nay nàng gặp được nàng ấy, nàng quyết không thể để hoàng hậu đem tội danh đổ lên đầu nàng, nếu không nhất định sẽ hại các nàng, cũng hại bách tính vô tội Hạo Nguyệt!

Qua thật lâu, Thanh Linh rút cuộc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía cao cao tại thượng, nữ nhân giả vờ thương hại nhưng kỳ thật giả tạo độc ác kia mang theo một mặt cười nhạt, Thanh Linh lớn tiếng trả lời: “Đêm qua ta ta chỉ không cẩn thận đánh vỡ một bình hoa, cắt thương hoàng thượng, không làm tròn bổn phận hầu hạ, hoàng thượng giận dữ, đem ta hạ xuống làm cung nữ, mà hôm nay ta đứng ở chỗ này cấp Bắc Tề công chúa châm rượu, hoàn toàn là ý chí của hoàng hậu nương nương, trước đó ta cũng không hề hay biết, nếu như nói độc là ta hạ kia cũng là hoàng hậu nương nương an bài.”

“Làm càn!” Hoàng hậu sắc mặt đại biến, vốn thanh âm coi như hòa ái lúc này cũng đặc biệt chói tai: “Nha đầu to gan hồ ngôn loạn ngữ, xem ra không dụng hình ngươi sẽ không nói lời nói thật!”

Hoàng hậu mới nói xong, thị vệ đứng ở bên cạnh đã vọt tới, đem Thanh Linh gắt gao đè lên mặt đất.

Trác Tĩnh trong lòng căng thẳng, vừa rồi còn khen ngợi Thanh Linh trả lời cơ trí, hiện tại liền thay nàng lo lắng. Nhìn về phía Yến Hoàng Thiêm, hẳn như trước mặt không biểu tình, không có đối với Thanh Linh biểu hiện ra chút thương hại, cũng đúng hoàng hậu này một chiêu xem như giúp hắn một đại ân, Thanh Linh là người Hạo Nguyệt quốc, nếu như tất cả đổ lên đầu nàng liền quá hoàn mỹ, tất cả cùng Khung Nhạc không có quan hệ! Bắc Tề muốn tìm người tính sổ, cũng chỉ có thể tìm Hạo Nguyệt!

Thế nhưng nàng có thể để bọn họ cứ như vậy đem tội danh áp đặt lên nàng ấy sao? Nhìn nàng thụ hình?

Không thể!

Có một thanh âm một mực vang lên trong lòng, trong đầu kêu gào, có thể là huyết thống kêu gọi, có thể là Trác Tĩnh chính mình lương tâm không cho phép, nói chung, Trác Tĩnh biết, nàng, không thể khoanh tay đứng nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Cung Yến (Hạ)

Hai người thị vệ cao lớn thô lỗ đem Thanh Linh áp trên mặt đất, cánh tay nhỏ gầy gần như bị bẻ gãy, Thanh Linh cắn chặt răng, gầy yếu thân thể lui thành một vòng nhỏ, cũng không chịu lên tiếng cầu xin, mang theo một tia khàn khàn thanh âm lạnh lùng kêu lên: “Ta không có hạ độc.”

Nàng không có, cũng sẽ không thừa nhận, cho dù đem cánh tay của nàng bẻ gãy, nàng cũng sẽ không thừa nhận!

Đau đớn khiến khuôn mặt nàng vốn trắng nõn càng thêm tái nhợt, môi bị nàng cắn đến chảy máu.

Nhìn nữ tử trên mặt đất quật cường khuất nhục lại ẩn nhẫn kiên nghị, Trác Tĩnh trong mắt xẹt qua một tia yêu thương, chỉ là nàng mới bước một bước, bên người thoát nhìn triệt để bỏ qua nàng Mặc Bạch xác thực so với nàng nhanh hơn, ngăn trở trước thân nàng.

Trác Tĩnh cước bộ bị kiềm hãm, hướng bên trái bước một tí, Mặc Bạch dường như phía sau có con mắt giống nhau, bóng dáng di động cực nhanh lần nữa ngăn trở lối đi của nàng, sau vài lần, Trác Tĩnh cũng có chút buồn bực, đang muốn đẩy Mặc Bạch ra, đã thấy Lâu Tịch Nhan ngồi ở phía trước bỗng nhiên quay đầu.

Chống lại hấn sâu thăm trầm tĩnh mát, lướt qua vai Mặc Bạch, ánh mắt Lâu Tịch Nhan thật sâu nhìn nàng, đầu không dấu vết nhẹ lắc một chút, Trác Tĩnh ở trong ánh mắt hắn thấy được một loại lực lượng khiến lòng người yên tâm, bởi vì... loại sức mạnh này, Trác Tĩnh rốt cuộc dừng cước bộ, lần nữa chậm rãi lui về thạch trụ phía sau, lòng của nàng lúc này có chút mờ mịt cùng nghi hoặc, nàng lại bởi vì một ánh mắt, liền tin tưởng hắn sẽ vì nàng xử lý tốt chuyện này.

Yến Như Huyền vẫn gắt gao níu chặt váy, nằng thật không ngờ, sẽ thấy một màn như vậy, người vừa rồi còn sinh động bỗng nhiên chết ngay trước mặt mình, nằng thật sự rất sợ, rất muốn hét lên chói tai, thế nhưng bởi vì có hấn bên người, cho dù thân thể còn đang không ngừng run rẩy, Yến Như Huyền trong lòng cũng không có nhiều lắm sợ hãi.

Thế nhưng Nhan ca ca đang nhìn gì thế? Mà hấn cũng chỉ nhìn thoáng qua, lại quay đầu trở về, Yến Như Huyền giương mắt nhìn lại, chỉ thấy thiếp thân thị vệ của Nhan ca ca mà thôi, lại nhanh chóng cúi đầu, nằng không dám nhìn trên đại điện thi thể hai mắt tròn tròn, thật là đáng sợ!!

Bên này ánh mắt giao hội, sóng ngầm bắt đầu khởi động, bên kia đã là lửa giận ngập trời. Rõ ràng chính là hầu gái ti tiện, còn một bộ dáng thanh cao kiên cường, hoàng hậu hừ nhẹ một tiếng, quát lớn: “Ta thật muốn xem ngươi có thể mạnh miệng đến khi nào! Người đâu!”

Ba thái giám lập tức tiến lên nghe lệnh, Trác Tĩnh trong lòng lại run lên, cũng may Lâu Tịch Nhan không có khiến nằng thất vọng, bóng dáng cao gầy chậm rãi đứng lên, thanh âm trầm thấp không nhanh không chậm vang lên: “Hoàng hậu nương nương bớt giận, không nên vì một cung nữ tức giận. Không bằng đem người giao cho Đan đề hình, để hấn đến thẩm tra, cũng miễn cho ngài lại tức giận hại thân.”

Liên thiếu chút nữa là có thể giáo huấn nữ nhân này không coi ai ra gì thật tốt, hoàng hậu sắc mặt rõ ràng tối sầm lại, cả triều văn võ, duy nhất có hai người không thể đắc tội, một người là Lâu Tịch Nhan, một người là Túc Lăng! Lâu Tịch Nhan đã nói, nằng không thể không nể mặt mũi hấn, âm thầm cắn răng, hoàng hậu vẫn là ưu nhã gạt đầu, trả lời: “Vẫn là Lâu tướng chu đáo, những người này liền giao cho Đan đề hình đi.”

Lâu Tịch Nhan yên ổn ngồi xuống, một bộ dáng không có việc gì, Đan Ngự Lam chỉ có thể tiến lên, ôm quyền trả lời: “Vi thần nhất định toàn lực thẩm ra xử án.” Lâu tướng không hổ là Lâu tướng, cuối cùng là hợp lẽ đem cái cục diện rối rắm này giao cho hấn! “Người đâu, trước giải bọn họ qua một bên.”

Thanh Linh bị kéo lên, cùng mấy người thái giám cùng nhau bị kéo sang một bên, Thanh Linh rốt cục có cơ hội thấy rõ bộ dáng Lâu Tịch Nhan, quả nhiên phong thần tuấn lãng, khí vũ hiên ngang. Thanh Linh rốt cuộc vui mừng cười, nằng ấy theo hấn, hấn là sẽ không bị khổ!

Đan Ngự Lam không đề cập tới thẩm vấn nạn nhân mà thẳng tắp hướng thất công chúa còn nằm ở trong lòng Húc Tầm Tư đi đến, hơi khom người, chấp tay thi lễ thấp giọng nói: “Thất công chúa, đắc tội.”

Đề lại tay Đan Ngự Lam đang vươn tới, Húc Tầm Tư nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Thu hồi tay, Đan Ngự Lam giải thích nói: “Thất công chúa trúng độc mà chết, hấn là nên nhanh chóng kiểm nghiệm thi thể, để bảo lưu chứng cứ lúc đầu.”

Giữa đôi lông mày một lần nữa nhú lại, luôn luôn nhã nhặn Húc Tầm Tư tựa hồ cũng tức giận: “Là ngươi nói thất muội là trúng độc mà chết, trong rượu chứng thực có độc, ngươi còn muốn phải kiểm nghiệm như thế nào?”

“Tam hoàng tử yên tâm, Đan mạo làm chỉ là bình thường kiểm tra thi thể, đối thi thể biểu hiện trạng thái, thi thể có vết thương khác hay không... cho người ghi lại, chuẩn bị lúc tra án dùng đến, sẽ không thương tổn đến thi thể công chúa. Nếu tam hoàng tử lo lắng, có thể quan sát.”

Thanh Linh tạm thời không có nguy hiểm, Trác Tĩnh cũng đem đường nhìn chuyển hướng về phía bên này, Đan Ngự Lam nói không sai, loại án mạng trúng độc này, càng sớm kiểm tra thi thể thay đổi càng ít, hơn nữa mặc kệ là án tử loại nào, làm tốt kiểm nghiệm thi thể đều phi thường trọng yếu.

Trác Tĩnh đối Đan Ngự Lam càng thêm khen ngợi, đáng tiếc có người cũng là sắc mặt dọa người: “Nói như vậy ngươi muốn cởi quần áo kiểm tra?”

Đan Ngự Lam một bộ chính khí, không chút nào ngượng ngừng trả lời: “Đúng vậy.”

“Không được!” Húc Tầm Tư gầm nhẹ! Nhẹ nhàng buông thi thể thất công chúa, Húc Tầm Tư cúi xuống ngoại bào chính mình, che lại thi thể quần áo đơn bạc, đứng dậy đi tới giữa đại điện, lướt qua Đan Ngự Lam, quay lên Yến Hoàng Thiêm cao giọng nói: “Ta Bắc Tề tuy rằng là tiểu quốc, thế nhưng thất muội nói như thế nào cũng là công chúa tôn quý của quốc gia ta, ta tuyệt đối không cho phép một người nam nhân đối thi thể nàng giờ trò, nằng nếu như biết được, cũng sẽ cảm thấy bị lăng nhục!”

Yến Hoàng Thiêm sắc mặt vẫn đen, âm tình bất định, cũng không tỏ thái độ, Đan Ngự Lam lần nữa tiến lên, thành khẩn giải thích nói: “Tam hoàng tử, thi thể công chúa phải kiểm tra, để có thể sớm ngày tìm được hung thủ giết công chúa, thỉnh tam hoàng tử thứ lỗi.”

“Ai dám chạm công chúa?!” Một người phi thân tiến lên, Hồ Hi Ngang che ở trước thi thể thất công chúa, hấn vốn là võ tướng, dưới con tức giận, quân không được nhiều như vậy, trực tiếp quát: “Công chúa rõ ràng chính là ở đại điện bị người cố ý độc hại, trong rượu cũng tra ra độc vật, các ngươi không đi tra hung thủ, ngược lại nghĩ đến vũ nhục thi thể công chúa, các ngươi Khung Nhạc không nên khinh người quá đáng!”

“Như vậy tam hoàng tử muốn xử lý như thế nào?”

Húc Tầm Tư rốt cục xoay người lại, đối diện hấn, nghiêm mặt trả lời: “Đan đề hình có thể dễ y phục như thế kiểm tra, có thể cứ như vậy nhìn, sau khi xem xong, ta muốn chuyển thất muội về nước. Vô luận như thế nào, ngươi một đại nam nhân, quyết không thể vì thất muội lừa thân kiểm nghiệm!”

Đại điện bầu không khí cực kỳ khó chịu, nếu như Hồ Hi Ngang trên người mang binh khí, phỏng chừng hấn cũng đã lòi ra.

Tổng không thể mạnh mẽ khám nghiệm tử thi? Thế nhưng không khám nghiệm tử thi, làm sao có thể xử án? Đan Ngự Lam lâm vào suy nghĩ xấu xa, bỗng nhiên trong mắt hấn chợt lóe tia sáng kỳ dị rồi biến mất, lần nữa ngẩng đầu lên Đan Ngự Lam ánh mắt thanh lãnh hỏi: “Nam tử không được, nữ tử tổng có thể chứ?”

“Nữ tử?”

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường kinh hãi, ai đã nghe qua nữ tử khám nghiệm tử thi?

Trác Tĩnh trong lòng lập tức mọc lên một dự cảm không tốt.

Lâu Tịch Nhan trong mắt cũng hiện lên một tia khác thường...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Ta Rốt Cuộc Là Ai?

“Nữ tử?” Húc Tầm Tư giữa đôi lông mày nhíu chặt, hỏi: “Khung Nhạc còn có nữ khám nghiệm tử thi?”

Nữ khám nghiệm tử thi? Lời vừa nói ra, cả đại điện đều kinh hoàng, ai đã nghe qua nữ tử khám nghiệm tử thi?

Trác Tĩnh trong lòng mọc lên dự cảm không tốt, thân thể không tự giác hướng phía sau thân thể cao to của Mặc Bạch rút lại, gần như biến mất ở giữa cột trụ cùng màn trướng buông xuống.

Lâu Tịch Nhan trong mắt hiện lên một tia khác biệt, chỉ là nhỏ đến nỗi không ai phát hiện được.

Đối với câu hỏi của Húc Tầm Tư, Đan Ngự Lam im lặng không trả lời, chỉ kiên trì hỏi: “Tam hoàng tử chỉ cần nói được hay không được?”

Xem ra này khám nghiệm tử thi bọn họ là thực sự phải làm, Húc Tầm Tư suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu trả lời: “Được, nếu là nữ tử, có thể kiểm nghiệm.”

Khẳng định xong câu trả lời, Đan Ngự Lam xoay người lại, hướng vị trí Lâu Tịch Nhan thẳng tắp đi tới, Lâu Tịch Nhan ngón trở khê gõ, trên mặt một bộ thần nhiên bình tĩnh, trong lòng lại nhìn không được thăm mắng, chết tiệt, cư nhiên bị hắn phát hiện!

Tất cả mọi người chờ Đan Ngự Lam tìm nữ nhân nào tới khám nghiệm tử thi, hay là hắn len lén thu nữ đồ đệ, chỉ thấy hắn đi qua Lâu Tịch Nhan, đi tới trước người một nam tử cao lớn ánh mắt màu lam cúi chào, nói: “Thanh cô nương, thỉnh cô hỗ trợ vì công chúa kiểm nghiệm.”

Thấy Thanh Linh chịu khổ mặt nàng lộ vẻ vội vàng nôn nóng, hơn nữa nàng cùng Thanh Linh lớn lên quá giống, lại là ở bên cạnh Lâu tướng, mặc dù lần kia ở trong đại lao, hắn không có thấy rõ mặt của nàng, thế nhưng hắn có thể khẳng định, nàng là Thanh Phong, chính là thiếu niên ngày đó gây cho hắn không ít chấn động.

Trên đại điện, lại một lần nữa ồ lên, kia rõ ràng là một đại nam nhân, đâu ra cô nương a?!!

Trác Tĩnh trong lòng thăm mắng Lâu Tịch Nhan, lúc này làm sao lại không thấy hắn ra mặt? Dựa lưng vào thạch trụ lạnh lẽo, nàng hạ quyết tâm không thêm nhìn hắn.

Tựa hồ sớm đã xem thấu tính cách Trác Tĩnh, Đan Ngự Lam cũng không hề tiến lên, chỉ là lớn giọng nói: “Nếu như ngày hôm nay không thể cấp công chúa khám nghiệm thi thể, tìm không ra đầu mối cùng chứng cứ, người cùng bản án có liên can đều trốn không thoát tội danh hạ độc mưu hại Bắc Tề công chúa, càng khó thoát tội chết.”

Chết tiệt, hắn là đang cảnh cáo nàng, nếu như nàng không nghiệm, Thanh Linh là phải chết!

Một nàng còn cho rằng hắn là một người công chính cương trực, quang minh lỗi lạc, thì ra cũng sẽ chơi loại kỹ xảo này của tiểu nhân!

Đan Ngự Lam hai tay chấp ở sau lưng, cũng không nói thêm nữa, không lâu sau, một đạo giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng giữa mang theo mấy phần hận ý bỗng nhiên vang lên—

“Ta nghiệm.”

Nương theo này thanh âm, một đạo bóng dáng thon dài từ phía sau nam tử cao to đi ra.

Đó là một nữ tử mặc y phục người hầu của Lâu tướng gia, đúng vậy, nữ tử, cho dù nàng tóc dài búi lên, mặc ngoại bào rộng thùng thình, thế nhưng nhìn kỹ kia trương ra khuôn mặt trắng nõn tuyệt mỹ, không có người nào hoài nghi, nàng là nữ tử.

Loảng xoảng~~

Một tiếng vang do chén rơi xuống đất, mọi người hướng phía thanh âm nhìn qua, chỉ thấy trên bàn trước người hoàng thượng, chén nghiêng vẹo rơi trên mặt đất, rượu ngon dọc theo mép bàn tích tích rơi xuống kim ti trường thảm. hoàng thượng một đôi con ngươi đen gát gao nhìn chăm chăm kia nữ tử

bỗng nhiên toát ra, quần thần âm thầm phỏng đoán thân phận nữ tử, đơn giản là vì ánh mắt hoàng thượng nhìn nàng trong đó có chứa một tia phức tạp, tựa hồ là không thể tin được, còn phảng phất bao hàm thâm tình, thế nhưng kia rõ ràng tức giận ai cũng có thể nhìn ra được.

Trác Tĩnh bị Yến Hoàng Thiêm nhìn thẳng có chút nổi da gà, hần vì sao như thế nhìn nàng? Nàng nhận thức hần sao? Sai, là Thanh Phong nhận thức hần sao? Trác Tĩnh cầu cứu nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, hần cũng khó có được hé ra khuôn mặt bình tĩnh, trong mắt dường như có chút đăm chiêu.

Hiện tại rốt cuộc là muốn như thế nào a? Trác Tĩnh cũng phát hỏa, thẳng thắn đừng mở mắt, không nhìn tới ánh mắt nam nhân ở địa vị trên cao kia, quay sang Đan Ngự Lam quát khê :”Còn nghiệm hay không nghiệm ?”

Đan Ngự Lam phục hồi lại tinh thần, nói :”Thanh cô nương thỉnh .”

Vượt qua Đan Ngự Lam hướng kim ti trường thám đi đến, Trác Tĩnh hạ giọng cảm hận nói:”Xem như ngươi lợi hại !”

Đan Ngự Lam ngăn ra, không khỏi cười khỏ, xem ra hần ngày hôm nay đã đắc tội vị này Thanh tiểu thư, để nàng tìm được cơ hội , nhất định sẽ không để hần sống tốt đi ! Chỉ là vừa rồi biểu hiện của hoàng thượng có chút ý vị sâu xa, lần nữa nhìn qua, thái giám phủ phục trên mặt đất lau đi vết rượu, Yến Hoàng Thiêm cũng đã thu hồi đường nhìn, một lần nữa cảm lấy một ly rượu, giống như vừa rồi cái gì cũng không phát sinh.

Trác Tĩnh đi tới bên người thất công chúa, Húc Tầm Tư quan sát nàng một lúc, hỏi :”Nàng là ?”

“Vị này chính là ...” Đan Ngự Lam nhìn Lâu Tịch Nhan một cái, tiếp tục nói thêm :”Người nhà Lâu tướng, biết một ít phương pháp khám nghiệm tử thi đơn giản, vì công chúa khám nghiệm tử thi, tam hoàng tử có ý kiến ?”

“Lâu tướng ?” Đây nữ tử đúng là rất đẹp, thế nhưng nàng một thân y phục thị vệ, má phải còn bị hủy , nàng lại là người nhà Lâu Tịch Nhan sao ?

Húc Tầm Tư muốn chứng thực nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, Lâu Tịch Nhan tự nhiên đứng dậy, đi tới bên người Trác Tĩnh, nhẹ nắm tay Trác Tĩnh, mang theo thói quen cười nhẹ ôn nhu, thâm tình nhìn Trác Tĩnh nói:”Nàng, đúng là Lâu mẫu phu nhân”.

A?

Trác Tĩnh mặt đầy hắc tuyến, diễn trò cũng không nên nỗ lực như vậy đi ~

Túc Lăng tay cầm chén dừng lại chút, bất quá chỉ là một lúc, lại tiếp tục uống rượu.

Đan Ngự Lam về mặt trầm tư...

Yến Như Huyền nửa quỳ trên mặt đất gần như ngã xuống, một đôi thủy mâu thẳng tắp nhìn chăm chăm bóng lưng Lâu Tịch Nhan cùng nàng kia cùng một chỗ, hần lúc nào có phu nhân ? Kia nàng đâu ? Nàng đâu ?

Thái giám châm rượu cho hoàng thượng trên trán một tầng mỏng toàn là mồ hôi, tay cũng không chịu khống chế run run, bởi vì chỉ có hần thấy tay cầm chén của hoàng thượng nổi lên gân xanh, ly rượu bị hần nắm phát ra chi chi thanh âm...

Phu nhân tử này không thể dùng loạn ! Đêm nay vẫn vỗ bán quan chịu kích thích lại còn là liên tiếp , chỉ nghe nói hoàng thượng tặng mỹ nhân cho Lâu tướng, Lâu tướng khi nào có phu nhân ? Hai mặt nhìn nhau, đại diện một lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Khám Nghiệm Tử Thi Tìm Được Manh Mối (Thượng)

Lâu tướng phu nhân vì sao dung nhan như vậy ? Đây còn phần thành như vậy? Lại vì sao sẽ xuất hiện trên đại diện ? Tất cả đều khiến người ta nghi hoặc, thế nhưng trên đại diện, hai người tay cầm tay, Lâu tướng ánh mắt ẩn ẩn đưa tình nhìn chăm chăm nữ tử không dời, Húc Tầm Tư dù cho trong lòng có như thế nào nghi hoặc, cũng không có thể hỏi thân phận nữ tử.

Lâu phu nhân tự mình vì thất muội khám nghiệm tử thi, hần còn có thể nói cái gì ? Húc Tầm Tư chỉ có thể trả lời :”Nếu là Lâu phu nhân, bản vương tự nhiên không có ý kiến.”

Chậm rãi buông tay Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan ôn nhu nói :”Đi thôi, ta ở bên cạnh đợi nàng.”

Ánh mắt ‘ôn nhu’ như thế thật đúng là tiêu thụ không nổi ! Trác Tĩnh nhanh chóng gạt đầu, đi tới bên cạnh Đan Ngự Lam hỏi :”Ở nơi nào nghiệm ?”

Đan Ngự Lam đang muốn mở miệng, Yến Hoàng Thiêm thanh âm câu kinh lạnh lùng vang lên:”Ngay trên đại diện nghiệm.”

Hào ! Tốt! Phi thường tốt ! Nữ nhân chết tiết cự nhiên làm bộ không nhận ra hấn ! Hấn thật muốn nhìn, cái kia nữ nhân nhìn thấy một con thỏ chết đều phải sợ nửa ngày làm sao khám nghiệm tử thi !” Người đầu, kéo màn trướng”. Yên Hoảng Thiêm quay sang thái giám nói nhỏ vài câu, thái giám nhanh chóng gạt đầu, vội vã chạy đi ra ngoài.

Ồ trên đại điện...Khám nghiệm tử thi?

Chúng đại thần nuốt nuốt nước bọt, thế nhưng hoàng thượng một bộ tâm tình bất định, ai cũng không dám nhiều lời, liền ngay cả Húc Tầm Tư cũng sợ sệt đến quên phản đối. Khi phản ứng lại, bốn cung nữ đã cầm một mảnh vải trắng thuần dài hai thước đi lên đại điện, bốn người đem thi thể Húc Yên Vân vây ở giữa, làm thành một hình chữ nhật, thế nhưng vải vóc chỉ cao nửa thân người, vừa đủ che khuất thi thể nằm trên mặt đất.

Này màn trướng có chút thấp đi? Trong lòng mọi người nghi hoặc, mấy người thái giám liền bùng lên một tấm lụa mỏng, tám người đem lụa mỏng kéo lại, vây quanh bốn cung nữ làm thành hình chữ nhật ở ngoài, lụa mỏng quá đầu...Hai tầng cách trở, đã nhìn không thấy thi thể trên mặt đất.

Trác Tĩnh đứng ở ngoài tầng tầng màn trướng, vẻ mặt buồn bực, làm gì a? Đây là khám nghiệm tử thi, cũng không phải mở vũ hội hóa trang, cần gì nhìn phiêu dật như vậy chứ ?

Trác Tĩnh không nhịn được xóc lên tầng thứ nhất lụa mỏng, phía sau vang lên thanh âm của Đan Ngự Lam”Thanh cô nương thỉnh dừng.”

Trác Tĩnh quay đầu lại, bên người Đan Ngự Lam đứng ở một người hầu, trong tay nâng một cái bàn, trên bàn bày một đôi bao tay thuần trắng cùng dao kéo.

Nàng vừa rồi còn đang suy nghĩ vấn đề này, không có bao tay, nàng rất khó chuyên tâm làm kiểm nghiệm, cầm lấy bao tay thuần trắng, cảm xúc mềm mại mà dẻo dai, nàng coi như hải lòng.

Đan Ngự Lam ở phía sau bàn, một người nam tử còn trẻ mặc trang phục người hầu trong tay cầm giấy bút, cùng chờ.

Trác Tĩnh nhẹ nhàng mảy, Đan Ngự Lam xác thực đáng ghét, thế nhưng hấn cũng xác thực chuyên nghiệp, quả nhiên mỗi người thành công, cũng không phải không có nguyên nhân !

Tiếp nhận khay, Trác Tĩnh xóc lên lụa mỏng, vượt qua màn trướng cao nửa thước, nàng rút cục đến gần thi thể. Ngồi xổm xuống, Trác Tĩnh cẩn thận cời quần áo Húc Yên Vân.

Lụa mỏng che hạ, Trác Tĩnh sắc mặt lạnh lùng bình tĩnh, không thấy một chút hoảng hốt. Mọi người rút cục cũng biết, vì sao muốn làm hai tầng màn che như vậy, có màn trướng trắng thuần cách trở, không ai thấy được thi thể trên mặt đất, thế nhưng lụa mỏng căn bản không có tác dụng cách trở, Trác Tĩnh nhất cử nhất động, mọi người bên ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cởi bỏ quần áo, Trác Tĩnh hai mắt sáng ngời sắc bén nhìn chằm chằm thi thể trước mặt, thanh âm rõ ràng lạnh lùng vang lên trên đại điện.”Người chết là nữ, tuổi từ mười sáu tới hai mươi, thân thể xuất hiện thi ban cùng thi thể bắt đầu cương, thời gian từ vong ở khoảng chừng nửa canh giờ. Người chết sắc mặt màu xanh tím, ánh mắt lờ lờ, miệng khe khẽ héch, miệng, mũi, trong mắt có tơ máu màu tím đen.”

Nhẹ nhàng nâng thi thể dậy bởi vì trước khi chết tay quá dùng sức mà cứng ngắc, lúc kiểm tra, Trác Tĩnh liền đem tay chân kiểm tra lại một lần, mỗi một chi tiết rất nhỏ cũng không buông tha, thật lâu mới nói :”Người chết thân thể da màu xanh nhạt, ngón tay cùng móng tay hiện màu xanh đen, hai chân cùng ngón, móng chân màu xanh nhạt. Người chết chỗ yết hầu sưng tấy, có thanh ban rõ ràng, bụng không thấy khác thường.”

Kỳ quái, giống nhau người chết do trúng độc bằng đường miệng, màu móng tay chân cơ bản đều nhất trí, hơn nữa nếu như độc tố xuất hiện ở bên ngoài biểu hiện mà nói, ngoại trừ chỗ yết hầu(cổ họng), thực quản cùng dạ dày là vị trí độc vật dừng lại lâu nhất, hấn là càng hiện ra rõ ràng bên ngoài mới đúng ! Chẳng lẽ là cái kia xích hoàn ti trùng nọc độc tương đối khác biệt ? Trên tay không có báo cáo phân tích nọc độc, chính là phiền phức!

Không có căn cứ chính xác, Trác Tĩnh chỉ có thể ở trong lòng suy đoán, trên tay cũng không có nhàn rỗi, nhẹ nhàng lật thi thể lại, Trác Tĩnh chăm chú tỉ mỉ kiểm tra qua thi thể phía sau lưng mỗi một chỗ thật nhỏ, mới tiếp tục nói :”Lưng không thấy có khác thường, không có ngoại thương .”

Sơ bộ phán định, là xa độc trung thần kinh độc tố ức chế trung khu hô hấp cùng trung khu huyết quản(mạch máu), khiến cho tuần hoàn hô hấp suy kiệt, tế bào độc tố khiến cho hồng cầu hòa tan, tổ chức hoại tử, dẫn đến người chết trong khoảng thời gian ngắn từ vong. Thế nhưng Trác Tĩnh tổng nghĩ có chút không thích hợp, bần ngồi xổm xuống bên cạnh thân người chết, Trác Tĩnh nhẹ nhàng cời ra người chết cao vút bụi tóc, tháo xuống kim châm, đem mười ngón tay duỗi vào giữa tóc người chết, vén tóc lên một chút, kiểm tra xương sọ.

Nhìn nàng nửa ngày không nói lời nào, Húc Tầm Tư có chút không nhịn được nói:”Nghiệm xong đi?”

Đáng tiếc toàn bộ đại điện không ai trả lời hấn, con mắt mỗi người, đều gât gao nhìn chằm chằm lệ ảnh trong sa mỏng kia.

Không ai để ý hấn, Húc Tầm Tư xấu hổ ho một tiếng, nói:”Được rồi, nghiệm các người cũng nghiệm xong, bản vương muốn đem thi thể thất muội mang đi.”

Húc Tầm Tư mới nói xong, trong màn trướng, một mặt tình quang xẹt qua đáy mắt, giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng lần nữa vang lên :”Chờ một chút.”

Nàng rút cục tìm được rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Khám Nghiệm Tử Thi Tìm Được Manh Mối (Trung)

“Chờ một chút.” Giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng lần nữa vang lên, một mặt tinh quang từ đáy mắt Trác Tĩnh xẹt qua, cẩn thận vén lên sợi tóc sau đầu, Trác Tĩnh bình tĩnh tiếp tục nói: “Người chết sau ót dọc theo tuyến búi tóc cách một tấc, phát hiện vết châm đâm nhỏ, quanh vết thương da đầu hiện ra màu xanh đen, ấn xuống còn có chút ít máu đen tràn ra.”

Sau đầu làm sao lại có lỗ châm?

Trên đại điện vang lên nho nhỏ tiếng nghị luận, mà mấy người đứng ở gần màn trướng cũng trầm mặc không nói gì, đều có chút suy nghĩ.

Đan Ngự Lam hiểu kỳ, nàng đến tột cùng sự phụ phượng nào? Nhìn nàng từng bước khám nghiệm tử thi, đối thi thể đặc thù cùng thứ tự cùng kiểm nghiệm tỉ mỉ, trình độ tuyệt đối không thua bất luận một người khám nghiệm tử thi xuất sắc, thậm chí là hần !

Yến Hoảng Thiêm kinh nghi, nữ tử trong lụa mỏng lãnh tĩnh mà chăm chú đối mặt với thi thể, thật là cái kia giai nhân như nước mà hần nhận thức sao? Hần thực sự nhận sai người? Không, điều đó không có khả năng ! Những năm gần đây, bóng dáng nàng thường xuyên ở trong đầu hần quanh quẩn, hần không có khả năng nhận sai ! Thế nhưng người trước mặt này, lại như vậy xa lạ mà lại như trước sức quyến rũ mười phần ! Nàng rốt cuộc có bao nhiêu mặt?!

So với Yến Hoảng Thiêm càng thêm nghi hoặc còn có một người, đó là Thanh Linh . Các nàng ba người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau học thi về tranh, cùng nhau viết văn luyện chữ, thế nhưng nàng chưa bao giờ biết nàng còn có thể khám nghiệm tử thi? Hơn nữa nói rất rõ ràng mạch lạc ? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?

Lâu Tịch Nhan lặng lẽ đứng ở ngoài màn trướng, chỉ là tâm tư hần không có đặt trên người Trác Tĩnh mà là rơi vào trên người hôm nay thần sắc dị thường Yến Hoảng Thiêm, ở sâu trong ánh mắt đen toát ra quá nhiều tình tự phức tạp, điều này làm cho Lâu Tịch Nhan trong lòng mọc lên dự cảm không tốt, về Thanh gia tỷ muội, trong đó nhất định còn có ẩn tình khác.

Yến Như Huyền thủy mâu nháy cũng không nháy nhìn chăm chăm nữ tử giữa màn trướng tay xé rách góc váy, nàng có thể cảm giác được trong lòng mình đang run rẩy, chỉ là không rõ là bởi vì sợ hãi hay là đau lòng. Vì sao Nhan ca ca thích nữ nhân loay hoay với thi thể? Vì sao không chọn nàng? Bởi vì nàng thiếu dũng cảm sao? vì sao

Đồng dạng rơi vào trầm tư, Túc Lăng rốt cục buông xuống ly rượu. Đây nữ tử hần chính là Thanh Phong đi !

Có ý tứ ! Một người ám sát hoàng thượng, ngôn từ sắc bén, một người là cao thủ khám nghiệm tử thi, lãnh tĩnh trác tuyệt, nhớ tới kia ở lúc hần hồi phu chỉ gặp qua một lần, liền vứt ra sau đầu Thanh gia tiểu muội, hần tựa hồ cũng có chút hứng thú !

“Ngân châm” Giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng lần nữa thành công kéo thần trí mọi người về.

Một cung nữ tay cầm bó bao đi qua màn trướng, đưa thứ trong tay giao cho Trác Tĩnh.

Trác Tĩnh xuất ra một cây trường châm(châm dài) , tách máu đen rỉ ra ngoài, nhẹ nhàng đâm vào, chỉ chốc lát rút ra, ngân châm đã biến thành màu đen. Buông xuống trường châm trong tay, Trác Tĩnh lãnh tĩnh phân tích nói : “Ngân châm châm vào vết thương nhanh chóng biến đen, phản ứng độc vật rõ ràng. Căn cứ vị trí vết thương cùng đặc thù độc vật xem xét qua, ta hoài nghi dẫn đến người chết tử vong, không phải là rượu độc mà là vết thương trên ót này , độc rượu chỉ là dòi đi lực chú ý mà thôi.”

Húc Tầm Tư cười nhạt, chất vấn nói: “Chỉ là phát hiện một lỗ kim châm nguoi cứ như vậy kết luận, có phân võ đoán?”

Cái gì khám nghiệm tử thi, căn bản là Khung Nhạc muốn trốn tránh trách nhiệm !

Cởi ra bao tay, Trác Tĩnh đi ra màn trướng, nghênh hướng ánh mắt nghi vấn của Húc Tầm Tư, cao giọng trả lời : “Thứ nhất, người chết trên người mỗi một vết thương đều rất quan trọng, đều có thể là vết thương trí mệnh, nhất là tử vong do trúng độc, thứ hai, ta vẫn chưa kết luận người chết cái này là nhất định là vết thương chí tử, mà là hoài nghi, cho nên ta kiến nghị tốt nhất tiến làm thêm một bước thi kiểm.”

Trác Tĩnh sắc mặt như thường, cũng không tức giận, cũng không thỏa hiệp, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời khiến Húc Tầm Tư nhất thời không biết đáp lại như thế nào, nữ nhân Lâu Tịch Nhan quả nhiên không thể khinh thường.

“Ngươi nghĩ muốn tiến thêm một bước như thế nào?” Vẫn ngồi ở địa vị cao, Yến Hoàng Thiêm làm cho người ta suy xét không thấu rốt cục nói.

“Giải phẫu.”

Trác Tĩnh nói rất bình tĩnh, rất nhiều người còn không quá hiểu rõ ý tứ của nàng, Đan Ngự Lam giữa đôi lông mày nhíu lại !Thở dài nói:“Ngươi nghĩ mổ bụng ra kiểm tra?”

Mổ ——bụng ——??

Lần này tất cả mọi người nghe rõ ràng, thanh âm hút khí lạnh vang lên liên tiếp ...

Húc Tầm Tư không thể nhìn được nữa tức giận nói:“Không có khả năng! Ta tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ các ngươi như thế đối đãi thi thể muội muội ta! Ngươi không nên được một tác lại muốn tiến thêm một bước!”

Đan Ngự Lam suy nghĩ một chút, kiên nghị nói:“Có thể dùng biện pháp khác nghiệm chứng không, ngươi thử xem dùng ngân châm đâm vào để kiểm nghiệm.”

“Không được”. Trác Tĩnh lắc đầu, kiên trì trả lời:“Độc tính đã khuếch tán, theo máu tuần hoàn, người chết trước khi tử vong cơ thể cùng trong máu đều đã chứa độc tính, nếu không da toàn thân cũng sẽ không hiện ra màu xanh nhạt.Ngân châm đối phản ứng độc vật mẫn cảm rất cao, chỉ cần tồn tại độc vật, nó sẽ biến đen, cũng không thể chứng minh được người chết trí mạng rốt cục do uống rượu hay do lỗ kim châm sau đầu.” Nhìn mấy cây ngân châm liền có kết luận, khuyết thiếu tính thận trọng! Ở trong cuộc đời sự nghiệp của nàng là tuyệt không cho phép phát sinh.

Trác Tĩnh mới nói xong, Húc Tầm Tư lần nữa đem ra nghi vấn :“Nếu hiện tại toàn thân đều là độc thì dù cho ngươi làm giải phẫu cũng không thể chứng minh cái gì !”

“Đương nhiên có thể chứng minh”. Trác Tĩnh không ngại phiền cần thận tỉ mỉ giải thích:“Người chết do trúng xà độc tử vong, giống nhau đều là tim, thậm chí suy kiệt cực nhanh dẫn đến cái chết, nếu như người chết là uống phải độc được trúng độc mà chết, bởi vì độc được từ khoang miệng đi vào, như vậy chỗ cổ họng, thực quản nhất là dạ dày là nơi độc vật dừng lại thời gian lâu nhất, sẽ bị chất độc ăn mòn, cơ quan nội tạng tổn thương thấy rõ ràng thậm chí những chỗ chất độc đi qua sẽ xuất hiện vết tích bị bỏng do ăn mòn. Nếu như lỗ châm sau đầu mới là vết thương trí mệnh, đường đi của chất độc chính là cái khác một tuyến thần kinh, trong dạ dày cùng thực quản không có vết tích rõ ràng. Giải phẫu có thể vừa xem thấy ngay có thể nghiệm chứng ra người chết rốt cuộc là bị loại phương pháp nào độc chết.”

Đan Ngự Lam lại lần nữa kinh ngạc với sự hiểu rõ đối thi thể cùng các cơ quan nội tạng của nàng, thế nhưng dù cho nàng nói không sai, phóng mắt toàn bộ Khung Nhạc, phương thức giải phẫu thi thể kiểm nghiệm như vậy, một năm cũng không phát sinh mấy vụ, nói cho cùng cũng có bao nhiêu người nhà có thể thừa nhận? Quả nhiên không ngoài hần dự đoán, Húc Tầm Tư đầu tiên làm khó dễ:“Vô luận ngươi nói như thế nào, ta đều tuyệt đối không có khả năng đứng đến một sợi tóc của muội muội ta!”

Nói xong, Húc Tầm Tư xốc lên lụa mỏng đi vào màn trướng, một cánh tay thon dài ngăn trước người hần, Húc Tầm Tư không hiểu nhìn qua, Trác Tĩnh sắc mặt như thường, chỉ là thanh âm băng lãnh không có tình cảm nói:“Tam hoàng tử, nếu như nói lệnh muội không phải uống rượu trúng độc mà là sau khi đầu bị người ghim kim mới chết, như vậy người đầu tiên chạy tới bên người nàng ôm lấy nàng ngươi liền chính là tình nghi lớn nhất, là kẻ tình nghi, ngươi không thể tới gần thi thể.”

“Ngươi...Ngươi ngươi quả thực đáng ghét!!” Nghe rõ Trác Tĩnh nói, Húc Tầm Tư rốt cục nhìn không được nổi giận...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Khám Nghiệm Tử Thi Tìm Được Manh Mối (Hạ)

“Ngươi...Ngươi ngươi quả thực đáng ghét!!” Nghe rõ Trác Tĩnh nói, Húc Tầm Tư rốt cục nhìn không được nổi giận, nương theo kích động rống giận, Húc Tầm Tư cao giọng quát tới gần Trác Tĩnh :“Hoang đường ! Ta sao có thể hại chính mình thân muội muội ?”

Trác Tĩnh chỉ cảm thấy trên vai áp, Lâu Tịch Nhan đem nàng kéo sang bên người, hần thanh âm đặc biệt thanh nhuận ở bên tai vang lên :“Tam hoàng tử thỉnh bình tĩnh”.

Húc Tầm Tư hít sâu một hơi, đè xuống trong lòng không vui, không muốn cùng Lâu Tịch Nhan chính diện xung đột, thẳng lưng chấp tay mà đứng, giọng điệu nhưng thật ra hết sức cường ngạnh:“Nói chung nàng đã chết, các ngươi lại đối nàng làm chuyện tình tàn nhẫn như thế, khiến nàng chịu khuất nhục như vậy, sau khi chết cũng không thể yên ổn, bản vương tuyệt không đồng ý!”

Bầu không khí một lần nữa căng co, Đan Ngự Lam trên mặt chính trực rốt cục cũng xuất hiện lo lắng khó có được, công chúa rốt cục có đúng hay không bởi vì do lỗ châm sau đầu mà chết, tất cả chỉ là suy đoán của mình nàng, không thể tiến thêm một bước kiểm nghiệm thi thể, liền không thể chiếm

được nghiệm chứng, thế nhưng tam hoàng tử thái độ kiên quyết, cũng không thể mạnh mẽ giải phẫu, dù sao chết cũng là công chúa một quốc gia, này phải như thế nào thì tốt ?!

Trác Tinh quay đầu nhìn lựa mông phía sau, nghĩ đến kia khó quên tuyệt mỹ vũ đạo, hiện tại đang nằm trên mặt đất lạnh lẽo, đã bắt đầu trở nên cứng ngắc không rõ lệ ảnh, Trác Tinh khẽ đẩy tay che chở nàng của Lưu Tịch Nhan, ở dưới ánh mắt không hiểu của hân hướng Húc Tầm Tư đi tới.

Ở trước mặt Húc Tầm Tư đứng lại, không để ý tới vẻ mặt chán ghét của hắn, Trác Tinh chỉ vào màn trướng, lạnh giọng nói: "Lệnh muội chết không rõ, nói cách khác là bị người hại chết, nàng chết oan, hung thủ nhưng nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, như vậy chết mới là khuất nhục của nàng, mới có thể khiến nàng chết không nhắm mắt, không được sống yên ổn, Khám nghiệm tử thi hoặc là giải phẫu thi thể cũng không phải đối người chết không tôn trọng cùng vũ nhục, ngược lại là đang giúp đỡ nàng, nói ra lời nàng muốn nói, nàng ở dùng thân thể của nàng nói cho người, nàng, là chết như thế nào ! Mà làm ca ca của nàng, người hiện tại không phải là bảo hộ nàng mà là ngăn cản nàng nói ra chân tướng!"

Thanh âm lạnh nhạt cũng không mạnh mẽ nhưng cũng đủ để cho mỗi người trên đại điện nghe rõ ràng, mà cũng đúng lúc này không biết là vừa khéo hay thật có quỷ thần, Trác Tinh vừa nói xong, một trận gió lạnh từ cửa đại điện truyền tới, đem một loạt nền hai bên kim ti trường thảm toàn bộ thổi tắt, duy nhất chỗ thi thể trên hai tầng đài ánh nến không có tắt, lựa mông màn trướng cũng không bị gió thổi bay lên !

Tình huống đột nhiên xuất hiện khiến cho không nít cung nữ đều sợ đến ôm lấy đầu, nhắm chặt hai mắt, hoàng hậu sắc mặt cũng sợ đến tái nhợt, ngón tay không chịu được khẽ run, liền ngay cả các đại thần cũng có không ít người sợ run.

Trên đại điện người kinh hãi không ít, Trác Tinh sắc mặt lạnh lùng đứng ở đó, kỳ thật nàng là đang sửng sò, đây là tình huống gì a? Nàng khám nghiệm tử thi nhiều năm như vậy, chuyện kỳ quái cũng không phải không nghe nói qua, bất quá chính nàng nhưng thật ra chưa có trải qua. Nàng là một người không tin thần, chỉ tin tưởng khoa học, tin tưởng chứng cứ. Ngay cả thật có oan hồn ma quỷ, nàng không dám xưng trời sinh chính khí không cần sợ hãi nhưng cũng không sợ bọn họ hiện thân tác quái, hơn nữa đưa đến nàng hạ đạo thi thể đều là chết không minh bạch, bọn họ lại thế nào sẽ công kích nàng người có thể vì họ giải oan.

Một trận gió lạnh qua, đại điện rất nhanh khôi phục bình tĩnh, chỉ là sắc mặt mỗi người đều không bình tĩnh, nhất là Húc Tầm Tư, hé ra tuần dật hơi phiếm bạch, giữa đôi lông mày nhíu chặt, con mắt nhìn chăm chăm kiểu ảnh trong màn trướng, ánh mắt phức tạp.

Đan Ngự Lam hướng Trác Tinh đánh một cái nháy mắt, lúc này chính là thời cơ tốt nhất thuyết phục tam hoàng tử, Trác Tinh trực tiếp bỏ qua... Không nhìn tới hắn, trải qua vừa rồi một hồi hỗn loạn, ánh mắt mọi người đều nhìn nàng vô cùng quái dị, Trác Tinh thông minh không hề mở miệng, nàng là pháp y, không phải là thần côn, phải nói nàng đã nói xong.

Trác Tinh triệt để không nhìn hắn, Đan Ngự Lam bắt đắc dĩ, chỉ có thể tự mình tiến lên đứng ở phía sau Húc Tầm Tư, thấp giọng nói: "Thất công chúa chết, đối Khung Nhạc cùng Bắc Tề đều là chuyện đáng buồn, điều tra rõ hung thủ, cấp công chúa một cái công đạo mới là chuyện quan trọng nhất hiện tại, Tam hoàng tử thỉnh suy xét kỹ".

Húc Tầm Tư trầm mặc một lúc, vừa rồi thái độ còn kiên quyết phản đối rốt cục có thay đổi, vô lực khoát khoát tay, thờ dài: "Nghiệm đi".

Trác Tinh đổ một cái bạch nhãn, xem ra ở cổ đại, vẫn là quỷ thần nói càng thêm thuyết phục! Nàng thật đúng là cảm tạ trận gió lạnh mặc danh kì diệu kia...

Xoay người xốc lên sa mông, Trác Tinh vô cùng tự nhiên phân phó Đan Ngự Lam chuẩn bị dụng cụ giải phẫu: "Đan Ngự Lam, ta cần ba lưỡi dao sắc bén to nhỏ khác nhau, một chiếc kéo nhỏ, mấy cái khăn tay sạch cùng bát sứ, kim khâu, một chậu nước trong. Còn có đưa thêm một đôi bao tay mới". Điều kiện ở đây cũng chỉ có thể như vậy, chấp nhận vậy.

"Người nghiệm?" Phía sau Đan Ngự Lam lần nữa thật là kinh ngạc, có thể làm loại này mổ bụng khám nghiệm tử thi, toàn bộ Khung Nhạc sẽ không vượt hơn mười người, mà nàng một người nữ tử, cư nhiên cũng sẽ biết?!

Trác Tinh xoay người, chính nàng không hề cảm thấy giải phẫu là chuyện tình cờ nào kỳ quái, trước đây mỗi ngày đều làm mấy lần, tự nhiên càng không có cách nào lý giải sự kinh ngạc của Đan Ngự Lam, nhẹ nhún vai, không hiểu đáp: "Người nghĩ tự mình nghiệm cũng có thể, ta đứng ngoài quan sát". Nàng còn chưa thấy qua cỗ nhân là giải phẫu như thế nào, cùng giải phẫu hiện đại chênh lệch lớn không, nàng có thể hảo hảo đối chứng chút.

Nàng còn muốn — đứng ngoài quan sát?!!

Trác Tinh tùy ý nói, lại không biết một đám đại nam nhân nghe được đầu đầy hắc tuyến, hiện tại nói vẫn là giải phẫu thi thể, dù cho đối nam nhân mà nói cũng đều là chuyện tình máu tanh kinh khủng mà nàng về mặt hăng hái bùng bùng, lúc này tiếng lòng bọn họ chỉ có một ...

Nàng...rốt cục có đứng nữ nhân hay không?

Trác Tinh lần nữa tự động không nhìn bọn họ, đi vào giữa màn trướng lại xoay người lại nhắc nhở: "Ta kiến nghị lúc giải phẫu tốt nhất có người nhà cùng ít nhất một người chức quan so với người cao hơn giám sát, để biểu hiện công bằng".

Nàng nghĩ nhưng thật ra rất chu đáo, thế nhưng trên toàn bộ đại điện, người chức quan so với hắn cao hơn có thể có mấy người, ai lại nguyện ý giám sát? Đan Ngự Lam ở trong lòng thầm than, cũng không từng nghĩ, ngồi ở địa vị trên cao Yến Hoàng Thiêm bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Hào ! Để biểu hiện tính công bằng, trầm tự mình giám sát".

Yến Hoàng Thiêm mới nói xong, quần thần cả kinh, đều phủ phục xuống đất cùng lớn tiếng nói: "Hoàng thượng xin hãy suy xét!"

Hoàng hậu cũng rốt cục phục hồi lại tinh thần, vội la lên :”Hoàng thượng, cái này chuyện nhiễm huyết quang, ô uế cực kỳ, vì long thể, ngài nhất định phải suy xét a!”

Ô uế cực kỳ? Trác Tĩnh nhú mày, đôi này hoàng hậu ghét cay ghét đắng thêm mấy phần, nàng tốt nhất âm thầm cầu khẩn mình sống thọ và chết tại nhà, không cần trải qua loại này giải phẫu ”Ô uế cực kỳ”!

Yến Hoằng Thiêm cũng không có bởi vì hoàng hậu khuyên bảo cùng quần thần quỳ gối cầu xin, mà không một tia chần chừ , đứng dậy bóng dáng cao to mang theo khí tức bá đạo hướng Trác Tĩnh đi tới. Hắn muốn nhìn, nàng còn có thể giả bộ đến khi nào !...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chân Tướng Chỉ Có Một

Người trên cao kia uy nghi mười phần mang theo khí tức bá đạo hướng Trác Tĩnh đi tới, Trác Tĩnh đón nhận hắn đen tối trông mắt cũng không né tránh, hắn là hướng về phía Thanh Phong mà tới đi? Hắn nếu như thích, Thanh gia tỷ muội đều giữ lại dùng không phải xong sao, còn muốn tặng người, hiện tại liền giống như người khác thiếu hắn hai mươi lăm vạn đường như, có ý gì ??

Nàng cư nhiên dám trừng hắn ? Tốt, ba năm không gặp, lá gan dài ra!

Đi tới trước mặt Trác Tĩnh, Yến Hoằng Thiêm bỗng nhiên nói:”Giải phẫu là người đưa ra, liền do người tới giải phẫu, Đan ái khanh theo bên cạnh giúp đỡ”. Hắn còn muốn nhìn một chút, mấy năm nay nàng còn có cái gì tiến bộ !

Đan Ngự Lam lo lắng liếc mắt nhìn Trác Tĩnh, chỉ thấy nàng một bộ dáng không sao cả, Đan Ngự Lam đáp :”Vâng”.

Yến Hoằng Thiêm cùng Trác Tĩnh độ ánh mắt, Lâu Tịch Nhan thanh âm ôn hòa hợp thời vang lên :”Hoàng thượng, thần lo lắng nàng sẽ khản trương, chẳng biết có thể cho phép thần cũng đi vào hay không ?”

Yến Hoằng Thiêm trong mắt hiện lên một tia không vui, thế nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, một đạo trầm thấp lạnh lạnh vang lên :”Thần cũng chưa thấy qua như thế nào giải phẫu thi thể, cũng muốn kiến thức, chẳng biết có được hay không?” Lời vừa nói ra, mọi người lần nữa kinh ngạc, này hôm nay đây là làm sao vậy? Ngay cả luôn luôn lãnh khốc trầm mặc Túc tướng quân cũng theo vô giúp vui a?

Bị Túc Lăng một đôi mắt ung lạnh nhìn qua, Húc Tầm Tư cảm thấy vô cùng áp lực, tướng quân trên chiến trường luôn luôn thắng lợi, khí thế quả nhiên bất phàm, đang nghĩ nên thế nào từ chối, Hồ Hi Ngang phía sau đã dẫn đầu mở miệng, giải trừ xấu hổ của hắn:”Túc tướng quân nói quá, chỉ là công chúa mặc dù đã ly thể, nhưng dù sao vẫn là nữ tử, chỉ sợ không quá hợp lễ dĩ”.

Trác Tĩnh đồ một cái bạch nhãn, khám nghiệm tử thi cũng không phải triển lãm, nhìn cái gì chứ!! Chỉ vào hai nam nhân về mặt hứng thú nóng lòng muốn nhìn, lạnh lùng bỏ lại một câu :”Các người hai người đều không cho phép vào, muốn xem ở ngoài tường xem”.

“Năm chắc thời gian bắt đầu”. Nói xong, Trác Tĩnh dẫn đầu tiến vào lựa mống, đi vào.

Đan Ngự Lam khẽ vén lên lựa mống, Yến Hoằng Thiêm bước vào, sau đó Húc Tầm Tư, Hồ Hi Ngang cũng muốn đi vào lại bị Đan Ngự Lam ngăn lại, bịt môi, Hồ Hi Ngang dán mắt vào màn trướng, mơ hồ có thể thấy thi thể trên mặt đất.

Lâu Tịch Nhan liếc mắt nhìn Túc Lăng bên người, cho rằng hắn sẽ quay về chỗ ngồi, ai biết, hắn cư nhiên cùng chính mình giống nhau, đứng ở ngoài tám lựa mống, hăng hái bừng bừng nhìn tình huống bên trong.

Nhìn ba người đã đứng lại, Trác Tĩnh vừa đeo bao tay kiểm tra dụng cụ , vừa nói:”Có thể bắt đầu rồi chứ?”

Thi thể trên mặt đất, nằm cứng ngắc, da lộ ra màu xanh đen, con mắt lồi ra, hoàn toàn đã không thể nói xinh đẹp, không ai nhìn thấy thi thể như vậy còn có suy nghĩ gì khác, chỉ cảm thấy kinh khủng cùng dữ tợn, nàng còn có thể một bộ đương nhiên, bình tĩnh như thường hỏi, Yến Hoằng Thiêm trong lòng ngược lại có chút bội phục nàng.

Chậm rãi gạt đầu, Yến Hoằng Thiêm trả lời :”Bắt đầu đi”.

Trác Tĩnh trước hướng yết hầu người chết hạ đao, từ từ kéo dài đến lồng ngực, lượng máu chảy ra đều không phải quá lớn, thế nhưng mùi máu tươi vẫn nháy mắt tràn ngập toàn bộ đại điện, nhìn một người lồng ngực ngay ở trước mắt bị xé ra, Húc Tầm Tư cảm thấy cổ khó có thể áp chế cảm giác muốn nôn, mà trên mặt đất cũng không phải người khác chính là muội muội hắn, vài lần tránh né ánh mắt, hắn có chút nhìn không được.

Nhưng Trác Tĩnh từ đầu tới cuối đều chuyên chú bắt tay vào làm việc, một bên vừa giải phẫu một bên trật tự rõ ràng giải thích , để ghi lại. Thật giống như trước đây đã làm vô số lần thi kiểm như nhau.

“Người chết lồng ngực có một chút ít dịch tích lại màu đỏ, hai màng phổi cùng vách ngực dính liền, tuyến ngực sưng. Vị trí lồng ngực các bộ máy đều

bình thường. Trái tim bành trướng rõ rệt, cơ tim màu đen sẫm, tồn tại hiện tượng ngạnh hóa, động mạch chủ trơn trượt, động mạch vành cứng đờ, nội mạc tim có chút ít điểm xuất huyết, cơ tim cứng ngắc, cơ hai bên tâm thất phì đại. Thận màu xanh đen, bao mô bị tróc ra. Hai phổi cũng hiện ra tàn lụi, mặt ngoài nhiều chỗ xuất hiện máu màu nâu đỏ, mặt cắt nhan sắc hồng sặc”.

Thanh thanh lạnh lùng giọng nữ vang lên trên đại điện, cùng mùi máu tươi lại có chút kinh khủng, không có bất ngờ, Trác Tĩnh nghe được vài tiếng nôn mửa rõ ràng, rất bình thường, cũng không phải mỗi người đều có thể thừa nhận.

Nếu như có thể làm xét nghiệm tế bào tùy sống, nhìn lự phao cùng hồng tùy mức độ biến hóa liền rất tốt, Trác Tĩnh lần nữa cảm thán, không có thiết bị thực sự không quá thuận tiện mà. Trác Tĩnh trong lòng oán thán, đang chuẩn bị kiểm tra đường hô hấp, một đôi bao tay trắng nõn đưa tới bên cạnh nàng:”Đôi một đôi, cẩn thận trong máu chứa độc”.

Trác Tĩnh giương mắt nhìn lại, là Đan Ngự Lam đưa bao tay cho nàng, hần ánh mắt cũng là thẳng tắp nhìn chăm chăm thi thể trên mặt đất, trong mắt là cực nóng mà Trác Tĩnh quen thuộc, nàng lúc vừa mới bắt đầu công tác cũng là như thế, đối với mỗi một lần học tập đều rất phấn khởi, xem ra hần cơ hội giải phẫu cũng là không nhiều.

Đan Ngự Lam tim đập rất nhanh, chính hần cũng làm qua không ít giải phẫu thi kiểm, thế nhưng lần này kiểm nghiệm cẩn thận như vậy, hần cũng là lần đầu tiên, hơn nữa tay nàng cùng thủ pháp đối thi thể rất hiểu rõ, tuyệt đối ở trên hần, hần nhất định phải hỏi ra sự phụ nàng rốt cục là ai !!

Trác Tĩnh thay bao tay khác, tiếp tục làm chuyện trên tay, chỉ là lần này động tác của nàng tương đối chậm, mỗi một bước(đi) đều tranh thủ để Đan Ngự Lam thấy rõ:”Người chết niêm màng thực quản không có hiện tượng ăn mòn cùng xuất huyết, bên trong dạ dày chứa vật rất ít, chút dính niêm màng dính liền, dạ dày không xuất huyết, hoại tử, thủng chờ biến hóa, không giống mùi bình thường”.

Thay đổi một cây dao, Trác Tĩnh liền hướng bên cạnh xoang sọ hạ dao, tiếp tục nói:”Bên trong xoang sọ sưng tấy, lỗ châm vị trí ở giữa huyết sắc vẫn đục, chứa mùi tanh”.

Kiểm tra cơ bản hoàn thành, Trác Tĩnh rốt cục ngừng đầu, nhìn về ba nam nhân sắc mặt khác nhau, nói:”Người chết tim, phổi, thận độc tố ăn mòn rõ ràng, có thể phán định người chết vì trúng độc tử vong. Thực quản, dạ dày, các bộ phận khác không thấy vết tích độc vật ăn mòn, nàng uống rượu là không độc. Nguyên nhân dẫn đến tử vong là vết thương sau đầu, chất độc đi qua kim châm, trực tiếp tiến vào mạch máu, trong khoảng thời gian ngắn làm cho cơ tim bị tê liệt, thận công năng suy kiệt mà chết. Mấy vị có ý kiến gì khác không?”

“Không có”. Đan Ngự Lam trả lời trước, Yên Hoàng Thiêm chỉ là lạnh lùng gật đầu, đối với biểu hiện của nàng hần thật sự là khiếp sợ, thời gian ba năm, nàng, thật sự thay đổi. Húc Tầm Tư vội vã gật đầu cũng không chịu nổi nữa liền xông ra ngoài.

Không có ý kiến vậy nàng có thể kết thúc công việc!

Lần nữa bỏ qua bọn họ, Trác Tĩnh bắt đầu chăm chú khâu lại vết thương, Yên Hoàng Thiêm ánh mắt phức tạp nhìn nàng một cái, không nói gì bước ra ngoài màn trướng. Đan Ngự Lam cũng theo sát phía sau.

Yên Hoàng Thiêm trở lại long ý, hoàng hậu đã sợ hãi đến cắn chặt môi, hơi thở bất ổn, Yên Hoàng Thiêm giữa đôi lông mày cau lại, hừ nhẹ nói:”Sợ thì trở về cung”.

Hoàng hậu thật vất vả phục hồi lại tinh thần, run run trả lời:”Thần thiếp...thần thiếp không có việc gì”.

Trong lòng sinh chán ghét chuyển đường nhìn, Yên Hoàng Thiêm nhìn về phía Húc Tầm Tư sắc mặt tái nhợt như trước, lạnh giọng hỏi:”Tam hoàng tử, nếu công chúa không phải là uống rượu Khung Nhạc ta mà chết, mà là bị người dùng kim đâm trúng ót mà chết, ngươi có cái gì muốn nói?”

Trải qua một màn vừa rồi, Húc Tầm Tư nội tâm còn chưa bình phục, Yên Hoàng Thiêm này vừa hỏi, khiến hần cũng nhin không được lạnh giọng hỏi lại:”Ý tứ của Khung đế là nhận định tiểu vương giết chết thân muội muội!?”

“Có đúng tam hoàng tử hay không đương nhiên còn phải tiếp tục tra xét, thế nhưng bây giờ tam vương tử là người có khả năng gây án nhất...”

Yên Hoàng Thiêm nói còn chưa xong, trong màn trướng, Trác Tĩnh nhìn mình vừa tìm được gì đó, mang theo mấy phần kinh ngạc mấy phần cảm thán thanh âm nhẹ vang lên:”Hần, hần là người không có khả năng gây án nhất...”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Hung Thủ Chính Là Người (Thượng)

U lãnh giọng nữ cắt đứt lời hần, Yên Hoàng Thiêm sắc mặt tối sầm, nữ nhân này muốn cùng hần đối nghịch sao?! Vừa rồi rõ ràng chính nàng hạ kết luận, hiện tại còn nói Húc Tầm Tư không có khả năng là hung thủ!?

Đan Ngự Lam tin tưởng Trác Tĩnh nói như vậy chính là có lý do, thế nhưng hoàng thượng trên mặt đã xuất hiện tia không vui, Đan Ngự Lam lập tức

hỏi: "Người chết nếu là bị kim đâm vào ót chí tử, vừa rồi chỉ có tam hoàng tử tiếp cận qua công chúa, người vì sao nói hần là người không có khả năng gây án nhất?"

Nhắc lên lụa mỏng, Trác Tinh cầm một cái khay sứ đi ra, cầm thứ trong tay đưa cho Đan Ngự Lam, Trác Tinh trả lời: "Bởi vì ta lúc vừa khâu lại vết thương nào bộ tìm được thứ này". Vốn nàng cho rằng vết thương sau đầu là trực tiếp cầm kim đâm vào lưu lại, thì ra không phải.

"Đây là..." Đan Ngự Lam nhìn về phía khay sứ, mặt trên là một cây so với sợi tóc thô hơn, dài khải dài khoảng 1 thước, nhìn tỉ mỉ hồi lâu, Đan Ngự Lam mới chần chờ nói: "Đây là ngân châm?"

Húc Tầm Tư cũng hiếu kỳ đi qua xem, thứ này nhìn qua, càng giống như ngân tuyến (sợi bạc) nhiễm độc.

Trác Tinh gật đầu hỏi: "Các người ai có năng lực này, ở khoảng cách như thế gần đem như vậy tể ngân châm tiến nhập cách ót nàng một tấc, lại không chấn thương của nàng xương sọ?"

Nhìn quanh một vòng, Trác Tinh đem ánh mắt dừng trên người Túc Lăng, vì trên đại diện hần là không ai so với này tướng quân võ công cao hơn đi.

Đan Ngự Lam đem ngân châm đưa đến trước mặt Túc Lăng, Túc Lăng nhìn thoáng qua, giữa đôi lông mày chưa từng nhăn một chút, thẳng thắn trả lời: "Ta làm không được".

Trác Tinh nhún vai, nàng không cần giải thích, ngay cả Túc đại tướng quân đều làm không được, Húc Tầm Tư càng thêm không có khả năng làm được. Nếu như hần là dùng ám khí bắn thương công chúa, hần càng không cần phải... nhanh như vậy đã chạy tới nhận người hiểm nguy, bởi vì Húc Yên Vân trúng độc châm hần phải chết là không thể nghi ngờ.

Nàng bộ dáng quá mức tự tin phi thường chói mắt! Yến Hoảng Thêm hung hăng hỏi: "Nói như vậy người biết hung thủ là ai?"

"Không biết" Trác Tinh trả lời rất sáng khoái: "Ta có thể làm chỉ là khám nghiệm tử thi, cũng không phải là phá án, kế tiếp là công việc của hần." Nàng chỉ là pháp y, chưa bao giờ cho rằng mình là vạn năng, người ta đại tướng quân đều thân nhiên thừa nhận chính mình không được, nàng có cái gì không dám.

Trác Tinh thối lui đến phía sau bàn Lâu Tịch Nhan, muốn ngồi nghỉ ngơi một hồi, thế nhưng một đạo ánh mắt u oán nhìn chằm chằm nàng, Trác Tinh lưng phát lạnh, nàng quên phía sau còn có một công chúa!

Không tình nguyện lui trở về vị trí của mình, ở bên người Mặc Bạch dừng lại, dựa vào cây cột phía sau, Trác Tinh tự dấm dấm chân, không chút nào một dám người còn đang mờ mịt trên đại diện.

Lâu Tịch Nhan lắc đầu bật cười, nàng không biết, bản thân tùy tính ở trong mắt người khác xem ra là một loại bừa bãi đi?! Ho nhẹ một tiếng, Lâu Tịch Nhan cười nói: "Muốn tìm đến hung thủ kỳ thật cũng không khó, Đan đề hình hần là đã nghĩ đến ai là hung thủ". Những lời này thành công đem lực chú ý của mọi người hấp dẫn đến trên người Đan Ngự Lam.

Người này thực sự là mang thù, hần không phải là để nữ nhân của hần nổi trội một hồi sao! Đan Ngự Lam cắn răng trả lời: "Lâu tướng thật sự là cát nhắc hạ quan".

Đúng là ở trong lòng hần xác thực có đối tượng hoài nghi, Đan Ngự Lam tay cầm khay sứ, một đôi mắt lợi hại đảo qua mọi người, âm thanh trong trẻo ở trong đại diện vang lên: "Muốn đem tể ngân châm như thế làm trò trước mặt cả triều văn võ bá quan bắn về phía công chúa, hung thủ trong tay nhất định có ám khí tương trợ, hơn nữa hần nhất định còn ở trên đại diện."

Rốt cuộc là ai đây?

Đây là nghi vấn trong lòng mỗi người, thanh âm thảo luận tất tất tác tác vang lên giống như có hàng trăm nghìn con muỗi ong ong kêu loạn, nghe đến tâm phiền, lại không nghe ra là nói cái gì.

Đan Ngự Lam đi tới bên người Hồ Hi Ngang, lạnh giọng nói: "Công chúa uống rượu là không có độc, từ khi công chúa buông chén xuống đến khi chết chỉ có Hồ tướng quân chạm qua ly rượu, người có thể giải thích chút hay không, rượu trong tay người vì sao lại nghiệm ra có độc chứ?"

"Người lời này là có ý gì!?" Hồ Hi Ngang nghiêng thị Đan Ngự Lam, nổi trận lôi đình, mắng to nói: "Ta làm sao biết trong rượu có độc, hung thủ nếu có thể từ khoảng không sát hại công chúa, cũng có thể từ khoảng không hạ độc, tạo hiện trường giả công chúa là do uống rượu độc mà chết, ta bất quá là vừa nóng lòng muốn biết nguyên nhân công chúa chết đi lấy kia bình rượu mà thôi! Như vậy người liền phán định ta chính là hung thủ? Cũng không tránh khỏi quá trẻ con đi!"

"Hồ tướng quân nói có lý, như vậy phán định xác thực có chút trẻ con". Đan Ngự Lam nhìn về cổ tay hần, giả vờ nghi hoặc hỏi: "Như vậy Hồ tướng quân có thể nói cho tại hạ người vẫn đeo trên cổ tay gì đó hiện tại ở nơi nào chứ?"

Hồ Hi Ngang trên tay mang vòng tay rất đặc biệt, ngay từ đầu hần đã chú ý tới, mà ở trước khi tìm được chỉ bạc, nhưng vô duyên vô cớ không thấy, này không phải là kỳ quái sao?

Đan Ngự Lam đối Hồ Hi Ngang rõ ràng hoài nghi, Húc Tầm Tư đã cảm giác được, thế nhưng hần cũng không có nói ra, Hồ Hi Ngang lưng hơi run, ánh mắt tối sầm lại.

Một lúc sau, hần từ hà bao bên hông xuất ra một cái vòng rộng hơn một tấc, mặt trên khảm mấy viên bảo thạch quý báu, không nhanh không chậm trả

lời: “Đây là di vật mẫu thân lưu lại cho ta, bất quá là một chiếc vòng bình thường mà thôi, ở chúng ta Bắc Tề nam nhân đeo vòng là tượng trưng cho địa vị tài phú, tam hoàng tử trong tay cũng có một chiếc vòng, này có gì kỳ quái, ta vừa rồi chỉ là đưa vòng cất vào hà bao mà thôi”.

Trác Tĩnh khẽ nhướn mày, người này không đơn giản, vừa rồi trên đại điện, hắn biểu hiện giống như một người mẫn phu, hiện tại thoát nhìn nhưng thật ra rất bình tĩnh.

Thật là đơn giản như vậy, hắn vì sao muốn giết? Đan Ngự Lam trầm giọng hỏi: “Có thể cho ta mượn xem”.

“Cầm”. Cầm thứ trong tay đưa cho Đan Ngự Lam, Hồ Hi Ngang về mặt thần nhiên không sao cả.

Cầm lấy vòng tay tĩnh tế quan sát, vòng tay rất tinh mỹ, trong ngoài đều có từng khe từng khe tĩnh tế gắn chặt nhau, vòng tay có một chút bề dày, xúc cảm còn hơi nặng, dùng để làm ám khí cũng không phải không có khả năng, khẽ ấn mặt trên bảo thạch, không có phát hiện bất luận cái gì khác thường, nỗ lực lay động mặt trên bảo thạch, khám nạm cũng rất vững chắc, khẽ vuốt bốn phía, cũng không có phát hiện cái gì cơ quan.

Hồ Hi Ngang hé ra khuôn mặt lạnh, kêu lên: “Nhìn được rồi đi, trả lại cho ta”.

Thực sự không phải là hắn sao? Đan Ngự Lam lần nữa rơi vào trầm tư, tầng thứ hai đại điện cũng không nhiều người, người có thể tới gần ly rượu càng ít, trong chén cũng không có phát hiện ngân tuyến khả nghi nào khác, cho nên lúc Hồ Hi Ngang thừa dịp cầm lấy ly rượu hạ độc là có khả năng nhất.

Thế nhưng hắn rút cuộc chỉ dùng để làm ám khí đây? Nếu như vòng tay chính là ám khí, làm sao mới có thể chứng minh?

Lẽ nào thực sự không có cách nào sao?!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hung Thủ Chính Là Người (Hạ)

Hung thủ rút cuộc là ai?

Vòng tay này có đúng hay không là hung khí? Hiện tại vòng tay không có bất kì cái gì khác thường, phải như thế nào chứng minh nó chính là ám khí chứ?

Đan Ngự Lam cầm vòng tay lâm vào thật sâu suy nghĩ bên trong, Đan Ngự Lam im lặng không lên tiếng, Hồ Hi Ngang thờ ơ lạnh nhạt, cũng không nói cái gì, chỉ vội vã muốn lấy vòng tay của mình về.

Trác Tĩnh vừa đầm bộp vừa rồi ngồi xổm xuống chân có chút mỏi, vừa giống như lơ đãng cùng Mặc Bạch nói chuyện phiếm, chỉ là thanh âm có chút lớn mà thôi: “Ta nhớ kỹ người vừa nói xích hoàn ti trùng là độc được đặc biệt của Khung Nhạc, cùng các loại độc khác không giống nhau phải không?”

Mặc Bạch mơ hồ cảm giác được Trác Tĩnh đã nghĩ được biện pháp, ứng thanh trả lời: “Đúng”.

Trác Tĩnh nhún nhún vai, nhìn sắc mặt Hồ Hi Ngang khẽ biến, nói: “Đã như vậy, cho dù không giải thích được vòng tay là ám khí, chỉ cần chứng minh trên vòng tay tồn tại một lượng chất độc xích hoàn ti trùng đủ để có thể chết người, Hồ tướng quân liền cần hảo hảo giải thích.”

Đúng vậy! Hung thủ chọn độc được đặc biệt như vậy là vì hãm hại Khung Nhạc, tính chất độc nhất vô nhị như vậy đồng thời cũng càng dễ bị bại lộ. Hắn thâm nghĩ đến tìm ám khí, kỳ thật cũng có thể từ trên độc vật xuống tay! Lần nữa liếc nhìn vòng tay trong tay, Đan Ngự Lam trước mắt sáng ngời: “Người đâu, lấy một chậu nước trong đến đây.”

“Vâng.”

Rất nhanh, cung nữ bưng lên một chậu nước trong, Đan Ngự Lam liền đem một cây ngân châm để vào trong nước, không có bất kì biến hóa gì, tiếp đó đưa vòng tay nhẹ nhàng đặt vào trong nước, chỉ một lát giữa các khe hoa văn của vòng tay chậm rãi chảy ra nhàn nhạt sợi nhỏ màu hồng, rất nhanh dung nhập trong nước, mà trong nước ngân châm vốn trắng bạc cũng từ từ biến thành màu đen, mùi vị nhàn nhạt cùng kia bình rượu có độc mùi vị là như nhau.

Đem chậu nước nhẹ đưa đến trước mặt Hồ Hi Ngang, Đan Ngự Lam lạnh giọng nói: “Hồ tướng quân có thể giải thích một chút, vòng tay tùy thân của người vì sao lại mang theo chất độc xích hoàn ti trùng, người sẽ không là muốn nói rằng rượu bắn trúng đi?” Hắn không tin hắn ta sẽ dùng lí do thoái thác vụng về như thế tới biện giải.

Hồ Hi Ngang sắc mặt có chút trở bên trắng, nhưng không thấy kinh hoảng, cũng không biện giải, bình tĩnh trả lời: “Việc đã đến nước này, ta không có gì giải thích.”

Hắn thừa nhận? Thế nhưng động cơ là cái gì chứ? Hắn sẽ không vô duyên vô cớ giết một người đi, vẫn là công chúa bốn quốc!

Hiển nhiên vấn đề này, Húc Tầm Tư là nóng lòng muốn biết nhất, cảm tức nhìn Hồ Hi Ngang, Húc Tầm Tư bi thương mắng:” Ngươi vì sao muốn làm như vậy, Khung Nhạc cùng Bắc Tề trở mặt, đối với ngươi có chỗ tốt gì ! Hồ lão tướng quân suốt đời vì nước vì dân, trung liệt dũng cảm, ngươi làm như vậy, làm sao không làm. . .thất vọng lão nhân gia người?!”

“Ngươi câm miệng, các ngươi Húc gia không có tư cách gọi tên cha ta!” Hồ Hi Ngang vốn đang được xem là bình tĩnh lý trí bỗng nhiên như là bị đập phải giống nhau, Húc Tầm Tư nói trúng chỗ mẫn cảm nhất trong lòng Hồ Hi Ngang, Hồ Hi Ngang hướng Húc Tầm Tư ép sát, vóc người cao lớn, hai mắt đỏ lên, vẻ mặt phẫn nộ, khiến Húc Tầm Tư cả kinh lùi về phía sau một bước.

Nhìn chằm chằm Húc Tầm Tư, cặp mắt mang theo vài phần trào phúng, vài phần không cam lòng, càng nhiều tràn ngập lửa giận cùng hận ý, Hồ Hi Ngang lớn tiếng nói :”Cha ta chính là quá cố hủ, không chịu cùng Dịch Nỗ kết minh, kiên trì muốn đền đáp triều đình, kiên trì cái gọi là trung quân, kết quả đâu? Lúc hấn chiến đấu cùng Dịch Nỗ, kia hoàng thất các ngươi miệng đầy nhân nghĩa đạo đức làm cái gì ? Không phải viện binh, lương thảo ngắt nghèo, làm cho hấn hai mặt thụ địch, cuối cùng chết thảm ở dưới loạn tiễn của quân địch. Đây là trung liệt dũng cảm theo như lời ngươi nói, các ngươi những người này chỉ biết là hỗn chiến, chỉ ở trong cung đình khoa tay múa chân, không để ý dân sinh khó khăn, mặc kệ người chiến sĩ vất vả cực nhọc, cần bản không đáng cha ta tận trung.”

Húc Tầm Tư giữa đôi lông mày nhíu chặt, không dám tin tưởng hỏi:”Cho nên ngươi có ý giết chết thất muội, phá hỏng Bắc Tề cùng Khung Nhạc kết minh, làm xấu quan hệ ngoại giao giữa hai nước, làm cho Bắc Tề cũng hai mặt thụ địch phải không ?”

“Ngươi nói đúng, ta liền muốn nhìn bộ dạng gần chết đến nơi của các ngươi !! Tốt nhất cũng cho các ngươi ném thử tư vị vạn tiễn xuyên tim!” Hồ Hi Ngang giống như phát cuồng giống nhau cười ha hả, toàn thân cùng tâm hồn hấn tràn ngập cừ hận, làm cho tất cả mọi người không tự giác hít sâu một hơi.

Hồ Hi Ngang điên cuồng làm cho người ta có một loại dự cảm không tốt, Yến Hoàng Thiêm cao giọng kêu lên:”Ngươi đâu, đem Hồ Hi Ngang tạm thời bắt giữ.”

“Không cần phiền phức.” Tiếng cười rất cực kỳ, thanh âm mang theo khàn khàn, Hồ Hi Ngang tự hồ có phần kiệt sức, nhàn nhạt thờ dài :”Thôi, sự tình đã bại lộ, ta phải đi bồi cái kia tính tình quái cường lão nhân kia rồi.”

Nói xong, hấn cầm lấy ngân châm trong chậu nước, hướng huyết thái dương chính mình hung hăng đâm xuống. . .

Tất cả xảy ra quá nhanh, lúc mọi người kịp phản ứng , bóng dáng cao to đã thẳng tắp ngã vào trên đại điện.

Đan Ngự Lam vội vàng đi tới kiểm tra, chỉ thấy hấn co quắp mấy cái, cuối cùng cũng bất động, vẻ mặt phát xanh, tay chân cứng ngắc, hai mắt lòi ra.

Đan Ngự Lam chậm rãi đứng dậy, thấp giọng trả lời :”Hấn đã chết”.

Lại chết một người ?!

Ai cũng thật không ngờ, một yến hội tiếp đón cuối cùng lại biến thành cái dạng này.

Túc Lăng trong mắt hiện lên một mặt buồn bã, đã gặp qua Hồ lão tướng quân cũng thập phần kính nể thái độ làm người của hấn, Hồ Hi Ngang không hiểu, có thể Bắc Tề vương thất thực sự không đáng thuận phục, thế nhưng Hồ lão tướng quân thủ hộ làm sao chỉ là Bắc Tề vương thất, càng nhiều hơn chính là bách tính Bắc Tề.

Nhóm ba người, hiện tại tự nhiên chỉ còn lại mình hấn, Húc Tầm Tư chỉ cảm thấy bi thương và mất mát, vì mình, vì Bắc Tề. Hít sâu một hơi, Húc Tầm Tư bỗng nhiên nửa quỳ hạ thân, thấp giọng thỉnh cầu :”Ngày hôm nay phát sinh chuyện như vậy, thật sự là bi ai của Bắc Tề, bởi vậy biến thành hiểu lầm, còn thỉnh Khung đế bao dung, cho phép ta đem đi thể hai người về Bắc Tề.”

Nhẹ dương tay, Yến Hoàng Thiêm cũng không làm khó hấn, cao giọng nói:”Chuẩn. Người đâu, tiễn tam hoàng tử về dịch quán. Đan ái khanh, ở đây liền giao lại cho ngươi.”

“Vâng.”

Yến Hoàng Thiêm nói xong liền nhanh chóng đứng dậy, sai bước đi ra ngoài điện, từ đầu tới cuối thủy chung không liếc mắt nhìn Trác Tĩnh một cái, Trác Tĩnh thờ phào một hơi, Yến Hoàng Thiêm đối với nàng, không phải, đối Thanh Phong toát ra đủ loại tâm tình, đều biểu hiện bọn họ trong lúc đó nhất định có một đoạn gút mắc, mà nàng cũng không nghĩ đem mình rơi vào trong tình cảnh vướng mắc như vậy.

Trác Tĩnh lần nữa giương mắt nhìn về phía Thanh Linh cách đó không xa, nhưng chỉ thấy ba thái giám lúc nãy bị trông giữ cùng với nàng, trên đại điện, từ lâu đã không có bóng dáng Thanh Linh.

Chẳng lẽ là bị hoàng hậu mang đi? Trác Tĩnh có chút lo lắng, thế nhưng nghĩ lại, dù cho thật sự bị hoàng hậu mang đi, nàng có thể làm gì chứ ? Không tự giác ánh mắt Trác Tĩnh chuyển hướng Lâu Tịch Nhan, không nghĩ vừa lúc đụng phải đôi mắt hàm lệ của Triều Vân công chúa. Hai mắt đầm lệ mông lung, ở trong là yêu thương nồng đậm cùng nhàn nhạt u oán, Trác Tĩnh không nhận được nhãn lại mi, nàng cũng không nghĩ làm người khác giả tưởng địch, thu hồi đường nhìn, Trác Tĩnh lướt qua Lâu Tịch Nhan, hướng ngoài điện đi ra.

Ngay khi Trác Tĩnh xuyên qua vai hấn mà qua, tay bị người nắm được, xúc cảm hơi lạnh, không cần nghĩ cũng biết là hấn, không chờ Trác Tĩnh quay đầu lại, thanh âm ôn hòa nhẹ vang lên bên tai:”Trước tối nữa xa chờ ta, ta một hồi sẽ đến.”

Hắn vừa dứt lời, Trác Tĩnh không cần quay đầu lại đã có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực sau lưng.

Mình nàng liền không thể ra cung, không đi ra ngoài chờ hắn còn có thể đi đâu? Hắn nhất định là cố ý! Cũng may hắn nắm tay nàng cũng đã buông, Trác Tĩnh vội cùng hắn nói lời vô ích, tránh khỏi trong mắt người ta giải thích của nàng thành khoe khoang, phủ nhận thành liếc mắt đưa tình.

Trác Tĩnh đi tự nhiên, Yên Như Huyền trong lòng cũng là rất đau đớn, nhìn Lâu Tịch Nhan nhìn chăm chăm sườn mặt của nàng, Yên Như Huyền nghe thanh âm của chính mình đang run rẩy: “Người... thích nàng?”

Lâu Tịch Nhan quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt đáp: “Thời gian không còn sớm, công chúa nhanh hồi cung nghỉ ngơi đi.”

“Người thích nàng?” Ngày hôm nay nàng nhất định phải biết! Nhiều năm như vậy, đối xử không ấm không nóng nàng đã chịu đủ rồi!

Đáy mắt không có một tia gọn sóng, Lâu Tịch Nhan như trước nhàn nhạt nói: “Thần vừa rời ở trên đại điện đã nói, nàng là thần phu nhân.”

Nắm chặt hai tay, Yên Như Huyền không có giống như thường ngày lựa chọn trốn tránh, mang theo ghen ghét, Yên Như Huyền kiên trì hỏi: “Ta chỉ hỏi người có đúng hay không thích nàng?” Nàng mới mặc kệ cái gì phu nhân, cái gì danh phận, nàng thậm chí biết, ở trong lòng hắn, hắn rốt cuộc thích ai?!

Trước mắt nữ hài khóc hoa lê đầm mưa, Lâu Tịch Nhan tay di chuyển liền chậm rãi hạ xuống, chỉ ngắn gọn đáp lại một chữ: “Đúng.”

Đúng...

Yên Như Huyền trong đầu nháy mắt trống rỗng.

Hắn nói là ?!

Hắn thích, không phải nàng...

Ở khi hắn còn không có ý trung nhân, nàng có thể lừa dối chính mình, hắn vẫn là thích nàng, thế nhưng hiện tại, nàng còn có thể lừa dối mình?

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng rất thích hắn à? Nàng thích hắn đã lâu đã lâu, ở một mùa lạc anh rực rỡ, bị kia mặt tươi cười như có như không, như lông chim mềm mại ấm áp bất được, lòng của nàng, ở khi đó đã bắt đầu không là của nàng, nàng hiện tại phải làm sao bây giờ??

Yên Như Huyền thần tình đại ra, Lâu Tịch Nhan có chút lo lắng, nàng là một hảo nữ hài, nhưng quá mức yếu đuối, này cũng là nguyên nhân nhiều năm qua hắn vẫn tuân thủ nghiêm ngặt quân thân lễ nghi, xa cách đậm đặc, cũng không dám nói thẳng với nàng.

Yên Như Huyền bỗng nhiên xoay người, chậm rãi hướng ngoài điện đi đến, bộ dạng thất thần như cái xác không hồn, khiến Lâu Tịch Nhan nhìn không được đi theo phía sau nàng.

Trên đại điện, người đã rời đi không còn mấy, cửa đại điện thiếp thân nha hoàn của công chúa đứng nghênh đón, Lâu Tịch Nhan cũng dừng cước bộ, nhìn theo Yên Như Huyền xa dần, bên kia thanh âm không kiên nhẫn của Trác Tĩnh truyền đến: “Người là ai?”

Lâu Tịch Nhan giương mắt nhìn lại, người ngăn ở trước mặt Trác Tĩnh, là hoàng thượng thiếp thân nội thị tổng quản Cao Tiến.

Đi tới bên cạnh Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan đem nàng che ở sau lưng, giả vờ không hiểu hỏi: “Cao công công có chuyện gì?”

Cao Tiến chấp tay thi lễ, mới thấp giọng nói: “Hoàng thượng tuyên Lâu tướng cùng Thanh cô nương đi vào điện.”

Còn không có để yên! Trác Tĩnh hé ra mặt đen, nàng mệt chết rồi, có cái gì không thể hôm khác nói sao?!

Thình hính cùng nàng cùng nhau sao? Không hẳn đi, nếu là thật có lòng thình hính, vì sao Cao Tiến đi thẳng đến Thanh Phong, lấy hiểu biết của hắn với hoàng thượng, việc này hắn nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, chỉ là không nghĩ nhanh như vậy.

Lâu Tịch Nhan cũng không miệt mài theo đuổi, vung lên nụ cười ưu nhã nhẹ trả lời: “Vậy thỉnh cầu Cao công công dẫn đường.”

“Không dám nhận.” Cao Tiến mang theo hai người cùng nhau hướng cung điện phía sau đi đến.

Trác Tĩnh mặt lộ vẻ buồn bực, Lâu Tịch Nhan một bộ thần nhiên nhẹ giọng thoải mái nói: “Yên tâm, chỉ là gặp hoàng thượng thôi, tất cả có ta.”

Nàng thoải mái thế nào a! Trác Tĩnh có khổ mà không thể nói, vấn đề mấu chốt là —nàng cũng không phải Thanh Phong a!!

Nàng căn bản không biết Thanh Phong cùng cái nam nhân bá đạo cuồng liệt kia có cái gì quan hệ...

Chương 50: Làm Sao Lại Là Như Thế Này?

Trác Tĩnh lâm vào trong suy nghĩ của mình, cùng Lâu Tịch Nhan sóng vai mà đi, Lâu Tịch Nhan một bộ không có gì không bình thường. Cao Tiến cúi đầu, che xuống quang mang trong mắt, mang theo hai người lướt qua đại điện, hướng nội điện đi đến, quanh co một lúc, ba người ở một tòa cung điện so với đại điện nhỏ hơn dừng lại, trong điện châm nến, cửa điện đóng chặt.

Trác Tĩnh giương mắt nhìn lại, nhưng ngoài ý muốn nhìn thấy Thanh Linh vừa rồi biến mất ở đại điện, nàng bị một gã thị vệ trông giữ, hai người ánh mắt giao nhau một lúc, nàng ở trong ánh mắt Thanh Linh thấy được rất nhiều nghi vấn, thế nhưng nàng không thể cũng không biết nên như thế nào giải thích, bởi vì nàng vốn không phải là muội muội quen thuộc của nàng.

“Hoàng thượng có chỉ, tuyền Thanh Linh nhập điện.” Cao Tiến thanh âm nghe ra ngược lại không giống như thái giám như vậy lạnh lùng.

Thanh Linh thật sâu nhìn nàng một lúc, thẳng tắp hướng phía cửa điện khép hờ đi đến, Trác Tĩnh còn đang suy nghĩ vừa rồi trong ánh mắt kia biểu lộ ý nghĩa phức tạp, trong điện bỗng nhiên vang lên một tiếng đồ sứ bị vỡ.

Nàng cùng Lâu Tịch Nhan ở ngoài điện, cách khá xa, nghe không được bên trong nói cái gì, thế nhưng này thanh âm cũng đủ biểu hiện bên trong bầu không khí tuyệt đối ngưng trọng.

Trác Tĩnh còn đang vì Thanh Linh lo lắng, cửa phút chốc bị mở ra từ bên trong, Thanh Linh được Cao Tiến giúp đỡ đi ra, trên người chưa thấy cái gì thương tổn, chính là sắc mặt trắng đến dọa người, đem Thanh Linh giao cho thị vệ trông giữ, Cao Tiến hướng Trác Tĩnh đi tới.

“Thanh cô nương, mời theo nô tài nhập điện.” Trác Tĩnh sững sốt, hóa ra này hoàng thượng còn muốn công phá từng người a?

Quả nhiên như Trác Tĩnh nghĩ, Lâu Tịch Nhan còn không có mở miệng, Cao Tiến đã cung kính nói: “Lâu tướng, hoàng thượng chỉ tuyền Thanh cô nương một người vào.”

Trác Tĩnh nhú mày, đơn độc thăm vấn nàng nghĩ giả ngu giả ngốc đều có chút khó khăn, Lâu Tịch Nhan vỗ nhẹ vai nàng, ôn nhu cười nói: “Đi đi, ta liền ở bên ngoài.”

Trác Tĩnh giương mắt, đón nhận ánh mắt bình tĩnh trong suốt của hắn, những lời này chỉ bình thường nhưng là làm cho trong lòng nàng không hiểu sao an tâm, nàng hẳn là cảm tạ lão thiên, làm cho nàng sau khi xuyên qua gặp gỡ nhân, là hắn đi.

Mà thôi mà thôi, ai bảo nàng dùng thân thể người khác, có một số việc trốn tránh cũng không có ích gì, thoải mái cười, không chần chờ, Trác Tĩnh xoay người hướng trong điện đi qua. Nàng kiên định đi, tự nhiên không có phát hiện, lúc nàng xoay người, Lâu Tịch Nhan mềm nhẹ tươi cười đông lại ở trên môi, hít lại tế mầu làm cho người ta thấy không rõ hắn đang suy nghĩ gì.

Trác Tĩnh bước vào trong điện, Cao Tiến cũng không có tiến vào, mà là đứng ở ngoài điện, đem cửa đóng lại.

Được rồi, lui ra ngoài là không có khả năng, Trác Tĩnh chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, trên mặt đất rơi vãi nhiều mảnh sứ nhỏ, hẳn là vừa đập bể đi. Ở đây mặc dù không có rộng như đại điện, cũng so với phòng họp bình thường lớn hơn nhiều, ngay cả như vậy Trác Tĩnh chỉ liếc mắt liền thấy nam nhân đứng ở chính giữa kia, hẳn ô kim ngọc quan đã chẳng thấy đâu, lễ phục mình hoàng cũng bị hắn thay ra, một thân hắc bào cấm phục, hẳn mầu mặt lạnh, ngực phập phồng không ôn biểu hiện hẳn lúc này tâm tình không tốt, cho dù trong điện châm nến cũng không quá sáng sủa, về mặt hẳn thấy không rõ lắm, Trác Tĩnh cũng đã khắc sâu cảm nhận được khí tức bức nhân hung bạo của nam nhân này.

Dừng lại cước bộ, Trác Tĩnh không hề tiến lên, hơi cúi đầu, dự định lấy bất biến ứng vạn biến, mắt không gặp tâm không phiền.

Hai người đều là không nói gì, không gian lâm vào một mảnh tĩnh mịch, chỉ nghe đến tiếng hít thở khàn khàn của Yến Hoàng Thiêm, Trác Tĩnh vẫn giữ nguyên, cúi đầu không nói. Đáng tiếc Yến Hoàng Thiêm không có cái này tính nhẫn nại.

“Ngẩng đầu lên.” Gầm nhẹ một tiếng đồng thời Trác Tĩnh chỉ cảm thấy cảm đau xót, một bàn tay to không hề thương tiếc nắm chặt cảm nàng, đem đầu nàng giờ lên: “Người cho là, đối một người vào cung, có thể né tránh trăm? Ba năm trước đây trăm đã nói qua, người đời này chỉ có thể là nữ nhân của Trẫm, người, trốn không thoát.”

Trầm thấp thanh âm cũng không lớn, nhưng cũng đủ khiến lòng người sợ hãi, hẳn trong mắt nóng rực cùng xao động khiến cho trong lòng Trác Tĩnh khẽ run, cái này nam nhân công kích cùng dục vọng chiếm giữ quá mạnh mẽ, mặc dù cảm rất đau, Trác Tĩnh vẫn là im lặng, ở trước khi không hiểu rõ là chuyện gì, nàng tốt nhất im lặng, hẳn căn bản không cần quá dùng sức là có thể đem nàng bóp chết.

Trác Tĩnh im lặng đồng dạng chọc giận Yến Hoàng Thiêm: “Thế nào? Vừa rồi ở trên điện không phải nói năng giỏi lắm sao? Hiện tại thành câm điếc?”

Trác Tĩnh có thể cảm giác được tay Yến Hoàng Thiêm theo hắn tức giận từ từ buộc chặt, suy nghĩ một chút, Trác Tĩnh cẩn thận trả lời: “Ta không có gì nói, Thanh Phong nhập tướng phủ, bất quá là phụng ý chỉ hoàng thượng hành sự.”

“Khá lắm phụng chỉ!” Trác Tĩnh đang nói mới xong, Yến Hoàng Thiêm lửa giận triệt để bạo nổ, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Trẫm là bảo

Thanh Phong đi Tướng phủ, mà không phải người—Thanh Linh.”

Thanh Linh?!! Bất chấp cảm đau đớn, Trác Tĩnh sợ ngây người, nàng là Thanh Linh?? Không có khả năng đi?!

Trác Tĩnh trong đầu bỗng nhiên hiện lên ánh mắt phức tạp của Thanh Linh, không đúng, nếu như nàng là Thanh Linh, vậy vừa rồi cái kia nữ tử là Thanh Phong??

Thảo nào Yến Hoằng Thiêm lúc thấy nàng kỳ quái như vậy, thì ra hẳn cũng không có tính sai, hẳn muốn chính là Thanh Linh.

Thiên, nàng thật sự muốn ngất!! Bình tĩnh bình tĩnh!!

Nhìn chằm chằm trước mắt trấn định mà lạnh lùng hiểu rõ nữ tử, Yến Hoằng Thiêm bỗng nhiên cười rộ lên: “Ba năm trước đây không nhìn ra, người dĩ nhiên cũng là một người lợi hại, có thể thuyết phục chính mình muội muội thay người vào cung, có thể ở trong thời gian ngắn liền mê hoặc Tịch Nhan, còn có thể khám nghiệm tử thi tra án, thực sự là khó lường a.”

Hít sâu một hơi, bình ổn tâm trạng, Trác Tĩnh kiên trì nói: “Người nhận sai người, ta là Thanh Phong không phải là Thanh Linh.” Tất cả đều là lời nói một bên của hẳn, vạn nhất hẳn là đang thử nàng ?

Nàng không thừa nhận? Hảo, vậy đừng trách hẳn. . .

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tâm Tư Nam Nhân (Thượng)

Hít sâu một hơi, bình ổn tâm trạng, Trác Tĩnh kiên trì nói: “Người nhận sai người, ta là Thanh Phong không phải là Thanh Linh.” Tất cả đều là lời nói một phía của hẳn, vạn nhất hẳn là đang thử nàng đâu?!

Xem ra hẳn không thể không xuất ra chứng cứ, nàng là dự định liều chết không nhận! Tốt, vậy không nên trách hẳn.

Yến Hoằng Thiêm trong mắt lóe lên một mặt cười nhạt âm u, Trác Tĩnh tâm phát lạnh, nguy rồi, nàng tựa hồ gây ra họa .

Quả nhiên, Yến Hoằng Thiêm một tay nắm cầm nàng, một tay kéo vạt áo của nàng—

Tê——

Trước ngực mát lạnh, cảm bị nắm, Trác Tĩnh không thể cúi đầu, thế nhưng thanh âm vài vốc bị xé rách cùng với vai phải đau đớn, không cần đoán cũng có thể biết nàng lúc này đã gần như nửa thân trần.

Mặc dù nàng bên trong còn mặc áo lót, cùng hiện đại áo hồ lưng không sai biệt lắm, cũng không có để lộ quá nhiều, thế nhưng Trác Tĩnh lại cảm thấy khuất nhục trước nay chưa từng có, lạnh lùng nhìn nam nhân trước mắt mang theo vài phần đắc ý, Trác Tĩnh lạnh giọng nói: “Người còn muốn thế nào!” Nếu như hẳn cho rằng giữ lấy nàng, nàng sẽ trở thành nữ nhân hẳn, như vậy nàng sẽ cho hẳn biết, chính hẳn có bao nhiêu ngu xuẩn.

“Người rốt cuộc xấu hổ?” Ánh mắt ở trên vóc người uyển chuyển của Trác Tĩnh chuyển động, Yến Hoằng Thiêm dường như thập phần hưởng thụ phần uất cùng khuất nhục trong mắt Trác Tĩnh, trên tay thả lỏng một chút lực đạo, chậm rãi trượt hướng sau cổ nàng, đem nàng kéo lại gần, một tay vòng qua ôm eo nàng, một tay lướt qua cổ vuốt ve của nàng vành tai, thanh âm trầm thấp mang theo mấy phần khàn khàn mờ ám khẽ vang lên : “Người đã định trước là người của trẫm, không cần phải xấu hổ!”

Hai tay hữu lực đem nàng gắt gao ôm trước ngực, Trác Tĩnh tay đặt ở giữa hai người, dùng hết toàn lực đẩy hẳn ra, đáng tiếc sức nàng nhỏ giống như bọ ngựa đầu xe, hai người thân thể vẫn gắt gao dán với nhau.

Thân thể hẳn rất nóng, tay để ở trước ngực hẳn, tiếng tim đập mạnh mẽ từng nhịp từng nhịp theo lòng bàn tay kéo tới, Trác Tĩnh có thể cảm giác được khí tức xao động của hẳn.

“Người. . .” Trác Tĩnh còn muốn thử cùng hẳn câu thông(nói chuyện thông suốt), sự thật chứng minh, nam nhân động dục là không cần câu thông ! Trên môi nóng lên, Yến Hoằng Thiêm hôn lên môi nàng, mang theo hẳn bá đạo cùng cực nóng, Trác Tĩnh chỉ cảm thấy trong đầu nhất thời mơ hồ, trong nháy mắt mê muội, thế nhưng trước ngực nóng rực làm cho nàng lập tức tỉnh táo lại.

Tay Yến Hoằng Thiêm cũng không biết khi nào đã xoa nhẹ ngực phải nàng, Trác Tĩnh cố sức giãy dụa, sau vài lần, nàng rốt cuộc biết mình không có khả năng giãy thoát, tâm nhất thời trầm xuống, Trác Tĩnh hung hăng cắn hẳn không kiêng nể gì môi lưỡi, nàng cắn không lưu tình chút nào, Yến Hoằng Thiêm rên hừ một tiếng, rất nhanh nàng ném tới mùi máu tươi.

Ngay khi Trác Tĩnh định lại cần một ngủm, Yến Hoàng Thiêm thả nàng, Trác Tĩnh nhanh chóng lùi về phía sau, cách hần mấy bước mới dừng lại, để phòng theo dõi hần, rốt cục có thể hào hào thở, Trác Tĩnh cố sức hít thở, bị hần như thế lần qua lần lại, nàng thật nóng !

Dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi vết máu nơi khoe miệng, Yến Hoàng Thiêm dĩ nhiên nở nụ cười :”Ngươi thật đúng là đủ ác.” Nàng, cùng khi hần mới gặp gỡ rất không giống với, bất quá cũng tốt, hần vẫn là thích nữ nhân liệt (ác) một chút, chinh phục mới có ý tứ.

Ánh mắt đảo đến Trác Tĩnh gần vai phải, Yến Hoàng Thiêm nhân thần tối sầm lại, lạnh giọng nói :”Bây giờ còn dám nói mình không phải Thanh Linh?”
Này mấy năm qua, hần đã sớm đem chuyện của nàng tra rõ ràng, tự nhiên biết trên ngực nàng có chữ, lần này, hần muốn nhìn xem nàng sẽ như thế nào chống chế !

Có ý gì ? Hần cường hôn nàng một chút, đã nói lên nàng là Thanh Linh?

Yến Hoàng Thiêm mắt nhìn chăm chăm vai phải nàng, Trác Tĩnh buồn bực cúi đầu, vai phải vị trí gần bộ ngực mơ hồ hiện lên một chữ màu hồng, đem nàng cấp hoảng sợ, cũng không phải là vì chữ ”Linh” kia dọa sợ mà là không rõ ngực nàng làm sao sẽ có chữ, lấy tay sờ lên, da rất trơn nhẵn, một lúc sau, chữ càng lúc càng nhạt, cuối cùng biến mất.

Này...Rốt cục là cái gì nguyên lý? Trác Tĩnh còn đang ở trong khiếp sợ, Yến Hoàng Thiêm cũng đã nhìn ra chỗ không thích hợp, nàng xem đến trên người từ nhỏ đã có ký hiệu, vì sao biểu hiện kinh ngạc như thế?

Yến Hoàng Thiêm lần nữa tới gần, rốt cục làm cho Trác Tĩnh phục hồi lại tinh thần, hiện tại cũng không phải lúc nghiên cứu !

Lui ra sau một bước, Trác Tĩnh khẽ nói:”Chờ một chút! Ta có chuyện muốn nói !”

Yến Hoàng Thiêm trái lại thực sự không có tiến lên, hai tay hoàn ngực, lạnh lùng nhìn nàng.

Trác Tĩnh đầu óc chuyển động, thân thể này là Thanh Linh, thế nhưng nàng xuất hiện ở tướng phủ? Thế nào giải thích thế nào giải thích?!

Linh quang chợt lóe, Trác Tĩnh trấn tĩnh ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt cùng hoang mang trả lời :”Ở trên đường tới đây, quan viên áp giải sợ tỷ muội chúng ta không thành thật, mỗi ngày đều đồ được, hơn nửa tháng đều hôn mê bất tỉnh thần chí không rõ, sau khi tỉnh lại có rất nhiều chuyện ta đã quên, tất cả mọi người nói ta là Thanh Phong, trên ngực có chữ viết, ta tuyệt đối không biết, người vừa rồi nói những cái kia, ta thực sự không có bất luận gì ấn tượng.”

“Mất trí nhớ?” Yến Hoàng Thiêm cười ha ha :”Thanh Linh a Thanh Linh, người thật nghĩ đem trăm bốn cột trong lòng bàn tay sao?”

Hiện tại là ai chơi ai a? Nàng mới là người bị xé áo có được hay không!!

Mặc dù già”Mất trí nhớ” thực sự rất ngốc! Thế nhưng ngoại trừ như vậy, còn có thể thế nào?!

“Người không tin ta cũng không có cách nào, ta nói đều là sự thật, người có thể đi tra hỏi quan viên Hạo Nguyệt.” Rót thuốc điểm ấy , nàng cũng không có nói sai. Hoi cúi đầu, Trác Tĩnh tận lực uyển chuyển hàm xúc nói:”Này ở giữa nhất định có sai lầm, thế nhưng nếu ta đã vào cửa Tướng phủ, nên ở lại bên người Lâu Tịch Nhan.”

Nàng liền như thế không muốn đứng ở bên người hần? Tất cả đều là kế hoạch của nàng đi, mất trí nhớ sao? Nàng thật cho rằng hần tra không được Hạo Nguyệt sao? Trong thiên hạ, không có chuyện gì có thể lừa gạt được hần!

Lạnh lùng liếc mắt quan sát nàng giả vờ nhu thuận, hần hiện tại có thể khẳng định, uyển chuyển hàm xúc tuyệt đối không thích hợp nàng. Bước tới gần Trác Tĩnh, Yến Hoàng Thiêm hừ lạnh nói :”Xem ra người đã quên thân phận chính mình, người căn bản không có tư cách chọn lựa! Người cho là Tịch Nhan biết thân phận của người, âm mưu của người, hần còn có thể muốn người?!”

Cái này nam nhân mềm cứng không ăn!! Được rồi , vậy nàng cũng không cần giả đáng thương. Ngẩng đầu, Trác Tĩnh ngao ngễ nhìn lại, cười lạnh nói :”Nếu như ta nhớ không lầm, Lâu Tịch Nhan ở trên đại điện đã nói ta là hần—phu nhân !”

Yến Hoàng Thiêm sắc mặt phút chốc tối sầm”Trẫm nói qua, người chỉ có thể là trẫm nữ nhân.”

Không có khả năng !Trác Tĩnh trong lòng biết, vào lúc này, tự mình không có khả năng cùng hần chống lại, Lâu Tịch Nhan, xin lỗi. Cố ý khẽ nhú mày, Trác Tĩnh thấp giọng trả lời :”Thế nhưng ta cũng đã là Lâu Tịch Nhan nữ nhân.”

“Người—nói—cái—gi !”

Yến Hoàng Thiêm gần như là từ kẽ răng nhổ ra thanh âm làm cho lòng người phát lạnh. Thế nhưng vô luận như thế nào, nàng quyết không ở lại trong cung! Trong lòng quyết định, Trác Tĩnh khẽ nhướng mi, cười nói:”Ta nhập tướng phủ mau nửa tháng, cùng hần cùng ăn cùng ở, người sẽ không cho là chúng ta chỉ là cái kia đơn thuần đáp chần nói chuyện phiếm chứ.”

“Người chết tiết!” Theo tiếng gầm lên giận dữ, Trác Tĩnh trên cổ đau xót, lực trên tay không có chút thương tiếc, nàng căn bản không thể hít thở. Máu trắng hướng lên đỉnh đầu, Trác Tĩnh sâu sắc cảm nhận được—hần thực sự muốn bóp chết nàng!!

“Cứu ... Cứu mạng. ...” Thanh âm cầu cứu gần như tan thành những mảnh nhỏ , ngay cả nàng cũng nghe không rõ ràng lắm, còn có ai có thể cứu nàng?!

Ngay khi Trác Tĩnh cho rằng mình sắp chết, kia thanh âm ôn nhuận xa xa truyền đến—

“Hoàng thượng, thần Lâu Tịch Nhan có chuyện quan trọng khởi tấu.”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tâm Tư Nam Nhân (Hạ)

“Hoàng thượng, thần Lâu Tịch Nhan có chuyện quan trọng khởi tấu.” Thanh âm ôn nhuận xa xa truyền đến.

Ngay khi Trác Tĩnh cho rằng mình sắp chết, Yến Hoàng Thiêm rút cục buông tay.

Trác Tĩnh thoát lực ngồi trên mặt đất, cố gắng hít thở, nằng lằn này rút cuộc tự thể nghiệm một hồi hít thở không thông thống khổ tựa như Lâu Tịch Nhan phát tác bệnh hen suyễn.

Không hề nhìn Trác Tĩnh, Yến Hoàng Thiêm xoay người trở lại trường trác (bàn dài) trước điện, sau khi ngồi xuống mới cao giọng nói: “Tiến vào.”

Lâu Tịch Nhan vững bước đi tới, thấy rõ Trác Tĩnh ngồi dưới đất quần áo có chút bị xé rách cùng trên cổ năm dấu ngón tay rõ rệt, cũng không có nói gì, chỉ là đi tới trước mặt Yến Hoàng Thiêm, hành lễ: “Tham kiến hoàng thượng.”

Trác Tĩnh thật vất vả khôi phục một chút khí lực, cố gắng đứng dậy giương mắt nhìn lại, Lâu Tịch Nhan không biết là cố ý hay vô ý, hần vừa lúc đứng che ở trước người nàng, ngăn trở đường nhìn bức người của Yến Hoàng Thiêm.

Nhìn Lâu Tịch Nhan, sắc mặt Yến Hoàng Thiêm có chút phức tạp, đã không còn khi đối Trác Tĩnh hung bạo, Yến Hoàng Thiêm bình tĩnh hỏi: “Tịch Nhan, ngươi đã thấy qua chữ trên người nàng sao?”

Xong !

Trác Tĩnh trầm kêu một tiếng !

Yến Hoàng Thiêm chiều này hảo thâm, nếu như Lâu Tịch Nhan nói hần không có phát hiện, như vậy hần sẽ đoán được nàng có thể đang nói dối, nàng căn bản không có thất thân cho Lâu Tịch Nhan. Nếu như Lâu Tịch Nhan thông minh một chút, nghe ra ý tại ngôn ngoại (ý ở ngoài lời nói) muốn giúp nàng, nói đã thấy kia chữ, cứ như vậy, Lâu Tịch Nhan chính là biết rõ nàng là Thanh Linh, vẫn còn muốn nàng, này không phải là khi quân ?!

Trác Tĩnh trong lòng sôi ruột, trên mặt cũng không có chút biểu tình, bởi vì Yến Hoàng Thiêm một đôi con ngươi đen đang lạnh lùng nhìn bọn họ chằm chằm, ánh mắt hai người không thể trao đổi, Trác Tĩnh tâm lạnh hơn nữa.

Lâu Tịch Nhan trầm ngâm một lúc, chậm rãi ngẩng đầu, hơi xấu hổ trả lời: “Sắc trời quá mờ, thần không thấy rõ, chỉ lơ mờ thấy trên ngực hình như có chữ viết.”

Trác Tĩnh ngẩn ra, hần...Cư nhiên như thế trả lời...Phối hợp hần thanh âm cùng vẻ mặt mất tự nhiên kia, Trác Tĩnh thiếu chút nữa đều cho rằng mình cùng hần thật phát sinh qua cái gì.

Mặc dù Yến Hoàng Thiêm bàn tay để ở sau người, Trác Tĩnh vẫn rõ ràng nghe được tiếng hần nắm chặt hai tay, thanh âm khớp xương nắm đến khanh khách ! Mặt hần xú giống như bị người đánh một quyền như nhau, Trác Tĩnh thật muốn cười to ba tiếng, Lâu Tịch Nhan thật sự là thiên tài !!

Ở trong lòng đem Lâu Tịch Nhan hảo hảo khen ngợi một phen, Trác Tĩnh bỗng nhiên nghĩ đến một điểm đáng nghi, chính nàng cũng không biết trên người có chữ viết, Lâu Tịch Nhan làm sao lại biết trên người nàng có chữ, còn biết là ở trên ngực?!

Trác Tĩnh còn đang quần quýt vấn đề này, Yến Hoàng Thiêm thanh âm không kiên nhẫn thấp hô: “Người đâu, đem cái kia nữ nhân Thanh gia cho trẫm tiến đến.”

Thanh Phong bị thị vệ thô lỗ đẩy vào trong điện, sau vài bước lao đảo, rốt cục đứng vững, giương mắt liền thấy Trác Tĩnh quần áo không chỉnh, bộ dạng chật vật, Thanh Phong trong mắt lập tức hiện lên lửa giận.

Yến Hoàng Thiêm ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn Thanh Phong, hỏi: “Ngươi rút cuộc là ai?”

Không có chần chò, Thanh Phong lạnh lùng phun ra hai chữ: “Thanh Linh.” Nàng sẽ không để nàng nhỏ bé yếu ớt tỷ tỷ đứng ở trong cung cái nơi người ăn thịt người này!!

Nàng cứ nhiên còn dám nói dối, nữ nhân không sợ chết ! Yến Hoàng Thiêm thanh âm âm lãnh nghe được Trác Tĩnh cũng không tự giác run lên :”Trẫm cho ngươi cơ hội cuối cùng, ngươi là muốn nói thật hay là muốn roi đầu.”

Sắc mặt như trước trắng bệch, thế nhưng trong mắt không có một tia lùi bước, Thanh Phong kiên trì quật cường trả lời :”Ta chính là Thanh....”

Cái cổ còn đang nóng rất đau đớn, Trác Tĩnh tuyệt đối tin tưởng, cái này hòa bạo nam nhân không phải đang nói đùa, nếu như nữ tử quật cường kiên trì nói nàng là Thanh Linh, sau một khắc đợi nàng chính là cái chết! Trác Tĩnh nhanh chóng tiến lên một bước, cắt đứt lời của nàng, quay sang Yến Hoàng Thiêm nói:”Người vừa rồi rõ ràng đã biết ta là Thanh Linh, hà tất còn muốn khó dễ nàng.”

Nàng là Thanh Linh ! Vừa rồi ở ngoài điện tỉ mỉ tự đánh giá lại các loại chuyện tình xảy ra tới nay, cái này đáp án hần đã đoán được, Lâu Tịch Nhan nhân thân tối sầm lại, trầm mặc tĩnh quan kỳ biến, không nói lời nào.

“Ngươi hiện tại thừa nhận trao đổi thân phận vào cung là kế hoạch của ngươi?” Nàng tốt nhất không nên nói với hần cái gì mất trí nhớ, lí do này để thoái thác !!

Đáng tiếc Trác Tĩnh cảm ứng không được tiếng lòng hần, như trước trả lời :”Ta đã giải thích qua, bị quan viên áp giải cho uống được hơn nửa tháng ta vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, sau khi tỉnh lại mới phát hiện chính mình có một số chuyện không nhớ rõ, liền ngay cả chính mình là ai cũng nghĩ không ra, bọn họ đều nói ta Thanh Phong, ta mới có thể cho rằng mình là Thanh Phong, hôm nay vào cung, cũng bởi vì ta nóng lòng muốn nhìn thấy ta tỷ muội, để biết rõ ta là ai? Xảy ra chuyện gì ?” Những lời này là muốn nói cho Thanh Phong cùng Lâu Tịch Nhan, nàng cũng không phải Thanh Linh, có rất nhiều chuyện nàng căn bản giải thích không được, mất trí nhớ là cái cớ tốt nhất nàng có thể sử dụng.

Quả nhiên, Yến Hoàng Thiêm lần nữa nổi giận, gầm nhẹ nói:”Không cần lại đem mất trí nhớ tới gạt trẫm, mất trí nhớ ngươi còn có thể ở trên đại điện khám nghiệm tử thi, có thể trợ giúp phá án, kia nếu như ngươi không mất trí nhớ, còn có thể làm ra cái gì đến!?”

Mất trí nhớ cũng không phải ngu ngốc! Trác Tĩnh rất muốn trợn mắt, thế nhưng hiện tại không phải lúc, vô tội chờ dài một hơi, Trác Tĩnh trả lời :”Ta chỉ là mất trí nhớ, đã quên rất nhiều chuyện cũ, thế nhưng này phương pháp khám nghiệm tử thi với ta mà nói liền như bình thường ăn, viết chữ giống nhau, ta chỉ là nhớ không được ai dạy cho ta mấy thứ này mà thôi.” Nói chung tất cả chuyện tình không thể giải thích, đều giao cho mất trí nhớ là được rồi !

“Khá lắm mất trí nhớ!” Giận dữ phản cười, Yến Hoàng Thiêm nhìn về phía Thanh Phong, hừ lạnh nói:”Ngươi có đúng hay không cũng muốn nói mình mất trí nhớ?”

“Ta không có mất trí nhớ, ta rõ ràng nhớ kỹ mình là ai.” Rõ ràng hơn nhớ kỹ là ai làm hại các nàng nhà tan cửa nát, là ai làm hại các nàng tỷ muội sinh ly tử biệt!!

Các nàng một người mất trí nhớ, một người vừa lúc mạo danh thế thân, phối hợp thật là tốt! Yến Hoàng Thiêm lạnh lùng cười nói:”Tiếp tục nói đi, trẫm thật muốn nhìn , các ngươi còn có thể bịa ra chuyện gì !”

Ngẫm lại chuyện cũ, dung mạo là nàng nói muốn hủy, tự sát cũng là nàng kiên trì muốn làm, của nàng quật cường cùng ích kỷ, không chỉ không đạt thành kết quả, còn hại tỷ tỷ cùng muội muội, lúc này đây, nàng muốn đi gặp Yến Hoàng Thiêm trả thù là chuyện của nàng, nàng nhất định không thể để tỷ tỷ mất trí nhớ lại bị tổn thương.

Thu hồi lệ khí trong lời nói, Thanh Phong giải thích nói:”Chúng ta cũng không có lừa ngươi. Lúc đó sau khi ở ngôi miếu đồ nát tự sát, tỷ tỷ nằm ở giữa nắm tay ta cùng muội muội. Ta được quan viên áp giải cứu lại thì mộng lung nghe bọn họ nói ta là Thanh Linh, còn sống, sau đó lại giống như tỷ của ta nói như nhau, mỗi ngày đều bị đồ được, chờ lúc ta thanh tỉnh, đã ở trong cung, sau đó ta nghĩ các nàng đã chết, chính mình cũng không muốn sống, hôm qua mới lấy bình hoa đánh ngươi. Ta sợ dĩ kiến tri ta là Thanh Linh, là bởi vì hoàng thượng muốn người chính là Thanh Linh, bắt đầu từ kia một khắc ta bị đưa vào cung, mặc kệ ta trước đây là ai, hiện tại ta chính là Thanh Linh.”

Cái kia Lâu tướng thoát nhìn đối tỷ tỷ cũng không tệ lắm, tỷ tỷ cùng hần cùng một chỗ, nàng cũng yên tâm.

“Hỗn trướng!”

Nàng cứ nhiên còn dùng tự sát đến trốn tránh hần ! Nay tất cả lẽ nào thực sự chính là âm kém dương sai ?(lệch lạc về thời gian địa điểm, con người -> không hiểu vì sao lại thế)

Yến Hoàng Thiêm cặp kia ung mâu lóe ra hàn quang, gần như phải ở trên người Trác Tĩnh trừng ra một lỗ thủng đến, đồng thời cũng đủ để chứng minh hần lúc này đang rất tức giận. Trong đại điện, lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Thật lâu, Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên tiến lên , thấp giọng nói:”Hoàng thượng bớt giận, có thể nghe thần nói vài câu?”

“Nói.” Đối Lâu Tịch Nhan, Yến Hoàng Thiêm vẫn xem như là khách khí.

“Nếu đã phát sinh chuyện như vậy, đều là do quan viên Hạo Nguyệt đem các tỷ muội các nàng đưa sai nơi, sự tình đã xảy ra, mặc kệ các nàng là ai, cũng đã không kịp đổi trở về, việc thần hôm nay muốn khởi tấu, chính là muốn thỉnh hoàng thượng tứ hôn, đem nữ tử được đem vào trong phủ thần này ban tặng thần làm thê tử.”

Bịch!!

Yến Hoàng Thiêm tay hung hăng đánh lên trên bàn, phát ra tiếng vang, không chỉ khiến trong điện mọi người nghe kinh hãi liền ngay cả ở ngoài điện Cao

Tiến nghe đến cũng run sợ không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Âm Chiến

Thình thịch !!

Yến Hoảng Thiêm tay hung hăng đánh ở trên bàn, phát ra một tiếng vang, không chỉ trong điện mỗi người nghe rõ ràng, ngay cả Cao Tiến đứng ở ngoài điện đều nghe đến mà hoảng sợ.

Hắn muốn thú nàng !

Lời này vừa ra, Yến Hoảng Thiêm tức giận, Trác Tinh mặt trắng trẻo, Thanh Phong phút chốc thất thần. . .

“Người vừa nói, người muốn thú nàng làm thế tử?” Trong điện yên tĩnh, Thanh âm Yến Hoảng Thiêm đặc biệt âm lãnh, Trác Tinh cùng Thanh Phong liếc mắt nhìn nhau, không tự giác nuốt nước bọt, chỉ có Lâu Tịch Nhan vẫn là bộ dáng cung kính và thái độ bình tĩnh, giống như không có thấy bộ dáng tức giận của Yến Hoảng Thiêm, bình tĩnh trả lời: “Vâng.”

“Không có khả năng.” Từ trong hàm răng phát ra thanh âm, không biết là đối Lâu Tịch Nhan nói, hay là đối Trác Tinh nói, nói chung chính là âm phong trợn trợn.(từng cơn gió lạnh -> ý nói giọng nói rét lạnh-rất tức giận).

Trùng mắt Lâu Tịch Nhan, Yến Hoảng Thiêm đã không có sắc mặt tốt như vừa rồi, rõ ràng buồn bực nói: “Lâu khanh gia, người chính là ta Khung Nhạc nhất phẩm đương triều Tể tướng, nàng một nữ tử do tiêu quốc tiến cống, căn bản không xứng trở thành thế tử của người, nếu là người thật sự nóng vội cưới vợ, trăm lập tức cho người cùng Triệu Vân công chúa tứ hôn, môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc.”

“Thần cùng công chúa vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt quân thần chi lễ, không dám có hành vi không an phận.” Hắn muốn yêu cầu tứ hôn, thứ nhất là bởi vì Thanh Linh, thứ hai chính là bởi vì Yến Như Huyền, hắn sớm ngày thành thân, cũng tốt để nàng sớm ngày chặt đứt niệm tưởng.

Yến Hoảng Thiêm hừ lạnh: “Trăm chỉ biết cho người cùng Huyền nhi tứ hôn, về phần hai người các nàng, trao đổi thân phận, lừa gạt quân vương, còn dẫu miệng nói lời bịa đặt, cần phải bắt giam điều tra!”

“Hoàng thượng minh giám, các nàng nói cũng không nhất định là nói dối, chỉ cần phái người đến Hạo Nguyệt, tìm quan viên áp giải các nàng nhất định tìm thấy chứng cứ, tự nhiên có thể biết các nàng lời nói có hay không là thật, thần cùng Thanh Linh sớm chiều ở chung nửa tháng cũng tin tưởng nàng không phải là người như vậy, mong hoàng thượng minh xét.”

” Tất cả chờ kiểm chứng lời nói của các nàng, sẽ lại định đoạt, trước đem các nàng giam vào thiên lao, đợi kiểm chứng.” Tra xét đương nhiên phải tra xét, hắn Yến Hoảng Thiêm không cho phép một tia lừa gạt cùng treu đùa, các nàng nói tốt nhất đều là thật, nếu không hắn sẽ làm cho các nàng biết, lừa dối hắn sẽ có hậu quả gì ! Thế nhưng trước đó, các nàng chỉ có thể đứng ở trong thiên lao.

Trác Tinh nhưng thật ra không có lộ ra sợ hãi, Thanh Phong cũng là vẻ mặt quật cường, ngược lại Lâu Tịch Nhan đầy mắt xẹt qua một tia lo lắng.

“Thần khẩn cầu hoàng thượng cho phép Thanh Linh theo thần hồi phủ, ở trong phủ trông chừng, trước khi chưa kiểm chứng lời nàng nói có thật hay không, thần sẽ không để nàng ra khỏi tường phủ nữa bước.” Thiên lao cái kia địa phương, từng ở qua mọi người sẽ suốt đời khó quên, cho dù đã đi ra, cũng sẽ không như lúc đầu.

Lâu Tịch Nhan trước sau trầm ổn mà đối đáp, trên mặt cũng ít có gợn sóng, thế nhưng hắn lần nữa nêu ý kiến, ánh mắt Yến Hoảng Thiêm nhìn hắn cũng càng phát ra khí lạnh.

Trời ạ, Lâu Tịch Nhan ngày hôm nay là làm sao vậy ? Mặc dù hắn cực lực bảo hộ, khiến Trác Tinh rất cảm động, nhưng nàng chính là vẫn không khỏi vì hắn lo lắng, dù sao cái kia hoàng thượng bộ dạng thoát nhìn không tốt lắm gây nha. Thanh Phong cũng đối này chuẩn tỷ phụ vô cùng hài lòng, không ngờ nhìn qua ôn hòa nhu nhược nam nhân lại có như vậy quyết đoán, hắn có thể cho tỷ tỷ dựa vào ! Thế nhưng. . . Do dự nhìn về phía địa vị cao cái kia kinh khủng nam nhân, Lâu Tịch Nhan sẽ không phải không sống quá ngày hôm nay đi. . .

Cũng may một màn máu tươi tại chỗ như trong dự đoán của các nàng không có phát sinh, Yến Hoảng Thiêm lạnh lùng thu hồi đường nhìn, khẽ gọi: “Cao Tiến.”

Vẫn thủ ở ngoài điện, đã sớm một thân mồ hôi Cao Tiến trả lời: “ Có nô tài.”

” Đưa các nàng ra ngoài điện chờ, trăm có chuyện cùng thừa tướng thương nghị “.

“Dạ.” Cao Tiến vội vàng mở cửa, đem các nàng hai người nhanh đi ra ngoài, lại vội vã đóng lại cửa điện.

Yến Hoàng Thiêm hướng Lâu Tịch Nhan đi tới, trên đại điện hai nam nhân đối diện mà đứng, một người như ánh mắt trời chói chang, khí phách nghiêm nghị, một người như thương hải minh nguyệt (biển cả trắng sáng), tính nhược thâm lam.(yên tĩnh như bầu trời xanh ..)

Thật lâu, Yến Hoàng Thiêm hừ nói:”Nói đi, ta muốn nghe lời nói thật.”

Mặc dù hần cùng với Tịch Nhan từ nhỏ cùng nhau lớn lên, quan hệ rất tốt, thế nhưng từ khi hần đăng cơ tới nay, Tịch Nhan thủy chung kiên trì quan hệ quân thần chỉ lễ không xao lãng, thường ngày cũng ít thấy hần đối với việc nữ nhân tình trường kiên trì như vậy, Tịch Nhan vô cùng khác thường khiến hần ngược lại bình tĩnh xuống.

Yến Hoàng Thiêm không có lại xưng trầm, Lâu Tịch Nhan cũng thay đổi xưng hô, này là bọn hần mấy năm nay ăn ý. Có chút bất đắc dĩ lắc đầu, Lâu Tịch Nhan cười than:”Ta nghĩ nàng về quý phủ, là bởi vì nàng có thể trị hảo bệnh của ta.” Lấy hần đối người này hiểu biết, nguyên nhân này so với nói hần thích Thanh Linh, càng dễ dàng đạt được mục đích đem nàng đi.

“Cái gì?” Yến Hoàng Thiêm cả kinh, Tịch Nhan bệnh tồn tại đã lâu, rất nhiều ngự y điều trị không hết bệnh, Thanh Linh nhưng có thể trị hảo? Trong lòng nhưng có chút không tin :”Ngươi nói chính là thật?”

Lâu Tịch Nhan gật đầu trả lời :”Lần trước lúc ta phát bệnh, nàng ở ngay bên người ta, nếu không có nàng, ngày đó buổi tối ta khả năng sẽ không có thể cùng ngươi nói chuyện.” Kỳ thật đêm đó nàng cũng không có làm cái gì chỉ là liên tục bảo hần cố sức hít thở , nhưng là vì để cho Yến Hoàng Thiêm tin tưởng, hần chỉ có thể nói như vậy.

“Ngày ấy thị nữ trong phòng ngươi là nàng ?” Hồi tưởng lại tình hình ngày ấy cùng nàng lướt vai mà qua, Yến Hoàng Thiêm sắc mặt lạnh lẽo.

”Ừ.”

Nhìn về phía Lâu Tịch Nhan khuôn mặt bình tĩnh, Yến Hoàng Thiêm ung mâu híp lại, lạnh giọng ép hỏi :”Ngươi muốn lấy nàng chính là bởi vì nàng có thể trị hảo bệnh của ngươi?”

Chần chờ một chút, Lâu Tịch Nhan mới trả lời :”Cũng không hoàn toàn là .”

Yến Hoàng Thiêm khẽ dương mày kiểm, thấp giọng nói :”Vậy chính là ngươi thích nàng ?!”

Lâu Tịch Nhan bình tĩnh trên mặt hiện lên một tia hoảng loạn, giữa đôi lông mày nhíu chặt, đã không có thẳng thắn như lúc này, trầm mặc không nói, trong lòng có dự cảm khiến hần lo sợ bất an, quả nhiên, trên vai trầm xuống, một bàn tay to đặt ở trên vai hần, bên tai vang lên tiếng cười hưng phấn mang theo vài phần lãnh liệt của Yến Hoàng Thiêm—

“Tịch Nhan, đây là ngươi lần thứ hai cùng ta nói, ngươi thích cái gì đó .”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thanh Phong

Ngoài điện

Sắp tới nửa đêm, ánh trăng mờ ảo đã không còn lộng lẫy và ồn ào thịnh yến, cho dù là trong hoàng cung nội viện, cũng khó có thể ngăn cản bóng tối xâm nhập, lò mờ ánh trắng , tại trân quý rừng cây che dấu hạ, vẫn như cũ chỉ là loang lổ những vệt sáng. Gió đêm mát lạnh, có chút lạnh nhưng vừa vãn thời trúng người khiến đầu óc thanh tĩnh .

Trước nội điện, hai người nữ tử bộ dạng tương tự nhau đối diện nhau mà đứng, một người thần tình kích động trong mắt tràn đầy bi thương, một người lại có vẻ có chút xấu hổ.

“Tỷ, ngươi ...thật sự không có nhớ rõ muội?” Nhìn trước mắt nửa tháng không gặp tỷ tỷ, tìm Thanh Phong như bị dao cắt, cùng nàng đối diện kia trong trêu mà lãnh tĩnh, nàng lại nhìn không thấy nhân nhật sùng nịnh âm áp cùng ôn nhu như trước kia.

“Ta.....” Trác Tĩnh há miệng muốn nói, cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành ba chữ :”Xin lỗi”. Chiếm dụng người khác thân thể mặc dù cũng không phải là ý nguyện của nàng những đã không có khả năng thay đổi sự thực.

Đáp lại Thanh Phong, Trác Tĩnh trong lòng càng lo lắng trong phòng Lâu Tịch Nhan, nghe không thấy bất luận thanh âm gì cũng có nghĩa là không biết bên trong xảy ra chuyện gì, Trác Tĩnh tâm không yên.

Nhìn đến Cao Tiến đứng canh giữ ở trước cửa điện, Trác Tĩnh không hiểu, hần không có đem các nàng giao cho thị vệ, mà là để các nàng đứng ở một góc chờ, cũng bởi vậy các nàng mới có cơ hội nói chuyện, đây là hần có ý vẫn là vô ý ?

” Là muội xin lỗi tỷ, nếu như không phải là muội có ý muốn tự sát, cũng sẽ không làm hại tỷ đến chính mình là ai cũng không nhớ rõ.” Tỷ tỷ đối nàng lạnh lùng, là chính nàng tự tạo nghiệt, chỉ là nghĩ đến Thanh Linh tỉnh lại mờ mịt cùng vô thố, Thanh Phong lại một trận tự trách, tỷ mất đi kỷ ức, sẽ có bao nhiêu sợ hãi ?

Trác Tĩnh phục hồi lại tinh thần, nữ tử trước mắt đã không có quật cường cùng lãnh ngạo khi ở trong điện, bộ mặt tự trách làm cho Trác Tĩnh có chút nhìn không được, nhẹ giọng an ủi nói:”Người không nên tự trách mình, sự tình đã xảy ra, quan trọng là ..ta hiện tại đều không phải vẫn sống tốt sao .” Mặc dù đã không còn là nguyên lai người kia.

Thanh Phong vẫn cúi đầu như cũ, nghĩ đến nàng đã từng làm loại việc ngu ngốc tự sát này, Trác Tĩnh liền nhắc nhở nói :”Thế nhưng tự sát loại chuyện này, nghìn vạn lần không thể có lần sau, chỉ có người yếu đuối mới lựa chọn trốn tránh cùng khuất phục, người hản không phải là người như thế.”

Người yếu đuối mới lựa chọn dùng tự sát để trốn tránh , có đúng không? Thì ra nàng vẫn theo đuổi khí tiết cùng kiêu ngạo đúng là biểu hiện của nhu nhược !

Chậm rãi ngừng đầu, Thanh Phong nhìn chăm chăm hướng nội điện, lạnh lùng đáp :”Tỷ yên tâm đi, muội sẽ không lại tự sát, bởi vì kẻ đáng chết không phải chúng ta!” Là hôn quân ở Hạo Nguyệt quốc hại chết cha mẹ họ , là người bên trong kia khởi xướng.

Trong đôi mắt bắn ra tia hận ý khiến Trác Tĩnh giật mình, Thanh Phong trên người lộ khí làm cho nàng rất bất an , cũng may chỉ là xẹt qua trong nháy mắt, nàng liền khôi phục như lúc ban đầu.

“Đúng rồi, tỷ gặp qua tiểu muội sao?”Nàng nếu ngay cả hoàng cung đều vào đến, hẳn là càng dễ nhìn thấy tiểu muội đi.

Trác Tĩnh lắc đầu :”Không có.”

Có chút thất vọng lại có chút lo lắng, Thanh Phong than thở:”Cái kia Túc tướng quân thoát nhìn cũng không phải cái gì người tốt, muội lo lắng tiểu muội sẽ bị hấn khi dễ, nàng ấy còn nhỏ như vậy.”

“Yên tâm đi, Túc Lăng thân là tướng quân, tính cách có lãnh khốc trầm mặc một chút cũng là bình thường, mặc dù không tính là văn tướng nhưng cũng không phải莽 phu.”Lúc trên đại điện tuy ngăn ngại gặp mặt nhưng nàng vẫn nghĩ Túc Lăng người này cũng không tệ lắm, vừa có khí phách võ tướng cũng không mất phong độ của quan văn, cả tối nói không nhiều lắm, nhưng mọi chuyện đều lưu ý.

Nam nhân như vậy, là sẽ không làm khó dễ một nữ nhân, đương nhiên nếu cái kia nữ nhân so nam nhân còn mạnh hơn liền lại không có gì quá lo lắng. ...

Thanh Phong không có Trác Tĩnh lạc quan như vậy, Thanh Mạt bản tính nhất gan, bình thường đều là các nàng che chở nàng ấy, giúp nàng ấy quyết định, hiện tại nàng một người, sẽ phải làm sao?! Vì sao các nàng số phận bao giờ cũng là bị người điều khiển?

Hít sâu một hơi, sợ đại tỷ lo lắng, Thanh Phong kiềm nén lửa giận đang bốc lên, tận lực bình tĩnh nói :”Đại Lâu tướng nếu như có thể thuyết phục hoàng đế mang tỷ đi, tỷ lập tức theo hắn đi, tổng tốt hơn so với hai người đều bị giam, còn có sau này không nên lại tiến cung đến xem muội.”

“Vì sao?” Nàng cũng không phải Thanh Linh, vốn cũng không có dự định lại tiến cung, thế nhưng Thanh Phong như thế giao phó, Trác Tĩnh liền nghĩ có chút không thích hợp.

Thanh Phong khẽ giật mình, lẽ nào tỷ tỷ nhìn ra cái gì sao? Nói với bản thân phải lãnh tĩnh, nhẹ nhàng lắc đầu, Thanh Phong cố tình giọng điệu tùy ý giải thích nói:”Bởi vì hoàng thượng đối với tỷ tâm hoài bất quỷ (lòng dạ bất chính, không ngay thẳng, có âm mưu), tỷ nếu đi ra, vẫn là không nên trở lại tự chui đầu vào lưới tương đối tốt, tỷ không cần lo lắng cho muội, muội sẽ chăm sóc chính mình, nếu là thân thể của tỷ khôi phục, để cho người đến báo muội một tiếng là được.”

Không đúng, nàng ánh mắt chợt lóe, vẻ mặt cố giữ bình tĩnh, trong lòng nhất định có tính toán khác, không biết nàng đến cùng là muốn làm gì, Trác Tĩnh chỉ có thể nhắc nhở nói :”Thanh Phong, làm chuyện gì nhớ kỹ suy nghĩ cẩn thận, hành vi xúc động vĩnh viễn không có lợi.”

Trác Tĩnh nhạy cảm và sắc bén, khiến Thanh Phong vô cùng kinh ngạc, người này, thật là nàng tỷ tỷ sao?! Mất trí nhớ thật sự sẽ làm người ta biến hóa lớn như vậy sao? Nàng biến hóa như vậy, là tốt hay xấu?!

Thanh Phong còn đang nghi hoặc, trong điện, kia giọng nam làm cho người ta sợ hãi lần nữa vang lên:”Người đâu, đem hai nàng tiến vào .”

Cao Tiến nhìn về phía các nàng, hai người cũng không có làm khó hắn, ngoan ngoãn hướng nội điện đi đến.

Tiến vào trong điện, Trác Tĩnh lập tức phát hiện bầu không khí có chút không đúng.

Yến Hoàng Thiêm sắc mặt lại không hề ám tối, giữa đôi lông mày còn mang theo một tia tiểu ý khả nghi, ánh mắt nhìn nàng cũng trở nên càng phát ra quái dị, so với thuần túy chiếm giữ cùng tức giận càng làm cho nàng thêm nổi da gà. ...

Mà Lâu Tịch Nhan vẻ mặt như trước hờ hững, giữa trán nhưng lại giống như có tâm sự, bọn họ vừa rồi rốt cuộc nói chuyện gì ?

“Thanh gia tỷ muội, việc các người trao đổi thân phận, sau khi thẩm kiểm chứng rõ ràng, tự nhiên sẽ cho các người một cái kết luận, xét thấy Thanh Linh có khả năng mất trí nhớ, ở trên chuyện này còn có khả năng tha thứ, thẩm cho phép Lâu tướng mang người về Tướng phủ trông giữ, trước khi chân tướng không rõ, không được ra khỏi phủ.”

Yến Hoàng Thiêm cư nhiên đồng ý cho nàng cùng Lâu Tịch Nhan hồi phủ ?

Này rốt cuộc là chuyện gì? Lâu Tịch Nhan làm cái gì cư nhiên có thể thay đổi quyết định của Yến Hoàng Thiêm?

Nàng, thật hiếu kỳ.

Nhìn về phía Thanh Phong, Yến Hoàng Thiêm hừ lạnh nói :”Về phần Thanh Phong, cho dù thực sự quan viên Hạo Nguyệt đưa nhằm người, người thân trí rõ ràng, sau khi vào cung vẫn cứ mạo danh thế thân, đã phạm tội khi quân, tức khắc đưa vào thiên lao, chờ sự tình chân tướng điều tra rõ ràng, sẽ trị tội.”

Giám vào thiên lao !

Thanh Phong tựa hồ sớm đã có chuẩn bị, hít sâu một hơi, như trước kiêu ngạo mà đứng, cũng không cầu xin tha thứ cũng không khóc nháo.

Cái gọi là thiên lao, tuyệt đối không là địa phương tốt, nàng cùng Thanh Phong mặc dù không có tình tỷ muội , nhưng trong lòng đối nàng cũng là bội phục. Thực sự không thể cứu nàng sao? Trác Tĩnh suy tư, Lâu Tịch Nhan âm thanh ôn nhuận nhẹ vang lên :”Hoàng thượng anh minh, thần xin cáo lui.”

“Ừ.” Nhẹ xua tay, Yến Hoàng Thiêm cư nhiên thật sự không có làm khó bọn họ.

“Đi.” Lôi kéo tay Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan đối nàng khẽ lắc đầu, Trác Tĩnh hiểu rõ nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ, Lâu Tịch Nhan cứu được nàng đã không dễ dàng, quay lại nhìn gầy yếu nữ tử vẫn thẳng tắp đứng trên đại điện, nàng ấy cũng vừa lúc quay đầu lại.

Đối Trác Tĩnh nhẹ nhàng cười, Thanh Phong quyết tuyệt quay đầu đi, không hề nhìn nàng, chuyện tình kế tiếp, nàng phải một mình chịu đựng.

Yến Hoàng Thiêm, người tốt nhất đừng để ta sống, nếu không ——

Trác Tĩnh bị Lâu Tịch Nhan dắt ly khai, trong đầu lại quên không được, là Thanh Phong mặt tươi cười như pháo hoa giống nhau rực rỡ mà ngăn ngại , Trác Tĩnh lần đầu tiên sâu sắc cảm nhận được, tại đây một dị thế, có rất nhiều chuyện nàng không làm gì được.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Lo Lắng

Mã xa rốt cục ra khỏi hoàng cung, hướng tướng phủ đi đến, tốc độ xe có chút nhanh, rõ ràng có chút xóc nảy.

Bên trong xe, Trác Tĩnh nhìn bên cạnh Lâu Tịch Nhan từ khi lên mã xa về mặt vẫn trầm tư, trong lòng còn có chút hồ thẹn, nếu như không phải do nàng, hẳn cũng sẽ không đắc tội Yến Hoàng Thiêm, dù sao đó cũng là hoàng thượng.

Trác Tĩnh thấp giọng nói :”Người muốn hỏi cái gì liền hỏi đi.”

Lâu Tịch Nhan phục hồi lại tinh thần, nhìn về phía nàng, khẽ cười nói :”Nàng đều mất trí nhớ, ta hỏi nàng còn có thể trả lời sao?”

“Ta...không thể.” Nàng có rất nhiều chuyện không thể hướng hắn giải thích, Lâu Tịch Nhan nhẹ nhún vai, về mặt một bộ đã như vậy hà tất hỏi nhiều , lại muốn quay đầu đi, Trác Tĩnh lần nữa kêu lên :”Lâu Tịch Nhan, ta có chuyện muốn hỏi người.”

Lâu Tịch Nhan lẳng lặng nhìn nàng, chờ nàng đặt câu hỏi.

“Thanh Phong sẽ bị giam bao lâu ? Dựa vào hiểu biết của người đối với Yến Hoàng Thiêm, hẳn sẽ xử trí nàng như thế nào?” Lúc gần đi nụ cười kia của Thanh Phong, tổng làm cho lòng nàng lo lắng bất an, nếu là nàng ấy xảy ra chuyện gì, nàng cũng sẽ không an tâm.

“Qua lại giữa hai nước Khung Nhạc với Hạo Nguyệt ít nhất nửa tháng, nếu như sự tình điều tra rõ là có thể thả ra, nửa tháng sau có thể đi ra, về phần nàng sẽ chịu hình phạt gì, ta không biết.”Yến Hoàng Thiêm làm việc, luôn luôn bằng tâm tình, hẳn không biết hẳn khi đó tâm tình như thế nào, có thể Thanh phong sẽ chết, có thể sẽ bị tặng người, hoặc có thể tiếp tục ở lại trong cung.

Ít nhất nửa tháng... Ở nửa tháng trong thiên lao là chuyện tình đáng sợ cỡ nào, Trác Tĩnh lưỡng lự thật lâu mới lên tiếng :”Ta biết thỉnh cầu việc này có chút làm khó người, thế nhưng ta vẫn muốn nói .”

Nhìn bộ dáng có chút áy náy của nàng, Lâu Tịch Nhan đã biết nàng muốn nói gì, nhẹ cười đáp :”Ta sẽ cố gắng trong khả năng để nàng ở trong thiên lao tốt hơn chút.”

Lâu Tịch Nhan sẵn sốc khiến nàng cảm kích :”Cảm ơn người.”

Nhẹ nhàng lắc đầu, Lâu Tịch Nhan trả lời :”Ta không nhất định có khả năng giúp được, dù sao nàng là ở trong cung.”

Hít sâu một hơi, Trác Tĩnh thấp giọng nói:”Ta tạ ơn chính là việc ngươi đem ta ra cung.” Đối mặt Yến Hoằng Thiêm như vậy nam nhân, cần dừng khí nhiều lắm, nàng thừa nhận, nàng có chút sợ, khi Lâu Tịch Nhan nắm tay nàng ly khai, tim của nàng đập rất nhanh, có thể là bởi vì cảm động, có thể là bởi vì thoát ly nguy hiểm, lại có thể là nàng tâm động.

Nhìn bộ dạng Lâu Tịch Nhan nặng nề tâm sự, Trác Tĩnh thức thời im lặng, đầu dựa vào cửa sổ xe, nhắm mắt dưỡng thần, không hề quấy rầy hắn.

Tia dao động trong mắt nàng hẳn thấy được, thế nhưng vừa nghĩ đến lời nói của Yến Hoằng Thiêm, hẳn liền lâm vào lo lắng, bởi vì lúc hắn lần đầu tiên nói thích cái gì đó, cũng là lúc cái kia sinh mệnh kết thúc ——

Năm ấy tiên hoàng đem Yến Hoằng Thiêm làm con thừa tự cấp chính cung hoàng hậu cũng chính là cô hắn Lâu Tổ Tâm nuôi dưỡng, cũng bởi vậy thường xuyên vào cung bởi cô hắn cùng Yến Hoằng Thiêm kết giao thành biểu huynh đệ, quan hệ rất tốt.

Về sau , hắn còn có mấy người con của các trọng thần được chuẩn vào cung cùng hoàng tử đọc sách, có một năm tiên hoàng ngự ban thưởng một con bạch hổ mới sinh làm phần thưởng, thái phó ra đề mục, học sinh tỷ thí, ai thắng có thể có được con bạch hổ kia. Chúng hoàng tử nóng lòng muốn thử, đây là cơ hội tốt để tạo ấn tượng trước mặt hoàng thượng, ai cũng không muốn buông tha.

Mà hắn nhưng chỉ đối kia vật nhỏ cảm thấy hứng thú, bạch hổ còn không đủ một tháng, thoát nhìn ngốc ngốc khả ái, da lông tuyết trắng chạm vào mềm mại mà thoải mái, hắn rất thích, nhớ kỹ khi đó Yến Hoằng Thiêm cũng là như vậy vỗ vai hắn :”Ngươi rất thích con bạch hổ kia?”

Hắn dùng sức gật đầu.

Chỉ chốc lát tỷ thí bắt đầu , vòng thứ nhất so kỹ nghệ, thứ hai so phú thi (làm thơ), vòng thứ ba so tài bắn cung, không có gì ngoài ý muốn, sau hai đợt tỷ thí, có thể đi vào vòng cuối cùng chỉ có bọn họ hai người.

Bắn tên luôn luôn đều không phải thế mạnh của hắn, nhưng cũng may hắn xưa nay luôn bình tĩnh, tiền ôn tốc quân (mũi tên ổn định, tốc độ nhanh), bắn trúng hồng tâm cũng không phải là việc khó, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Yến Hoằng Thiêm bên cạnh, hắn vô cùng hưng phấn, ánh mắt cực nóng đối kia tiểu hổ, một bộ dáng nhất định phải có, Lâu Tịch Nhan chờ một chút, tiểu hổ tuy rằng khả ái, thế nhưng hắn thân thể không tốt, cha hắn cũng sẽ không cho hắn nuôi dưỡng, Yến Hoằng Thiêm thoát nhìn rất thích tiểu hổ, tiểu hổ thuộc về hắn cũng tốt, như vậy tiên hoàng cũng sẽ khích lệ Yến Hoằng Thiêm, lúc mình vào cung cũng có thể thường xuyên nhìn thấy nó (tiểu hổ).

Trong lòng do dự một chút, trong tay mũi tên tự nhiên bắt ổn, như trước bắn vào phạm vi hồng tâm, chỉ là kém hơn so với Yến Hoằng Thiêm trúng chính giữa hồng tâm, thắng bại đã phân.

Một màn kế tiếp khiến mọi người ở đây kinh ngạc đến ngây người, Yến Hoằng Thiêm bỗng nhiên rút một mũi tên, nhắm ngay tiểu bạch hổ mới vừa đạt được, này một mũi tên rất nhanh cũng rất ngoan, mũi tên xuyên thủng cổ, huyết nhiễm đỏ bộ lông thuần trắng, Yến Hoằng Thiêm ném trong tay cung tiễn, hung hăng liếc hắn một cái, cái gì cũng không nói liền chạy đi.

Kia một năm, Yến Hoằng Thiêm mười tuổi, hắn mười một tuổi .

Chuyện cũ như nước thủy triều, lúc trước hắn không hiểu, Yến Hoằng Thiêm muốn chính là cái loại toàn lực ứng phó quyết đấu giành thắng lợi cuối cùng, cho nên khi hắn cho rằng hắn không thật sự đạt được cái kia chiến lợi phẩm, kết cục của nó chính là —chết.

Chậm rãi nghiêng đầu, bên người nữ tử hô hấp đều đều, vẻ mặt yên tĩnh, lúc này đây của nàng kết cục sẽ là cái gì ?

Hắn là hại nàng hay là giúp nàng ?!

Nhẹ cầm tay Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan hạ xuống quyết định, lúc này đây hắn sẽ không để nàng có bất luận cái gì tổn thương, bởi vì hắn thích ánh mắt nàng vừa nhìn hắn.

Trác Tĩnh mí mắt khẽ động, tay mặc cho Lâu Tịch Nhan nắm.

Mã xa như trước hướng Tượng phủ phương hướng đi đến.

.....

Màn trướng mỏng màu tím tầng tầng rủ xuống, ở ngoài gió đêm chậm rãi thổi tới vùng lên tầng tầng rung động, bên trong tràn ngập nhân nhai mùi hương nện, âm thanh gỗ mỡ phát ra tiếng đong đong, vang lên trong đêm khuya vô cùng rõ ràng, mơ hồ có thể thấy được bên trong màn trướng một vị phụ nhân chính là quý góa trên cấm bờ đoàn (đêm hương bồ), một tay khẽ gõ mỡ, một tay gảy chuỗi phật châu.

Lão ma ma đứng trước màn trướng, do dự có nên hay không đi vào, lưỡng lự một hồi lâu vẫn là không dám lên tiếng, đang muốn xoay người lui ra, một đạo giọng nữ không kiên nhẫn vang lên :”Chuyện gì?”

Lão ma ma nhanh chóng tiến lên, cung kính trả lời :”Hôm nay hoàng thượng cùng Lâu tướng nổi lên tranh cãi.”

Phụ nhân con mắt khép hờ, tựa như không để ý giống nhau thấp giọng nói :”Vì chuyện gì ?”

“Vi một nữ nhân.”

Tay gõ mõ dừng ở giữa không trung, phụ nhân vẫn khép hờ mắt cũng từ từ mở ra, nàng có chút hứng thú hỏi :”Ai có sức quyến rũ lớn như vậy?” Trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc một tia hiếu kỳ, dường như càng nhiều là mừng rỡ.

Không dám có một tia chần chờ, lão ma ma đem chuyện tình nghe được từng việc nói rõ:”Là nữ nhân Hạo Nguyệt quốc đưa tới, đêm nay Lâu tướng đem cái kia nữ nhân đưa đến cung yến, nàng xuất ra tài hoa, hoàng thượng đối nàng động tâm, sau khi kết thúc tiệc tối, ở bên trong điện hoàng thượng mấy lần tức giận, nghe nói hình như là đưa sai người vào cung, vốn hẳn là đưa vào cung Thanh Linh lại bị đưa đến tước phủ, hiện tại trong cung cái này là muội muội.”

Còn có loại chuyện này ? Như vậy hoàng thượng là sớm đã nhìn trúng Thanh Linh, cho nên giận dữ hay là gặp sắc này lòng tham, mượn cớ này để đạt được mục đích? Phụ nhân cười lạnh một tiếng, quả nhiên là anh hùng khó qua ả mỹ nhân.

“Nói tiếp .”

“Sau đó hoàng thượng cùng Lâu tướng mật đàm khoảng nửa canh giờ, nói cái gì nhưng là không ai biết, bất quá cuối cùng Thanh Linh vẫn là được Lâu Tịch Nhan mang đi, muội muội nàng Thanh Phong bị giam vào thiên lao.” Có thể thăm dò đến chỉ có như vậy, lão ma ma im lặng đứng ở ngoài màn trướng, chờ người bên trong hạ mệnh lệnh.

Thật lâu sau , phụ nhân rốt cục lên tiếng, chỉ là nhàn nhạt nói:”Lui ra đi.” Lão ma ma không dám chần chờ, lặng lẽ lui ra ngoài.

Một lát sau thanh âm gõ mõ lần nữa vang lên, phụ nhân lần nữa nhắm mắt lại, chỉ là khóe miệng như có như không nụ cười nhạt, cùng phật đường thiện tĩnh tiếng gõ mõ là như vậy không hợp.....

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Bái Phỏng

Buồn chán !

Buồn chán muốn chết !

Trác Tĩnh nghĩ chính mình thật sự đáng khinh bỉ.

Trước đây lúc công tác, chờ một cái ba ngày nghỉ so với lên trời còn khó, trên đầu luôn luôn đều có tiếp không hết án tử, thật hận không thể ở nhà ngủ ba ngày ba đêm, quản nó án tử có bao nhiêu vương tay vương chân! Hiện tại được rồi, muốn ngủ có thể ngủ đến chết, thể nhưng nàng toàn thân lại khó chịu, như là có ngàn vạn con tiểu trùng gặm cắn giống nhau, nàng bắt đầu nhớ sinh hoạt trước kia một ngày ngủ không được sáu giờ ...

Bảy ngày, từ ngày đó hồi cung đến bây giờ, bảy ngày đã trôi qua.

Cái gì cũng không có xảy ra, có lẽ nói xảy ra chuyện gì nàng cũng không biết.

Yến Hoàng Thiêm chưa có tới tìm nàng gây phiền phức, Lâu Tịch Nhan mỗi ngày sớm đi tối về, nàng có thể ở bên trong tước phủ làm bất cứ chuyện gì, ngoại trừ xuất môn...

Thế nhưng nàng có thể làm gì chứ? Ở đây sách về khám nghiệm tử thi hầu như không có, nàng lại đối với thi tử ca phú, lịch sử dã truyện không cảm thấy hứng thú, cho nên nàng mỗi ngày tiêu phí thời gian bằng cách chính là nhìn chăm chăm mặt hồ rộng lớn trước mắt, ngắm người ...

“Này, người bình thường ở nhà cứ như vậy dựa vào phát ngốc (ngây người) qua ngày sao?” Hồ nước trong suốt rộng lớn xác thực có thể làm cho tâm tình tốt hơn, thế nhưng xin tha thứ cho quan điểm của nàng, phong cảnh lại đẹp hơn nữa nhìn lâu khiến thẩm mỹ cũng sẽ mệt nhọc đi.

Nàng má đờ đẫn thật lâu Lâu Tịch Vũ rốt cục phục hồi lại tinh thần, khẽ nói :”Người mới phát ngốc đấy!”

OK, nếu không phải là phát ngốc, đó chính là tư xuân. Trác Tĩnh cười nhẹ, thật vất vả có người bồi nàng nói chuyện, nàng cũng không nghĩ khiến nàng ta tức giận bỏ đi, Trác Tĩnh khiêm tốn thỉnh giáo hỏi :”Vậy người bình thường đều làm cái gì?” Nàng thực sự hiếu kỳ, mỗi ngày ngốc ở nhà, các nàng đều làm gì ?

Lâu Tịch Vũ tiếp tục nâng má, miễn cưỡng trả lời :”Luyện chữ luyện cầm, chơi cờ vẽ tranh, có thể làm rất nhiều việc đâu !”

Nga ồ ~

Trác Tinh nhin không được khen: "Nhìn không ra đến, ngươi còn là một cái tài nữ !" Quả nhiên thiên kim tiểu thư cũng không dễ làm a!

Hào tâm khen ngợi, kết quả nhưng đổi lấy Lâu Tịch Vũ gầm nhẹ kháng nghị: "Ngươi đừng quá đáng, ta biết ta không có ngươi tài nghệ xuất chúng, cảm kỳ thư họa không gì không giỏi, thế nhưng cũng không cần phải như vậy chế giễu người khác!"

Trác Tinh sùng sốt, cười khổ không thôi, cái này ý nghĩ, nàng là thật không có! Bởi vì, nàng tất cả đều sẽ không!

Nhún nhún vai, Trác Tinh vô tội trả lời: "Ta mất trí nhớ, cái gì đều không nhớ rõ, ngươi nói này tài nghệ, ta hết thấy đều quên, so ngươi kém xa, nào có tư cách chế giễu người?!"

"Ta... "Nhìn nàng như thế thân nhiên giải thích, Lâu Tịch Vũ ngược lại có chút xấu hổ: "Ta không phải cố ý." Nàng rất rõ ràng muốn luyện ra một thân tài nghệ cần nỗ lực cùng trả giá bao nhiêu, hiện tại nói mất liên mất, đã rất đáng thương chính mình còn bóc đến chỗ đau của người ta, thật sự không đúng!

Nói thật, nàng càng thích Lâu Tịch Vũ bộ dáng dương cương múa vuốt, Trác Tinh nhanh chóng chuyển đề tài: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, chúng ta nói chuyện khác đi."

Nhìn về phía nàng, Lâu Tịch Vũ phối hợp hỏi: "Nói chuyện gì?"

"Nghe nói ngươi cùng hoàng thượng rất quen thuộc?" Dù sao cũng là trò chuyện, thừa cơ hỏi thăm một chút cũng tốt.

Lâu Tịch Vũ xấu hổ cười cười, đáp: "Cũng không có rất quen thuộc, khi còn bé cùng ca ta vào cung bồi cô cô, bình thường có thể nhìn thấy hoàng đế ca ca mà thôi."

"Ta lần trước vào cung, cảm thấy hấn rất hung ác." Trác Tinh thử oán giận nói.

Gật đầu lia lịa, Lâu Tịch Vũ đồng ý trả lời: "Ta cũng thấy vậy, hấn tính tình thật kém, tức giận sẽ dọa chết người, bắt quá hấn nhưng thật ra rất ít đối ca ta phát hỏa(tức giận)."

"Vì sao chứ? Bởi vì ca ngươi cùng hấn là biểu huynh đệ?" Nàng cũng cảm thấy Yến Hoàng Thiêm đối Lâu Tịch Nhan tựa hồ đặc biệt ân nhân.

Bầu môi, Lâu Tịch Vũ dặc ý trả lời: "Mới không phải đâu, hấn đối cái khác thân huynh đệ đều hung muốn chết, đương nhiên là bởi vì ca ta thông minh lại tài giỏi a."

Toát mồ hôi!

Nàng còn tưởng sẽ biết được cái gì tin tức đâu, xem ra hỏi nha đầu này, nàng chỉ biết đối Lâu Tịch Nhan ca ngợi, suy nghĩ một chút, Trác Tinh tiếp tục bắt quái người khác: "Túc Lăng tướng quân ngươi biết sao?"

"Hấn?" Lâu Tịch Vũ nhú mi, vẻ mặt chán ghét: "Ta không biết, chỉ là nghe nói hấn là một người vừa lãnh vừa cao ngạo, là một kẻ tự cho là đúng."

"Sao lại nói như vậy?" Vừa lãnh vừa cao ngạo ngày đó nàng đã nhìn ra, tự cho là đúng ngược lại chưa chắc đi!

Lâu Tịch Vũ một bộ thần bí hình dạng, nhỏ giọng hừ nói: "Ồ trong mắt hấn, nữ nhân chính là đại biểu cho phiền phức và không cần thiết, càng biến thái chính là hấn trong phủ một nữ nhân cũng không có."

"Cái gì? Không có khả năng đi!" Lớn như vậy một cái tướng quân phủ không có nữ nhân? Trác Tinh không tin hỏi: "Nha hoàn tông có đi, lẽ nào hấn không có muội muội, muội muội, thế từ, tiểu thiếp các loại sao?"

Lâu Tịch Vũ kiên định trả lời: "Không có!"

Quả nhiên trò chuyện bắt quái là cách tốt nhất khiến người ta thân thiết trong hoạt động xã giao, mặc kệ là ở bất luận cái gì thời đại đều là như nhau! Lâu Tịch Vũ vừa rồi còn đối Trác Tinh xa cách, giờ đã sáp lại gần thấp giọng nói: "Hấn phụ thân năm đó chết trận, mẫu thân sau cũng bệnh chết, chỉ có ba huynh đệ, toàn bộ không có cưới vợ, trong phủ không có tỷ nữ, không có ma ma, chỉ có nam nhân, hấn năm nay mau ba mươi, cho nên hoàng đế ca ca mới có thể đem muội muội người ban cho hấn a!"

"Không phải chứ..." Trác Tinh đầu đầy hắc tuyến, còn có người như thế? Thực sự có chút biến thái... Kia đang ở trong một đồng nam nhân Thanh Mạt làm sao bây giờ??

Trác Tinh liên tiếp hỏi thăm hai nam nhân, Lâu Tịch Vũ rốt cục phản ứng lại, một bộ hiểu rõ hình dạng, tự cho là đúng cười nói: "Thế nào, cuối cùng có phải hay không cảm thấy mình rất may mắn, tam tỷ muội nhà các người chỉ có người vận khí tốt nhất, gả cho chính là ta ca."

Lại nữa rồi... Mù quáng sùng bái không phải là chuyện tốt, có điều lần này nàng không phủ nhận quan điểm của nàng ta, so sánh xuống Lâu Tịch Nhan là người bình thường nhất!!

Hai người tán gẫu, một đạo cao to bóng dáng xuất hiện bên hồ, hướng các nàng bước tới.

Lâu Tịch Vũ miệng cong lên, buồn bực quay lưng đi, hần rớt cục bỏ được đến tìm nàng!! Hừ!

Trác Tĩnh ho nhẹ một tiếng, cười nói:”Ta khát, đi uống nước.” Nàng nhưng không có hứng thú làm bóng đèn.

Trác Tĩnh mới đứng dậy, Cảnh Táp cũng thẳng tắp hướng phía nàng đi tới, lạnh giọng nói :”Thanh cô nương, tiền sảnh có khách tới chơi.”

“Tìm ta ? Ài?” Trác Tĩnh khẽ giật mình, nhìn về phía bên cạnh nữ tử về mặt càng tồi tệ, hai mắt bốc hỏa, Trác Tĩnh bật cười.

“Đề hình ti Đan Ngự Lam.”

Hắn? Tìm nàng làm cái gì? Để khám nghiệm tử thi? Dù sao nàng chính là nhân rồi buồn chán, gặp hắn cũng tốt, Trác Tĩnh nhắc chân hướng ngoài viện đi đến, Cảnh Táp đi theo nàng phía sau.

Mới đi hai bước, Trác Tĩnh dừng lại cước bộ, cười nói:”Ta chính mình qua là được, Tịch Vũ nàng bụng đau, người cấp nàng xem xem đi.”

Cảnh Táp ánh mắt chợt lóe, Lâu Tịch Vũ đã nhìn không được xoay người lại, hét lớn :“Ta nào có đau bụng?!”

“Người cả ngày uống nhiều dấm chua như vậy, không đau mới là lạ !” Trác Tĩnh nhàn nhã bước đi ra ngoài, trêu chọc tiếng cười một đường vang lên, chỉ còn lại có Lâu Tịch Vũ về mặt xấu hổ xoắn xoắn góc áo.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Thỉnh Giáo *

* (xin chỉ bảo)

Trác Tĩnh trong lòng suy đoán lý do Đan Ngự Lam đến tìm nàng, tám chín phần trăm cùng khám nghiệm tử thi có liên quan, ngày đó hắn đối với giải phẫu tỏ ra vô cùng nhiệt tình cùng chấp nhất, nàng chỉ biết hần nhất định còn đến tìm nàng, chính là không nghĩ tới nhanh như vậy.

Dọc theo đường đi chậm rì rì đi về phía tiền sảnh, cách đó không xa, một đạo thiển lam bóng dáng ưu nhã đi tới, hoa cùng núi giả thỉnh thoảng ngăn trở mặt người kia, chỉ là kia cao to thân hình thân nhiên khí chất , Trác Tĩnh đã đoán được người nọ là ai, nhẹ giọng lên tiếng:”Lâu Tịch Nhan.”

Chỉ chớp lát, Lâu Tịch Nhan mang theo nhân nhạ nụ cười hướng nàng đi đến.

“Người thế nào lại ở nhà?” Hắn mấy ngày nay đều không phải vẫn đi sớm về muộn sao?

Lâu Tịch Nhan cũng không dự định trả lời vấn đề này, mà là ho nhẹ một tiếng nghiêm túc nói:”Linh nhi, nàng không cảm thấy gọi ta cả họ lẫn tên, có chút không ôn ?”

Có cái gì không ôn? Trác Tĩnh nghĩ rất bình thường a! Bất quá thấy dáng vẻ nghiêm túc của hắn, còn có kia tiếng’ Linh nhi’ làm cho người ta nổi gia gà, Trác Tĩnh quyết định— không lại hướng tới ý khiếm nhã đi!

Trác Tĩnh làm bộ tự hỏi một chút “Ta đây hắn là gọi người. ...Lâu thừa tướng?”

“Quá khách sáo.”

“Lâu công tử?”

“Quá xa lạ.”

“Tịch Tịch?” Tên này kỳ thật tương đối thích hợp nàng hơn!

“...”

Lâu Tịch Nhan vẫn bảo trì ưu nhã cười, chỉ là khóe miệng rõ ràng có chút co quắp, Trác Tĩnh trong lòng vui vẻ, tiếp tục cố gắng!

“Nhan nhi?” Hắn không phải là thích hơi một tí cho người khác thêm chữ ‘nhi’ sao?

“....”

Lâu Tịch Nhan thàn than, cái này không biết tốt xấu lại nhờ mọn nữ nhân, ngoại trừ gọi nàng hắn lúc nào đối người khác xưng hô như vậy thân cận? Kết

quả còn bị người ta ghét bỏ?!

Nhìn bộ dáng hần đầu đầy hắc tuyến, Trác Tinh nhin không được cười ha ha, nàng cười đến không kiêng nể gì, Lâu Tịch Nhan cũng không giận, chỉ mang theo vài phần bất đắc dĩ nhẹ nhàng lắc đầu, mặc cho nàng lấy tên mình ra nói giỡn, cái loại nhân nhật sùng nịnh này giống như là gió nhẹ đầu hạ, ầm ập, ở trên mặt hồ thổi lên nhẹ nhẹ rung động.

Liềm môi dưới ngưng lại tươi cười, Trác Tinh nghiêm túc hỏi :“Tịch Nhan, ngươi đây là muốn xuất môn sao?” Nàng đương nhiên biết hần muốn mình gọi hần như thế nào, kỳ thật gọi ra miệng cũng không khó, không phủ nhận chính nàng cũng vô cùng vừa lòng cái này xưng hô.

Lâu Tịch Nhan ngay từ đầu liền đoán được, Trác Tinh sẽ gọi tên hần, chỉ là thực sự nghe đến thanh âm nàng thoải mái gọi đi ra, lòng hần cư nhiên lại vung lên một tia vui sướng khó có thể nói rõ, đơn giản là một tiếng“Tịch Nhan”? Xem ra hần có chút quản không được chính mình tâm, nhưng là tâm động cũng không phải chỉ có hần mà thôi.

“Mới vừa hạ triều trở về, đợi chút lại muốn xuất môn.” Nói xong, Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên vươn tay, đầu ngón tay lơ đãng xẹt qua cổ nàng lạnh lạnh có chút tê dại, hần rõ ràng không có đụng tới nàng, Trác Tinh nhưng không hiểu sao cứng đờ, hần hơi cúi người xuống, Trác Tinh chỉ cảm thấy thân thể mỗi một tế bào lúc này đều trở nên vô cùng nhạy cảm, sợi tóc khẽ lay động, ánh mắt hần ôn nhu nhìn chăm chăm vào sau gáy nàng, Trác Tinh biết hần nhất định đang vì nảnh chỉnh lại y phục, thế nhưng kia tuần nhan làm cho người ta tâm run rẩy gần ngay trước mắt, còn có hần trên người nhân nhật hương vị đều làm cho Trác Tinh trái tim không chịu được chế đập mạnh.

Một lúc sau, hần từ giữa sợi tóc của nàng lấy xuống một mảnh lá rụng, Trác Tinh khóc không ra nước mắt, tiết mục hảo cũ, nếu như trước đây có người nói với nàng , nàng sẽ bởi vậy tim đập nhanh,nàng nhất định sẽ mắng người nọ bệnh tâm thần, thế nhưng nàng hiện tại cũng vậy thôi?!

Lão thiên, nàng mau ba mươi tuổi nha ~~~ ở dưới ánh mắt ôn nhu của hần, mặt cư nhiên sẽ không hiểu khô nóng!! Trời biết nàng ở cách đây tám, mười năm đều đã quên cái gì gọi là đỏ mặt tim đập nhanh !!

Đề nàng đi tìm chết đi!

Trác Tinh đang lâm vào tự đánh mình, Lâu Tịch Nhan đáy mắt hiện lên ý cười, nàng đây là cái gì biểu tình...Cho dù là thẹn thùng cũng không đến mức như thế thống khổ đi ?

Xấu hổ ho nhẹ một tiếng, Trác Tinh cười gượng nói :“Ta đây không làm chậm trễ ngươi, Đan Ngự Lam không biết tìm ta có việc gì, ta đi xem.”

Đan đề hình tìm đến nàng hần đương nhiên biết, không có hần cho phép, Đan Ngự Lam cũng không có khả năng nhìn thấy nàng, bất quá Lâu Tịch Nhan vẫn là giả vờ kinh ngạc nói :“Đan đề hình tới sao? Vậy nàng đi đi.”

Trác Tinh gật đầu, nhanh chóng xoay người rời đi, Lâu Tịch Nhan thanh âm ôn nhu lần nữa vang lên :“Đúng rồi, ta để thư điểm(cửa hàng sách) đem một ít sách thuốc đến để ở trong thư phòng, nàng có hứng thú có thể nhìn.”

Là vì nàng mua sao? Lâu Tịch Nhan vĩnh viễn đều như vậy ôn nhu, Trác Tinh vội vã bỏ lại một câu“Cảm ơn”, dưới chân tốc độ càng nhanh hơn.

Nhìn kia bóng lưng có thể nói là chạy trời chết , Lâu Tịch Nhan khước miệng dương lên, Linh nhi, ngươi hướng chỗ nào trốn đâu?

Lần này giao phong (đấu), Trác Tinh hoa hoa lệ lệ thất bại...

Đi ra phạm vi tầm mắt của Lâu Tịch Nhan, Trác Tinh rốt cục thả chậm cước bộ, nàng chạy cái gì? Quá mất mặt ...

Tâm tình phiền muộn khiến Trác Tinh có chút không để ý đi vào tiền sảnh, Đan Ngự Lam buông trong tay ly trà sớm đã lạnh, đứng dậy nói :“Mạo muội đến thăm, còn thỉnh phu nhân thứ lỗi.”

Phu nhân? Trác Tinh lần nữa buồn bực ! Liếc hần một cái, trực tiếp bỏ qua hỏi :“Tìm ta có chuyện gì?”

Trác Tinh đi thẳng vào vấn đề, Đan Ngự Lam cũng không nhiều vòng vo, hỏi :“Đan mẫu có một vấn đề muốn hướng Lâu phu nhân thỉnh giáo.”

“Nói.”

” Người chết vết thương trí mệnh là hung khí xuyên qua ngực, đâm thủng trái tim mà chết, ta muốn hỏi chính là người bình thường trái tim ở sau khi chết sẽ xuất hiện nhiều ít co rút lại? Mà loại co rút này là ở sau bao lâu thì phát sinh, nếu như muốn đối chiếu hung khí, muốn suy xét đến phương diện nào đây?” Ngày đó thấy qua của nàng giải phẫu, sau khi hần trở về thật lâu không thể bình tĩnh, nàng đối thân thể con người cư nhiên hiểu biết đã đạt đến cái loại này trình độ!

Quả nhiên là về khám nghiệm tử thi, tâm tư Trác Tinh bởi vì Lâu Tịch Nhan mà rối loạn chậm rãi bình tĩnh lại, so sánh xuống nàng càng thích loại chuyện bản thân có thể nắm trong tay này hơn.

Trác Tinh trầm giọng trả lời :“Người bình thường sau khi chết, trái tim là sẽ bị co rút, thế nhưng cũng không rõ ràng. Bị đâm xuyên cơ tim sẽ co rút lại, miệng vết thương sẽ nhỏ hơn tiết diện(bề rộng, độ lớn) của hung khí, nếu như ngươi muốn đối chiếu hung khí tốt nhất là ở trong vòng 12 canh giờ, bởi vì người sau khi chết cơ quan nội tạng sẽ gặp phải hiện tượng tự phân hủy, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của ngươi. Nếu như ngươi có thể đem người để ở trong hầm băng thì có thể trì hoãn hiện tượng tự phân hủy cùng hư thối.”

Đan Ngự Lam hiểu rõ gât đầu trả lời :”Ta hiểu rõ, người chết vị trí khác cũng có vết thương, thế nhưng sau khi trải qua kiểm tra phát hiện người chết vết thương trước ngực cùng vết thương ở các vị trí khác có chút không giống nhau, ta hy vọng thông qua cơ tim cùng cơ ngực hai phương diện này để đối chiếu đến xác nhận hung khí.”

“Ừ.” Trác Tĩnh kiến nghị nói:”Vây là đúng, tốt nhất nên so sánh một chút vết rách của quần áo cùng đồ dùng, quần áo và đồ vật cơ bản sẽ không thay đổi.”

Về phần cơ tim cơ rút, Đan Ngự Lam thật đúng là không biết, khiêm tốn hỏi :”Ta nói bằng miệng , ngươi có thể làm ra nhận định sao?”

Trác Tĩnh thẳng thắn lắc đầu :”Ta chỉ có thể dựa theo tình huống ngươi kể cấp ta đưa ra ý kiến, phải gặp qua thi thể mới có thể cho ra nhận định chính xác.”

Thế nhưng nàng hiện tại không thể ra phủ, không có khả năng tự mình khám nghiệm tử thi, suy nghĩ một chút, Trác Tĩnh hỏi:”Ngươi trên người có mang theo hung khí sao?” Muốn đối chiếu tỉ mỉ như thể cái kia hung khí nhất định có chút đặc biệt mới đúng.

Đan Ngự Lam từ trong tay áo xuất ra một chiếc khăn bao lấy vật gì đó, đưa tới trong tay Trác Tĩnh.

Hắn thật đúng là tín nhiệm nàng đâu, cứ nhiên đem hung khí đến.

Mở khăn, bên trong là một thanh ngân sắc phi đao, thân đao màu bạc, dài chừng hai tấc, hai mũi đao sắc bén, hình dạng như chiếc lá, ở giữa thân đao còn có một cái giống như lá cây rõ ràng lõm xuống. Đây phi đao... nhìn thật quen mắt...

Trác Tĩnh sắc mặt khẽ biến, hỏi :”Đây... Binh khí là của nghi phạm?”

Đan Ngự Lam cũng nhìn ra sắc mặt nàng không đúng, nhưng là vẫn trả lời :”Đúng.”

“Người nọ có phải hay không gọi là Kiền Kinh?” Mặc dù phi đao đặc biệt, thế nhưng giang hồ rộng lớn, không nhất định chính là hắn đi! Trác Tĩnh trong lòng hy vọng một chút may mắn nhưng cũng rõ ràng cơ hội mong manh.

“Đúng.”

Đan Ngự Lam kiên định trả lời, làm cho Trác Tĩnh tâm nhất thời lạnh xuống, thật là hắn...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ngoài Ý Muốn

Trác Tĩnh mày nhíu lại, Đan Ngự Lam âm thầm quan sát vẻ mặt nàng, cân nhắc trong chốc lát hỏi :”Ngươi nhận thức hắn?”

Trác Tĩnh nghiêng hướng ánh mắt tìm hiểu của Đan Ngự Lam, nhẹ gật đầu, tránh nặng tìm nhẹ trả lời :”Gặp qua hai lần mà thôi, lúc đó đúng lúc thấy hắn thường thức qua cái loại này binh khí.” Nàng không có nói dối, chẳng qua này hai lần Kiền Kinh vừa vận đều là cứu nàng mệnh, nhưng những cái này nàng không tính để Đan Ngự Lam biết, dù sao nếu như nàng cùng nghi phạm có quan hệ mật thiết sẽ làm Đan Ngự Lam nghi ngờ phán đoán của nàng.

Một bên quan sát trong tay lưỡi đao, Trác Tĩnh vừa ra vẻ như tùy ý hỏi :”Ta nghe nói hắn là thợ săn tiền thưởng, người chết có phải hay không là trọng phạm triều đình?” Nếu như là trọng phạm triều đình, ở trong quá trình đuổi bắt chống cự lại bị giết, Kiền Kinh làm tiền thưởng thợ săn tội hắn là không lớn.

Đan Ngự Lam vẫn lưu ý vẻ mặt của Trác Tĩnh, nhân dịp trả lời :”Không phải, người chết là tướng quân phủ hộ viện trung tướng.”

Tướng quân phủ? Thế nào sẽ cùng tướng quân phủ nhắc lên quan hệ? Cái này án tử chỉ sợ là phức tạp, nếu như tướng quân phủ đối việc này không buông tha, Kiền Kinh là thật có cái gì ân tình cũng là khó thoát tội chết.

Càng thêm lo lắng cho tình hình của Kiền Kinh, muốn Đan Ngự Lam nói, phỏng chừng là không có khả năng, Trác Tĩnh thẳng thắn trực tiếp hỏi :”Có thể nói cho ta biết về vụ án sao?”

“Xin lỗi.”

Quả nhiên như nàng dự đoán, Trác Tĩnh hiểu rõ cười nói :”Không sao, ta hiểu, ta muốn nhìn một chút thi thể.”

Cái này Đan Ngự Lam nhưng thật ra không có phản đối, chỉ là có chút khó xử nói :”Ngươi muốn hiện tại đi sao? Chỉ sợ thi thể bảo lưu không được lâu như vậy.” Hắn sớm nghe được, Thanh gia tỷ muội một người vào thiên lao, một người cầm tù phủ thừa tướng, hắn rất nghi ngờ, nàng có thể ra phủ.

Hiện tại đương nhiên không được, Trác Tĩnh có chút phiền muộn, suy tư một chút, hỏi :”Sự tình phát sinh đã bao lâu. thì thể hiện tại đề ở nơi nào?”

“Phát sinh vào đêm hôm qua, thì thể gửi tại hầm băng, thể nhưng triều đình hầm băng cũng không lớn,sau khi thì thể nghiệm hoàn phải nhập quan tài dùng vải niêm phong cất vào kho, giữ tại nghĩa trang.”

Ồ trong hầm băng thì tốt, nàng phải nhân dịp thì thể đang ở hầm băng đi xem một lần, nếu không đợi đến khi đưa đến nghĩa trang mới đến nghiệm rất nhiều chứng cứ then chốt phỏng chừng đã không rõ. Thế nhưng nàng phải làm sao mới có thể đi ra, hiện tại hướng Lâu Tịch Nhan xin giúp đỡ, là ở làm khó hần đi!

Khi Trác Tĩnh đang tiến thối lưỡng nan, thanh âm Cảnh Táp lần nữa vang lên trước tiền sảnh, Trác Tĩnh ngẩng đầu khó hiểu hỏi :”Có chuyện gì?” Nếu như không có chuyện gì, hẳn là tuyệt đối không xuất hiện trước mặt nàng.

Trên mặt không có biểu tình dư thừa, Cảnh Táp lạnh giọng trả lời :”Tướng quân phủ người đến.”

Cái gì?Tướng quân phủ? Cũng là tìm đến nàng?Trác Tĩnh bỗng nhiên có loại cảm giác dở khóc dở cười, ngày hôm nay thật đúng là náo nhiệt a...

Nghe được tướng quân phủ, Đan Ngự Lam ánh mắt cũng lóe lên, nhưng không có nói gì thêm , lặng im đứng ở một bên.

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua vẻ mặt bình tĩnh của Đan Ngự Lam, Cảnh Táp không có cổ kị, trực tiếp đáp :”Thanh Mạt tiểu thư ở tướng quân phủ ngắt, đại phu xem qua thể nhưng hai ngày cũng chưa tỉnh, nàng trước nói qua bệnh của nàng là có từ khi còn nhỏ, chỉ có người có thể trị hảo, cho nên hiện tại người tướng quân phủ đem nàng đưa đến tướng phủ, đang ở đại sảnh chờ.”

Thanh Mạt? Cái kia tam muội nghe đồn nhất gan hoặc là Cố Vân! Trác Tĩnh trong lòng không nhận được khẩn trương.

Đan Ngự Lam ôm quyền trả lời :”Phu nhân có việc, vậy trước đi làm việc của người, hạ quan xin cáo từ.”

Đan Ngự Lam đang muốn đi, Trác Tĩnh bỗng nhiên thấp giọng nói:”Người đem thì thể trước đặt ở trong hầm băng, ta mấy ngày nay nghĩ cách đi nhìn một lần.” Nàng không tin Kiền Kinh sẽ giết người..ít nhất...sẽ không vô duyên vô cớ giết người!

“Này...”Đan Ngự Lam chần chờ một chút, cuối cùng vẫn là trả lời :”Được rồi.” Nói xong ôm quyền lần nữa, Đan Ngự Lam ra khỏi tiền sảnh, Trác Tĩnh cũng vội vàng đối Cảnh Táp nói :”Đi đại sảnh.”

Nếu như Thanh Mạt thật là Cố Vân, kia thật sự là lão thiên phù hộ, nếu như không phải làm sao bây giờ? Nàng cũng không biết cái gì đặc biệt được có thể vì Thanh Mạt chữa bệnh? Trác Tĩnh một đường đi vội vàng, trong lòng cũng không yên, rất nhanh nàng đã tới trước phòng khách.

“Người chính là Thanh Phong?”

Trác Tĩnh chân vừa bước vào phòng, một đạo giọng nam ngạo mạn cùng lạnh lùng vang lên.

Trác Tĩnh giương mắt nhìn lại, nam tử tuổi rất trẻ, bộ dạng không đến hai mươi, vẻ mặt sáng sủa, giữa trán mang theo ngạo khí, trong mắt lóe ra quang mang có chấp, pha vài phần khí thế, đáng tiếc Trác Tĩnh đối nam nhân không lễ phép rất có phản cảm.

Trực tiếp xẹt qua hần, Trác Tĩnh quét mắt nhìn một lần phòng khách, phòng khách ở giữa trung tâm có một cái giá tương tự cang cứu thương một loại, mặt trên chống một cái tiểu buồm, bên ngoài cách một tầng sa liêm, lụa mỏng chấp chòn, mơ hồ có thể thấy một bóng dáng nữ tử. Ngoại trừ tuổi trẻ nam tử, trong phòng khách còn có bốn người khỏe mạnh, vẻ mặt nghiêm nghị, cho dù bọn hần không có mặc khôi giáp cũng sẽ không khiến người ta nhận sai sự thật bọn họ là quân nhân.

Không có thấy bóng dáng Túc Lăng, Trác Tĩnh nhẹ nhún mảy, xem ra Thanh Mạt ở tướng quân phủ cũng không được Túc Lăng quan tâm, đều hôn mê hai ngày hần cư nhiên không có xuất hiện?!

Chống lại một đôi mắt ôn nhu, Trác Tĩnh có chút mất tự nhiên cười nói :”Tịch Nhan người còn ở a?”

“Nghe nói nàng muội muội phát bệnh, ta qua xem.” Tốt, cuối cùng mới phát hiện sự tồn tại của hần, có thể thấy được hần cố gắng còn chưa đủ~

Đón nhận ánh mắt ôn nhu của Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh vô cùng ngưỡng mộ, trời a~! Nam nhân lớn lên quá suất quả nhiên là tai họa, vừa suất vừa ôn nhu nam nhân chính là tai họa trong tai họa!! Hần đem người trong đại sảnh mọi người là chết sao?!!

Hiển nhiên Trác Tĩnh lo lắng có chút dư thừa, vài tên tướng sĩ căn bản là mục bất tà thị (nhìn không chớp mắt, mắt không liếc ->không quan tâm), mà tuổi trẻ nam tử nhìn chăm chăm Trác Tĩnh, vẻ mặt như có chút suy nghĩ, căn bản không chú ý bọn họ hai người “Mất đi mảy lại.”

Lâu Tịch Nhan nhẹ nhường mảy, tựa hồ hần ”Linh nhi” chính là không quá quen hần ”Ôn nhu”, không sao, hần sẽ khiến nàng quen. Thu hồi đường nhìn, Lâu Tịch Nhan hướng về nam tử trẻ tuổi bên cạnh giới thiệu :”Vị này chính là Túc Lăng tướng quân tam đệ, Túc Vũ tướng quân.”

Đón nhận ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của nam tử, Trác Tĩnh lạnh nhạt gật đầu, trực tiếp hướng cang cứu thương, nhẹ vén sa trường, thấy rõ nữ tử trên cang , Trác Tĩnh có trong nháy mắt thất thần. . .

Thanh Phong cùng Thanh Linh lớn lên cực giống nhau, Trác Tĩnh cho rằng, Thanh Mạt hẳn là không sai biệt lắm, thế nhưng thấy rõ nữ tử trước mắt, Trác Tĩnh rốt cục minh bạch, làm nàng nghĩ sai rồi, Thanh Mạt hé ra tính xảo khuôn mặt nhỏ nhắn, cái trán đầy đặn, lông mi thật dài, khéo léo môi anh đào, cả

người thoát nhìn nhỏ bé không thể tưởng tượng được nàng đã tròn mười lăm tuổi sao? Này căn bản là một lolita (tiểu la ly~ khuôn mặt trẻ con đáng yêu) đầu!

Người này....sẽ là Cố Vân! Trác Tĩnh nghĩ đến điểm này, trong lòng sụp đổ...

Mặc dù nàng trong lòng trăm chuyển nghìn đổi, ngoại trừ ban đầu kia một tia kinh ngạc, trên mặt biểu tình như trước là lạnh nhạt, tay giả bộ khoát lên Thanh Mạt cổ tay, Trác Tĩnh quan sát kỹ thật là mặt của nàng.

Đối Trác Tĩnh vô lễ, Túc Vũ một chút cũng không có để trong lòng, bởi vìhắn đã quen.

Lần đầu tiên mắt thấy cái này nữ nhân, hắn có chút không tin nàng là Thanh Mạt tỷ tỷ, nhưng nhận thức qua của nàng thái độ, hắn tin...Các nàng quả nhiên là tỷ muội, như nhau không coi ai ra gì, bất đồng chính là một người lãnh ngạo, một người....

Trác Tĩnh thu hồi tay, buông sa trường, Lâu Tịch Nhan quan tâm hỏi: “Thế nào? Có muốn hay không tìm mấy ngự y đến xem?” Mới vừa rồi nhìn trong mắt nàng hiện lên một tia mờ mịt, Lâu Tịch Nhan lo lắng nàng đã quên làm sao trị liệu.

Trác Tĩnh lắc đầu, trả lời: “Không có việc gì, trước đem nàng tiến ta gian phòng, cho ta chuẩn bị ngân châm, thực sự không được lại thỉnh ngự y cũng không trễ.” Nàng muốn nắm lấy lần này cơ hội ở một mình cùng Thanh Mạt, nếu như lộng không tỉnh nàng lại thỉnh ngự y đi!

Bốn người tướng lĩnh ở Túc Vũ nhẹ gật đầu đem cánh nâng lên, đoàn người đi tới Trích Tĩnh các, Thanh Mạt được đặt ở trên giường Trác Tĩnh, Trác Tĩnh quay đầu lại đối Lâu Tịch Nhan nói: “Tịch Nhan người đi làm việc của người đi, để Cảnh Táp lưu lại giúp ta là được rồi.”

“Được rồi.” Không nói thêm gì nữa, Lâu Tịch Nhan xoay người đi ra Trích Tĩnh các.

Giúp Thanh Mạt dặt hảo chấn, Trác Tĩnh đưa lưng về phía Túc Vũ đứng ở ngoài bình phong nói: “Túc Vũ tướng quân chăm cứu cũng không phải trong chốc lát sẽ có thể kết thúc, nếu không ngại về trước phủ, đợi nàng tỉnh, ta sẽ phái người đưa về.”

“Không cần phiền phức, người bắt đầu đi, ta liền ở bên ngoài chờ.” Túc Vũ kiên định thanh âm vang lên.

Trác Tĩnh phen một cái bạch nhãn trả lời: “Tùy người.”

Rất nhanh, cửa bị phanh một tiếng đóng lại.

Nhìn trên bàn sáng loáng ngân châm, lại nhìn trước mắt mảnh mai nữ tử thật giống như chạm vào sẽ vỡ nát, Trác Tĩnh buồn bực, tiếp theo làm sao bây giờ?!!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thanh Mạt Vs Cố Vân (Thượng)

Tay cầm ngân châm, Trác Tĩnh ở bên tai nữ tử thấp giọng nói: “Vân, người nếu như không tỉnh, ta liền hạ châm!”

Nàng đã gọi tên Cố Vân, nếu như là nàng, nàng hẳn là tỉnh mới đúng, nhìn chằm chằm tiểu cô nương trên giường vẫn không nhúc nhích, Trác Tĩnh có chút thất vọng, nàng thật sự không phải Cố Vân sao? Trong tay cầm ngân châm chần chờ một chút, Trác Tĩnh làm bộ hướng cánh tay Thanh Mạt đâm xuống.

Ngay khi ngân châm sắp đâm vào cánh tay kia một giây, Trác Tĩnh cổ tay bị một bàn tay mảnh khảnh cầm, trên giường nữ tử phút chốc mở mắt ra, nửa dựa vào màn giường, trừng mắt Trác Tĩnh, mắnh nhỏ: “Người còn nghĩ thật sự châm a!”

Trác Tĩnh nhẹ nhướng mi, trả lời: “Người nói sao?!” Nàng rút cuộc chịu tỉnh.

Trước mắt nữ tử tóc dài tới thắt lưng, màu da tuyết trắng, khuôn mặt bầu bĩnh khá ái, hai đạo vết đao có vẻ phá lệ chường mắt, liền ngay cả Trác Tĩnh một nữ nhân nhìn thấy đều nghĩ thương tiếc. Đôi mắt tròn tròn giống như tiểu bạch thỏ thể nhưng kia trong mắt lưu chuyển quang mang lợi hại mà kiên định, khiến Trác Tĩnh trong lòng buông lỏng, không sai đó là ánh mắt Cố Vân sẽ có, thế nhưng này khuôn mặt...Trời ạ, thực sự quá mạnh (nhỏ bé đáng yêu-m nghĩ thế..hihi)..” Vân, thật là người sao?” Trác Tĩnh vẫn là nhìn không được muốn xác nhận một chút.

Nữ tử nhún nhún vai, không sao cả cười nói: “Ta không ngại làm một cái đại khảo nghiệm!” Chính mình sau khi tỉnh lại đều bị khuôn mặt này dọa nhảy dựng.

Chống cằm, nữ tử nhìn từ trên xuống dưới Trác Tĩnh, về mặt giáo hoạt cười nói: “Làm cho ta nghĩ tới người thích nhất hát chính là Hawaii kona, thích nhất ăn bánh ngọt là Đề Lạp Mễ Tô (Tiramisu – tên một loại bánh ngọt nổi tiếng của Ý) việc làm thích nhất là giải phẫu thi thể, thích nhất trò chơi là hoa quả nổ giận (cây cối đại chiến cương thi), ba vòng là 34–24–36.....

“Stop! Được rồi!” Trác Tĩnh đầu đầy hắc tuyến, nàng hiện tại trăm phần trăm khẳng định, trước mắt người này chính là cái kia chết tiệt nữ nhân! Vô luận bề ngoài cỡ nào diễm mỹ (ngọt ngào xinh đẹp), tính cách là như vậy không đáng yêu!!

“Tín?” Cổ Vân một bộ ta còn chưa nói xong hình dáng.

“Tín tưởng!” Trác Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi, vừa rồi làm sao không hung hăng châm nàng một châm!! Hối hận a...” Ta chết đói, có cái gì ăn không?” Cổ Vân xoay người đứng lên, động tác linh hoạt, tuyệt không giống bộ dạng hai ngày không ăn gì, Trác Tĩnh không khỏi buồn cười: “Người thật sự ‘mê man’ hai ngày sao?”

“Ta dự định là ba ngày, nghĩ không đến bọn họ hai ngày liền đem ta đưa qua.” Túc Vũ tiểu tử này bình thường một bộ cùng nàng thế bất lưỡng lập (không đội trời chung) bộ dáng, nghĩ không ra thời khắc mấu chốt vẫn là hấn đưa nàng tới.

Đi tới ngoài bình phong, lấy đến bánh ngọt trên bàn, Trác Tĩnh nhét vào tay Cổ Vân, lắc đầu cười nói: “Người thật đúng là có thể chịu đựng.”

Cầm bánh ngọt, Cổ Vân tự mình ngồi ăn chẳng hề để ý trả lời: “Hoàn hảo, trước đây lúc phục kích độc chiến, ba ngày ba đêm không ăn không uống không ngủ ta cũng không chết, ngủ hai ngày xem như tốt hơn.” Cũng may này đại phu không giống Tĩnh như thế không nhân tính, vừa bắt đầu liền dùng ngân châm!

Hai tay hoàn trước ngực, nửa dựa vào bình phong, Trác Tĩnh chặc chặc cười nói: “Lấy thân thủ của ngươi, rồi đi tướng quân phủ rất khó sao? Vì sao ngươi đến bây giờ còn ở tướng quân phủ? Hay là ngươi mê thượng khí chất lãnh ngạo Túc tướng quân?” Không thể không nói Túc Lăng thật là một nam nhân hấp dẫn, Vân thích hấn cũng không kỳ quái.

Liếc Trác Tĩnh một cái, Cổ Vân nhìn không được khề nói: “Ta đến tướng quân phủ, tổng cộng chỉ thấy qua hấn 2 lần OK?!”

Trác Tĩnh nhìn Vân hiện tại này khuôn mặt khả ái bùng nổ nhìn không được tiếp tục chọc nàng: “Cái gọi là nhất kiến chung tình, nhìn một lần là đủ rồi!”

Lần đầu tiên nàng cắn hấn, lần thứ hai hai người đánh một trận, nếu như vậy cũng coi như nhất kiến chung tình kia thật đúng là hỏa hoa (tia lửa) bắn ra bốn phía! Cổ Vân cúi đầu chỉ lo ăn, Trác Tĩnh bỗng nhiên tiến lên, giơ lên của nàng cầm về mặt cười gian hồ: “Thành thật khai ra, ngươi có hay không...” Lời nói chưa hết, ý đã hết, Cổ Vân ngẩn ra, nhớ tới tình huống lần đầu thấy Túc Lăng, mặt hiện lên một tia đỏ ửng kỳ dị, hung hăng đánh tay Trác Tĩnh, Cổ Vân mắng: “Không có! Ngươi cái này nữ nhân mẫn đầu óc đều là tư tưởng hủ bại.”

“Ta hủ bại?” Trác Tĩnh cũng không có quên trên mặt nàng kia mặt mắt tự nhiên, tự tiểu phi tiểu hừ nói: “Ta hình như cái gì cũng không có nói đi, này có phải hay không trong truyền thuyết nói chưa đánh đã khai?”

“Trác Tĩnh——”

Trác Tĩnh có thể nghe được thanh âm nghiêng răng của người nào đó, vội vàng thay đổi trọng tâm câu chuyện: “Ta rất hiếu kỳ, tướng quân phủ thật sự không có nữ nhân.”

Cổ Vân không nhìn được trả lời: “Xác thực không có, ngay cả muối đều là công (đực)!”

Trác Tĩnh cười nhẹ: “Mới hai tháng không gặp, ngươi hài hước không ít!”

Cổ Vân tà liếc nàng, cười nhạo nói: “Ta xem ngươi bà tám không ít!” Trước đây sao không có phát hiện cái này bản chất!

Trác Tĩnh cũng không giận, nhún nhún vai, cười nói: “Không có biện pháp, buồn chán đi.”

Buồn chán? Đây là cái quỷ gì đáp án. Mặc kệ nàng, Cổ Vân đứng dậy đi tìm nước uống, chân trần bước trên trường mao thảm thượng (thảm bằng lông mềm), Cổ Vân đi đến bàn tròn, vì mình ngã một chén nước, bỗng nhiên phía sau vang lên một đạo khó nén tiếng cười, Cổ Vân quay đầu lại, chỉ thấy Trác Tĩnh chống tường cười đến ngã trái ngã phải, trong miệng lộn xộn nói: “Trước kia ngươi nói ta 1m63 là Ái Tử (thấp-lùn-người nhỏ bé), xin hỏi ngươi hiện tại này 1m58 là muốn gọi chu nho (người lùn) sao?”

Thực sự là trời xanh có mắt a~~~~!!

Cổ Vân mặt tối sầm, lạnh lùng nói: “1 phút.”

Nhìn vừa mới đến vai mình kiều tiểu nữ tử, gầy teo rất giống cây đậu nha thái, Trác Tĩnh cười càng thêm khoa trương, phong thủy luận chuyển, Vân luôn luôn lấy mình thân cao 1m75 làm kiều ngạo cũng có lúc này!

Cổ Vân sắc mặt càng ngày càng đen, ở gần đến 1 phút đồng hồ lúc Trác Tĩnh rốt cục cực lực định chỉ cười, Vân thực sự nổi giận lên sẽ không tốt đùa.

Cổ Vân hừ lạnh: “Cười đủ rồi?!”

Trác Tĩnh chỉ có thể gật đầu, nếu không nàng sợ mình vẫn là nhìn không được liền sẽ cười ra tiếng.

Nhìn chằm chằm cái kia nữ nhân khỏe miệng còn đang co rút, Cổ Vân có chút bất đắc dĩ nói: “Chúng ta gặp mặt thời gian có hạn, là muốn tiếp tục những lời nói vô ích này hay là hảo hảo thương lượng một chút tiếp theo cần phải làm cái gì bây giờ?”

Trác Tĩnh đề xuống ý cười trong lồng ngực, rốt cục nghiêm chỉnh trả lời :”Ngươi trước tiên là nói về mình, ta nghe.”

“Kỳ thật ta sở dĩ không có lập tức rời đi tướng quân phủ là có hai nguyên nhân, thứ nhất ngươi cũng thấy này thân thể thật sự là quá yếu, ta phải tốn chút thời gian để nó trở nên khỏe mạnh cùng linh hoạt, thứ hai ta ở tướng quân phủ phát hiện cái này.” Nói xong, Cố Vân từ bên trong xuất ra một tờ giấy trắng, mở ra đặt trên bàn.

Trác Tĩnh đi qua vừa nhìn , trước mắt sáng ngời:”Đây là... Rất giống bát đồ chúng ta thấy trước khi mặc danh kỳ diệu đến nơi này?” Trên bức vẽ bát quái đồ mỗi một chỗ hoa văn miêu tả đều cực kỳ tinh xảo, cảm giác so với lần trước các nàng nhìn thấy cái kia phải mới hơn nhiều lắm.

“Đúng, ta đoán chúng ta lại tới cái này địa phương tám chín phần mười cùng nó có liên quan, nếu như muốn đi về chính là muốn dựa vào nó mới được.”

Trác Tĩnh cân nhắc nói :”Nó cất dấu ở tướng quân phủ?”

Cố Vân lắc đầu, trả lời :”Ta chỉ ở trong tướng quân phủ thấy qua này bức họa, có người nói đây là Túc gia tộc huy (dấu hiệu gia tộc~tín vật gia truyền), rốt cuộc cất dấu ở đâu chỉ có Túc gia trưởng từ Túc Lăng cùng lão tộc trưởng biết. Ta bây giờ còn ở lại tướng quân phủ chính là vì cái này.”

“Có manh mối sao?”

“Không có.” Ngay cả Túc Vũ , Túc Nhậm đều không rõ ràng lắm, phỏng chừng cũng chỉ có từ Túc Lăng nơi đó hạ thủ mới được. Cố Vân thở dài :”Ta nghe nói Thanh Phong ở trên cung yến khám nghiệm tử thi, ta đoán nhất định là ngươi, cho nên giả vờ té xỉu tới gặp ngươi. Ta mấy ngày nay chính là như thế qua, ngươi sao? Tình hình thế nào?”

Trác Tĩnh một bộ vô cùng phiền muộn hình dáng, nhẹ giọng nói :”Tình hình phức tạp...”

Cố Vân có chút giật mình, chuyện gì đem luôn luôn công tác thành thạo chính xác pháp y phiền muộn thành như vậy?!

“Ta hiện tại này thân thể cũng không phải Thanh Phong, mà là Thanh gia đại tỷ Thanh Linh. Bởi vì Thanh Phong cùng Thanh Linh lớn lên rất giống nhau cho nên quan viên đưa sai người, Thanh Linh vốn hẳn là thuộc về hoàng đế Khung Nhạc Yến Hoảng Thiêm, hơn nữa tựa hồ Yến Hoảng Thiêm cùng Thanh Linh trước đó còn có một đoạn qua lại, Yến Hoảng Thiêm là một nam nhân vô cùng cuồng vọng cùng thị huyết, hẳn cho rằng Thanh Linh có ý thiết kế Thanh Phong mạo danh thế thân, thiếu chút nữa không bóp chết ta, bắt đắc dĩ ta chỉ có thể làm bộ mất trí nhớ ~”

“Mất trí nhớ?” Cố Vân bật cười :”Ý kiến hay.”

“Nhất bất tố nhị bất hưu * , ta lừa hẳn nói đã là người của Lâu Tịch Nhan, nghĩ không ra Lâu Tịch Nhan cũng không có vạch trần ta.”

(* Nhất bất tố nhị bất hưu : Một là không làm, hai là không ngừng ~ ý là một là không làm thì thôi nếu đã làm thì làm tới cùng)

Cố Vân chớp chớp mắt, ái muội hỏi :”Thật là lừa gạt hẳn sao?”

Trác Tĩnh một cái mắt đảo bay qua, Cố Vân cười khan nói :”Được rồi, thỉnh tiếp tục.”

“Cuối cùng Yến Hoảng Thiêm nói muốn tra rõ việc này, ở Lâu Tịch Nhan cực lực bảo hộ, ta phải ở tướng phủ cầm tù, đáng tiếc Thanh Phong bị giam vào thiên lao.” Đối với Thanh Phong, cái kia quật cường đến khiến cho người ta thương tiếc nữ tử, Trác Tĩnh tổng là có chút không bỏ xuống được.

Không có gặp qua Thanh Phong Cố Vân ngược lại không thêm để ý, chỉ là lo lắng cho Trác Tĩnh mà thôi:”Nói cách khác, hiện tại Lâu Tịch Nhan cùng Yến Hoảng Thiêm đang tranh ngươi?”

Trác Tĩnh thở dài:”Chuẩn xác mà nói, bọn họ tranh chính là Thanh “Yến Hoảng Thiêm tranh chính là ai ta không dám xác định, Lâu Tịch Nhan trước đây không có gặp qua Thanh Linh, hẳn tranh tuyệt đối là ngươi. Hiện tại loại này tình huống ngươi tốt nhất ở lại bên người Lâu Tịch Nhan, chỉ có hẳn có thể bảo hộ ngươi.” Trong khoảng thời gian này nàng ở trong tướng quân phủ đối với cái này dị thể coi như là hiểu biết một ít, nàng mặc dù không muốn thừa nhận thế nhưng ở đây trong vòng 6 nước Yến Hoảng Thiêm muốn gì đó thật đúng là ít có chiếm không được.

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Điểm ấy Trác Tĩnh cũng hiểu.

Nhìn nàng bộ dạng có chút ủ rũ, Cố Vân cười nhẹ nói :”Ngươi không phải nói rất buồn chán sao, thuận tiện còn có thể làm việc khác.”

Trác Tĩnh cười khổ không thôi:”Ngươi lại muốn nói vớ vẩn gì.”

“Ta không có a, ta chỉ là nghĩ ”Tịch Nhan” thực sự rất không sai.” Nàng vừa ở trong đại sảnh nghe được thế nhưng rất rõ ràng.

Nữ nhân này thật đúng là sẽ mang thù !! Quyết định không cùng nàng khua môi múa mép(nói suông), nghĩ đến chuyện Kiền Kinh, Trác Tĩnh ánh mắt nghiêm túc nói :”Có một việc, ta nghĩ nhờ ngươi giúp đỡ.”

Cố Vân sáng khoái trả lời :”Nói.”

“Tướng quân phủ hộ vệ trung tướng bị một nam nhân tên là Kiền Kinh giết, tình hình cụ thể ta cũng không quá rõ ràng, ta sẽ tìm cơ hội đi khám nghiệm tử thi, ta hy vọng ngươi có thể giúp ta tra một chút, ở trong chuyện này hẳn có thật sự là hung thủ hay không.” Cố Vân tra án, khách quan tình huống, tâm tư

kín đáo, quan sát tỉ mỉ, năng tương đối tin nhiệm năng lực phá án của nàng.

“Ta giả vờ bất tỉnh hai ngày, không biết xảy ra chuyện này.” Ánh mắt lợi hại đảo qua khuôn mặt lo lắng của Trác Tĩnh, Cố Vân hỏi: “Ngươi vì sao phải giúp hắn?” Bộ dạng này của Tĩnh, có vẻ không giống như là án tử bình thường nha.

Vẫn vẫn như vậy nhạy cảm, Trác Tĩnh cũng không có dự định giấu diếm, trả lời: “Hắn đã từng hai lần cứu mạng ta, ta nợ hắn một cái nhân tình. Hơn nữa ta hiện tại cũng không phải là nói giúp hắn, nếu như là hắn có tội ta không lời nào để nói, nếu như hắn không có tội ngươi cũng không hy vọng một người vô tội uống mạng đúng không?” Quyết không để trong tay chính mình xuất hiện án oan, này không chỉ là quy tắc làm việc của mình mà cũng là của Vân, nàng tin tưởng Vân sẽ đáp ứng.

Quả nhiên, Cố Vân gật đầu trả lời: “Ta đã biết.”

Thanh âm Cảnh Táp ở ngoài cửa vang lên: “Thanh cô nương, ngự y tới rồi.”

Trác Tĩnh nhíu mày, trầm giọng nói: “Ta đang hạ châm, không cần tiến vào quấy rầy ta.”

Nhìn xuyên qua cửa sổ, Trác Tĩnh mơ hồ có thể thấy Túc Vũ còn đang ở ngoài viện chờ, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Trác Tĩnh nói: “Ta xem cái kia Túc Vũ là không có khả năng cho ngươi ở lại chỗ này, đợi ta đi ra ngoài nói ngươi đã tỉnh thể nhưng phải mỗi tuần châm cứu một lần, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng, như thế chúng ta mỗi tuần có một lần trao đổi tin tức, dưới tình hình hiện tại chúng ta tốt nhất trước không nên hành động thiếu suy nghĩ tốt hơn.”

“Được.” Cố Vân cũng hiểu được như thế là tốt nhất, dù sao các nàng bây giờ cho dù cùng nhau chạy cũng vô ích, rất nhanh sẽ bị bắt trở về.

“Chính ngươi phải cẩn thận.”

“Ta sẽ, ngươi cũng vậy.”

Hai người ăn ý nhìn nhau cười, chỉ là thân nhiên nói lẫn nhau cẩn thận, không có nói thêm cái gì.

Cố Vân đem cái chén dùng qua dựa theo sắp xếp vốn có phóng hảo, đem khay trống trên bàn nhét vào chỗ vách ngăn của bàn tròn, dùng khăn trải bàn che tốt.

Nhìn Cố Vân một trận bận rộn, sau đó mới cấp tốc trở lại trên giường nằm xuống, Trác Tĩnh cười nhẹ, Vân quả nhiên vẫn là tương đối cẩn thận.

Cố Vân hướng nàng làm một cái Ok thủ thế, Trác Tĩnh đi tới cạnh cửa, mở cửa ra.

“Thế nào?” Trác Tĩnh vừa mới đi ra cửa, Túc Vũ đã một mình vọt tới, vẻ mặt lo lắng, Trác Tĩnh ánh mắt chợt lóe, này cũng không giống thái độ một tiểu thúc đối đãi tẩu tử a!

Che xuống quang mang trong mắt, Trác Tĩnh trả lời: “Nàng đã tỉnh, thể nhưng thân thể vẫn là tương đối suy yếu, phải mỗi bảy ngày châm cứu một lần, mười lần qua đi, trong vòng một năm sẽ không lại tái phát.”

Túc Vũ vội la lên: “Nàng rốt cuộc bệnh gì?” Tìm vài đại phu đều nhìn không ra.

Bệnh gì? Trác Tĩnh thuận miệng nói: “Bẩm sinh chất tể bào trung tâm sinh thêm kéo theo tuyến thần kinh thứ nhất phát dục khác thường.”

Cái gì...cái gì...cái gì? Túc Vũ một chữ cũng không có nghe rõ, quay đầu nhìn về phía ngự y, hỏi: “Đó là cái gì?”

“Ách...cái này...cụu thần...” Ngự y vẻ mặt mê man cùng căng thẳng, mồ hôi trên trán đều xông ra.

Nằm ở trên giường giả vờ suy yếu Cố Vân thiếu chút nữa không cười ra tiếng, nàng thật có thể nói!

Ngự y ấp úng nửa ngày không nói lên được đó là bệnh gì, Túc Vũ nhìn không được nhìn về phía Trác Tĩnh nói: “Quên đi, ta bảy ngày đem nàng đưa tới.” Chỉ cần có thể trị là tốt rồi, nói xong Túc Vũ lướt qua Trác Tĩnh hướng trong phòng đi tới, chỉ chốc lát bốn gã tướng sĩ liền đem Cố Vân nâng ra.

Cách lựa mỏng, hai người ánh mắt tương giao, truyền cho nhau ánh mắt bảo trọng liền tự dời đi.

Túc Vũ đi tới bên người Cảnh Táp ôm quyền nói: “Cảnh tổng quản, cáo từ.”

“Túc tướng quân thỉnh.” Cảnh Táp theo Túc Vũ ra khỏi Trích Tĩnh các.

Túc Vũ từ đầu tới cuối ngoại trừ lúc hỏi bệnh tình mới liếc mắt xem qua Trác Tĩnh tiếp đó liền đem nàng trở thành trong suốt, Trác Tĩnh khóe môi dương lên, xem ra người tướng quân phù đối nữ nhân không nhìn đã đạt đến trình độ nhất định, Cố Vân rốt cuộc là như thế nào sống giữa một đám đại nam nhân a, thật sự là hiếu kỳ...

“Phu nhân.”

Trác Tĩnh nhìn lại, lão ngự y còn kinh ngạc đứng ở phía sau nàng, vẻ mặt thành khẩn thỉnh giáo nói: “Cụu thần có hay không có thể thỉnh giáo một chút,

cái kia...Cái gì...khác thường...là cái gì chứng bệnh?”

Trác Tĩnh bật cười, ho nhẹ một tiếng trả lời :”Cái này...rất phức tạp, người hãy cứ về trước đi, sắc trời không còn sớm.”

Trác Tĩnh một bộ không muốn nói chuyện nhiều bộ dáng, lão ngự y cũng không có hỏi lại, khom người hành lễ liền lui ra ngoài.

Duỗi thất lung, Trác Tĩnh tâm tình rất tốt, rốt cục gặp được Vân, trong lòng lo lắng cuối cùng cũng buông xuống một chút, ở tại đây một cái dị thể có một người có thể cùng mình cùng nhau tổng cảm thấy làm cho chính mình an tâm không ít.

Híp mắt nhìn lại, mặt trời chiều dần dần hạ xuống, những rặng mây đỏ đầy trời , nhoáng một cái một ngày một đêm đã qua đi, Trác Tĩnh đang chuẩn bị đi phòng ăn, còn không có bước đi, liền thấy Cảnh Táp về mặt âm trầm hướng nàng đi tới, Trác Tĩnh trong lòng lập tức cảnh báo lên , hỏi :”Sẽ không phải lại có người tới đi?”

“Hoàng thượng giá lâm.”Cảnh Táp thanh âm băng lãnh ứng với suy đoán của Trác Tĩnh, Trác Tĩnh nghĩ mình mau đi rồi.

Ngày hôm nay rốt cuộc là cái gì ngày lành...còn có vấn đề không để yên...Hít sâu một hơi, Trác Tĩnh hỏi :”Lâu Tịch Nhan đâu?”

“Chủ tử còn chưa có trở về.”

Nghĩ đến Yến Hoàng Thiêm đêm đó bộ dạng bạo lực nóng nảy , Trác Tĩnh huy phát tay nói :”Vây nói ta bệnh sắp chết, không gặp.”

“Ai bệnh sắp chết?” Trầm thấp giọng nam cùng một tia không hồn giận, vang lên ở trước cửa Trích Tĩnh các.

Này thanh âm .Không cần nhìn cũng biết, người đến là ai.

Trác Tĩnh thật là đau đầu, Lâu Tịch Nhan không ở, nói dối lại bị Yến Hoàng Thiêm nghe, lúc này lĩnh đủ đi.

“Tham kiến hoàng thượng.”Cảnh Táp nghiêng người hành lễ, lướt qua vai hắn, Trác Tĩnh quả nhiên thấy kia ngông cuồng thân ảnh hướng nàng đi tới.

Tùy cơ ứng biến đi! Trác Tĩnh mới vừa chuẩn bị hành lễ, Yến Hoàng Thiêm bàn tay to đã cầm hai tay nàng, đem nàng nâng dậy, cực kỳ tự nhiên nắm vai nàng mang theo cười nhẹ , khẽ nói :”Tiểu Linh nhi, trầm trọng khoảng thời gian này tương đối bận, không có tới nhìn nàng, không thể sinh khí trầm.”

Giọng nói là rất ôn nhu thể nhưng nội dung chính là như vậy bá đạo, Trác Tĩnh cả người cứng đờ, tiên sinh...hình như chúng ta...kỳ thật không quá quen thuộc đi?!

Yến Hoàng Thiêm lúc này lại xuất hiện, nhất định là nhìn đúng thời cơ, Trác Tĩnh đã chuẩn bị tốt tâm lý, thể nhưng đối mặt ánh mắt chuyên chú sâu thẳm lại mang theo nồng đậm sủng ái của Yến Hoàng Thiêm, Trác Tĩnh hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, cả kinh không biết nói cái gì...Yến Hoàng Thiêm đây là...quý nhập thân sao??

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Trác Tĩnh Nghi Hoặc (Thượng)

Không biết Yến Hoàng Thiêm lại muốn đùa giỡn cái gì, Trác Tĩnh nói cho chính mình, tĩnh quan kỳ biến tĩnh quan kỳ biến!!

Vai bị hắn đè nhìn như ôn nhu trên thực tế dùng sức làm cho nàng căn bản không động đậy được, Trác Tĩnh chỉ có thể đem đầu hướng một bên.

Đáng tiếc Yến Hoàng Thiêm cũng không phải người dễ ứng phó như vậy, nắm cầm Trác Tĩnh mạnh mẽ đem đầu của nàng chuyển qua, Yến Hoàng Thiêm đem môi nhẹ dán lên tai nàng, trầm thấp giọng nam cùng hơi thở nóng rực nhẹ vang lên :”Làm sao thấy trầm như thế khẩn trương, nàng là đang sợ trầm?”

Hắn cho rằng hắn đây là đang làm cái gì đâu?! Lúc cao hứng có thể cùng người tán tỉnh, lúc mất hứng sẽ lấy mạng của người! Trác Tĩnh bỏ qua lỗ tai từng trận nóng rực, lạnh lùng trả lời :”Ta cái cô rất yếu đuối.”

Còn đang mang thù a! Cảm nhận được Trác Tĩnh tức giận, Yến Hoàng Thiêm ngược lại cười to nói :”Yên tâm, trầm hiện tại nhưng luyện tiếu của nàng tiểu đầu.”Bởi vì nàng có tác dụng mới.

Hiện tại luyện tiếu? Ý tứ là nói ngày nào đó hắn tâm tình không tốt có thể muốn người khác mệnh!! Hắn không nói còn tốt, như vậy trả lời khiến cho tại xã hội hiện đại lớn lên Trác Tĩnh càng thêm tức giận, hừ lạnh nói :”Ta đây thật đúng là phải cảm tạ người a! Xin lỗi không bồi được.”

Cũng không quản hắn nắm có bao nhiêu chặt, Trác Tĩnh cố ý tránh thoát tay hắn, Yến Hoàng Thiêm cũng không ép buộc nàng, mặc cho nàng thoát, chỉ là hướng bóng lưng nàng cười nói :”Trầm đến là muốn nói cho nàng một cái tin tức tốt.”

Trác Tinh không quay đầu, tiếp tục đi về phía trước, Yến Hoảng Thiêm cũng không ngăn nàng: "Việc kia đã điều tra rõ, đều là quan viên Hạo Nguyệt sơ sẩy, mới có thể hại nàng mất trí nhớ, đem nàng đưa sai nơi, nàng ta có thể bỏ qua chuyện cũ, về phần Thanh Phong nha..."

Yến Hoảng Thiêm cố ý dừng lại không nói tiếp, Trác Tinh cước bộ ở nghe đến tên Thanh Phong liền dừng lại, xoay người nhìn về phía về mặt đặc ý nam nhân, Trác Tinh hừ nói: "Người muốn như thế nào?"

Yến Hoảng Thiêm chăm chú nhìn nàng nhưng không chịu nói một chữ.

Nam nhân chết tiệt !! Trác Tinh vừa mắng vừa quay về bên người hắn, nhìn nàng ngược lại đi vào khuôn khổ, Yến Hoảng Thiêm trong lòng vui vẻ, cười nói: "Yên tâm, trăm sẽ hạ lệnh thả nàng, sau đó sẽ sắc phong làm —— Thanh tần, như thế nào?"

Nàng không biết tần ở hậu cung là phẩm cấp bao nhiêu, chỉ cần Thanh Phong tính mệnh không bị nguy hiểm là an tâm, tùy ý gật đầu. Yến Hoảng Thiêm bỗng nhiên từ trong tay áo xuất ra một khối kim sắc lệnh bài to bằng nửa bàn tay đưa tới trước mặt Trác Tinh.

Trác Tinh có chút do dự thế nhưng vẫn là nhận lấy, lệnh bài một mặt khắc một chữ Lệnh, một mặt có khắc song long, trung tâm con rồng rõ ràng một chữ Yên, thưởng thức một chút, Trác Tinh hỏi: "Đây là cái gì?"

"Này ban cho nàng lệnh bài, có cái này nàng có thể tùy thời vào cung."

Lúc Yến Hoảng Thiêm xuất ra lệnh bài, Cảnh Táp trong mắt hiện lên một tia khác thường, Cao Tiến cũng là hút một ngụm lãnh khí, chỉ là Trác Tinh chuyên chú nghiên cứu đồ vật trong tay không có chú ý.

Nghe xong Yến Hoảng Thiêm giải thích, Trác Tinh chỉ là "Nga" một tiếng, dù sao trên cơ bản là sẽ không tiến cung, cái này lệnh bài đối nàng mà nói cũng không trọng yếu.

Ban cho nàng lệnh bài vô cùng tôn quý bao nhiêu người cầu mà không được, nàng cư nhiên chính là này biểu tình? Yến Hoảng Thiêm sắc mặt tối sầm lại: "Nàng thoát nhìn thật không vui!"

Hắn nghĩ nàng thế nào chứ? Thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ) khóc rơi nước mắt hay là quý xuống đất hướng hắn hô tạ chủ long ân, nếu không chính là về mặt xấu hổ? Đáng tiếc Trác Tinh không có thói quen quý lễ, đem sợi dây móc lệnh bài thuận tay treo ở trên cổ tay, vung lên một tia tươi cười có lễ, Trác Tinh trả lời: "Cảm tạ." Nàng hiện tại quan tâm chính là vấn đề: "Ta có phải có thể tự do đi lại?"

"Đương nhiên có thể." Đến gần Trác Tinh, Yến Hoảng Thiêm nhỏ giọng nói: "Nàng muốn đi đâu, trăm đều nguyện ý cùng người."

Ta không muốn!

Cho dù Trác Tinh hận không thể lập tức xuất môn, thế nhưng nhìn bộ dạng vô cùng hăng hái của Yến Hoảng Thiêm nàng vội vàng trả lời: "Ta không nghĩ muốn đi đâu, chỉ tùy tiện thôi."

"Thế nhưng trăm muốn đi một chỗ, nàng bồi trăm." Căn bản mặc kệ Trác Tinh ý nguyện, Yến Hoảng Thiêm nắm tay nàng liền hướng bên ngoài đi đến.

Tay bị Yến Hoảng Thiêm gắt gao nắm, Trác Tinh chỉ có thể hét lớn: "Chờ chút chờ chút!"

Yến Hoảng Thiêm rốt cục dừng lại cước bộ, đôi mắt sâu thẳm thông dong nhìn chăm chăm nàng.

Mặc kệ hắn muốn mang nàng đi đâu, Trác Tinh cũng không có hứng thú, thế nhưng chộc giận hắn không may tuyệt đối là nàng, nhẹ nâng lên tay bị nắm, Trác Tinh cố ý cúi đầu nhìn chính mình quần áo màu xanh đơn giản, cười nói: "Cái này...ta dù sao cũng nên đi rửa mặt chải đầu đổi trang phục một chút đi, làm phiền người buồn tay."

Có thể kéo dài thời gian một lúc đi! Trác Tinh ở trong lòng kêu gào —— Lâu Tịch Nhan! Người sao còn không trở lại a..Ứng mầu híp lại, ánh mắt nhìn Trác Tinh từ trên xuống dưới, Yến Hoảng Thiêm không chỉ không buông tay mà nắm tay nàng càng chặt, cười to nói: "Nữ tử luôn quan tâm về ngoài của mình, trăm rất hài lòng nàng như thế để ý ánh mắt trăm, nhưng mà không cần, trăm nghĩ nàng bây giờ cũng rất đẹp." Màu lam rất thích hợp nàng, cùng tên của nàng như nhau, linh khí bức người.

Nàng hiện tại duy nhất cảm nhận chính là khóc không ra nước mắt, một đường gần như bị kéo ra ngoài, Trác Tinh quay đầu lại nhìn thoáng qua Cảnh Táp một mực yên lặng không lên tiếng, há há miệng, cuối cùng vẫn là đóng lại, Cảnh Táp cứu không được nàng, phải gọi Lâu Tịch Nhan sao? Còn muốn để hắn vì nàng lại cùng Yến Hoảng Thiêm giao phong một lần, Trác Tinh do dự.

Chỉ do dự một chút, nàng đã bị Yến Hoảng Thiêm kéo ra khỏi tướng phủ.

Cao Tiến sớm đã chuẩn bị tốt xe ngựa, cung kính nói: "Hoàng thượng, xe ngựa đã chuẩn bị tốt."

Yến Hoảng Thiêm nhìn lướt qua phía sau rộng lớn xa hoa xe ngựa, cũng không có đi qua, mà là đi tới đội kỵ mã phía trước, nhìn trúng một con tuấn mã đen tuyền, một cái lư soát xoay người, Yến Hoảng Thiêm đã lên ngựa, quay sang Trác Tinh vươn tay, nói: "Đi lên."

Trác Tinh ngần ra, nàng từ trước đến nay cũng không có cười qua ngựa!! Hơn nữa nàng cũng không muốn cùng Yến Hoảng Thiêm chen chúc ở trên yên ngựa nhỏ như vậy!

“Ta không...” Lời nói cự tuyệt còn chưa nói xong, Trác Tĩnh cảm thấy cánh tay bị một cổ lực đạo nhấc lên, sức lực đủ để bẻ gãy tay nàng, để không biến thành tàn phế, Trác Tĩnh bất đắc dĩ chỉ có thể dựa theo cổ lực đạo này nâng chân ngồi trên lưng ngựa.

Cái này nam nhân thật sự không biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc!! Trác Tĩnh vừa xoa xoa cánh tay vừa thăm mắng, chỉ nghe thấy bên tai vang lên một câu: “Ngồi hảo.” Dưới chân ngựa giống như tiền rồi dây cung giống nhau, bay vút đi ra ngoài!

Tuần mã một đường phi nhanh, tốc độ mau đến Trác Tĩnh gần như không mở được mắt, Yến Hoảng Thiêm xiết chặt thắt lưng nàng, bàn tay nóng rực kề sát bụng của nàng, đáng tiếc Trác Tĩnh căn bản không có tâm tư cảm nhận này tư thái có bao nhiêu ái muội, của nàng toàn bộ tinh lực đều dùng tại cân bằng thân thể, để chính mình không đến mức rơi xuống lưng ngựa.

Xóc nảy kịch liệt khiến nàng có chút muốn nôn, tựa hồ qua thật lâu Trác Tĩnh cảm giác bên hông đau xót, Yến Hoảng Thiêm nắm chặt dây cương, một cái hãm lại, ngựa dừng lại. Trác Tĩnh hít sâu mấy cái, mới chậm rãi mở mắt ra.

Thấy rõ cảnh tượng trước mắt, Trác Tĩnh hít một ngụm khí lạnh.

Chạy nhanh khiến cho tuần mã khỏe mạnh cũng thờ phỉ phò. bỗng nhiên dừng gấp khiến nó giẫm đạp liên tục bốn vó, mà phía trước nó chính là —vực sâu vạn trượng!

Vách đá bởi vì móng ngựa đập mạnh, thỉnh thoảng có mấy viên đá rơi xuống phía dưới, chỉ nghe thấy tiếng đá lộp độp rơi xuống, nhưng thùy chung nghe không thấy âm thanh rơi xuống đất, có thể thấy được vách núi rất sâu, Trác Tĩnh tìm đập thỉnh thoảng, vừa rồi tốc độ nhanh như vậy, nếu như con ngựa chút không dừng lại được, như vậy nàng cùng hắc mã đã tan xương nát thịt, nàng lại lần nữa kiến thức đến cái này nam nhân cuồng vọng có lẽ nói—không sợ chết!!

Trác Tĩnh còn đang nghĩ mà sợ, nam nhân phía sau cũng là khí định thần nhàn hỏi: “Thích không? Trác Tĩnh lấy lại tinh thần, theo tầm mắt hắc mã nhìn về phía xa xa, lại một lần nữa kinh sợ tới cảnh tượng trước mắt.

Trên đoạn nhai, nhìn qua, phía trước là rừng cây xanh um tươi tốt, cho dù lúc này mặt trời đã ngã về tây như trước mây trắng lượn lờ, sương mù bao phủ, mặc dù là mặt trời lặn ánh chiều tà, rừng mây đỏ như trước cường thế xâm nhiễm mây mù, trước mắt xanh ngắt tựa hồ cũng nhuộm dần màu đỏ, phía chân trời giống nhau lượn lờ mây mù phẳng phất có vô số hỏa long chơi đùa trên đỉnh núi, trước mắt phong cảnh hùng vĩ bao la lại không mất kiêu diễm!

Gió mát quạt vào mặt, mỹ cảnh trước mắt, chính mình tựa hồ đặt mình ở ngoài bức tranh, lại tựa hồ thân hãm trong đó, xác thực là một phen thể nghiệm rất tuyệt vời, đây là Trác Tĩnh chưa từng có qua cảm thụ. Gật đầu, Trác Tĩnh thật tình ca ngợi nói: “Ừ, rất đẹp.”

Cảm giác được người phía sau nhẹ nhàng nhảy, sau đó Yến Hoảng Thiêm vững vàng đứng trên vách đá, hắc mã vươn tay, lần này Trác Tĩnh cũng không có ương ngạnh, vội vàng nắm lấy tay hắc mã, thuận theo xuống ngựa.

Thở ra một hơi, quả nhiên cảm nhận chân mình chạm đất vẫn là có cảm giác an toàn.

Trác Tĩnh muốn thu hồi tay, Yến Hoảng Thiêm cũng không chịu buông, cuồng ngạo ánh mắt quét ngang phía chân trời, khẽ nhếch miệng thanh âm ở bên tai lạnh lạnh vang lên: “Chỉ cần nàng thích, trong thiên hạ gì đó, vô luận là trần bảo dị thú, hay là phồn tinh mộ vân, trầm đều có thể cho chúng nó thuộc về nàng.”

Trác Tĩnh nhẹ nhướng mi, nam tử bên người khí phách lần áp người, khuôn mặt hoàn mỹ góc cạnh phân minh như đao khắc bình thường, cách đó không xa, ba hàng người thân mặc y phục thị vệ cảnh giới đưa bọn họ vây ở giữa, lúc hắc mã nói ra những lời nói hùng hồn này, phẳng phất như trời đất đều đáp lại, hắc mã là Khung nhạc vương, là thiên hạ đứng đầu, đứng ở vị trí tối cao, hắc mã cuồng ngạo cũng là không phải không có lý do, Trác Tĩnh không thể không thừa nhận lúc này đây, hắc mã rất có mặt mũi.

Thế nhưng trần bảo dị thú còn có thể hiểu, phồn tinh mộ vân (phồn tinh :đầy sao, mộ vân :mây chiều~ Sao và mây) hắc mã cũng có thể thao túng?!

Trác Tĩnh là một người theo chủ nghĩa duy vật tuyệt đối, khế lặc đầu, nhện không được thấp giọng cười nói: “Của ngươi cuồng vọng là trời sinh sao?”

Bên người nữ tử về mặt không cho là đúng, Yến Hoảng Thiêm ung mầu híp lại, hừ lạnh nói: “Nàng không tin?”

Lại nữa rồi, bất cứ lúc nào hắc mã giống như một quả bom hẹn giờ tùy thời phát nổ, Trác Tĩnh nhún nhún vai, trả lời có lệ: “Ta tin.”

Yến Hoảng Thiêm ánh mắt vốn là đen sẫm bỗng nhiên nhiễm lên tiêu ý, nàng căn bản không tin, cho dù là có lệ, nàng cũng không keo kiệt thay đổi mà biểu hiện như vậy trực tiếp a, nàng thật đúng là tuyệt không sợ hắc mã, này phát hiện khiến Yến Hoảng Thiêm nghĩ rất có hứng thú.

Lắc lắc tay Trác Tĩnh, Yến Hoảng Thiêm cười nói: “Trẫm lần đầu tiên thấy nàng cũng là lúc mặt trời ngã về tây, ven đường có con thỏ bị thương chiếm lấy của nàng lực chú ý, ngay lúc đó nàng như vậy nhất gan thiện lương làm cho trẫm nghĩ không ra chính là nàng cư nhiên còn có thể ở trên đại điện phẩu thi (giải phẫu thi thể), khi đó nàng lại là như vậy...” Yến Hoảng Thiêm mỉm cười nhìn nàng, không có tiếp tục nói, Trác Tĩnh không để ý tiếp nói: “Lãnh huyết?” Hắc mã một mực cường điệu Thanh Linh là cớ nào thiện lương, đó chính là nói nàng giải phẫu rất tàn nhẫn.

Không phải là không có người nói qua nàng một nữ hài tử làm công việc pháp y, sẽ khiến người ta nghĩ lãnh huyết, đáng tiếc nàng không cho là đúng, bởi vì nàng cho tới bây giờ đều rất kiên định biết mình đang làm gì. Cố gắng rút tay về, Trác Tĩnh lạnh giọng nói: “Xin lỗi, ta quên ta trước đây có bộ dáng gì.” Nàng cũng không phải Thanh Linh.

Hắn tiểu nữ nhân sinh khí đâu, ở Trác Tinh còn không kịp phản kháng thoảng một cái Yến Hoàng Thiêm đã đem nàng ôm vào trong ngực, hai người chóp mũi sít sao kề sát, hơi thở phảng phất hòa cùng một chỗ, Trác Tinh nghĩ lùi ra sau, tay bên hông nhưng càng siết chặt: "Không sao, trầm nhất định sẽ làm nàng một lần nữa yêu thương trầm."

Trầm thấp thanh âm cũng không vang dội, bên hông lực đạo rõ ràng nhắc nhở Trác Tinh, cái này nam nhân là quyết tâm, Trác Tinh ngừng thở không dám động một chút, bởi vì nàng sợ hơi chút thở mạnh, môi sẽ chạm vào nhau.

Đang ở lúc Trác Tinh chẳng biết làm như thế nào cho phải, xa xa truyền đến chuỗi tiếng vó ngựa gấp gáp, Trác Tinh nhanh chóng giương mắt nhìn lại, rốt cục thấy kia gây yếu thân ảnh.

Lâu Tịch Nhan xuất hiện, khiến lòng Trác Tinh không hiểu sao bình ổn một chút, thả lỏng tâm tình, khiến nàng không chú ý đến Yến Hoàng Thiêm khoe miệng nổi lên một mặt ý vị thâm trường đáng tươi cười.

Yến Hoàng Thiêm nhìn kia thân ảnh lao nhanh đến, cười thầm tới rất nhanh thôi!

Yến Hoàng Thiêm hơi phát tay, đoàn kỵ mã lập tức nhường ra một chỗ trống, Lâu Tịch Nhan giục ngựa thẳng tiến vào.

Ở trước mặt Yến Hoàng Thiêm dừng lại, Lâu Tịch Nhan ưu nhã xuống ngựa, ánh mắt đảo qua cánh tay Yến Hoàng Thiêm đang vòng qua thắt lưng Trác Tinh, Lâu Tịch Nhan sắc mặt không thay đổi, trầm giọng nói: "Thần, tham kiến hoàng thượng."

Yến Hoàng Thiêm tâm tình rất tốt trào phúng nói: "Tịch Nhan cũng tới, thật sự là vừa khéo."

Lâu Tịch Nhan nhẹ cười, thông dong trả lời: "Thần lo lắng hoàng thượng an toàn."

"Phải không?" Lo lắng hần an toàn? Yến Hoàng Thiêm hí mắt lại, ngoại trừ Lâu Tịch Nhan, chỉ thấy cách đó không xa Mặc Bạch, rõ ràng là nhận được tin tức vội vã đuổi tới, còn đồng dạng nói lo lắng hần.

Chắc chắn, Tịch Nhan đối này vật nhỏ thật sự là để ý đâu! Hảo ngoạn, như vậy trò chơi mới tốt chơi!

Lần nữa kề sát Trác Tinh, ở bên tai nàng nói nhỏ: "Bảo quản tốt của nàng lệnh bài."

Nói xong Yến Hoàng Thiêm buông tay Trác Tinh ra, tay để ở sau lưng cười to nói: "Thời gian không còn sớm, hồi cung." Yến Hoàng Thiêm lên ngựa phi nhanh, không có nhìn nữa phía sau Trác Tinh cùng Lâu Tịch Nhan, Trác Tinh nhưng vẫn nhìn chăm chăm kia bóng lưng dần đi xa, thật lâu không có dời.

Lâu Tịch Nhan trong mắt xẹt qua một tia không vui, cũng che giấu vô cùng tốt, nhàn nhạt hỏi: "Đang suy nghĩ cái gì?"

"Ta có một loại cảm giác kỳ quái." Trác Tinh vẫn không có thu hồi đường nhìn.

"Cái gì cảm giác?" Nhanh như vậy liền đối Yến Hoàng Thiêm có cảm giác? Lâu Tịch Nhan sắc mặt như thường nhưng tròn lòng bắt đầu nổi lên một loại tình cảm chính hần cũng cảm thấy xa lạ.

Trác Tinh lắc đầu, cười nói: "Không biết nói như thế nào."

Nhìn bóng lưng Yến Hoàng Thiêm, nàng bỗng nhiên là có một loại cảm giác kỳ quái, Yến Hoàng Thiêm nếu như thật sự thích Thanh Linh, vì sao không trực tiếp đem nàng đưa tiến cung, còn muốn để nàng cùng một thần tử cùng một chỗ? Nếu như không thích, hần lại vì sao muốn tốn thời gian đùa giỡn nàng?! Còn cấp cho cái vật này?! Nhớ tới lời nói của Yến Hoàng Thiêm trước khi đi, Trác Tinh nhẹ nâng tay lấy ra Kim bài hỏi: "Cái này rất hữu dụng?"

Thấy rõ trên tay nàng gì đó, Lâu Tịch Nhan ngăn ra, hần cư nhiên đưa nàng lệnh bài!! Yến Hoàng Thiêm rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?!

Cảm giác đến ánh mắt tìm hiểu của Trác Tinh, Lâu Tịch Nhan nhàn nhạt đáp: "Đây là hoàng thượng đặc biệt ban lệnh bài, cầm lệnh bài có thể tùy ý vào cung không bị cung cấm trói buộc, các cấp quan viên thấy lệnh bài cũng sẽ đối người có lễ ba phần. Theo ta được biết, Khung Nhạc hiện nay loại lệnh bài này không vượt quá 6 cái."

"Thì ra là thế." Như thế quý giá? Thảo nào vừa rồi Tịch Nhan trong mắt hiện lên kinh ngạc.

Được rồi trước đem thu hảo, có thể sau này sẽ dùng đến.

Đem lệnh bài nhét vào túi bên hông, Trác Tinh bỗng nhiên nghĩ đến Kiền Kinh, ngẩng đầu hỏi: "Có thể để Mặc Bạch đưa ta đến đền hình phủ không? Người tướng quân phủ bị người ta giết chết, nghi phạm là Kiền Kinh, ta nghĩ muốn nhanh chút nhìn thấy thi thể."

Kiền Kinh...

Lâu Tịch Nhan suy nghĩ một chút, nhớ tới người này hần đã cứu nàng, Lâu Tịch Nhan không có nói gì thêm, dắt dây cương trả lời: "Ta đưa người đi."

"Người hôm nay một chết đi, để Mặc Bạch đưa ta đi là được."

"Không sao." Lâu Tịch Nhan đã ngồi lên ngựa hướng nàng vron tay.

Lại muốn ky mã~~ nghĩ đến vừa rồi cảm giác dạ dày cuộn cuộn Trác Tinh không tự giác nhắm lại mi, bất quá nàng không nói gì thêm nắm chặt tay Lâu Tịch Nhan, mượn lực lên lưng ngựa.

Thân thể cứng ngắc bảo trì cân bằng, Trác Tinh hít sâu một hơi, làm tốt chuẩn bị nghênh đón khiêu chiến!

Lâu Tịch Nhan nhìn trước người nữ tử cả người buộc chặt, không khỏi bật cười, thân thể nhích về phía trước, Lâu Tịch Nhan khẽ đá bụng ngựa, dưới thân con ngựa trắng chậm rãi chạy.

Tốc độ ngựa cũng không nhanh, Lâu Tịch Nhan hai tay nắm lấy dây cương, đem nàng nửa ôm vào trong ngực, Trác Tinh tâm buộc chặt rốt cục chậm rãi buông xuống, nhìn nàng rốt cục thả lỏng, Lâu Tịch Nhan đem tốc độ thoáng nhanh hơn chút, trên lưng ngựa có chút xóc, phía sau là ôm ấp ấm áp của Lâu Tịch Nhan, Trác Tinh thân thể lần nữa buộc chặt, Lâu Tịch Nhan bắt đầu đi xuống một tay nhẹ vòng qua thắt lưng nàng đem nàng kéo vào trong ngực mới lại chuyển tâm điều khiển ngựa.

Thoải mái khẽ dựa vào trong lòng Lâu Tịch Nhan, Trác Tinh thừa nhận, ky mã tựa hồ cũng không phải là chuyện tình như vậy khổ sở, nhưng là tiếng tim đập rõ ràng từ trên lưng một chút một chút truyền đến nàng cảm thấy tim mình cũng đuổi theo tốc độ của hân một chút một chút nhanh hơn.

Lâu Tịch Nhan trong mắt xẹt qua một tia khác thường, khóe miệng cũng không tự giác dương lên.

Theo sát phía sau bọn họ Mặc Bạch, ngựa chủ tử tựa hồ càng chạy càng chậm, như vậy trước khi trời tối là đến không được đề hình phủ đi...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Phi Dao Chi Mê

“Người chết trên người có mười ba vết thương, chung quanh cánh tay, sáu vết ở chân, hai vết ở bụng, trên ngực một vết, vết thương ngắn khoảng một tấc (10 mm) đến một tấc một (11mm), vết cắt đều đặn, miệng vết thương không rõ ràng khuếch trương. Người chết vết thương trí mệnh bên trái vị trí trái tim, vết thương thuộc loại đâm xuyên qua, vết thương dài một tấc, từ bề rộng của vết thương xem ra hung khí là song nhận duệ khí (binh khí hai lưỡi sắc bén)”

Không khí lạnh tràn đầy hầm băng, một cái quan tài được mở ra làm cho người ta nhìn không được nuốt nước bọt, mấy ngọn đèn dầu dường như cũng cảm thụ được này cỗ âm khí, không có gió nhưng cũng đung đưa rất kịch liệt, giữa quan tài, một người nam nhân vẻ mặt khô héo cứng còng nằm bên trong. Trên người hân một đôi tay mảnh khảnh đang chăm chú kiểm tra cùng đo lường mỗi một vết thương, trong trẻo nhưng lạnh lùng nữ tử thanh âm lãnh đạm mà tường tận nói, ở trong hoàn cảnh như vậy có chút sồn gai ốc.

“Người chết chết do trái tim cùng huyết quản trong ngực vỡ tan, bên trong xuất huyết nghiêm trọng, phổi chịu dồn ép đến nổi làm cho cách (màng-tức là cái hoành cách mô, ở dưới ngực trên bụng, để phân giới hạn ngực và bụng) lệch vị trí, khiến cho hô hấp tuần hoàn suy kiệt từ vong.”

Tim được vết thương trí mệnh nơi trái tim, Trác Tinh vươn tay nói: “Phi đao.”

Vừa vội vàng ghi lại Tiểu Lại (lại: Chức vụ không quan trọng) vừa nhanh chóng đưa lên phi đao, sau đó liền chăm chú cảm bút lông trong tay, thật lạnh... Rốt cuộc còn muốn nghiệm đến bao lâu a!!

Đối chiếu một lúc, Trác Tinh thấp giọng nói: “Đan Ngự Lam, ngươi xem xem.”

Đan Ngự Lam đi đến bên cạnh Trác Tinh, chỉ thấy nàng đem phi đao song song đặt ở bên cạnh trái tim, từ từ đem ngang mặt cắt tới gần, so sánh xuống, vết thương so với lưỡi đao rộng hơn không ít. Điểm này hân ở lúc giải phẫu cũng có phát hiện, cho nên mới đi thỉnh giáo nàng. “Vết thương ở trái tim so với hung khí lớn hơn nhiều, này nói rõ đâm vào trái tim người chết không phải phi đao?”

Trác Tinh lắc đầu, lạnh giọng nói: “Không thể khẳng định, hầm băng nhiệt độ không đủ thấp, đưa vào thời gian quá muộn, cơ quan nội tạng đã xuất hiện rất nhỏ tự hủy. Hơn nữa song nhận binh khí tạo ra vết thương bên trong là mới có thể xuất hiện hiện tượng vết thương mở rộng.”

Này này này nhiệt độ... còn chưa đủ thấp!? Tiểu lại vừa lay lay cánh tay cứng ngắc vừa bội phục nhìn về phía nữ tử phía sau Lâu tướng, hân đem áo choàng phi tại trên người nữ tử, chính mình chỉ mặc nhất kiện ngoại bào đơn bạc, ở trong hầm băng đứng nửa canh giờ còn có thể mặt không đổi sắc, hân, không lạnh sao?!

Trác Tinh đem phi đao trả lại cho Đan Ngự Lam, kỳ quái hỏi: “Ngươi vì sao lại nghĩ cái này vết thương không phải do loại phi đao này tạo ra?”

“Người chết trên người có mười ba vết thương, nha dịch tại hiện trường nhưng chỉ tìm thấy mười hai mai phi đao, mà cái này vết thương, thoát nhìn xác thực là phi đao tạo thành, thế nhưng mặc kệ là lực đạo xuống tay cùng vị trí, đều cùng với vết thương của hân không giống nhau.” Cái khác vết thương rõ ràng cạn hơn nữa đều là nơi tay chân tránh bộ vị trí mạng, vì sao một đao giữa trái tim lực đạo to lớn cư nhiên đâm xuyên qua thân thể!

Trác Tĩnh đồng ý phân tích của hắn, này xác thực có chút kỳ quái. Trên vai khoác Lâu Tịch Nhan áo choàng, Trác Tĩnh cũng không cảm thấy vô cùng lạnh, thế nhưng hắn... Nhìn Lâu Tịch Nhan phía sau, Trác Tĩnh có chút ngượng ngùng, để hắn bồi mình đến đề hình phủ, còn hại hắn ở trong hầm băng ngốc nửa canh giờ. Trác Tĩnh cời ra bao tay, nói: "Thông tin từ thi thể tạm thời cũng chỉ có những cái này, chúng ta trước đi ra ngoài."

Ba người ra khỏi hầm băng, một mực yên lặng không lên tiếng Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên nói: "Đan đề hình, chúng ta muốn gặp Kiền Kinh, có thể chứ?" Trác Tĩnh ngốc lảng, nàng là muốn đi gặp Kiền Kinh, thế nhưng nàng vốn dự định ngày mai mới đi, nghĩ không ra hắn cứ nhiên lại nói trước. "Đương nhiên có thể, hai vị thỉnh." Lâu Tịch Nhan chủ quản hình bộ, hắn đều đã mở miệng, Đan Ngự Lam không có lý do cự tuyệt.

.....

Phòng khám nghiệm tử thi cách đại lao hình bộ không quá xa, ba người mới đi gần đến cửa nhà lao liền thấy một nam một nữ cùng một tiểu quan viên tựa hồ nổi lên chút tranh chấp, thấy thân ảnh Đan Ngự Lam quan viên rõ ràng thở ra một hơi, vội vàng đi tới trước mặt hắn, nói: "Đan đề hình đại nhân, tướng quân phủ người ta muốn gặp phạm nhân, người xem?"

Đan Ngự Lam còn chưa đáp lời, giọng nam vang dội đã vang lên trước: "Đan đề hình."

Túc Vũ thấy rõ người phía sau Đan Ngự Lam, giữa đôi lông mày bất giác nhíu một chút, ngoài miệng vẫn là cung kính kêu: "Lâu tướng." Lâu Tịch Nhan sao lại ở đây?!

Lâu Tịch Nhan khẽ gật đầu xem như là chào hỏi, so với Túc Vũ vẻ mặt lộ rõ ràng lộ ra kinh ngạc, Lâu Tịch Nhan trên mặt nhìn không ra chút nào khác thường.

Đan Ngự Lam hơi ôm quyền trả lời: "Túc Vũ tướng quân."

Túc Vũ đi tới trước mặt Đan Ngự Lam, có thể là quân nhân đặc biệt có khí thế, hắn thanh âm tuy rằng không quá lớn, trong ngôn ngữ nhưng là có chút khí thế bức người: "Lần này chết chính là tướng quân phủ trung tướng, ta hy vọng tra án công khai thẩm tra xử lý, Đan đề hình hẳn là sẽ không phản đối đi?"

Đan Ngự Lam sắc mặt không thay đổi, trầm tĩnh trả lời: "Đương nhiên, công bằng xử lý vụ án là quy tắc của hạ quan, Túc tướng quân nếu có hứng thú, xin mời." Nhiều người như vậy "quan tâm", cái này án tử xem ra thật không tốt lắm.

Đan Ngự Lam cùng Túc Vũ đi ở phía trước, nữ tử bên người Túc Vũ nhưng không có đuổi theo mà chờ Trác Tĩnh.

Cố Vân tinh thần sung mãn đứng ở một bên chờ nàng, Trác Tĩnh cười nói: "Người thật đúng là hành động quái." Đối với điểm ấy nàng tuyệt không hoài nghi, đây mới là Cố Vân.

Cố Vân nhưng không để ý tới Trác Tĩnh, một đôi mắt sáng quan sát từ trên xuống dưới Lâu Tịch Nhan không kiêng nể gì, mang theo vài phần ý cười, Cố Vân khẽ hỏi: "Lâu Tịch Nhan?"

Trước mặt nữ tử từ hắn là xưng hô là tiểu cô nương, một đầu tóc đen không thắt thành búi như những nữ tử bình thường cũng không như nam tử mang phát quan, mà là dùng một sợi dây mỏng màu lam vắt gao buộc lại, tóc đen như mực tùy ý ở sau người lắc lư, y phục màu xanh lam đơn giản chặt chẽ bao lấy nàng, vóc người càng hiện ra nhỏ gầy nhưng không có vẻ yếu ớt. Nữ tử rất đặc biệt, Lâu Tịch Nhan ôn hòa gật đầu trả lời: "Là ta."

"Thanh Mạt." Cố Vân một bên tự giới thiệu một bên ở trong lòng cấp nam nhân chấm điểm, khuôn mặt tuấn mỹ, tao nhã, cao lớn thân ảnh, khí chất nho nhã, theo như người ta nói chính là có tiền có quyền, có hình có dáng, được rồi, nàng cho 99 điểm.

Này nữ tử ánh mắt không chớp dường như nhìn thấu lòng người, đối diện cùng con mắt như vậy tuyệt đối cần dũng khí, Thanh gia tỷ muội, có vẻ như mỗi người đều bất phàm. Đón nhận tâm mắt của Cố Vân, Lâu Tịch Nhan nhã nhặn nở nụ cười hỏi: "Thanh cô nương thân thể tốt hơn sao?" Buổi chiều vẫn là được người kiêng vào tướng phủ, hiện tại như vậy có tinh thần, là Thanh Linh y thuật thực sự rất cao, hay là.... "Đa tạ quan tâm, đã tốt hơn." Cố Vân thân nhiên trả lời, không thấy một tia hoảng loạn.

Đi một đoạn mới phát hiện Cố Vân cũng không có đuổi theo, mà là ở cùng Lâu Tịch Nhan trò chuyện vui vẻ, Túc Vũ khuôn mặt đen lại, trừng mắt liếc nàng, gằm nhẹ nói: "Uy, dong dài được rồi, có đi hay không a?" Vừa tỉnh lại liền khẩn cấp kéo hắn đến đại lao, hiện tại liền như thể nhàn nhã cùng người khác nói chuyện phiếm!!

Cố Vân quay sang hướng Trác Tĩnh khẽ gật đầu, liền hướng Túc Vũ đi qua, ở khi đến bên cạnh hắn bỗng nhiên ra một quyền, một quyền vừa lúc đánh trúng bụng Túc Vũ, phút chốc thu tay lại, Cố Vân giống như không có việc gì tiếp tục đi về phía trước, Túc Vũ ôm bụng, trong miệng không ngừng mắng chửi nhưng vẫn là đi theo nàng phía sau.

Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tĩnh thấy này một màn, hai người nhìn nhau cười, cũng đi theo phía sau bọn họ đi vào, chỉ là Trác Tĩnh trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, Lâu Tịch Nhan trong mắt xẹt qua một tia nghiền ngẫm.

Trải qua một thông đạo, cuối cùng đến một gian phòng giam, một nam tử gầy gò nằm thẳng trên tấm phản giường, chân bắt chéo cao cao vênh lên, còn thỉnh thoảng lay động vài cái, miệng ngậm một cây cỏ khô, vẻ mặt nhàn nhã thoải mái, giống như hắn không phải là nằm trên tấm phản nhà lao mà là trên giường êm ấm áp.

Cửa lao mở, một đám người đi vào, cũng may nhà lao không nhỏ, nếu không liền có chút chen chúc.

Kiên Kinh đứng dậy, ngồi xếp bằng, nhìn đi vào một đám người, ha ha cười nói :”Đêm nay làm sao như thế náo nhiệt?” Lúc ánh mắt đảo qua khuôn mặt Trác Tĩnh, Kiên Kinh trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng là rất nhanh biến mất.

“Kiên Kinh, tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người vì sao sẽ ở trong nhà Dương Lục, lại vì sao cùng hắn đánh nhau, nguyên nhân hậu quả của việc này người tốt nhất ăn ngay nói thật.”

Tà liếc mắt nhìn nghiêm túc Đan Ngự Lam, trong miệng ngâm cây cỏ khô, Kiên Kinh nhìn không được trả lời:”Ta đã nói qua rất nhiều lần, ta sợ đi đi nhà hắn, là bởi vì ta ở trước cửa Vạn Lợi tiền trang(ngân hàng tư nhân) không cẩn thận đụng vào phu nhân hắn, hắn liền cùng ta không chịu buông tha, hai bên phát sinh một chút tranh cãi, trong lúc xô đẩy ta phát hiện trong người hắn cư nhiên có một chồng ngân phiếu cùng yêu bài (dấu hiệu để nhận biết ~ kim bài), hắn một người trung tướng một thảng bồng lộc có thể có bao nhiêu, đoán rằng hắn nhất định là người tâm thuật bất chính (làm việc xấu), lúc đó liền len lén theo dõi hắn, ai biết khi đến nhà hắn liền bị phát hiện chưa nói vài câu liền đánh đến, ta phóng phi đao chỉ là tự vệ mà thôi, căn bản không nghĩ giết hắn, ta cũng không biết vì sao ngực hắn cư nhiên sẽ trúng đao!!Sự tình liền là như thế .”

Xem ra hắn không hỏi, hắn liền không nói kỹ càng, Đan Ngự Lam tiếp tục hỏi :”Lúc đó trong phòng ngoại trừ người cùng Dương Lục còn có người khác ?”

“Phu nhân hắn, còn có một nam nhân gầy .”

Đan Ngự Lam nhìn bên cạnh quan viên, quan viên lập tức trả lời:”Bẩm đại nhân, hắn nói nam nhân tên gọi là Lý Chí, là thủ vệ thủ thành đóng ở cửa thành phía Đông, cùng Lý Lục quen biết nhiều năm. Tính tình coi như thành thật , chính là thích bài bạc, cho tới bây giờ chưa cưới vợ.”

Đan Ngự Lam tiếp tục hỏi :”Khi Dương Lục ngã xuống đất, có ai tiếp cận thi thể?”

“Lúc đó..”Kiên Kinh nhíu mày suy nghĩ một chút, trả lời :”Phu nhân hắn cùng cái kia nam nhân đều qua đi, còn có tiếng đánh nhau tiếng hét của phu nhân hắn đưa tới hai nam nhân, trong phòng bừa bãi người rất nhiều.”

Cố Vân tựa ở vị trí gần cửa lao, dựa lưng vào thạch bích, hai tay hoàn ngực, một đôi mắt tinh nhuệ thăm quan sát xung quanh cùng mỗi một biểu tình của Kiên Kinh, yên lặng nghe xong một đoạn đối thoại của Kiên Kinh cùng Đan Ngự Lam, Cố Vân bỗng nhiên đứng thẳng thân thể, đi ra ngoài , Trác Tĩnh thấy thế cũng đi theo ra ngoài, nàng tin tưởng, Vân hắn là đã có đầu mối.

Đi theo bên cạnh nàng, Trác Tĩnh hỏi :”Thế nào?”

Đi tới một chỗ cách cửa lao một đoạn, Cố Vân hơi nghiêng người, làm cho người trong phòng giam không thấy mặt của nàng, đọc không được của nàng thần ngữ (khẩu hình miệng), Cố Vân mới dùng thanh âm cực thấp nói :”Hắn đang giấu diếm vài thứ, có thể chúng ta hắn là tìm lúc một mình gặp hắn.”Kiên Kinh nói không rõ ràng, giống như nói kỳ thật cái gì cũng không có nói rõ ràng, hắn cũng không tin nhiệm này quan viên, hy vọng hắn sẽ tin Tĩnh.

Phía sau như có như không tầm mắt Cố Vân biết rõ nhưng không thêm để ý , tiếp tục nói :”Trên thi thể có cái gì phát hiện.”

“Người chết trên người có mười ba vết thương , người chết vết thương trí mệnh là bên trái trái tim, vết thương thuộc loại đâm xuyên qua, nguyên nhân tử vong do trái tim cùng huyết quản trong ngực vỡ tan, bên trong xuất huyết nghiêm trọng dẫn đến tử vong. Trên thi thể có mười ba chỗ vết thương, có người nói nha dịch ở hiện trường nhưng chỉ tìm thấy mười hai mai phi đao, còn có một cái, lỵ kỳ mất tích.”

Lỵ kỳ mất tích? Nói cách khác chính là chân chính hung khí không thấy! Cố Vân nhắc chân muốn đi, Trác Tĩnh vội la lên :”Người muốn đi đâu?”

Cố Vân cũng không quay đầu lại nhàn nhạt trả lời :”Hiện trường xảy ra vụ án.”

Nhìn thoáng qua trong phòng giam còn đang tiếp tục hỏi, Trác Tĩnh ngạc nhiên nói :”Hiện tại đi?”Không cần trước hỏi sao?!

Rốt cục quay đầu, Cố Vân liếc phòng giam nhìn một cái, trực tiếp trả lời :”Bọn họ hỏi không ra cái gì đâu, chỉ lãng phí thời gian.” Kiên Kinh muốn nói đã sớm nói, không muốn nói hỏi nữa cũng không hỏi ra cái gì.

Nói xong Cố Vân hướng cửa lao đi đến, Trác Tĩnh nhẹ nhúng mày, cũng không quản phía sau còn đang tra hỏi , đuổi theo Cố Vân đi ra ngoài hỏi :”Chúng ta hiện tại đi đâu?” Nàng biết hiện trường vụ án ở đâu sao?!

Vô Vân khẽ cười, thoáng dương tay trả lời :”Hỏi một chút người phía sau sẽ biết.”

Trác Tĩnh ngăn ra, hỏi ai a?! Quay đầu lại, chỉ thấy Túc Vũ vừa rồi còn đang ở trong phòng giam chẳng biết lúc nào đã theo sau, phía sau hắn, Lâu Tịch Nhan luôn luôn là như vậy không nhanh không chậm từ từ đi tới.

Mới một chút thời gian, tiểu phòng giam vốn còn chật ních người chỉ còn lại có ba người hai mặt nhìn nhau, quan lại cẩn thận nhìn về phía sắc mặt hơi trầm xuống Đan Ngự Lam, nhỏ giọng hỏi :”Đại nhân?”

Hắn trực giác nói cho hắn, cái kia nữ hài nhất định phát giác cái gì hắn không biết, mà hắn rất hiếu kỳ!

Bỏ lại vẻ mặt mờ mịt quan viên, Đan Ngự Lam cũng đuổi theo phía sau bọn họ.

Tiểu quan lại gãi gãi đầu, đêm nay rốt cuộc là có chuyện gì ?!

Trong phòng giam thoáng cái trở nên thanh tĩnh, Kiền Kinh trong miệng cắn cây cỏ khô, lưu loát xoay người nằm trên giường đá lạnh lẽo, hai tay gối lên sau đầu, phượng mâu chột lóe xẹt qua một tia kỳ dị đầu còn có nửa điểm cà lơ lất phát bộ dạng.

.....

Trong nhà ăn rộng lớn nông gia tiểu viện, đứng đoàn người.

Đan Ngự Lam hướng chủ nhân hơi ôm quyền, nói :”Dương phu nhân, đã trễ thế này mạo muội quấy rầy, thỉnh thứ lỗi.”

Phụ nhân hơi đáp lễ, trong mắt hàm chứa một ít hơi nước, ôn nhu trả lời :”Đại nhân ngài nói gì đâu, tiểu nữ chỉ cầu xin đại nhân mau chóng điều tra rõ vụ án, đêm kia kẻ cắp đến tội, cho ta phu quân một cái công đạo.”

Nhìn chằm chằm trên tường lưu lại vết tích phi đao xẹt qua, đưa lưng về phía phụ nhân, Cố Vân nói:”Ngươi có thể lặp lại lần nữa sự tình từ đầu tới cuối không?”

Phụ nhân quay đầu lại, nhìn thoáng qua tiểu cô nương vừa vào cửa liền nhìn chung quanh, không rõ nàng muốn làm gì, thế nhưng đại nhân cũng không có ngăn lại, phụ nhân trong lòng mặc dù có chút kỳ quái thế nhưng vẫn là đầu đuôi ngọn nguồn trả lời :”Thân thể của ta không tốt, phu quân nói muốn cho ta hảo hảo điều trị, buổi chiều hôm qua, ta cùng phu quân đến Vạn Lợi tiền trang đổi ngân phiếu, lúc ra cửa đã bị một người lỗ mãng lỡ đụng phải thiếu chút nữa ngã sấp xuống, ta phu quân là một người nóng tính liền cùng người nọ ồn ào lên, còn xô đẩy nhau, ta sợ bọn họ sẽ đánh nhau liền đem phu quân khuyên bảo rời đi, vốn cho rằng sự tình liền như thế chấm dứt , ai biết buổi tối phu quân đem bạn tốt Lý Chí đến nhà ăn cơm, vừa mới dọn xong bát đĩa, người nọ bỗng nhiên xuất hiện, chưa nói nói mấy câu liền động thủ, phu quân cùng Lý Chí hai người không phải là đối thủ của hắn, ta lúc đó sợ cực kỳ, bỏ chạy đi ra ngoài gọi người, vừa vặn gặp gỡ thị vệ tướng quân phủ Hoàng Dịch cùng Vương Vệ hai vị đại ca, khi chúng ta ba người chạy về liền thấy phu quân ngã xuống !” Ngồi xồm trên đất giữa nhà ăn, không biết nhìn cái gì, Cố Vân cũng không ngẩng đầu lên , hỏi :”Có khẩu cung ghi chép của ba người không?”

Khẩu cung ghi chép? Suy đoán ý tứ của nàng, Đan Ngự Lam trả lời :”Ba người lời khai đã ghi lại, cùng Dương phu nhân nhất trí.”

Từ từ ngẩng đầu, Cố Vân nhìn phụ nhân, giống như lơ đãng hỏi :”Lúc đó người chết là ngã ở chỗ này sao?”

Phụ nhân sững sốt, gật đầu trả lời :”Đúng vậy.”

Đan Ngự Lam sắc mặt nghiêm túc, Lâu Tịch Nhan tế mầu như rớt lên, nữ tử này không đơn giản, trên mặt đất vết máu đã được thanh lý sạch sẽ, phòng ăn trên tường trên mặt đất đều có vết tích phi đao cùng đao kiếm lưu lại, nàng là làm sao vừa mới tiến vào trong phòng chưa đến một khắc liền chuẩn xác nói ra vị trí người chết từ vong chứ?!

Tất cả mọi người chăm chú nhìn chằm chằm Cố Vân, chỉ thấy nàng rớt cục đứng dậy, cao giọng nói :”Ta nghĩ—bụng hạo đói !”

Cái gì?!

Đã đói bụng?!

Vốn còn sốt ruột nghe nàng giảng giải một đám người nhất thời mặt có chút co quắp.

Trác Tinh trực tiếp cười ra tiếng.

Duỗi thân, Cố Vân đi tới trước mặt Túc Vũ, giống như không có việc ấy hỏi :”Ngươi không phải nói có một nhà tiểu điểm thật tốt ăn sao, bây giờ còn mở cửa không?”

Túc Vũ có chút mờ mịt, trả lời :”Ách...mở đi.”

“Vậy còn chờ cái gì.” Cũng không quản phía sau vô số ánh mắt nhìn chằm chằm nàng, Cố Vân cầm lấy ống tay áo Túc Vũ túm hắn liền đi ra ngoài, mới đi vài bước nàng lại bỗng nhiên quay đầu lại hướng Lâu Tịch Nhan cười nói :”Tịch Nhan có muốn cùng chúng ta cùng đi ăn hay không a?”

Trác Tinh nhất thời đầu đầy hắc tuyến, Tịch Nhan..nàng thật đúng là dám gọi.

Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng cười trả lời :”Tốt.”

Cố Vân cùng Túc Vũ đi phía trước, Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tinh đi phía sau, bốn người cứ như vậy thong thả đi, chỉ để lại sắc mặt ám hắc Đan Ngự Lam cùng trước mặt mờ mịt Dương phu nhân. . .

Nhàn nhả dạo bước đi trong gió đêm, nhìn phía trước bước nhanh hai người, Lâu Tịch Nhan nhìn về phía Trác Tinh bên cạnh mình, cười nói:”Muội muội nàng rất thú vị, nàng tựa hồ đối tra án rất có tâm đắc.”

Cái này làm sao trả lời ?! Gia bộ mờ mịt nhìn phía chân trời, Trác Tinh cười gượng hai tiếng, trả lời :”Ha hã, không rõ ràng lắm, ta mất trí nhớ nha~~”

Khá lắm mất trí nhớ~~

Chương 62: Gặp Lại Kiền Kinh

Sắp tới nửa đêm, trăng treo trên ngọn cây, trong hẻm nhỏ an tĩnh, đã không có người qua lại, cửa hiệu trên đường đã sớm đóng cửa, chỉ còn lại một nhà nhỏ nhỏ bên trong còn lộ ra ánh sáng.

“Lão bản, lại cho một bát.”

Nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn trong tay bưng một bát lớn mì sợi, trong miệng mơ hồ không rõ hết to.

Trên bàn, một thỏi vàng lóe sáng chói mắt, hẳn là một năm cũng không thể kiếm đến nhiều tiền như vậy, lão bản đã hơn 60 tuổi liên tục gặt đầu, tay cũng không có nhàn rỗi, vội vàng làm mì.

Cố Vân buông xuống bát không, tiếp nhận bát mì lão bản mới đưa lên, không chút nào quan tâm bộ dạng ăn của mình, ăn thỏa thích say mê mờ mờ hồ hồ nhể nhể.

Túc Vũ nhìn nàng trước mặt ba bát lớn chồng lên nhau, trào phúng nói: “Ngươi là trư sao?!” Hẳn còn chưa thấy qua nữ nhân nào ăn nhiều như vậy, tướng ăn xấu như thế! Nhìn vóc người nàng gầy như cây gậy trúc, Túc Vũ rất buồn bực nàng ăn đi nơi nào? Thế nào cũng không béo lên?!

Cố Vân thoáng ngẩng đầu, tà liếc hán một cái, khinh thường lưu lại một câu: “Ngươi là gà sao?!” Một đại nam nhân, ăn ít như thế!

Những lời này cũng đủ điểm bạo Túc Vũ vốn tính tình có chút nóng nảy, chỉ thấy hán mạnh vỗ bàn, quát lớn: “Lão bản, đến mười bát!” Nói đùa, lẽ nào hán còn ăn không hơn nàng?!

Lão bản ngần ra, không dám chậm trễ, nhanh chóng làm mì, âm thầm cảm thán tuổi trẻ thật là tốt, đã trẻ thế này còn có thể ăn như thế!

Trác Tinh không nhìn được chống cằm, miễn cưỡng nói: “Nếu không ngại vị chậm rãi ăn, ta về trước đi ngủ một giấc rồi trở lại.”

Nhìn trên chồng bát trống không của hai người, Trác Tinh trong lòng chỉ có một cảm thụ—hai người cật hóa*! (* ăn hàng)

Cố Vân cũng không ngẩng đầu lên, sau đó trả lời: “Ngươi có thể đi, Tịch Nhan không được.”

Tịch Nhan Tịch Nhan, nàng thật đúng là kêu đến nghiện. Trác Tinh không vội hỏi vì sao, Lâu Tịch Nhan từ đầu đến cuối đều ưu nhã ngồi ở một bên, ngược lại có người thiếu kiên nhẫn: “Vì sao không được?”

“Đội ta muốn đi gặp Kiền Kinh.” Cố Vân uống xong một ngụm cuối cùng, thỏa mãn sờ sờ bụng, rốt cục ăn no, hai ngày không ăn cái gì quả nhiên không được!

Túc Vũ nghe xong lời của nàng, giữa đôi lông mày đều túm lại một chỗ: “Không phải mới vừa mới thấy sao?! Còn có ngươi đi gặp Kiền Kinh cùng hán không thể đi có quan hệ gì?”

Cố Vân căn bản mặc kệ hán, Lâu Tịch Nhan cũng đã hiểu ý, thấp giọng kêu lên: “Mặc Bạch.”

Thân ảnh cao to của Mặc Bạch lập tức xuất hiện ở ngoài cửa hàng, Cố Vân thán phục, người này thân thủ thật nhanh a! Nàng vừa rồi cư nhiên cũng không có cảm giác được khí tức hán!

Lâu Tịch Nhan thấp giọng nói vài câu, Mặc Bạch nhẹ nhàng gặt đầu lại đi ra ngoài.

Túc Vũ suy nghĩ nửa ngày, rốt cục minh bạch ý tứ của Cố Vân là muốn Lâu Tịch Nhan mang nàng tiến đại lao, lập tức bắt mắt thét lên: “Ta cũng có thể mang ngươi đi vào a!! Không phải là một hình bộ đại lao thôi sao?”

“Ngươi nghĩ làm sao mang ta đi vào, giống như vừa rồi như vậy âm ỉ một trận hay là đánh ngất thủ vệ xông vào? Ta nghĩ như thế đi vào còn cần ngươi?!” Nàng là muốn thần không biết quỷ không hay đi vào, quên đi, cùng cái này ngu ngốc nói lại một chết chính mình!

Túc Vũ bĩu môi, dù sao kết quả là như nhau, có thể đi vào được không phải được rồi.

“Hán vừa rồi cũng không nói gì lời nói thật, ngươi có nắm chắc hán sẽ cùng ngươi nói thật sao?” Lâu Tịch Nhan đối diện này tương đối cảm thấy hứng thú, đêm nay cái này nữ hài cho hán rất nhiều thể nghiệm kinh dị, hán cũng là lần đầu tiên biết, một nữ hài tử cư nhiên có thể ăn nhiều như vậy!

Bát chồng một đồng, vừa rồi Túc Vũ kia một chưởng, làm cho nước mì văng khắp nơi, trên bàn có thể nói là một mảnh hỗn loạn, Lâu Tịch Nhan vẫn là như vậy thân nhiên tự đắc, giống như mặc kệ cái dạng gì hoàn cảnh, gặp phải chuyện tình gì hán đều có thể ưu nhã ứng đối, Cố Vân thầm than Tinh lần

này nhất được bảo bối!

Nhìn thoáng qua Trác Tinh đã có chút không kiên nhẫn, Cố Vân cười nói :”Hắn sẽ không cùng ta nói, thế nhưng hắn sẽ cùng nàng nói .”

Trác Tinh trừng nàng một cái, hừ nói :”Ngươi dựa vào cái gì nghĩ như thế?”

Bằng cảm giác! Cố Vân thông minh cũng không nói đi ra, nếu không nhất định sẽ bị Trác Tinh xem thường.

Sờ sờ bụng căng tròn, Cố Vân rốt cục đứng lên, nói :”Ăn no, đi thôi.”

Cũng vào lúc này lão bản bùng mìn bát mì lên, Cố Vân ném cho Túc Vũ một cái liếc mắt khẽ cười nói:”Ngươi từ từ ăn, con gà con.” Nói xong tiêu sái đi ra khỏi tiêu điểm, Trác Tinh đồng tình nhìn thoáng qua còn sững sờ Túc Vũ, cười nhẹ theo sau đi ra ngoài. Vân mồm miệng vẫn là như vậy độc!

Lâu Tịch Nhan ho nhẹ một tiếng, che xuống ý cười trong cổ họng, hướng Lâu Tịch Vũ hơi ôm quyền, cũng đi ra ngoài.

Lão bản kinh ngạc nhìn sắc mặt ngày càng thối của tuổi trẻ nam tử .

“Thanh Mạt, chết tiệt ngươi nói ai là con gà con!!!” Chỉ nghe thấy tiếng gầm lên giận dữ, thân ảnh hắn đã lác mình ra ngoài, lão bản phiền não nhìn chằm chằm mìn bát mì còn nóng hôi hổi trong tay...Này phải làm sao bây giờ?

.....

Lần nữa đi tới đại lao, Cố Vân phát hiện, ban đầu thủ vệ đã đổi qua một nhóm khác, bốn người đứng thẳng, mắt nhìn phía trước, lại dường như không nhìn thấy bốn người bọn họ giống nhau.

Cố Vân quay sang Túc Vũ dọc theo đường đi luôn tức giận thấp giọng nói :”Ngươi ở tại cửa chờ đi.”

“Vì sao?” Trong lòng có khí, Túc Vũ khẩu khí rất không tốt trả lời.

“Người đi vào càng ít càng tốt, hay là ngươi muốn đêm nay đi hỏi lần nữa phí công vô ích?” Cố Vân khó có được hảo tâm giải thích, Túc Vũ trong lòng mặc dù không cam lòng nhưng cũng không có tiếp tục kiên trì.

So sánh xuống Lâu Tịch Nhan liền thức thời hơn, nhẹ cười đáp :”Nếu như vậy ta cũng không tiến vào.”

“Đi.” Cố Vân hài lòng gật đầu, lôi kéo Trác Tinh hai người đi vào đại lao.

Sau khi tiến vào Cố Vân nhạy cảm phát hiện, lần đầu tới đây mỗi mười thước liền có một thủ vệ, hiện tại đã không thấy đâu, như vậy càng thuận tiện xét hỏi, đi tới trước cửa phòng giam Kiền Kinh, cửa tự nhiên là đã mở, Cố Vân phải bội phục Lâu Tịch Nhan thật sự là một người xử sự cẩn thận thỏa đáng.

Đối với lần này xuất hiện Trác Tinh cùng Cố Vân, Kiền Kinh cũng không có biểu hiện ra bao nhiêu kinh ngạc, trên mặt cũng ít hơn vài phần cà lơ lất phất, Kiền Kinh trầm giọng hỏi :”Các ngươi còn muốn hỏi cái gì?”

“Ngươi cùng người chết là làm sao nhận thức, vì sao muốn theo dõi hắn, lại vì sao động thủ.”

Liếc mắt nhìn Cố Vân, Kiền Kinh trên mặt lần nữa dương lên một tia vô lại tươi cười , trả lời :”Những cái này vừa rồi đã nói, có hay không mới mẻ chút?!”

Tùy ý dựa lưng vào tường đá, Cố Vân lạnh giọng trả lời :”Lời nói có lẽ kia ngươi vẫn có thể lặp lại lần nữa, nhưng là đối với ngươi cái này án tử một chút cũng không dùng được, tờ khai của nhân chứng, bằng chứng ở hiện trường đều đối với ngươi vô cùng bất lợi, ngươi nếu như không chịu nói lời nói thật chúng ta rất khó giúp ngươi, kết quả của ngươi chỉ có chờ chết.”

Kiền Kinh im lặng không lên tiếng, Cố Vân hai tròng mắt híp lại, theo dõi hắn một hồi, nói :”Ngươi không tín nhiệm quan phủ, ngươi đang đợi người giúp ngươi lật lại bản án?” Ở nàng khi nói đến câu chờ chết kia, trên mặt hắn xuất hiện một tia trào phúng cùng không quan tâm, rất nhạt nhưng nàng vẫn xem thấy.

Kiền Kinh trong lòng cả kinh, cả người gần như nhẹ nhảy lên, phượng mâu gắt gao nhìn chằm chằm trước mắt cái này còn trẻ nử tử hỏi :”Ngươi là ai?” Nàng tự nhiên có thể đoán được tâm tư của hắn !!

Cố Vân mặc kệ hắn nhìn cười mà không đáp.

Hai người cứ như vậy đối diện nhau ai cũng không nói, Trác Tinh cũng không lên tiếng, biết Kiền Kinh chịu không nổi nhìn về phía nàng hỏi :”Nàng rốt cuộc là ai?”

”Nàng là muội muội ta, Thanh Mạt.” Kiền Kinh tựa hồ đối với Cố Vân rất có địch ý, Trác Tinh hiểu rõ, không ai thích mình bị người khác xem thấu, tiến lên từng bước đi tới bên cạnh Trác Tinh thẳng thắn thành khẩn nói :”Kiền Kinh, ta tin tưởng ngươi không có giết người, ở trên thi thể người chết, ta đã nhìn ra một chút mảnh khóc, thế nhưng không đủ chứng minh ngươi là trong sạch, chúng ta muốn giúp ngươi, cũng có năng lực giúp ngươi, nếu như ngươi tin tưởng chúng ta, như vậy xin ngươi nói ra chân tướng, nếu như ngươi không muốn tin tưởng, chúng ta lập tức rời đi.”

Ba người cũng không nói chuyện, trong phòng giam yên tĩnh tựa hồ có thể nghe đến tiếng hít thở của mỗi người, Trác Tĩnh chờ một hồi, Kiền Kinh cúi đầu vẫn không có bất luận biểu tình gì, Trác Tĩnh nhìn thoáng qua Cố Vân, Cố Vân đối nàng trừng mắt, Trác Tĩnh hiểu rõ, Kiền Kinh trong lòng đã nghĩ từ chối, cố ý thờ dài một tiếng, Trác Tĩnh cô đơn nói: “Được rồi, người không muốn tin tưởng ta, ta cũng không có cách nào. Thế nhưng ta sẽ không buông tha, ta nhất định sẽ nghĩ cách giúp người rửa sạch oan khuất.”

Nói xong, Trác Tĩnh quay người lại hướng Cố Vân nói: “Chúng ta đi thôi.”

Bất đắc dĩ thờ dài nghe thật sự là làm cho người ta lo lắng, Cố Vân cười thâm, nữ nhân này diễn kịch càng ngày càng tốt, phối hợp cùng nàng cùng nhau đi ra cửa lao, bước chân mới ra khỏi cửa, Kiền Kinh trầm thấp thanh âm như mong muốn vang lên: “Chờ một chút.”

Thành công!

Hai người trao đổi một cái giao hoát ánh mắt, nhưng là khi quay người lại đối mặt với Kiền Kinh, kia vẻ mặt thật đúng là tuyệt đối thành khẩn!

Kiền Kinh ngồi xuống giường đá, giống như rơi vào trong suy nghĩ của chính mình, trên khuôn mặt trẻ tuổi mơ hồ hiện lên vẻ lo lắng, thật lâu Kiền Kinh vẫn là trầm giọng nói: “Ba năm trước đây có một án tử, oanh động Khung Nhạc, quốc khố mất trộm, một trăm vạn lượng hoàng kim trong một đêm trong lúc đó không cánh mà bay, hoàng đế tức giận, trải qua điều tra là đương thời hộ bộ thượng thư cùng Tây Bắc loạn tặc cấu kết, đem hoàng kim từ mật đạo len lén chở đi, như vậy một số lượng lớn vàng không có khả năng nhanh như vậy vận chuyển ra khỏi Khung Nhạc, hình bộ phái vô số nhân mã, bốn phương tám hướng đuổi bắt, Tây Bắc loạn tặc ánh mắt gian xảo thấy hoàng kim chuyển không ra được đã đem hoàng kim chuyển đến một hang động bí ẩn cất giữ. Trong đó một đội nhân mã tìm kiếm vừa vận phát hiện vị trí hoàng kim, nhóm năm người trong đó một người trở lại báo tin, còn lại bốn người thủ vững ở bốn hướng của hang động, chờ tướng lĩnh báo tin mang đến đại đội nhân mã, hoàng kim vốn đang ở trong hang động lần nữa không cánh mà bay, thăm dò mỗi cửa hang ở cửa phía tây phát hiện vết tích bánh xe, tiểu tướng canh giữ phía tây là Khúc Trạch, hắn nói là đã bị tập kích, bị người đánh hôn mê, không có thấy ai chở đi hoàng kim, chuyển hướng nơi nào. Đáng tiếc triều đình không tin, phán định hắn tư thông kẻ trộm chuyển hoàng kim, nhiều lần tra khảo Khúc Trạch kháng cự không nhận tội, sau đó lại vượt ngục chạy trốn, lúc trước ta vừa học thành xuống núi, một lòng muốn trở thành đứng đầu tiên thương thợ săn, cực lực đuổi bắt rốt cục bắt được Khúc Trạch đưa hắn bắt về phủ nha, không nghĩ tới sau đó nửa tháng, hắn đã bị xử chém, tội danh là tư thông kẻ trộm, trộm quốc khố.”

Khúc Trạch có thể nói là trong số những người bị hắn bắt, là phạm nhân có tiền thưởng cao nhất, cũng là hắn làm qua lợi hại nhất án tử, thế nhưng hắn cho tới bây giờ cũng không muốn nhắc tới, hắn mơ hồ cảm giác được chính mình hình như làm sai.

Cố Vân ở trong đầu sắp xếp một chút hắn vừa nói, hỏi: “Dương Lục chính là lúc trước cùng Khúc Trạch cùng nhau phát hiện hoàng kim, người trở lại báo tin?”

Này nữ tử tâm tư quả nhiên rất tỉ mỉ, trong nháy mắt đã có thể chính lý cùng tìm ra trọng điểm sự tình, có thể hắn thực sự nên tin tưởng các nàng có thể giúp hắn tìm ra chân tướng của chuyện này.

Gật đầu, lần này Kiền Kinh không lại lo lắng, nghiêm túc trả lời: “Ừ, lúc đó ta áp giải Khúc Trạch quay về kinh, ở trên đường hắn trước sau vẫn nói với ta hắn không có trộm hoàng kim, đem hắn đánh chết chính là trở lại báo tin Dương Lục, đáng tiếc không ai tin tưởng lời hắn, bởi vì Dương Lục là theo đại đội binh lính cùng nhau đến hang, lúc đó ta cũng không tin hắn, mà hắn bị hành hình quá nhanh, ngược lại khiến ta nghĩ có chút không thích hợp, thế nhưng người đã chết, còn có cái gì hảo truy cứu. Thẳng đến ngày hôm trước ta thấy một người trên tay có hình xăm giống đúc với trên tay Khúc Trạch lúc trước, hình xăm hình vẽ rất đặc biệt ta sẽ không nhìn lầm, trải qua kiểm chứng, Dương Lục xác thực chính là người trở về báo tin lúc trước.”

“Cho nên người theo dõi hắn?”

“Hắn trong lòng giấu phiêu ít nhất có một nghìn lượng, một người trung tướng không có khả năng có nhiều bổng lộc như vậy, ta nhận định hắn có chuyện, ta lúc đó ẩn thân ở ngoài nhà hắn, cư nhiên bị hắn phát hiện, ta mới vừa nhắc đến tên Khúc Trạch, hắn đã bộc lộ bộ mặt hung ác, cùng ta đánh lên, trong phòng hắn người kia cũng tiến lên, bất đắc dĩ ta mới phải dùng đến phi đao, thế nhưng ta lúc đó cũng không có hướng ngực hắn bắn đao, thế nhưng hắn ngực trúng đao chết.” Về điểm này, hắn thật sự nghĩ không hiểu!!

“Một trăm vạn lượng hoàng kim~~” Cố Vân nhin không được cảm thán, cười nói “Đây là nguyên nhân người không muốn nói cho người khác?”

“Ta không tin nhiệm những quan viên này, nếu như Khúc Trạch nói là sự thật, chuyện tình lúc trước đâu chỉ là một Dương Lục có thể thao túng được!” Hình bộ không biết có bao nhiêu người lúc trước cũng tham dự vào đó, kia người chủ đạo chức vị không biết đến cái gì phẩm cấp, hắn hoàn toàn không biết gì cả, tình huống như vậy, hắn đương nhiên không thể nói, nói sẽ chỉ làm mình càng thêm nguy hiểm.

Trác Tĩnh nhìn Cố Vân một cái, thờ dài: “Chuyện này quả nhiên so với trong tưởng tượng phức tạp.” Vốn cho rằng chỉ là vụ án giết người thông thương, hiện tại xem ra...

Cố Vân nhún nhún vai, biểu tình không có chút có vẻ rất ngưng trọng, rất phức tạp vụ án, sau khi kéo tờ lột kén, vẫn là các nàng thường thường nói đùa một câu nói—— chân tướng chỉ có một!

Không dấu vết đem Trác Tĩnh kéo đến bên cạnh người, Cố Vân liếc liếc chỗ rẽ ngoài cửa lao, hướng Kiền Kinh cười nói: “Người người muốn chờ, hắn là tới rồi, ra đi.”

Cố Vân mới nói xong, chỗ rẽ hình linh xuất hiện hai thân ảnh, một nam một nữ, nam tử mặc hắc y, đầu đầy tóc bạc, nữ tử hồng y như máu, trên mặt mang một mặt nạ màu vàng, hai người xuất hiện như vậy vô thanh vô tức, quý mị vô cùng...

Chương 63: Tồn Hại Danh Dự

Thình lình xuất hiện một nam một nữ, nam tử mặc hắc y, sắc mặt tái nhợt phối hợp với đầu đầy tóc bạc, có chút dọa người. Nữ tử hồng y như máu, trên mặt mang một mặt nạ màu vàng, chỉ có đôi mắt lạnh lẽo lộ ra bên ngoài. Hai người xuất hiện như vậy vô thanh vô thức, quý mị dị thường, giống như là từ dưới lòng đất toát ra tới, hơn nữa bọn họ ăn mặc kỳ dị, Trác Tinh, Cố Vân có chút choáng váng.

Hai người cũng nhìn chằm chằm các nàng, kỳ thật ở trước khi các nàng vào bọn họ đã tới rồi, vốn có dự định chờ các nàng đi mới hiện thân cũng không nghĩ nữ tử giống như tiểu bất điểm kia cư nhiên phát hiện hành tung bọn họ.

Bốn người tám con mắt, cứ như vậy ngơ ngác xem ta ta xem ngơ ngác, Trác Tinh Cố Vân là chìm đắm ở hai người mang đến chấn động về thị giác, bọn họ lại là cân nhắc các nàng thực lực.

Tiếp tục nhìn nửa trời đều nhanh sáng!! Bị bài xích ở ngoài Kiền Kinh rốt cục chịu không nổi giới thiệu :”Ngao Thiên, Dạ Mị, Khung Nhạc bài danh đệ nhất, đệ nhị tiền thưởng thợ săn.”

Tiền thưởng thợ săn, Trác Tinh kiến thức qua, nói bọn họ là đệ nhất đệ nhị, nàng tuyệt đối tin tưởng, này hai người khí tràng thực sự quá mạnh mẽ.

Hướng bọn họ khẽ gật đầu, Trác Tinh phóng khoáng tự giới thiệu nói :”Thanh Linh.”

”Ngươi chính là kia nữ nhân trong cung phẫu thi.” Hắc y nam nhân thanh âm rất thông thường, cũng không đặc biệt trầm thấp, cũng không phải rất từ tính thể nhưng tuyệt đối đủ đặc biệt, mỗi một chữ đều làm cho người nghe được rõ ràng thể nhưng tuyệt đối không có bất luận chút cảm tình nào.

”Đúng vậy.” Trác Tinh kinh ngạc gật đầu, cái này hẳn đều biết ?? Nàng cho rằng cổ đại tin tức không nhạy, hiện tại xem ra nàng sai rồi. .

Nam tử nhìn về phía Cố Vân, Cố Vân cũng không trốn tránh, cười nói :”Thanh Mạt.”

Hắn mi tâm khẽ nhăn, chỉ có ngắn ngủi một phần tư giây, đã đủ để Cố Vân hiểu rõ hắn nghi hoặc, thẳng thắn cười nói :”Ngươi có thể không cần nghĩ đến sẽ biết, ta không có gì công lao vĩ đại đủ để khiến cho hai vị chú ý.” Nàng vẫn đều ở tướng quân phủ cùng các nam nhân đấu trí so đùng, hẳn sẽ không biết nàng.

Kinh ngạc, lúc này đây ở trên mặt hắn dừng lại có một giây, sau đó lại quay về bình tĩnh. Cố Vân đối hắn cảm thấy hứng thú, dù sao người có thể không chế cơ mặt mình không tiết lộ tâm tình rất ít, hẳn đã rất lợi hại.

Cố Vân nghiên cứu kỹ càng, Trác Tinh cũng mở đôi mắt liên tục, không ai mong muốn bị người hiểu rõ, nhất là loại này ”cao nhân”!! Nàng không phát hiện cái kia hồng y nữ tử khước mắt bên trong bắn ra hàn quang đủ để đông chết nàng sao?!! Có đôi khi thật không biết Vân là tâm tư nhân nhai hay là thần kinh mạnh mẽ!!

Ho nhẹ một tiếng, hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, Trác Tinh cho rằng nên vào chủ đề chính :”Được rồi, ta nghĩ trước cần phải xác định rõ một chút, nếu mọi người mục tiêu đều là muốn phá cái này án tử, hiện tại có hai con đường, một cái là mỗi bên tự điều tra, một cái là chung sức hợp tác, chúng ta rất có thành ý cùng các ngươi hợp tác, liền xem các ngươi ý kiến ?”

Hai người thật lâu không nói, ngay khi Trác Tinh chuẩn bị tự động hiểu là mỗi bên tự tra , nam tử lần nữa lên tiếng :”Các ngươi nghĩ làm sao tra?”

Trác Tinh nhìn về phía Cố Vân, đây là của nàng sở trường, cũng may Cố Vân sớm đã có kế hoạch chậm rãi nói :”Thứ nhất, tìm ra hung khí. Người chết trên người có mười ba vết thương, nhưng chỉ có mười hai phi đao, nói cách khác hung khí đã bị tẩu tán . Cho dù hung thủ là cái gì cao thủ, có thể cách xa bắn chết người chết cũng cần thu về hung khí, mà có thể làm chuyện này có bốn người , bằng hữu người chết Lý Chí, phu nhân người chết Dương thị, còn có phía sau đuôi tới Hoàng Dịch và Vương Vệ. Một người trong bọn họ, cho dù không phải là hung thủ cũng nhất định là đồng lõa. Nhiệm vụ cấp bách hiện tại chính là từ bốn người tìm được người này.”

Trác Tinh gật đầu khẳng định nói :”Chỉ cần có thể tìm được hung khí, lại làm một lần đối chiếu thi thể, Kiền Kinh tội danh liền rửa sạch được một nửa.”

”Thứ hai chính là về kia khoản hoàng kim. Dương Lục chết quá đột ngột , hiển nhiên hung thủ chính là muốn hãm hại Kiền Kinh, phía sau chuyện này hẳn là cùng lần kia mất trộm hoàng kim có liên quan, một khoản lớn hoàng kim tuyệt đối không có khả năng không cánh mà bay, lúc trước qua loa kết án, hoàng kim đến bây giờ còn không biết tung tích, Dương Lục nhất định là người hiểu rõ chuyện này, có lẽ chính là bởi vì hắn biết đến nhiều lắm, cho nên mới sẽ bị giết , tìm được người lúc trước cùng vụ án này có liên quan , liền có thể tìm được hung thủ.”

Cố Vân nhìn về phía hai người nói :”Ta nói xong, các ngươi có cái gì muốn nói.”

Hai người nhìn nhau liếc mắt, tựa hồ có chung nhận thức:”Các ngươi đi thăm dò mấy người kia, vụ án hoàng kim, giao cho chúng ta, ba ngày sau, giờ tỵ ở chỗ này trao đổi tin tức.”

Ba ngày, thời gian có đủ hay không?? Cố Vân còn đang suy nghĩ, hai người đã ra khỏi cửa phòng, thân thủ nhanh chóng nhảy lên, nhảy vài cái, từ cửa sổ ở mái nhà chỗ này nhảy ra, biến mất vô tung vô ảnh.

Nàng còn có lời muốn nói a...

Nhìn về phía về mặt bình tĩnh ngồi ở một bên Kiền Kinh, Cố Vân hỏi :“Bọn họ thời gian rất gấp sao?”

Nắm lên cây cỏ khô, lần nữa cắn ở trong miệng, Kiền Kinh về mặt khó chịu trả lời :“Vừa lòng đi, hần cùng người nói nói, đã tính nhiều, không thấy hần không thêm đề ý ta...” Rốt cuộc chuyện này có hay không người hỏi qua ý kiến hần?!

“Kia thật đúng là vinh hạnh.” Hình như cũng là, Cố Vân bỏ qua hướng Trác Tinh nói :“Đi thôi, thời gian không còn sớm.”

Đi trên thông đạo nhà giam, Trác Tinh suy đoán nói :“Ngày mai đi trước đi tìm Lý Chỉ?”

Cố Vân gật đầu”Ừ, tổng hợp lại xem hần hiểm nghi lớn nhất. Thế nhưng ta còn muốn trước nhìn bản khai của mấy người kia.”

“Hiện tại?” Trác Tinh khẽ gọi:”Tiểu thư, hiện tại đã là rạng sáng 1 giờ.”

Cố Vân chỉ là cười cười trả lời :“Người trước cùng Lâu Tịch Nhan trở về, ngày mai sáng sớm chín giờ, ta ở cửa tướng phủ chờ người.” Chỉ có ba ngày, nàng nhất định phải tìm ra người giấu hung khí rốt cuộc là ai!

“Được rồi.” Trác Tinh bất đắc dĩ, Cố Vân tuyệt đối là công tác cuồng, khuyên nàng chỉ là lãng phí thời gian.

.....

Lúc Trác Tinh cùng Cố Vân đi ra, Lâu Tịch Nhan đã gọi tới hai chiếc xe ngựa, Cố Vân ghé vào lỗ tai Trác Tinh thấp giọng nói :“Tinh, người thật sự là vận cứt chó (@_@), nam nhân tốt như vậy đều cho người gặp gỡ, bắt chặt hần.” Nói xong còn hướng nàng trừng mắt nhìn, Trác Tinh không nói gì, đây là cái gì chó má ví dụ, ý tứ là nói Lâu Tịch Nhan là cứt chó?!

Mặc kệ nàng, Trác Tinh trực tiếp tiến vào xe ngựa, chỉ nghe thấy ngoài xe Cố Vân không biết cùng Lâu Tịch Nhan nói gì đó với nhau, một lúc sau Lâu Tịch Nhan mặt mang ý cười tiến vào xe ngựa, xe ngựa chậm rãi chạy lên.

Có chút hiếu kỳ, Trác Tinh vẫn là hỏi nói :“Nàng vừa cùng người nói cái gì?”

“Nàng nói...” Dừng lại một chút, đầu kéo lên hứng thú của Trác Tinh, Lâu Tịch Nhan mỉm cười nhìn nàng, nhẹ giọng trả lời :“Nàng ấy nói, bảo ta hảo hảo thương nàng.”

Hảo hảo.....thương.....

@*Y~ Nói gì vậy! Trác Tinh ở trong lòng đem Cố Vân mắng chửi một trận!

Xe ngựa rất nhanh tới Tướng phủ, hai người đi vào, đêm đã rất khuya, ngoại trừ mấy chiếc đèn lồng dùng chiếu sáng, tất cả đều đã ngủ say, Trác Tinh nhìn thoáng qua nam nhân làm bạn với nàng một buổi tối, thật tình nói :“Tịch Nhan, hôm nay cảm ơn người.” Nếu không có hần, khả năng nàng cũng không có thể như thế thuận lợi nhìn thấy Kiền Kinh.

Cùng nàng sống vai đi ở trên đường nhỏ yên tĩnh, Lâu Tịch Nhan bước chân chậm chậm, nhàn nhai trả lời :“Chuyện hình bộ, vốn chính là ta cai quản, nàng không cần vì chuyện như vậy cùng ta nói lời cảm ơn.”

Trác Tinh không có nói gì nữa, nàng dường như có chút thói quen hần loại này ám áp không khiến người ta sinh ra gánh nặng. Hai người đi đến tiền viện, liền thấy Cảnh Táp hắc hắc ra mặt chờ ở đó.

“Chủ tử.” Cảnh Táp tiến lên nghênh đón, ở bên tai Lâu Tịch Nhan không biết nói cái gì đó, Lâu Tịch Nhan bình tĩnh gật đầu, mặc dù từ khuôn mặt vạn năm khối băng của Cảnh Táp cùng Lâu Tịch Nhan trong mắt vĩnh viễn bình tĩnh nàng nhìn không ra cái gì khác thường, thế nhưng đã trẻ thế này nàng mơ hồ nghĩ nhất định có chuyện phát sinh, Trác Tinh lo lắng hỏi :“Xảy ra chuyện gì sao?”

Lâu Tịch Nhan khẽ lắc đầu trả lời :“Không có việc gì, không còn sớm, nàng sớm chút nghỉ ngơi đi.”

Được rồi, hần không chịu nói chính là chuyện hần có thể giải quyết, Trác Tinh không hề truy vấn, lướt qua bọn họ, hướng Trích Tinh các đi đến, mới đi được vài bước chợt nghe đến một đạo giọng nữ lạnh lạnh quái dị kêu lên :“Yêu~~ rốt cục chịu trở về.”

Trác Tinh hí mắt nhìn lại là Tiết Nhân Tâm. Nàng mệt chết đi, ngày hôm nay không có tâm tình bởi nàng ta ngoạn, Trác Tinh làm như không thấy nghĩ đi qua nàng ta, nghĩ không ra nàng ta cư nhiên trái phải không nhường đem nàng chặn lại, Trác Tinh trong lòng không vui.

Nàng còn không có mở miệng, Lâu Tịch Nhan đã đi tới. Thấy Lâu Tịch Nhan, Tiết Nhân Tâm lập tức thay đổi sắc mặt, yêu thương nói :“Tịch Nhan, nhất định một muốn chết đi, cha người ở tiền sảnh đợi người một buổi tối.”

Cha? Lâu Tịch Nhan lão ba không phải là đóng ở Tây Cảnh, sao đã trở về?! Nói đến cái này, Trác Tinh vẫn rất kỳ quái, Lâu Tịch Nhan cũng là thừa

tướng dưới một người trên vạn người, hần lão ba vì sao còn muốn đi đóng ở biên cương?! Có người nói là hần lão ba chính mình yêu cầu, thật sự là người kỳ quái!

Lâu Tịch Nhan lãnh đạm trả lời :”Ta đã biết.”

Trác Tĩnh nghĩ không có chuyện của mình, vừa muốn đi, Tiết Nhân Tâm lần nữa ngăn cản lối đi của nàng, về mặt xem kịch vui, nói :”Chờ một chút, ngươi không thể đi, lão gia chỉ đích danh muốn gặp ngươi.”

Gặp nàng...Khuya khoắt không ngủ được muốn gặp nàng, hơn nữa nhìn về mặt Tiết Nhân Tâm, Trác Tĩnh đã đoán được chờ nàng sẽ không là cái gì chuyện tốt!

Trác Tĩnh nhận mệnh nhìn Lâu Tịch Nhan một cái, bất đắc dĩ thờ dài nói :”Đi thôi.”

Hai người theo Tiết Nhân Tâm đang rất vô cùng hưng phấn đi tới tiền sảnh, phủ đệ ban đêm yên tĩnh, trong tiền sảnh cũng là đèn sáng rực rỡ, ánh nến chập chờn.

Vị trí chủ vị, ngồi một nam nhân trên dưới 50 tuổi, thân mặc một chiếc áo choàng dài màu xám tro, mặt chữ điền mắt hổ, trán đầy đặn, sắc mặt lạnh lùng, vóc người to lớn, làn da ngăm đen, một thân thể cường tráng, toàn thân tản ra khí thế làm cho người ta run sợ.

Sau khi tiến vào tiền sảnh, Tiết Nhân Tâm có thể nói là vô cùng vui vẻ đi đến bên cạnh nam nhân, một bộ chờ xem kịch vui bộ dạng.

Lâu Tịch Nhan cũng chậm rãi đi đến trước mặt hần, trên mặt lộ vẻ như thường cười hỏi :”Phụ thân, ngài trở về sao cũng không cùng ta nói một tiếng?”

Người nọ là phụ thân Lâu Tịch Nhan? Trác Tĩnh thầm than, tuyệt không giống, Lâu Tịch Nhan là loại nam nhân ôn nhu thanh lãnh, mà cái này nam nhân tựa hồ là loại người lãnh ngạnh mà cố chấp.

Quả nhiên không ngoài Trác Tĩnh dự đoán, hần mở miệng chính là không mang theo cái gì cảm tình, giọng điệu như đang làm việc:”Biết ngươi bề bộn nhiều việc, ta trở về cũng là vì công sự, qua vài ngày lại đi.”

Lâu Tịch Nhan một bộ tập mãi thành quen bộ dạng, trả lời :”Ta đã biết, đã khuya ngài chính là sớm chút nghỉ ngơi đi.”

“Ngươi còn biết hiện tại đã khuya!!” Những lời này rốt cục có chút cảm tình bên trong, mặc dù là tức giận.

Trác Tĩnh im lặng không lên tiếng, Lâu Mục Hải bỗng nhiên mắt hổ vừa chuyển nhìn chăm chăm nàng lạnh giọng nói :”Ngươi chính là Thanh Linh?”

Nhìn vào ánh mắt người khác trả lời vấn đề là lẽ phép, Trác Tĩnh không có tránh ra tầm mắt bức người của hần, thành khẩn trả lời :”Vâng.”

Lâu Mục Hải rốt cục nhìn thẳng cái này nữ nhân Tiết Nhân Tâm nói cả buổi chiều, mặc dù hủi dung, tướng mạo nhưng còn khá, dám trực tiếp nhìn hần cũng coi như có chút gan dạ . Trong lòng đối nàng bài xích thoáng ít chút, Lâu Mục Hải lạnh giọng nói :”Mặc kệ ngươi trước đây thái độ làm người xử sự ra sao, hiện tại nếu vào Lâu gia, chính là người Lâu gia, phải tuân theo quy tắc Lâu gia, càng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc!”

Thận trọng từ lời nói đến việc làm, tuân thủ nữ tắc? Trác Tĩnh nhẹ nhàng nhíu mày, trả lời :”Ngài có thể nói rõ ràng hơn một chút.”

Lâu Mục Hải nhíu mày, loại chuyện này vốn không nên là hần một đại nam nhân nói, thế nhưng hần thân là Lâu gia đại gia trưởng, nói đến đây đã xem như là chỉ điểm nàng, nàng còn muốn như thế nào rõ ràng? Quả nhiên là nữ nhân không hiểu chuyện! Tia cảm tình tích góp được biến mất gần như không còn.

Nhìn biểu tình của Lâu Mục Hải, Tiết Nhân Tâm đại khái đoán được tâm tư hần, thừa cơ châm ngòi thổi gió (lửa cháy đổ thêm dầu) nói :”Chính là bảo ngươi không nên đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, khoe khoang phong tạo(lãng mạn), làm mất mặt Tịch Nhan!”

Quả nhiên là nàng không có việc gì tìm việc!! Một môi khiến Trác Tĩnh càng không có kiên nhẫn, lạnh lùng liếc Tiết Nhân Tâm, Trác Tĩnh lạnh giọng trả lời :”Mặc dù bàn lộng thị phi(đâm chọc~ gây bất hòa), đôi trắng thay đen là toàn bộ ý nghĩa cuộc sống của ngươi, thế nhưng nói phải có chứng cứ, ngươi dựa vào cái gì nói ta trêu hoa ghẹo nguyệt, khoe khoang phong tạo?”

Ánh mắt Trác Tĩnh làm cho Tiết Nhân Tâm run sợ một chút, thế nhưng có Lâu Mục Hải ở sau người, cảm thấy có chỗ dựa vững chắc, Tiết Nhân Tâm ngẩng cao đầu, tiếp tục lớn tiếng kêu lên :”Chuyện tình mình đã làm còn không dám nhận à! Ngày hôm nay cái kia đề hình ti đều tìm đến trong nhà, còn có ngươi cùng hoàng thượng cười cùng một con ngựa rêu rao khắp nơi, con mắt ai không nhìn thấy!! Không nên đem tất cả mọi người là kẻ ngu si, hiện tại triều đình và dân chúng trên dưới ai không nghị luận, Tịch Nhan thế nhưng trước mặt mọi người nói ngươi là nữ nhân của hần, ngươi như bây giờ thay đổi thất thường làm cho mặt mũi hần dơ ở nơi nào!!”

Trác Tĩnh sắc mặt trầm xuống, giữa đôi lông mày nhíu lại, một bộ dáng có chút suy nghĩ, nhìn nàng im lặng không lên tiếng đã không có đáng vẻ kiêu ngạo , Tiết Nhân Tâm đắc ý nói :”Không phải vừa mới còn rất kiêu ngạo sao? Hiện tại không phản đối đi!”

Trác Tĩnh không phải là không phản đối, đối phó Tiết Nhân Tâm cái này tiểu nhân chanh chua âm hiểm, nàng tùy thời đều có thể cho nàng ta á khẩu không trả lời được, chỉ là nàng ta vừa nói nhắc nhở nàng, Đan Ngự Lam ngày hôm nay đến tìm nàng có thể là trùng hợp, thế nhưng Yến Hoảng Thiêm đến tướng phủ liền nhất định đã sớm dự mưu. Có xe ngựa không ngồi nhất định cùng nàng cùng ngồi một con ngựa rêu rao khắp nơi, lẽ nào liền chỉ vì mang nàng đi xem phong cảnh, đùa giỡn nàng một chút?! Không! Hần là muốn phá hư danh tiết của nàng, muốn cho Lâu Tịch Nhan bề mặt, này nam

nhân, thật sự ghê tởm đến cực điểm!!!

Cơ hội tốt như vậy, Tiết Nhân Tâm đương nhiên không cứ như vậy buông tha Trác Tĩnh, còn muốn tiếp tục nói cái gì, Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên lên tiếng cắt đứt lời của nàng: “Nàng ngày hôm nay mệt chết đi, hiện tại cũng không sớm, các người cũng sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi.”

“Tịch Nhan, người bây giờ sao còn nói giúp nàng, loại này nữ nhân, không cần cũng được!”

“Nhị nương, ta tự có chừng mực.” Lâu Tịch Nhan thanh âm lạnh lùng, Tiết Nhân Tâm vẫn còn tràn trề hào hứng không có chú ý tới, Lâu Mục Hải vẫn thờ ơ lạnh nhạt nhưng thật ra thấy rõ ràng, xem ra Tịch Nhan là đặc biệt quan tâm này nữ oa, quên đi, hẳn nếu che chở nàng, hẳn liền cho hẳn cái này mặt mũi đi.

Nhẹ nhàng xua tay, ngăn trở còn muốn nói Tiết Nhân Tâm, Lâu Mục Hải cao giọng nói: “Được rồi, chuyện này liền quên đi, từ hôm nay trở đi, Thanh Linh sẽ không được xuất môn, ngốc ở nhà nghiên cứu nữ giới, tu thân dưỡng tính.”

Ý tứ nói đúng hơn là cấm túc, nàng bị giam nhiều ngày như vậy, thật vất vả chịu đựng đến có thể tự do hoạt động, nàng lại đồng ý cấm túc mới có quý!! Hơn nữa nàng không ra cửa sẽ không có chuyện sao? Phiền phức tự nhiên sẽ tìm đến cửa.

Trác Tĩnh lần nữa nhìn thẳng Lâu Mục Hải, mỗi câu mỗi chữ không chút nào nhượng bộ trả lời: “Lâu lão tướng quân, truyền ra như vậy lời đồn đãi, cho Tịch Nhan mang đến phiền phức, ta rất xin lỗi, nhưng là ta cũng không mong muốn, sau này ta sẽ càng thêm chú ý, tận lực tránh cho chuyện như vậy phát sinh, về phần cấm túc, ta làm không được.”

Lâu Mục Hải mắt hồ trợn tròn, nàng cư nhiên dám chống đối hẳn, khá lắm làm không được! Hẳn đều cho nàng bậc thang xuống, nàng không chỉ không có đi xuống dưới còn cùng hẳn chống đối!

Bịch một tiếng, Lâu Mục Hải vỗ một cái, cái bàn bên cạnh phút chốc vỡ thành hai mảnh, bát trà giá cắm nền vỡ tan.

Trác Tĩnh thật không ngờ, Lâu Mục Hải sẽ phát lớn như vậy tính tình, người này dù sao cũng là phụ thân Tịch Nhan, hơn nữa trong chuyện này nàng xác thực cũng có chỗ sai.

Tiết Nhân Tâm rốt cục từ trong kinh hách phục hồi lại tinh thần, chỉ vào Trác Tĩnh, khẽ kêu lên: “Lão gia, người xem người xem! Ý vào Tịch Nhan sùng ái, nàng quả thực là vô pháp vô thiên!!!” Lão gia thật vất vả trở về, nàng không hảo hảo chỉnh chết kia nữ nhân, nàng sẽ không họ Tiết!

“Lão gia, nàng căn bản không có đem người để vào mắt, nàng”

“Đủ rồi.” Tiết Nhân Tâm đang nói rất vui vẻ, Lâu Tịch Nhan một tiếng quát lớn lạnh lùng vang lên khiến nàng lập tức im lặng.

“Việc này ta sẽ xử lý, Nhị nương, các người sớm chút nghỉ ngơi.” Năm tay Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan nhàn nhạt bỏ lại một câu, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Bọn họ... bọn họ liền như thế đi!!! Tiết Nhân Tâm trong lòng tức đến giậm chân: “Lão gia...”

“Nhân Tâm, quên đi.” Nhìn chằm chằm kia bóng lưng của hai người, Lâu Mục Hải trong mắt xẹt qua một tia chua xót mau đến người khác hầu như không kịp nắm bắt.

Lâu Tịch Nhan tay vẫn trước sau như một lạnh lạnh, chỉ là lực đạo nắm tay nàng có chút mạnh, nhưng không làm cho người ta cảm thấy đau, Trác Tĩnh nhìn thoáng qua chỗ tay hai người giao nhau, cuối cùng vẫn là không có rút trở về, một đường không nói gì, hai người cứ như vậy bước chậm ở trên đường nhỏ tưởng phủ vắng vẻ, Lâu Tịch Nhan đem nàng đưa đến trước Trích Tĩnh các, Trác Tĩnh nghĩ mình nên nói chút gì: “Xin lỗi.”

Vốn đang muốn buông ra lại nắm thật chặt, Lâu Tịch Nhan ôn nhu hỏi: “Vì sao xin lỗi?”

“Người giúp ta, ta nhưng hại người danh dự tổn hại.” Nếu như không phải Tịch Nhan mang nàng ra khỏi hoàng cung, nàng không có cơ hội nhìn thấy Vân, muốn cùng cái kia hi nộ vô thường nam nhân ở chung, nàng có lẽ không thể tùy tính giống như bây giờ, này tất cả hẳn là cần cảm tạ hẳn. Cũng không nghĩ Yên Hoàng Thiêm cư nhiên dùng tới chiêu này, làm một người nam nhân, đội nón xanh hẳn là vũ nhục cùng đã kích nghiêm trọng nhất đi, Yên Hoàng Thiêm chiêu này thật ác!

Lâu Tịch Nhan nhẹ cười một tiếng trả lời: “Ta là nam nhân, việc này đối ta không có cái gì ảnh hưởng, ngược lại nàng không nên nghĩ nhiều, ta sẽ xử lý tốt.”

Nàng thừa nhận, hẳn nhàn nhạt cười, ánh mắt bình tĩnh, giọng nói mềm nhẹ, có một loại làm cho người ta không thể chống cự, không cho phép hoài nghi, sẽ làm người ta bất tri bất giác ý lại hẳn, tin tưởng hẳn, chẳng qua Trác Tĩnh cho tới bây giờ liền không thêm đề ý ánh mắt khen ngợi hay châm biếm của bất luận kẻ nào, đương lên tùy ý tươi cười, Trác Tĩnh không sao cả trả lời: “Người không cần lo lắng cho ta, ta mới không quan tâm những lời đồn đãi nhảm nhí này, càng không ngại người khác thấy ta thế nào.”

Khẽ nhếch giữa đôi mắt là lưu quang (luồng ánh sáng-tia sáng) so với ngôi sao càng chói mắt, khóe môi đương lên biểu hiện nàng coi thường việc này, Lâu Tịch Nhan có thể cảm giác được nàng không phải là cây mạnh, nàng liền là nghĩ như vậy, như vậy tự tin cùng kiêu ngạo.

Tay lần nữa nắm chặt, Lâu Tịch Nhan gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Kỳ thật như vậy cũng tốt.”

Hai người lòng bàn tay gián vào nhau, Trác Tĩnh có chút không yên, hỏi: “Tốt cái gì?”

“Không ai biết của nàng tốt, cũng sẽ không có người cùng ta đoạt.” Lời nói khê vang lên phiêu tán trong gió nhỏ đến làm cho Trác Tĩnh cho rằng nàng nghe lầm.

“Người...” Dưới ánh trăng, ngũ quan hoàn mỹ hiện lên rõ ràng, gần ngay trước mắt, môi mỏng tron bóng khê nhếch, mang theo nhàn nhạt tiểu ý, gió đêm thổi trúng hai người tay áo tung bay, phảng phất cũng muốn dây dưa cùng một chỗ. Ân ân ở giữa lưu động ám muội khí tức, làm cho Trác Tĩnh ngây người nửa ngày cũng không biết tiếp theo muốn nói gì?

“Đi ngủ đi, tất cả có ta.” Mềm nhẹ thanh âm lần nữa vang lên, Trác Tĩnh chỉ nhìn thấy kia trương tuyệt mỹ khuôn mặt chậm rãi tới gần, rất chậm rất chậm, chậm đến cũng đủ nàng phản ứng, thế nhưng nàng không động đậy, cũng không muốn động...

Nàng cho rằng hân sẽ hôn lên môi nàng, thế nhưng hân không có, nhẹ nhàng hôn rơi vào khóe môi, khê như lông chim xẹt qua, hơi thở ấm áp phun ở trên mặt, nhẹ vỗ về của nàng khuôn mặt, Trác Tĩnh nghe thấy được tiếng tim đập của mình, thẳng đến cổ họng như muốn nhảy ra, nàng lần đầu tiên biết, thì ra chỉ là như vậy một cái hôn nhẹ đến không thể nhẹ hơn, đã cũng đủ làm cho tâm hồn nhộn nhạo.

Trong đầu nháy mắt trống rỗng, nàng chỉ cảm thấy đến hân nhẹ thả tay nàng, cứ như vậy chậm rì rì xoay người rồi đi, thẳng đến đạo thân ảnh biến mất ở trước mắt, Trác Tĩnh mới phục hồi lại tinh thần.

Đồng thời nhin không được khốc thét... Nàng rốt cuộc đang làm gì!! Không phải là một cái hôn sao, hôn còn không phải môi, nàng ở mặt đỏ tim đập cái gì a....

Nói đến cùng đều là lỗi của Lâu Tịch Nhan, bắt ngờ không kịp phòng bị hôn nàng, bỏ lại một câu liền đi, ô ô ô ô.....

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Ai Đang Nói Dối?

Trác Tĩnh sáng sớm đứng chín giờ xuất hiện ở cửa tướng phủ liền thấy Cố Vân dựa vào tường ngoài phủ nhắm mắt dưỡng thần.

Đi tới trước mặt nàng, Trác Tĩnh còn không có mở miệng, Cố Vân đã mở mắt, sau khi tà liếc nàng một cái, dương lên một tia cười kỳ quái, chặc chặc hỏi: “Thế nào, tối hôm qua làm kẻ trộm sao? Hay là quá mức kịch liệt cùng cường ngao lãnh phu.....”

Vành mắt thâm đen, mắt sưng phù, mặt mũi giống như là cả đêm chưa từng có thể hảo hảo ngủ dường như, Tĩnh cái dạng này, rất khó không làm cho nàng miên man suy nghĩ~~~

Vừa nhìn nàng kia phó mê đắm biểu tình Trác Tĩnh không cần nghĩ cũng biết trong đầu đều là những chuyện lung tung!! Nhớ tới tối hôm qua cái kia khê hôn, Trác Tĩnh nhân thân có chút không được tự nhiên tránh sang một bên, thấp giọng mắng: “Thu hồi về mặt bát quái của ngươi, ta chẳng qua là thiếu ngủ mà thôi, ngươi cho là mỗi người đều giống ngươi như thế tinh lực tràn đầy!”

Vân vẫn kia thân vấy lam, nàng tối hôm qua nhất định ngay cả tướng quân phủ cũng không có quay về, có lúc nàng thật sự rất hoài nghi cấu tạo thân thể của Vân, tựa hồ chỉ cần nhắm mắt dưỡng thần, thể lực của nàng có thể nhanh chóng khôi phục, căn bản không cần nghỉ ngơi! Loại này thể chất khác hẳn với thường nhân thật sự là làm cho người ta khó hiểu cùng đủ đồ kị!

Chịu không nổi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Cố Vân, Trác Tĩnh nhanh chóng chuyển trọng tâm câu chuyện: “Sau khi ngươi xem qua ghi chép, có phát hiện gì sao?”

Thu hồi tầm mắt, Cố Vân không lại tiếp tục dây dưa nàng, Tĩnh là người trưởng thành cùng Lâu Tịch Nhan phát sinh chút chuyện gì cũng là chuyện bình thường, theo suy nghĩ của nàng, Tĩnh chính là động tác nhanh chút đem hân ăn kiền mạt tịnh. thu vào trong túi! Dù sao nam nhân giống Lâu Tịch Nhan như vậy đã không nhiều lắm.

Hai tay hoàn ngực, Cố Vân nhún nhún vai, trả lời: “Có thể nói là hoàn mỹ, kia phần ghi chép nội dung ít đến đáng thương, bốn người nói đều như nhau, khớp với nhau, không có bất luận cái gì phát hiện.” Đây là thành quả cả đêm của nàng! Quả thực lãng phí thời gian.

Trác Tĩnh nhướn mi: “Cho nên?” Kế tiếp phỏng chừng lại bận rộn. Không có làm cho nàng thất vọng, Cố Vân bắt đắc dĩ cười nói: “Cho nên chúng ta hiện tại chỉ có thể từng bước từng bước đi thăm dò, từng bước từng bước đi hỏi, nhìn xem cuối cùng — ai đang nói dối.”

Trác Tĩnh gật đầu, nhìn lướt qua cách đó không xa nam tử về mặt không nhẫn nại, Trác Tĩnh trêu chọc nói: “Ngươi chừng nào thì hơn một cái tiểu đầu?” Một người đối với việc nam nữ thần kinh cực thô Cố Vân, một người là tinh lực tràn đầy Lăng đầu tiểu tử, bọn họ như vậy như hình với bóng, tốt sao? Túc Lăng đầu? Ở trong lòng Trác Tĩnh chính là nhìn tốt Vân cùng Túc Lăng, dù sao Túc Vũ căn bản trị không được Vân.

Trác Tĩnh nếu có chút suy nghĩ, Cố Vân nhưng về mặt thân nhiên, cười nói: “Không có cách nào, người ta thân phận là tướng quân, so với chúng ta này

hai cái vô danh tiểu tốt có phân lượng hơn, Lâu Tịch Nhan không rảnh theo chúng ta, chỉ có tìm một cái thay thế phẩm(vật phẩm) .” Nếu không có hấn, nàng tối hôm qua cũng nhìn không thấy ghi chép tra hỏi kia.

“Thanh Mạt, ngươi nói ai là thay thế phẩm!” Vốn có cả đêm không ngủ, cùng cái này điên nữ nhân chạy đông chạy tây liên cũng đủ nén giận ,Túc Vũ vừa nghe đến Cố Vân không biết tốt xấu nói lập tức hung bạo rống lên.

“Trước tìm Lý Chí?”

Cố Vân lắc đầu, trả lời :”Không, ta nghĩ chúng ta hẳn là đi trước bái phỏng Dương phu nhân.”Dương thị là nữ nhân duy nhất trong bốn người, hẳn là dễ dàng nhất công phá, trước từ nàng bắt đầu, càng tốt chút.

“Được, đi thôi.”

Hai người một đường nhỏ giọng thảo luận, một đường đi tới, căn bản không ai để ý tới tức giận đến mau tự bạo nam nhân.

“Đáng ghét!” Túc Vũ lần đầu tiên bị người quên như thế triệt để, một quyền đánh vào trên tường, phát tiết tức giận, hung hăng trừng mắt hai nữ nhân trò chuyện vui vẻ đi xa dần, sau khi mắng một trận, hấn vẫn là chạy theo tới.

Lần nữa đi tới Dương gia tiểu viện, liền thấy Dương thị đứng ở trong sân cúi đầu quét tước, thẳng đến Cố Vân cùng Trác Tĩnh đi tới trước cửa viện, nàng mới ngẩng đầu lên, thấy rõ mặt các nàng, Dương thị kỳ quái hỏi :”Quan sai vừa mới đi, hai vị cô nương còn có chuyện gì sao?” Nàng nhận ra được các nàng là hai nữ tử đi cùng Đan đại nhân tối hôm qua.

Sớm như vậy, quan sai tới làm gì chứ? Cố Vân trong lòng suy nghĩ, trên mặt cũng tự nhiên cười nói :” Đúng, Đan đại nhân xử án cần thu thập rất nhiều chứng cứ, có một chút vấn đề chúng ta hỏi tương đối thuận tiện, cho nên Đan đại nhân bảo chúng ta lên tìm người tâm sự.”

Dương thị có chút không hiểu thế nhưng vẫn là gật đầu, đem cửa viện mở :”Hai vị mời vào trong.”

Trác Tĩnh cùng Cố Vân chân trước mới bước vào, Túc Vũ chân sau liền cùng đi vào, Dương thị nhận thức vị này tướng quân phủ chủ nhân, không dám chậm trễ cũng đem hấn cùng nhau đón vào, còn vội vàng dâng lên nước trà.” Mời uống trà, chỉ là đều là thô trà, mấy vị đừng để bụng.”

Trác Tĩnh cùng Cố Vân ngồi bên cạnh bàn tròn ở nhà ăn, Túc Vũ còn đang tức giận, ngồi ở ghế dài bên cạnh cửa, buồn bực uống trà.

Cố Vân quay sang Dương thị cười nói :”Dương phu nhân không vội, chúng ta hỏi mấy vấn đề đã, mời ngồi.”

Dương thị gật đầu, ở đối diện các nàng ngồi xuống. Lần này Cố Vân rốt cục có thể quan sát thấy rõ mặt nữ tử đối diện, nàng tuổi còn rất trẻ, thoát nhìn cũng không quá hai mươi, lớn lên rất tú lệ, không biết có phải thói quen của nữ tử cô đại hay không, nàng luôn luôn cúi đầu, điều này làm cho Cố Vân rất đau đầu.

Cố Vân giọng nói thoải mái đặt câu hỏi :”Dương phu nhân, ngươi cùng Dương Lục kết hôn... thành thân đã bao lâu.” Thật sự là khó đọc.

“Đã có hai năm.” Dương thị trả lời rất bình tĩnh.

“Như vậy các ngươi bình thường phu thê cảm tình thế nào?”

Dương thị hơi chút ngẩn ra, lập tức trả lời :”Chúng ta phu thê cảm tình rất tốt.”

Cố Vân ánh mắt chợt lóe, giả bộ lơ đãng nhìn thoáng qua cổ tay nàng, cười nói :”Vết thương trên tay ngươi là chính mình té?”

Dương thị kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Cố Vân, nàng vừa rồi quét tước sân mới có thể kéo tay áo lên, thế nhưng lúc nhìn thấy các nàng nàng rõ ràng đã lập tức đem áo kéo xuống...này đã là vết thương cũ, nàng cư nhiên còn thấy!!

Đón nhận ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Cố Vân, Dương thị thở dài một tiếng liền từ từ cúi đầu, thấp giọng trả lời :”Phu quân tính tình có chút nóng nảy, tính tình cũng tương đối táo bạo, có lúc uống say lại đánh ta, thế nhưng hẳn lúc bình thường đối ta vẫn là rất săn sóc, thân thể ta không tốt lắm, nếu như không phải hấn mấy năm nay tìm đại phu cho ta trị liệu, chỉ sợ ta cũng sống không được lâu như vậy.”

Cố Vân không có tiếp tục dây dưa vấn đề này, chuyển sang chuyện khác hỏi :”Lý Chí là hảo bằng hữu của phu quân ngươi sao? Hấn có phải thường xuyên đến nhà ngươi?”

Dương thị tựa như thở dài một hơi, giọng điệu chán ghét trả lời :”Đúng, hấn thường thường ba ngày lại đến nhà ta vay tiền.”

“Dương Lục cho hấn mượn rất nhiều tiền sao? Có bao nhiêu?” Cố Vân truy hỏi.

Dương thị suy nghĩ một lúc, mới lắc đầu trả lời :”Chuyện tình của nam nhân ta không biết, bắt quá hấn là rất nhiều.”

Cố Vân khoa trương ”A” một tiếng, cười nói :”Vừa có thể giúp ngươi chữa bệnh, vừa có thể cho Lý Chí vay tiền, thấy các ngươi trong nhà đồ vật cũng không ít, này tướng quân phủ bổng lộc không thấp a!” Nói xong Cố Vân còn hướng Túc Vũ liếc mắt một cái.

Túc Vũ tay bưng trà dừng lại, tướng quân phủ bổng lộc hấn rõ ràng, lấy thu nhập của một trung tướng xác thực không có khả năng làm được những cái

này..

Dương thị im lặng không lên tiếng, Cố Vân tiếp tục nói :”Ngươi có biết tiền của Dương Lục đều từ đâu tới hay không?”

Dương thị lắc đầu :“Ta không biết.”

Cố Vân bỗng nhiên đứng dậy, cười nói :”Được rồi, quấy rầy ngươi đã lâu, chúng ta cũng nên đi.”

Cứ như vậy? Bọn họ không có hỏi về án tử chuyện tình a?! Dương thị vẻ mặt buồn bực, thế nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ là đứng dậy có lễ trả lời :”Nga, được. Mấy vị đi thông thả.”

Ba người sau khi cách Dương gia một khoảng, Trác Tĩnh từ lúc vào Dương gia vẫn im lặng dừng lại cước bộ, vội la lên :“Thế nào?”

Cố Vân khẽ dương khóe môi, khẳng định trả lời :”Nàng đang nói dối.”

Nàng vừa đi vào lắc lư một vòng, hỏi một chút vấn đề liên kết luận người ta nói dối? Đối với các nàng đã sớm bắt mẫn, Túc Vũ nhin không được hừ nói :”Ngươi dựa vào cái gì nói nàng nói dối? Ta xem nàng trả lời rất trung thực a!”

Cố Vân nghiêng đầu nhìn về phía hần, thỉnh thoảng bật ra một câu :”Ngươi là xử nam sao?”

Xử.xử...xử nam! Đây...đây vấn đề, Túc Vũ sắc mặt nhất thời ㄟ. nhin không được hét lớn :“Ngươi nói cái gì?!”

Trác Tĩnh mãnh liệt nén cười, chờ xem kịch vui.

Lông mi nhướng lên hướng vào giữa áp sát vào nhau, mí mắt trên nâng lên, mí mắt dưới kéo căng, chỉ vào mặt Túc Vũ, Cố Vân trầm giọng nói :”Đây là hoảng sợ”

Túc Vũ ngẩn ra, không có phản ứng lại lời nàng nói, Cố Vân tiếp tục hỏi :“Trả lời vấn đề, ngươi có phải xử nam hay không?”

” Hay nói giỡn...Xử nam! Ta làm sao có thể vẫn là xử nam!” Túc Vũ gần như là rít gào.

Cố Vân hài lòng gật đầu, cười nói:”Đây là nói dối.”

Gắt gao trừng mắt Cố Vân, Túc Vũ vội la lên :“Ta mới không có!!”

Vỗ vỗ bờ vai của hần, Cố Vân vẻ mặt đáng tiếc trả lời :”Được rồi, nếu như lần sau ngươi không muốn để người khác nhìn ra ngươi đang nói dối, như vậy mỗi người khi nói thì không nên do dự cứng cứng ngắc lập lại như thế, cũng không cần theo tiềm thức lùi lại cùng nuốt nước bọt.”

Túc Vũ cúi đầu nhìn chân mình, thật là ở vừa rồi bất tri bất giác lùi về phía sau một bước, tại sao lại có thể như vậy?! Cảm giác bị nhìn thấu lời nói dối thật sự rất không hay ho, nhất là loại chuyện khiến người ta buồn bực này, do dự không biết nên nói cái gì, Cố Vân theo dõi khuôn mặt hần, cười nói :“Hiện tại cái này về mặt gọi là xấu hổ.”

Túc Vũ bị Cố Vân chặn đến một câu nói không nên lời, khuôn mặt không biết là xấu hổ hay tức giận, cư nhiên có chút hồng.

Trác Tĩnh thực sự nhin không được cười ha ha, Túc Vũ vẻ mặt không nén được tức giận không cam lòng trả lời :”Này có cái gì đặc biệt hơn người, ngươi làm sao biết nàng không phải giả vờ!?”

Túc Vũ vừa dứt lời, Cố Vân không lưu tình chút nào nhấc chân hung hăng giẫm lên trên chân hần.

“A.....” Đau chết hần! Trừng mắt Cố Vân, Túc Vũ gầm nhẹ:”Chết tiệt ! Ngươi làm gì!”

Hai tay hoàn ở trước ngực, Cố Vân vẻ mặt nghiêm túc giải thích nói :”Ngươi vừa rồi đau đón cùng phần nộ chính là biểu cảm chân thực của ngươi, tâm tình biểu đạt là vô ý thức, trên cơ bản khó có thể không chế hoặc giấu diếm. Vì nét mặt là ở trong nháy mắt phát sinh phi thường mãnh liệt che dấu biểu tình, cho nên nếu như biểu cảm nào đó của nàng vượt qua một giây, đó chính là giả.”

Thì ra là như vậy, Túc Vũ nghiêm túc suy nghĩ, ai ngờ Cố Vân vừa rồi vẻ mặt còn đứng đắn lần nữa chế nhạo nói :”Ta tùy tiện nói một chút, ngươi cũng không cần quá nỗ lực đi tự suy xét, giống ngươi như vậy chỉ số thông minh, lại cố gắng cũng sẽ không có tác dụng gì.”

Ý của nàng là gì !! Vừa muốn tức giận, Trác Tĩnh cũng đi tới bên người hần, vỗ vỗ bờ vai hần, đồng tình nói :”Đáng thương con gà con, ai bảo ngươi gặp gỡ cái này mồm miệng ác độc nữ nhân, nên bị thương đi.”

Nói xong hai nữ nhân lại lần nữa cười lớn.

“Các ngươi...Hừ !” Hần đường đường một tướng quân, vì sao hần phải ở chỗ này để các nàng chế giễu?!Túc Vũ buồn bực phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn bóng lưng hần đi xa, hai người đồng thời thu lại ý cười, Trác Tĩnh không hiểu hỏi :”Vì sao đem hần tức giận bỏ đi?” Vân cái người này, có đôi khi nói xác thực tương đối trực tiếp (nói thẳng), thế nhưng tuyệt đối không phải người không biết tốt xấu, thích chế giễu đùa cợt người khác, nàng làm như vậy hần là có lý do của nàng.

Cố Vân hơi nhún vai, có chút bất đắc dĩ trả lời :”Ta ngày hôm qua ở kiểm tra lý lịch của Lý Chí phát hiện một cái thú vị trùng hợp.”

“Cái gì?”

”Hắn cư nhiên là một trong bốn người lúc trước cùng Khúc Trạch cùng nhau canh giữ ở cửa hang đợi lệnh.” Nàng muốn từ Lý Chí tìm ra đầu mối, nhưng nàng không hy vọng Túc Vũ bị cuốn vào trận án cũ hoàng kim này.

Trác Tinh hiểu rõ:”Mà Dương Lục cư nhiên lại nguyên ý không ngừng cho hắn vay tiền, có thể đơn giản là hắn cũng biết bí mật hoàng kim án lúc trước?!” Rốt cục có một chút tiến triển, Trác Tinh lời kéo Cố Vân vội la lên :”Đi, bây giờ phải đi tìm hắn.”

Tay bị nàng túm, Cố Vân cũng không giãy dụa, chỉ là không có hảo ý cười nói :”Ngươi đối Kiên Kinh quan tâm có chút quá..nga.”

Lại nữa rồi, nàng nhàn rồi không có chuyện gì sao, cả ngày trêu chọc nàng, lười xem Vân, Trác Tinh lạnh giọng trả lời :”Hắn là của ta ân nhân cứu mạng, không hơn!”

“Ừm, câu này là nói thật.” Cố Vân chậm rãi gật đầu, cười nói :”Kia, Lâu Tịch Nhan thì sao?”

Vẫn không có nhìn nàng, Trác Tinh có chút không kiên nhẫn trả lời :”Hắn chính là một người bằng hữu bình thường.” Nói lên cái này nàng lại có chút buồn bực, chính nàng cũng không biết nàng cùng Lâu Tịch Nhan như vậy là cái gì quan hệ! Nam nữ bằng hữu?! Người ta lại không có biểu lộ, nói không chừng là chính mình tự đa tình! Thế nhưng hắn tối hôm qua có hôn nàng...Ai...

“Lời nói dối.” Cố Vân không lưu tình chút nào chọc thủng lời nói dối của nàng.

Buông tay Cố Vân, Trác Tinh cũng có chút tức giận:”Ngươi tốt nhất dừng lại, ít ở đây khoe khoang năng lực quan sát của ngươi.”

Nga ồ ~ Tức giận ?! Hai tay giơ lên, Cố Vân về mặt vô tội cười nói :”Ta xin ngươi Trác tiểu thư, thỉnh ngươi tìm một cái gương nhìn mình kia nét mặt e thẹn, căn bản không cần năng lực quan sát có được hay không!”

Nàng còn dám nói !

“Cố Vân, ngươi tìm đánh !” Giơ lên nắm tay, Trác Tinh hướng hướng vai nàng đánh, đáng tiếc Cố Vân thân thủ mạnh mẽ dễ dàng nghiêng người tránh , hai người một đường trêu đùa , rất nhanh đi tới nơi ở của Lý Chí.

Lý Chí ở trong một tòa tiểu viện gần cửa thành, một ngôi nhà ngói cũ nát, cổng và sân nhỏ bé, thoạt nhìn có chút quanh quẽ.

Từ xa, Cố Vân cùng Trác Tinh liền thấy mấy người nha dịch canh giữ ở trước cổng, trong nhà thỉnh thoảng truyền đến thanh âm hỗn loạn, hai người liếc mắt nhìn nhau, nghĩ thầm sự tình có lẽ có biến, đi tới trước cửa, Trác Tinh tiến lên cùng một cái nha dịch thoạt nhìn quen mắt bắt chuyện hỏi :”Đây là có chuyện gì?”

Nha dịch nhìn Trác Tinh cùng Cố Vân, nhận ra các nàng chính là nữ tử hôm qua theo Lâu Tường và Túc tướng quân cùng nhau đến đại lao hình bộ, suy nghĩ một chút, nha dịch khó hiểu trả lời :”Đan đại nhân lệnh chúng ta mang Lý Chí về phủ nha thẩm vấn.”

Dương gia bọn họ hẳn là cũng đã đi qua, nhưng không có đem Dương thị mang đi, hiện tại nhưng muốn đem Lý Chí mang đi, chẳng lẽ là tìm được đầu mối gì rồi?!

Trác Tinh còn đang lo lắng có muốn hay không tiếp tục hỏi, trong nhà truyền tới nam tử tê rống thanh âm :”Dương Lục không phải do ta giết, ta không có giết người, kia bả đao không phải là của ta!!”

Đao? Trác Tinh Cố Vân cả kinh, tìm được hung khí sao!?

Ngay khi Trác Tinh Cố Vân ánh mắt chuyển nhau suy đoán thì thấy hai gã cường tráng nha dịch đã áp giải một người nam nhân cao gầy đi ra.

Cái kia nam nhân tiếp tục giãy dụa, trong miệng lớn tiếng kêu gào nói :”Buông tay, các ngươi mơ tưởng oan uổng ta, kia bả đao không phải là của ta.”

Đi tuốt ở đằng trước nha dịch hẳn là người cầm đầu, không để ý tới tiếng la hét của Lý Chí, lạnh giọng nói :”Có cái gì muốn nói, ngươi đến trong phủ nha nói đi! Đem hắn giải đi.”

Đoàn người áp giải Lý Chí hướng hình bộ đi đến.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Trác Tinh vừa thấy, trong tay tên nha dịch đi đầu kia nắm một cái bó bao đựng gì đó, nếu như không có đoán sai hẳn là hung khí.

Cố Vân khẽ cười, lộ ra vẻ mặt hưng phấn, trả lời :”Lý Chí không có nói dối, kia bả đao hẳn là không phải của hắn, xem ra hung thủ là thiếu kiên nhẫn.” Hăm hại xong Kiên Kinh lại giả họa Lý Chí, nếu như không phải là hung thủ có ý lừa gạt, chính là trong lòng đã có chút rối loạn!

Hướng Trác Tinh nháy mắt mấy cái, Cố Vân hăng hái ngừng đầu cười nói:”Chúng ta cùng đi qua, hoàng kim án sẽ có tiến triển a.” Hung thủ này một chiều đem Lý Chí đưa vào chỗ chết, nàng có thể tương kế tựu kế...

Cố Vân về mặt hưng phấn, Trác Tinh đoán rằng, trò hay hần là muốn lên sàn.

Hai người đi theo sau đám nha dịch, hướng hình bộ đi đến, người đi-nhà trống, tự nhiên cũng sẽ không có người phát hiện, chỗ rẽ kín đáo trên mái nhà vỡ nát một đôi mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn chằm chằm bóng lưng hai người rời đi.

Thật là có trò hay, miêu bắt con chuột, rốt cuộc ai là miêu, ai là chuột đây~~

Tiếng cười trầm thấp ám ách mà âm lãnh thật lâu không tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Công Tâm Chiến *

(* cuộc chiến đánh vào mặt tư tưởng~ tâm lý)

Ứng thiên phủ nha.

Chính giữa đại đường rộng lớn, sau án trác là Đan Ngự Lam một thân quan phục, vẻ mặt nghiêm túc, bức hoành phi bốn chữ Chính Đại Quang Minh ở trên đỉnh đầu hần, chữ lớn màu vàng chói mắt lờ lờ phát sáng, càng tăng thêm sự uy nghiêm của hần, hai hàng nha dịch mặc trang phục đỏ thẫm ở hai bên, tay cầm trường trượng, tư thế cũng rất bức người.

Trác Tinh một tay cầm bản ghi chép khám nghiệm tử thi, một tay cầm hung khí vừa tìm được ở trong tay đối chiếu, kích cỡ đường vân hoa văn trên cơ bản đều phù hợp, này phi đao xác thực cùng vết thương trên ngực người chết đồng nhất, nhưng là như thế này là có thể khẳng định nam nhân hiện đang quỳ gối ở giữa đại đường chính là hung thủ? Trác Tinh nghi hoặc, bất quá công đường có Đan Ngự Lam có Cố Vân, chuyện xử án không cần nàng lo lắng, nàng chỉ cần tình quan kỳ biến là tốt rồi.

Vị trí này có thể rõ ràng thấy được vẻ mặt của Lý Chí cùng Đan Ngự Lam. Cố Vân hài lòng dựa vào bên cạnh cây cột trong góc đại đường, tư thái lười biếng, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn cũng không làm người khác chú ý, bất quá nếu là người cùng cấp mặt vô cùng tinh nhuệ kia đối diện sẽ lập tức có một loại cảm giác không có chỗ nào che giấu.

“Ta không có giết Dương Lục, đây là một cuộc hãm hại! Hần là của ta hảo bằng hữu, ta căn bản không có lý do giết hần.” Lý Chí quỳ ở chính giữa lúc này tựa hồ rốt cục bình tĩnh lại, sắc mặt đã không còn hoảng hốt.

“Kia mấy năm qua bởi vì đánh bạc, ngươi nợ người ta một xấp đầy bạc, trước sau hướng Dương Lục mượn bạc lên tới hơn ba trăm lượng, ngày 3 ngày trước ngươi lại nợ Vạn Hào đồ trang năm mươi lượng, ngươi đi Dương gia chính là vì vay tiền có đúng hay không?”

Thanh âm uy nghiêm, ngữ điệu trầm ổn, khiến người ta có loại cảm giác không tự giác khẽ run, Trác Tinh nhẹ nhàng mi, Đan Ngự Lam trên công đường so với bình thường càng nhiều hơn một phần sắc bén.

Lý Chí hơi rụt rụt mũi, thế nhưng giọng điệu như trước cường ngạnh: “Đúng thì sao, chúng ta là hảo bằng hữu, ta cũng không phải lần đầu tiên tìm hần vay tiền, lẽ nào liền vì lý do này ngươi đã nói ta giết người?”

Đối mặt Lý Chí ngoan cố chống đối, Đan Ngự Lam lại có vẻ rất ung dung, vẫn là ngữ điệu bình ổn, tiếp tục nói: “Từ lời khai của Dương thị, lúc này Dương Lục cũng không dự định đem ngân lượng cho ngươi, còn muốn hướng ngươi lấy lại tiền nợ, ở lúc Dương Lục cùng Kiên Kinh tranh đấu cố ý dùng phi đao bắn chết Dương Lục, đem tội trạng giao cho Kiên Kinh.”

Dương thị có nói qua những cái này sao? Nàng ở trên bản khai sao lại không thấy, Cố Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt nghiêm túc Đan Ngự Lam, dương lên một tia nhàn nhạt đáng tươi cười, quả nhiên từ cổ chí kim phương pháp cảnh sát thẩm vấn đều cơ bản giống nhau, hãm hại lừa gạt thích hợp sẽ thu được hiệu quả không sai.

Quả nhiên, Lý Chí đầu tiên là hoảng hốt, sau đó lập tức chửi ầm lên: “Kia nữ nhân biết cái gì! Dương Lục chỉ là khuyên ta không nên lại đánh bạc, nếu như lại đánh lần sau sẽ không cho ta vay tiền, ta đã đáp ứng hần không đánh nữa, hần cũng chuẩn bị mang ngân lượng cho ta, ta giết hần làm gì?!”

Này một chiêu hiển nhiên có chút hiệu quả, Đan Ngự Lam lạnh giọng nói: “Này chỉ là lời nói một phía của ngươi, cho dù ngươi không đánh nữa, cũng vẫn như cũ nợ Dương Lục ba trăm lượng, như thế một bút tiền ngươi không ăn không uống tám năm đều chưa trả hết. Mà hần chưa từng có cho ngươi viết biên lai mượn đồ, giết hần sẽ không cần trả tiền!”

“Ta căn bản không cần giết hần, Dương Lục không có khả năng bức ta trả tiền!”

Uồn ngực, cảm giác lên, ngữ điệu nâng lên, hần đang đắc ý! Cố Vân nhãn thần chợt lóe, Lý Chí quả nhiên biết chút tin tức... Ít nhất..cũng đủ hần áp chế Dương Lục.

“Thiếu nợ thì trả tiền đây là đạo lý hiển nhiên, hần vì sao không bắt người trả tiền, các người trong lúc đó còn có cái gì thỏa thuận?! Hay là người nắm cái gì nhọc điểm áp chế hần?!” Đan Ngự Lam thanh âm rất lớn, có vẻ có chút kích động, Trác Tĩnh âm thầm suy đoán, Đan Ngự Lam đối với hoàng kim án, rốt cuộc biết bao nhiêu, hần lại hỏi cái loại này vấn đề..ít nhất chứng minh hần đã đoán được cái này án tử phía sau có thể đáng đáng ân tình.

Lý Chí nghe xong Đan Ngự Lam nói, liền biết mình vô ý nói ra, vội vàng trả lời :“Không có, chúng ta là hảo bằng hữu, ta có khó khăn hần giúp ta một chút, liền như thế mà thôi.”

Lý Chí chết không thừa nhận, tất cả hình như lại về tới nguyên điểm .(điểm xuất phát)

Trác Tĩnh nhìn Cố Vân cách đó không xa, Cố Vân cũng nhìn về phía nàng, chỉ chính mình, Cố Vân đối nàng mấp máy miệng nói “Ta tới hỏi”, Trác Tĩnh hiểu rõ gật đầu, đi tới bên cạnh Đan Ngự Lam, thấp giọng hỏi nói :“Người chức quan là mấy phẩm?”

Đan Ngự Lam sững sốt, trên công đường, nàng hỏi cái này để làm gì? Vốn có thể đối nàng làm như không thấy thế nhưng đối mắt nàng ở giữa lưu chuyển tia sáng vô cùng nghiêm túc, Đan Ngự Lam trả lời :“Quan nhị phẩm”

Quan nhị phẩm đã là cùng hình bộ thượng thư đồng phẩm cấp, cũng coi như đại quan đi. Hoàng kim án nếu như chỉ dựa vào nàng cùng Cố Vân là không có khả năng thành sự, phải tìm một người tín nhiệm lại có năng lực dẫn đầu đi thăm dò cái này vụ án,Đan Ngự Lam xác thực là lựa chọn không sai.

Nhẹ cúi người xuống, Trác Tĩnh ở bên tai Đan Ngự Lam nhẹ giọng nói :“Người đem nha dịch rút khỏi, ta có biện pháp khiến hần nói thật.”

Nàng có biện pháp?! Đan Ngự lam kinh ngạc nhìn về phía Trác Tĩnh, ở trong mắt nàng thấy được sự tự tin, suy nghĩ một chút, Đan Ngự Lam vẫn là lớn tiếng nói :“Đều lui ra.”

“Dạ.” Nha dịch đều lui ra ngoài, Lý Chí đẩy mắt xẹt qua một tia sợ hãi cùng nghi hoặc.

Đan Ngự Lam chờ nhìn biện pháp của Trác Tĩnh, ai biết nàng vẫn không nhúc nhích đứng ở bên cạnh, hoàn toàn không có ý tứ muốn nói, ngược lại cô nương vẫn dựa vào góc tường hơi giật giật, duỗi thân, chậm rãi đi tới.

Cầm lấy phi đao trong tay Trác Tĩnh, Cố Vân đi tới trước mặt Lý Chí, lắc lư phi đao trong tay cười nói:“Lý Chí, trải qua đối chiếu, cái này phi đao chính là hung khí đâm vào ngực người chết dẫn đến hần tử vong , lúc đó Kiên Kinh cùng Dương Lục tranh đấu là người ở ngay hiện trường có cơ hội xuất thủ, sau khi người chết ngã xuống người tới gần thì thể, có cơ hội giấu kín hung khí, trùng hợp như vậy người còn nợ Dương Lục một món bạc, cơ hội giết người người có, động cơ giết người người cũng có, ngay cả hung khí đều vừa vặn xuất hiện ở nhà người, chính người nghĩ dưới tình huống như vậy, người nói người có phải hay không chết chắc rồi?”

Mỗi chữ mỗi câu giống như là thờ ơ mang chút tiêu ý, phân tích cũng là đủ thấu triệt, Lý Chí trước vốn nhìn thấy tiểu cô nương còn có chút khinh thường, hiện tại sắc mặt cũng là tối sầm lại, vội la lên :“Ta không có giết Dương Lục, cái phi đao này thật sự không phải là của ta.”

Cố Vân gật đầu, hiểu rõ trả lời :“Ta tin tưởng người, thế nhưng tất cả chứng cứ hiện tại đều chỉ hướng người, rất hiển nhiên hung thủ muốn người làm người chịu tội thay!”

Cúi đầu, Lý Chí ánh mắt loạn chuyển, chỉ nghe thấy thanh âm rầu rĩ truyền đến:“Ta—— ta là oan uổng!”

Mang theo một tia cười không có cách nào, Cố Vân chỉ vào Đan Ngự Lam nhìn chằm chằm đã có chút hoảng loạn Lý Chí, nói :“Ta tin tưởng người oan uổng là vô ích, Đan đề hình không tin, trừ phi người nói ra người cùng Dương Lục trong lúc đó bí mật, chứng minh người không có lý do giết hần.”

Lý Chí rốt cục ngẩng đầu, cũng không dám cùng Cố Vân đối diện, mí mắt rất nhỏ nhảy lên, Lý Chí mạnh miệng trả lời :“Ta..chúng ta chính là hảo bằng hữu không có gì bí mật.”

Vòng quanh Lý Chí đi một vòng, Cố Vân làm ra vẻ tùy ý nói:“Như vậy người nhất định cũng sẽ không biết, Dương Lục chỉ là một trung tướng nho nhỏ của tướng quân phủ, làm sao sẽ có nhiều ngân lượng như vậy có thể cho người mượn?”

Lý Chí thân thể run lên như Dương thị giống nhau vội vàng trả lời :“Ta không biết “

“Người nói dối!” Bình tĩnh đứng trước mặt Lý Chí, Cố Vân bỗng nhiên hạ xuống thất lưng, gần như đến trước mặt hần, kia khuôn mặt vẫn mỉm cười trầm xuống, lạnh giọng nói :“Người không chỉ có biết mà còn cho rằng bút tiền này người cũng có một phần, cho nên người không kiêng nể gì lần lượt hướng hần đòi!”

“Ta——”

Cố Vân không đợi hần phản ứng, lại lần nữa liên tiếp công kích nói :“Đương nhiên hoàng kim án người cũng tham dự trong đó, người biết Khúc Trạch là bị oan uổng, người cũng biết ngày đó độc thủ sau màn là ai, đúng hay không !?”

“Người...” Lý Chí nghe xong Cố Vân nói, cả kinh trợn mắt như muốn nứt ra, nói không ra lời , nàng nàng nàng —— làm sao lại biết!!Không có khả năng!!

Kinh ngạc không chỉ có Lý Chí, còn có Đan Ngự Lam ngồi ngay ngắn trên công đường, này nữ tử rốt cuộc có cái gì thông thiên bản lĩnh, chuyện tình này nàng cũng biết sao?!

Như ý thấy bộ dáng cực độ kinh hoàng của Lý Chí, Cổ Vân lại dương lên một tia tươi cười, phát phát tay lơ đãng trả lời: “Này không có gì đáng kinh ngạc, chúng ta trong tay đã nắm giữ một ít chứng cứ, cho người nói chỉ là cho người một cái cơ hội mà thôi.”

Lý Chí lần này tinh thần triệt để luống cuống, hẳn thật không ngờ, chuyện tình mình vẫn giấu diếm cư nhiên liền ngay cả một tiểu cô nương cũng biết, thế nhưng nàng rốt cuộc biết bao nhiêu?! Trái tim lại bắt đầu đập nhanh hoảng loạn, Lý Chí như là ở lằm bằm lại như là tự mình an ủi: “Ta—không thể nói—ta nói ra cũng như nhau là một chữ chết—”

Người kia sẽ không bỏ qua hẳn !

Hơn nữa lúc trước hẳn biết rõ tình hình không báo, sự việc bại lộ hẳn cũng tuyệt đối không sống được!!

Tốt, hẳn này rốt cuộc thừa nhận hẳn biết nội tình hoàng kim án!! Không cho phép hẳn ngấm ngấm, Cổ Vân lần nữa hạ mệnh được, lạnh giọng nói: “Người không nói, nhất định phải chết! Người cho là hung thủ sẽ bỏ qua cho người sao? Lúc trước các người năm người, Khúc Trạch đã chết, Dương Lục cũng đã chết, hung thủ sẽ để người sống?! Người hiện tại chỉ có một lựa chọn cùng chúng ta hợp tác, không chỉ có khả năng rửa sạch tội danh của người, chúng ta còn có thể bảo hộ người. Nói cách khác dù cho người đi ra khỏi cái này cửa lao, người cũng sống không được bao lâu.”

“Ta...” Lý Chí trong đầu, trong nháy mắt hiện lên khuôn mặt Khúc Trạch trước khi chết bị hành hạ đến không còn hình dạng, còn có máu Dương Lục chảy qua chân hắn, thân thể giống như đặt mình trong hầm băng, Lý Chí trên trán một khóa mồ hôi lạnh theo gương mặt chảy xuống.

Tay bỗng nhiên khoát lên vai Lý Chí, Cổ Vân tiếp tục ghé vào lỗ tai hắn ép hỏi nói: “Nói ra sự tình lúc trước từ đầu đến cuối, nói ra tên kẻ chủ mưu là ai!! Nói ra!”

“Ta—ta không thể nói—không thể nói! Ta không biết—ta không biết!!” Ở Cổ Vân lần lượt ép hỏi Lý Chí đã tê liệt ngồi dưới đất, trên mặt cũng là biểu hiện cực kỳ rõ ràng sợ hãi.

“Các người không nên ép ta, ta không biết—ta cái gì cũng không biết!!” Gần như là hoang mang lo sợ ôm đầu, Lý Chí không ngừng gào nhẹ, đã quản không được đứng ở trước mặt hắn chỉ là một tiểu cô nương hơn mười tuổi.

Cổ Vân chậm rãi thu hồi tay, không có nói cái gì, trở lại bên người Trác Tĩnh, đem phi đao giao cho Trác Tĩnh, bắt đắc dĩ nhún nhún vai, hẳn tâm lý năng lực thừa nhận cũng quá yếu đi—hoặc có lẽ là người phía sau kia quá mạnh mẽ?!

“Người đâu.” Đan Ngự Lam nhẹ kêu một tiếng, nha dịch canh ở bên ngoài lập tức tiến vào nội đường.

“Đem phạm nhân áp vào đại lao, trông coi nghiêm ngặt.”

“Dạ.” Mang xui lơ Lý Chí mang xuống dưới, Đan Ngự Lam nhìn về phía Thanh Mạt, không hiểu hỏi: “Vì sao không tiếp tục hỏi?” Nếu như tiếp tục hẳn có thể đã tiết lộ tình hình.

Thanh Mạt nhìn về phía Trác Tĩnh, Trác Tĩnh thờ dãi giải thích nói: “Hắn đã sắp hỏng mắt, hiện tại nói cái gì hẳn cũng nghe không vào. Dựa theo góc độ của tâm lý học, dưới loại tình huống này càng hỏi sẽ càng làm hắn thêm khủng hoảng, ngày mai chúng ta lại gia tăng thêm chút lửa hắn nhất định nói thật đi!”

Nàng rốt cuộc kiến thức đến Vân thăm vấn sắc bén, hầu như làm cho người ta không thể thờ ơ mạnh!

“Đan đề hình, chúng ta trước cáo từ, từ giờ trở đi tốt nhất nên tăng cường bảo hộ phạm nhân, đừng cho hung thủ có cơ hội.” Cổ Vân nói xong lời kéo Trác Tĩnh, hai người đã muốn đi ra ngoài công đường, Đan Ngự Lam bỗng nhiên gọi các nàng: “Thanh cô nương xin dừng bước.”

Hắn gọi ai? Trác Tĩnh cùng Cổ Vân liếc nhau, quay đầu lại hướng Đan Ngự Lam, chỉ thấy hắn chính là bước nhanh đi tới, ở trước mặt Cổ Vân dừng lại, ôm quyền nói: “Đan mỗ có mấy vấn đề mong cô nương chỉ giáo.”

Cổ Vân phóng khoáng đáp: “Nói.”

Đạt được đồng ý, Đan Ngự Lam cũng không dài dòng nói: “Người đến Dương gia bắt quá một khắc chung (15 phút), làm sao biết vị trí thi thể lúc đó? Người vừa rồi làm sao biết hoàng kim án? Người trong tay còn có cái gì chứng cứ cùng đầu mối?”

“Vấn đề thứ nhất, ta mũi đối với mùi máu đặc biệt mẫn cảm, cho dù đã qua xử lý, trong khoảng thời gian ngắn còn có thể ngửi thấy mùi, còn có vết tích phi đao cùng đao kiếm lưu lại khác nhau rất lớn, tin tưởng không cần nói Đan đề hình cũng có thể phân biệt được, mà trong phòng đại đa số là vết tích do phi đao lưu lại mặc kệ lực đạo cùng phương hướng đều cơ bản nhất trí, duy độc một vết đao đặc biệt bất đồng, tổng hợp lại một chút rất dễ đoán ra vị trí. Vấn đề thứ hai, chúng ta đơn độc gặp qua Kiên Kinh, hoàng kim án là hắn cung cấp đầu mối. Thứ ba ta ở trên tay không có bất luận cái gì chứng cứ cùng đầu mối về hoàng kim án, ta vừa rồi là——” khẽ nhượng mảy, Cổ Vân cười nói: “Nói mò.”

Ngạo Thiên, Dạ Mị đi thăm dò hoàng kim án còn không có trở về nàng đương nhiên sẽ không biết chuyện tình về hoàng kim án, bắt quá nàng nói qua, lời nói đối cùng đe dọa thích hợp đối với thẩm án mà nói, vô cùng hữu ích.

”Nói xong, cáo từ.” Về mặt suy nghĩ câu xa nhìn một thanh(xanh lá cây) một lam hai đạo thân ảnh thân nhiên rời đi, Đan Ngự Lam không có ngăn cản các nàng, các nàng còn có cái gì năng lực, hẳn rất chờ mong.

Đi ra Úng thiên phủ nha, đã là buổi chiều, Trác Tĩnh hỏi :”Hiện tại đi tìm hai người khác sao?”

“Ừ.” Mặc dù nàng mơ hồ nghĩ , kia hai người không là cái gì nhân vật then chốt, thế nhưng không cho phép có một tia sơ sẩy là tôn chỉ phá án của nàng, vẫn là đi xem đi.

“Thanh Linh cô nương.” Hai người mới đi vài bước, một đạo giọng nữ già nua nhẹ vang lên.

Hai người bị dọa đến, Trác Tĩnh nhìn về phía lão phụ nhân hỏi :”Người là ai?”

Lão phụ nhân mỉm cười trả lời :”Nô tỳ Lưu ma ma.”

Tự xưng ma ma hẳn là người trong cung, Trác Tĩnh tâm trạng buồn bực, không phải là cái kia hoàng thượng tìm nàng phiền phức đi!! Trác Tĩnh không nhận được hỏi :”Có chuyện gì sao?”

Kia ma ma vẫn là duy trì ý cười, trả lời :”Thái hậu có chỉ, tuyên Thanh Linh cô nương vào cung yết kiến.”

Thái hậu?!

Trác Tĩnh ngẩn ra, nàng khi nào thì khiến cho thái hậu chú ý ?! Một Yên Hoảng Thiêm liền đã đủ phiền phức !

Cố Vân nhìn chăm chăm mặt phụ nhân, hỏi :”Người là người của thái hậu?”

“Dạ.” Nhìn về phía Trác Tĩnh, lão phụ nhân nói :”Thanh cô nương thỉnh đi.”

Cố Vân đi theo Trác Tĩnh bên người, lại bị lão phụ nhân cản lại, coi như lễ phép nhưng giọng nói cũng không nhu hòa :”Vị tiểu thư này xin dừng bước, thái hậu chỉ triệu kiến một mình Thanh Linh cô nương.”

Lão phụ nhân mặc dù trên mặt mang ý cười nhưng cũng không chân thành, thế nhưng nói xác thực là lời nói thật. Nàng hẳn là người của thái hậu, cách đó không xa có một chiếc xe ngựa bình thường, hai bên trái phải đứng bốn gã nam tử cao lớn, xem ra ngày hôm nay Trác Tĩnh không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, bọn họ cũng nhất định phải đem nàng mang đi.

Cố Vân không đem mấy người nam tử kia xem ở trong mắt, chỉ là đối phương là thái hậu, chỉ sợ đắc tội không nổi.

“Người đi trước, ta giúp người đi tìm Lâu Tịch Nhan.” Cố Vân nói rất rõ ràng, là đang an ủi Trác Tĩnh cũng là ở báo cho Lưu ma ma không nên hành động thiếu suy nghĩ.

“Ừ.” Vân sẽ xử lý chuyện tiếp theo, Trác Tĩnh rất an tâm, nhìn về phía ma ma bên cạnh, tự nhiên nói:”Vậy làm phiền ma ma dẫn đường.”

Xe ngựa chở Trác Tĩnh vừa rời đi, Cố Vân đã vội vã hướng phủ thừa tướng đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nay Coi Như Là Cầu Hôn?

Xe ngựa chạy nhanh, Trác Tĩnh một mực âm thầm tự hỏi thái hậu tìm nàng rốt cuộc là vì sao, là quý kế của Yên Hoảng Thiêm sao? Hay là bởi vì Lâu Tịch Nhan? Tâm tư rối loạn, xe ngựa như trước ở trong cung dừng lại, theo kia ma ma rẽ đông rẽ tây, rốt cục ở trước một tòa cung điện ngừng lại, Trác Tĩnh dương mắt nhìn lại, trên cửa viện viết “Tây Hà cung”, sẽ không là tây thái hậu cung điện đi, này cũng quá không có sáng kiến a.....

Trong lòng thầm nói, Trác Tĩnh bị ở lại ngoài viện, chỉ chốc lát, kia ma ma lần nữa trở lại, đối nàng nói :”Thanh cô nương, bên này thỉnh.”

Theo nàng vào trong điện, Trác Tĩnh lại càng bị dọa đến, vốn tưởng vị này thái hậu muốn một mình gặp nàng, không nghĩ tới trong điện cư nhiên còn có rất nhiều nữ nhân, mỗi người đẹp không sao tả xiết, tiếp nhận đến một tia kinh nghi đường nhìn, Trác Tĩnh giương mắt nhìn lại, không ngờ Thanh Phong đã ở.

Lại hướng phía trước đi, Trác Tĩnh còn thấy được hoàng hậu, lúc hoàng hậu nhìn thấy khuôn mặt nàng , hiện lên một tia tình tự phức tạp, trong lúc nhất thời phân không rõ là gì.

“Người chính là Thanh Linh?” Giọng nữ ôn hòa nhẹ vang lên, Trác Tĩnh hướng về phía chủ vị trên cao nhìn lại, một vị phụ nhân chính là đang đánh giá nàng. Nàng thân mặc y phục màu tím, đồ trang sức đơn giản, thoạt nhìn rất là mộc mạc, nụ cười cũng rất thân thiết.

“Dạ.” Trác Tĩnh tự nhiên trả lời.

“Đến, đến bên người ai gia.”

Trác Tĩnh cũng không chần chờ, tự nhiên tiêu sái đến bên cạnh nàng, vị này thái hậu bắt đầu từ trên xuống dưới trái phải quan sát nàng một lượt, ngay khi nàng sắp nổi da gà đến nơi, nàng bỗng nhiên nắm lấy tay nàng cười nói :”Lâu tướng ánh mắt thật đúng là không sai, quả nhiên là một nha đầu xinh đẹp, này tên cũng rất hay, người cũng như tên, các người nói có đúng không?”

“Thái hậu nói đúng, Thanh cô nươngsai, hẳn là gọi Lâu phu nhân mới là, người không chỉ lớn lên xinh đẹp thiên tiên, còn thông minh lanh lợi, thật khiến người ước ao đâu.”

“Đúng vậy, đã sớm nghe nói Thanh gia tam mỹ nhân tài hoa hơn người, vô cùng xinh đẹp, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Đều hửu dung còn có thể gọi xinh đẹp thiên tiên.

Gặp mặt lần đầu đã biết nàng tài hoa hơn người, còn thông minh lanh lợi.

Trác Tĩnh nhất thời đầu đầy hắc tuyến, những nữ nhân này nói thêm gì nữa, nàng sợ chịu không nổi sẽ phun ra, không dấu vết thu hồi tay, Trác Tĩnh trực tiếp hỏi :”Thái hậu tìm ta là có chuyện gì, không ngại nói thẳng đi?”

” Cũng không có chuyện gì, nghe nói Lâu tướng đang chuẩn bị thành thân, ai gia liền muốn nhìn một chút là dạng nữ tử như thế nào có thể được đến Lâu tướng ưu ái.”

Không phải là buồn chán như thế chứ.....

Vị này thái hậu hẳn là Tây thái hậu, cũng chính là Yến Hoảng Thiêm mẫu thân, Trác Tĩnh cho rằng nàng đem mình gọi tới là muốn cấp mình chút nhan sắc, ai biết người ta như vậy hòa ái dễ gần, này ngược lại khiến nàng không biết phản ứng như thế nào!

“Linh nhi an vị ở bên người ai gia đi, người đến đông đủ, truyền lên đi.” Nói thật đúng là đem nàng an bài bên tay trái nàng ta, cùng hoàng hậu xa xa một vị trí.

Chỉ chốc lát, đồ ăn cũng đầy một bàn, một đoàn nữ nhân nói nói cười cười, Trác Tĩnh nghĩ vô cùng buồn chán, liếc nhìn Thanh Phong, nàng cũng là vẻ mặt không nhìn được, Trác Tĩnh cười nhẹ, ở trên điểm này các nàng xác thực là tâm ý tương thông.

Mỹ thực tình xảo, Trác Tĩnh nhưng không có hứng thú ăn, lúc này chẳng biết có người nào cười hỏi một câu :”Thanh cô nương trong thường ngày có gì tiêu khiển a?”

Tiêu khiển?” Khám nghiệm tử thi.”

Trác Tĩnh không suy nghĩ nhiều, thuận miệng vừa nói, trước đây nàng là người công tác cuồng, bình thường bị các bằng hữu chọc nói của nàng hứng thú chính là khám nghiệm tử thi, nàng cũng tập mãi thành quen không quan tâm, đáng tiếc, trước mắt này đàn nữ nhân không quá biết thương thức của nàng hài hước.

Trong lúc nhất thời trong đại điện yên tĩnh gần như không có tiếng động, hầu như là mọi người không hên mà cùng đem đĩa thịt gần mình hướng ra xa hơn chút, nhất là hoàng hậu trải qua kia tràng cung yến phong ba, sắc mặt xoát cái trắng bệch.

Không cần khoa trương như vậy chứ.....

So sánh với, thái hậu rõ ràng trán định nhiều lắm, tay gấp rau rất nhỏ dừng lại, trên mặt như trước là thân thiện cười hỏi :”Linh nhi quả nhiên là không giống người thường, thảo nào được Lâu tướng như vậy ưu ái, Linh nhi sư phụ là người phương nào a?”

“Không biết, ta mất trí nhớ.” Trác Tĩnh trả lời rất là thuận miệng, lấy cớ này thật sự tốt.

“Hài tử đáng thương, ngày khác ai gia bảo ngự y cho người hảo hảo khám chữa.”

Trác Tĩnh cười cười trả lời:”Tạ ơn thái hậu.” Trong lòng có chút phiền não, loại tụ hội buồn chán này sẽ kéo dài bao lâu!?

“Thanh tần cũng đã lâu không gặp tỷ tỷ, nhất định rất tương niệm đi, không bằng Linh nhi ở trong cung mấy ngày, hai tỷ muội cũng tốt trò chuyện.” Ngay khi Trác Tĩnh hồ to buồn chán, thái hậu một câu ra vẻ săn sóc nói, khiến Trác Tĩnh cả người đều nổi da gà.

Trác Tĩnh còn chưa kịp thời mở miệng cự tuyệt, Thanh Phong so với nàng nhanh hơn trả lời :”Tạ ơn thái hậu ân điển, hôn lễ sắp tới, tỷ tỷ nhất định còn có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, vả lại thể tử trọng thân tùy tiện vào cung, luôn luôn không tốt lắm.”

“Chuyện tình phức tạp này, giao cho nam nhân đi làm là được, bất quá Thanh tần nói cũng có lý, như vậy đi, Linh nhi phải gả Lâu tướng làm thê, lễ nghi cung đình vẫn là muốn học, ai gia thay người hướng hoàng thượng hạ một đạo thánh chỉ, quang minh chính đại tiến cung học lễ nghi, như vậy các người tỷ muội có thể hảo hảo ở cùng một chỗ.”

“Thái hậu...”

“Được rồi, liền như thế đi.” Thanh Phong còn muốn nói cái gì, thái hậu phát tay, không cho nàng nhiều lời nữa.

Thanh Phong tựa hồ còn muốn mở miệng, Trác Tĩnh hướng nàng sử một cái ánh mắt, ngăn cản nàng nói, Thanh Phong dù sao cũng là phải ở trong cung dài lâu, đắc tội thái hậu chỉ biết cấp chính mình mang đến phiền toái lớn hơn nữa.

Thái hậu vì sao cực lực phải muốn nàng tiến cung a? Trác Tĩnh suy nghĩ nên như thế nào thoát khỏi hiểm cảnh này, một đạo lạnh lãnh thanh âm từ xa truyền đến: “Đông thái hậu giá lâm.”

Thế nào lại đến thêm một người ?!

Thanh âm thái giám hét to mới dứt, phụ nhân một thân đồ sộ hoa phục long trọng ở trong vòng vây của thái giám cung nữ tiến vào trong điện, khuôn mặt được bảo dưỡng thỏa đáng, vóc người cao gầy, làm cho nàng thoát nhìn so với Tây thái hậu trẻ hơn, bộ dạng bất quá mới hơn bốn mươi, trăm cái lông mày, quý khí bức người, so sánh xuống Tây thái hậu có vẻ mộc mạc bình dị hơn nhiều lắm.

Nàng xuất hiện khiến một đám phi tần cũng luống cuống tay chân, nhanh chóng đứng dậy thỉnh an.”Thỉnh an thái hậu, thái hậu vạn phúc kim an.”

“Đứng lên đi.” Không nhìn mấy nữ nhân đang quỳ kia, Lâu Tổ Tâm hướng bên cạnh Yến Như Huyền đi qua.

Tây thái hậu đứng dậy nghênh đón, cười nói: “Tỷ tỷ mau mời tọa, thế nào rảnh rồi đến ta nơi này?”

Nhẹ nắm tay Yến Như Huyền, Lâu Tổ Tâm trả lời: “Huyền nhi bị bệnh đã lâu cũng không chuyển biến tốt, ai gia vốn muốn đi xem nàng, ai biết nàng không ở Thanh Huyền điện, nghe nói muội muội ở trong cung thiết yến, ai gia cũng nhiều qua giúp vui.”

Yến Như Huyền vội trả lời: “Đa tạ thái hậu, Huyền nhi đã khá hơn.” Thanh âm như muỗi kêu như nhau có thể thấy được nàng đối vị này Đông thái hậu cũng là trong lòng có sợ hãi.

“Vậy là tốt rồi.” Buông tay nàng ra, Lâu Tổ Tâm quét nhìn mọi người một lượt, tựa hồ là tùy ý hỏi: “Vừa nói đến đâu, tiếp tục đi.”

Đáng tiếc mỗi người đều cúi đầu, không ai dám đáp lời, Trác Tĩnh có chút hiếu kỳ, mọi người hình như đều rất sợ nàng, Trác Tĩnh còn đang âm thầm quan sát, tay bỗng nhiên bị nắm lấy, phục hồi lại tinh thần chỉ thấy Tây thái hậu vỗ nhẹ nàng cười nói: “Tịch Nhan cũng nhanh thành thân, nhưng đem tâm nương cất giấu tốt như vậy, ta hôm nay cố ý đem người mời đến trong cung xem, quả nhiên là huệ chất lan tâm thật là cô nương tốt, vừa nhìn liền khiến người thích, vừa rồi chính là đang thương nghị đề hoàng thượng hạ chỉ tuyên Linh nhi vào cung học tập hoàng thất lễ nghi, cũng có thể bồi bồi Thanh tần, hai người đều rời nhà lâu như vậy, nhất định có rất nhiều điều muốn nói.”

Ánh mắt chỉ là nhân nhật liếc qua nàng, Trác Tĩnh hoài nghi Lâu Tổ Tâm căn bản không thấy rõ của nàng tướng mạo, mang theo vài phần ngạo mạn, Lâu Tổ Tâm cao giọng nói: “Là chuyện này a. Từ vài ngày trước, Tịch Nhan liền cùng ai gia nói chuyện này, hần tử nhỏ thân thể không tốt, vừa đến đầu hạ liền dễ phát bệnh, Linh nhi hội châm cứu, lúc phát bệnh có thể giúp đỡ hần, nên câu ta đề Ngô ma ma ra cung cho Linh nhi dạy lễ nghi, ai gia đã đồng ý với hần.”

Tây thái hậu hiển nhiên rất biết xem xét thời thế, cười nói: “Thì ra là như vậy, nếu liên quan đến thân thể Tịch Nhan, kia việc này liền thôi vậy. Tỷ tỷ khó có được đến đây, cùng dùng bữa đi.”

“Được.” Hai vị thái hậu đều ngồi ở kia, bầu không khí vốn đang vui vẻ nhất thời trở nên nặng nề, Trác Tĩnh nhưng tâm tình không sai, như vậy cũng tốt, rốt cục không ai lại tìm nàng gây phiền phức, ở dưới ánh mắt có chút tìm tòi của các nữ nhân, Trác Tĩnh an nhàn ăn xong này bữa cơm.

Nàng là được Đông thái hậu lĩnh ra Tây Hà cung, nàng cho là Đông thái hậu sẽ cùng nàng nói cái gì đó, ai biết ra khỏi Tây Hà cung, nàng chỉ nhìn nàng một cái, nói một câu: “Tịch Nhan đang ở ngoài cung chờ người” liền rời đi. . .

Nàng là bác Lâu Tịch Nhan đi. . . Tâm tư người nhà Lâu gia, thật đúng là không dễ đoán !

Trác Tĩnh được một lão ma ma lĩnh ra cửa cung, quả nhiên liền thấy xe ngựa của Lâu Tịch Nhan, hần cư nhiên không có ngồi ở bên trong chờ mà là đứng ở ngoài xe ngựa, dưới ánh trăng, hần quần áo dài màu trắng, phong nhã như tiên, hoàn mỹ làm cho người ta đứng ở bên người hần đều thấy mặt cảm tự ti.

Thấy Trác Tĩnh đi tới, Lâu Tịch Nhan nghênh đón.

“Chờ thật lâu?” Hần kia phớt nhiên tự đắc bộ dạng, từ vẻ mặt hần là không có khả năng nhìn ra hần đợi mười mấy phút hay mười mấy giờ.

Lâu Tịch Nhan nhẹ cười trả lời: “Một hồi mà thôi.”

Được rồi, hần nói một hồi liền một hồi đi. Bên cạnh xe ngựa chỉ nhìn đến Lâu Tịch Nhan cùng Mặc Bạch, Trác Tĩnh ngạc nhiên nói: “Thanh Mạt đâu?” Thế nào lại không gặp bóng dáng Cố Vân.

“Nàng đến nói cho ta biết thái hậu đem nàng mang vào cung liền ly khai.” Lúc nàng tới rất vội vàng thậm chí có chút nôn nóng, hần cho rằng nàng ta gặp chuyện gì, không nghĩ tới sau khi nàng nói xong liền bình tĩnh tiêu sái đi, thực sự là nữ tử kỳ quái.

Trác Tĩnh nhưng đã quen, trong mắt Cố Vân thấy được hần trầm ổn, tin tưởng hần có năng lực cứu nàng ra mới có thể rời đi.

Duỗi vai, Trác Tĩnh nói: “Không còn sớm, trở về đi.” Ngày hôm nay bận bịu một ngày, mệt chết đi.

Trác Tĩnh chuẩn bị lên xe ngựa, cổ tay bỗng nhiên bị Lâu Tịch Nhan cầm, Trác Tĩnh quay đầu lại không hiểu nhìn về phía hắn, chỉ thấy Lâu Tịch Nhan vẻ mặt chăm chú nhìn nàng, hỏi: "Nàng không có gì muốn hỏi ta sao?"

Trác Tĩnh suy nghĩ một lúc, trả lời: "Ta hẳn là hỏi ngươi cái gì?"

"Nàng có thể tức giận, ta không có vào cung tìm nàng, hại nàng một mình ở trong cung ngầy người lâu như vậy." Nắm tay nàng thật chặt, Lâu Tịch Nhan ánh mắt sâu thẳm thật sâu nhìn chăm chú nàng.

Thì ra hẳn nói chính là cái này, Lâu Tịch Nhan vẻ mặt hơi khấn trương lấy lòng Trác Tĩnh, nàng thừa nhận trong lòng hư vinh chiếm được thỏa mãn, chẳng qua nàng cũng không có hứng thú mượn cơ hội này làm nũng giành được đồng tình, mỉm cười, Trác Tĩnh thẳng thắn chân thành nói ra thái độ của mình: "Thái hậu chỉ là triệu ta vào cung, lại không có đối ta làm gì, người thân là ngoại thân, cũng không tiện ra vào hậu cung, người nếu thật qua tiếp ta, ngược lại khiến người khác mượn cớ, người còn thỉnh Đông thái hậu qua giúp ta giải vây, như vậy là được rồi, ta thật không cảm thấy có lý do gì để tức giận, quan trọng nhất là ta không có yếu như vậy, một đám nữ nhân mặc dù như lang như hổ không có ý tốt, đáng tiếc ta cũng không phải tiểu bạch thỏ, người đại khái có thể yên tâm."

Ánh mắt hàm chứa tiểu ý tràn đầy vui vẻ, môi mỏng tựa tiểu phi tiểu khê dương lên, dưới ánh trăng, trên mặt nàng không có một tia sợ hãi, cái loại tự tin này thậm chí có chút đẹp mắt, có thể hẳn lo lắng có chút dư thừa, nhẹ nhàng vén lên sợi tóc hơi rối loạn sau lưng nàng, mái tóc dài ở đầu ngón tay quần quanh khẽ vuốt, Lâu Tịch Nhan cười nhẹ nói: "Đúng, ta Linh nhi là một tiểu hồ ly."

Ta? Cái loại ngữ khí nhàn nhạt sùng nịnh này, làm cho người ta say mê, sợi tóc đen như mực quấn ở tay hắn, Trác Tĩnh lần nữa thật sâu cảm thụ đến tia ái muội xung quanh hai người, trái tim lại không chịu khống chế đập nhanh, tối hôm qua kia như có như không khẽ hôn, lòng của nàng đã nổi lên biến hóa. Thế nhưng Lâu Tịch Nhan rốt cuộc là nghĩ như thế nào chứ?

Nàng muốn tiếp tục như vậy lo được lo mất, khiến chính mình bị vây trong hoàn cảnh luôn bị động này? Đáp án là NO!

"Ta nghe nói người đang chuẩn bị hôn lễ?" Nàng nhất định phải để hắn trước biểu lộ!

Sợi tóc thoát nhìn như tơ lụa, xúc cảm cùng trong tưởng tượng như nhau hảo, Lâu Tịch Nhan tiếp tục thưởng thức, có chút không để ý trả lời: "Đúng vậy."

Nhẹ nhàng kéo lại sợi tóc, Trác Tĩnh không cho phép hắn phân tâm tiếp tục hỏi: "Cùng ai?"

Lâu Tịch Nhan có chút giống như chưa thoát khỏi cái loại lạnh lạnh mềm mềm xúc cảm này, khiến cho người ta lưu luyến, đón nhận ánh mắt của Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan tự nhiên trả lời: "Nàng."

Hai tay hoàn ngực, Trác Tĩnh buồn cười: "Vì sao ta cái này đương sự không biết?"

Về mặt vô tội cau mày, Lâu Tịch Nhan trả lời: "Nàng ở trên đại điện cũng không có phủ nhận là phu nhân của ta, này không phải rất rõ ràng nàng đáp ứng làm thê tử của ta?"

Hắn cư nhiên cấp nàng giả vờ vô tội!! Trác Tĩnh lại vừa bực mình vừa buồn cười gằn nhẹ nói: "Kia rõ ràng chính là kẻ tạm thời!" Khi hắn nói nàng là hắn phu nhân, cũng không có trải qua của nàng đồng ý có được hay không!!

"Văn võ bá quan đều nghĩ như vậy, ta cũng nghĩ như vậy."

Hắn đây là ở chơi xấu sao?!! Hóa ra như vậy đã bảo là cầu hôn? Trác Tĩnh quả thực cười khổ không thôi!!

Trác Tĩnh trên mặt biểu tình không cho là đúng không chút nào che dấu, Lâu Tịch Nhan ánh mắt tối sầm lại, thấp giọng hỏi: "Gả cho ta rất thống khổ sao?"

Trác Tĩnh lắc đầu, thẳng thắn chân thành trả lời: "Không, ngươi hoàn mỹ khiến người ta tự tin mặc cảm."

Đây là ưu điểm? Ánh mắt sâu thẳm trói chặt nàng, Lâu Tịch Nhan truy vấn nói: "Thế nhưng, nàng không muốn gả cho ta?"

Nguyên ý sao? Nhớ tới ngày hôm nay kia một bàn lớn nữ nhân, các nàng xinh đẹp mỹ lệ, các nàng tràn đầy mị lực, nhưng đều bị vây ở kia trong bức tường cấm cung, đều thuộc về một nam nhân, nàng không biết các nàng là nghĩ như thế nào, nhưng nàng tuyệt đối không có khả năng để loại chuyện này phát sinh trên người nàng, ngêngh đón ánh mắt hắn, Trác Tĩnh trả lời: "Này sao, ta trọng phu hẳn là tôn trọng ta, hai người giúp đỡ lẫn nhau, cho nhau chiếu cố, cho nhau tín nhiệm, không có sự xuất hiện bên thứ ba, đương nhiên, thứ tư thứ năm thứ sáu lại càng không được! Ngươi nghĩ mình có thể làm được sao?"

"Nàng để ý chính là ta sau đó có hay không nạp thiếp, đúng không?"

Trác Tĩnh thẳng thắn gạt đầu, ở thời đại này đây là một vấn đề không thể lảng tránh, nàng không có hứng thú cùng người khác chia sẻ hắn, cho dù hắn hoàn mỹ khiến mỗi nữ nhân tâm động.

Lâu Tịch Nhan nhẹ nhõm cười, đối với vấn đề này tựa hồ cũng không làm khó hắn, thần nhiên trả lời: "Ta Lâu Tịch Nhan suốt đời chỉ có một nữ nhân, đó chính là thê tử của ta."

Trác Tĩnh kinh ngạc mở lớn miệng đã quên khép lại, lấy thân phận, địa vị của hắn, hắn căn bản không cần phải lấy lòng nàng mà lừa nàng. Trác Tĩnh đã từng đoán qua rằng, như vậy thanh nhã ôn nhu nam nhân, có thể là không giống người thường, thế nhưng thật không ngờ hắn như vậy suốt đời chỉ biết có một nữ nhân, hứa hẹn như vậy không chỉ nói là ở cổ đại một người thừa tướng quyền khuynh thiên hạ, chính là hiện đại bất luận người nào nam nhân cũng không dám đơn giản hạ xuống như vậy hứa hẹn đi? Đây đây bảo nàng làm sao không sợ hãi a!!

Trác Tĩnh bộ dạng ngốc lẳng khiến Lâu Tịch Nhan nở nụ cười, lần nữa nắm lấy sợi tóc nàng thường thức, Lâu Tịch Nhan cố ý xuyên tạc về mặt nàng, cười nói :”Ta tiểu hồ ly, nàng vui vẻ thành như vậy sao?”

Ho nhẹ một tiếng, Trác Tĩnh rốt cục khép lại miệng, ngượng ngùng cười nói :”Xin lỗi, ta vừa bị một đám nữ nhân vây quanh, kinh hách cùng kích thích quá độ, khuôn mặt biểu cảm có chút mất cân đối, thỉnh đem loại này về mặt lý giải vì ——khiếp sợ, cảm ơn”

“Đây chẳng phải là nàng muốn đáp án.”

“Đúng vậy.” Trả lời không phải nàng sẽ khinh bỉ mình là già mồm cái lão~

“Kia bây giờ còn có vấn đề gì?”

“Cái gì cái gì vấn đề? “ Trác Tĩnh có chút mờ mịt. ...

”Làm thế tử của ta, nàng còn có cái gì vấn đề.” Lâu Tịch Nhan hỏi rất tự nhiên, Trác Tĩnh nhưng muốn mắng người.

Này muốn người ta trả lời thế nào! Ta không thành vấn đề, mời người thú ta đi?! Để nàng đi chết đi, nàng nói không được!

Trác Tĩnh ai thán:”Ta nghĩ đến người là một người rất lẳng mạn, hiện tại xem ra, có chút sai lầm.” Mặc dù nàng không có kết hôn qua, nhưng là có người cầu hôn như vậy sao.....

“Lẳng mạn?” Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng mày, trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, Trác Tĩnh thầm mắng chính mình ngu ngốc, hắn căn bản không biết lẳng mạn là có ý tứ gì.

Ngay khi Trác Tĩnh tự kiểm điểm mình, bên hông bỗng nhiên căng thẳng, Lâu Tịch Nhan thanh âm nhẹ nhàng vang lên :”Ta hiểu được.”

Hắn hiểu cái gì?! Trác Tĩnh kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ kịp nhìn thấy tuần nhan hướng nàng tới gần, Trác Tĩnh theo tiềm thức lui về phía sau, tay hoàn ở thất lưng nàng không chỉ không cho nàng có cơ hội chạy trốn, ngược lại buộc chặt hơn, Trác Tĩnh chỉ cảm thấy đến trên môi nóng lên

“Ừm...” Sở hữu kinh hô đều tan ở trong hơi thở ấm áp của đôi phương. Trác Tĩnh mở to mắt, đầu óc trong nháy mắt trống rỗng. ..Hắn.hôn nàng. ...

Hắn tựa hồ không tính toán để nàng tiếp tục dờ ra, hơi thở ấm áp mang theo vị đạo của hắn, vẫn như trước ôn nhu, cánh tay bên hông nhưng lại đem nàng gắt gao nhu tiển trong lòng, thẳng đến nàng nghĩ mình mau không thể hô hấp, Lâu Tịch Nhan mới buông ra môi nàng, đầu chống đỡ trên trán nàng, cùng thanh âm thấp dịu ảm ảnh nghe đứng lên càng thêm khiến người ta mê say :”Như vậy có thể gả cho ta sao?”

Trác Tĩnh đến giờ phút này đầu óc vẫn có chút mộng, hắn không phải hắn là ôn nhuận như ngọc, hắn là khiêm tốn nho nhã, hắn là dịu dàng trầm thiết.Ai tới nói cho nàng, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đây là cửa cung a!! Phía sau còn có nhiều thị vệ như vậy, hắn cư nhiên cứ như vậy hôn nàng ?!!!

Hai người hô hấp còn đang dây dưa với nhau, hắn hoàn mỹ đôi mắt khẽ nhếch, lại có loại gọi cảm cùng mị lực nói không nên lời, nàng muốn điên rồi, như vậy Lâu Tịch Nhan, nàng tựa hồ càng thêm vô pháp chống đỡ, không thể không nói, vừa rồi cái hôn nồng nhiệt kia cảm giác còn không dứt ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Rơi Vào Cục Diện Bế Tắc

Ngày mùa hè nắng sớm vốn là chói lọi, từ cửa sổ nửa mở chiếu thẳng đến trên giường, người trên giường nằm lên chăn mỏng bên cạnh phủ lên trên mặt, tính toán tiếp tục của nàng mộng đẹp.

Bang bang phanh.....

Một chuỗi kịch liệt tiếng đập cửa cơ hồ đình tại nhức óc, cho dù là bụng kín lỗ tai cũng không có khả năng không để ý, hơn nữa người đến tựa hồ rất bền lòng, tiếng đập cửa bỗng chốc mạnh thêm chút, Trác Tĩnh thấp thỏm một tiếng, phải thức tỉnh từ trong mộng đẹp!

Muốn chết, ai sáng sớm liền quấy nhiễu người ta mộng đẹp a! Mở ra hai mắt mê muội mông lung, Trác Tĩnh đứng dậy đi mở cửa.

Mới mở cửa, chợt nghe đến thanh âm cuồng cuồng xin lỗi của Phi nhi tiểu nha hoàn do Lâu Tịch Nhan phái tới chiều cố nàng. "Xin lỗi phu nhân, xin lỗi, vị tiểu thư này chính là không chịu chờ nô tỳ thông truyền, dám tự mình xông vào, xin lỗi phu nhân."

"Được rồi được rồi." Trác Tinh khoát khoát tay, thấy rõ Cố Vân ngoài cửa vẻ mặt ngưng trọng, Trác Tinh thoáng đoán được nhất định là xảy ra chuyện gì, mà nàng vội vã như thế tìm mình chắc sẽ không lại có án mạng đi.

"Đi theo ta." Cầm lấy cổ tay nàng, Cố Vân liền đem nàng kéo ra bên ngoài.

Trác Tinh nắm áo, vội la lên: "Chờ một chút, tiểu thư, nhĩ hảo chờ ta mặc kiện y phục đã!" Nàng hiện tại mặc chính là một thân áo ngủ, mặc dù không tính là lộ liễu nhưng cũng chỉ là một kiện áo mỏng, nhập gia tùy tục, ở đây tốt xấu cũng là cổ đại, nàng nếu như ăn mặc một thân như vậy xuất môn, phỏng chừng muốn bị trướng gà cả chua nện chết a.

Buồng ta tay nàng, Cố Vân vội la lên: "Ngươi nhanh lên một chút."

Cố Vân sắc mặt cực kém, Trác Tinh cũng cảm nhận được sự tình rất gấp gáp, tiện tay cầm lấy một kiện thuần trắng y phục mặc vào, dùng nước ở đầu giường tùy tiện rửa mặt, Phi nhi muốn tiến lên giúp nàng chải đầu, Trác Tinh khoát khoát tay, một tay vừa đem tóc dài kết thành bím tóc dài, vừa hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Cố Vân trầm giọng trả lời: "Lý Chí đã chết."

Đã chết?! Trác Tinh sững sốt, hỏi: "Lúc nào? Nguyên nhân chết là cái gì?"

"Tối hôm qua. Sơ bộ nhận định là vì trúng độc, Đan Ngự Lam đang ở thăm vấn thị vệ canh giữ cùng nha dịch đưa cơm, để người đi khám nghiệm tử thi, ta muốn nghe một chút ý kiến của người." Lý Chí cư nhiên ở đại lao hình bộ bị độc chết, này hung thủ năng lực thật lớn!

Đem tóc dài cột chắc, Trác Tinh gật đầu trả lời: "Ta xong rồi, đi thôi." Hai người mới đi ra hai bước, Trác Tinh bỗng nhiên dừng lại bước chân, quay đầu hướng Phi nhi đang ngơ ngác đứng ở trước cửa phòng nói: "Ngươi đi báo cho Lâu tướng, nói ta cùng Thanh Mạt đến hình bộ, buổi tối sẽ trở về." Hắn tối hôm qua nói qua, nàng có thể tự do ra vào tướng phủ, hắn sẽ không can thiệp cùng hạn chế hành động của nàng, nếu như hắn đối nàng có thể như vậy khoan dung cùng tín nhiệm, nàng làm việc cũng nên báo cho hắn mới đúng.

"Dạ." Phi nhi trả lời.

Cố Vân đôi mi thanh tú khẽ nhướng, Tinh lúc nào như thế ngoan ngoãn qua, báo cáo hành tung của chính mình? Nàng nhớ kỹ lúc trước Tinh chính là bởi vì hàng ngày công tác liên bận đến mấy ngày mấy đêm không gặp bóng người, không có chút tin tức, đem tinh anh xí nghiệp khổ sở đuổi theo nàng hơn hai năm đánh bại đến cuối cùng chỉ có thể buông tha. Ngày hôm nay nàng nhưng lại chủ động nói rõ hướng đi, Lâu Tịch Nhan thật sự là không đơn giản a~

Nếu là bình thường nàng nhất định sẽ háo hão trêu chọc nàng ta một phen, đáng tiếc hôm nay không có thời gian, lôi kéo Trác Tinh, hai người nhanh chóng đi ra tướng phủ.

Trên đường nhỏ bên cạnh cửa chính Tướng phủ, hai người đang muốn xuất môn bởi vì kia lưỡng đạo hấp tấp rồi đi thân ảnh mà ngừng lại.

"Một nữ tử, cả ngày xuất đầu lộ diện, người lại mặc kệ nàng? Nữ tử như vậy không xứng làm thê tử của người." Trầm thấp thanh âm mang theo thật sâu không vui, Lâu Mục Hải sắc mặt đen sẫm tuyên bố hấn bất mãn.

Mỉm cười nhìn kia thuần trắng bóng lưng, cho dù là y phục đơn giản, nàng vẫn là xinh đẹp như vậy, hoàn toàn không thèm để ý đến người bên cạnh là thế nào tức giận, Lâu Tịch Nhan nhẹ nhẹ cười, trả lời: "Ta nghĩ nàng như vậy rất tốt."

Nếu như Thanh Linh cũng như những vị tiểu thư khuê các, kim chi ngọc diệp như nhau thận trọng từ lời nói đến việc làm, nơi nơi dè dặt, hẳn không xác định mình còn có thể như hiện tại như vậy gần như không thể khống chế chính mình muốn yêu nàng hay không.

Lâu Tịch Nhan không chút nào che dấu giúp nàng, làm cho Lâu Mục Hải đối Trác Tinh càng thêm chán ghét, tức giận nói: "Ngươi nếu thực sự thích nàng, liền nạp nàng làm thiếp là được rồi, Triệu Văn công chúa đoan trang tú lệ, trong lòng đối với ngươi ngưỡng mộ đã lâu, nàng mới là chọn lựa tốt nhất cho vị trí chính thê. Ngươi thân là thừa tướng, là một thành viên trong Lâu gia, hẳn là lo lắng làm sao cân bằng các mối quan hệ, mà không phải là mọi việc đều tùy tâm sở dục. (tùy theo lòng mình)"

Lâu Tịch Nhan hừ nhẹ một tiếng, hẳn vì Lâu gia làm đã quá nhiều! Trong mắt xẹt qua một mạt thật sâu giận dữ cùng chẳng đáng, Lâu Tịch Nhan băng lãnh trả lời: "Tiếp qua hai tháng chính là ba năm một lần lễ mừng cầu phúc, ta dự định qua lễ mừng liền cùng Thanh Linh thành thân, đến lúc đó ta sẽ đem thiếp mời đưa đến Trần Tây tướng quân phủ."

"Lâu Tịch Nhan! Ta là cha ngươi." Lâu Mục Hải tức giận gầm lên, mỗi lần trở về hẳn không phải là hờ hững liền là như thế ngỗ nghịch với mình, vì sao bọn họ hai phụ tử lại không thể giống như những đôi phụ tử khác giống nhau?!

Cha? Nhìn về phía trước mặt này nam nhân tức giận đối hấn trừng mắt, rêu rao chính mình thân phận, Lâu Tịch Nhan buồn cười, ở khi Tịch Vũ sinh ra, ở trong quá trình trưởng thành của hắn, ở mẫu thân trước khi chết, làm sao không có thấy hắn cái này cha? Vung lên một tia châm chọc tươi cười, Lâu Tịch Nhan lạnh giọng nói: "Ta thích cái này nữ nhân, chính là muốn thú nàng làm thê tử, hơn nữa chỉ biết có nàng một người, ta và ngươi không giống nhau, ta Lâu Tịch Nhan không cần dựa vào nữ nhân đến cân bằng con đường làm quan."

Nói xong cũng không quản người phía sau có cái gì phản ứng, Lâu Tịch Nhan xoay người ra tướng phủ, chỉ để lại Lâu Mục Hải sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thống khổ cùng kinh ngạc nhìn chăm chăm kia gầy yếu bóng lưng, thật lâu không nhúc nhích.

.....

Trong hầm băng vẫn là như cũ hàn khí bức người, mấy ngọn đèn cũng như trước lắc lư lợi hại, đây là lần thứ hai Trác Tĩnh đến phòng khám nghiệm tử thi của hình bộ.

Nơi này đều là khối băng cùng quan tài, Cố Vân đơn giản ngồi ở bên cạnh quan tài, nghe Trác Tĩnh phân tích thi thể.

“Căn cứ thi cương *, thi ban cùng hiện tượng giai đoạn đầu của thi thể nhìn thấy thời gian tử vong của người chết ở mười đến mười hai tiếng đồng hồ.” (* độ cứng của thi thể)

“Ách..xin lỗi, Lâu phu nhân.” Tiểu nha dịch lui ở một góc ghi lại không hiểu hỏi :“Cái này”tiếng đồng hồ” là có ý gì ?” Hẳn việc làm mỗi ngày chính là ghi lại khám nghiệm tử thi đối thi thể nghiệm chứng kết quả, nhất định phải ghi lại chuẩn xác, nhất là vị này Lâu phu nhân, Đan đại nhân nói qua, khi nàng khám nghiệm tử thi thì nói mỗi câu mỗi chữ đều phải ghi lại kỹ càng.

Nàng thế nào lại quên còn có một người, thấy Cố Vân đã nghĩ đến trước đây lúc các nàng làm việc cùng nhau. thói quen nói tiếng đồng hồ, vừa rồi lại thốt ra. Suy nghĩ một chút, Trác Tĩnh trả lời :“Người liên viết năm đến sáu canh giờ đi.”

“Nga.” Tiểu nha dịch nhanh chóng cúi đầu ghi lại.

“Người chết sắc mặt màu xanh đen, tròng mắt lồi ra, miệng, mũi, trong mắt đều có máu đen chảy ra. Thân thể da hiện lên màu xanh nhạt, móng tay màu xanh đen, bụng có sưng nhỏ.”

Người chết không có tiến hành giải phẫu kiểm nghiệm, Trác Tĩnh hỏi :“Đan Ngự Lam nghiệm quá thi thể sao?”

Lắc đầu, Cố Vân trả lời :“Ngày hôm nay sáng sớm, ta đang muốn đi tìm hân, hân liền phái người tới mời ta, tới nhà lao ta mới phát hiện, Lý Chí đã chết, Đan Ngự Lam chỉ là đơn giản nhìn thoáng qua nói là chết do trúng độc, bảo ta mời người đến khám nghiệm tử thi, hân ở trong đại lao thăm vấn thị vệ canh giữ tới qua.” Hiên nhiên Đan Ngự Lam rất rõ ràng, Tĩnh kỹ thuật khám nghiệm tử thi so với hân muốn cao hơn nhiều lắm.

Cầm lấy dao kéo đã được chuẩn bị tốt bên cạnh, Trác Tĩnh cẩn thận mổ bụng nạn nhân, tiến hành giải phẫu.

“Người chết trong lồng ngực có một chút ít tích dịch hắc hồng sắc (màu đỏ đen~ đỏ thẫm), các bộ phận trong khoang ngực bình thường. Thực quản niêm mạc rất nhỏ bị ăn mòn, chỗ dạ dày có đồ ăn lưu lại, niêm mạc dính liền, dạ dày có ba chỗ thủng do bị ăn mòn . Cơ tim cứng ngắc, bên trong lớp màng mỏng có chút ít xuất huyết điểm, thận màu xanh đen, bao mô bị tróc ra.”

Nguyên nhân cái chết đã rất rõ ràng, Trác Tĩnh nhẹ nhàng cời xuống bao tay, nói :“Nguyên nhân cái chết xác thực là ngộ độc thức ăn. Thế nhưng không có dụng cụ phân tích độc tố, tạm thời không thể xác minh hân chết do loại độc nào.”

Lý Chí lúc bị bắt giam vào đại lao, không có khả năng trong người chứa độc dược, cho là thực sự dẫn theo, muốn tự sát hoàn toàn có thể trực tiếp uống thuốc độc, không cần hòa ở trong thức ăn ,này án tử, không dung hoài nghi là hân tự sát.

“Đi thôi.” Nhảy xuống quan tài, Cố Vân dẫn đầu rời đi, Trác Tĩnh cũng đi theo phía sau nàng đi ra hầm băng.

Dọc theo đường đi, Cố Vân đều im lặng không lên tiếng, sắc mặt ngưng trọng, Trác Tĩnh hỏi :“Đang suy nghĩ cái gì?”

Đã là giữa trưa, mặt trời có chút chói mắt, Cố Vân ở cây đại thụ bên đường dừng lại bước chân, lười biếng dựa vào thân cây, Cố Vân phiền não trả lời :“Đối thủ so với chúng ta tưởng tượng lợi hại hơn, phạm nhân trong đại lao hình bộ cư nhiên nói chết là chết, hơn nữa đúng lúc như vậy, ngay khi hân gần như muốn nói ra tin tức hoàng kim án! Người này thật đúng là không gì không biết không gì làm không được. Chúng ta ở ngoài sáng, hân ở trong tối, muốn đem hân bắt lại, không dễ dàng.”

“Người hoài nghi Đan Ngự Lam?” Dù sao biết Lý Chí đã gần như sụp đổ, có thể ở trong đại lao hình bộ giết người, có khả năng nhất chính là Đan Ngự Lam.

“Hân hẳn là không ngu xuẩn đến loại trình độ này.” Cố Vân lắc đầu, phân tích nói :“Nếu như hân là phía sau màn độc thủ, chuyện này hân hoàn toàn có thể lại càng sạch sẽ chút, ta đoán, chính là bởi vì có Đan Ngự Lam tham gia mới đưa đến người chủ mưu kia luống cuống tay chân, không tiếc tất cả đại giới hủy diệt toàn bộ chứng cứ. Hiện tại Dương Lục đã chết, Lý Chí cũng đã chết, còn có hai thị vệ canh giữ hang động lúc trước, một người điều đến Đông Hải đóng quân, một người đã từ chức chẳng biết tung tích. Đầu mỗi tựa hồ là bị chặt đứt, chỉ có chờ tin tức đêm nay của Dạ Mị cùng Ngao Thiên.”

Hy vọng bọn họ có thể có tin tức tốt đi, bất quá chỉ có ngăn ngủi ba ngày, bọn họ có thể tra ra niềm phong cất vào kho hoàng kim án sao? Chứng cứ nên hủy hẳn là sớm cũng đã bị hủy rồi đi.

Quá nóng, lấy tay quạt gió, Trác Tĩnh bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, cười nói :“Kỳ thật còn có một người biết rõ sự tình không chết, không phải sao?”

Còn có một ? Cố Vân khẽ vỗ tay cười nói :“Đúng, chúng ta đi tìm nàng.”

Hai người dưới chân không tự giác bước nhanh hơn, hy vọng nàng sẽ không phải cũng rơi vào bất trắc.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Hung Thủ Hiện Hình (Thượng)

“Đương phu nhân.”

Đi tới Dương gia ở trước cửa liền thấy Dương thị đang ở bên cạnh tiểu viện, giẫm trên ghế chỉnh lý hoa cảnh trên giàn trồng hoa. Trong tay đều là bùn đất, Dương thị quay đầu lại nhìn các nàng, ôn nhu nói: “Vào đi, cửa không khóa.”

Bình thường ra vào đều vội vàng vàng, tiến vào trong viện, hai người mới phát hiện giàn hoa hoa nở rất đẹp, các loại cũng không giống nhau, Cố Vân đối hoa cỏ không có hứng thú, thói quen đánh giá xung quanh, Trác Tĩnh đi tới bên cạnh giàn hoa hỏi: “Những hoa này đều là người trồng?”

Dương thị đang di chuyển bồn hoa, cười nói: “Ừ. Ta bình thường nhàn rỗi liền thích trồng hoa hoa cỏ cỏ.”

“Rất đẹp.” Phát hiện mấy cái chậu hoa nhỏ màu tím nhạt nở rất đẹp, một chuỗi một chuỗi đóa hoa rất đặc biệt, Trác Tĩnh hỏi: “Đây là hoa gì?”

Vừa nói, Trác Tĩnh nhẹ đưa tay chạm cánh hoa.

“Cẩn thận!” Dương thị nói còn chưa xong, Trác Tĩnh đã thấp kêu một tiếng, vội vàng rút tay về, thân thể không tự giác lùi lại, nhưng không cẩn thận đụng phải giàn hoa bên cạnh, cũng may Dương thị đứng ở bên cạnh đỡ vai nàng, nàng mới không có ngã sấp xuống.

Cố Vân nghe được tiếng kêu cũng chạy lại, vội hỏi: “Người thế nào?”

Lắc đầu, Trác Tĩnh trả lời: “Ta không sao.” Ngón tay chỉ là có chút đau đớn, vừa rồi nàng là bị dọa mà thôi. Lần nữa nhìn về phía hoa nhỏ xinh đẹp, Trác Tĩnh hiếu kỳ hỏi: “Đây là loài hoa gì. trên cánh hoa cứ nhiên có gai!”

Dương thị đi xuống ghế đầu, giải thích nói: “Đây là một loại hoa ở quê hương ta, gọi phẩm hương thảo, này hoa vừa đến buổi tối sẽ rất thơm, mùi hương có thể đuổi sâu diệt muỗi, cho nên ta liền trồng ở ngoài nhà một ít.”

“Đương phu nhân người ở nơi nào?” Cố Vân chỉ là theo thói quen hỏi, Dương thị trên mặt xẹt qua một tia ưu thương, trả lời: “Người Li huyện Hoài Châu.”

Nói đến quê nhà, vì sao lại bị thương chứ?

Phủi bùn đất trên tay, Dương thị ôn nhu nói: “Đến trong phòng đi, bên ngoài quá bừa bãi.”

“Được.” Trác Tĩnh theo Dương thị hướng trong phòng đi đến.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua giàn hoa bên cạnh, Cố Vân trong mắt xẹt qua một tia sáng kỳ dị, chẳng qua cũng chỉ thoáng qua, nàng theo sát các nàng vào trong phòng.

“Hai vị mời dùng trà.” Dương thị đem trà bưng đến trước mặt các nàng, không đợi nàng đem chén trà phóng hảo, Cố Vân trầm giọng nói: “Lý Chí đã chết.”

“Cái gì?!” Dương thị tay cầm chén trà run lên, vội hỏi: “Ai giết chết hắn?”

Cố Vân nhẹ nhướng mi, nàng nói —: “Ai giết chết hắn?” Xem ra nàng biết là bị giết a!

Che xuống tia sáng trong mắt, Cố Vân trả lời: “Quan phủ ở trong nhà Lý Chí, tìm được hung khí giết Dương Lục, mà Lý Chí nhiều lần hướng Dương Lục vay tiền, đồng thời thiếu hẳn rất nhiều bạc, cho nên chúng ta hoài nghi hắn để trốn tránh tiền nợ mà giết Dương Lục, thế nhưng hắn khẳng khẳng mình không có giết người, lại nói mình có chứng cứ chứng minh này tiền là Dương Lục tự nguyện cho hắn, vốn hôm nay chuẩn bị áp hắn về nhà lấy chứng cứ thế nhưng người lại bị độc chết ở trong lao.”

Dương thị lại lần nữa cúi đầu, Cố Vân thấy không rõ vẻ mặt của nàng, chỉ có thể tiếp tục nói: “Chúng ta lần này tới, chính là muốn hỏi người, Dương Lục có hay không cùng người nói, có cái gì nhược điểm ở trong tay Lý Chí, có lẽ người nghe được bọn họ bàn bạc qua chuyện gì kỳ quái.”

Dương thị nhẹ nhàng lắc đầu, vẫn không có ngừng đầu lên.

Cố Vân hướng Trác Tĩnh nháy mắt, Trác Tĩnh hiểu rõ, nhẹ nắm tay Dương thị, Trác Tĩnh nói: “Đương phu nhân người nhìn ta.”

Dương thị rút cục ngẩng đầu, Trác Tĩnh khuyên như: "Hung thủ giết chết trượng phu ngươi, giá họa Kiền Kinh, độc chết Lý Chí, ngươi có thể chính là mục tiêu tiếp theo của hắn, hy vọng ngươi có thể cùng chúng ta hợp tác đem hung thủ đưa ra công lý, này không chỉ là an ủi linh hồn trượng phu ngươi cũng có thể bảo đảm an toàn của ngươi."

Dương thị tựa hồ có chút xuất thần, thật lâu mới trả lời: "Ta cũng rất muốn giúp các ngươi, thế nhưng hắn chưa bao giờ theo ta nói những cái này, lúc bọn họ nói chuyện cũng luôn luôn đem ta rời đi, ta là thật sự không biết."

Nàng đang nói dối!

Cố Vân hơi hí mắt, bỗng nhiên đứng dậy, nói: "Được rồi, đã như vậy chúng ta sẽ không quấy rầy."

Hai người lần nữa rời đi Dương gia, chỉ là khi rời đi trong mắt hai người tựa hồ nhiều hơn một tia hiểu rõ, nhìn nhau cười nói: "Kế tiếp liền xem Đan Ngự Lam"

Trong đại lao, vẫn kia trên phiến giường bằng đá, Kiền Kinh chân bắt chéo trên cao, chỉ là trong miệng đã không phải cây cỏ khô mà là đùi gà bóng nhẫy.

Chạy đông chạy tây một ngày đêm, đến bây giờ bụng còn trống trơn Trác Tĩnh thấy trước mắt cái này nam nhân nhàn nhã tự tại, nhìn không được thấp giọng mắng: "Chúng ta mệt chết đi, ngươi nhưng thật tiêu dao a!"

Ngồi thẳng thân thể, Kiền Kinh vô lại cười nói: "Không có cách nào, ai bảo ta là phạm nhân chứ."

Phía sau Cố Vân dựa vào thạch bích lạnh lẽo, Cố Vân nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ chân trời đã dần tối, hỏi: "Bọn họ còn không có tới sao?" "Tối trẻ chỉ sợ bỏ lỡ trò hay bên kia."

Ở Trác Tĩnh hung hăng nhìn chăm chăm, Kiền Kinh ăn được rất vui vẻ, nhún nhún vai, không sao cả nói: "Chưa đến lúc, thời gian đến tự nhiên liền gặp." Không là thần long kiền thủ bất kiến vĩ *, sẽ không là hai người bọn họ, chưa thấy qua ai như thế thích tạo thần bí!

(*rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn)

Trở mình xem thường, Trác Tĩnh thầm than sớm biết hắn là ăn no rồi lại đến!

Cố Vân đột nhiên hỏi: "Thế nào? Hỏi ra cái gì không?"

Trác Tĩnh quay đầu lại, liền thấy Đan Ngự Lam về mặt mặt mũi đi đến, lắc đầu, Đan Ngự Lam thờ dãi: "Tất cả phạm nhân cơm nước đều được cấp phát như nhau, những người khác không có vấn đề, duy nhất ở trong cơm nước Lý Chí tra ra độc được."

Trác Tĩnh nhẹ nhàng mi, cơm nước cấp phát như nhau? Kia Kiền Kinh cầm trong tay là cái gì, hay là trong nhà lao thức ăn đã tốt đến mỗi bữa đều có đùi gà?!

Đem xương gà ném vào túi giấy, Kiền Kinh oán giận nói: "Không nên nhìn ta, đây là ta nhờ nha dịch trông coi mua, nếu không này nhà lao thật đúng là không phải cho người ăn!" "Còn mất 3 vạn tiền phí chạy chân, cướp tiền!"

Đan Ngự Lam không để ý Kiền Kinh oán giận, lạnh giọng tiếp tục trả lời: "Nha dịch phụ trách phát cơm đã giam giữ, thăm vấn một ngày hắn kiên trì mình là oan uổng, không thừa nhận hạ độc. Trong nhà lao, bốn thị vệ đứng giờ tuần tra cũng không gặp bất luận nhân vật khả nghi nào."

Chính là nói một ngày này lại công toi, bản thân lại đối quan viên hình bộ không có hảo cảm, Kiền Kinh trực tiếp châm chọc nói: "Nói cách khác, Lý Chí thân không biết quý không hay lý kỳ tử vong, ta xem đại lao hình bộ mới là địa phương nguy hiểm nhất."

Đan Ngự Lam tra xét một ngày, một chút tiến triển cũng không có, hiện tại lại bị Kiền Kinh châm chọc, sắc mặt đen được dọa người, Trác Tĩnh ho nhẹ một tiếng, vừa định nói chút gì làm giảm bớt bầu không khí, vừa mới đứng thẳng thân thể, đồ đen hai đạo thân ảnh đã thẳng tắp đứng ở cửa lao, bộ dạng giống như đã tới từ lâu.

Kiền Kinh cùng Cố Vân đều là vẻ mặt bình tĩnh, giống như đã sớm nhận ra bọn họ đến, liền ngay cả Đan Ngự Lam cũng một bộ biểu tình thấy nhưng không kỳ quái, Trác Tĩnh chịu không nổi khẽ nói: "Ta van các ngươi, lần sau các ngươi có thể hay không xuất hiện bình thường chút! Dọa chết người!" Nàng không có võ công, cũng làm không được gặp người cũng không sợ hãi OK?!

Đáng tiếc, Dạ Mị cùng Ngạo Thiên căn bản không để ý đến nàng, vào nhà lao, nhìn thoáng qua Đan Ngự Lam, im lặng không nói gì.

Đan Ngự Lam rất ít cùng bọn họ chính diện gặp nhau, thế nhưng tên hai người tuyệt đối là như sấm bên tai, người hình bộ bắt không được, hầu như đều là bọn họ tróc nã quy án.

Cố Vân không có giải thích Đan Ngự Lam làm sao lại ở đây, tin tưởng bọn họ cũng đã rõ ràng, hoàng kim án liên lụy rất nhiều người, không có quan viên dẫn dắt rất nhiều chuyện làm không được.

Nhìn sắc trời, Cố Vân cũng không dài dòng nói thẳng: "Mọi người đã đến đủ, nói một chút kết quả của mình đi, về án tử Dương Lục, hung khí đã tìm được, Kiền Kinh trên cơ bản có thể rửa sạch tội danh giết người, thế nhưng bởi vì Lý Chí chết, ở trước khi chết cũng không thừa nhận giết người sự thật, cho nên Kiền Kinh bây giờ còn là nghi phạm, cần tạm thời giam giữ. Ta hoài nghi, hung thủ giết chết Dương Lục cùng Lý Chí nhất định cùng lúc trước"

hoàng kim án có quan hệ rất lớn, thế nhưng hiện tại hai người đều đã chết, ta bên này đầu mối đã bị chặt đứt, các người có cái gì phát hiện?”

Các nàng đã đem Kiền Kinh rửa sạch tội danh? Cũng không tệ lắm, cùng các nàng hợp tác tra án, cũng không tính là một quyết định sai lầm.

Dạ Mị vẫn là không nói lời nào đứng ở một bên, Ngao Thiên mặt vô biểu tình nói kết quả ba ngày điều tra của bọn họ: “Lúc trước Hoàng kim án do hình bộ, lại bộ, bộ binh, ba bộ cùng truy bắt, trong đó có cơ hội lại có khả năng điều khiển được án kiện này, có năm người, phân biệt là năm đó hình bộ thượng thư Phương Hữu An, hình bộ thị lang Bình Nhiên, lại bộ thị lang Tần Tần, lại bộ trung lang Hoàng Trung Khuất, binh bộ thị lang Ngô Quốc Thành, mà cùng Dương Lục từng tiếp xúc có ba người, Phương Hữu An, Bình Nhiên, Ngô Quốc Thành. Khúc Trạch cùng Dương Lục, Lý Chí đều là thủ hạ bộ binh của Ngô Quốc Thành, lúc Dương Lục trở về bẩm báo, Ngô Quốc Thành không ở là Bình Nhiên an bài binh lính đi vào trợ giúp, kết quả lúc đến hang, chỉ nhìn thấy trên mặt đất có rất nhiều vết tích bánh xe, hoàng kim đã không thấy.”

Cố Vân hỏi: “Ba người này hiện tại đều ở đâu?” Sẽ không cũng đã chết đi? Mấy ngày này, nàng luôn luôn có một loại cảm giác, giống như phía sau có một đôi mắt âm lãnh đang lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ, chỉ cần bọn họ có một chút tiến triển, hần liền sẽ ra tay. Loại cảm giác này rất không tốt!

“Phương Hữu An bởi vì tra án bất lực, bị điều tới Thông Châu làm thái thú, hai năm trước hần lấy lý do tuổi già sức yếu, xin cáo lão hồi hương (từ quan về quê), năm nay đã chết bệnh, Bình Nhiên cũng bị giáng chức, điều đến bộ binh làm trung lang, bởi vì ba năm trở lại đây biểu hiện không tầm thường, năm nay thăng làm binh bộ thị lang. Ngô Quốc Thành quản giáo thủ hạ bất lực, giáng chức làm trung lang, cho tới nay chưa gượng dậy nổi.”

Nghe xong cũng không thấy chỗ nào khả nghi, Cố Vân tiếp tục hỏi: “Bọn họ tình trạng tài chính như thế nào?”

Tình trạng tài chính? Ngoại trừ Trác Tĩnh, những người khác đều là sừng sốt, Trác Tĩnh cười nhẹ: “Ý của nàng là hỏi bọn họ chi phí ăn mặc, nhà, đất cùng tiền đề dành có hay không vượt quá bổng lộc.”

Phục hồi lại tinh thần, Ngao Thiên tiếp tục trả lời: “Sau khi Phương Hữu An chết, Phương gia liền gia cảnh sa sút, hiện nay sinh hoạt so với bình dân tốt hơn chút, về phần Bình Nhiên vẫn đều là thanh liêm trong nhà điều kiện còn không bằng quan viên bình thường. Ngô Quốc Thành suốt ngày say rượu, nợ một đống tiền.”

Kiền Kinh huyết sáo một cái, cười nói: “Ý là nói một người so một người còn muốn nghèo hơn ~”

Cố Vân khẽ thở dài: “Một trăm vạn lượng hoàng kim, chia ra chở bằng xe ngựa, ít nhất cần bảy tám xe, thời gian sự tình xảy ra, đã phái người lập tức truy bắt cư nhiên không có phát hiện, này cũng quá kỳ quái!” Sự tình mới qua ba năm, người có thể làm chủ cái này án tử nhất định không ngu ngốc, tận lực ẩn dấu tiền tài của bản thân cũng không phải không có khả năng, thế nhưng như thế một khoản lớn hoàng kim, tổng muốn có một hướng chảy đi, không có khả năng vô duyên vô cớ biến mất!

Đan Ngự Lam thủy chung trầm mặc, nghe bọn họ giảng giải phân tích. Lúc trước hoàng kim án náo rất lớn, hần một mực ở các nơi điều tra án oan, đối chuyện này cũng không quá hứng thú, thế nhưng vụ án ba năm trước đây, Ngao Thiên cũng không phải người trong quan phủ cư nhiên chỉ dùng ba ngày cũng đã tra ra tường tận như vậy.

Hiện tại trong nhà lao những người này, nếu như toàn bộ đều là làm quan, vậy thật tốt quá, thế nhưng hần cũng hiểu rõ thuyết phục bọn họ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cố Vân đột nhiên hỏi: “Vị trí cụ thể cái hang động kia có thể tra được sao?”

Ngao Thiên lạnh lùng gật đầu.

“Ngày mai chúng ta cần phải qua hiện trường hang động tra một chút, có thể có tân phát hiện.” Lần thứ ba nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, Cố Vân giao hoát cười: “Hiện tại trước đi xem cá có mắc câu hay không!”

Có ý gì? Lần này đến phiên Ngao Thiên bọn họ mờ mịt, Kiền Kinh mơ hồ nghĩ đêm nay nhất định có trò hay xem, kêu lên: “Ta cũng đi!”

Trác Tĩnh tà liếc hần, nghiêm túc nói: “Thình chớ quên, người hiện tại là phạm nhân!!”

Ăn no muốn nhìn diễn? Không có cửa đâu!

Cố Vân bật cười, Kiền Kinh thật sự là đánh vào thiết bản (cửa sắt), hần không biết Tĩnh là rất mang thù....

.....

Ban đêm, mọi tiếng đồng đều yên lặng, trước nhà ngói đơn sơ, hai nha dịch thủ ngoài cửa. Một gian ngói vờ, vừa rồi đại nhân mới phái người lục soát qua một lần cũng không có cái gì đáng giá, không hiểu vì sao còn muốn bọn họ canh giữ ở đây! Gác đêm là chuyện nhảm chán nhất, hai người lười nhác dựa vào ván cửa, một người chú ý tình huống xung quanh, một người nhắm mắt dưỡng thần.

Một thân ảnh màu đen chợt lóe qua, nhanh chóng biến mất ở dưới ánh trăng loang lổ trong bóng cây, thân hình nhanh đến làm cho người ta cho rằng kia mặt hắc thân ảnh chỉ là mình hoa mắt.

Ngân quang xẹt qua bầu trời đêm, chỉ nghe thấy tiếng kêu đau đớn, nha dịch canh giữ kêu lên rồi ngã xuống, nha dịch đang nhắm mắt nghe thấy khác thường, vừa mới mở mắt còn chưa thấy rõ bóng đen trước mắt liền cảm thấy sau gáy đau đớn, trước mắt tối sầm bất tỉnh nhân sự.

Hắc y nhân lưu loát đem ngắt đi hai người kéo vào trong viện, nhẹ nhàng khép cửa lại, rất nhanh nhảy vào trong phòng, bắt đầu tìm kiếm, mỗi một góc cũng không có buông tha, bên trong lục lọi thành một đồng hỗn độn, hắc y nhân tựa hồ không có tìm được thứ hắc muốn, ánh mắt lạnh lẽo, hắc y nhân cư nhiên cầm lấy cái cuốc sắt ở góc tường, bắt đầu đào.

Chỉ chớp lát bụi bay đầy nhà.....

“Hắn không phải muốn hủy tường đi?!” Một đạo giọng nữ dường như nghi hoặc lại dường như trêu chọc nhẹ vang lên.

Một cái khác trong treo giọng nữ cười nhẹ nói :”Rất có thể.”

Buổi tối trong phòng không người bỗng nhiên vang lên âm thanh trêu chọc, nghe sao cũng đều có chút quý dị, bóng đen bỗng nhiên xoay người lại, hàn mầu híp lại chăm chú nhìn vào nơi phát ra âm thanh, cái cuốc trong tay bị đặt ở một bên, trường kiếm bên hông đã rút ra khỏi vỏ, ngân bạch hàn quang phá lệ chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hung Thủ Hiện Hình (Hạ)

Vốn đang đen kịt một mảnh trong phòng nhỏ xung quanh đều được ngọn đuốc chiếu sáng, trong phòng tất cả đều không có chỗ nào che giấu. Bốn phía nhà ngôi nhỏ nhỏ, mai phục mười mấy nha dịch, ở giữa đứng một đám người, chính là Đan Ngự Lam cùng Cố Vân bọn họ.

Hắc y nhân ngay từ đầu kinh hoảng qua đi, thấy rõ tình cảnh mình bị bao vây, ngược lại trấn định xuống, một đôi lãnh mầu đề phòng nhìn chăm chăm đoàn người ngoài cửa sổ, trường kiếm nắm chặt trong tay.

“Dương phu nhân, giờ tay chịu trời đi, ngươi đã không có khả năng chạy thoát.” Cố Vân chậm rãi đi lên phía trước, bị Đan Ngự Lam ngăn lại, Cố Vân phát phát tay, về mặt không sao cả thông dong đi vào trong phòng.

Đan Ngự Lam sắc mặt trầm xuống, hắc biết nàng thẩm án rất lợi hại, thế nhưng nếu như nàng bị phạm nhân bắt để uy hiếp, vậy nguy rồi.

Còn muốn tiến lên ngăn cản, tay áo bỗng nhiên bị kéo, Đan Ngự Lam quay đầu lại liền thấy Trác Tĩnh đối hắc lắc đầu ý bảo hắc an tâm một chút chớ nóng nảy, nếu ngay cả nàng cũng bảo hắc không nên lo lắng, có thể Thanh Mạt tự có dự định đi, hướng cung tiễn thủ mai phục xung quanh ra ám hiệu, cung tên lập tức chia vào hắc y nhân trong phòng chỉ cần nàng hơi có chút khác thường lập tức đem nàng bắn thành con nhím.

Cố Vân cứ như vậy tay không tác sát tiến vào trong phòng, bình tĩnh nhìn người trong phòng, hắc y nhân đầu tiên là ngăn ra, một lúc sau thẳng thần lưu loát kéo khăn che mặt xuống, hé ra khuôn mặt như phù dung ở dưới ánh sáng chiếu rọi, càng thêm chút tái nhợt. Đây chủ nhân khuôn mặt chính là cái kia tự xưng yêu quái nhiều bệnh Dương phu nhân !

Lãnh mầu nhìn chăm chăm Cố Vân, Dương thị lạnh giọng hỏi :”Ngươi làm sao biết là ta?”

Không thể không nói, Dương thị hành động đã tính toán rất tốt, trong thường ngày nàng ôn hòa nhu nhược, ai từng nghĩ, tháo xuống hồng trang (nữ trang~ y phục thực nữ) lại cũng như vậy sát khí bức người, so sánh với bộ dáng luống cuống của nàng ta, Cố Vân có vẻ vô cùng thoải mái, cười nói :”Lần thứ hai đi Dương gia, ta liền phát hiện ngươi đang nói dối, về mặt của ngươi nói cho ta biết, ngươi đối Dương Lục vì sao có nhiều tiền như vậy rất rõ ràng, nhưng lại biểu hiện ra vô cùng cảm hận, ta vốn nghĩ ngươi cùng Lý Chí trong lúc đó có gian tình, hợp mưu giết chết Dương Lục giả họa cho Kiền Kinh, thế nhưng lúc ta nhìn thấy Lý Chí liền phủ định cái này suy đoán.”

Bên ngoài cung tiễn thủ cũng có mười mấy người, cũng không phải mỗi người đều là thiện xạ đi, nếu như một hai người bắn sai, nàng liền thành con nhím, trong lòng oán thầm, Cố Vân đem thân thể hướng bên cạnh di chuyển một chút, liền đứng ở bên cạnh tường, mới tiếp tục nói :”Ngày ấy ở trong những người đó, nếu như loại trừ Lý Chí cùng Kiền Kinh, có khả năng nhất chính là ngươi. Thế nhưng ngươi một người “Thiếu nữ” lại như thế nào có khả năng giết người chứ ? Cho nên ta liền hoài nghi ngươi có đồng lõa, này đồng lõa giết chết Dương Lục, ngươi giúp hắc thu đi phi đao, sau đó giấu ở trong nhà Lý Chí, ở lúc hắc bị bắt, các ngươi lo lắng hắc có chứng cứ chứng minh mình không có giết người, cho nên dứt khoát độc chết hắc.”

Dương thị trên mặt hiện lên một tia cực nhanh khinh thường, Cố Vân lại lần nữa khẳng định suy đoán của mình, cười nói :”Này tất cả suy đoán ở buổi chiều ngày hôm nay lúc thấy ngươi lại lần nữa bị phủ định. Bởi vì ta phát hiện, ngươi không cần đồng lõa, bản thân ngươi chính là cao thủ thâm tàng bất lộ.”

Dương thị nhú mi nói :”Lấy cái gì thấy được?” Nàng hôm nay hắc là không có lộ ra cái gì kẻ hở đi?!

Hai tay hoàn trước ngực, Cố Vân nhân nhả cười nói :”Còn nhớ rõ nhà ngươi kia xinh đẹp giàn hoa sao? Giàn hoa có bốn tầng, tầng thứ nhất tám bồn, tầng thứ hai bảy bồn, tầng thứ ba sáu bồn, tầng thứ tư chín bồn. Tổng cộng ba mươi bồn hoa, lúc Thanh Linh đụng vào giàn trồng hoa, ngươi đỡ nàng, sau đó các ngươi vào trong phòng, ta lúc đó liền nghĩ có chỗ nào không đúng, bởi vì lúc này giàn hoa trên tầng thứ tư thiếu một bồn, tầng thứ hai hơn một bồn.”

Nghe xong lời của nàng, Dương thị biến sắc, ngoài cửa Đan Ngự Lam cũng không rõ hỏi: “Này có thể nói lên cái gì?” Chỉ có thể nói rõ Thanh Mạt trí nhớ tốt mà thôi.

“Lúc Thanh Linh đụng vào giàn hoa, tầng thứ tư bồn hoa ở bên ngoài nhất rơi xuống, người là người cực yêu hoa, cho nên người thân thủ tiếp được chậu hoa rơi xuống, lại sợ Thanh Linh đánh ngã hoa của người, cho nên tay kia người đỡ nàng, mà người lo lắng ta nhìn thấy này một màn cho nên lúc người tiếp được bồn hoa liền thuận tiện đặt ở tầng thứ hai cách người gần nhất, đúng hay không?”

Thanh âm trong trẻo mỗi chữ mỗi câu vang lên, Dương thị chỉ cảm thấy tay không chịu nổi chếch run lên, người này rất nhạy cảm, nàng nhớ kỹ, buổi chiều Thanh Mạt hầu như không có liếc mắt xem giàn hoa của nàng, cư nhiên có thể tường tận không có nói sai số bồn mỗi tầng trên giàn hoa, khi nàng đem bồn hoa rơi xuống đặt tốt, nàng rõ ràng thấy Thanh Mạt vừa mới chuyển thân, nàng hẳn là không có thấy động tác của mình mới đúng, thế nhưng nàng lại còn nói không sai chút nào?!

Hồ hấp đã bắt đầu có chút hỗn loạn, Dương thị hít sâu một hơi, làm ra vẻ trấn định nói: “Suy đoán rất đặc sắc, thế nhưng kia tất cả đều là người suy đoán, người có cái gì chứng cứ chứng minh, ta chính là hung thủ? Liền tính ta có võ công, nửa đêm xuất hiện ở trong nhà Lý Chí, là có thể nói rõ ta chính là hung thủ giết chết Dương Lục?”

Nghiêm túc gật đầu, Cố Vân trả lời: “Chỉ những cái này xác thực không thể nói rõ người chính là người giết chết Dương Lục.”

Dương thị vừa âm thầm thở phào một hơi, Cố Vân thanh âm trầm tĩnh lần nữa vang lên: “Thế nhưng người có thể giải thích một chút, người vì sao đêm khuya mặc y phục dạ hành, tay cầm trường kiếm xuất hiện ở trong nhà Lý Chí, người là tìm cái gì, Dương phu nhân? Không đúng, ta hẳn là gọi người — Khúc Tâm.”

Khúc Tâm hai chữ vừa ra khỏi miệng, Dương thị trong mắt tràn đầy kinh ngạc, máu phảng phất ở gò găng này đông lại giống nhau, một lúc sau, nàng bỗng nhiên cười ha hả: “Ta cho rằng mình ấn dấu rất khá, nghĩ không ra đã sớm bị người nhìn thấu.”

Đan Ngự Lam thảm thán, thì ra Thanh Mạt hỏi hẳn muốn tư liệu về Khúc Trạch chính là tra cái này.

Sự tình nói đến chỗ này, mấy người trong viện đại khái cũng có thể đoán được từ đầu đến cuối vụ án, Dạ Mị cùng Ngao Thiên liếc nhìn nhau, đều ở trong mắt đối phương thấy được tia thương thức đối với nữ tử bình tĩnh kia, sức quan sát cùng khả năng suy luận cực mạnh của nàng là bọn họ chưa từng gặp qua.

Trong phòng, Cố Vân phát hiện Khúc Tâm tay cầm kiếm đã không còn nắm chặt mới lại tiến lên một bước, thế nhưng không dám xem thường, tiếp tục cùng nàng nói: “Kỳ thực lúc ta biết người có võ công, ta liền đoán được hung thủ là người, thế nhưng ta thủy chung không tìm được động cơ của người là gì, nếu như người là vì tiền tài của Dương Lục, hẳn đã chết, người hà tất làm nhiều chuyện như vậy, lại giả họa cho Lý Chí, thẳng đến ta phát hiện Khúc Trạch cư nhiên còn có một muội muội, hơn nữa bởi vì hắn bị phản tư thông với kẻ trộm, trộm quốc khố, cho nên thân là muội muội duy nhất của hắn Khúc Tâm chính là người, vẫn bị phát lệnh truy nã.”

Khúc Tâm tựa hồ không có nhận thấy được Cố Vân đã tới gần, có thể đã phát hiện, nhưng không muốn tổn thương nàng, chờ dài một tiếng, Khúc Tâm gật đầu thừa nhận nói: “Ta là Khúc Tâm.”

Nàng đã ba năm không dùng tên này, từ sau khi ca ca chết, nàng liền vẫn chìm đắm trong thống khổ ở vì hắn báo thù. Nhìn về phía trước cái này nữ tử tựa hồ có thể thấy rõ tất cả, Khúc Tâm rốt cục hít sâu một hơi, lạnh giọng nói: “Người nói không sai, là ta giết chết Dương Lục. Ngay từ đầu, ta hâm hận Kiên Kinh, là bởi vì lúc trước nếu không phải hắn ca ca ta là có thể chạy thoát, cho nên hắn hẳn là cũng nên chịu một lần vào ngục, hơn nữa hắn thân là tiền thương thợ săn, nhất định không hề ít bằng hữu sẽ giúp hắn rửa sạch tội danh, quả nhiên hắn tìm được các người. Đây ở trong dự liệu của ta, thế nhưng người cư nhiên như thế lợi hại, nhưng thật ra ở ngoài dự liệu của ta.”

Quả thế, kỳ thật Cố Vân trong tay xác thực không có chứng cứ chính xác chứng minh nàng giết người, bất quá cũng may công kích phòng tuyến tâm lý chiều này quả nhiên hiệu quả. Khúc Tâm bản thân là một tội phạm bị truy nã, có một ngày thực sự bị bại lộ thân phận, nàng mới có thể nhận tội.

Cố Vân tiếp tục dụ dỗ nàng nói: “Còn có một việc ngoài dự liệu của người chính là Lý Chí chết, người đem phi đao đặt ở trong nhà Lý Chí giả họa hắn giết người là vì khiến hắn cùng đường, muốn chứng minh mình không có động cơ giết người, nhất định phải nói ra vụ án hoàng kim năm đó, như vậy sự tình nhất định sẽ bại lộ đi ra, là có thể chứng minh ca ca người vô tội.”

Khúc Tâm chậm rãi gật đầu, cười khổ nói: “Đúng vậy, ta thật không ngờ Lý Chí cư nhiên đã chết, này nhất định là chủ mưu phía sau làm, người có ý lưu lại manh mối Lý Chí có chứng cứ dẫn ta mắc câu, ta làm nhiều như vậy, để tìm ra chủ mưu phía sau màn, vì ca ca ta báo thù, cho nên cho dù dự cảm đây là cái bẫy, ta cũng không thể không nhảy vào!” Nàng sớm cũng đã không có đường lui, không phải sao?

Đi tới bên cạnh nàng Cố Vân thừa dịp nàng thất thần, bỗng nhiên lách mình về phía trước nắm cổ tay cầm kiếm của nàng, ra tay cực nhanh cực ngoan bắt lấy tay nàng, Khúc Tâm ăn đau, trường kiếm vang lên một tiếng rơi xuống, Khúc Tâm trở tay muốn chế trụ yết hầu Cố Vân, Cố Vân sớm đã có phòng bị, áp dụng chiến thuật áp sát, thân thể cúi xuống, tay phải nắm thắt lưng Khúc Tâm, vai dừng ở bụng nàng, dùng sức, Khúc Tâm bị ném ra ngoài phòng.

Tất cả đều phát sinh rất nhanh, ngoại trừ Trác Tĩnh, ai cũng thật không ngờ như thế nhỏ bé nữ tử cư nhiên đem nhân ném ra ngoài....

Phục hồi lại tinh thần, đã bị bên cạnh nha dịch tiến lên, đem Khúc Tâm áp trên mặt đất.

Khuôn mặt xinh đẹp bởi vì không cam lòng mà vận vẹo, Cố Vân đi tới bên cạnh nàng, bình tĩnh nói: “Muốn giúp Khúc Trạch rửa sạch oan khuất, không nên dùng phương pháp như vậy, người vốn là người bị hại, hiện tại nhưng chính người lại thành kẻ giết người.”

“Hai người bọn họ đáng chết ! Được làm vua thua làm giặc, ta thua, không có gì oán giận, chỉ tiếc không thể tìm ra độc thủ phía sau ! Ta chết không nhắm mắt!” Khúc Tâm cố sức gầy dựa thân thể, dường như không cảm thấy đau giống nhau, gào thét vang vọng trong bầu trời đêm.

Trên người bị trói bởi một vòng lại một vòng dây thừng, kia nhỏ gầy thân ảnh ở giữa một đám nha dịch, có vẻ càng thêm gầy yếu, chờ đợi nàng là hậu quả giết người thì đèn mạng.

Nhớ tới cái kia nữ tử ôn nhu nhất, ở trước hoa cỏ kia phần điềm tĩnh, kể rõ chuyện cũ thì đau khổ, còn có vừa rồi dữ tợn, Trác Tĩnh trong lòng có cảm giác không hiểu sao chua xót, ngẩng đầu nhìn trăng tròn vô cùng sáng, Trác Tĩnh thở dài :”Phía sau mỗi một án mạng đặc biệt đều có một cố sự (chuyện cũ), một đoạn nguyên do, có chút người thậm chí thật đáng thương, tội nghiệp. Ta nghĩ, ta còn là khá thích hợp khám nghiệm tử thi, đối mặt vĩnh viễn là thi thể băng lãnh, chỉ cần như thực chất ghi chép hẳn quá trình tử vong.”

Đi ở phía trước Cố Vân dừng lại cước bộ trầm giọng trả lời :”Nếu như mỗi người đều cho rằng mình là chính nghĩa, có thể dựa theo ý mình đi thương thiên phạt ác , thế giới này sẽ mất đi cái gọi là công lý. Nếu đặt ra quy định, mỗi người nên tuân thủ, trái với sẽ bị nghiêm phạt, mặc kệ hẳn phía sau có bao nhiêu bất đắc dĩ, bao nhiêu đau khổ.”

Bình tĩnh thanh âm nghe lên cũng không lớn, nhưng mỗi chữ mỗi câu đều như thế kiên định, Trác Tĩnh cười khẽ lắc đầu, trả lời :”Người luôn luôn đều như vậy hắc bạch phân minh.”

Cố Vân không có nói gì, hai người sống vai đi ở này dị thế trong đêm trăng, tâm tư khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Bức Hôn (Thượng)

Trác Tĩnh cùng Cố Vân đi ở trên đường phố vắng vẻ, gió đêm mát mẻ khiến người ta rất thoải mái, ánh trăng sáng ngời bao phủ các nàng, xinh đẹp có chút say mê, thật lâu không nói gì, Trác Tĩnh bỗng nhiên thấp giọng nói :”Vân.”

” Hử?” Cố Vân hử nhẹ, đợi nàng nói.

Lại im lặng một lúc, Trác Tĩnh rốt cục khẽ cười nói :”Ta ...chuẩn bị cùng Lâu Tịch Nhan kết hôn.”

“Thực sự?” Cố Vân bước chân dừng lại, sau đó cười nói :”Còn không đến ba tháng, người kết hôn tốc độ thật đúng là rất nhanh.”

Trác Tĩnh nhẹ nhàng mỉm cười, nàng cũng thật không ngờ, sẽ nhanh như vậy, có thể là bởi vì người kia là Lâu Tịch Nhan đi.

Trác Tĩnh giữa đôi lông mày khó có thể che giấu vui mừng nhường Cố Vân sáng tỏ, nàng ấy là thật rơi vào bể tình, Lâu Tịch Nhan tốt cùng Tĩnh cũng rất xứng đôi, thế nhưng lại có một vấn đề, không muốn dập tắt sự vui vẻ của Trác Tĩnh, thế nhưng Cố Vân vẫn phải hỏi :”Có một vấn đề, người có nghĩ tới hay không ? Nếu như ta tìm được rồi bát quái bàn, chúng ta liền có cơ hội trở về, người muốn lưu lại sao? Đến lúc đó có thể lựa chọn hay không , chỉ sợ lại giống như lần trước như vậy mặc danh kỳ diệu đem người mang về đến cuộc sống vốn có của người . Người hiểu rõ rồi chứ?”

Tĩnh bình thường có thể là thói quen công tác, làm cho người ta cảm thấy có chút lạnh, kỳ thật nàng là một người rất trọng tình hơn nữa nhẹ dạ, nếu như nàng cùng Lâu Tịch Nhan yêu nhau kết hôn, sau đó lại bỗng nhiên bị cách xa nhau, chỉ sợ.....

Trác Tĩnh hơi nghiêng đầu, nhìn về khuôn mặt lo lắng của Cố Vân, kiên định trả lời :”Vân, chuyện tương lai, có nhiều lắm không thể xác định , ta không muốn bởi vì này không xác định mà mất đi hiện tại ta có thể nắm chặt hạnh phúc.”

Đúng sao? Mà thôi, nàng này con người tình thương khá thấp, ở trên vấn đề cảm tình, Tĩnh so với nàng muốn dùng cảm thành thực nhiều lắm , nếu Tĩnh đã suy nghĩ cẩn thận, kia nàng có thể làm chỉ có chúc phúc.

Khẽ nắm vai Trác Tĩnh, Cố Vân ôn nhu cười nói :”Tân hôn vui vẻ.”

“Cảm ơn.” Có thể được đến Vân chúc phúc, nàng rất thỏa mãn, Vân là bằng hữu tốt nhất của nàng, nàng hy vọng có thể cùng nàng chia sẻ phần vui sướng này.

Hai người cười nói cùng nhau hướng phương hướng tướng phủ đi đến, đã thấy trên đường phố vắng lặng đứng một thân ảnh cao lớn,Cố Vân đề phòng nhìn chằm chằm phía trước, Trác Tĩnh hí mắt nhìn, người nọ là....

“Mặc Bạch?” Hẳn thế nào sẽ ở đây?

Mặc Bạch đến trước mặt nàng, như trước là khuôn mặt lạnh lùng, chỉ có thanh âm có chút vội vàng :”Chủ tử lại phát bệnh .”

Nghĩ đến Lâu Tịch Nhan phát bệnh thì thở gấp cùng khuôn mặt tái nhợt, Trác Tĩnh trong lòng hoảng hốt, quay sang Cố Vân nói :”Ta đi trước.”

“Được.”

Nhìn bóng lưng vội vã của Trác Tĩnh, Cố Vân thở than Tình lần này chỉ sợ là hăm sâu vào

Cũng may cách tường phủ cũng không xa, một đường chạy nhanh, một lúc sau Trác Tĩnh đi tới Lâu Tịch Nhan Lâm Nguyệt Lâu, trước tiểu viện đứng một đám người, lần này có thể là bởi vì Lâu Mục Hải đã ở, Lâu Tịch Vũ cùng Tiết Nhân Tâm mới không có lại ầm ĩ .

Chạy thẳng vào Lâm nguyệt lâu Trác Tĩnh trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, Tiết Nhân Tâm hài lòng thấy trong mắt Lâu Mục Hải thật sâu hiện lên chán ghét, trong lòng âm thầm vui vẻ, lúc này Trác Tĩnh đang muốn bước qua nàng tiến vào trong phòng, Tiết Nhân Tâm vươn tay, ngăn cản lối đi của nàng kêu lên :”Ngự y đang ở bên trong trị liệu, người ít thêm phiền.”

Một lòng nghĩ đến Lâu Tịch Nhan bên trong, Trác Tĩnh không có tâm tình để ý tới nữ nhân thích gây chuyện thị phi(gây rắc rối), lạnh giọng nói :”Buông tay, ta hiện tại không có thời gian cùng người nói lời vô ích.”

Mím môi, Tiết Nhân Tâm về mặt ủy khuất nhìn về phía Lâu Mục Hải nói :”Lão gia, người xem nàng, quả thực là không có giáo dưỡng!” Nàng tuyệt đối không thể để cái này đã nữ nhân ngồi trên vị trí chính thể, nếu không nàng về sau còn có thể có ngày lành sao!

Hiện tại cũng không phải thời gian thảo luận giáo dưỡng, Trác Tĩnh đánh rơi tay nàng ta, thẳng tắp hướng vào trong phòng, Tiết Nhân Tâm còn muốn kêu gào, Mặc Bạch cao to thân ảnh đã che ở trước người nàng.

“Nhị phu nhân, nàng có thể trị chủ tử bệnh.” Thanh âm lạnh lùng , hần màu lam, làm cho Tiết Nhân Tâm bất giác sợ hãi, lùi lại bên cạnh Lâu Mục Hải.

Lâu Mục Hải nhìn chằm chằm bóng lưng mảnh khảnh phía trước, nữ tử này rốt cuộc có cái gì đặc biệt, cư nhiên để Mặc Bạch đối nàng cũng cung kính như vậy?

Trác Tĩnh nhẹ mở cửa, đi vào bên trong, sợ quấy rối ngự y chữa bệnh nàng chỉ đứng ở ngoài bình phong quan sát tình huống của Lâu Tịch Nhan.

Hắn nửa dựa vào mép giường, hai mắt hép lại, chỉ mặc một kiện áo mỏng, trước ngực cùng sau lưng đều bị mồ hôi làm ướt nhẹp, trước ngực phập phồng không ổn định, hơi thở như trước hỗn loạn.

Ngự y đang ở thu thập dụng cụ, hắn là vừa vì hần trị liệu xong, Trác Tĩnh chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng ngồi ở mép giường, cũng không dám quấy rầy hắn.

Lúc này Lâu Tịch Nhan chậm rãi mở mắt, thấy rõ bên giường nữ tử sắc mặt ngưng trọng, Lâu Tịch Nhan vươn tay nắm lấy tay nàng.

Lòng bàn tay đều là mồ hôi ẩm ướt, đầu ngón tay cũng lạnh lẽo không có độ ấm, hai tay gắt gao đem mười ngón thon dài nắm ở trong lòng bàn tay, Trác Tĩnh nhìn nam tử trước mắt bị bệnh hành hạ đến tái nhợt tiêu tụy , ở sâu trong lòng truyền đến từng đợt xa lạ đau đớn.

“Hạ quan đi trước, Lâu tướng ngài ít nói chuyện, cố gắng nghỉ ngơi.” Ngự y nhìn thoáng qua trước giường hai người mười ngón tay giao nhau, thức thời lui ra ngoài.

Trác Tĩnh lo lắng cùng đau lòng nắm chặt tay, truyền đến trong lòng Lâu Tịch Nhan, nhẹ nhàng vuốt ve tay nàng, Lâu Tịch Nhan hít sâu một hơi, mới khó khăn mở miệng :”Ta..không có việc gì.”

Dưới ánh nến, hần mắt ôn nhu như nước, khuôn mặt lại tái nhợt như tờ giấy, thu lại trong mắt hoảng hốt, lúc này nàng không cần Lâu Tịch Nhan tới an ủi nàng.

Như trước nắm chặt tay hắn, Trác Tĩnh sắc mặt đã khôi phục như thường, thấp giọng kêu lên :”Mặc Bạch.”

Cửa nhẹ -vang lên một tiếng, Mặc Bạch thân ảnh cao lớn xuất hiện ở trong phòng.

“Cần đem mấy cây bông gòn trong viện chặt đi.” Nàng sớm nên giải quyết này mấy cây bông gòn, thế nhưng gần đây vội vàng xử lý hoàng kim án, là nàng sơ sót, cây bông gòn ở thời kỳ ra hoa chính là bay đầy trời, loại sợi nhỏ này rất dễ dẫn phát hen suyễn, là nàng sơ ý.

Mặc Bạch cũng không có động, mà là nhìn về phía Lâu Tịch Nhan nửa nằm trên giường, Lâu Tịch Nhan trầm ngâm một lúc, mới thấp giọng nói :”Đó là Tây thái hậu ban cho .”

Ban cho thì làm sao? Trác Tĩnh giận, tức giận nói :”Này cây bông gòn mùa hoa sẽ muốn mạng của người.”

Bởi vì tức giận, Trác Tĩnh sắc mặt có chút ửng hồng, đôi mắt xinh đẹp trừng hắn, giữa đôi mắt cũng khó nén tia hoảng sợ, nắm chặt mười ngón tay, lòng bàn tay không ngừng truyền đến tình cảm ấm áp, nàng là vì hắn lo lắng.

Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên cười, giọng điệu mang theo nhàn nhạt sủng nịnh thấp giọng nói :”Nữ chủ nhân đều mở miệng, vậy chặt đi.” Nhiều năm như vậy, nên tới để nó tới đi, thân thể hắn càng ngày càng không chịu nổi bệnh tình mỗi lần phát tác lại nghiêm trọng hơn , hắn cũng không đành lòng, hắn Linh nhi mỗi ngày vì hắn lo lắng, hắn như một bộ đã quá nhiều.

Lâu Tịch Nhan đều nói như vậy, Mặc Bạch xoay người chuẩn bị đi chặt cây, mới bước vài bước, Trác Tĩnh lần nữa kêu lên :”Chờ một chút.”

Mặc Bạch không hiểu nhìn về phía nàng, Lâu Tịch Nhan cũng ôn nhu nhìn nàng, Trác Tĩnh suy nghĩ một chút, mới nói :”Không cần chặt, người đi tìm người đem hoa bông gòn hái hết, sau đó hằng năm hoa nở, liền đem hoa hái xuống là được.”

“Dạ.” Mặc Bạch do dự một chút, cuối cùng vẫn lĩnh mệnh rời đi.

Cái gọi là được phong thưởng, ý nghĩa như thế nào, đối nàng một người hiện đại mà nói, chẳng hề trọng yếu, thế nhưng đối Lâu gia mà nói có thể rất trọng yếu, quan hệ phức tạp trong triều đình, đấu đá lẫn nhau, âm mưu quỷ kế, nàng mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng cũng biết nếu làm sai một bước liền có khả năng vạn kiếp bất phục.

Tức giận qua đi lý trí trở lại, dùng ống tay áo nhẹ nhàng giúp hắn lau mồ hôi trên trán, Trác Tĩnh nhẹ giọng thở dài :”Người giữ lại này hoa, nhất định có của người dụng ý, chỉ là ta không thể nhìn chúng nó uy hiếp đến sinh mệnh của người.”

Lão thiên gia đối hắn không tệ, đem nàng đưa đến bên người hắn, cầm lấy đôi tay bận rộn lần nữa nắm chặt trong lòng bàn tay, Lâu Tịch Nhan vẻ mặt nghiêm túc nói :”Lễ cầu phúc gần bắt đầu rồi, trong khoảng thời gian này ta có chút bận, chờ qua ngày lễ, chúng ta liền thành thân, ta sẽ cho nàng một hôn lễ long trọng.”

Trác Tĩnh cười nhẹ lắc đầu, trả lời :”Long trọng hay không ta không sao cả, người nhớ rõ hứa hẹn của mình là được.”

Mười ngón nắm chặt, đầu ngón tay giao triền, Lâu Tịch Nhan trầm giọng nói :”Ta nguyện cùng nàng, nhất sinh nhất thế nhất song nhân*” (* một đời một thế một đôi người)

Tiếng nói mát lạnh như đàn cổ vang lên hứa hẹn, là nàng nghe qua lời thề đẹp nhất, phượng mẫu ẩn chứa thâm tình đủ để bất cứ nữ nhân nào cũng chìm đắm vào. Trái tim nàng lại nhảy lên, cánh môi tuy không thùy nhuận nhưng gần ngay trước mắt, lần nữa hấp dẫn Trác Tĩnh tiến lên.

“Mặc dù... Ta rất muốn, thế nhưng ta hiện tại cái dạng này, phỏng chừng không thể cùng nàng... lãng mạn.” Mỹ nhân hiến hôn, Lâu Tịch Nhan mừng rỡ hưởng thụ, chỉ là nàng mới tới gần, mùi thơm tươi mát khiến hắn hô hấp vốn hỗn loạn càng phát ra khàn khàn, nhất là nàng thân thể mềm mại dựa vào trong lòng hắn, trong đầu không ngừng thoáng hiện lên hình ảnh bên cạnh ôn tuyên, thân hình làm cho huyết mạch phun trào... Đây sẽ làm hắn lần nữa hít thở không thông.....

“Người...” Nhìn mình khế dựa vào hắn trong lòng, một bộ dáng muốn hôn, Trác Tĩnh sắc mặt ửng hồng, nhịn không được ở trong lòng mắng chửi, nam sắc quả nhiên là tai họa ! Nghe rõ Lâu Tịch Nhan ngắt quãng nói, Trác Tĩnh nhất thời liền dờ khóc dờ cười..Hắn sẽ không cho rằng, lãng mạn ý tứ chính là hôn môi chứ!! Trời ạ...nàng phải như thế nào giải thích cái này mỹ lệ hiểu lắm....Ồ ô ô.....

Ngay khi Trác Tĩnh xấu hổ không thôi, thanh âm âm trầm của Cảnh Táp vang lên ngoài cửa :”Chủ tử.”

Lâu Tịch Nhan tiếc nuối buông ra tay đang ôm vai Trác Tĩnh, lần đầu tiên cảm hận Cảnh Táp không thức thời, suy yếu trả lời :”Vào đi.”

Không có tiến vào bên trong, chỉ ở ngoài bình phong dừng lại bước chân, Cảnh Táp trả lời :”Tây thái hậu ý chỉ, thỉnh người vào cung một chuyến.”

“Trong cung xảy ra chuyện gì?” Lâu Tịch Nhan mày kiếm khẽ nhíu, hiện tại đã là giờ Hợi (21h-23h), vì sao thái hậu còn có thể hạ chỉ triệu kiến, và lại hắn vừa mới phát bệnh nếu như không phải chuyện trọng yếu, Cảnh Táp sẽ không đến làm phiền hắn.

Cách bình phong, Cảnh Táp nhìn thoáng qua Trác Tĩnh ngồi ở mép giường cùng chủ tử mười ngón giao nhau, một lúc sau mới có chút nghi hoặc trả lời :”Triều Vân công chúa...đêm nay treo cổ tự sát.”

“Cái gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Bức Hôn (Trung)

“Cái gì?” Khẽ kêu lên cũng không phải là Lâu Tịch Nhan mà là Trác Tĩnh ngồi một bên, nàng nhớ kỹ vị kia công chúa chỉ cần gặp qua liếc mắt một cái cũng để người ta không thể không nhớ kỹ là một nữ hài xinh đẹp, đoan trang văn tĩnh, vì sao lại tự sát?

Nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, trên mặt hắn cư nhiên không có gì kinh ngạc, thấp giọng hỏi :”Công chúa có gì đáng ngại không?”

“Cung nữ phát hiện sớm, hẳn là không có việc gì, hiện tại ngự y còn đang chữa trị.”

Cũng may người không có việc gì, Trác Tĩnh có thể cảm giác được Lâu Tịch Nhan thở phào nhẹ nhõm, hẳn biết nguyên nhân công chúa tự sát? Theo dõi ánh mắt hắn, Trác Tĩnh hỏi :”Nàng vì sao tự sát?”

Lâu Tịch Nhan nhẹ nhõu mày, lại không biết như thế nào trả lời. Huyền nhi hội tự sát, không cần đoán cũng biết là bởi vì hắn, thế nhưng hắn cũng không nghĩ để Linh nhi hiểu lầm.

Nhớ tới ngày ấy trên đại điện, kia nữ hài ánh mắt nhìn hắn đầy nhu tình, cùng vẻ mặt lúc này của hắn, Trác Tĩnh nghi ngờ hỏi :”Bởi vì ngươi muốn thành hôn mà tân nương không phải nàng?”

Lâu Tịch Nhan như trước không có trả lời, chỉ nhàn nhạt đối Cảnh Táp nói :”Chuẩn bị xe ngựa.”

“Dạ.” Cảnh Táp cúi người đi ra ngoài.

Lâu Tịch Nhan miễn cưỡng chống đỡ thân thể đứng lên, chỉ là động tác đơn giản nhưng hắn cũng đã thở hồng hộc, Trác Tĩnh lấy y phục sạch sẽ bên cạnh đưa cho hắn, lo lắng nói :”Ngươi như vậy còn muốn đi?” Hắn ngay cả bước đi đều có chuyện, như vậy làm sao tiến cung, chính là cái kia công chúa thật sự quan trọng như vậy?!

Ở dưới sự trợ giúp của Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan thay một thân y phục nhẹ nhàng màu thanh lam, nhìn ra trong lòng nàng khó chịu, Lâu Tịch Nhan nhẹ vỗ về gương mặt nàng, cười nói :”Ý chỉ không thể cãi lời. Ta không sao, nàng không cần lo lắng.”

Quên đi, hà tất cùng một tiểu cô nương đòi sống đòi chết tính toán! Nhìn hắn mặc y phục mà bắt đầu thở gấp, Trác Tĩnh nói :”Nếu không ta đưa ngươi đi, ta ở trong xe ngựa chờ ngươi.”

Lâu Tịch Nhan lắc đầu, trả lời :”Nàng ngày hôm nay đã mệt mỏi cả đêm rồi, ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi chờ ta trở lại. Ngoan?” Hắn còn không thể xác định thái hậu lần này muốn làm cái gì, đem nàng ngốc ở bên người, sợ sẽ hại nàng thân trong hiểm cảnh.

Lâu Tịch Nhan ngữ khí mềm nhẹ, ý tứ đã biểu đạt rất rõ ràng, Trác Tĩnh cũng không lại kiên trì:”Được rồi, chính ngươi cẩn thận.”

“Chờ ta.” Khẽ hôn lên trán nàng, Lâu Tịch Nhan khẽ nhu mũi nàng, Trác Tĩnh khẽ run một chút, phục hồi lại tinh thần, Lâu Tịch Nhan đã chậm rãi đi ra bên ngoài.

Trác Tĩnh nhanh chóng theo hắn đi ra ngoài, Lâu Tịch Nhan quần áo chỉnh tề sắc mặt tái nhợt, khó nén một mối đi ra Lãm Nguyệt lâu, Lâu Mục Hải lạnh lùng liếc mắt nhìn Trác Tĩnh phía sau hắn một cái rồi mới hướng hắn hỏi :”Ngươi muốn đi đâu?”

Trác Tĩnh vẻ mặt buồn bực, trừng nàng làm gì, cũng không phải nàng để Tịch Nhan xuất môn ! Không hiểu!

Lâu Tịch Nhan không có lập tức đáp lại Lâu Mục Hải mà là xoay người đối với Trác Tĩnh nói :”Đã khuya, nàng trước đi ngủ đi.”

Ở dưới ánh mắt Lâu Mục Hải càng ngày càng lạnh nhìn chằm chằm, Trác Tĩnh bình tĩnh hướng Lâu Tịch Nhan gật đầu, nàng không sợ nhất chính là đầu mất!

Đi tới bên cạnh Lâu Mục Hải, Lâu Tịch Nhan mới nhàn nhạt trả lời một câu :”Thái hậu ý chỉ, muốn ta vào cung một chuyến.”

Tiết Nhân Tâm không hiểu khẽ hỏi :”Bây giờ vào cung? Đã trễ thế này, xảy ra chuyện gì?” Hơn nửa đêm vào cung làm gì? Điều này làm sao không khiến người ta hiểu kỳ?

Lâu Tịch Nhan không có giải thích, hướng Lâu Mục Hải khẽ gật đầu liền hướng ngoài cửa viện đi.

Lâu Tịch Nhan đi, Trác Tĩnh cũng xoay người hướng cây cầu bên cạnh đi đến, chuẩn bị quay về Trích Tĩnh các chờ tin tức của Lâu Tịch Nhan, bước chân còn chưa kịp đi chuyển, Lâu Mục Hải thanh âm âm trầm như sấm sét vang lên sau lưng :”Ngươi, theo ta đến thư phòng.”

Hắn gọi ai?

Trác Tĩnh mờ mịt quay đầu lại, Lâu Mục Hải đã hướng phương hướng thư phòng đi đến, Tiết Nhân Tâm vẻ mặt có chút há hê tà nghệ liếc nhìn nàng, Lâu Tịch Vũ đi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng, ánh mắt đồng tình, cúi đầu ở bên tai nàng nói :”Đừng sợ, hắn chính là thanh âm lớn một chút mà thôi, có đại ca , ngươi không có việc gì.”

Trác Tĩnh nhẹ nhướng mi, không thấy sợ ngược lại vẻ mặt hứng thú, được rồi Lâu Tịch Nhan không trở về phòng chừng nàng cũng không ngủ được, vậy qua bồi bồi hắn đi.

Trác Tĩnh bước chân chậm rãi đến thư phòng, Lâu Mục Hải đợi một hồi, trên mặt đã biểu hiện không kiên nhẫn.

Nàng mới bước vào thư phòng, Lâu Mục Hải cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi :”Ngươi biết ý tứ ta gọi ngươi tới đi.”

Trác Tĩnh nhún nhún vai, trả lời :”Không biết.” Nàng cũng không phải con giun trong bụng hắn..

Về việc nạm thiếp loại chuyện nhà này, vốn hắn là do nữ nhân cùng nàng nói, Tịch Nhan mẫu thân qua đời sớm, Nhân Tâm tính tình lại như vậy, mặc dù có chút không được tự nhiên, Lâu Mục Hải vẫn là lạnh giọng nói :”Nếu hoàng thượng đem ngươi ban cho Tịch Nhan, ngươi cũng đã là nữ nhân của Tịch Nhan, ở trong này nhất định sẽ có địa vị của ngươi. Bất quá ngươi quan trọng nhất chính là muốn hiểu rõ vị trí của mình. Ngươi hiểu chưa?”

Khá lắm địa vị~~Trác Tĩnh hỏi lại :”Ý của ngài là bảo ta không nên ngăn cản Lâu Tịch Nhan nạp thiếp?”

“Tịch Nhan chính thể, hẳn là nữ nhân cùng hẳn môn đăng hộ đối, có thể trợ giúp hẳn, có ích đối con đường làm quan của hẳn.”

Thì ra là chính nàng không biết lượng sức mình, người ta ý tứ không phải là chuyện nàng không cho phép nạp thiếp, mà là nàng ngay cả tư cách làm chính thể cũng không có! Trác Tĩnh hừ lạnh :”Cho nên đâu?”

Hắn đã nói rõ ràng như vậy, đối với Trác Tĩnh lại cũng không coi trọng, Lâu Mục Hải càng phát ra tức giận.

Hắn không nói? Như vậy để nàng nói được rồi, Trác Tĩnh hai tay hoàn ngực, cười lạnh nói :”Cho nên ta hẳn là khuyên nhủ Lâu Tịch Nhan thú một nữ nhân đối con đường làm quan của hẳn có ích tới biểu hiện ta rộng lượng cùng hiền thực?”

Không biết có phải do thói quen kiêu ngạo căn bản không thêm để ý Trác Tĩnh là nghĩ như thế nào, nghe xong lời của nàng, Lâu Mục Hải lại còn nói :”Người hiểu rõ là tốt, Tịch Nhan thích người người rất rõ ràng, cho dù hẳn cưới chính thể, người cũng không cần lo lắng thất sủng. Đối với Lâu Tịch Nhan cùng Lâu thị gia tộc mà nói, tướng phủ cần một chính thể có thân phận hiển hách.”

Nàng còn tưởng rằng vị này phụ thân là đơn thuần nghĩ nàng không xứng với con hẳn chứ, thì ra là nàng không xứng chính là Lâu gia, tức giận phản cười, Trác Tĩnh khinh thường trả lời :”Nếu như một người nam nhân muốn dựa vào đám hỏi chính trị để đạt được mục đích thăng quan tiến chức, loại này nam nhân đưa cho ta ta cũng không muốn, ta không biết ở trong lòng ngài, Lâu Tịch Nhan là cái gì, có thể chỉ là lợi ích trước mắt các người, quân cờ giúp các người mở rộng thế lực, nhưng ở trong lòng ta, hẳn là một người, một người nam nhân ta yêu .”

Thì ra nói yêu, tựa hồ cũng không phải rất khó, Trác Tĩnh không nghĩ tới mình sẽ thốt ra, tâm tình tốt, tự động quên Lâu Mục Hải khuôn mặt vô cùng tức giận, Trác Tĩnh cười nói :”Ta nghĩ ngài đại khái nghĩ sai rồi, hiền lương thực đức chính là phẩm chất thiếu khuyết nhất của ta. Nam nhân của ta chỉ có thể có ta một người thể tử. Đừng nói nạp thiếp, chính là thỉnh thoảng đầu hôn* đều không được.” (*vụng trộm, lén lút quan hệ mờ ám)

“Làm càn ! Nữ nhân ghen tị không xứng làm thể tử người, người nếu là khăng khăng một mực cuối cùng sẽ bị đuổi khỏi tướng phủ.”Cái này nữ nhân quả nhiên là bị Lâu Tịch Nhan sủng đến vô pháp vô thiên !!

“Cái này ngài không cần lo lắng cho ta. Nếu như Lâu Tịch Nhan có nữ nhân khác, không cần người đuổi, ta chính mình sẽ đi.” Lại nói nữa người ta có thể chảy máu não đi, nhún nhún vai, Trác Tĩnh cười nói:”Ta nghĩ chúng ta không còn gì cần bàn nữa, thời gian không còn sớm, ngài sớm nghỉ ngơi!” Nên có giáo đường cùng lễ phép nàng vẫn phải có.

Nói xong Trác Tĩnh thân nhiên xoay người đi ra thư phòng.

“Người sẽ hại hẳn.”

Phía sau thanh âm trầm thấp như tựa như thở dài lại tựa như cảnh cáo vang lên khiến Trác Tĩnh thân mình cứng đờ, bất quả chỉ là trong chớp lát, không có quay đầu lại, Trác Tĩnh như trước kiên định bước đi.

.....

Đã giờ tỵ (23h-1h sáng), ngoài Tây Hà cung đèn đuốc sáng trưng, thái giám cung nữ quỳ một đoàn, nhưng lại yên tĩnh khiến người ta ngạt thở. Bầu không khí ngưng trọng không cần đi vào cũng đã có thể thật sâu cảm nhận được.

Lâu Tịch Nhan mới bước vào trong điện, liền thấy Tật Thái Hậu Dương Chi Lan cùng hoàng thượng ngồi ở trước điện, Yến Hoàng Thiêm sắc mặt âm u, khó phân biệt vui buồn, thái hậu còn là vẻ mặt lo lắng, không ngừng hướng ngoài điện nhìn xung quay, nhìn thấy Lâu Tịch Nhan đi vào, Dương Chi Lan âm thầm thở phào một hơi.

Đi tới giữa điện, Lâu Tịch Nhan quỳ một gối, thỉnh an nói :”Thần Lâu Tịch Nhan tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. Thái hậu vạn phúc kim an.”

“Bình thân .” Thấy rõ khuôn mặt tái nhợt không có huyết sắc của Lâu Tịch Nhan, Yến Hoàng Thiêm nhíu mày :”Ban thường tọa. Sắc mặt người sao lại kém như vậy?”

Âm thầm điều hòa hơi thở, Lâu Tịch Nhan mới nhàn nhạt trả lời :”Đa tạ hoàng thượng quan tâm, thần không có việc gì. Không biết đêm khuya triệu thần vào cung là vì chuyện gì?”

Yến Hoàng Thiêm không nói gì , Tây thái hậu thở dài một tiếng, nói :”Tịch Nhan a, đã trẻ thế này gọi người tới, ai gia cũng là bất đắc dĩ.”

“Thái hậu quá lời .” Nàng đem cả hoàng thượng mời tới, chỉ sợ đêm nay không đạt được mục đích nàng sẽ không bỏ qua đi.

“Huyền nhi hài tử này chính là đã chết tâm! Nàng từ nhỏ liền thích người, người là biết đến, hiện tại người muốn thành thân, nàng thế nào chịu được.”

Lâu Tịch Nhan hỏi :”Công chúa thân thể có khỏe không?” Hẳn có thể nói là nhìn Yến Như Huyền lớn lên, nếu như nàng có cái gì bất trắc, hẳn cũng sẽ không đành lòng.

Hắn hỏi hỏi như vậy, chính là nói hẳn hẳn đã biết chuyện Huyền nhi tự sát, Tây thái hậu vẻ mặt buồn rầu, khuôn mặt thường ngày được bảo dưỡng coi như thỏa đáng lúc này tràn đầy mệt mỏi, không hề cổ kị, Dương Chi Lan nói :”Cuối cùng cũng đã tỉnh lại, ai gia lo lắng, kia hài tử vẫn luôn luân quần trong

lòng làm chuyện điên rồ. Hôm nay mời tới chính là muốn cùng người thương lượng, Huyền nhi đối với người tình cảm sâu đậm, người thấy thế nào?”

Huyền nhi là nữ nhi duy nhất của nàng, chỉ cần nàng muốn gì đó, nàng nhất định hội giúp nàng hoàn thành!!

Lâu Tịch Nhan im lặng không lên tiếng, Yến Hoàng Thiêm mặt lạnh không nói, trong đại điện yên tĩnh thật lâu, Tây thái hậu rốt cục nói ra mục đích đêm nay:”Ai gia hôm nay liền đem nàng gả cho người, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bức Hôn

“Ai gia hôm nay liền đem nàng gả cho người, thế nào?”

Mặc dù là câu hỏi, nhưng là bộ dạng Tây thái hậu không giống như là đang hỏi ý kiến hần, tứ hôn, đây mới là mục đích chủ yếu đêm nay triệu hần vào cung đi.

Trong lòng sớm có dự liệu, Lâu Tịch Nhan cũng không kinh ngạc, chỉ là từ ghế ngồi đứng dậy, đi tới giữa điện, ôm quyền cúi người, nhân nhạ trả lời:”Tạ ơn ý tốt của thái hậu, thần đã có thể từ, không dám ủy khuất công chúa.”

Thái hậu sớm đoán được hần sẽ nói như vậy, dương lên vẻ mặt từ ái tươi cười khuyên nhủ:”Người yên tâm, ai gia cũng không phải người không hiểu lý lẽ, hài tử Thanh Linh kia, ai gia cũng thích, lễ cầu phúc lập tức sẽ đến, lễ mừng qua đi, trước làm hôn sự của người và Huyền nhi, chờ sau khi các người thành hôn, lại nạp Linh nhi vào phủ, mặc dù có chút ủy khuất nàng, bất quá Huyền nhi thái độ làm người người cũng biết, nhất định sẽ không làm khó nàng.” Theo tính tình của Lâu Tịch Nhan, hần sẽ không lại nạp thiếp, nhất thế nhất thiếp, Huyền nhi cũng không đến mức quá ủy khuất.

“Khởi bẩm thái hậu, việc thần cùng Thanh Linh thành thân từ lâu đã báo với trưởng bối trong nhà, ở trên cung yến, cũng báo cho các quần thần, nàng đã là thần thê từ, thần làm sao lại có thể thú người khác?” Ở trên chuyện này, hần nhất định sẽ kiên trì.

Tây thái hậu ngẩn ra, buồn cười trả lời:”Các người chưa chính thức thành thân, tự nhiên không coi là phu thê, làm sao gọi là lại thú nữa? Người thân là thừa tướng của một quốc gia, cưới vợ chuyện như vậy làm sao có thể qua loa quyết định?! Thanh Linh cũng không phải không tốt chỉ là nàng là một nữ tử ngoại quốc, làm sao xứng làm chính thê của người?!”

Đứng lâu lắm, Lâu Tịch Nhan khí tức có chút bất ổn, bình ổn thật lâu, Lâu Tịch Nhan mới lớn giọng nói:”Thái hậu lời ấy sai rồi, hoàng thượng đem nàng ban cho vi thần, nàng cũng đã không hề là nữ tử Hạo Nguyệt, mà là nữ nhân của thần, thần cùng nàng đã có phu thê chi thực*, đồng thời thân lập thệ hứa hẹn thú nàng làm chính thê, Lúc này hôn, thật sự là không hợp thái độ làm người của vi thần, nếu như thần thật là người đứng núi này trông núi nọ, lạt lọng, thái hậu cũng lo lắng đem công chúa giao cho thần đi.” (*phu thê chi thực :những việc làm của vợ chồng ~ ám chỉ ngủ cùng nhau)

Lâu Tịch Nhan cùng Huyền nhi ở trong mắt ai cũng là một đôi, đây là chuyện trong triều người người đều biết đến, hoàng thượng ban thưởng một nữ nhân cho hần, không gì đáng trách,nam nhân tới loại địa vị này người nào không có ba vợ bốn nàng hầu, nàng lười quản, chỉ là không ngờ tới, luôn luôn ôn hòa Lâu Tịch Nhan cư nhiên sẽ tìm cơ phản đối việc hôn nhân này!! Thảo nào Huyền nhi sẽ chịu không nổi tự sát!

Lâu Tịch Nhan xem ra đã bị Thanh Linh mê đến đánh mất thần hồn rồi, không cho hần lấy nàng ta là không thể, nàng hiện tại cũng không muốn cùng hần trở mặt, Tây thái hậu sắc mặt khê biến, đề xuống lửa giận trong lòng, lạnh giọng nói:”Được rồi, Lâu tướng như vậy kiên trì tín nghĩa (chữ tín~ hứa hẹn), ai gia cũng thập phần thương thức thái độ làm người của người, sẽ không làm khó người, Huyền nhi cùng nàng cùng nhau vào cửa, danh phận là bình thê *, chẳng phân biệt lớn nhỏ, như vậy hần là không ủy khuất nàng cũng không vi phạm hứa hẹn của Lâu tướng đi?!” (* bình thê : không phân biệt cao thấp, địa vị ngang hàng)

Một nữ tử tiểu quốc có thể cùng công chúa không phân biệt lớn nhỏ, nàng đã xem như là lớn nhất nhượng bộ, nếu như Lâu Tịch Nhan còn không đồng ý, vậy không thể trách nàng!

Từ “Tịch Nhan” đến “Người” lại đến ” Lâu tướng” Tây thái hậu kiên trì coi như dùng gần hết, mà Lâu Tịch Nhan bệnh tình cũng càng phát ra trầm trọng, âm thầm điều tức thật lâu, Lâu Tịch Nhan vẫn là nói không ra lời.

“Lâu tướng không nói lời nào, ai gia coi như người đồng ý?” Biết rõ Lâu Tịch Nhan muốn phản bác, Tây thái hậu vẫn là khư khư cố chấp, nàng đã mất đi một nữ tử, không thể lại mất thêm một nữ nhi, tuyệt đối không thể !

Vì thờ gấp, Lâu Tịch Nhan có thể cảm giác ngực đau đớn, không có tâm tư lại vòng vo tiếp, Lâu Tịch Nhan nói thẳng:”Thần cùng công chúa từ trước đến nay chỉ có quân thần chi lễ, cũng không có tình yêu nam nữ, chỉ sợ không thể chiếu cố tốt công chúa,làm lỡ chung thân hạnh phúc của công chúa, ý tốt của thái hậu, thần thật sự không dám nhận.”

“Người—” Hần cư nhiên thẳng thắn cự tuyệt hôn sự này, Tây thái hậu khê cắn răng, đang muốn tức giận, Yến Hoàng Thiêm vẫn lạnh mặt ngồi một bên không nói gì bỗng nhiên mở miệng:”Huyền nhi thân thể còn không có phục hồi tốt, về chuyện hôn sự nói sau đi, không còn sớm người về trước nghỉ ngơi đi.”

Tịch Nhan rất không thích hợp, nếu là bình thường hẳn ứng đối với chuyện như vậy hẳn là thành thạo mới đúng, ngày hôm nay lại có chút xúc động vội vàng, hẳn trán phủ một lớp mồ hôi, tiếng nói quá trầm, đều tiết lộ hẳn đang chịu đựng đau đớn, bệnh hẳn sẽ không lại tái phát đi!

Hoàng thượng quả nhiên vẫn là đứng ở bên Lâu Tịch Nhan, Huyền nhi thế nhưng là thân muội muội hẳn! Mắt thấy Lâu Tịch Nhan xoay người muốn đi, Tây thái hậu ánh mắt tối sầm lại, bỗng nhiên nói :“Hoàng thượng, trong cung nhiều người nhiều miệng, sự việc lần này, còn không biết sẽ bị nói thành cái dạng gì, Huyền nhi hài tử này lại quá mức miễn cưỡng, trong cung thực sự không thích hợp cho Huyền nhi dưỡng bệnh, theo ai gia thấy quý phủ Lâu tướng thanh u lịch sự tao nhã, rất thích hợp dưỡng bệnh, không bằng để Huyền nhi đến trong phủ Lâu tướng dưỡng bệnh đi.”

Sau khi nghe xong, Lâu Tịch Nhan chân nhấc lên trong phút chốc có chút cứng đờ, vội nói :“Thần cho rằng không thích hợp.”

Tây thái hậu khuôn mặt luôn luôn hiền lành, đã trở nên lạnh lùng hừ nhẹ nói :“Thế nào, Huyền nhi là công chúa của một nước, đến nơi quý phủ tình dưỡng sẽ không cũng không xứng đi!”

“Thần không dám. Chỉ là như thế này sẽ tổn hại danh dự của công chúa, Lâu gia còn có một biệt viện rất thích hợp tĩnh dưỡng, công chúa có thể đi đến đó.” Nếu là để công chúa đến trong phủ tĩnh dưỡng, không nói đến hẳn không thể hưởng Linh nhi ăn nói, chỉ sợ đến lúc đó Tây thái hậu ngược lại nói công chúa ở trong phủ thời gian lâu tổn hại danh tiết , ép buộc hẳn phụ trách, khi đó sẽ không biết làm sao để từ chối!!

Hắn càng không cho Huyền nhi qua, nàng lại càng muốn để nàng qua, tốt nhất là gạo nấu thành cơm!! Tây thái hậu trong lòng cười lạnh, trên mặt cũng không lạnh lùng như vừa rồi , cười nhẹ nói :“Việc này Tịch Nhan liền không cần lo lắng, tướng phủ cũng không phải chỉ có Lâu tướng một người ở lại, Tịch Vũ cùng Huyền nhi tuổi tương đương, để Huyền nhi có một người bạn cũng tốt, và lại người nói cùng công chúa không có tình cảm nam nữ, vậy thừa dịp này hảo hảo bồi dưỡng , nếu vẫn không thể cho các người tâm tâm tương tích (lòng hướng về nhau ~ yêu nhau), ai gia cũng sẽ không lại miễn cưỡng người.”

Nói xong, Tây thái hậu có ý nhìn về Yên Hoàng Thiêm , hỏi :“Hoàng thượng nghĩ như thế nào?”

Yên Hoàng Thiêm suy tư một lúc, cuối cùng vẫn không nhìn ánh mắt lãnh liệt của Lâu Tịch Nhan, trầm giọng nói :“Trẫm phê chuẩn.”

Tịch Nhan là bằng hữu tốt nhất của hắn, thần tử tốt nhất, cũng là đối thủ tốt nhất. Hắn cũng không có quên lúc nhỏ sau khi mẫu thân Tịch Nhan qua đời, Tịch Nhan đã từng cùng hắn nói qua, hắn đáp ứng mẫu thân hắn, chỉ cùng nữ tử mình yêu thành thân, suốt đời chỉ có một thê tử. Hắn vẫn cho là Tịch Nhan chỉ tùy tiện nói mà thôi, hôm nay xem ra tựa hồ cũng không phải. Hắn còn muốn nhìn một chút, ở trên chuyện này, hẳn rốt cuộc có thể kiên trì bao lâu !

Huyền nhi là muội muội hắn vẫn thương yêu, vừa rồi nhìn nàng về mặt tái nhợt nằm ở trên giường , hẳn cũng rất đau lòng, hắn vẫn mong Tịch Nhan có thể thích Huyền nhi, trở thành hẳn em rể, chỉ là lấy hiểu biết của hắn với Tịch Nhan, chỉ sợ là khó khăn.

Tây thái hậu tâm trạng vui vẻ, nói :“Sáng sớm ngày mai, ai gia tự mình đưa công chúa vào tướng phủ, sắc trời cũng đã muộn, Lâu tướng trở về nghỉ ngơi đi.” Nàng liền không tin nữ nhi của nàng sẽ kém cái kia dung mạo bị hủy nữ tử, cho dù nàng thực sự so ra kém, nàng cũng sẽ để nàng như nguyện.

“Thần xin cáo lui.” Tất cả đã thành kết cục đã định , Lâu Tịch Nhan biết mình đã không thể nào phản đối. Lạnh lùng lưu lại một câu, bóng lưng gầy yếu của Lâu Tịch Nhan nhanh chóng biến mất ở trước mắt bọn họ.

Yên Hoàng Thiêm trong mắt xẹt qua một tia sáng, Tịch Nhan tức giận Thật thú vị.

Tối nay ánh trăng tựa hồ không quá sáng, hồ nước nhìn qua đen ngòm, đã không có trong veo xanh thắm như ban ngày, như vậy mệnh mông ngược lại làm cho người ta nhìn thấy có chút sợ hãi. Khu vực trước Lâm Nguyệt lâu, lá sen đã rất rậm rạp, hoa sen vẫn chỉ là nụ hoa nho nhỏ, ban đêm nhìn không thấy bộ dạng xinh đẹp của chúng, chỉ nghe đến gió thổi qua vang lên tiếng lay động xào xạc.

Gió đêm khẽ thổi, lá sen xinh đẹp, Trác Tĩnh ghé vào trên bàn đá, có chút mùi thơm, đầu óc còn rất thanh tỉnh, con mắt nhưng không muốn mở.

Bên tai vẫn vang vọng câu nói của Lâu Mục Hải ——Người sẽ hại hắn.

Nàng có lẽ thật sự hại hắn sao. Thế nhưng muốn hỏi nàng, có thể buông tay hay không, nàng có thể không chút do dự trả lời –NO!

Nàng khinh bỉ tất cả các hành vi không cố gắng mà lại bỏ đi.

“Ta không phải nói nàng ngu trước sao?”

Chìm trong suy nghĩ của mình, thanh âm mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng sùng nịnh nhẹ nhàng vang lên, Trác Tĩnh phút chốc mở mắt, liền thấy Lâu Tịch Nhan đứng ở bên người, tay tự nhiên lướt qua làn tóc nàng đặt ở đầu ngón tay thương thức, hình như hẳn hiện tại vô cùng thích làm như vậy, chỉ cần lúc bọn họ ở cùng nhau một chỗ hẳn liền nhất định sẽ vuốt ve mái tóc nàng.

Đứng lên, rút sợi tóc về , Trác Tĩnh nắm tay hắn trả lời :“Ta không buồn ngủ, sắc mặt người rất kém, đến trong phòng đi.” Bộ dạng hiện tại này của hắn, uể oải làm cho người ta đau lòng.

Lâu Tịch Nhan để mặc nàng nắm, hai người trở lại nội thất (phòng ngủ).

Đem hắn kéo đến mép giường, đè xuống vai hắn, để hắn ngồi xuống, Trác Tĩnh nhẹ giọng nói :“Người trở về ta liền yên tâm, sớm chút nghỉ ngơi, ngủ

ngon.”

Nói xong nàng xoay người muốn đi, bỗng nhiên bên hông căng thẳng, nàng lại bị Lâu Tịch Nhan ôm vào trong lòng, nàng đứng, Lâu Tịch Nhan ngồi, ở góc độ này nhìn hắn, khuôn mặt càng thêm hoàn mỹ, cũng càng phát ra tuấn lãng, cánh tay thon dài ôm thắt lưng nàng, Trác Tĩnh lại nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập.

“Nàng không muốn biết, thái hậu tuyên ta vào cung nói gì sao?” Khẽ nhếch mắt, chăm chú quan sát ánh mắt nàng. Hắn muốn biết, nàng suy nghĩ thế nào.

Trác Tĩnh thẳng thắn gật đầu, trả lời :”Nghĩ. Thế nhưng trong lòng ta thân thể của người quan trọng hơn.” Hắn không biết mặt mình trắng đến gần như trong suốt sao? Có lẽ nàng nên tìm chút thời gian nghiên cứu trung y, nói không chừng có thể tìm ra phương pháp trị liệu...

Hắn rất thích nàng thẳng thắn cùng chân thật, cho nên hắn không nghĩ lừa dối nàng, Lâu Tịch Nhan suy nghĩ một chút, ngắn gọn nói :”Triều Vân công chúa vì ta mà làm chuyện điên rồ, thái hậu yêu cầu ta thủ công chúa làm vợ.”

Trác Tĩnh nhẹ nhủu mi, này cơ bản là trong dự liệu của nàng.

Trác Tĩnh không nói gì, Lâu Tịch Nhan vội vàng tiếp tục nói :”Ta cự tuyệt.”

Trác Tĩnh chỉ là gật đầu, biểu thị nàng đã biết, Lâu Tịch Nhan không biết là nàng vui hay giận, thế nhưng vẫn là tiếp tục nói :”Thái hậu ý chỉ, để công chúa đến tướng phủ tỉnh dưỡng thân thể, hoàng thượng đã cho phép, cái này ta không có cách nào cự tuyệt.”

Trác Tĩnh lần nữa gật đầu, hỏi :”Nói xong?”

“Ừ.” Lâu Tịch Nhan chậm rãi gật đầu, mặc dù hắn che giấu rất khéo, Trác Tĩnh vẫn nhìn ra hắn có chút khản trương.

Vỗ nhẹ khuôn mặt tuấn mỹ của hắn , Trác Tĩnh như trước là vừa cười vừa nói :”Sớm chút nghỉ ngơi.”

Nàng còn chưa nói xong, cánh tay vòng bên hông lần nữa buộc chặt, Lâu Tịch Nhan khó có được trừng nàng.

Trác Tĩnh buồn cười, thì ra hắn cũng có cái không thể nắm trong tay, lúc tâm hoảng ý loạn a. Đưa tay ôm lấy cổ Lâu Tịch Nhan, đôi mắt sáng chống lại ánh mắt thâm sâu của hắn, Trác Tĩnh thấp giọng nói:”Ta không có tức giận, ta biết người vì tương lai chúng ta đã rất cố gắng, nàng muốn tới để nàng tới. Ta cũng không phải cây tơ hồng , không cần dựa vào cây cao thân to mới có thể sinh sống, cũng không cần trốn ở sau lưng người, để người vì ta che nắng che mưa, ta muốn cùng người đứng chung một chỗ, chàng hiểu rõ ý ta chứ?”

“Linh nhi...” Hắn lựa chọn nói cho nàng, thì có chuẩn bị tiếp nhận bất luận nàng có cái gì phản ứng, tức giận cũng là bình thường. Đêm nay hắn đã rất mệt mỏi, thế nhưng hắn cũng làm tốt chuẩn bị trấn an nàng, mà hắn thật không ngờ, nàng lại trả lời hắn như vậy.

Ta muốn cùng người đứng chung một chỗ.....

Đem đầu khẽ dựa vào trên người nàng, hít vào mùi hương nhàn nhạt trên người nàng, Lâu Tịch Nhan nói không rõ tâm tình lúc này của mình, chỉ là tay càng buộc chặt, đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng, từ từ này, sẽ là người làm bạn cùng hắn đi suốt cuộc đời này, hắn vĩnh viễn cũng không buông tay nàng.

Đầu hắn vừa lúc đặt ở vị trí ngực nàng, Trác Tĩnh có chút không tự nhiên, giãy dụa vài cái, tay hắn càng buộc chặt, khuôn mặt dán tại trước ngực nàng khe khẽ ma sát, Trác Tĩnh trăm năm khó gặp đỏ mặt.

Trong miệng hắn gọi cũng không phải tên của nàng, điều này làm cho nàng có chút khó chịu, nàng không hy vọng , mỗi khi bọn họ thân mật, trong miệng hắn gọi vĩnh viễn là tên một nữ nhân khác! Suy nghĩ một chút , Trác Tĩnh nhẹ giọng nói :”Gọi...Tĩnh đi, nữ danh của ta.”

Lâu Tịch Nhan hơi ngẩng đầu, hỏi :”Trí nhớ của nàng khôi phục ?”

Nguy rồi, thế nào lại quên chuyện mất trí nhớ này chứ, nàng quả nhiên không thích hợp nói dối, lắc đầu, Trác Tĩnh vội vàng nói :”Không có, là Thanh Mạt nói cho ta biết, ta đổi tên Tĩnh này rất quen thuộc, cũng rất thích.”

Lâu Tịch Nhan gật đầu trả lời :”Được, Tĩnh nhi.”

“.....” Trác Tĩnh không nói gì, không có chữ ”nhi” sẽ chết a aaaaa.....

Thông minh không cùng hắn lý luận, Trác Tĩnh lần nữa thử động chạm thân thể, xấu hổ nói :”Đã khuya, thân thể của người vừa mới tốt hơn chút, ngủ đi, ta đi trước.”

Mặt nàng ửng đỏ, bộ dạng nóng lòng chạy trốn, ngược lại khiến Lâu Tịch Nhan tâm tình rất tốt, giữa đôi mắt xẹt qua một tia giao hoạt, lần nữa nhắc đầu lên lại là vẻ mặt đáng thương, Lâu Tịch Nhan thấp giọng nói :”Nàng không sợ ta buổi tối bỗng nhiên phát bệnh?”

Ồ ô hắn sao có thể dùng loại ánh mắt đáng thương hề hề này nhìn nàng, không được, nàng không thể nhẹ dạ, hắn là hồ ly, hít sâu một hơi, Trác Tĩnh chuyển mắt trả lời :”Bên cạnh người có Mặc Bạch.”

“Hắn đêm nay xin nghỉ.” Lâu Tịch Nhan nói xong về mặt thành thật, Trác Tĩnh ánh mắt tròn trĩnh, Mặc Bạch cho tới bây giờ đều cùng hắn như hình với

bóng, hần hiện tại lại đang sinh bệnh, hần ta làm sao có khả năng xin nghỉ ! Lấy cớ này có đủ lạn (rách nát ~ không thực tế) !

Đứng ở ngoài cửa Mặc Bạch đầu đầy hắc tuyến, nghĩ chính mình rất dư thừa, chủ nhân ý tứ của những lời này có phải để hần đêm nay biến mất hay không

Nhìn sắc mặt tái nhợt của hần, tay còn vững vàng đặt ở trên thắt lưng nàng, Trác Tĩnh cười nhẹ : “Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Lưu lại với ta.” Lâu Tịch Nhan gần như là thốt ra, nói xong hần cũng hiểu được chính mình có chút liều lĩnh, đề ra yêu cầu như vậy xác thực có chút quá phận.

Ý tứ những lời này, sẽ không là như nàng nghĩ chứ... Không thể trách nàng, làm nữ tử hiện đại, ý tứ phía sau những lời này không cần nói cũng biết.

Trác Tĩnh kinh ngạc nhìn hần, Lâu Tịch Nhan than nhẹ một tiếng, nói : “Nàng yên tâm, ta chỉ muốn nàng bồi ở bên người ta mà thôi, trước khi thành thân, ta sẽ không đối nàng làm ra chuyện gì quá phận.”

“Ngươi xác định?” Trác Tĩnh nhướn mày.

Lâu Tịch Nhan nghiêm túc trả lời : “Ta cam đoan.” Để biểu thị chính mình thành ý, đồng thời cũng buông lỏng tay ra.

Trác Tĩnh khóc thét, nàng sợ nàng không thể cam đoan a.....

Hít sâu một hơi, Trác Tĩnh cởi giày, trực tiếp bước lên giường, ở một bên nằm xuống, nhìn Lâu Tịch Nhan còn ngồi bên giường, Trác Tĩnh nói : “Ngủ đi.”

Lâu Tịch Nhan rút cục phục hồi lại tinh thần, kinh ngạc nằm xuống, Trác Tĩnh xoay lưng qua, nhỏ giọng nói một câu : “Ngủ ngon.” Liền bình tĩnh nhắm mắt lại.

Tư thế ngủ nằm nghiêng đem nàng vóc người uyển chuyển biểu hiện càng thêm mê người, tóc dài như rong biển mềm mại rối tung ở bên người, hương thơm nhàn nhạt quanh quẩn quanh chóp mũi, Lâu Tịch Nhan chỉ nghe thấy thanh âm khàn khàn của chính mình đáp lại : “Ngủngon...”

Này ...thật sự là tự làm bậy...hần đêm nay còn có thể ngủ sao?

.....

Đại lao hình bộ.

Trong nhà lao tối tăm, chỉ có mấy cây đuốc chiếu sáng, dưới tia sáng hai nữ tử một ngồi một đứng, lạnh lùng nhìn đối phương.

“Ngươi có cái gì muốn cùng ta nói?” Cố Vân nhìn trong nhà giam vẻ mặt bình tĩnh nữ tử. Nàng ở trong lúc hai người giao thủ ở bên tai mình thấp giọng nói một câu : “Ta có lời muốn nói với một mình ngươi.” Cho nên nàng tới.

Khúc Tâm dựa lưng vào thạch bích, hừ nhẹ nói : “Ngươi yên tâm, ta không phải muốn ngươi cầu tình cho ta. Ta đã làm cái gì chính mình rõ ràng, giết người thì đền mạng, không có gì oán giận, thế nhưng ta không cam lòng, ca ca ta là bị oan uổng, ta nghĩ thỉnh cầu các ngươi, giúp ta tìm ra hung thủ thực sự phía sau màn.”

“Ngươi có thể yên tâm, chuyện này đã chết nhiều người như vậy, ta nhất định sẽ không để kẻ đứng sau nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.” Mặc dù cái này án tử hung thủ giết người đã tìm được, thế nhưng nàng cũng sẽ không đình chỉ điều tra.

Nhìn chằm chằm ánh mắt kiên định của Cố Vân một hồi lâu, Khúc Tâm từ trong trang phục màu đen lấy ra một tờ giấy đưa cho Cố Vân.

Cố Vân nhận lấy hỏi : “Đây là cái gì?”

Hai tay hoàn ngực, Khúc Tâm giải thích nói : “Ta bất cứ lúc nào cũng có thể giết Dương Lục, thế nhưng lựa chọn gả cho hần chính là muốn tìm kẻ đứng sau, thế nhưng những năm gần đây, ngoại trừ Lý Chí, hần không có cùng bất kỳ người khả nghi nào tiếp xúc, mà bảo bối quý nhất của hần chính là trang giấy này.”

Cố Vân mở ra nhìn, trên mặt tràn đầy chữ, thế nhưng toàn bộ đều là : “Ta tá hữu hữu *, tiền tiền hậu hậu.” vài từ ngược lại lặp đi lặp lại, hoàn toàn nhìn không ra là có ý gì, chẳng lẽ là cùng mặt mã như nhau, chính là căn kết hợp tỷ như ngũ hành bát quái, phương pháp nào đó mới có thể còi ra?!

“Một năm trước ta phát hiện trang giấy này, thế nhưng suy nghĩ một năm vẫn không thể hiểu rõ ý nghĩa của nó. Ta nghĩ, ngươi có thể hiểu.” Nàng nghiên cứu lâu như vậy cũng không có hữu dụng, nàng chỉ có thể đem hy vọng ký thác trên người nữ tử thông minh mà nhạy cảm ở trước mắt này.

(*tả = trái or phía đông, hữu = phải or phía tây, ta không rõ chỉ thế nào nên để thế vậy!!)

Cố Vân nhìn không hiểu ra sao, nàng cũng không rõ là ý nghĩa gì, có thể hỏi Tĩnh, nàng mục mục là giáo sư quốc học, nói không chừng nàng có thể biết.

“Ngươi đi đi.”

Cố Vân ngẩng đầu chỉ thấy Khúc Tâm đã đưa lưng về phía nàng, nằm ở trên giường đá, một bộ dáng không muốn cùng nàng nói chuyện.

Cố Vân cũng không nói gì thêm, cũng không thể nói cái gì, không ai có thể an ủi nàng, nàng có thể làm chính là mau chóng phá xong vụ án này.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Công Chúa Giá Lâm

Một chiếc xe ngựa lớn màu lam dừng lại ở trước cửa tướng phủ, hơn mười người thị vệ đem xe ngựa bảo hộ ở chính giữa, vóc người cao lớn, ánh mắt sắc bén bức người, vừa nhìn chỉ biết là cao thủ.

Ngoài tướng phủ cũng đã đứng một đám người, Lâu Tịch Nhan cùng Lâu Mục Hải đứng ở phía trước, Lâu Tịch Vũ cùng Tiết Nhân Tâm phân biệt đứng ở hai bên bọn họ, so sánh với sự mừng rỡ của Tiết Nhân Tâm, Lâu Tịch Vũ có vẻ không hào hứng mấy, thậm chí còn có chút bức mình.

Một ma ma khoảng 50 tuổi đi tới bên cạnh xe ngựa, nhẹ nhàng xóc lên màn che, một đôi tay được bảo dưỡng rất tốt từ bên trong vươn ra, lão ma ma nhanh chóng đỡ lấy, cung kính đem người bên trong thỉnh đi ra.

Tây thái hậu ưu nhã ung dung xuống xe ngựa, trên người trang sức như trước rất ít thế nhưng một thân trường bào hoa mỹ đã đem nàng tôn lên quý khí bức người.

Theo sau thái hậu đi xuống là Triều Vân công chúa, váy dài màu vàng nhạt khiến nàng thoát nhìn càng thêm ôn nhu, hai cung nữ lanh lợi đứng hai bên trái phải đỡ nàng, có thể là không muốn làm cho người ta thấy bộ dáng tiều tụy của mình, nàng mang theo một cái đầu lạp có sa mỏng, cách trở ánh mắt mọi người.

Nhìn thân ảnh phía trước tựa hồ gió thổi qua đều có thể ngã, Lâu Tịch Nhan chân mày cau lại, chẳng qua mới nửa tháng nàng thế nào đem mình dẫn vật thành như vậy?!

Xuyên thấu qua sa mỏng, Yến Như Huyền cũng đang tìm kiếm thân ảnh nam tử ôn nhuận khiến nàng đuổi theo nhiều năm, hôm nay mẫu hậu nói cho nàng, Nhan ca ca tối hôm qua vì nàng suốt đêm vào cung, còn thỉnh nàng đến tướng phủ dưỡng bệnh, nàng quả thực không thể tin vào tai mình, nàng cho rằng, hẳn đã không cần nàng, thì ra hẳn vẫn là quan tâm nàng.

“Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế, công chúa vạn phúc kim an.” Tránh không được hành lễ thỉnh an, bất quá Lâu gia dù sao cũng là gia đình cường thịnh, lại ở trước cửa phủ đệ, Tây thái hậu vội vã giơ tay, cười nói: “Ngoài cung liền không cần giữ lễ tiết.”

Nhìn về phía Lâu Mục Hải, Tây thái hậu thân thiết cười nói: “Lâu đại tướng quân, nhiều năm không gặp, người thân thể vẫn cường tráng như trước.”

Lâu Mục Hải sang sảng cười lớn, trả lời: “Thái hậu quá khen, năm tháng không buông tha người, cựu thần là càng ngày càng không được như xưa.”

Nhiều năm qua, sớm đã quen với âm lượng của Lâu Mục Hải, Tây thái hậu không thèm đề ý, thờ dài nói: “Hiện tại đều là thiên hạ của thanh niên, Tịch Nhan có năng lực như vậy thật sự là rường cột nước nhà, người cũng có thể hưởng phúc đi.”

Đảo mắt liếc nhìn Lâu Tịch Nhan bên cạnh, Lâu Mục Hải âm thầm cười khò, hẳn cả đời này chỉ sợ là không có cơ hội hưởng phúc đi.

Trước sau là tiểu thiếp, cơ hội nhìn thấy thái hậu dù sao cũng rất ít, thái hậu mới xuống xe ngựa, Tiết Nhân Tâm liền nhanh chóng qua nghênh đón, nâng đỡ tay kia của Tây thái hậu vô cùng nịnh nọt, Lâu Tịch Vũ chịu không nổi trợn trắng mắt, không có khí chất liền là không có khí chất!

Tây thái hậu tiện thể vỗ vỗ tay Tiết Nhân Tâm, cười nói: “Nhân Tâm a, mấy ngày nay Huyền nhi muốn ở quý phủ quá rầy còn thỉnh người nhiều hơn chiếu cố nàng.”

Thái hậu cư nhiên nhớ kỹ tên nàng! Tiết Nhân Tâm vui vẻ, nhanh chóng trả lời: “Thái hậu nói gì đâu, công chúa tới tướng phủ tình duyên kia là phúc khí của nhà chúng ta. Ta nhất định hảo hảo chiếu cố công chúa, đem nàng dưỡng trắng trẻo mập mạp.”

“Vay là tốt rồi.”

Lâu Tịch Vũ chán đến chết cúi đầu, đợi màn đối thoại buồn chán này nhanh qua, ai biết Tây thái hậu bỗng nhiên đi tới trước mặt nàng, nàng cảm nàng lên, cười nói: “Đây là Tịch Vũ đi, đã lâu chưa thấy vào cung vấn an gia gia, đều nhanh không nhận ra, cô nương trưởng thành thật sự là xinh đẹp.”

Xấu hổ lùi về sau một bước, Lâu Tịch Vũ ngượng ngùng trả lời: “Tạ ơn thái hậu khen ngợi.” Nàng luôn luôn không quá thích Tây thái hậu, mặc dù nàng ta luôn luôn mỉm cười.

Yến Như Huyền thân thể gầy yếu nhìn làm cho người ta không an tâm, hẳn vẫn đem nàng xem như muối muối giống nhau đối đãi, nàng biến thành bộ dạng này, Lâu Tịch Nhan trong lòng rất áy náy, thấp giọng nói: “Thủy Tâm Uyên đã thu dọn xong rồi, nơi đó thanh u yên tĩnh, rất thích hợp tình duyên, công chúa dọc đường đi cũng đã mệt mỏi, đến trong uyển nghỉ ngơi đi.”

Tây thái hậu một bộ dạng mới sức tình cười nói :”Xem ai gia mãi nói chuyện , vẫn là Tịch Nhan sẵn sóc.”

Thúy Tâm Uyển ở chỗ sâu nhất trong tường phủ, chung quanh xác thực thanh nhã yên tĩnh, thế nhưng cũng không phải là địa phương Tây thái hậu nghĩ, đoàn người lúc đi qua Trích Tinh Các, Tây thái hậu bỗng nhiên dừng lại cước bộ nhẹ giọng nói :”Trích Tinh các! Tên này thật hay .”

Nói xong cũng không quản người phía sau, liền bước vào trong viện.

Lâu Tịch Nhan ánh mắt chợt lóe, cũng chậm rãi theo đi vào.

Ở trong viện nhìn một vòng, Tây thái hậu vui vẻ cười nói :”Viện này cũng rất tốt, phía trước có hồ nước còn có thể thấy một hồ sen.” Trọng yếu nhất là ngay bên cạnh Lâm Nguyệt Lâu của Lâu Tịch Nhan, cái gọi là gần quan được ban lộc *, ở đây mới hẳn là địa phương Huyền nhi trụ. (* ý chắc là nói ở gần nhau mới dễ thân cận)

Đi tới bên cạnh Yến Như Huyền, Tây thái hậu ôn nhu hỏi :”Huyền nhi, có hoa sen nơi yêu thích, trụ ở viện này được không?”

Yến Như Huyền hơi ngẩng đầu, thấy tiểu lâu cách đó không xa chính là Lâm Nguyệt Lâu của Lâu Tịch Nhan, nghĩ đến có thể cùng hắn ở gần như vậy , Yến Như Huyền trong lòng rất vui mừng, nhưng vẫn rụt rè trả lời :”Toàn bộ theo mẫu thân an bài.”

Hài lòng gật đầu, Tây thái hậu hướng Lâu Tịch Nhan cười nói :”Tịch Nhan, sẽ không qua Thúy Tâm Uyển, để Huyền nhi trụ đây đi.”

Nghe xong Tây thái hậu nói, Lâu Tịch Nhan sắc mặt như thường, nhưng thật ra Lâu Tịch Vũ ở một bên lăm băm nói :”Viện này đã có người ở.”

Thanh Linh mặc dù đáng ghét, thế nhưng so với Yến Như Huyền cái này giả vờ thanh cao nữ nhân thoát nhìn thuận mắt hơn chút.

“Tịch Vũ.” Tiết Nhân Tâm hung hăng trừng Lâu Tịch Vũ liếc mắt, thật sự là nha đầu không biết quy củ! Nếu như chọc giận thái hậu, nàng đảm đương nổi sao!

“Có đúng không?” Tây thái hậu nhẹ nhún mi, cười nhẹ :”Thì ra đã có người ở, thật sự là ai gia không có nghĩ chu đáo.” Không cần nghĩ cũng biết ai ở bên trong, viện này hôm nay nàng định rồi!

Tiết Nhân Tâm vội vàng nịnh nọt nói :”Thái hậu nói gì đâu, công chúa thích như vậy, để người nọ chuyển đi ra ngoài là được rồi, đương nhiên công chúa là quan trọng nhất.” Thanh Linh cái kia xú nha đầu, lúc này cuối cùng cũng có người có thể diệt uy phong nàng ta.

“Tịch Nhan nghĩ sao?” Tây thái hậu đem vấn đề cho Lâu Tịch Nhan, nàng ngược lại muốn nhìn, hắn có thể bảo vệ Thanh Linh đến loại nào.

Lâu Tịch Nhan trầm mặc một lúc, Tây thái hậu cũng không gấp, thông dong nhìn cây cầu nhỏ cách đó không xa, chờ đáp án của hắn.

Lúc này, cửa phòng Lâm Nguyệt Lâu bỗng nhiên mở ra, mọi người đều nhìn lại, chỉ thấy một tổ y nữ tử vẻ mặt vừa tỉnh ngủ đi ra. Nàng quần áo chỉnh tề, không có gì không thích hợp, thế nhưng tóc dài chưa bó mà buông thả ở sau đầu, con mắt nửa híp, cả người một bộ dáng lười biếng, chỉ cần không phải người mù, đều có thể nhìn ra nàng vừa tỉnh ngủ, hơn nữa tối quan nhất định không có ngủ tốt....

Trác Tinh tới hôm qua đưa lưng về phía Lâu Tịch Nhan, nghe hắn hô hấp chợt gấp chợt chậm, thân thể cương cứng không nhúc nhích, cũng không biết bao lâu mới ngủ mơ mơ màng màng nghe được tiếng ồn ào, không nghĩ tới mới đi ra khỏi phòng đã bị một đám người nhìn chằm chằm.

Bị nhiều người nhìn chằm chằm như thế, đi qua cũng không được, lùi về cũng không được, Trác Tinh chỉ có thể nhẹ nhàng lắc lắc tay không nhìn kia từng đạo ánh mắt hoặc kinh ngạc hoặc tức giận hoặc khinh bỉ hoặc dòm ngó, như trước chào hỏi :”Mọi người sớm a.”

Lâu Tịch Nhan bật cười, đều nhanh buổi trưa còn sớm ! Nàng tỉnh lại thật đúng lúc. Hướng nàng nhẹ nhàng ngoắc tay Lâu Tịch Nhan nói :”Linh nhi, qua đây.”

Tiểu Liên có thể cảm nhận được, từ lúc cái kia nữ nhân kêu Linh nhi từ phòng Lâu tướng đi ra, thân thể công chúa liền run rẩy , cách xa mỏng, bọn họ có thể thấy được công chúa cắn chặt môi dưới, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Trác Tinh hơi hí hửng, cuối cùng cũng thấy rõ trước Trích Tinh các đứng một đoàn người, là thái hậu cùng công chúa đi, bình tĩnh thông dong đi qua cây cầu, đi tới bên cạnh Lâu Tịch Nhan, Trác Tinh không được tự nhiên hơi cúi người nói :”Thái hậu, công chúa vạn phúc kim an.” Là nói như vậy không sai chứ?

“Hãy bình thân.” Thanh Linh quả nhiên được sủng, chỉ là Tây thái hậu ở trong cung đã sớm thấy qua các loại sủng ái, tất cả nuông chiều che chở đều là một thời, sắc mặt sớm đã khôi phục như thường. Tây thái hậu cười nói :”Vừa rồi ai gia còn đang buồn bực, thế nào không gặp Linh nhi. Huyền nhi muốn đến tường phủ ở lại, các người tuổi cũng tương đương, bình thường cũng có thể chiếu cố lẫn nhau giải buồn, sau này các người ở cùng một chỗ thời gian còn rất dài.”

Này tính là ám chỉ nàng? Hay là cấp nàng ra oai phủ đầu? Trác Tinh không sao cả nhún nhún vai, trả lời :”Công chúa thế nhưng thân thể ngàn vàng, ta bình thường liền thích chơi đùa với xương cốt người chết, sợ làm công chúa sợ.”

Trác Tinh nói nhẹ nhàng, nhưng Yến Như Huyền dưới chân mềm nhũn, lần trước chỉ cách một tầng màn che mỏng nghe nàng giải phẫu, bọn họ đã sắp ngất xỉu, trên đời này làm sao sẽ có nữ nhân thích chơi với xương cốt xác chết ? Thật là đáng sợ!

Không chỉ có Yến Như Huyền sợ đến chân nhuyễn, ngoại trừ Lâu Tịch Nhan, mọi người sắc mặt đều là cứng đờ.

Lâu Tịch Nhan cũng không trách nàng, sùng nịnh lắc đầu hỏi: “Linh nhi, công chúa thích viện này, nghỉ ở lại Trích Tinh Các dưỡng bệnh, nàng đem Trích Tinh Các dành cho công chúa tĩnh dưỡng, thế nào?”

Hắn đề nàng dọn ra? Nhẹ nhũn mi, Trác Tinh không có phản bác, nghiêm túc trả lời: “Ngươi làm chủ đi.” Hắn chờ tốt nhất cho nàng một cái công đạo, nếu không..hừ hừ !!

Ánh mắt cảnh cáo của Trác Tinh hần thể nhưng thấy rõ, không có đề nàng đợi lâu, Lâu Tịch Nhan cười nhẹ nói: “Cảnh Táp, sai người nhanh chóng thu thập, đem đồ đạc của Linh nhi đem đến Lâm Nguyệt Lâu, để công chúa sớm một chút vào nghỉ ngơi.”

“Dạ.” Cảnh Táp lĩnh mệnh rời đi.

Vốn đang hài lòng với câu trả lời của Lâu Tịch Nhan, vừa nghe đến câu phía sau, Thái hậu sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, mà trên gương mặt xinh đẹp sau sa mông kia sớm đã lệ rơi đầy mặt. Nàng không rõ, hẳn đều đề nàng đến tướng phủ tĩnh dưỡng, làm sao lại như vậy làm tổn thương lòng nàng chứ?

Nuốt xuống cay đắng trong lòng, Yến Như Huyền nhàn nhạt nói: “Mẫu hậu, ngài sớm chút hồi cung đi, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi điều lui ra đi.” Nói xong Yến Như Huyền mệt mỏi đi vào Trích Tinh Các.

Sau khi Yến Như Huyền rời đi, thái hậu cũng không lại che giấu lòng không vui, đi tới trước người Lâu Tịch Nhan, lạnh giọng nói: “Hào hảo chiếu cố Huyền Nhi, hiểu chưa?”

Lâu Tịch Nhan như trước cười nhạt ôm quyền hành lễ, lắng thanh trả lời: “Thái hậu yên tâm, thần nhất định tận lực chiếu cố hảo thân thể công chúa.” Nhưng là chỉ như thần tử đối người hoàng thất chiếu cố, không quan hệ tình cảm nam nữ.

Thái hậu tức giận cắn răng, nhưng không có nói gì, xoay người ra khỏi Trích Tinh Các.

Lâu Tịch Nhan, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, nếu là ngươi không hảo hảo đối tốt Huyền nhi, liền chó trách ta vô tình !!

Thái hậu nổi giận đùng đùng ly khai, Tiết Nhân Tâm vội vàng theo sau, vội kêu lên: “Cung tiễn thái hậu.”

Lâu Mục Hải chỉ là mặt lạnh liếc mắt nhìn Trác Tinh, cũng không nói gì thêm, ra khỏi Trích Tinh Các, Lâu Tịch Vũ nhìn một hồi trò hay, hướng Trác Tinh giơ lên ngón tay cái, vui vẻ chạy ra ngoài.

Trác Tinh vô tội vuốt thắt lưng, đều là buổi sáng chim có sâu ăn, đáng tiếc nàng là sáng sớm sâu bị chim ăn, không có việc gì dậy sớm như vậy làm chi. . .

Nàng cũng chỉ dám ở trong lòng mắng thầm, buổi trưa mặt trời khiến người ta choáng váng, thực sự không coi là sớm.

Tay lần nữa rơi vào lòng bàn tay lạnh lạnh, Lâu Tịch Nhan nắm tay nàng, kéo nàng đi về Lâm Nguyệt lâu.

Thái hậu để lại mấy thị vệ cùng cung nữ cho công chúa, trong sân một đôi mắt đang nhìn khiến Trác Tinh có chút không được tự nhiên, bắt quả Lâu Tịch Nhan chẳng thèm để ý, nàng có cái gì phải sợ đề mặc hần năm, hai người vai kề vai đi qua cầu.

“Tôi hôm qua ngủ ngon sao?” Lâu Tịch Nhan thấp giọng hỏi, lúc sáng sớm, nhìn nàng ngủ rất trầm, luyến tiếc đánh thức nàng.

Không tốt, thế nhưng Trác Tinh cũng không nghĩ nói ra, thuận miệng đáp: “Còn được đi.”

Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên thở dài một tiếng, trả lời: “Ta ngủ không được tốt lắm, ta bây giờ có chút lo lắng.”

Trác Tinh ngẩn ra hỏi: “Làm sao vậy?” Hắn tối hôm qua có phát bệnh sao? Nàng cư nhiên không có phát hiện!

“Ta sợ...” Cố ý dừng lại một chút, Lâu Tịch Nhan kề sát vào bên tai Trác Tinh thấp giọng nói: “Còn chưa tới đêm tân hôn, ta sẽ bởi vì giấc ngủ không đủ hoặc là quá mức kích động mà hư thoát.”

“Ngươi.....” Trác Tinh dờ khóc dờ cười !

Rốt cục đi tới Lâm Nguyệt lâu, hai người ở trước bàn đá gần hồ nước ngồi xuống. Lâu Tịch Nhan nghiêm túc nói: “Ta bỗng nhiên nghĩ thay đổi chủ ý, trước lễ mừng liền thủ nàng vào cửa.” Hắn mơ hồ có thể cảm giác được thái hậu sẽ không bỏ qua, hẳn thật sự không muốn mất đi nàng, sớm chút thành thân đỡ phải đem dài lâu mong!

Trác Tinh lắc đầu cười nói: “Ngươi hiện tại bận như vậy không nên phân tâm nghĩ những cái này, chúng ta chỉ cần kiên định muốn cùng một chỗ, như vậy có thành thân hay không với ta mà nói không có gì khác nhau, ta tuyệt đối không quan tâm.” Kết hôn chỉ là một hình thức mà thôi, cho dù kết hôn, nếu quan hệ của bọn họ không chịu được khảo nghiệm cuối cùng cũng muốn xa nhau, nàng cũng không phải kẻ ngốc, ý đồ của thái hậu rõ ràng như thế, Lâu Tịch Nhan hiện tại muốn kết hôn chỉ sợ là vừa lúc giẫm phải đuôi cọp, nàng không muốn đề đề hắn đánh một trận không nắm chắc!

Đem tay nàng gắt gao nắm chặt trong tay, Lâu Tịch Nhan nhũn mày trả lời: “Ta quan tâm.” Hắn muốn nàng trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của

hắn!

Khẽ nhếch té mầu bên trong tràn đầu tình ý sâu đậm, tay bị nắm có chút đau, nàng có thể cảm thụ được tâm ý hắn, trở tay nắm chặt tay hắn Trác Tĩnh hỏi :”Ngươi không phải muốn xuất môn sao?”

Hiểu được nàng có ý chuyển chủ đề , Lâu Tịch Nhan cũng không lại bức nàng, trả lời :”Ừ, mấy ngày nay ta ban đêm có thể không trở về.” Thứ nhất là bởi vì lễ mừng sắp bắt đầu rồi, công việc bề bộn, thứ hai là hắn có ý định tránh né Yến Như Huyền, để ít nảy sinh phiền phức, hắn vẫn là ít gặp mặt nàng có vẻ tốt hơn.

Hiểu rõ gật đầu, Trác Tĩnh cười nói :”Ta hiểu được, ngươi đi việc của ngươi đi, ta sẽ không để chính mình buồn chán.”

Dường như là vì ứng với những lời này của nàng, Mặc Bạch thân ảnh cao lớn từ bên ngoài Lâm Nguyệt lâu vội vã đi tới, nói :”Chủ tử, Thanh Mạt cô nương tới chơi.”

Nàng quả nhiên là sẽ không tịch mịch.

Lâu Tịch Nhan nhẹ buông tay nàng cười nói :”Được rồi, ta xuất môn, các ngươi tự muội hảo hảo trò chuyện.”

“Ừ.” Cố Vân tìm đến nàng, hắn là có tiến triển mới trong vụ án đi.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Nơi Cất Giấu Hoàng Kim

Cố Vân đi vào Lâm Nguyệt lâu liền thấy Trác Tĩnh đầu tóc rối tung, tay chống má, vẻ mặt mệt mỏi nhìn nàng, Cố Vân ngồi xuống trước bàn đá treu chọc nói :”Tôi hôm qua lại không ngủ ngon.”

“Ừ.” Vốn cho rằng nàng sẽ phản bác, ai biết Trác Tĩnh nghiêm túc gật đầu kêu lên :”Những ngày tiếp theo, ta nghĩ mình sẽ qua rất đặc sắc.” Trích Tĩnh Các cách Lâm Nguyệt lâu gần như thế, cùng vị công chúa kia chỉ sợ là ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy, thực sự là không được tự nhiên, nàng còn không thể dọn đi, vứt bỏ Lâu Tịch Nhan không để ý, ai...

Cố Vân nhẹ nhướng mi, ngạc nhiên nói :”Ta bỏ lỡ cái gì sao?” Không phải tối hôm qua mới ngọt ngào nói muốn kết hôn, sáng sớm liền thay đổi?

Trác Tĩnh lắc đầu, nhìn về Trích Tĩnh Các bên cạnh cười nói :”Không có bỏ lỡ, trò hay chính là mới bắt đầu a!”

Theo tầm mắt nàng nhìn lại, thì ra là trước Trích Tĩnh Các đứng bốn nam tử cao ngất bên hông mang trường kiếm, ngoài cửa phòng còn có hai tiểu cô nương mặc trang phục nha hoàn đứng canh giữ. Nhíu mày Cố Vân hỏi :”Tình huống gì đây?”

Trác Tĩnh cười mĩa nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói :”Một lời khó nói hết, nói đơn giản chính là công chúa Khung Nhạc thăm mến Lâu Tịch Nhan, nghe nói hắn muốn kết hôn ở trong cung tự sát được cứu xuống, thái hậu muốn bắt Lâu Tịch Nhan cưới nữ nhi nàng, bị cự tuyệt liền an bài công chúa đến tướng phủ tình đường, phỏng chừng là chuẩn bị một chiêu gần quan được ban lộc, hoặc là gạo nấu thành com các loại tiết mục đi.”

Nghe xong Cố Vân cười ha ha :”Ý tứ chính là ngươi có tình địch!”

Cố Vân cười đến khoa trương, Trác Tĩnh cũng nhin không được thấp giọng cười rộ lên :”Xem như là thế đi.” Lần đầu tiên yêu một người, ai ngờ đến còn bị đâm ngang (gây trở ngại~ phá đám), phỏng chừng là tránh không được một phen khó khăn .

Trác Tĩnh tươi cười mang theo một tia nhàn nhạt đau khổ, Cố Vân thoải mái nói :”Lâu Tịch Nhan ưu tú như thế, ngươi có tình địch là bình thường, quan trọng là thái độ của hắn .”

Trác Tĩnh gật đầu, tự mình giải đáp nói :”Hắn nói, hắn chỉ biết có một thế tử, hiện tại xem ra hắn là ta đi.”

“Vây đi, bất quá ngươi vẫn là muốn cẩn thận chút, vì yêu thành hận sức mạnh lớn đến làm cho người ta sợ hãi.” Nàng đã gặp qua nhiều án tử như vậy, yêu càng sâu ngược lại hận lại càng lớn , nhất là đôi phương lại là một công chúa , nàng có chút lo lắng cho Tĩnh.

“Ta sẽ.” Nhẹ giọng cười, không muốn để Cố Vân vì mình lo lắng, Trác Tĩnh hỏi :”Ngươi hôm nay tới tìm ta có phải hay không vụ án có tiến triển mới ?”

“Ừ.” Móc ra tờ giấy hôm qua Khúc Tâm giao cho nàng, Cố Vân đưa tới trước mặt nàng, Trác Tĩnh nhìn chằm chằm tờ giấy hồi lâu nghi hoặc hỏi :”Đây là cái gì?”

Cũng không phải nàng muốn hỏi loại vấn đề ngu ngốc này thế nhưng hé ra trang giấy đầy chữ :”Tiền tiền hậu hậu tả tả hữu hữu.” Cùng vụ án có quan hệ gì.

Cố Vân giải thích nói:”Theo Khúc Tâm nói đây là thứ Dương Lục những năm gần đây cất kỹ , ta mới có thể nghĩ cùng hoàng kim án có liên quan, thế nhưng ta không rõ nhưng chữ này đại biểu ý nghĩa gì, muốn nghe một chút ý kiến của ngươi.”

Lần nữa chăm chú nhìn trang giấy trong tay, hy vọng có thể tìm ra quy luật kết quả vẫn là mờ mịt, Trác Tĩnh lắc đầu :”Ta cũng không rõ, buổi tối ta sẽ hảo hảo nghiên cứu đi, ngươi chừng nào thì đi đến hang động kia.”

“Một lát nữa sẽ đi.” Nàng cùng Đan Ngự Lam bọn họ hẹn chính Ngọ (12 giờ) gặp ở trước Ứng Thiên phủ.

“Ta cũng đi.” Vừa nói Trác Tĩnh vừa nhanh nhẹn đem tóc dài kết thành bím tóc dài, Cố Vân cười khẽ:”Ngươi xác định ở loại thời khắc đặc biệt này còn muốn nơi nơi chạy loạn?” Ngươi ta đều dồn ép đến trong nhà rồi.

Trác Tĩnh trừng mắt hừ lạnh nói :”Lẽ nào ta phải lưu lại cùng nàng mất to trừng mắt nhỏ? Ta cũng không rảnh rồi như vậy.”

Lôi kéo Cố Vân hai người vội vã ra tướng phủ.

.....

Trác Tĩnh Cố Vân cùng Đan Ngự Lam ở dưới sự dẫn dắt của Ngao Thiên , đoàn người chạy tới vùng ngoại ô, ở ngoài động kiểm tra một lần các cửa động, quả nhiên vị trí Khúc Trạch là nơi thuận tiện nhất ra vào hang động.

Ở ngoài động không có phát hiện gì, mấy người liền đi vào trong động, trong hang động bốn phương tám hướng , thế nhưng đều là đường nhỏ chật hẹp, hang động chỗ sâu nhất có một bãi đất lớn, bên trong ẩm ướt, trên vách còn thỉnh thoảng có nước chảy ra, có thể nghe rõ ràng tiếng nước chảy, nhìn kỹ thì thấy bên cạnh hang động chính là một mạch nước ngầm (sông ngầm) rộng khoảng bảy tám mét.

Cố Vân ngồi xổm xuống bên bờ sông, khẽ đập hòn đá cứng rắn bên bờ sông, hí mắt nhìn về phía cát đá thật nhỏ dưới đáy sông , ở trong huyết động cũng có thể tìm được hòn đá nhỏ như vậy, nắm lên một ít ở trong tay khẽ vẩy, lúc hòn đá phát ra tiếng va chạm ở trong tay từ từ vỡ vụn, Cố Vân nhìn bột phấn trong tay, thấp giọng kêu lên :”Các ngươi nhìn xem.”

Nghe tiếng kêu của nàng, đoàn người đều đi qua, liền thấy nàng ngồi xổm trước một đồng đất cát , nghiêm túc nhìn chăm chăm hòn đá trong tay, Kiền Kinh không hiểu hỏi :”Một ít cát đá mà thôi, có vấn đề gì ?”

Hắn ở trong lao vẫn nghe nói đến cái này nữ tử Thanh Mạt lợi hại như thế nào, liền ngay cả Ngao Thiên luôn luôn chẳng thèm để ý đến bất luận kẻ nào cũng đối nàng biểu lộ ra bội phục, hẳn ngày hôm nay mới cùng đi chính là muốn nhìn là như thế nào xử án nhập thần, thế nhưng này một đồng cát đá có thể có chỗ nào đáng nghĩ?

Phủi vụn cát trong tay, Cố Vân chỉ vào tầng đất cát trong lòng sông trả lời :”Vấn đề là ở nơi này hang động là do sự ăn mòn nham thạch của dòng nước tạo thành, không nên có loại cát đá nhỏ như vậy tồn tại, hơn nữa thoát nhìn còn không ít.”

“Ý ngươi là những cát đá này là có người cố ý chuyển vào.” Đan Ngự Lam hí mắt nhìn lại, ánh sáng mặc dù không tốt lắm thế nhưng cũng có thể nhìn thấy vùng nước này so với khúc sông bên trước cửa động muốn cao hơn nhiều.

Nhìn kỹ lại, xác thực như lời Cố Vân , cái này dòng sông có rất nhiều cát đá nhỏ, rõ ràng cùng thượng du có khác nhau.Kiền Kinh ngồi xổm xuống bên bờ sông lăm bằm :”Hang động hẻo lánh như thế, chuyển cát đá vào làm gì ?”

Cố Vân trong lòng đã mơ hồ hiểu ngọn nguồn sự việc, cười nói :”Các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao, lúc đó nhiều người như vậy tìm kiếm cư nhiên không có tìm được xe ngựa vận chuyển hoàng kim, trên đời này không có chuyện không cánh mà bay, tất cả đều có thủ thuật che mắt.”

Bên cạnh dòng nước chảy róc rách khiến Trác Tĩnh ánh mắt sáng ngời trả lời :”Ở đây mạch nước ngầm dồi dào, hệ thống nước lại nhiều bản thân chính là một nơi giấu hoàng kim tốt nhất.”

Cố Vân gật đầu :”Đúng, chỉ cần đem hoàng kim đổ vào mạch nước ngầm, dùng cát đá vùi lấp, đợi cho mọi chuyện qua đi lại đem hoàng kim đào ra chỗ đi, tự nhiên là thần không biết quỷ không hay. Lúc trước thấy vết bánh xe cũng không phải vết tích hoàng kim vận chuyển ra ngoài lưu lại mà là vết tích do vận chuyển cát đá vào trong động.”

Đan Ngự Lam ngồi xổm xuống nắm lên một nắm cát ,lại cảm thấy xúc cảm mềm mại, nàng phân tích có lẽ có chút đạo lý , như vậy là có thể giải thích hoàng kim là làm sao dưới sự truy tìm của mọi người không cánh mà bay, thế nhưng chứng cứ đâu?

Kiền Kinh hiển nhiên cũng cùng hắn suy nghĩ như nhau, quay đầu lại nói :”Ngươi chỉ suy đoán mà thôi, xem như là thực sự ,đều đã ba năm hoàng kim sớm đã được chờ đi, một ít cát nhỏ căn bản không chứng minh được ý kiến của ngươi.”

Cố Vân còn không có mở miệng đã chui qua lỗ nhỏ bên cạnh, ở hạ du quan sát một phen , Trác Tĩnh cười nói :”Kia cũng chưa chắc. Nhiều hoàng kim như vậy muốn đổ xuống mạch nước ngầm không có khả năng đào lên được sạch sẽ, mà mạch nước ngầm này dòng nước dồi dào , một ít khối vàng nhỏ sẽ theo dòng nước xuống phía dưới hạ du, hiện tại hẳn còn có thể tìm được một ít.”

Kiền Kinh vỗ đùi kêu lên :”Hiện tại xuống nước kiểm tra liền biết có hay không có hoàng kim!”

Trác Tĩnh lập tức gật đầu, mỉm cười nhìn Kiền Kinh trả lời :”Ta cũng có ý như vậy.”

Nàng đây là cái gì ánh mắt... .Khiến người ta nổi da gà, Kiền Kinh khẽ nói :“Ngươi không phải là bảo ta xuống phía dưới đi?”

Trác Tĩnh hai tay hoàn ngực, khoe môi dương lên, hừ lạnh :“Lẽ nào ta đi?”

“.....”

Mạch nước ngầm lạnh lẽo, không chỉ nói nữ tử chính là nam tử cường tráng cũng không nhất định ở được bao lâu, Kiền Kinh biết mình biết rõ rồi còn hỏi, ngượng ngùng bĩu môi, chậm rãi cởi bỏ áo khoác, cởi giày...

“Phốc phốc !”

Kiền Kinh còn đang lè mề, chỉ nghe thấy thanh âm bọt nước bắn lên, Ngao Thiên thân ảnh đen như mực đã nhảy vào lòng sông.

Kiền Kinh quần áo giày đều cởi rồi, đứng ở bên bờ có vẻ có chút xấu hổ, Trác Tĩnh khinh bỉ liếc mắt, ánh mắt mọi người đều tập trung ở thân ảnh hắc y nhân giữa dòng sông kia.

Hiện tại mặc quần áo liền quá mất mặt, Kiền Kinh ho nhẹ một tiếng, xấu hổ nói :“Ta kỹ năng bơi tương đối tốt, vùng hạ du, ta đi tìm xem.”

Không ai để ý đến hắn, Kiền Kinh nhanh như chớp đi qua lỗ nhỏ, liền nhảy vào giữa hạ du.

Ngao Thiên ở trong nước lặn thật lâu mới trồi lên mặt nước, Cố Vân vội hỏi :“Thế nào?”

Ngao Thiên sắc mặt tối lại, không nói gì chỉ là im lặng lắc đầu.

Trác Tĩnh Cố Vân liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ các nàng nghĩ sai rồi?

Đan Ngự Lam nhưng bộ dáng rất tự tin nói :“Sẽ tìm ra, trong khe hang tương đối dễ lưu lại hoàng kim.”

Ngao Thiên lần nữa lặn xuống lòng sông, hắc y ở giữa gợn nước gần như không thấy thân ảnh hắn ở nơi nào, cũng may mái tóc bạc phản xạ ra chút tia sáng, còn có thể biết rõ vị trí của hắn.

Lần này thời gian càng lâu, lúc Trác Tĩnh có chút lo lắng hắn xảy ra cái gì ngoài ý muốn, Ngao Thiên rốt cục lần nữa xuất hiện.

“Tìm được rồi sao?”

Ngao Thiên thở hổn hển, không có trả lời, chỉ là đem được thứ gì đó vừa dưới cát tìm được giơ lên.

Rửa sạch một lớp màu cam qua đi, là tiếng kim loại va chạm, mấy người vây tới vừa nhìn, quả nhiên là một góc của khối vàng. Đây khối vàng hẳn là lúc đó xuống lòng sông bị đè ép vỡ vụn.

Đan Ngự Lam cẩn thận kiểm tra bề ngoài khối vàng, ở một góc thấy được nửa chữ quan, hẳn là quan ngân ấn trạc (con dấu). Xem xét khối vàng, Đan Ngự Lam nhìn về phía Cố Vân nói rằng :“Quả nhiên có hoàng kim, hơn nữa là quan ngân *, suy đoán của ngươi hẳn là đúng.” (* quan = quan viên hoặc nhà nước, chắc ý ở đây là chỉ bạc của nhà nước ~ ngân khố)

Lúc trước quả nhiên là dùng cách như vậy đem hoàng kim giấu ở mạch nước ngầm!

“Uy, các ngươi mau tới đây, xem ta tìm được cái gì này!” Mấy người còn đang nghiên cứu khối vàng, thanh âm hưng phấn của Kiền Kinh từ hạ du truyền đến.

Mấy người chạy tới hạ du, liền thấy Kiền Kinh cười đến vui vẻ giơ lên đỉnh vàng sáng loáng, hét lớn :“Năm mươi lượng vàng a.” Nghĩ không ra mạch nước ngầm thật là có vàng, đem đỉnh vàng đặt ở bên bờ, Kiền Kinh hưng phấn cười nói :“Ở đây nước so với phía trước trong hơn, hẳn là còn có thể có hoàng kim, ta tìm tiếp xem.”

Mạch nước ngầm nước lạnh lẽo, hắn ở trong nước ngâm người lâu như vậy, vẻ mặt đã có chút tím tái, nhìn hắn lại muốn lặn xuống, Trác Tĩnh lên tiếng :“Không cần, những cái này cũng đủ chứng minh rồi, ngươi đi lên đi.”

Kiền Kinh tròn to mắt, không cam lòng trả lời :“Có hoàng kim không lấy, quá đáng tiếc đi.” Năm mươi lượng vàng đó, hắn phải bắt mấy người mới có năm mươi lượng vàng a!!

Nói xong, hắn lại muốn lặn xuống, Trác Tĩnh tức giận đến gần chết, gầm nhẹ nói :“Kiền Kinh ! Ngươi muốn tiền không muốn sống nữa ! Đây vàng đều là quan ngân, mò được cũng không phải của ngươi, ngươi mau lên cho ta.” Nói hết hắn cư nhiên còn không chịu lên bờ, là có bao nhiêu yêu tiền !!

Vừa nghe hoàng kim còn phải nộp lên trên, Kiền Kinh thất vọng bĩu môi, rốt cục bơi vào bờ.

Đan Ngự Lam nhấc lên đỉnh vàng Kiền Kinh tìm được, này khối vàng khá toàn vẹn, có thể thấy phía dưới rõ ràng có ấn trạc “Quốc khố quan ngân”, này đỉnh vàng xác thực là hoàng kim lúc trước bị mất.

Đem vàng nắm trong tay, Đan Ngự Lam thanh âm hơi trầm xuống, chậm rãi nói :”Đã có đầu mối hoàng kim án, ta lập tức báo lên triều đình, một lần nữa tra rõ vụ án.”

Với chuyện này, trong triều lại trải qua một phen sóng gió.

.....

Đan Ngự Lam trở về viết bản tấu, Túc Vũ hình như lúc luyện binh bị thương, Cố Vân cũng hồi tước quân phủ đi, Trác Tĩnh buồn chán trở về tước phủ, thời gian còn sớm, Trác Tĩnh chuẩn bị quay về Lâm Nguyệt Lâu ngủ bù.

Đi ở trên đường nhỏ tước phủ, bên tai mơ hồ vang lên tiếng đàn du dương, so với đàn tranh càng trầm thêm một chút, trầm bổng mà êm tai, giống như một đôi tay dịu dàng nhẹ vỗ về linh hồn con người, giữa tiếng đàn giống như có một loại sức mạnh trấn an lòng người, Trác Tĩnh không hiểu tiếng đàn, cũng không sở trường về âm luật, nhưng cũng bị tiếng đàn này làm cho say mê, bước chân không tự giác hướng nơi phát ra tiếng đàn đi đến.

Tiếng đàn là từ trong viện Lâu Tịch Vũ truyền đến, nghĩ không ra Lâu Tịch Vũ cư nhiên có như vậy cảm nghệ, quả nhiên là danh môn thiên kim, năng ngược lại thật sự bội phục nàng ta.

Trác Tĩnh cũng là lần đầu tiên đi vào viện của Lâu Tịch Vũ, trong viện khắp nơi đều trồng hoa đỗ quyên, vẫn đang là mùa hoa nở, hoa đẹp hương thơm tràn ngập trong đình viện.

Trong viện có một lương đình nghỉ mát lớn, xung quanh lụa trắng lay động, mơ hồ có thể thấy thân ảnh xinh đẹp của Lâu Tịch Vũ, Trác Tĩnh cười thầm, này tiểu nha đầu còn thật cố gắng tạo không khí, như vậy nhìn lại tuyệt không nghĩ bộ dạng nàng bình thường ôn ào ngang ngược, còn rất có khí chất đâu.

Lại gần vừa nhìn mới phát hiện trước lương đình còn có một thân ảnh bạch y, hần đưa lưng về phía nàng, bạch y như tuyết, tóc đen như mực, tự nhiên mà phóng khoáng ngồi dưới đất, trên đầu gối đặt một cây đàn cổ màu đỏ sẫm, mười ngón tay thon dài lướt trên huyền cầm, tiếng nhạc du dương vang lên, thì ra người đánh đàn là hần!

Mặc bạch y, chỉ là một bóng lưng cũng đã biểu hiện ra khí chất thần nhiên sạch sẽ, nhìn không thấy tướng mạo, Trác Tĩnh cũng đã ở trong lòng phán đoán, người này nhất định là người đậm mặc an nhiên, phong nhã thoát tục, không hiểu sao nàng chính là có loại cảm giác này.

Hần là người trong tước phủ sao?

Trong tước phủ cư nhiên còn có này nhân vật, hần ..là ai?

(ta muốn thay đổi cách xưng hô của Trác Tĩnh với Lâu Tịch Nhan .ta cũng không biết có hợp tính cách Trác Tĩnh hay không nhưng ta thấy như thế sẽ thân mật hơn..)

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tô Mộc Phong

Một dây âm cuối hoàn mỹ kết thúc khúc đàn tuyệt vời này, Lâu Tịch Vũ thật lâu mới hồi phục lại tinh thần, cách lựa mông, nàng thấy Trác Tĩnh chẳng biết từ khi nào đã tiến vào trong viện đang lẳng lặng đứng một bên, Lâu Tịch Vũ lên tiếng hỏi :”Sao ngươi lại tới đây?” Nàng không phải là xuất môn sao?

Trác Tĩnh cười khan nhún nhún vai trả lời :”Tiếng đàn nghe hay như vậy, ta cũng đến khai trí (mở mang kiến thức).” Mặc dù nàng không quá hiểu thế nhưng cũng không gây trở ngại nàng thường thức nha.

Bạch y nam tử bỏ đàn cổ trên đầu gối xuống, chậm rãi đứng dậy nhìn người phía sau, Trác Tĩnh cũng hiếu kỳ nhìn qua, nam tử ngược sáng mà đứng, Trác Tĩnh hơi híp mắt mới có thể thấy rõ khuôn mặt hần, này vừa nhìn đã khiến Trác Tĩnh trong nháy mắt ngốc trụ. ...

Trong thiên hạ, thật có người lớn lên như vậy ?! Khuôn mặt sạch sẽ như băng điều ngọc trác* góc cạnh rõ ràng, môi đẹp đầy đặn như hần mai, đôi mắt thâm thúy như một cái đầm nước yên lặng, gần như muốn đem người ta nhấn chìm trong đó, ngũ quan hoàn mỹ, thân mình đứng thẳng, bạch y tung bay khiến hần tỏa ra khí chất phong nhã như ngọc. (* băng điều ngọc trác = như băng được chạm trổ, ngọc được mài giũa)

Lâu Tịch Nhan cũng thường mặc bạch y, thế nhưng hần làm cho người ta có cảm giác là khí chất phi phàm, là tôn quý phong nhã, là ôn nhuận như ngọc. Mà cái này nam tử làm cho người ta cảm giác có loại trong trẻo nhưng lạnh lùng phiêu dật, đậm mặc xa cách.

Nam tử cũng lẳng lặng nhìn nàng, Trác Tĩnh khẽ gật đầu, lễ phép tự giới thiệu nói :”Ta là Thanh Linh.”

Đối với ánh mắt kinh mộ (kinh ngạc ngưỡng mộ), nam tử sớm đã thành thói quen, sắc mặt bình tĩnh như nước, thế nhưng lúc nghe đến cái tên Thanh Linh này, trên khuôn mặt lạnh nhạt xẹt qua một tia gọn sóng hỏi :”Hạo Nguyệt Thanh Linh.”

Hân (mò hôi)Thanh gia tử muội danh tiếng quả thật là vang dội nha ! Trác Tĩnh xấu hổ trả lời :”Hân làđúng đi.”

Nam tử cũng không có nói tiếp cái gì, chỉ là khẽ gật đầu trả lời :”Tô Mộc Phong.”

Tô Mộc Phong, tên rất dễ nghe. Trác Tĩnh lúc nói chuyện thích nhìn thẳng người khác, bỗng nhiên phát hiện hân con người cư nhiên là cái loại giữa màu đen lại mang theo nhàn nhạt màu bạc, thoáng nhìn sẽ không thấy rõ, nhìn kỹ kia con người màu xám bạc lại giống như một vòng nước xoáy, làm cho người ta không di chuyển nổi đường nhìn.

Nàng ta nhìn cũng hơi quá trốn đi!! Lâu Tịch Vũ rút cuộc nhìn không được xóc lên lựa mòng đi ra, kêu lên :”Uy, nhìn được rồi đi, đừng tưởng rằng ca ta không ở người có thể không kiêng nể gì cả !”

Bị tiếng kêu của Lâu Tịch Vũ chấn động một chút, Trác Tĩnh mới phục hồi lại tinh thần , nhìn bộ dạng nàng đương nanh múa vuốt, Trác Tĩnh bỗng nhiên hướng nàng về mặt kinh ngạc nói :”Cảnh Táp, người sao lại ở đây?”

Vừa nghe đến tên Cảnh Táp, Lâu Tịch Vũ thần tình hoàn toàn luống cuống, nhanh chóng quay đầu lại, phía sau ngoại trừ kiều hoa lương đình , đâu có bóng dáng người nào, biết mình bị lừa dối, Lâu Tịch Vũ thẹn quá thành giận hét lớn :”Thanh Linh ! Người cư nhiên dám gạt ta!”

Lại thích nhìn nàng kia bộ dáng như người đàn bà chanh chua, vuốt vuốt tay, Trác Tĩnh về mặt giáo hoạt cười nói :”Lâu Tịch Nhan ở đây ta cũng là cái bộ dạng này, nhưng thật ra người Cảnh Táp không ở, người liền biến thành tiểu mèo hoang?!”

“Người!!” Không biết là tức giận vẫn là xấu hổ, Lâu Tịch Vũ sắc mặt ửng đỏ, trừng Thanh Linh hừ nói:”Người đi ra ngoài, không nên gây trở ngại ta học cảm!”

Học cảm? Trác Tĩnh nhìn về phía Tô Mộc Phong từ đầu đến cuối vẫn đứng yên một bên hỏi :”Người là cảm sư?”

“Đúng.”

Không quá giống, hân khí chất không quá giống một người cảm sư hân có, có lẽ nói thái độ hân làm người ta có cảm giác không nên chỉ là cảm sư. Đối hân nổi lên hiếu kỳ, Trác Tĩnh lui ra sau vài bước, dựa vào thạch trụ bên cạnh đình nghỉ mát, Trác Tĩnh cười nói :”Các người tiếp tục, ta bàng thính* là tốt rồi.” (* ở bên cạnh nghe)

Ai muốn để người bàng thính a!! Lâu Tịch Vũ còn muốn bảo nổi, một giọng nữ mềm nhẹ vang lên từ ngoài cửa viện truyền đến :”Không biết ta có thể bàng thính hay không ?”

Mọi người nhìn qua, chỉ thấy một thân ảnh xinh đẹp gầy yếu thướt tha đi tới.

Yến Như Huyền vẫn mặc một thân y phục màu vàng nhạt, nhưng không có lại mang đầu lạp, sắc mặt hơi tái có vẻ có chút tiểu tụy, thân hình gầy yếu, ở dưới sự diu dờ của cung nữ chậm rãi đi tới, làm cho người ta càng thêm thương tiếc.

Trác Tĩnh tinh tế quan sát vị tình địch trước mắt này, lần đầu tiên khi thấy nàng, nàng mặc y phục cung nữ, vẫn luôn cúi đầu, khi đó nàng cũng đã biết nàng ta rất xinh đẹp, ngày hôm nay lại nhìn lần nữa, nàng mặc dù có chút tiểu tụy, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến vẻ xinh đẹp của nàng, trên khuôn mặt trẻ tuổi, đôi mắt như hơi nước mông lung, về mặt nhàn nhạt u sầu, nếu như nàng là nam nhân phỏng chừng cũng sẽ yêu thương đi.

Yến Như Huyền hơi ngẩng đầu cùng tầm mắt Trác Tĩnh chạm nhau, Trác Tĩnh tự nhiên hướng nàng gật đầu, Yến Như Huyền chỉ là yên lặng ly khai đường nhìn, nàng không biết nên như thế nào đối diện ánh mắt của nữ nhân này.

Lâu Tịch Vũ rất chán ghét nàng bộ dạng bệnh tật còn tự cao tự đại, qua loa hành lễ, nói :”Tham kiến công chúa.”

“Tịch Vũ, người ta trong lúc đó cần gì phải đa lễ.” Nàng không hiểu, vì sao Tịch Vũ luôn luôn không thích nàng, từ nhỏ chính là như vậy, mặc kệ nàng như thế nào bày tỏ ý tốt, nàng ấy đều một bộ dáng thờ ơ hững.

Đều đã nói như vậy, Lâu Tịch Vũ cũng không khách khí, trực tiếp quay đầu đi chỗ khác, mặc kệ nàng ta.

Nàng làm sao có thể đối công chúa như thế vô lễ, Tiểu Liên buồn bực đang muốn phát tác, lại bị Yến Như Huyền nhẹ nhàng lôi ống tay áo, một bụng hỏa liền chỉ có thể nuốt trở vào.

Trong tiểu viện bầu không khí rất xấu hổ, thẳng đến một giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm thấp vang lên :”Tham kiến công chúa.”

Yến Như Huyền nhanh chóng nhìn về bạch y nam tử đứng một bên, hơi cúi người, cười nói :”Tô công tử, biệt lai vô dạng* .”

(* biệt lai vô dạng : đã lâu không gặp vẫn khỏe mạnh chứ)

Tô Mộc Phong cười nhạt trả lời :”Tô mỗ tất cả như thường, tạ ơn công chúa quan tâm.”

Nhìn hai người đối thoại qua lại, bộ dạng còn giống như có chút quen biết, Trác Tĩnh nhẹ nhúng mi, Yến Như Huyền cư nhiên còn hướng hân hành lễ, thân phận người này đúng là làm cho người ta có chút nghi hoặc.

“Công tử tiếng đàn yên tĩnh du dương, mỗi lần nghe được đều có thể khiến lòng người bình yên, không biết hôm nay có hay không may mắn còn có thể lại nghe công tử đàn (đàn ~ bần) một khúc Vân thường tổ?” Nàng chính là nghe thấy tiếng đàn du dương mới có thể qua đây, trước đây hẳn cũng tấu qua Vân thường tổ, khi đó nàng không biết thưởng thức, dần dần trưởng thành mới biết được ý cảnh trong khúc nhạc.

Tô Mộc Phong nhẹ nhàng lắc đầu trả lời: “Công chúa hôm nay có tâm sự không thích hợp nghe ca khúc này, Tô mỗ vì công chúa tấu một khúc khác đi.”

Hắn đều đã nói như vậy, Yên Như Huyền cũng chỉ có thể gật đầu trả lời: “Được.”

Tô Mộc Phong ngồi xếp bằng, đàn cổ một đầu vừa để trên đầu gối, một đầu vừa gác trên nền cỏ xanh tươi, hai tay nhẹ đặt lên cầm huyền (dây đàn), ngón tay thon dài xẹt qua cầm huyền, theo đó tiếng đàn du dương vang lên, sự cao siêu trong đó Trác Tĩnh nghe không hiểu thế nhưng làn điệu lưu luyến dường như chính là nghe ra.

Khúc nhạc lúc đầu như dòng nước chảy, tới giữa liền đột nhiên hơi trầm xuống mà lại thông thả trầm thấp, mỗi một thanh huyền động thanh âm dường như đều có thể nhập thẳng vào lòng người, nghe đến khiến trong lòng có chút buồn rầu, bỗng nhiên Tô Mộc Phong tay trái khẽ đẩy cầm huyền, làn điệu lần nữa từ thấp chuyển cao, theo điệu nhạc tâm tình cư nhiên cũng kỳ lạ từ từ trở nên bình tĩnh mà vui vẻ. Cuối cùng ở giai điệu cuối, giống như dòng nước chảy qua khe đá, nhu hòa mà thanh thúy.

Một khúc kết thúc, trong tiểu viện tất cả mọi người không có phục hồi lại tinh thần còn chìm đắm ở giữa từ khúc tuyệt vời, thật lâu, Yên Như Huyền than nhẹ một tiếng nói: “Đa tạ công tử. Không biết khúc này tên gọi là gì?”

Xem ra bộ dạng của nàng thật sự rất không tốt, ngay cả Tô Mộc Phong cũng nhìn ra tâm sự của mình. [Vân thường tổ] là một khúc bi thương, hẳn vì nàng tấu một khúc nhưng lại là từ khúc bình yên, hẳn vẫn là như vậy có thể nhìn thấu nội tâm người khác.

Tô Mộc Phong lần nữa đứng dậy cười nói: “Thăm tâm tụng.”

Thăm tâm tụng sao?! Yên Như Huyền cười khổ nói: “Quả nhiên là tên rất hay, công tử tấu rất tốt.” Cũng chỉ có hắn có thể đem ca khúc diễn tấu có sinh mệnh như vậy đi.

Nhẹ nhàng đem đàn cổ để vào hộp đàn bên cạnh, Tô Mộc Phong cầm lấy hộp gỗ, đối Lâu Tịch Vũ nói rằng: “Thời gian không còn sớm, hôm nay học đến đây thôi. Tô mỗ cáo từ.”

“Tổ nhi, tiền công tử.” Lâu Tịch Vũ cũng chỉ có thể gật đầu, trong lòng lại đem Yên Như Huyền thăm mắng một trận, nếu như không phải nàng quấy rối, nàng còn có thể học thêm chút a, mời được Tô Mộc Phong thế nhưng tìm ca không ít tâm huyết đâu!

“Công tử bên này thỉnh.” Tô Mộc Phong theo nha hoàn đi ra cửa viện, bỗng nhiên dừng cước bộ, nhìn về phía Trác Tĩnh nói rằng: “Thanh cô nương, ngày khác nếu có cơ hội Tô mỗ lại hướng cô nương lãnh giáo cầm ý.”

Nói xong cũng không chờ nàng đáp lại liền nghênh ngang đi rồi, Trác Tĩnh không hiểu ra sao nhìn về phía Lâu Tịch Vũ hỏi: “Hắn là người nào vậy?”

Lâu Tịch Vũ phiến một cái khinh thường, trả lời: “Hắn là tứ thiếu gia của âm luật thế gia Tô phủ, từ nhỏ liền lộ rõ trình độ âm nhạc cực cao, các loại nhạc khí, không có cái gì hắn không biết, nhất là cầm, tiêu, chỉ cần có người nghe qua đều bị say mê trong đó. Lúc hắn mười sáu tuổi, ở lễ mừng trình diễn một khúc ‘Phượng hoàn sào’, bản lĩnh chấn kinh thiên hạ, hoàng thượng lúc này ngự phong hắn là đệ nhất âm Khung Nhạc, cho nên hắn thể nghiệm là cầm sư trẻ tuổi nhất, nổi danh nhất Khung Nhạc, bao nhiêu hoàng tử công chúa, quan to hiền quý đều muốn tìm cách thỉnh hắn nhập phủ dạy cầm.”

Trác Tĩnh hiểu rõ gật đầu: “Thì ra là thế.”

Trác Tĩnh bộ dạng như ở trong mộng mới tỉnh khiến Lâu Tịch Vũ cười ha hả: “Người hắn là đã nghe qua danh tiếng hắn đúng chứ! Thế nào một bộ ngực hình dáng!” Tô Mộc Phong đại danh không nói không phải tất cả mọi người đều biết... ít nhất... ở giữa các quốc gia quý tộc cùng danh môn đại gia danh tiếng nhưng là phi thường vang dội.

Trác Tĩnh lần nữa lễ thẳng khí hùng trả lời: “Ta mất trí nhớ.”

Luôn quên chuyện này, Lâu Tịch Vũ thăm mắng mình không có đầu óc, quệt miệng, Lâu Tịch Vũ đề nghị nói: “Mấy ngày này hẳn đều sẽ đến quý phủ giảng dạy, không bằng ngươi cũng đến hướng hắn thỉnh giáo a.”

Trác Tĩnh vừa nghe vội vã lắc đầu: “Quên đi, sau khi ta mất trí nhớ, đối nhưng cái này hoàn toàn không có ấn tượng, phỏng chừng cũng học không được, liền không muốn giày vò hắn.” Cũng đừng giày vò nàng!! Đối với nàng mà nói nhạc khúc chỉ có êm tai cùng không êm tai mà thôi....

Lâu Tịch Vũ vẫn là không buông tha nàng, tiếp tục thuyết phục nói: “Nói không chừng tiếp xúc nhiều, ngươi là có thể nhớ ra đi, của ngươi cảm nghe cũng từng nổi danh lục quốc a, như vậy đã quên cũng quá đáng tiếc.”

Thì ra Thanh Linh cảm nghe như thế cao, thảo nào vừa rồi Tô Mộc Phong nói muốn cùng nàng lãnh giáo...

Kiên định lắc đầu, nàng ngay cả ngũ âm đều không nhận ra, chính là đàn gãy tai trâu a!! Cười gượng hai tiếng, Trác Tĩnh thoải mái trả lời: “Đã quên liền quên đi, tất cả tùy duyên.”

“.....” Nào có người như vậy!! Lâu Tịch Vũ không nói gì.

Cố gắng nhiều như vậy, có thể nói buông xuống có mấy người ? Yến Như Huyền nhưng là có chút bội phục Trác Tĩnh, chỉ là nàng không biết, ở trên chuyện cảm nghệ này nàng ấy lại chưa từng học....

“Thật buồn ngủ a, ta về trước đây.” Rất sợ Lâu Tịch Vũ lại muốn ở bên tai niệm kinh, Trác Tĩnh duỗi thân vươn vai, vừa nói vừa hướng ngoài viện đi đến.

“Xin dừng bước.”Trác Tĩnh mới bước một bước, lại bị người gọi là chỉ là gọi nàng không phải Lâu Tịch Vũ mà là Yến Như Huyền.

Trác Tĩnh dừng lại cước bộ, nhìn về phía Yến Như Huyền, qua lúc lâu nàng mới thấp giọng nói chuyện:”Thanh cô nương, ta nghĩ cùng người một mình nói chuyện có thể chứ?”

Nàng muốn cùng mình nói cái gì? Giữa các nàng có thể nói cái gì? ! Trác Tĩnh trong lòng cảm thấy buồn cười, ngoài miệng nhưng cũng không có cự tuyệt nàng, thoải mái trả lời :”Tốt, đến Lâm Nguyệt lâu đi.”

Nói xong dẫn đầu đi ra ngoài, Yến Như Huyền chần chờ một lúc cũng theo đi ra ngoài.

Lâu Tịch Vũ về mặt buồn bực nhìn bóng lưng Trác Tĩnh, vốn còn nghĩ rằng có thể nghe đến một chút các nàng rốt cuộc nói cái gì, ai ngờ cái kia giáo hoạt nữ nhân cư nhiên không cho nàng nghe ! Hừ!

.....

Hai người một trước một sau vào Lâm Nguyệt lâu, Trác Tĩnh cũng không vào phòng mà ngồi xuống bàn đá trước hồ nước, tâm phòng người không thể không có, mặc dù Yến Như Huyền thoát nhìn nho nhã yếu ớt, ai biết nàng có thể hay không là tới tự hại mình, ngược lại vu hãm nàng ám sát công chúa, kia nàng nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Có thể Yến Như Huyền khôn ngoan lấy có đó áp chế Lâu Tịch Nhan thủ nàng, không thì chính mình sẽ mất mạng....

Trong đầu mặc sức phán đoán các loại tình tiết trong các kịch truyền hình thường dùng, Trác Tĩnh tổng kết một câu , tất cả vẫn nên cẩn thận có vẻ tốt hơn!

Yến Như Huyền ngồi xuống đối diện nàng, quay sang Tiểu Liên bên người nói :”Lui ra đi.”

“Công chúa?” Nàng sao có thể ly khai công chúa chứ? Vạn nhất cái này nữ nhân đối công chúa gây bất lợi làm sao bây giờ ?

“Lui ra.” Yến Như Huyền ngữ khí lạnh lùng, Tiểu Liên cho dù không muốn cũng chỉ có thể lui ra, đi cách hai người một đoạn sau đó dừng lại, như vậy nghe không được các nàng nói cái gì nhưng có thể thấy các nàng làm gì, nếu như nữ nhân kia dám làm bậy nàng tuyệt đối không tha cho nàng ta!

Cung nữ lui xuống, trong viện ngoại trừ các nàng cũng không có người khác, công chúa hơi cúi đầu nhìn kia một hồ vừa nở rộ hoa sen, một câu cũng không nói , Trác Tĩnh đợi một lúc lâu thực sự có chút không nhịn được nói :”Người muốn nói cái gì, nói đi.”

Nàng thật đúng là vô cùng hiếu kỳ, Yến Như Huyền rốt cuộc muốn cùng nàng nói cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Dở Khóc Dở Cười

“Ta....”

Yến Như Huyền ‘ta’ một hồi lâu, cũng chưa nói thêm một chữ, nói thật là một nữ nhân ở trước mặt bộ dạng muốn nói còn xấu hổ,vẫn là cảnh đẹp ý vui, đáng tiếc Trác Tĩnh kiên nhẫn có hạn, thờ dài nói :”Kỳ thật người cũng không biết muốn cùng ta nói cái gì, đúng không ?”

Yến Như Huyền về mặt vốn có chút do dự , sau khi nghe Trác Tĩnh nói, nàng bỗng nhiên mỉm cười một chút, thanh âm mềm nhẹ chậm rãi lên tiếng :”Lần đầu tiên khi thấy huynh ấy ta mới năm tuổi. Ta nhớ kỹ lúc đó nhị hoàng huynh đùa ta, đem khăn tay ta thích nhất treo lên trên cành cây cao, ta vừa khóc vừa kêu thật lâu cung nữ thái giám đều bị hoàng huynh đuổi đi, không ai giúp ta. Ngay tại lúc đó, huynh ấy xuất hiện, kia gây yếu thân ảnh đi vào trong mắt ta, cũng đi vào trong lòng ta. Huynh ấy giúp ta đem khăn tay lấy xuống, còn thay ta lau khô nước mắt. Ta vĩnh viễn cũng quên không được, huynh ấy cười là như vậy dịu dàng ánh mắt là như thế ấm áp.”

Yến Như Huyền trên mặt biểu tình quá mức ngọt ngào, hoàn toàn chính là đắm chìm trong thế giới tự mình xây dựng, Trác Tĩnh ánh mắt chột lóe, nhưng vẫn không có cắt ngang nàng, yên lặng lắng nghe nàng nói hết.

Thật không dễ dàng Yến Như Huyền mới phục hồi lại tinh thần , vốn tươi cười ngọt ngào lập tức có chút khổ sáp:”Gã cho huynh ấy là tâm nguyện từ nhỏ đến lớn của ta, ta không biết nếu như sinh mệnh không có huynh ấy , ta phải như thế nào sống sót?”

Trác Tĩnh nhủ vậy, hỏi :”Cho nên khi người ý thức được hẳn không thương người, liền chọn tự sát?”

“Có thể ta làm như vậy rất ngốc.” Nụ cười xinh đẹp xẹt qua khuôn mặt , còn không biết bên trong chứa một tia nhẹ vui sướng, có thể nói nàng cũng không nghĩ muốn che giấu, Yến Như Huyền mỉm cười trả lời :”Ta nghĩ, trong lòng huynh ấy có thể vẫn có chút thích ta, thương tiếc ta. Nếu không huynh ấy sẽ không bảo ta đến nhà huynh ấy tĩnh dưỡng.”

”Mẫu thân người nói với người như vậy?” Trên mặt nàng vui vẻ không có chút nào che giấu khiến Trác Tĩnh có chút lo lắng, như vậy làm đường đối với nàng bây giờ có thể là cọng rơm cứu mạng cũng có thể sẽ đem nàng đẩy vào vực sâu.

Yến Như Huyền phất chốc ngừng đầu nhìn ánh mắt trấn tĩnh của Trác Tĩnh, vội hỏi :”Chẳng lẽ không đúng sao?”

Nữ tử trước mắt bất quá hơn mười tuổi, vẻ mặt hoang mang nhìn chăm chăm mình, Trác Tĩnh không đành lòng đánh nát mộng của nàng, cho dù nàng nói Yến Như Huyền cũng không nhất định sẽ tin tưởng đi.

Mà thôi, Trác Tĩnh không có trả lời nàng, chuyển hướng câu chuyện hỏi :”Vậy người hiện tại dự định như thế nào ?”

“Takhông biết.” Lần thứ hai do dự, Yến Như Huyền cười khổ nói :”Huynh ấy cũng không yêu ta.”

Trác Tĩnh ngăn ra, nàng cho rằng Yến Như Huyền vẫn sống ở trong thế giới của chính mình, cho rằng Lâu Tịch Nhan cùng nàng là yêu nhau, mới có thể nghe đến tin tức hẳn thành hôn liền sụp đổ tự sát, hiện tại xem ra trong lòng nàng rõ ràng nhất, Trác Tĩnh không hiểu :”Người rõ ràng biết rõ, vì sao còn muốn ở trên người hẳn lãng phí thời gian.”

“Trong lòng ta đều là huynh ấy, tất cả đều là huynh ấy, mười năm, mười năm ta không có một khắc nào không nghĩ huynh ấy, căn bản quản không được trái tim mình.” Nếu như quả thật là lãng phí thời gian, nàng đã lãng phí nhiều lắm, vô pháp tự kiềm chế. Nhìn chăm chăm nữ tử trước mắt cho dù bị hủy dung mạo vẫn như trước chói mắt , hít sâu một hơi , Yến Như Huyền nói :”Ta có thể cầu người một việc được không?”

Nhìn nàng bộ dạng giống như cổ lấy toàn bộ dũng khí, Trác Tĩnh nhìn không được hỏi :”Cái gì?”

Khẽ cắn môi, Yến Như Huyền thanh âm có chút run :”Thỉnh đề ta gả cho huynh ấy đi.”

Trái tim đập mạnh, Yến Như Huyền ngừng thờ chờ đáp án của Trác Tĩnh.

Yến Như Huyền khẩn trương lại thẹn thùng, Trác Tĩnh nhưng là bật cười ra tiếng :”Này cũng không phải vấn đề ta có hay không cho người gả.” Thì ra tất cả mọi người cho rằng, là nàng gây khó để không cho Lâu Tịch Nhan nạp thiếp? Xem ra Yến Như Huyền còn không rõ, mấu chốt chuyện này không ở trên người nàng!!

Suy nghĩ một chút, Trác Tĩnh tận lực giải thích hỏi :”Người trước trả lời ta một vấn đề đi, người có thể dễ dàng tha thứ người mình yêu ngoại trừ mình ở ngoài còn có nữ nhân khác, thậm chí hẳn yêu nàng còn nhiều hơn yêu người? Khi hẳn ôm người, lúc hẳn hôn người, người sẽ không nghĩ đến hẳn cũng như vậy hôn nữ nhân khác sao? Lúc người cần hẳn, hẳn nhưng lại ở cùng nữ nhân khác trong phòng triều miên, người sẽ không đau lòng ? Sẽ không yêu cầu càng nhiều ?! Như vậy trải qua mỗi ngày, đều không phải là một loại tự dần vật sao? Những cái này người có thể tiếp nhận?!”

Trác Tĩnh nói có chút thấu xương, Yến Như Huyền vẻ mặt càng trắng, chỉ là nghĩ đến Trác Tĩnh nói những cái này cũng đủ nàng đau triệt nội tâm, thế nhưng những đau nhức này cùng nỗi đau mất đi hẳn so sánh với là như vậy không quan trọng gì, cố sức gắt đầu , Yến Như Huyền run giọng trả lời :”Ta...ta.... có thể.”

Nếu như thực sự có thể, nàng cần gì phải một bộ dáng như muốn té xỉu, Trác Tĩnh lắc đầu, lớn giọng nói :”Ta không được. Những ngày như vậy sẽ làm ta mỗi ngày đều sống trong đồ kỵ, ngờ vực vô căn cứ, cô đơn, căm ghét cuộc sống này, khiến chính mình trở nên mệt mỏi khó ưa. Ta không cần cuộc sống như vậy cũng không muốn nam nhân như vậy, cho nên người không cần thỉnh cầu ta cho người gả cho hẳn, nếu là hẳn nguyện ý thủ người, ta sẽ rời đi.”

Nữ tử trước mắt bao phủ ở giữa ánh sáng mặt trời , vẻ mặt lãnh ngạo, ngữ khí kiên định, cái loại phong thái tự tin này Yến Như Huyền thừa nhận nàng là có chút bị thuyết phục. Là Nhan ca ca cấp nàng sức mạnh đi, Yến Như Huyền có chút không cam lòng cười lạnh nói :”Người nói được như thế thoải mái, là bởi vì người biết người huynh ấy yêu là người, cũng bởi vì người còn chưa đủ yêu huynh ấy.”

Trác Tĩnh quả thật dở khóc dở cười, nàng không thể dễ dàng tha thứ cho Lâu Tịch Nhan nạp thiếp đã nói lên nàng thiếu thương hẳn? Trác Tĩnh trực tiếp đứng lên trả lời :”Được rồi, giữa ta và người thực sự không có gì để nói.”

Nói thêm gì nữa nàng sẽ bị nàng ta tức chết!

Mất thấy Trác Tĩnh xoay người muốn đi, Yến Như Huyền cũng vội vàng đứng dậy khẽ nói :”Ta nhất định phải trở thành huynh ấy thê tử, ta ...không có khả năng không có huynh ấy.”

Dừng bước, nhẹ nhàng mảy Trác Tĩnh hừ lạnh nói :”Người cuối cùng là đang cùng ta tuyên chiến?” Mềm không được liền cứng rắn sao?

Đối mặt sự chất vấn lạnh lùng của Trác Tĩnh, Yến Như Huyền lại vội vàng lắc đầu :”Không, ta chỉ là hy vọng có thể cùng người cùng nhau ở bên cạnh huynh ấy, hòa bình ở chung.”

“Không có khả năng.” Trác Tĩnh trả lời cực nhanh, không chút nào thỏa hiệp nói :”Ta nói rồi, nếu như hấn chọn người, ta sẽ lập tức rời đi, sẽ không cản trở người cùng hấn. Bởi vì khi đó hấn đã không phải là người ta yêu. Nếu như hấn chọn chính là ta, ta tuyệt đối không cho phép hấn có nữ nhân thứ hai, cũng không phải nhắm vào người, ta đối bất luận nữ nhân nào thái độ đều như nhau.”

“Người vì sao như thế quyết tuyệt?” Yên Như Huyền thật sự không hiểu.

Trác Tĩnh cũng không che dấu ý nghĩ của mình, bình tĩnh trả lời :”Bởi vì ta thương hấn, thế nhưng càng yêu chính mình.”

Trác Tĩnh trả lời khiến Yên Như Huyền khuôn mặt vốn tái nhợt, trong nháy mắt bởi vì tức giận mà đỏ lên.

“Thật là ích kỷ!” Nàng quả nhiên không đủ yêu Nhan ca ca, chỉ biết vì mình suy nghĩ, nữ nhân như vậy căn bản không xứng Nhan ca ca!

Yên Như Huyền tức giận nói rõ nàng không hiểu ý tứ của câu nói kia, nàng cùng nàng ta đều không phải người cùng thế giới, Trác Tĩnh mệt mỏi , không muốn giải thích, lạnh lùng trả lời :”Có thể đi.” Nói xong, Trác Tĩnh quay đầu hướng trong phòng đi đến.

Trùng mắt nhìn kia bóng lưng ”ngang ngược”, Yên Như Huyền nắm chặt hai tay, lớn tiếng kêu lên :”Ta sẽ không buông tha huynh ấy.”

Không thèm quay đầu lại, cước bộ như thường, Trác Tĩnh lạnh lùng bỏ lại hai chữ “Tùy tiện “. Kiên nhẫn của nàng đã cạn kiệt!

.....

Đêm như mực, trắng như lưỡi liềm .

Nữ tử tóc dài rối tung nửa người ghé vào bệ cửa sổ, trong tay cầm tờ giấy, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm mặt trên chi chít chữ, nhưng là ánh mắt trống rỗng, một bộ dáng như thần du *.(* thần du .tinh thần như đang đi vào cõi thần tiên ~ thất thần)

Buổi chiều sau khi cùng Yên Như Huyền nói chuyện , Trác Tĩnh có một loại cảm giác lực bất tòng tâm, có thể là từ nhỏ dưỡng thành thế giới quan cùng giá trị quan, quan điểm về tình yêu cũng không giống nhau , nàng không hiểu suy nghĩ của nữ tử cổ đại, cũng không hiểu làm sao cùng các nàng khai thông, nàng rất may mắn mình gặp phải chính là Lâu Tịch Nhan , nếu là nam tử khác bọn họ hấn là cũng sẽ cùng Yên Như Huyền như nhau, dùng ‘ích kỷ’ đánh giá nàng đi.

Lâu Tịch Nhan ở bên người nàng đứng hồi lâu, nàng còn đang thần du, hấn nghĩ, nếu như hấn không lên tiếng, phòng chừng nàng đêm nay cũng không có phát hiện , hấn đã trở về.

Vỗ nhẹ bả vai nàng, sợ đột nhiên dọa đến nàng, Lâu Tịch Nhan ôn nhu hỏi :”Nhìn cái gì như thế nhập thần ?”

Quả nhiên, cho dù Lâu Tịch Nhan đã cố gắng phóng thấp thanh âm, Trác Tĩnh vẫn là bị giật mình run lên một cái, mới ngẩng đầu nhìn Lâu Tịch Nhan bên cạnh người, nghi hoặc hỏi :”Người hôm nay sao trở về sớm như vậy?” Hấn buổi chiều không phải nói sẽ đêm khuya mới về sao?

“Sớm ?” Lâu Tịch Nhan té mầu khề nhếch, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ mặt hồ yên tĩnh đen kịt, nàng cư nhiên ngại hấn quay về sớm sao? Xem ra hấn muốn nỗ lực hơn để nàng càng muốn nhớ hấn mới được.

Trác Tĩnh nhìn về phía ngoài cửa sổ, mới giật mình phát hiện trời đã tối, nàng cho rằng mình chỉ ở trên bệ cửa sổ nằm úp sấp một lúc mà thôi, không ngờ đã trễ thế này. Có chút xấu hổ, Trác Tĩnh cười gượng chuyển đầu, không nhìn tới Lâu Tịch Nhan khuôn mặt có chút phiền muộn.

Nàng đêm nay có chút là lạ, Lâu Tịch Nhan quan tâm hỏi :”Nàng làm sao vậy? Khó chịu? Hay là có tâm sự?” Buổi chiều nàng cùng Yên Như Huyền đơn độc nói chuyện , Cảnh Tập đã hướng hấn bẩm báo qua. Vốn không muốn hỏi bởi vì hấn tin tưởng nàng có thể ứng phó, thế nhưng nàng hiện tại bộ dáng mất hồn mất vía lại khiến hấn đau lòng.

Qua loa lắc đầu, Trác Tĩnh lắc lắc tờ giấy trong tay, trả lời :”Không có, ngày hôm nay Thanh Mạt cầm đưa cho ta, nói là thứ Dương Lục trước khi chết vẫn cẩn thận cất giấu, có thể cùng hoàng kim án có quan hệ, ta nghiên cứu nửa ngày cũng không có hiểu , nghĩ lâu lắm có chút mệt mà thôi.”

Quả nhiên như hấn dự đoán, nàng chính là không chịu nói . Cũng không lại truy vấn, Lâu Tịch Nhan cười nói :”Có thể để ta xem sao?”

Đan Ngự Lam đã thượng tấu, yêu cầu phúc thăm vụ án (xử lại ở cấp cao hơn), tiếp tục truy tìm nơi hoàng kim rơi xuống,hoàng thượng lập tức đáp ứng dù sao cũng là một trăm vạn lượng hoàng kim! Chỉ là này hoàng kim án nhất định cùng trọng thần trong triều có liên quan, chỉ sợ diễn biến phía sau lại một hồi huyết vũ tinh phong.

Cầm tờ giấy trong tay đưa cho Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh đầy lòng mong đợi hỏi :”Người nói có thể là mật hiệu không? Hoặc là nói cái gì mật mã? Người đối kỳ môn thuật số có nghiên cứu không?”

Lâu Tịch Nhan bật cười :”Ta đối kỳ môn thuật số không tinh thông.” Mặc dù hấn rất hưởng thụ ánh mắt sùng bái của nàng, đáng tiếc hấn thật sự không hiểu kỳ môn thuật số, mở ra tờ giấy, chỉ thấy mặt trên đều là mấy chữ ”trước trước sau sau trái trái phải phải*”, trách không được nàng không hiểu ra sao, hấn cũng nhìn không hiểu. (* ta giờ mới đọc đến chương sau nên biết được ý nghĩa của từ tả với hữu sử dụng ở đây là trái và phải ~ nên từ chương này ta sẽ sử dụng luôn *_*)

Nhìn một hồi lâu, Lâu Tịch Nhan cũng không cách nào hiểu rõ, đem tờ giấy trả lại cho Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan cười khề nhắc nhở nói :”Nàng có từng nghĩ qua, Dương Lục chỉ là một trung tướng trong tướng quân phủ, chỉ là vũ phu bình thường! Hấn lưu lại gì đó, sẽ cùng kỳ môn thuật số, mật hiệu mật

mã có liên quan sao?”

Trác Tĩnh vỗ tay một cái cười nói :”Cũng đúng, ta sao lại không nghĩ đến ! Có thể là chúng ta đem sự tình phức tạp hóa, kỳ thật hấn muốn biểu đạt chính là mặt ngoài chữ !”

Lâu Tịch Nhan đồng ý gật đầu, thế nhưng Trác Tĩnh khuôn mặt bỗng nhiên lại suy sụp, phiền não thờ dài:”Thế nhưng mặt ngoài chữ lại là cái gì đây?”

Đau lòng bộ dạng u sầu đầy mặt của nàng, Lâu Tịch Nhan nắm tay nàng, đem nàng kéo lại, dỗ dành nói:”Được rồi, nàng đã nghỉ một ngày , đừng nghỉ nữa, sớm một chút nghỉ ngơi đi, nói không chừng ngày mai linh quang chợt lóe, lại nghĩ ra.”

Trác Tĩnh phiền một cái xem thường, kia dễ dàng như vậy linh quang chợt lóe sao, chẳng qua nàng hình như thật sự có chút mệt mỏi, đem tờ giấy nhét vào đai lưng, Trác Tĩnh thoải mái trả lời :”Được rồi, đi ngủ.”

Lướt qua bình phong đi vào buồng trong, Trác Tĩnh bỗng nhiên phát hiện, bên cạnh giường lớn của Lâu Tịch Nhan đặt một cái tiểu sàng (giường nhỏ), chỉ bằng một nửa giường lớn, Trác Tĩnh ngạc nhiên nói :”Trong phòng sao lại có thêm một chiếc giường?” Lúc chiều nàng còn không có thấy a?!!

Lâu Tịch Nhan hoàn toàn phục nàng :”Nàng hiện tại mới biết, vừa rồi lo suy nghĩ đến mê mẩn đi.”

Mới đem vào?! Trời, nàng cư nhiên thất thần đến loại tình trạng này !! Chết cũng sẽ không thừa nhận, Trác Tĩnh nhanh chóng nói sang chuyện khác :”Giường của người đã lớn như vậy vì sao còn muốn đặt thêm một cái vào?”

Lúc hỏi xong, nàng lại nghĩ chính mình ngốc, quả nhiên, Lâu Tịch Nhan mang theo vài phần bất đắc dĩ, vài phần tình ý, vài phần trêu chọc cười nói :”Nàng ngủ giường lớn, ta ngủ giường nhỏ, ta sợ lại cùng nàng đồng sàng cộng chăn, sẽ đợi không được đến đêm tân hôn lại đem nàng”

Lời chưa hết nhưng ý tứ đã rõ ràng, hấn kỳ thật cũng là vì mình suy nghĩ, cùng nữ tử mình yêu hàng đêm chung gối, nhưng chỉ có thể nhìn, này quả thật chính là giày vò rất lớn , hấn lo lắng mình tự chủ cuối cùng sẽ chống đỡ không được mê hoặc !

Trác Tĩnh buồn cười, nàng tự nhiên là hiểu rõ ý tứ của hấn, thế nhưng làm một người hiện đại, cùng người yêu trước khi kết hôn phát sinh quan hệ, đây là chuyện rất bình thường, nàng thật không cảm thấy có vấn đề gì, ngênh đón ánh mắt mê người của Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh cười nhẹ nói :”Lại không ai muốn người chờ .”

Lâu Tịch Nhan thân thể cứng đờ, hiển nhiên hấn cũng hiểu rõ ý tứ của Trác Tĩnh, dưới ánh nền vóc dáng nàng uyển chuyển, ánh mắt như lửa, cổ sức nuột một ngụm nước bọt, Lâu Tịch Nhan lao đảo lùi một bước, vội nói : “Không còn sớm, ngủ đi. Ngủ ngon.”

Nói xong hấn cực nhanh nằm xuống tiểu sàng bên cạnh .

Trác Tĩnh sững sờ đứng tại chỗ, nhất thời dở khóc dở cười, làm cái gì ...Nàng đưa lên cửa hấn còn không muốn ?!

Này cũng quá tổn thương tự tôn của nàng đi?!

Hay là nói, hấn còn cần chút kích thích

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Sát Thương Tẩu Hỏa *

(*Lau súng cướp cò...nói chung ta cũng chả hiểu lắm ..ai hiểu thì nói dùm ta nhé ..thank ..)

Nghĩ đến buổi chiều Yến Như Huyền khiêu khích, nói nàng không thèm để ý là không có khả năng, Lâu Tịch Nhan càng là quân tử, ngược lại khiến nàng càng muốn cùng hấn phát sinh chút gì, dù sao bọn họ cũng là yêu nhau, lại lấy kết hôn làm tiền đề qua lại *,phát sinh quan hệ là bình thường đi.(* kết hôn làm tiền đề qua lại = lấy kết hôn làm điều kiện trước tiên khi đáp ứng qua lại với nhau)

Cùng có tâm lý một lúc lâu, nàng quyết định ——

Nàng muốn câu dẫn Lâu Tịch Nhan!

Thế nhưng nói thì dễ, nàng muốn làm như thế nào đây? Không có kinh nghiệm, Trác Tĩnh vừa nhớ lại một chút những tác phẩm điện ảnh cùng kịch truyền hình , vừa đi đến trước tiểu sàng của Lâu Tịch Nhan, đem đầu tóc dài gây rối loạn chút, cúi đầu nhìn y phục, cắn răng một cái, Trác Tĩnh đem ngoại sam bên ngoài cởi ra, vút trên mặt đất, trên người chỉ mặc nhất kiện trung y mỏng manh, lại thoát chính là cái yếm.

Hít sâu một hơi, Trác Tĩnh nhẹ giọng nói :”Tịch Nhan ...”

“Ừ?” Khẽ hừ một tiếng, Lâu Tịch Nhan cũng không có xoay người lại, vẫn đưa lưng về phía nàng.

Trác Tĩnh không ngừng cố gắng, tận lực mềm mại đáng yêu kêu lên :”Tịch Nhan ~~~~”

Rốt cục, Lâu Tịch Nhan bắt đầu xoay người lại, vừa nghe phía sau vang lên tiếng va chạm của y phục, hắn đoán nha đầu này nhất định lại có chủ ý gì quỷ quái, ai biết khi quay đầu lại lại thấy trên người Trác Tĩnh chỉ mặc nhất kiện trung y hơi mỏng, ánh trăng chiếu rọi, dưới ánh nến lờ lẹt, đường cong trên vóc người nàng hiển lộ, mái tóc như thác nước bị nàng trêu chọc hơi loạn, theo gió đêm nhẹ thổi, tóc đen cùng ánh trăng quần quýt. Lâu Tịch Nhan nhất thời thờ gập, nàng còn mở to đôi mắt sáng thẳng tắp nhìn hắn ở giữa còn có lập lòe tia sáng câu dẫn lòng người.

Lâu Tịch Nhan không tự giác nuốt nước bọt, than thờ nói :”Tĩnh nhi. . .không nên như vậy nhìn ta.”Hắn tự chủ thật sự không có tốt như trong tưởng tượng của nàng!!

Hiệu quả tựa hồ không sai, Trác Tĩnh mừng thầm, tiếp tục ní non :”Nhan ~~~~”

Chết tiệt, nàng kêu khiến đầu khớp xương hắn đều nhanh nhuyển, Lâu Tịch Nhan ánh mắt tối sầm lại, thanh âm trầm thấp khàn khàn :”Tĩnh nhi, nàng chơi với lửa!”

Nàng muốn chính là loại kết quả này, xem ra câu dẫn cũng không phải rất khó a, càng thêm lớn mật đem thân thể lại gần Lâu Tịch Nhan, tay quàng qua cổ hắn.

“Tịch. . .” Trác Tĩnh nói còn chưa xong, chỉ cảm thấy một trận thiên hoàn địa chuyển, nàng đã bị Lâu Tịch Nhan thuận thế kéo lại, hai người song song ngã xuống giường. Lâu Tịch Nhan tay còn vòng trên thắt lưng nàng, bàn tay luôn hơi lạnh lúc này cư nhiên nóng kinh người, xuyên thấu qua lớp vải vóc hơi mỏng đem nhiệt độ không hề giữ lại truyền qua.

Lâu Tịch Nhan hẹp dài mắt khẽ híp, mê ly lại mang theo mị lực, hai người thân thể gát gao dán vào nhau, Trác Tĩnh có thể cảm nhận được trái tim hắn đập rất nhanh. Nhiệt độ cơ thể nóng rực khiến Trác Tĩnh khuôn mặt dần nhiễm đỏ.

Nàng còn chưa nghĩ ra tiếp theo muốn làm như thế nào, trên môi tê rần, Lâu Tịch Nhan mạnh mẽ hôn lên môi nàng. Hơi ấm nóng rực theo hơi thở hắn truyền đến, Trác Tĩnh nhẹ run, Lâu Tịch Nhan ôm nàng càng chặt, từ ôn nhu hôn lúc này hiển nhiên bị tình dục nhiễm mà vô cùng nồng nhiệt.

Khẽ hôn một đường xẹt qua cổ, đi tới sau tai, khẽ cắn vành tai Trác Tĩnh, thanh âm trầm thấp như rượu mạnh say lòng người, mê hoặc vang lên :“Ta muốn nàng.”

Hơi thở ấm áp, thanh âm mê hoặc làm cho Trác Tĩnh lại lần nữa không tự chủ run lên, không nói gì, đôi tay trắng ngần quần lên cổ Lâu Tịch Nhan, đem mình càng tiến sâu vào trong lòng hắn.

Lâu Tịch Nhan nhận được cổ vũ, cánh môi ấm nóng càng hướng xuống phía dưới, tay cũng chui vào vạt áo. . .

“Lâu tướng ! Lâu tướng !!”

Một đạo lo lắng tiếng đập cửa thỉnh linh vang lên, hai người đều cả kinh, Lâu Tịch Nhan rất không muốn đem tay đã xoa lên eo nhỏ mềm mại rút trở về , kéo qua chân bên cạnh phủ trên người Trác Tĩnh, cố gắng bình ổn hơi thở cuồng loạn, Lâu Tịch Nhan lạnh lùng nói :”Ai!”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm mang theo khóc nức nở của nữ tử :”Nô tỳ Tiểu Liên, công chúa nàng. . .”

Lâu Tịch Nhan trong lòng cả kinh, vội hỏi :“Công chúa làm sao?” Nàng sẽ không lại làm chuyện điên rồ chứ!

“Công chúa gặp ác mộng, bị dọa tỉnh, một mực yên lặng rơi lệ, công chúa thân thể yếu đuối không chịu nổi như vậy lần qua lần lại, vạn nhất có chuyện không hay xảy ra, nô tỳ chết muôn lần cũng không đảm đương nổi a, thỉnh Lâu tướng qua xem.”

Nàng vô cùng lo lắng xông qua khóa lóc kẻ lẻ, chính là bởi vì công chúa nhà nàng gặp ác mộng ?? Trác Tĩnh phen một cái bạch nhãn, Lâu Tịch Nhan mặc dù không nói gì nhưng sắc mặt rõ ràng đã đen vài phần.

“Mặc Bạch.” Lâu Tịch Nhan khẽ gọi, không có tiếng đáp lại, hắn lần thứ hai kêu lên :“Mặc Bạch.”

“Dạ.” Rốt cục ngoài cửa vang lên thanh âm lạnh lùng của Mặc Bạch.

Vừa rồi hắn ở ngoài cửa nghe được một chútcho nên đã đi đến ngoài cửa viện trông giữ, nhưng đã quên Trích Tĩnh các cùng Lâm Nguyệt lâu là thông nhau !

Lâu Tịch Nhan lạnh giọng nói :”Tuyên ngự y.”

“Dạ.”

Mặc Bạch rời đi, nữ tử còn ở ngoài cửa, Lâu Tịch Nhan không kiên nhẫn nói :”Ngươi về trước chiếu cố công chúa đi.”

Tiểu Liên không có cơ hội nhìn thấy khuôn mặt Lâu Tịch Nhan đang cố nén giận, còn không sợ chết tiếp tục nói :”Lâu tướng ngài không qua sao? Công chúa một mực kêu tên ngài. Nếu là nàng lần nữa lăn quần trong lòng. . . .”

“Cút ! Bỏ tướng tự có an bài, lúc nào đến lượt ngươi tới nghỉ vẫn.”

Ngoài cửa Tiểu Liên bị dọa đến, hoảng sợ trả lời :”Nô tỳ xin cáo lui.” Thẳng tắp chạy ra khỏi Lâm Nguyệt lâu.

Trác Tinh sững sốt, nàng lần đầu tiên nghe được Lâu Tịch Nhan nói chuyện như vậy, tuấn nhan bởi vì tình dục còn có chút ửng hồng, khóe miệng luôn dương lên lúc này giống như đóng băng giống nhau, lạnh lùng khê nhếch, kia ánh mắt ôn nhu cũng không có bình tĩnh như trước kia mà tràn ngập khó chịu, Trác Tinh bật cười, đây là muốn tìm bất mãn sao?!

Trác Tinh không biết Yến Như Huyền là cố ý hay không, nếu như là cố ý thì đúng là đúng lúc....Ngồi thẳng thân thể, từ phía sau ôm Lâu Tịch Nhan, Trác Tinh khê than thở :”Chờ ngự y tới chàng đi xem đi, vạn nhất nàng lại tự sát lần nữa, chàng liền phiền phức.”

Cũng không phải nàng phóng khoáng mà thật sự là đôi phương thân phận cao quý, nàng cũng không muốn Lâu Tịch Nhan bởi vậy gặp phiền phức.

Lâu Tịch Nhan quay người lại, khuôn mặt vẫn âm hắc như trước, giọng điệu cũng rất dịu dàng, đỡ nàng nằm xuống vì nàng dịch hảo chân nói :”Nàng trước ngủ đi, ta rất nhanh trở lại.”

Trác Tinh bất đắc dĩ gật đầu .

“Chờ một chút.” Lâu Tịch Nhan mới đứng lên, Trác Tinh bỗng nhiên ngồi dậy, kéo tay hắn, đem hắn kéo xuống, Lâu Tịch Nhan không hiểu , thế nhưng vẫn thuận theo ngồi xuống.

Trác Tinh tay hoàn trụ cổ hắn, cúi người về phía trước, nhào tới trong lòng hắn.

Môi hôn lên cổ hắn.

Lâu Tịch Nhan khê rên một tiếng, nằm trong lòng ôn hương nhuyễn ngọc , một lúc sau Trác Tinh ngồi thẳng dậy, hai lòng thấy trên cổ Lâu Tịch Nhan bị nàng hôn ra mấy cái dấu tây có thể thấy được, tâm tình rất tốt buông tay ra, hướng Lâu Tịch Nhan khoát khoát tay nói :”Được rồi, chàng có thể đi.”

Ngay từ đầu còn không có phản ứng lại, thế nhưng nhìn vẻ mặt giao hoạt của nàng, Lâu Tịch Nhan đã đoán được nàng làm cái gì, sùng nịnh lác đầu, Lâu Tịch Nhan đi ra Lâm Nguyệt lâu.

Nha đầu kia, hắn ngày mai còn phải vào triều đầu. ...

Trác Tinh vô lực ngồi phịch trên giường, nhìn chăm chăm màn che chấp chôn, Trác Tinh u sầu a, lần đầu tiên câu dẫn của nàng cư nhiên thất bại ! Mặc dù nguyên nhân chủ yếu không ở nàng thế nhưng cũng trách nàng ”nghịch vụ không quen”....

Lần sau , lần sau chờ nàng chuẩn bị sẵn sàng, nhất định khiến hắn cuồng phun máu mũi, trời sập cũng không quản ! Nếu không thật xin lỗi Thanh Linh này vốc đáng 34D a!!

.....

Lâu Tịch Nhan cũng không có tự mình đi trước đến Trích Tinh các mà là cùng ngự y đi đến. Đi tới ngoài cửa, thỉnh an nói :”Thần tham kiến công chúa.”

Vừa nghe đến thanh âm Lâu Tịch Nhan , Yến Như Huyền vốn còn nằm ở trên giường roi lệ lập tức ngồi dậy, vội nói :”Nhan ca ca...huynh mau vào.”
Hắn thật sự tới, nói rõ hắn vẫn là quan tâm nàng!!

Trong phòng đốt mấy ngọn nến, tia sáng có chút lờ mờ, Lâu Tịch Nhan cùng ngự y đi vào phòng trong, Lâu Tịch Nhan chỉ đứng ở ngoài bình phong đối ngự y nói :”Cấp công chúa bất mạch”.

Ngự y cúi người hướng Lâu Tịch Nhan hành lễ, mời đi vào nội thất.

Sau màn che mỏng hé ra khuôn mặt thất vọng, Nhan ca ca không có tiến vào.

“Công chúa, thần mạo phạm”

Yến Như Huyền mặt vô biểu tình vươn tay, ngự y kiểm tra một lúc mới chậm rãi đứng dậy.

Lâu Tịch Nhan ở ngoài bình phong hỏi :”Thế nào?”

Ngự y một đường thối lui đến ngoài bình phong mới trả lời :”Công chúa huyết khí (máu) không đủ, ưu tư lại hay suy nghĩ, tích tụ trong lòng, cho nên mới có thể gặp ác mộng, Lâu tướng không cần lo lắng,đợi cự thần vì công chúa khai mấy thang thuốc, tinh tâm điều dưỡng, thân thể sẽ từ từ hồi phục.”

“Ngươi trước đi sắc thuốc đi.” Lâu Tịch Nhan rút cuộc yên tâm một chút, buổi sáng nhìn thấy nàng bộ dạng gầy yếu, hắn cũng vì nàng lo lắng.

“Dạ.” Ngự y lui ra ngoài, trong phòng ngoại trừ cung nữ Tiểu Liên chính là hắn cùng Yến Như Huyền, Lâu Tịch Nhan ở ngoài bình phong hơi cúi người nói :”Thời gian không còn sớm, công chúa sớm nghỉ ngơi, thần xin cáo lui.”

Hắn mới nói xong, chỉ nghe một tiếng khê gọi :” Nhan ca ca ...đừng đi!”

Thân ảnh màu trắng hoảng loạn xóc lên màn trướng, hải cũng không mang, một đường lao đoà hướng hắn chạy tới.

Thân thể vốn có suy yếu, hơn nữa trong lòng cuồng cuồng, ngay khi sắp chạy đến trước mặt Lâu Tịch Nhan, Yến Như Huyền dưới chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Lâu Tịch Nhan bắt đặc dĩ không thể làm gì khác hơn là thuận thế đỡ lấy cánh tay nàng, ổn định thân thể nàng :”Công chúa cẩn thận !”

Đỡ nàng đứng vững, Lâu Tịch Nhan đang muốn rút tay về lại bị Yến Như Huyền nắm chặt.

Vốn khuôn mặt đã nhỏ hiện tại gầy gò đến còn không lớn bằng bàn tay, con mắt khóc đến hồng toát tơ máu, Yến Như Huyền tràn đầy tình ý nhìn hắn nhưng ngoài ý muốn thấy trên cổ hắn phát hiện mấy chỗ rõ ràng vết hồng ngân*....(*vết tích màu hồng ~ chính là vết hôn của Trắc Tĩnh tỷ đó)

Yến Như Huyền trong lòng chua xót, loại này hồng ngân nàng biết, nàng ở trên người hoàng tẩu cùng các tần phi cũng đã thấy qua, lúc đó nàng quán quít lấy hoàng tẩu nói cho nàng, sau khi hoàng tẩu nói xong nàng liền nghĩ thật xấu hổ. Thế nhưng hoàng tẩu nói loại này hồng ngân đều là nam nhân lưu cho nữ nhân, Nhan ca ca trên cổ vì sao cũng sẽ có? Nghĩ đến cái nữ nhân kia cùng Nhan ca ca ở cùng một chỗ, còn có buổi chiều bộ đáng đáng ghét của nàng ta, Yến Như Huyền không tự giác khê cắn môi, cái kia xấu nữ nhân không xứng với Nhan ca ca!!

Hít sâu một hơi, Yến Như Huyền cố lấy dũng khí nói :”Huyền nhi thật sự rất sợ, Nhan ca ca lưu lại với ta được không ?

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Tình Yêu Sụp Đổ

Yến Như Huyền nắm chặt tay hắn, hai hàng thanh lệ từ đôi mắt mông lung từng giọt rơi xuống trên tay hắn, thân thể gầy yếu chỉ sợ hắn dùng một chút lực nàng sẽ ngã xuống đất, Lâu Tịch Nhan than nhẹ một tiếng :”Được.“

Vừa nghe đến hắn đồng ý, Yến Như Huyền mừng rỡ, bất quá rất nhanh trái tim nhảy nhót của nàng lại bị câu nói thứ hai của hắn làm đông lại.

“Ta ở ngoài cửa , chờ ngươi ngủ ta lại đi.” Hắn thanh âm như trước dịu dàng, biểu đạt ý tứ cũng là tàn khốc như vậy. Tâm tình đại hi đại bi (mừng rỡ và đau buồn), làm cho Yến Như Huyền tâm tình hoàn toàn không khống chế được, nắm chặt tay hắn, móng tay thật sâu bấm vào da thịt, Yến Như Huyền khóc lớn nói :”Huynh vì sao không chịu lưu lại cùng ta? Lẽ nào lưu lại huynh thật sự khó như vậy? Huynh liền muốn trở lại bên người nàng ta như vậy?!”

Lâu Tịch Nhan ăn đau, chỉ nhẹ nhúh mày cũng không có đẩy nàng ra, khuyên nhủ :”Công chúa....”

Ai ngờ đến chỉ là một cái xưng hô , lần nữa đem Yến Như Huyền tức giận :”Không được gọi công chúa, khi còn bé huynh đều gọi Huyền nhi, vì sao hiện tại huynh muốn cùng ta phân như thế rõ ràng?!” Hắn không biết, hắn mỗi lần gọi nàng một tiếng công chúa, nàng liền nghĩ hắn cách nàng xa hơn một chút!

Dịu dàng nhưng kiên quyết dời tay nàng, Lâu Tịch Nhan lui về sau một bước, trầm giọng trả lời :”Quân là quân, thần là thần, đây là lễ nghi thần nên tuân thủ.” Hắn chính là không muốn để nàng có hiểu lầm , mới tận lực xa lánh, đáng tiếc nàng không hiểu rõ dụng tâm của hắn.

“Lời nói dối! Ta rõ ràng nghe huynh kêu tên hoàng huynh, vì sao muốn cùng mình ta tuân theo lễ nghi? ” Lâu Tịch Nhan xa lánh cùng lạnh lùng rốt cục khiến trạng thái vốn không tốt của Yến Như Huyền triệt để hỏng mất :”Ta thích huynh, huynh thật sự không có cảm giác sao? Hay là huynh có cảm giác nhưng chính là vẫn muốn làm tổn thương ta?”

Yến Như Huyền nước mắt ẩm ướt, trong mắt lộ vẻ điên cuồng, Lâu Tịch Nhan hiểu rõ lúc này cùng nàng nói cái gì , nàng cũng sẽ không nghe vào, nàng bất quá là đang phát tiết tình cảm đè nén trong lòng mà thôi.

“Huynh nói chuyện a!” Lâu Tịch Nhan trầm mặc vốn là không muốn làm nàng tức giận, để nàng từ từ tỉnh táo lại, đáng tiếc Yến Như Huyền luôn luôn đoan trang văn nhả sớm đã lâm vào thế giới của chính mình, ở trong mắt nàng Lâu Tịch Nhan trầm mặc là đối nàng không kiên nhẫn. Mà lúc này , hồng ngân chói mắt trên cổ hắn liền giống như một cây châm hung hăng đâm vào trong lòng nàng.

“Ta liền thật sự không bằng nàng ta sao? Nàng rốt cuộc có điểm nào tốt?!! Nàng có thể cho huynh, ta cũng có thể!” Yến Như Huyền cắn chặt môi móng, ở lúc Lâu Tịch Nhan cùng Tiểu Liên còn không kịp phản ứng , ngoại sam trên người bị nàng giật xuống thuận thế rơi xuống trên mặt đất, cái yếm hồng nhạt có thể che khuất phong cảnh thật sự ít lại càng ít, bờ vai trơn bóng bởi vì bại lộ trong không khí mà lạnh run .

Lâu Tịch Nhan kinh hãi, nhanh chóng xoay người, đứng sau bình phong, nhìn về phía cung nữ đứng bên cạnh còn đang đờ ra , Lâu Tịch Nhan quát khê:”Còn thất thần gì! Mau đỡ công chúa đến trên giường nghỉ ngơi.”

Tiểu Liên rốt cục phục hồi lại tinh thần, nhặt lên y phục trên mặt đất, qua loa phi ở trên người Yến Như Huyền , công chúa sao hồ đồ như thế a!! Nàng là công chúa cao quý, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, Lâu tướng lại kiên quyết không cưới, danh tiết của nàng đã có thể toàn bộ bị hủy a!

Lâu Tịch Nhan thật không ngờ tới sự tình sẽ phát triển đến loại tình trạng này, ở trong ấn tượng hần, Yến Như Huyền đoan trang điềm đạm, biết lễ thủ lễ (tuân thủ lễ nghi), hướng nội e lệ, năng sao lại dám làm chuyện lớn mật như vậy!

“Thần cáo lui trước.” Lâu Tịch Nhan cất bước ly khai, lúc này hần tuyệt không thích hợp lại đứng trong phòng!

“Đứng lại! Huynh hôm nay đi ra cánh cửa này, nhất định sẽ hối hận !” Yến Như Huyền hét lớn một tiếng, phản ứng vừa rồi của Lâu Tịch Nhan thật sâu đậm bị thương nằng, cảm giác nhục nhã khiến nằng nói năng có chút lộn xộn, nằng chỉ biết là nằng không cho hần đi.

Lâu Tịch Nhan bước chân dừng lại, chỉ là bóng lưng cao to nhưng tiết lộ một cổ lãnh ý làm cho người ta không thể coi thường, hần tức giận! Yến Như Huyền hoảng hốt, sợ hãi hấp mũi, lau đi nước mắt trên mặt, lấy lòng nói :”Nhan ca ca, huynh không cần giận ta, có được hay không, chỉ cần huynh lưu lại, ta cái gì đều nghe lời huynh.”

“Lưu lại có thể thế nào đây? Ta sẽ không thú ngươi.” Lạnh lùng thanh âm nhàn nhạt vang lên, Yến Như Huyền tìm lại lần nữa co rút .

Hít sâu một hơi, đè xuống đau đớn , Yến Như Huyền nói :”Vì sao?” Nằng không rõ, mình như vậy sai sao? Nằng nhiều năm qua truy đuổi cùng ái mộ, lại chút nào cũng không thể đánh động hần?!

Không đợi Lâu Tịch Nhan trả lời , Yến Như Huyền lại phảng phất như tự lẩm bẩm thì thầm nói :”Gã cho huynh là giấc mộng từ nhỏ của ta, lần đầu tiên khi thấy huynh, huynh đối ta chu đáo săn sóc, ôn nhu , từ một khắc kia bắt đầu, ta liền thích huynh, để mình xứng đôi với huynh ta không dám một ngày chậm trễ, vì muốn có một ngày trở thành thế tử của huynh . Huynh vì sao lại không chịu liếc mắt nhìn ta! Vì sao....”

Thì ra là như vậy sao? Lâu Tịch Nhan thầm than, nếu như để hần sớm chút biết nguyên nhân nằng yêu hần, có thể sẽ không phát triển đến tình trạng ngày hôm nay đi. Lâu Tịch Nhan thấp giọng trả lời :”Kỳ thật lúc trước, ta cũng không phải là muốn lấy khăn tay cho ngươi, là bởi vì hôm đó cùng nhị hoàng tử có chút tranh chấp, không quen nhìn dáng vẻ dạt dào đắc ý của hần, mới ra tay. Nhiều năm như vậy, ở trong lòng ta, ngươi liền cùng Tịch Vũ như nhau, là muội muội của ta, ta đối với ngươi không có tình yêu nam nữ.”

Mặc dù chân tướng sẽ làm nằng thống khổ, thế nhưng nếu như có thể khiến nằng tỉnh ngộ cũng không thể không thử một lần.

“Muội muội.....” Làm bạn với nằng mười năm, mỗi lần ở trong mộng nhớ lại lần sơ ngộ *đó có thể khiến nằng hạnh phúc cười đến tỉnh lại, cư nhiên chỉ là hần vì tức giận nhị ca mà làm một trò đùa sao?!(*sơ ngộ : lần đầu gặp gỡ)

Muội muội...chỉ là muội muộiha ha ha ha...Yến Như Huyền bỗng nhiên ngã ngồi xuống dưới đất, trên mặt là nụ cười như có như không, nước mắt không ngừng rơi.

“Công chúa!” Tiểu Liên vội đỡ vai nằng nhưng căn bản nằng không được thân thể suy yếu của nằng. Hai người cùng nhau ngã xuống một đoàn.

Yến Như Huyền trong mắt tuyệt vọng cùng thương tâm, khiến Lâu Tịch Nhan trong lòng cũng mang theo đau đớn, hần thật sự đem nằng xem như là muội muội giống nhau thương yêu, ngày hôm nay lại có kết quả như vậy, càng nhiều hần là trách hần không thể sớm chút hạ xuống ngoan tâm .(nhẫn tâm)

Không dám vào lúc này tiến lên đỡ nằng, Lâu Tịch Nhan chỉ có thể khẽ khuyên nhủ :”Sớm một chút nghỉ ngơi, có thể ngày mai khi tỉnh lại ngươi sẽ phát hiện kỳ thật ngươi cũng không cần ta như vậy.”

Hướng Tiểu Liên nói một câu :”Hảo hảo chăm sóc công chúa.” Lâu Tịch Nhan nhanh bước rời đi.

Trong lòng công chúa đã không hề khóc, thân thể lạnh lẽo lạnh run, ánh mắt trống rỗng đáng sợ.

Công chúa vì hần làm bao nhiêu chuyện, nằng rất rõ ràng, có thể bởi vì hần nói một câu hoặc là một nụ cười của hần liền vui vẻ đến mấy ngày, có thể để hần yêu thích luyện cầm luyện đến mười ngón tay đều phồng lên, luyện chữ luyện đến tay đều đã không có cảm giác, ngày hôm nay hần nhưng đem công chúa tổn thương thành như vậy!

Tiểu Liên trừng mắt nhìn phương hướng Lâu Tịch Nhan rời đi, trong mắt xẹt qua một tia ác độc, cái này nam tử lãnh huyết vô tình, hần căn bản không xứng với công chúa, hần đáng chết!!

.....

“Ngươi luôn ở ngây người, xảy ra chuyện gì sao?” Cố Vân lo lắng nhìn Trác Tĩnh cả ngày đều mất hồn mất vía, sáng sớm hôm nay , nằng bảo người đến Tướng quân phủ thỉnh nằng qua đây, nói có đầu mối liên quan đến trang giấy kia. Các nằng xuất môn tìm đã nửa ngày, nằng thủy chung là một bộ dáng tràn đầy tâm sự, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì khiến nằng suy nghĩ?

Trác Tĩnh thờ ơ trả lời :”Yến Như Huyền sớm hôm nay đã hồi cung.”

“A?” Cố Vân sửng sốt, sau đó cười nói :”Hôm qua mới đến hôm nay đã đi?! Ngươi cũng quá cao tay đi.”

Không có tâm tư nói giỡn, Trác Tĩnh trả lời :”Không phải ta, là Lâu Tịch Nhan. Tối hôm qua hần đi một chuyến đến phòng nằng ta, không biết bọn họ nói chuyện gì, sáng sớm hôm nay nằng ta trở về cung.” Nằng đi có chút đột ngột, ngày hôm qua còn thề rằng nhất định sẽ phải gả cho Lâu Tịch Nhan, sáng sớm hôm nay lại bỗng nhiên đi, điều này sao không khiến nằng nghi hoặc chứ?Tịch Nhan rốt cuộc cùng nằng nói cái gì?

Cố Vân hiển nhiên sợ với nằng nghĩ đơn giản hơn, cười nói :”Có thể là Lâu Tịch Nhan cùng nằng khai thông, nằng nghĩ thông suốt tự nhiên sẽ đi.”Ngươi

ta đều nói không thích nàng, nàng thức thối rồi đi cũng không phải rất bình thường sao! Dù sao ai cũng không muốn làm người râu ria đi!

“Vấn đề là nàng không giống người dễ dàng nghĩ thông suốt như vậy.” Trác Tĩnh không tin Yến Như Huyền là thức thối rồi đi, Cổ Vân sẽ cho rằng như thế là bởi vì nàng còn không biết tư duy của nữ nhân cổ đại, ngày hôm qua lúc nàng cùng Yến Như Huyền nói chuyện nàng ta biết rõ Lâu Tịch Nhan cũng không có yêu nàng, cũng không có buông tha hấn, cuối cùng nói cái gì sẽ khiến nàng lập tức rồi đi đây?!

Vỗ vỗ bả vai nàng, Cổ Vân một bộ dáng nàng buồn lo vô có, cười nói :”Mặc kệ nó...ít nhất...người cuối cùng cũng là đi, chuyện phía sau lưu cho Lâu Tịch Nhan xử lý đi.”

Trác Tĩnh phen một cái bạch nhãn, chuyện tình cảm cùng Cổ Vân thảo luận vĩnh viễn không ra nguyên nhân a!!

Cổ Vân bỗng nhiên dừng cước bộ, Trác Tĩnh cũng nhanh chóng dừng lại, vừa nhắc đầu liền nhìn thấy một tấm biển bằng đồng, mặt trên rõ ràng bắt mắt năm chữ lớn :”Trần quốc tướng quân phủ”!!

Màu sắc đỏ tươi, kiểu chữ cứng cáp, chỉ là một tấm biển cũng đã có thể làm cho người ta chấn động, trước cửa gỗ đỏ thẫm, chia ra làm hai thú vật may mắn được điêu khắc tinh xảo, thợ điêu khắc cực kỳ cẩn thận tinh xảo, nhất là cặp mắt được khắc bảo thạch kia giống như thật đang nhìn chăm chăm người xem .

Tám binh lính cầm trong tay trường mâu (thương , giáo) đứng ở hai bên, khí chất đặc biệt của quân nhân nha dịch bình thường khó có thể bằng được, nghiêm túc mà khí phách. Như vậy đại môn cho dù rộng mở cũng không ai dám tùy tiện đi vào!

Trác Tĩnh nhíu mi, hỏi :”Người xác định sẽ là ở đây?”

“Nhà hấn cùng những nơi hấn thường lui tới , chúng ta đều thử qua, ở đây xem như là chỗ làm của Dương Lục, thử một lần cũng không sai.” Nếu như nói کیا tờ giấy biểu đạt là ý tứ dễ hiểu nhất, vậy các nàng trước hết nghĩ đến chính là một bản đồ.

Nhún nhún vai, Trác Tĩnh cười nói :”Được rồi.”

Phủ thừa tướng nàng là kiến thức qua, hiện tại cũng thuận tiện nhìn Trần quốc tướng quân phủ như thế nào!

Không biết Túc Lăng có ở nhà hay không đây ?!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Trích Tâm* (Thượng)

(*lấy tim)

Đi theo Cổ Vân , hai người cùng đi vào tướng quân phủ, lúc vào cửa , hai hàng binh sĩ đều đem trường mâu đang hướng về phía trước thu về dựng ở bên người, trang nghiêm cung kính hô:”Phu nhân.”

Trác Tĩnh thiếu chút nữa ngã sấp xuống, tà liếc nữ nhân bên cạnh còn giả vờ không nghe thấy, cười nói:”Phu nhân?” Nàng vốn còn lo lắng tình cảnh Vân ở tướng quân phủ, hóa ra nàng là buồn lo vô có, người ta thân phận cũng không thấp a, có thể khiến thủ vệ đều gọi nàng phu nhân! Chính là ý của Túc Lăng? Nàng bỏ lỡ trò gì sao?!

Cổ Vân ho khan hai tiếng, qua loa trả lời :”Tướng quân phủ không có nữ nhân không phải người không biết, bọn họ gọi mò.”

Gọi mò ?! Lời này ý tứ là nói tướng quân phủ không có nữ nhân, cho nên là một nữ nhân chính là phu nhân?Thì ra phu nhân tướng quân phủ tốt làm như vậy! Trác Tĩnh phen một cái ánh mắt khinh thường, nàng cho rằng mình thay đổi một cái thân thể chỉ số thông minh sẽ cùng ngực ti lệ nghịch sao?!

Trác Tĩnh đem biểu hiện cười nhạt diễn vô cùng thuần thực, Cổ Vân tiếp tục làm bộ nhìn không thấy, Trác Tĩnh cũng không lại truy vấn nàng, dù sao đi vào trong phủ liền biết không thể tùy tiện gọi .

“Bắt đầu đi.” Hai người đứng ở vị trí cửa chính, xuất ra tờ giấy, quay mặt theo phương hướng như trên tờ giấy, một đường đi qua, mới đi qua vài chỗ rẽ, hai người tựa hồ đều có lòng tin, bởi vì cho tới bây giờ, phương hướng theo như mặt trên tờ giấy cứ nhiên đều có, phía trước giống như có một cái giao lộ, chỉ có một đường là quẹo phải, kết quả trên giấy viết cứ nhiên là bên phải, phương hướng lần này các nàng tìm có lẽ là đúng .

Lại một đội binh lính tuần tra đối diện đi tới thấy Cổ Vân lập tức cung kính gọi :”Phu nhân.”

Cổ Vân chỉ là khẽ gật đầu xem như đáp lại.

Đây là đội thứ mấy ? Dừng sức vỗ một chút Cổ Vân bả vai, Trác Tĩnh trêu tức cười nói :”Người ở đây hỗn(trộn lẫn~ sống) cũng không tệ lắm đi!” Trác

Tinh cũng phải bội phục, tướng quân phủ canh phòng thật đúng là nghiêm ngặt, nàng lại chưa từng thấy qua tướng phủ có người tuần tra như vậy.

Cố Vân phối hợp lắc lắc quả đấm, cười nói :”Là hồn cũng không sai, chỗ dùng võ lực nói chuyện ta tướng đối dễ thích ứng.”

Trác Tinh về mặt hiểu rõ :”Thì ra là thế.”Thế nhưng nhìn vóc người nhỏ xinh của nàng, cánh tay so cùi còn nhỏ hơn, tướng tượng nàng cùng một đám nam nhân trâu bò đánh nhau, Trác Tinh nhìn không được lại cười ha hả :”Lão thiên gia này vui đùa thật sự là tốt!”

Cố Vân chịu không nổi đi nhanh vài bước, quyết định không cùng cái này nữ nhân bị tình yêu ăn mòn chỉ số thông minh đi cùng một chỗ.

Hai người rẽ đông rẽ tây, đi đã lâu vẫn đang ở trong tướng quân phủ, Trác Tinh than thở:”Tướng quân phủ còn rất lớn !” Chính là không rõ, tướng quân phủ vì sao muốn xây dựng như thế khúc chiết (quanh co), người lần đầu tiên đi vào nói không chừng còn có thể lạc đường, này là vì đề cao hệ số an toàn sao?!

“Ừ.” Cúi đầu thoáng nhìn phương hướng kế tiếp Cố Vân giữa đôi lông mày nhíu lại nói rằng :”Dựa theo phương hướng này đi phía trước hẳn là sân luyện công.”

Đây là về mặt gì, Trác Tinh hiểu kỳ cười hỏi :”Kia là địa phương nào? Khiến mặt người đều nhăn cùng một chỗ?”

Cố Vân nhún nhún vai, lấp lửng trả lời :”Tối rồi chính người nhìn.”

Lúc rẽ trái, là một cánh cửa nhỏ, đẩy cửa ra vừa nhìn , trước mắt rộng lớn sáng sủa, chỉ là trước mắt một màn vẫn khiến Trác Tinh không tự giác mở to mắt, nàng rốt cục biết vừa rồi sắc mặt Vân vì sao kỳ lạ như thế .

“TrờiNày cũng quá...Hương điểm nóng bỏng đi...”

Cách đó không xa, là một mảnh đất trống, khoảng chừng bốn đến năm bãi đất như vậy, mặt trên rậm rạp nhưng thập phần chỉnh tề đứng ít nhất cũng phải hơn hai nghìn người đi, trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là bọn họ đều không có mặc áo, từ xa nhìn lại một mảng trắng bóc, không đứng quanh năm bị mặt trời quay hẳn là màu đồng cổ đi.

Nàng cũng không phải là chưa thấy qua lửa nam, này cảnh tượng giống như trước mắt như thế chấn động nàng thật đúng là chưa từng thấy qua, chỉ là mặt trời nóng như vậy, bọn họ phơi nắng như vậy không khó chịu sao?!

Không hiểu nhìn về phía Cố Vân bên cạnh tựa hồ đã sớm thành thói quen, Trác Tinh hỏi :”Bọn họ đây là luyện binh? Vì sao không đi quân doanh luyện?” Có ai lại ở nhà luyện binh!

“Những người này đều là tinh binh của Túc tướng quân, sân luyện công là Túc Lăng làm ra bí mật huấn luyện quân tiên phong cùng nơi nghiên cứu trận pháp. Binh sĩ diễn luyện thành công mới có thể bắt đầu đưa vào quân doanh thao luyện.” Ngay từ đầu nàng cũng không hiểu , sau lại nghe Túc Vũ giải thích mới hiểu được dụng ý của Túc Lăng.

Trác Tinh hiểu rõ gật đầu :”Thảo nào tướng quân phủ không có nữ nhân . Túc Lăng tuổi trẻ như thế mà đã trở thành Trấn quốc tướng quân , quả nhiên có năng lực.” Nhóm đại nam nhân này không có việc gì ở trong phủ lắc lư, vẫn là không có nữ nhân tương đối tốt!

“Người rất thương thức bộ dạng hần?” Nàng rốt cuộc gặp qua Túc Lăng mấy lần liền đối hần thừa nhận , nàng sao lại không có phát hiện khối băng nam kia có chỗ tốt nào?!

Trác Tinh tự nhiên trả lời :”Ta thừa nhận đối hần ấn tượng không sai, hơn nữa ta nghĩ hần cùng người rất xứng đôi, người không ngại suy xét chút , người khẳng định sẽ không làm thiệt người ta đi, nam nhân ưu tú giống như thế lại còn không có lão bà cũng không nhiều.”

Lại nữa rồi ! Cố Vân hừ lạnh :”Ta trước đây không có phát hiện người bà tám như thế, hơn nữa có xu hướng càng ngày càng nặng”!

Hai tay hoàn trước ngực, Trác Tinh không hề gì cười nói :”Không có cách nào, ta đã sắp trở thành phụ nữ có chồng, sau này sẽ biến thành cái dạng gì, ta càng thêm không dám cam đoan.”

Nàng điên rồi mới cùng Trác Tinh thảo luận cái vấn đề không có dinh dưỡng này! Cúi đầu nhìn bản đồ trong tay, Cố Vân trực tiếp chuyển hướng câu chuyện :”Vào đi thôi, nếu như không có đi sai địa phương, thứ chúng ta muốn tìm hẳn là ở bên trong.”

Trác Tinh hí mắt nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân cao lớn vừa hướng trên người mặc y phục vừa hướng các nàng chạy tới, tốc độ rất nhanh, một lúc sau, Trác Tinh rốt cục thấy rõ người đến là ai, cười nhẹ nói :”Nghĩ không ra kia con gà con tướng quân vóc người thật không sai!” Cơ thể to lớn, da ngăm đen, khá đẹp mắt.

Cố Vân ngẩng đầu, Túc Vũ đã chạy đến trước mặt các nàng, mở miệng chính là một trận hét lên :”Các người sao tới đây!! Sân luyện công không được cho nữ tử ra vào, các người mau đi ra!!”

Quả thật là nói thừa, nàng cũng không biết đã tới bao nhiêu lần ! Cố Vân buồn bực trả lời :”Người cho là ai yêu thích nhìn người, ta muốn vào tìm một thứ.”

Vươn tay ngăn các nàng lại, Túc Vũ vội la lên :”Tìm cái gì, ta giúp người tìm.” Ngày hôm nay chính là huấn luyện chịu nhiệt, bên trong nam nhân nhưng đều không mặc quần áo, các nàng hai cô nương gia tiến vào làm gì!!

Vấn đề Túc Vũ lo lắng, ở trong nhận thức của Cố Vân và Trác Tĩnh thật không thành vấn đề. Hấn chết cũng không chịu nhường, Cố Vân có chút không kiên nhẫn :”Người không biết, tránh ra, nếu không ta động thủ!”

Vốn bị mặt trời phơi nắng đã có chút nóng nẩy, Túc Vũ cũng nhịn không được quát :”Động thủ liền động thủ, ai sợ ai!”

Nàng không nên luôn cho rằng mình rất lợi hại, nếu không nhìn nàng là một nữ tử, hấn đã sớm đối nàng không khách khí, đang lúc nói chuyện, hai người thật đúng là động thủ.

Túc Vũ một quyền thẳng đánh tới, Cố Vân linh hoạt hơi nghiêng người dễ dàng tránh thoát, Túc Vũ thân hình cao lớn, Cố Vân cũng không chủ động tiếp nhận quyền cước của hấn, vẫn linh hoạt né tránh, Cố Vân chọn dùng chính là cận thân phòng ngự, Túc Vũ mỗi một quyền đánh xuống đều đem hết toàn lực, chỉ chốc lát , tốc độ ra quyền ngày càng chậm lại, Cố Vân nhân cơ hội này đưa tay bắt lấy cổ tay hấn, một quyền đánh trúng ngực hấn, Túc Vũ ăn đau lao đảo lùi về sau vài bước, càng không cam lòng, một cái vọt mạnh, Túc Vũ hướng Cố Vân sử xuất tuyệt chiêu của hấn ‘Lạc vân quyền’.

Này bộ quyền pháp biến hóa cực nhanh, và mỗi một quyền lực đạo cũng rất mạnh, Cố Vân lập tức lùi về sau, muốn lách mình né tránh, khéo mắt lại thấy Trác Tĩnh đứng ở phía sau nàng cách đó không xa, ánh mắt chợt lóe, nếu như Túc Vũ không kịp thu tay lại Tĩnh tuyệt đối chịu không nổi này một quyền.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Cố Vân chỉ có cách đỡ lấy một quyền này, đang muốn xuất thủ, một cánh tay dài bỗng nhiên tham gia, tách ra Túc Vũ, thanh âm hơi giần thình lình vang lên :”Tam đệ, người nháo đủ chưa.”

“Ta.....” Tay bị xiết chặt, Túc Vũ trong lòng nặc dù buồn bực như trước nhưng vừa rồi hấn xác thực có chút không không chế được, trừng Cố Vân một cái, hấn ngượng ngùng buông tay.

Nam tử xoay người, hướng Cố Vân lễ phép cười nói :”Tẩu tử người muốn tìm cái gì?”

Trác Tĩnh ánh mắt sáng ngời, người này lớn lên ...nói thế nào nhỉ? Tuấn tú là không cần phải nói, Túc gia lớn lên cũng không sai, hấn làm cho người ta có cảm giác nhả nhặn! Đúng , nhả nhặn, một cổ nòng đậm phong độ của người trí thức, trên trán hấn cũng có một tầng mồ hôi, thế nhưng còn hơn Túc Vũ, hấn vẫn cứ nhiều hơn một phần khí chất nhẹ nhàng thoải mái.

Thấy hấn Cố Vân ngữ khí hiển nhiên tốt một chút, trả lời :”Bây giờ còn không thể nói, ta đang tìm đầu mối quan trọng của một vụ án, rất có thể ở bên trong sân luyện công.”

Nam tử khẽ cười trả lời :”Được rồi, ngại chờ.”

Nói xong nam tử đi xuống sân luyện công lớn tiếng nói :”Ngày hôm nay liền luyện đến đây thôi, giải tán.”

Mấy nghìn người đồng thanh trả lời :”Rõ.”

Thanh âm lớn đến nỗi khiến Trác Tĩnh nhịn không được lùi về sau một bước, sau đó mấy nghìn người nhanh chóng tập hợp đội, hướng bốn phương hướng chạy bộ rời đi, chỉ chốc lát sau, sân luyện công vốn tất cả đều là người bây giờ đã trống không. Trác Tĩnh thầm than, quả nhiên là tình hình, quân kỷ nghiêm minh, nàng hôm nay rốt cuộc kiến thức. Nhịn không được tới gần Cố Vân, Trác Tĩnh thấp giọng hỏi:”Hấn là ai vậy?”

Cố Vân ngược lại không có hạ giọng, tự nhiên trả lời :”Tướng quân phủ nhị công tử, Túc Nhậm.”

“Người này có vẻ so với con gà con tướng quân khó đối phó hơn.” Một bộ diện mạo thư sinh, bộ dạng này ở trong quân uy vọng nhưng cũng không thấp, loại người càng nội liêm càng là vô hại lại càng là khó chơi.

Cố Vân liếc nàng một cái trả lời :”Thật sự là hảo nhân lực.” Kia không phải là lời thừa sao!

Túc Nhậm hướng các nàng đi tới nói :”Tẩu tử mời.”

Dù sao hấn đều đã bảo người rời đi, các nàng liền hảo hảo tìm đi, hy vọng lần này sẽ không thất vọng.

Cầm tờ giấy, dựa theo phương hướng cùng khoảng cách trên giấy, bọn họ từ bên trái sân luyện công đi tới bên phải, lại từ bên phải đi tới phía đằng sau, Túc Vũ vẫn theo sau các nàng muốn nhìn một chút các nàng muốn tìm cái gì, thế nhưng đã đi một vòng lại một vòng rốt cục chịu không nổi hỏi :”Đi qua đi lại làm gì a!? Lại đi tiếp chính là núi.”

Cuối cùng còn có mấy cái chỉ thị, Cố Vân cùng Trác Tĩnh liếc mắt nhìn nhau, hai người vẫn là quyết định đi tới phía sau nhìn một cái.

Đoàn người đi qua sân luyện công, đi vào một rừng cây, lại đi một hồi lâu rốt cục ở trước một cây đại thụ dừng lại.

Trác Tĩnh xoa xoa mồ hôi trên mặt, hỏn hỏn nói :”Hấn là ở đây.” Thảo nào Dương Lục muốn viết cái này, nhiều cây như vậy, thực sự không tốt tìm, bắt quá hấn vì sao muốn quẹo trái quẹo phải khiến các nàng tìm lâu như vậy!!

Trác Tĩnh chống thân cây nghỉ ngơi, Cố Vân ngồi xổm xuống, nhìn cả buổi cũng không thấy có gì khác thường, phỏng chừng Dương Lục chôn thứ này đã khá lâu rồi, từ trên mặt đất nhặt mấy khối đá , phân biệt vớt cho hai nam nhân bên cạnh, không cần nàng nói, bọn họ cũng có thể biết đi.

Hai người liếc nhìn nhau, nhận mệnh ngồi xổm xuống, hướng xung quanh cây này đào lên.

Trác Tĩnh bật cười, phòng chừng cũng chỉ có Vân đảm bảo hai đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy giúp nàng ngồi chễm chệ trên mặt đất đào đông đào tây đi.

Một lúc sau, Túc Vũ trước có phát hiện kêu lên :”Thật sự có cái gì.”

Mấy người vây lại, ở trong một cái lỗ không đến một thước, chôn một hộp gỗ, bề ngoài bị bùn đất cùng hơi nước ăn mòn, đã có chút hư thối, hộp gỗ không có khóa lại, Cổ Vân nhẹ nhàng cầm lấy hộp gỗ mở ra bên trong hé ra một tờ giấy đã ố vàng, sẽ không lại là một thứ đồ gì khó hiểu đi.

Mở tờ giấy ra, mấy người đều sáp lại, nhìn nội dung trên tờ giấy, mấy người im lặng một lúc lâu, cuối cùng Cổ Vân cẩn thận đem tờ giấy gấp lại, thờ dài :”Thỉnh Đan Ngự Lam đến phủ một chuyến đi, chuyện này hẳn đứng ra tốt hơn.”

Đại sảnh Tướng quân phủ

Đan Ngự Lam nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay, mặt trên kẻ lại chi tiết những điều mà Dương Lục biết về hoàng kim án, người chủ mưu phía sau cư nhiên là Hình bộ thị lang Bình Nhiên lúc trước, hẳn đã sớm cùng Tây Bắc loạn tặc cấu kết, phương pháp gây án cùng Thanh tiểu thư suy đoán không sai biệt lắm, trước đem Khúc Trạch đánh nát, rồi mới vận chuyển cát đá vào hang che dấu hoàng kim đồ vào sông ngầm, sau khi sự việc qua đi đem hoàng kim luân phiên vận chuyển vào chỗ ẩn náu của Tây bắc loạn tặc.

Thế nhưng hôm qua lúc hướng Hoàng thượng hỏi thăm hoàng kim án, hẳn đã tìm đọc những ghi chép của mấy vị đại nhân có thể có liên quan đến vụ án cùng tình hình ba năm nay, đều không có chỗ khả nghi, Bình Nhiên cũng ở trong đó thế nhưng hẳn công chính liêm khiết có tiếng, hẳn sẽ là người như vậy?

Đan Ngự Lam có hoài nghi là rất bình thường, Cổ Vân kiến nghị nói :”Dương Lục đã chết, này phần chứng cứ cũng không thể làm bằng chứng định tội Bình Nhiên, thế nhưng đã giúp chúng đem mục tiêu tập trung lại.”

Tìm bằng chứng chứng minh hẳn là không có tội so với không có đầu mối vẫn là dễ tìm hơn đi!

Nàng nói cũng không phải không có đạo lý, Đan Ngự Lam lập tức lại nhú mày nói rằng :”Bình Nhiên hiện đã là quan viên tam phẩm, không có bằng chứng chính xác muốn thăm vấn hẳn còn cần hoàng thượng phê chuẩn mới được, ta hiện tại lập tức tiến cung gặp hoàng thượng.”

Vừa mới đi hai bước, Đan Ngự Lam lại do dự ngừng lại, Túc Nhậm vẫn ngồi im lặng một bên hiểu rõ cười nói :”Đan đại nhân không cần lo lắng, ta đã an bài người âm thầm ở ngoài Bình phủ, Bình Nhiên không có khả năng có cơ hội đào tẩu.”

Đan Ngự Lam hơi giật mình, hẳn còn chưa nói, hẳn không ngờ biết được hẳn đang lo lắng điều gì, Túc gia quả nhiên mỗi người đều không đơn giản.

“Báo!”

Một đạo thanh âm ngắn gọn thông báo vang lên ngoài cửa.

Túc Vũ ngồi ở vị trí gần cửa nhất, cũng không có gọi hắn tiến vào thuận miệng hỏi :”Chuyện gì?”

Tiểu binh ở ngoài cửa lớn tiếng trả lời :”Bên trong Bình phủ xuất hiện khác thường, theo điều tra Bình Nhiên uống thuốc độc tự sát.”

“Tự sát?!”

Trong phòng mọi người gần như đều cả kinh.

“Sao có thể như vậy?!” Trác Tĩnh lẩm bẩm tự hỏi, vì sao mỗi lần đều ở lúc các nàng nghĩ có chút tiến triển liền sẽ phát sinh loại sự tình này! Hoặc có lẽ là Bình Nhiên căn bản không phải tự sát, hẳn cũng không phải là chủ mưu phía sau, chỉ là một quân cờ!

Mọi người đều có chút suy nghĩ, Cổ Vân thờ dài :”Đan đại nhân trước tiến cung hướng hoàng thượng bẩm báo chuyện tình hoàng kim án, dù sao hiện tại chết chính là quan viên tam phẩm. Chúng ta đi Bình phủ kiểm tra thì thế Bình Nhiên.”

“Ừ.” Hiện tại cũng chỉ có thể trước làm như vậy.

.....

Đêm.

Cũng là đại sảnh tướng quân phủ, bất đồng chính là lần này là Túc Vũ trừng mắt nhìn thánh chỉ trước mắt, kêu lên :”Trước lễ mừng đem toàn bộ hoàng kim mang về?! Cách lễ mừng chỉ có hai tháng mà thôi, chạy đi chạy lại giữa tây bắc và kinh thành cũng mất hai mươi ngày, hoàng thượng ý tứ là muốn chúng ta ở trong một tháng giải quyết tây bắc loạn tặc? Này không quá khả thi đi?!”

Đan Ngự Lam vào cung bẩm báo vụ án, khi trở về nhưng lại lĩnh về thánh chỉ cấp tướng quân phủ, lúc nào thì bọn họ cũng phải đi làm loại chuyện tiêu diệt thổ phỉ này? Nhìn chăm chăm quyển lụa màu vàng nặng trĩu trong tay, Túc Vũ không chút nào che giấu bất mãn trong lòng.

“Lúc này xuất chinh là việc quan trọng, nếu không phải như vậy hoàng thượng cũng sẽ không vận dụng Túc gia quân, bổ nhiệm Túc Lăng tướng quân làm

chủ soái.” Đan Ngự Lam cũng rất vô tội, hôm nay lúc hấn vào cung bẩm báo, hoàng thượng đúng lúc đang hỏi Trần Tây tướng quân Lâu Mục Hải về chuyện tình gần hai năm nay Tây bắc hải tặc trắng trợn mua quân bị .(trang bị dành cho quân đội)

Vừa được biết hoàng kim quốc khố cư nhiên bị vận chuyển đi tây bắc, mà bọn họ cư nhiên chính là dùng vàng tại quốc khố mua quân bị mở rộng thế lực, hoàng thượng tức giận, lập tức hạ chỉ lệnh Túc gia quân đi tiêu diệt, hấn cũng chỉ có thể lĩnh chỉ đến đây!

“Được rồi, Túc Lăng đâu?” Trác Tĩnh tới ban ngày cũng chưa thấy qua bóng dáng Túc Lăng a!

Túc Vũ buồn bực lắc đầu, trả lời :”Đại ca đi ra ngoài uống rượu, không có chuyện gì thì ba đến năm tháng hấn mới có thể trở lại.” Tiêu diệt thổ phi loại chuyện nhỏ này cũng cần sai phái đại ca đi , cũng không biết hoàng thượng nghĩ cái gì!

Trên thánh chỉ viết rõ bổ nhiệm Túc Lăng làm chủ soái, nếu là hấn không đi, đó chính là kháng chỉ!

Đan Ngự Lam đang muốn phải nhắc nhở bọn họ, Túc Nhậm đã trước một bước nói rằng :” Không sao, ngày mai ta mang ba vạn tinh binh trước nhanh chóng đi tây bắc, đồng thời sai người ra roi thúc ngựa đi tìm đại ca bảo hấn trực tiếp hướng tây bắc đi, ở Bội thành hội hợp, như vậy hấn là không tính kháng chỉ đi.”

Đan Ngự Lam bật cười gật đầu, mình thật sự là lo lắng vô ích.

“Cái vụ án này cứ như vậy chấm dứt sao?” Đây là chuyện Trác Tĩnh tương đối quan tâm, ngày hôm nay nàng đi qua xem thi thể, người chết xác thực là tự sát chết, thế nhưng vì sao hấn lại ở ngay lúc này tự sát, là các nàng đã đảo kinh xà?

Đan ngự Lam khuôn mặt luôn luôn chính trực cũng biểu lộ ra có chút không biết làm sao: “ Bình Nhiên đã chết, hấn còn lưu lại di thư, bên trên đem hoàng kim án nói rõ ràng từ đầu đến cuối, cũng như thú nhận chịu tội, hướng đi của hoàng kim cũng đã sáng tỏ, này vụ án chỉ có thể đến đó kết thúc.” Hoàng thượng hiện nay quan tâm chính là hoàng kim khi nào có thể tìm trở về, loạn tặc khi nào có thể diệt.

Trác Tĩnh nhìn về phía Cố Vân, nàng cho rằng Cố Vân sẽ rất chấp nhất với vụ án này, ai biết nàng chỉ nhàn nhạt trả lời :”Những chứng cứ và đầu mối đều bị chặn đứt, hơn nữa hiện nay những căn cứ chính xác đã hợp thành một cái dây xích hoàn chỉnh, này vụ án hiện tại xem ra chỉ có thể như vậy.” Nàng gặp qua vô số vụ án mặt ngoài xem như tất cả đều toàn vẹn nhưng kì thực còn có nhiều nghi vấn, kết quả đều như nhau, đó chính là kết thúc, bởi vì phá án coi trọng chính là chứng cứ.

Trên tay còn có rất nhiều vụ án cần tra xét, Đan Ngự Lam ôm quyền nói :”Cáo từ.”

Duỗi thân vươn vai, Trác Tĩnh cũng chuẩn bị rời đi, trong khoảng thời gian này vẫn theo Cố Vân tra hoàng kim án, nàng thật sự có chút mệt mỏi, đang muốn cùng Cố Vân nói đi trước, Cố Vân bỗng nhiên hướng Túc Nhậm hỏi :”Ngày mai liền xuất phát sao?”

Túc Nhậm dừng lại một chút, cũng không có lập tức trả lời nàng, Túc Vũ nghe câu hỏi của nàng đã vội la lên :”Ngươi không phải là cũng muốn đi chứ?!”

“Ừ.” Cố Vân phóng khoáng gật đầu.

Túc Vũ lập tức rống lên :”Không được.”

Hai tay hoàn trước ngực, Cố Vân lạnh lùng liếc hấn cười nói :”Ngươi nghĩ ngươi ngăn được ta?” Nàng đã sớm đem địa hình cùng bố trí canh gác của tướng quân phủ tìm hiểu kỹ, đến lúc đó Túc Nhậm lại không ở trong phủ, muốn đi muốn ở , ai có thể ngăn được nàng?!

Túc Vũ mặc dù ngoài miệng không muốn thừa nhận, trong lòng nhưng đã rõ chính mình không có khả năng ngăn cản nàng, tùy tiện tìm lấy một cái cớ vội kêu lên :”Trong quân không thể có nữ nhân!!”

Cố Vân nhún nhún vai, không sao cả trả lời :”Ta đây không vào quân doanh là được.” Nàng đi Bội thành mục đích thứ nhất là hoàng kim án đã xong xuôi ở lại tướng quân phủ rất buồn chán, thứ hai là nàng cũng muốn nhân cơ hội nhiều tiếp cận Túc Lăng, hỏi thăm vị trí bất quái bản.

“Hành quân đánh trận là chuyện rất nguy hiểm, đều không phải trò đùa!” Nàng một nữ nhân có chút võ công luôn xem náo nhiệt gì chứ!

“Ta có nói ta đi chính là vì chơi sao?!” Chơi chỉ là một trong những mục đích rất trọng yếu!

“Ngươi!” Túc Vũ phát bực!

“Tẩu tử nếu như nhất định phải đi, ngày mai theo quân đi cùng đi, một mình hành động luôn không tốt.” Lấy tính cách nàng không cho nàng đi là không có khả năng, còn không bằng đem nàng đặt ở trong phạm vi khống chế an toàn. Tới Bội thành rồi nàng chính là trách nhiệm của đại ca!

“Nhị ca!” Túc Vũ tức giận trừng mắt nhìn hấn.

“Được.” Cố Vân nhưng thật ra vui vẻ tiếp nhận.

Sự tình đã thành kết cục đã định, Túc Vũ không phục hừ nói :”Ta đây cũng đi.”

Vỗ nhẹ bờ vai hấn, Túc Nhậm cười nói:”Lễ mừng đến, ngươi không lưu lại tướng quân phủ chẳng phải là không có chủ nhân!”

Túc Nhậm đều đã nói như vậy, hấn cũng chỉ có thể lưu lại, trong lòng rất không vui, Túc Vũ tức giận bỏ đi.

Túc Nhậm trong mắt xẹt qua một tia khác thường, xem ra thật sự không thể để tam đệ lại cùng Thanh Mạt nhiều tiếp xúc!

“Người thật sự muốn đi?” Tiêu diệt thổ phi so với phá sản muốn nguy hiểm nhiều hơn, Trác Tĩnh vẫn là lo lắng.

Cố Vân kiên định gật đầu, nàng hiện tại mức độ phối hợp cùng cơ thể này trên cơ bản đã đạt được như trình độ như ban đầu, hơn nữa nàng chịu qua huấn luyện đặc công chuyên nghiệp, huấn luyện chống khủng bố, còn tham gia qua vô số lần thực chiến diễn luyện, lực hấp dẫn của tiêu diệt thổ phi đối với nàng chính là tính nguy hiểm cùng cảm giác mới mẻ. Để khiến Trác Tĩnh thả lỏng một chút, Cố Vân cố gắng trêu đùa: “Yên tâm, ta nhất định trở về uống rượu mừng của người.”

Trác Tĩnh trừng nàng một cái, quên đi, Vân làm việc luôn luôn tự có chừng mực: “Tùy người đi, ta đi trở về.”

Nhìn sắc trời một chút, Cố Vân nói: “Ta tiễn người.”

“Không cần, cũng không có muộn lắm, người ngày mai còn phải đi xa, đi ngủ sớm một chút đi.” Nàng cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi.

“Người đâu.” Túc Nhậm lớn tiếng hướng ngoài cửa nói: “Đưa phu nhân về phủ thừa tướng.” Hôm nay nếu nữ tử này xảy ra cái gì ngoài ý muốn, Lâu Tịch Nhan tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Vâng.” Hai binh lính cao lớn đã đợi ở bên ngoài.

Trác Tĩnh mỉm cười cũng không lại cự tuyệt, chỉ là vỗ nhẹ một chút Cố Vân cánh tay, giống như tùy ý nói: “Vẫn là cẩn thận một chút.”

Cố Vân gật đầu: “Được.”

Không nói tiếp gì, Trác Tĩnh rời khỏi tướng quân phủ.

Túc Nhậm một mực quan sát cách ở chung với nhau của các nàng, tuyệt không giống tỷ muội, càng giống bằng hữu tốt tin nhiệm lẫn nhau

(Các bạn có thể xem tiếp quá trình đánh thổ phi trong truyện Sai gả tàn nhan chi quân sư phu nhân _”Hoàng kim án – bắt đầu từ chương 54 _ Diễn đàn lê quý don)

.....

Trắng lạnh như nước, sao như tuyết, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên thấu qua song cửa sổ, chiếu lên khuê phòng xinh đẹp, trong bóng tối không có ánh nến lại hiện ra như vậy sáng ngời, thế giới ngoài cửa sổ trong trẻo nhưng lạnh lùng vắng vẻ, trong phòng cũng là một dạng phong cảnh khác, đứt quãng, như có như không tiếng than nhẹ, mang đến một phòng kiều diễm.

Trên chiếc giường xinh đẹp, nam tử nhẹ vỗ về khuôn mặt mềm mại xinh đẹp của nữ tử, thanh âm trầm thấp ôn nhu ca ngợi nói: “Nàng thật đẹp.”

Nữ tử yêu kiều cười, nam tử nhẹ nâng lên nữ tử cằm, hỏi: “Nàng yêu ta sao?”

“Yêu.” Nữ tử trả lời không chút do dự, nói xong lại vô cùng e thẹn cúi đầu.

Bàn tay trắng nõn nhẹ phủ lên vị trí ngực trái của nữ tử, nữ tử run nhẹ nhẹ, nhưng vẫn là nhu thuận dựa vào trong lòng nam tử, trên khuôn mặt e lệ tràn đầy hạnh phúc.

Khẽ cắn vành tai xinh đẹp của nữ tử, nam tử vuốt ve gương mặt nàng, thấp giọng hỏi nói: “Có nguyện ý đem trái tim của nàng giao cho ta.” Thanh âm hơi ám ám bởi vì nhiễm tình dục mà có vẻ càng thêm mỉa mai, không có nữ tử nào chối từ được mê hoặc như vậy, nữ tử nhẹ nhàng gật đầu, ôn nhu trả lời: “Nguyện ý, trái tim đã sớm là của chàng.”

“Thật ngoan.” Đem nữ tử nhẹ đẩy ngã trên giường, nam tử ở trên trán nữ tử khẽ hôn một cái, tay cũng duỗi hướng về phía vạt áo nữ tử, khẽ kéo chiếc nơ con bướm xinh đẹp, ngoại sam chậm rãi rơi xuống, nam tử động tác thật chậm, tựa như đối đãi một kiện đồ chơi cực trân quý, rốt cục nam tử nhẹ nhàng còi ra cái yếm trước ngực nữ tử, phong cảnh mỹ lệ trước ngực khiến ánh mắt nam tử tối sầm lại, nữ tử xấu hổ quay đầu đi chỗ khác.

Bây giờ hấn là phát sinh chuyện da thịt thân cận nhưng không có, nữ tử chỉ cảm thấy cái gì đó lạnh lẽo ở trên chỗ ngực trái của mình di chuyển, sợ hãi nhìn lại ——

Một thanh chủy thủ lạnh lẽo đang ở trên ngực nàng qua lại ma sát, hàn quang màu trắng khiến nữ tử sợ đến muốn hét chói tai, thế nhưng nàng phát hiện mình căn bản kêu không ra tiếng, muốn giãy dụa, khẽ động cũng không thể động.

Nam tử trong mắt lộ vẻ hưng phấn, hướng nữ tử ôn nhu cười nói rằng: “Đừng sợ, rất nhanh.”

Đao lưu loát xẹt qua ngực trái, hấn xuống tay rất nhanh cũng rất chuẩn xác, nữ tử thậm chí chỉ cảm thấy đến lưỡi đao lạnh lẽo xẹt qua trước ngực, tay hấn đã chậm rãi rơi vào trong ngực nàng, nữ tử có thể cảm thụ được trái tim đang kịch liệt co rút nhanh, dòng nước ấm nóng từ trong ngực tuôn ra, chỉ chốc lát, trong tay hấn cầm là một trái tim còn đang đập thành thịch.

Cầm trái tim trong tay đưa đến trước mặt nữ tử, nam tử vừa cười vừa nói :”Bảo bối, trái tim nàng ta đã thu được.” Máu dọc theo khe hở giữa các ngón tay nhỏ xuống, máu nóng rực đỏ sẫm từng giọt từng giọt rơi đến trên mặt nữ tử.

Cầm trái tim trong tay cẩn thận lấy lụa bọc lại, nam tử cảm thấy mỹ mãn rồi đi, bóng lưng hắn ở dưới ánh trăng bao phủ giống như u hồn quỷ mị.

Trên giường nữ tử hai mắt trừng lớn , tràn đầy sợ hãi, thẳng tắp hướng phía trước, nàng trước mặt khắc thậm chí có thể cảm nhận được độ ẩm ngón tay hắn, trái tim đập lên, giờ khắc này nàng chỉ cảm thấy lạnh đến thấu xương. Máu từ trong ngực chảy xuống, dọc theo mép giường chảy xuống dưới đất, trong bóng đêm yên tĩnh, mỗi một thanh âm máu nhỏ xuống đều như vậy rõ ràng, nghe đến thanh âm quỷ dị này, ánh mắt nữ tử cũng dần dần trở nên trống rỗng.....

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Ngoài Ý Muốn

Thanh Huyền điện

Ngoài cửa sổ là một cây lê to lớn xinh đẹp, đáng tiếc kỳ hoa đã qua, thiếu hoa lê xinh đẹp nhưng ở giữa những phiến lá xanh biếc mơ hồ có thể thấy những quả lê nhỏ nhỏ.

Trong phòng, một đạo lệ ảnh xinh đẹp khẽ dựa vào bên giường, hai mắt ngơ ngẩn nhìn chăm chăm lê thụ bên ngoài. trong đôi mắt xinh đẹp nhìn không ra nàng là buồn là giận là oán là yêu, trong phòng lụa mỏng màu hồng nhạt mềm mại theo gió chơi đùa nhưng không ai có lòng thương thức.

Trong phòng quý một đám nô tài, trong tay bưng các loại món ăn ngon quý và lạ, nhưng nữ tử chỉ là chờ đợi nhìn ngoài cửa sổ.

Đây đã là ngày thứ mấy ? Sau khi công chúa từ phủ thừa tướng trở về liền vẫn như vậy, nàng không khóc không nháo, không nói một lời , uy nàng cái gì nàng liền ăn cái đó, những cái đó nàng gần như đều không nhai mà trực tiếp nuốt xuống. Tiểu Liên không dám để nàng ăn mấy thứ cứng rắn , chỉ có thể đem bát canh đưa đến bên miệng nàng, nức nở nói :”Công chúa, uống chút canh đi.”

Yến Như Huyền con mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, miệng vô thức mở, đem thứ gì đó đưa vào trong miệng nuốt xuống, uy mấy thìa Tiểu Liên cũng không dám lại uy tiếp, uy nhiều quá nàng lại ăn không vô, chỉ chốc lát sau liền sẽ toàn bộ nhổ ra, khuôn mặt vốn xinh đẹp động lòng người, hiện tại gầy chỉ còn da bọc xương.

Cầm bát canh trong tay đưa cho cung nữ phía sau, Tiểu Liên mới nhìn thấy thái hậu vẫn đứng ở phía sau nàng, Tiểu Liên hoảng sợ nhanh chóng quỳ xuống thỉnh an:”Thái hậu vạn phúc kim an.”

Không để ý đến một đám nô tài đang quỳ , Dương Chi Lan nhẹ nhàng xoa khuôn mặt gầy yếu của Yến Như Huyền, vô cùng đau lòng , nàng chỉ có một nữ nhi, nhiều năm qua cẩn thận che chở, càng thêm sùng ái cưng chiều, hôm nay cư nhiên hình dáng tiều tụy thành như vậy!! Nàng này làm mẫu thân làm sao có thể không đau lòng!

Đem Yến Như Huyền ôm vào trong ngực, Dương Chi Lan nhẹ giọng dỗ dành nói :”Huyền nhi, người rốt cuộc muốn làm sao? Chỉ cần người nói, mẫu hậu nhất định nghĩ biện pháp cho người đạt được!”

Nàng muốn gả cho Lâu Tịch Nhan đúng không? Nếu như chỉ có như vậy nàng mới có thể sống, coi như là ép buộc, nàng cũng muốn Lâu Tịch Nhan cưới nàng!

Yến Như Huyền giống như không nghe thấy, như trước ngây ngốc nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, đối bất luận kẻ nào , đối với bất luận cái gì cũng không có phản ứng.

Thấy nàng cái dạng này, Dương Chi Lan yêu thương lay động bà vai nàng, nhen ngào khẽ mắng :”Người sao lại ngốc như vậy a! Như vậy gầy và chính mình, đau lòng cũng chỉ có mẫu thân a!”

Mặc kệ nàng như thế nào lay động, Yến Như Huyền như trước như một con rối không nói một lời, Dương Chi Lan ôm nữ nhi gầy gầy như que củi vào trong lòng, nhìn chân trời xanh thẳm bên ngoài, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Lão thiên, người vì sao đối với ta như vậy?!

Ta đã mất đi một nhi tử, người còn muốn ta mất đi một người nữ nhi sao?!

Ta cùng Lâu gia rốt cuộc kết cái gì oan nghiệt, đầu tiên là Lâu Tổ Tâm, bây giờ lại tới một Lâu Tịch Nhan! Ta hận a!!

.....

Tây Hà điện

Trong điện không có một bóng người, Dương Chi Lan ngồi ngay ngắn ở chủ vị, Tiểu Liên cúi đầu, đứng yên một bên.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Huyền nhi mới ở tướng phủ ở một ngày lại biến thành như vậy?!”

Dương Chi Lan sắc mặt âm lãnh, cùng bộ dạng hòa ái bình thường khác nhau một trời một vực, Tiểu Liên vội vàng quỳ rạp trên mặt đất, thấp giọng khóc nói :”Thái hậu cấp công chúa làm chủ a, Lâu tướng khinh người quá đáng !”

Quả nhiên là Lâu Tịch Nhan !! Dương Chi Lan âm thầm cắn răng, thanh âm ngược lại vẫn như thế bình ôn :”Cứ nói đừng ngại.”

Tiểu Liên âm thầm tự suy xét, đều là Lâu Tịch Nhan, công chúa mới có thể biến thành bộ dạng này, nàng nhất định cũng không thể khiến hấn sống tốt ! Thế nhưng hấn thân là thừa tướng, vừa lại là cháu ngoại Đông thái hậu, cho dù nàng hướng thái hậu cáo trạng hấn, thái hậu phỏng chừng cũng không thể đem hấn làm gì!

Hấn như thế yêu thương cái kia Thanh Linh, nàng liền muốn nàng ta chết! Khiến hấn cũng biết cái loại cảm giác đau triệt nội tâm !!

Trong lòng có tính toán, Tiểu Liên cúi đầu, vừa khóc vừa nói :”Sau khi ngài rời khỏi, Lâu tướng liền kéo Thanh Linh quay về Lãm Nguyệt Lâu, bọn họ rõ ràng biết công chúa ở Trích Tinh Các, vừa giương mắt là có thể thấy hoa sen trước viện Lãm Nguyệt Lâu, còn cố ý không vào nhà, ở trong sân tình chàng ý thiếp, công chúa khi đó liền ở trong phòng khóc một hồi. Lúc buổi chiều, công chúa tự hạ thấp địa vị muốn cùng Thanh Linh nói chuyện hảo hảo ở chung, ai ngờ kia nữ nhân thái độ cực kỳ ác liệt .”

Nói xong Tiểu Liên còn cố ý dừng lại, cẩn thận ngẩng đầu, quan sát sắc mặt Dương Chi Lan, sắc mặt của nàng như trước không vui nhưng cũng không có trở nên càng kém, chỉ là lạnh giọng nói :”Nói xong.”

Âm thầm cắn răng, như vậy mà thái hậu cũng không tức giận sao?! Gia tăng thêm dũng khí, Tiểu Liên càng thêm bề cong sự thật khóc lóc kể lể nói :”Công chúa nhắc tới hôn sự cùng Lâu tướng, Thanh Linh không chỉ có nói ra lời ác độc còn nói nàng sẽ không cùng công chúa cùng nhau hầu hạ một chồng, bởi vì nàng không cho phép Lâu tướng nạp thiếp, ý vào Lâu tướng đối nàng tương đối sủng ái, nàng quả thực không coi ai ra gì! Ban đêm công chúa gặp ác mộng, tỉnh dậy liền khóc liên tục, nô tỳ đến Lãm Nguyệt lâu thỉnh Lâu tướng đi qua xem, Thanh Linh cư nhiên không cho Lâu tướng đi qua, đợi lâu lắm, Lâu tướng mới đến, còn cùng công chúa nói hấn sẽ không thú công chúa, hấn chỉ thích Thanh Linh , tàn nhẫn làm tổn thương lòng công chúa, lúc trước hấn đối công chúa ngay cả một lời nói nặng đều sẽ không nói.”

Cuối cùng, Tiểu Liên liên tục đập đầu trên mặt đất, vừa đập đầu vừa kêu lên :”Thái hậu, đều là kia nữ nhân xúi giục mê hoặc Lâu tướng, mới đem công chúa hại thành như vậy.Cầu thái hậu vì công chúa giải nỗi oán hận này!!”

Dương Chi Lan đôi mắt híp lại, Thanh Linh không giống người ngu xuẩn như vậy, chẳng lẽ nàng nhìn lầm người? Mặc kệ là thế nào, Lâu Tịch Nhan đối nàng sủng ái có thể thấy được. Nàng xác thực không nên sống thêm nữa!

Cho dù trong lòng đã quyết định, Dương Chi Lan nhưng cũng chỉ là nhân nhạ nói :”Người cũng nói, nàng dựa vào Lâu Tịch Nhan sủng ái người nào cũng không để trong mắt, nếu là nàng có gì vạ nhất, Lâu Tịch Nhan cũng sẽ không bỏ qua.”

Cái này tiểu cô nương đối Huyền nhi nhưng thật ra một mảnh trung tâm, thế nhưng có thể hay không sử dụng nàng, sẽ xem nàng có đủ thông minh hay không !

Ý tứ thái hậu làÂm thầm phỏng đoán tâm ý của nàng, Tiểu Liên dè dặt trả lời :”Không ai muốn mưu hại nàng, chỉ là trên đời này tổng có rất nhiều tình huống ngoài ý muốn không thể dự đoán được.”

Khỏe môi rớt cục dương lên một mặt tươi cười, Dương Chi Lan gật đầu, nhân nhạ cười nói :”Đúng vậy, ngoài ý muốn luôn luôn khó tránh khỏi.”

.....

Trích Tinh Các

Từ sau khi Yến Như Huyền rời đi, Trác Tinh liền quay lại ở, thứ nhất là Lâu Tịch Nhan không muốn để người khác bàn tán lung tung, thứ hai là hấn luôn luôn về khuya, nàng đã ngủ, hấn không muốn đánh thức nàng, đều là ở tiểu giường bên cạnh ngủ, Trác Tinh không đành lòng nhìn hấn một người lớn như vậy còn ủ khuất ở trên chiếc giường nhỏ như thế, dứt khoát dọn trở về.

Cổ Vân đi tiêu diệt thổ phỉ, vụ án cũng kết thúc, nàng lại khôi phục cuộc sống buồn chán, mỗi ngày nàng cố gắng để chính mình ngủ đến khi mặt trời lên cao, như vậy thời gian buồn chán sẽ ngắn hơn một chút, chẳng qua một người mệnh lao lực như nàng luôn luôn chưa đến mười giờ liền tỉnh, nằm trên giường mềm mại, nàng cũng không muốn đứng dậy, ngăn người nhìn màn che.

Ngày sau này làm sao bây giờ đây? Cả ngày không có việc gì ngắm hoa chơi cờ, bắt bướm ngâm thơ?? Chỉ là nghỉ thôi Trác Tinh đều nhịn không được nở nụ cười, thiếu nữ này ngày cũng không phải mỗi người đều có thể qua, nàng sẽ không !

Trong đầu miên man suy nghĩ, thanh âm gõ cửa dồn dập nàng nhảy dựng !

Trác Tinh nhú mày, nha hoàn bình thường tuyệt đối không dám gõ cửa như thế, Lâu Tịch Nhan cũng không có khả năng, sẽ là ai chứ ? Xốc chăn lên, Trác Tinh đi tới bên cửa sổ, cách tấm giấy hơi mỏng, nhìn ra bên ngoài, trong viện đứng một đám nữ nhân, mấy nữ tử đứng cuối cùng trong tay còn bưng

mỗi người một khay, thấy không rõ là vật gì. Đứng đầu cư nhiên là Lâu Tịch Vũ?!

Trác Tinh buồn bực, thế nhưng vẫn là mở cửa hỏi :”Sáng sớm người đến làm gì ?”

Lâu Tịch Vũ nâng chân đi vào trong nhà, mười mấy nữ tử cũng đi theo sau nàng. Lâu Tịch Vũ hơi giơ tay, mấy người nữ nhân khoảng 30 tuổi lập tức vây quanh đi lên, nhanh chóng kéo quần áo nàng xuống.

Khi ngủ, nàng vốn chỉ mặc một bộ áo đơn hơi mỏng, các nàng này kéo, Trác Tinh gần như cánh xuân lộ ra ngoài, cầm lấy vạt áo, Trác Tinh vội la lên :”Uy! Các người muốn làm gì !”

Mấy người nữ tử căn bản mặc kệ nàng kêu la, tiếp tục cởi quần áo nàng. Trác Tinh không thể nhịn được nữa, nắm cổ tay hai nữ tử đang kéo y phục nàng, lạnh giọng quát :”Nếu không dừng tay ta liền động thủ !!”

Hai nữ tử ăn đau, khẽ rên một tiếng, hai nữ tử khác bên cạnh thấy bộ dáng hơi giận của Trác Tinh, đều lui về phía sau một bước, không dám lại cởi quần áo nàng.

Bỏ tay hai nữ tử kia ra, Trác Tinh đi tới trước mặt Lâu Tịch Vũ, tức giận trừng mắt nhìn nàng, lạnh giọng hừ nói :”Lâu Tịch Vũ tốt nhất người cho ta lời giải thích, nếu không ta sẽ không khách khí !”

Lâu Tịch Vũ nuốt một ngụm nước bọt, thoáng lùi về sau một bước, thế nhưng vẫn là lễ thắng khí hùng trả lời :”Hôm nay ta đến là vì hai việc ! Thứ nhất, trước đây hai ngày người không ở nhà, thế nhưng đại ca đã ở trong nhà công khai tuyên bố muốn thú người vào cửa, ta cũng không biết hắn gấp làm cái gì, nói chung thời gian rất gấp, mà ta không may bị đại ca an bài cho người chuẩn bị giá y.” Nàng cũng không nghĩ triều chộc nàng ta a, loại sự tình này nhĩ nương làm tương đối hợp a! Thế nhưng đại ca chính là đem chuyện này giao cho nàng làm, còn cho nàng thời gian một tháng.

Nàng vừa rồi chỉ là muốn mấy người kia đo đạc cho nàng ta thôi, ai biết Thanh Linh tính tình lớn như vậy!!

Chỉ vào mấy nữ tử từ bị dọa đến lùi sang một bên , Lâu Tịch Vũ nói :”Các nàng chính là các vị sự phụ của tú phùng Thiên Ti tốt nhất Khung Nhạc, hiện tại đo số cho người, trong vòng một tháng nhanh chóng may xong lễ phục , cho nên người tốt nhất có thể phối hợp, nếu không đến lúc đó làm không xong, người xui xẻo chính là người.”

Trác Tinh sùng sốt, nàng hai ngày trước nghe Lâu Tịch Nhan nói muốn lập tức kết hôn, còn nghĩ rằng hắn nói đùa...ít nhất.....cũng muốn chờ hắn mang chuyện lễ mừng xử lý xong mới bắt đầu chuẩn bị, nhìn điệu bộ này hắn là muốn hoàn thành trước lễ mừng.

Nhìn Trác Tinh im lặng không nói lời nào, Lâu Tịch Vũ cũng thuận tiện đem chuyện thứ hai cùng nói :”Nơi này có mấy bộ y phục, chờ người thử một lượt, chọn một bộ, buổi chiều chúng ta muốn vào cung dự tiệc.”

Nhìn lướt qua một tầng lại một tầng y phục, còn có trang sức đủ màu bên cạnh, Trác Tinh không hiểu hỏi:”Ta vì sao phải vào cung?”

“Trong ý chỉ thái hậu có nhắc tới tên người, cho nên người phải đi.” Bởi vì ...chuyện này Nhị nương còn buồn bực thật lâu, bởi vì nàng chưa từng có cơ hội ở trường hợp như vậy được mời vào cung , thấy nàng ta tức giận đến giậm chân nàng liền vui vẻ.

Trác Tinh mơ hồ cảm thấy bất an, thái hậu vì sao lại vô duyên vô cớ triệu nàng tiến cung, sẽ cùng Yến Như Huyền có liên quan sao? Có lẽ Lâu Tịch Nhan biết cái gì, mới vội vàng kết hôn?

Lại rơi vào trong suy nghĩ của chính mình, chờ Trác Tinh phục hồi lại tinh thần, mấy nữ tử kia đã nhanh tay nhanh chân giúp nàng đo xong, mà Lâu Tịch Vũ tự mình cầm lấy y phục cùng trang sức ở trên người nàng khoa tay múa chân.

Nàng không cảm đến Trác Tinh còn không cảm thấy, nàng vừa đưa đến trên người, Trác Tinh liền trợn trắng mắt, này quần áo không có kiện nào là không phải tầng tầng lớp lớp, trong ngoài hơn mấy tầng, trời nóng thế này còn để người sống không ? Còn có kia lần váy thật dài rơi xuống đất, có thể trực tiếp quét rác a!

Liếc thấy Lâu Tịch Vũ trên đầu phùng chùng có thể có đến mười cân vàng phi thúy lưu tô trang sức, kia một thân hoa lệ y phục màu xanh lam thêu hoa tơ vàng, Trác Tinh cười nhẹ nói :”Tiến cung liền tiến cung, vì sao muốn phiền thành cây thông Nô-en!? Ta cũng không phải chưa từng tiến cung, mấy thứ này lấy đi, ta có y phục mặc.”

Cái gì là cây thông Nô-en Lâu Tịch Vũ không biết, chẳng qua Trác Tinh cười nhạo y phục của nàng là nàng nghe ra được, nắm lên một kiện váy dài màu tím nhét vào trong tay Trác Tinh, Lâu Tịch Vũ hừ nói:”Lần này vào cung cùng bình thường không giống nhau, vì thể diện của ca cùng tướng phủ, người phải mặc!”

Lâu Tịch Vũ ngày hôm nay hành động có chút kỳ quái, Trác Tinh cũng không cùng nàng đấu võ mồm, nói thẳng : “Giải thích rõ ràng.”

Ở chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, Lâu Tịch Vũ có chút hưng phấn nói rằng :”Khung Nhạc lễ cầu phúc ba năm một lần, không chỉ là Khung Nhạc việc trọng đại, đồng thời cũng là việc trọng đại của lục quốc, khi đó thương nhân các quốc gia, quan to quý nhân, trọng thần triều đình, thậm chí hoàng thân quốc thích, đều sẽ đến Khung Nhạc chúc mừng, nói không chừng người còn có thể thấy người quen Hạo Nguyệt quốc.”

Trác Tinh nhíu mày:”Nói trọng điểm!” Để nàng loạn tán dóc như vậy, muốn nói đến khi nào!

Bầu môi, Lâu Tịch Vũ trả lời :”Trọng điểm là, trong lễ mừng tự nhiên không thể thiếu biểu diễn, ngược lại các quốc gia phái tới cũng không thể là nhân vật

đơn giản, Khung Nhạc làm lực quốc đứng đầu, tuyệt không thể thua thiệt với người ta , tất nhiên là muốn chọn nữ tử trong nước tướng mạo , tài nghệ tốt nhất hiển nghệ, mà người dự tuyển chính là thiên kim danh môn thế gia, mục đích lần cung yến này chính là hai vị thái hậu là để lễ mừng biểu diễn tuyệt đối không có sai sót, muốn chọn mười tiểu thu tài mạo song toàn làm dự bị.”

Thì ra buổi chiều hôm nay chính là một hồi tuyển tú! Trác Tĩnh tự giễu cười nói :“Cái đó với ta có quan hệ gì?”

Nói đến tướng mạo, nàng bị hủy dung, nói đến tài, nàng chỉ biết khám nghiệm tử thi. Không có bất luận tài nghệ gì có thể biểu diễn, nàng đi làm gì ?

Lâu Tịch Vũ mặc dù cũng rất buồn bực thái hậu sẽ để Thanh Linh đi, thế nhưng ý chỉ đã hạ, nàng không có lựa chọn, cảm lên một chiếc vòng ngọc phi thủy uớt ở trên cổ Trác Tĩnh, Lâu Tịch Vũ cười nói:“Người hiện tại là người Lâu gia, liền cùng người có quan hệ, thái hậu nếu khám điểm người đi vào, liền cùng người có quan hệ!”

“SHIT!” Trác Tĩnh khê nằng.

“Có ý gì?” Nàng hôm nay nói mấy từ làm nàng không hiểu gì, Lâu Tịch Vũ tò mò.

Trác Tĩnh nhìn chằm chằm hoa phục trang sức nặng trĩu trong tay, vô lực trả lời :“Người sẽ không muốn biết!!”

Nàng thực sự muốn đem mình hóa trang thành cây thông Nô-en?! No!

Cầm quần áo vứt cho Lâu Tịch Vũ, Trác Tĩnh khê nường mày, cười nói:“Mặc có thể, làm sao mặc ta định đoạt !”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Cực Kỳ Nguy Hiểm

Ngự hoa viên

Bóng cây xanh biếc , cây cao bụi thấp, sắc màu rực rỡ là ấn tượng đầu tiên của Trác Tĩnh với ngự hoa viên, bất quá sau một hồi nàng có chút cảm giác say xe, nàng rất cục biệt Lâu Tịch Vũ vì sao muốn đem mình mặc thành cây thông nô-en, bởi vì lúc này , nếu người mặc một thân tổ y mới thực sự là ngoại tộc!

Trác Tĩnh âm thầm may mắn, thật tốt, nàng chỉ đem làn váy thật dài roi xuống đất kia cắt bỏ, vốn váy có năm tầng chỉ mặc ba tầng, đầu đầy kim trâm đã bỏ bớt một nửa, thế nhưng trang sức bằng vàng, vòng tay phi thủy, . . .những yếu tố cơ bản này nàng thế nhưng cũng mang không ít, tổng thể mà nói còn không quá nổi bật !!

Càng đi vào trong, Trác Tĩnh càng kinh ngạc, tràn đầy quần áo rực rỡ, trang sức châu báu sáng chói khiến nàng hoa cả mắt, trước mắt có thể nói có đủ từ mập đến gầy, mỹ nữ như mây, mỗi người đều như hoa như ngọc. Thế nhưng đôi mắt con người cũng là một loại khác!

Thực sự ứng với câu hoa nhiều mắt loạn, nàng gần như cũng không rõ các nàng lớn lên bộ dạng gì nữa, đương nhiên trong đó cũng không thiếu những nữ tử sắc mặt không vui giống nàng, phong chùng cũng là xuất phát từ nguyên nhân bị ép tới .

Trác Tĩnh đi theo phía sau Lâu Tịch Vũ, cúi đầu chậm rãi hướng địa điểm đã định.

Giữa hoa viên, có một khoảng đất trống, hai bên khoảng đất trống khoảng năm đến sáu hàng ghế ,Trác Tĩnh cùng Lâu Tịch Vũ được an bài hàng ghế thứ nhất bên phải, sau khi ngồi vào chỗ của mình Trác Tĩnh nhắm mắt dưỡng thần, nhắm mắt làm ngơ! Tự động quên tiếng cười đùa hân huyên của một đám nữ nhân bên cạnh. Chỉ chốc lát sau, thanh âm xung quanh bỗng nhiên yên lặng, Trác Tĩnh mở mắt ra, liền thấy Đông Tây thái hậu ở trong vòng vây của một đám cung nữ thái giám đi tới hướng này.

Ngày hôm nay, hai người đều trang điểm tỉ mỉ một phen, so sánh thì Dương Chi Lan trang phục tương đối mộc mạc, trên mặt vẫn mang theo dáng tươi cười hiền lành, mà Lâu Tổ Tâm mặc một thân trường bào đỏ sậm xa hoa, đai lưng tơ vàng đem hảo vóc người của nàng hiện ra vô cùng tinh tế, trên cổ đeo một chuỗi ngọc trai xanh biếc, phối hợp với thân sắc cao ngạo của nàng, thật đúng là làm cho người ta không dám tới gần.

Hai người ở chỗ chủ vị ngồi xuống, tất cả mọi người chính tề bán quỳ hành lễ nói :“Tham kiến hai vị hoàng thái hậu, thái hậu vạn phúc kim an.”

Trác Tĩnh chậm nửa nhịp mới nửa ngồi xổm xuống, Lâu Tổ Tâm thanh âm cao ngạo nhàn nhạt vang lên:“Hãy bình thân.”

“Tạ ơn thái hậu.”

Sau khi hành lễ các vị tiểu thư trở lại ghế ngồi, lẳng lẳng cúi đầu, nhả nhả mà tao nhã, cùng tiếng ồn ào vừa rồi hình thành đối lập rõ ràng, Trác Tĩnh cười thầm, nàng cũng cúi đầu tiếp tục nhắm mắt.

Dương Chi Lan nhìn về phía Lâu Tổ Tâm, sau khi thấy nàng khẽ gật đầu mới mỉm cười lớn tiếng nói: "Hôm nay mời các vị tiểu thư, phu nhân vào cung dự tiệc, chính là vì chọn ra nữ tử tài mạo song toàn, tài đức vẹn toàn biểu diễn tài nghệ ở lễ mừng, này đối Khung Nhạc mà nói đây chính là một chuyện liên quan đến thể diện, ai gia cũng liền không nói nhiều, theo quy định cũ, cảm kỳ thư họa, thi từ ca vũ đều có thể, kỹ cao người đó thắng."

"Trước so cảm nghệ đi, vị tiểu thư nào lên trước?" Dương Chi Lan nói xong, mỉm cười nhìn quanh một vòng, bọn nữ tử chính là ngượng ngùng cúi đầu, khe khẽ nói nhỏ, chính là không ai đi ra.

Dương Chi Lan nhẹ cười nói: "Tất cả mọi người như vậy khiêm tốn, kia ai gia liền khâm điểm một người làm người mở đầu vậy."

"Ai gia nghe nói, Thanh gia tỷ muội được ca tụng là nữ tử tài hoa tướng mạo xuất chúng giữa lục quốc, ba năm trước đây trên lễ mừng, Hạo Nguyệt quốc xuất ra một bức Vĩnh nhạc son thủy đồ, kinh điểm tứ phương, có người nói chỉ là ba vị tiểu thư tập làm, hôm nay nhân dịp này không bằng liền do Thanh gia đại tiểu thư Thanh Linh đến làm người mở đầu đi, mọi người nghĩ sao?" Nói xong, nàng còn hết sức yêu thương nhìn về phía Trác Tĩnh.

Các tần phi ngồi ở một bên cũng nhanh chóng phụ họa nói: "Như vậy rất tốt, nô tì cũng thường nghe người ta nói, tiểu thư Thanh gia cảm nghệ rất cao, quanh quẩn bên tai ba ngày cũng không dứt, nghe qua không người nào không khen không dứt miệng, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội kiến thức một phen."

Vốn đang nghĩ chuyện không liên quan mình, nhắm mắt dưỡng thần Trác Tĩnh phút chốc mở ra, nhìn lại Dương Chi Lan, hai người ánh mắt giao nhau, Dương Chi Lan như trước cười đến hiền lành, Trác Tĩnh ánh mắt cũng là bình tĩnh, đây là mục đích của nàng sao? Để nàng ở trước mặt mọi người xấu mặt, đây xem như là vì nữ nhi nàng báo thù ?!

Hai người ánh mắt giao phong, Dương Chi Lan thủy chung mang dáng tươi cười, cao giọng nói: "Người đâu, chuẩn bị cảm."

"Chờ một chút." Trác Tĩnh đứng dậy, muốn cho nàng xấu mặt, không dễ đâu.

Theo tiêu chuẩn cách thức của các tiểu thư khuê các cúi người hành lễ, lúc Trác Tĩnh ngẩng đầu đã là vẻ mặt ủy khuất, ánh mắt u sầu thấp giọng trả lời: "Đa tạ các vị nâng đỡ, chi tiếc là ta trên đường đến Khung Nhạc bị thương, trong trí nhớ có rất nhiều thứ đều rất mơ hồ, lần điều quen thuộc trước đây hiện tại đã không nhớ được đầy đủ, hôm nay chỉ sợ muốn cho các vị thất vọng." Cùng Lâu Tịch Nhan cùng một chỗ lâu như vậy, chỉ là nhìn nàng cũng học được không ít, giả bộ sao, chuyện này có đáng gì ?!

Dương Chi Lan vừa muốn mở miệng, Trác Tĩnh lại kéo Tịch Vũ đang không hiểu gì bên cạnh, tiếp tục nói: "Bất quá ta biết Tịch Vũ cảm nghệ cũng không dưới ta, trước đó vài ngày còn cùng Tô Mộc Phong nói tới cảm nghệ của Tịch Vũ, hẳn cũng thừa nhận có tiến bộ, không bằng để Tịch Vũ làm người mở đầu, nhất định sẽ không làm các vị thất vọng."

Lâu Tịch Vũ đầu tiên là cả kinh, phản ứng lại chính là hung hăng néo thắt lưng Trác Tĩnh một cái, này nữ nhân thật dám nói ! Nàng lúc nào cùng Tô công tử nói tới cảm nghệ của nàng, Tô công tử lúc nào đối nàng thừa nhận có tiến bộ ? Rõ ràng ngay cả người ta là ai cũng không biết ! Cur nhiên còn một bộ dáng rất quen thuộc!

Trác Tĩnh ăn đau, nhưng vẫn không thể biểu hiện gì, này nha đầu chết tiệt kia, xuống tay thật ác, nàng còn không phải vì nàng ta suy nghĩ, nói không chừng nàng còn bởi vậy trúng cử biểu diễn lễ mừng, đến lúc đó giá trị con người tăng lên cao sao!

"Nga?" Dương Chi Lan nhìn về phía Lâu Tổ Tâm, cười nói: "Tỷ tỷ, thật không ngờ Tịch Vũ cảm nghệ mấy năm nay cur nhiên có đột phá, đã như vậy liền do Tịch Vũ đến khảy một bản đi."

Lâu Tổ Tâm sắc mặt luôn cao ngạo rốt cục có một chút hòa hoãn, hướng Lâu Tịch Vũ khẽ cười nói: "Tịch Vũ, vậy ngươi liền khảy một bản đi."

"Đạ." Việc đã đến nước này, Lâu Tịch Vũ ngoại trừ đồng ý cũng không có biện pháp khác.

Trác Tĩnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thái độ Lâu Tổ Tâm đối Lâu Tịch Vũ ôn hòa như vậy, xem ra thật đúng là rất thích nàng ta, nàng có thể không cần vì Tịch Vũ lo lắng, cho dù đánh hỏng, cũng không ai dám đối với cháu gái ngoại của thái hậu làm gì đi !

Vừa muốn ngồi xuống, Dương Chi Lan nhưng vẫn không có buông tha nàng, cố ý ôn nhu cười nói: "Bất quá chỉ nghe từ khúc có phần đơn điệu, Linh nhi không nhớ rõ lần điều dù sao vẫn nhớ kỹ chữ viết đi, lần trước kia bức Vĩnh nhạc son thủy đồ vẫn còn ở ngự thư phòng, hôm nay Linh nhi lại vẽ một bức khác để các nàng kiến thức cũng tốt."

Này lời nói rõ ràng khen ngợi lại ngầm chê bai, Trác Tĩnh nghe được có chút phát cáu, Dương Chi Lan là cố ý làm khó để nàng đứng không !

Đứng dậy lần nữa, Trác Tĩnh sắc mặt rõ ràng đen hơn: "Ta....."

Trác Tĩnh mới vừa nói được một chữ, đã bị một đạo giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng cắt đứt: "Khởi bẩm thái hậu, thường ngày chúng ta tỷ muội đều thích cùng nhau vẽ tranh viết chữ chơi đùa, hôm nay để nô tỳ cùng tỷ tỷ cùng nhau, vì mọi người vẽ một bộ tranh, chẳng biết có được không."

Trác Tĩnh giương mắt nhìn lại, người nói là Thanh Phong, nàng cur nhiên ở đây, bất quá đối diện với một đám nữ nhân, nàng ngay cả nhìn cũng không có liếc mắt nhìn một cái, không có phát hiện nàng ta cũng không kỳ quái, thế nhưng cùng nhau vẽ tranh ? Nàng đây là đang giúp mình sao?! Ở một bên mài mực có tính là cùng nhau vẽ tranh hay không ?!

Dương Chi Lan lần thứ hai nhìn về phía Lâu Tổ Tâm, cười nói: "Tỷ tỷ nghĩ sao?" Mà thôi, nàng cũng không cần phải lại làm khó nàng, một hồi kết quả đều là như nhau.

Trác Tĩnh hiển nhiên không có vận khí tốt như Lâu Tịch Vũ, Lâu Tổ Tâm liếc nàng một cái, lạnh giọng hừ nói :”Như vậy cũng tốt, ai gia cũng muốn nhìn một chút, Thanh gia tỷ muội rốt cuộc là như thế nào tài hoa hơn người !” Có thể khiến Tịch Nhan vì nàng hai ba lần vào cung cầu kiến mình, nàng thật muốn nhìn nàng ta là nữ tử đặc biệt như thế nào!!

Chỉ vào hồ sen xinh đẹp phía trước, Dương Chi Lan cười nói :”Tỷ tỷ, hiện tại chính là mùa hoa sen nở rộ, không bằng để các nàng ở bên cạnh ao sen vẽ tranh, đánh đàn, kiều hoa mỹ nhân phối hợp, chẳng phải là chuyện tốt đẹp sao?”

“Cũng tốt.” Lâu Tổ Tâm không sao cả nói :”Người đâu, chuẩn bị họa cụ (dụng cụ vẽ tranh).”

“Dạ.”

Chỉ chớp lát, mấy thái giám động tác nhanh nhẹn đem một chiếc bàn lớn đến bên cạnh hồ sen, phía sau bàn là một tấm ván dài có cột chống (Mộc đài(đài gỗ) ~giống mấy cái cầu kiều bắc ra hồ ấy @@) mộc đài vừa lúc đứng ở phía trên hồ sen, đứng ở chỗ này ngắm hoa, liền phẳng phát như thân ở trong hoa giống nhau, rất đẹp.

Đáng tiếc Trác Tĩnh hiện tại không có tâm tình ngắm hoa, hướng Thanh Phong bên cạnh đang tràn đầy tự tin kêu lên :”Ta thật sự không biết vẽ tranh !!” Nàng cũng không phải Thanh Linh, đối vẽ tranh là dốt đặc cán mai a!

Tự tin cười, Thanh Phong trả lời :”Không sao, đợi muội phối màu xong, tỷ liền dùng bút ở dưới bức tranh vẽ mấy cái vòng tròn là được.”

“Vẽ vòng tròn ?”Trác Tĩnh sững sốt, rất nhanh lại hỏi :”Vẽ bao nhiêu? Vẽ mấy cái? Muốn hình tròn hay là hình bầu dục? Cụ thể là vẽ ở đâu?!” Nếu như chỉ là vẽ vòng tròn nàng vẫn là có thể làm được, thế nhưng làm phiền nàng ta nói cụ thể chút! Nàng xem như là đang làm một khối hình học được rồi!

Thanh Phong thuận miệng đáp :”Tùy tỷ .”

“A?!” Trác Tĩnh mờ mịt, này muốn thế nào vẽ?

Nàng còn đang buồn phiền, trên bàn mực đã mài tốt, giấy cũng đã trải xong, thái giám lui sang một bên, cung kính nói :”Họa cụ đã chuẩn bị tốt, hai vị chủ tử thỉnh.”

Trác Tĩnh đứng ở bên cạnh Thanh Phong, chỉ thấy nàng đem mực đổ một nửa đến trong đĩa sứ bên cạnh, lại đem nước trong cẩn thận đổ vào, một lúc sau, Thanh Phong nói rằng :”Bắt đầu đi.”

Giấy tuyên thành thật lớn bày ở trước mắt, Trác Tĩnh thật sự có cảm giác dờ khóc dờ cười, từ chỗ nào bắt đầu ? Sớm biết sẽ có như vậy kỳ ngộ, nàng trước đây có thể suy xét cùng mẹ nàng học thư pháp, quốc họa, hiện tại cũng không đến mức không biết hạ bút từ đâu!

Quên đi, Thanh Phong cũng không lo lắng, nàng lo lắng cái gì, hít sâu một hơi, Trác Tĩnh ở trên giấy vẽ một vòng tròn lớn bằng nắm tay, Thanh Phong pha mực có chút nhạt, trên tờ giấy trắng để lại một dấu nhàn nhạt, Trác Tĩnh liếc mắt nhìn Thanh Phong, vẻ mặt nàng bình tĩnh như trước, đang ở pha màu hồng, phỏng chừng là muốn dùng vẽ hoa sen.

Nếu nàng không có ý kiến, Trác Tĩnh cũng không quản, mạnh dạn ở trên giấy vẽ mười cái vòng tròn, có nhỏ có to, vẽ tiếp, Trác Tĩnh có chút không biết làm sao hạ bút, giấy trắng bị nàng lộ thành một mảnh hỗn độn.

Lúc này Thanh Phong tựa hồ cũng chuẩn bị xong rồi, cầm lấy một chiếc bút lông hơi nhỏ, nhanh chóng ở những vòng tròn lớn xộn phác họa vài nét bút, một mảnh lá sen linh động tự nhiên xuất hiện, động tác của nàng cực nhanh, tùy ý vài nét bút, vốn toàn vòng tròn lớn xộn lập tức trở thành một mảnh hồ sen sống động, quả thực là lợi hại !?

Trong khi Trác Tĩnh còn đang thán phục, một chuỗi tiếng đàn du dương trong trẻo vang lên, Trác Tĩnh ngẩng đầu, phía trước cách đó không xa, Lâu Tịch Vũ thoải mái trang nhã ngồi ở trước đàn cổ, mười ngón tay nhỏ xinh xẹt qua huyền cầm, làn điệu nhẹ nhàng vang vọng ở trong ngự hoa viên, nha đầu kia cầm nghệ quả nhiên không sai a!

“Được rồi.”

Trác Tĩnh còn đang thưởng thức tiếng đàn của Lâu Tịch Vũ, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Thanh Phong nhẹ vang lên.

Được rồi? Nhanh như vậy, thời gian cùng bức tranh vòng tròn của nàng xấp xỉ nhau.

Cúi đầu xuống, Trác Tĩnh bị bức tranh trước mắt khiến cho giật mình ngốc trụ ——

Trước mắt là một bức tranh thủy mặc thanh nhã, chỉ dùng màu đen đậm nhạt khác nhau liền đem lá sen, hồ nước biểu đạt vô cùng tinh tế. Màu hồng cùng màu trắng làm nền, vẽ thành hoa sen mới nở cùng với ánh bóng của mực càng thêm trắng nõn thanh tân. Thần kỳ nhất là trên lá sen , hoa sen còn giống như ngưng kết không ít giọt nước , cả bức họa phẳng phát đều lộ một cỗ hơi nước nhàn nhạt, mông lung bao phủ lá sen hoa sen ,như hoa sen sau cơn mưa mới chớm nở giống nhau !

Góc trái bức tranh còn viết mấy chữ nhỏ :”Cái ngưng triều lộ, nhân gian thủy đồ”, kiểu chữ xinh đẹp, bút pháp lưu loát.

Điều này sao có thể, thời gian ngắn như vậy, Trác Tĩnh không thể tin được, đây là giấy tuyên thành nàng vừa hành hạ qua !!

Nàng xem như là hiểu biết như thế nào chân chính là nữ tử tài ba.

Thanh Phong chậm rãi buông bút, lôi kéo Trác Tĩnh lùi ra sau một chút, mấy thái giám đứng yên bên cạnh hiểu rõ nâng bàn gỗ lên hướng thái hậu đi đến.

Vừa mới vẽ xong, trang giấy lại mềm, không thể cầm lấy đến, Lâu Tổ Tâm cùng Dương Chi Lan đều rất nể tình đứng dậy hướng bàn dài đi đến, vừa nhìn hai người ánh mắt đều sáng lên, Lâu Tổ Tâm khó có được khen nói: "Quả nhiên là danh bất hư truyền!"

Tác phẩm như vậy, cho dù là người chuyên về tranh, không có ba năm hay mười năm công lực, cũng không nhất định vẽ được!

Dương Chi Lan cũng gật đầu cười nói: "Thanh tần qua nói cho chúng ta biết ý tứ câu thơ này đi."

"Đạ." Thanh Phong chậm rãi đi qua, Trác Tĩnh còn đang đứng ở trên một đài hít thở không khí trong lành, nếu như có thể nàng thật muốn sớm chút rời đi.

Nhìn Thanh Phong đã đi tới, Dương Chi Lan không dấu vết nhìn lướt qua cung nữ vẫn đứng ở bên cạnh nàng phía sau, cung nữ chậm rãi lui ra ngoài.

Đi tới trước bức tranh, Thanh Phong hơi ngẩng đầu, ngao ngễ cười, cao giọng nói: "Kỳ thật ý tứ rất đơn giản, sen thanh cao lịch sự tao nhã, không bị thế tục không sạch sẽ xâm nhiễm, cũng bởi vì phẩm chất này liền bị thế nhân đổ kỵ ngưỡng mộ."

"Nói rất hay." Lâu Tổ Tâm tán dương gật đầu, nàng chính là thích nữ tử tâm cao khí ngạo!

Bên kia âm thanh tán dương không ngớt, Trác Tĩnh chỉ là miễn cưỡng đuổi thân, này cổ đại nữ tử thật không dễ dàng, cảm kỳ thư họa, thiếu một thứ cũng không được a!

Đứng ở trên một đài Trác Tĩnh cảm thán, một bên thuận tay sờ sờ lá sen bên cạnh, bỗng nhiên, Trác Tĩnh cảm giác được dưới chân, bên tai truyền đến thanh âm một đầu (gỗ) gãy, nàng còn không kịp phản ứng, một cái thân thể mềm mại sụp xuống, chênh vênh một cái Trác Tĩnh rơi xuống hồ sen.....

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Ngự thư phòng

Trên bàn dài lớn đặt một chồng tấu chương cao ngất, lễ mừng sắp đến, sự việc các bộ khởi tấu cũng càng ngày càng nhiều, hần như thế để Túc Lăng truy hồi hoàng kim, thực sự cũng là nhu cầu ngân lượng cấp bách của quốc khố. Mặc dù không có kia hoàng kim, Khung Nhạc cũng có thể làm một lễ mừng với thanh thế lớn, thế nhưng nếu có thể tìm về ngân khố bị trộm liền không có gì tốt hơn.

Cầm trong tay quyển tấu chương cuối cùng phê duyệt xong, Yến Hoàng Thiêm rốt cục nhìn về phía Lâu Tịch Nhan đang ngồi một bên nhàn nhã phẩm trà, chính mình bận muốn chết, hần lại có thể nhàn hạ thoải mái, sắc mặt tối sầm, Yến Hoàng Thiêm hừ lạnh nói: "Chuyện cần chuẩn bị cho lễ mừng tốt rồi chứ?"

Buông chén, Lâu Tịch Nhan nhàn nhạt cười, không nhìn mặt lạnh Yến Hoàng Thiêm, thần nhiên trả lời: "Rất thuận lợi, hộ bộ, công bộ đều đã làm tốt nhu cầu chỉ tiêu cùng trừ bị cho lễ mừng, năm nay nhất định sẽ làm được so với ba năm trước càng thêm long trọng. Bất quá đến lúc đó đặc phái viên của các quốc gia tập trung lại, thương nhân vọng tộc các nơi cũng sẽ vào kinh thành, trong kinh thành lượng người sẽ rất hỗn tạp, thần sẽ mau chóng cùng hình bộ, bộ binh bàn bạc sắp xếp binh lực, cam đoan đến lúc đó sẽ không có sai lầm."

"Tốt, việc này ngươi làm chủ đi! Nhanh chóng chuẩn bị." Chuyện Lâu Tịch Nhan phải làm nhất định là còn chưa đủ nhiều chưa đủ loạn, nhìn hần một bộ dáng đầu vào đây, không chút hoang mang, Yến Hoàng Thiêm không hiểu sao có chút tức giận, mặc dù hần nhiều năm qua đều là như thế này!

"Vâng." Lâu Tịch Nhan một ngụm đáp ứng, vẫn là một bộ dạng chuyện gì hần đều có thể xử lý.

Yến Hoàng Thiêm nhẹ nhàng mi, mọi khi hần cũng sẽ không như thế sáng khoái, lẽ nào thật sự là người gặp việc vui tinh thần sáng khoái? Nhìn chăm chăm Lâu Tịch Nhan, Yến Hoàng Thiêm nghiêm túc hỏi: "Ngươi thật sự muốn cưới Thanh Linh làm chính thê, đồng thời xác định không nạp thiếp?"

Lâu Tịch Nhan cười gật đầu trả lời: "Ừ."

"Nàng đáng giá?" Kỳ thật có đôi khi không phải là vấn đề nữ nhân, mà là vấn đề cân bằng lợi ích, bao nhiêu nữ nhân trong hậu cung, hần ngay cả bộ dạng các nàng đều không nhớ rõ, thế nhưng đại diện phía sau các nàng là một gia tộc, một cỗ thế lực, đám hời chính trị, đối con đường làm quan của một nam nhân mà nói, không thể không quan trọng!

Vì một Thanh Linh, Tịch Nhan thật sự nguyện ý hi sinh lớn như vậy sao?!

Lâu Tịch Nhan hiểu rõ ý tứ của hần, nhưng cũng chỉ là cười nhạt, bình tĩnh nói :”Ta nghĩ đáng giá.”

Mấy ngày này, hần quá bận rộn thuận phục Thanh Phong kia tiểu mào hoang,một chút không để ý tựa hồ để Tịch Nhan chiếm tiên cơ, hần cũng bỏ lỡ không ít trò hay, nhìn ánh nắng ảm áp ngoài cửa sổ , sắc hoa rực rỡ, Yến Hoảng Thiêm trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt cười nói :”Hôm nay trong ngự hoa viên, các thiên kim tiểu thư tài mạo song toàn, đức nghệ song hành* trong kinh thành đều tới, ngươi có muốn hay không chọn lại?”(đức nghệ song hành :~ có đủ cả đức hạnh cùng tài nghệ)

Lâu Tịch Nhan như trước ôn nhã trả lời :”Tạ ơn hoàng thượng, thần không cần chọn lại.”

Đi xuống long ý, Yến Hoảng Thiêm đi tới bên cạnh Lâu Tịch Nhan, lần nữa hỏi :”Thật sự không đi?”

Hỏi cúi người hành lễ, Lâu Tịch Nhan nói thẳng :”Thần cung tiến hoàng thượng.”

Yến Hoảng Thiêm cố ý vẻ mặt đáng tiếc lắc đầu, vừa đi ra ngoài cửa, vừa chặc chặc than thở :”Được rồi, nghe nói Linh nhi cũng tới, trăm đã lâu không có nhìn thấy nàng, rất nhớ nàng.”

Phía sau Lâu Tịch Nhan cứng đờ, hần đã nhiều ngày đi sớm về muộn, căn bản không biết nàng đang làm gì, nàng thật sự tới sao? Nếu là thật ...Nghĩ đến vừa rồi tia sáng khác thường trong mắt Yến Hoảng Thiêm, Lâu Tịch Nhan nhận mệnh thờ dài một tiếng, đi theo phía sau Yến Hoảng Thiêm nói rằng :”Thần vẫn là bồi hoàng thượng cùng đi đi.”

Nhìn Lâu Tịch Nhan khó có được ngoan ngoãn theo hần, Yến Hoảng Thiêm tâm tình tốt cười ha hả, cô lẽ để Thanh Linh gả cho Lâu Tịch Nhan cũng không phải là chuyện xấu, hần liền có lợi thế trên chộc Tịch Nhan, ai bảo Tịch Nhan đối với chuyện gì bộ dạng cũng đều như thường, bộ dáng thành thạo, con người quả nhiên không thể quá hoàn mỹ!

.....

“A__”

Lâu Tịch Vũ ngồi ở trước đài đánh đàn nghe tiếng mộc đài sụp xuống, theo tiềm thức hét to một tiếng, lúc ngẩng đầu lên, vừa lúc thấy một màn Thanh Linh ngã xuống hoa sen trì.(hồ sen)

“Thanh Linh!!” Chạy về phía trước vài bước, Lâu Tịch Vũ không biết bơi, cũng không dám đi lên mộc đài nghiêng ngả kia, chỉ có thể vừa lo lắng nhìn chăm chăm lá sen rậm rạp trên mặt nước, vừa hét lớn:”Người đâu cứu mạng a! Thanh Linh nàng rơi vào hoa sen trì!”

Trong vườn đầm nữ tử vừa nghe thấy thanh âm sụp đổ, phản ứng lại đi qua xem liền thấy Lâu Tịch Vũ đứng ở trước mộc đài, vron cổ nhìn chăm chăm mặt hồ, trong miệng lo lắng kêu lên.

Nghe rõ lời nàng nói, Thanh Phong hoảng loạn nhìn về phía mộc đài, đâu còn bóng dáng Thanh Linh.

“Tỷ tỷ !” Trái tim thoáng cái nhảy tới họng, Thanh Phong kéo làn váy hướng bên hồ chạy đến. Cánh tay bị người nắm chặt, thì ra là mấy cung nữ bên cạnh thái hậu đồng thời đi đến nắm chặt nàng chính là không cho nàng may mắn đi qua, trong miệng còn khản trương lo lắng nói :”Thanh tần ngài thân mình ngàn vàng, phải cẩn thận thân thể, cũng không thể đi qua a!”

“Buông tay!” Thanh Phong liều mạng giãy dụa, bất chấp cánh tay bị kéo đến phát đau, hoảng hốt cùng lo lắng khiến nàng luôn luôn lãnh ngạo cũng không cầm được lệ ướt viền mắt, từ lâu đã không còn dáng vẻ thực nữ, điên cuồng giãy dụa kêu la:”Cút ngay cho ta! Tỷ của ta sẽ không bơi, các ngươi mau buông tay ! Buông tay!!”

Dương Chi Lan trong mắt xẹt qua một tia không dễ thấy cười nhạt, không biết bơi tốt nhất, cho dù biết cũng không thể dùng ! Gia vờ tức giận chỉ vào mấy thái giám bên cạnh, Dương Chi Lan quát lớn :”Đứng góc đó làm gì, mau cứu người a!”

“Dạ.” Bốn thái giám chạy đến bên hồ, lập tức nhảy vào trong nước.

Lâu Tổ Tâm khẽ nhủ mày, mộc đài đang tốt sao lại sụp chứ?! Thấy đã có người đi cứu người, nàng cũng không nói gì thêm, chỉ là lạnh lùng ngồi ở vị trí chủ thượng, nhìn hoa sen trì phía trước.

Kỳ thật lúc Trác Tĩnh rơi xuống nước, cũng không có hoảng sợ như các nàng tương tượng nguy hiểm bộc phát, bởi vì nàng biết bơi, hơn nữa trước đây lúc đọc sách còn là một thành viên bơi lội, cho nên ngoại trừ lúc mộc đài sụp xuống kia một khắc nàng có chút hoảng loạn ra, nàng mọi thứ đều tốt.

Mộc đài sụp đổ chỗ nghiêm trọng nhất chính là kia chỗ dưới chân nàng, lúc nàng ngã xuống, lại bị dòng nước vọt tới khiến nàng hơi lão đảo, làn váy rất nặng trên người ướt đầm càng thêm trầm trọng , đỉnh đầu bị tám ván gỗ đè nặng, bên người tràn đầy lá sen lộn xộn, Trác Tĩnh lay động cánh tay đều rất khó khăn.

Nàng có thể nghe thấy tiếng kêu của Lâu Tịch Vũ tìm người cứu nàng, nàng cũng rất muốn đáp lại, thế nhưng tình huống bên người quá xấu, mở miệng ra nước liền sẽ vào trong miệng, Trác Tĩnh chỉ có thể trước nghĩ biện pháp đi ra ngoài.

Dùng chân đạp nước bảo trì cân bằng, Trác Tĩnh nhanh chóng cõi ra đai lưng, cõi lớp váy ngoài cùng, nhất thời nàng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, một đường tìm kiếm hướng phía trước di chuyển, bỗng nhiên chân không biết đá trúng cái gì, hung hăng đâm nàng một chút, nàng đau đến nhe răng

nhếch miệng, vạch lá sen ra nhìn lại, mơ hồ có thể thấy được là cọc chống đỡ của một đài.

Trác Tĩnh suy nghĩ một lúc, hít sâu một hơi, lặn xuống dưới. Phạm vi nhìn dưới nước rất kém, nàng chỉ có thể miễn cưỡng thấy cọc gỗ lớn khoảng bằng cái bát, cái khác chỉ có thể dựa sát vào sờ. Chỗ gãy có một bên tương đối bằng phẳng, một bên là vết gãy bình thường.

Nín thở lâu lắm, Trác Tĩnh trồi lên mặt nước, há miệng hít thở, chờ hơi thở bình ổn, về mặt của nàng cũng không còn thoải mái như vừa rồi, loại cọc gỗ này quanh năm ngâm ở trong nước, sẽ gãy cũng không có gì kỳ quái, thế nhưng nàng vừa sờ qua miệng gãy, theo xúc cảm mà nói tuyệt đối không phải là do bình thường hư thối, làm sao có thể nói sụp liên sụp chứ? Hay là nói chuyện tình lần này cũng không phải ngoài ý muốn, mà là được an bài?!

Trác Tĩnh còn muốn tiếp tục kiểm tra cọc gỗ khác, lại nghe thấy cách đó không xa vang lên mấy tiếng rơi xuống nước, vạch lá sen nhìn qua thấy mấy người mặc trang phục thái giám nhảy xuống nước.

Trác Tĩnh suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định tạm thời bỏ qua, lần vảy cùng tóc của nàng thường xuyên quấn lấy chân nàng, này quần áo thật sự không thích hợp lặn xuống nước. Trước lên bờ đã, nếu không Lâu Tịch Vũ cùng Thanh Phong lại lo lắng.

Đẩy ra lá sen, Trác Tĩnh từ từ hướng bên ngoài bơi đi, thật vất vả ra đến dưới một đài, mấy thái giám cũng thấy nàng.

Trong đó hai người lập tức hướng nàng bơi qua, xem tốc độ bọn hắn bơi còn rất nhanh, này mấy người kỹ năng bơi lội hẳn cũng không kém, Trác Tĩnh vừa định nói nàng biết bơi, có thể chính mình đi lên. Kìa hai người đã bơi đến bên người nàng, mỗi người nắm lấy một tay nàng, thế nhưng bọn họ cũng không phải muốn đem nàng cứu lên bờ, mà là —— đề đầu nàng ấn xuống trong nước.

Chợt tới biến cố khiến Trác Tĩnh bất ngờ, tóc bị kéo chặt, nước lạnh tràn qua tai mắt mũi miệng nàng, uống phải một ngụm nước lớn, Trác Tĩnh đầu óc vào lúc này đã rất hiểu rõ, ngày hôm nay tất cả chính là một âm mưu, đề nàng biểu diễn là âm mưu, một cọc đổ cũng là âm mưu, những người này trên danh nghĩa tới cứu nàng chính là sát thủ do phía sau màn độc thủ phái tới mà thôi. Mà phía sau màn độc thủ là ai, đã không cần nói cũng biết.

Chết tiệt!

Nàng không muốn chết ở đây!

Trác Tĩnh cố gắng đập hướng phía trước, chỉ là hai người này kỹ năng bơi lội vô cùng tốt, khí lực cũng rất lớn, cánh tay đè vai cùng đầu nàng tựa như kim sắt, căn bản không để cho nàng có cơ hội trồi lên mặt nước.

Không được! Còn tiếp tục như vậy nàng nhất định sẽ chết chìm, Trác Tĩnh cắn răng một cái, dứt khoát không hề giãy đạp, gờ chân lên, một trái một phải hướng bụng hai người hung hăng đá qua, cũng không quản đá trúng vị trí nào, tay giờ lên trên hướng vị trí nàng cho rằng là đầu của bọn họ cào mạnh.

Hai người bắt giữ Trác Tĩnh không nghĩ tới nàng cư nhiên còn có thể phản kháng, mấy lần đều bị móng tay nàng cào trúng con mắt, mũi, phần eo cũng bị đá rất đau, hai người không thể làm gì khác hơn là đưa một tay nắm lấy tay đang vùng vẫy của Trác Tĩnh, cũng bởi vậy mà lực đạo ấn Trác Tĩnh giám bó, Trác Tĩnh đá trúng phần eo của bọn họ, dùng sức hướng lên trên đá, rốt cục trồi lên mặt nước, từng ngụm từng ngụm hít thở.

Nàng còn chưa hít thở đủ, hai người lần nữa quán lên, Trác Tĩnh muốn mở miệng kêu cứu, tay hai người lần nữa duỗi hướng cánh tay nàng, bắt đắc dĩ, Trác Tĩnh chỉ có thể lập tức lặn vào trong nước, lúc này nàng mơ hồ có thể nghe được thanh âm lo lắng của Lâu Tịch Vũ cách đó không xa từ bên bờ truyền đến: “Tìm được người sao?!”

Lá sen rậm rạp đúng là bình phong thiên nhiên, cách một đài gãy người trên bờ căn bản thấy không rõ trong nước xảy ra cái gì. Lá sen khiến Trác Tĩnh ở dưới nước hành động khó khăn, đề tránh cho lần nữa bị hai người bắt, nàng chỉ có thể hướng dưới nước chui, mà ngay cách đó không xa, thái giám phụ trách yểm trợ lại hướng trên bờ cất tiếng trả lời: “Dưới nước lá sen nhiều lắm, căn bản không tìm thấy người!”

Hai thái giám đuổi theo nàng không tha, bọn họ hiển nhiên cũng nhìn ra được Trác Tĩnh biết bơi, xuống tay càng thêm cẩn thận cùng tàn nhẫn.

Lần nữa bị bọn họ đè lại, Trác Tĩnh dùng hết sức giãy dụa, mấy lần há mồm kêu cứu, đều bị ấn vào trong nước, thế lực của nàng đã có chút không chống đỡ được, lại không ai phát hiện, nàng hôm nay cũng chỉ có thể chết oan chết uổng ở trong hoa sen trì!

Ngạt thở cùng sắc nước khiến phổi nàng khó chịu như muốn nổ tung, dần dần nàng nghĩ thân thể của mình càng ngày càng uể oải, càng ngày càng không có sức....

.....

Yến Hoảng Thiềm tâm tình tốt, Lâu Tịch Nhan cũng khôi phục bộ dáng thần nhiên ung dung thường ngày, hai người hướng ngự hoa viên đi đến, từ xa nhìn lại, ngự hoa viên vốn hẳn là khinh ca mạn vũ, mặc ngâm sinh hương*, vô cùng phong nhã, lúc này nhưng lại loạn thành một đoàn, chỉ thấy một đám người vây quanh hồ sen, cũng không biết đang làm gì, Yến Hoảng Thiềm hướng Cao Tiến bên cạnh nói: “Đi xem bên kia vì sao hỗn loạn như vậy?”

[* khinh ca mạn vũ :tiếng hát nhẹ nhàng, điệu múa uyển chuyển ~ ca múa hát.* Mặc ngâm sinh hương : ~ ngâm thơ viết chữ (giống giống thể *_*)]

“Đạ.” Cao Tiến lĩnh mệnh, hướng hoa sen trì chạy qua.

Yến Hoảng Thiềm cùng Lâu Tịch Nhan liếc mắt nhìn nhau, mặc dù đều không nói gì, bước chân hai người tốc độ rõ ràng nhanh hơn không ít.

Tiến vào ngự hoa viên, Cao Tiến cũng đã quay lại, Yến Hoàng Thiêm hỏi :”Chuyện gì?”

Cao Tiến mặt có chút lúng túng, không dấu vết liếc mắt nhìn Lâu Tịch Nhan một cái mới cần cần dục dục trả lời :”Bẩm hoàng thượng, mộc đài trước hoa sen trì bỗng nhiên sập, lúc đó Thanh Linh cô nương đang ở biểu diễn vẽ tranh, không cẩn thận ngã vào trong nước, hiện tại đang ởcứu người.”

Cao Tiến nói còn chưa xong, Lâu Tịch Nhan đã hướng hồ sen trì điên cuồng chạy qua.

“Tịch Nhan!” Yến Hoàng Thiêm nhìn chằm chằm bóng lưng Lâu Tịch Nhan, kinh ngạc không đủ hình dung cảm thụ lúc này của hắn, Tịch Nhan cư nhiên ngay cả lời nói cũng không có nghe xong, lại không có hình tượng điên cuồng chạy đi, hắn nhận thức hắn ta hơn hai mươi năm, hắn ta lúc nào thiếu kiên nhẫn như thế?!

Lâu Tịch Nhan chạy đến trong ngự hoa viên, không ít người nghe tiếng bước chân, đều quay đầu lại nhìn vừa thấy Lâu Tịch Nhan, chúng gia nữ từ đều hành lễ, Lâu Tổ Tâm về mặt cũng là kinh ngạc hỏi :”Tịch Nhan sao ngơ lại tới đây?” Đây là ngự hoa viên, đình viện (sân lớn) hậu cung hoàng thượng, hắn một ngoại thần thật sự không nên một mình xuất hiện ở đây.

Thở gấp, Lâu Tịch Nhan không có trả lời vấn đề của nàng, chỉ là ngữ khí nôn nóng hỏi :”Nàng ở đâu?”

Lâu Tổ Tâm cả kinh, nàng rất ít thấy Tịch Nhan sắc mặt khó coi như vậy, càng đừng nói đến ngữ khí xúc động như vậy, phục hồi lại tinh thần, trong lòng không vui, Lâu Tổ Tâm lãnh đạm trả lời :”Còn ở trong nước, đã phái người xuống cứu.”

Nàng nói còn chưa xong, Lâu Tịch Nhan cư nhiên không đếm xỉa đến ánh mắt của mọi người, chạy vội tới bên cạnh hoa sen trì, Lâu Tịch Vũ từ lâu đã luống cuống tay chân nhìn thấy hắn lập tức khóc lên :”Ca! Làm sao bây giờ, Thanh Linh ngã xuống đã gần nửa nén hương, còn không có tìm được nàng!!”

Nửa nén hương còn không có nổi lên mặt nước, Tinh nhi chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, tim mãnh liệt nhảy lên, gần như tột đỉnh, Lâu Tịch Nhan ánh mắt tối sầm lại, đẩy ra Lâu Tịch Vũ khóc ngã vào trong lòng mình, trực tiếp chạy hướng hoa sen trì.

Lâu Tịch Vũ nhìn Lâu Tịch Nhan cư nhiên chạy đến mộc đài lắc lư đã gãy hơn phân nửa, không chần chờ nhảy xuống trong hồ, hết thảy lo sợ đều chuyển thành một tiếng hét chói tai :”Ca!”

Lúc này, một thân ảnh hắc sắc cũng theo sát Lâu Tịch Nhan nhảy vào trong hồ, đó là ——Mặc Bạch.

“Tịch Nhan!” Lâu Tổ Tâm vẫn ngồi yên ở vị trí chủ thượng cũng cả kinh từ trên ghế nhảy dựng lên, hoảng hốt chỉ vào thị vệ bên cạnh rống lớn :”Người đâu, mau mau, xuống nước cứu người! Nhất định phải bảo vệ tốt Lâu tướng!”

Thanh Phong bởi vì dây dựa đã lăn qua lăn lại cổ tay đều tím bầm, nước mắt chảy khô lạnh lùng nhìn một viện hỗn loạn, Lâu Tổ Tâm đang hét lên, thị vệ hoảng hốt từng đám nhảy vào trong ao.

Nắm chặt tay thành quyền, nàng rất hận!! Vừa rồi nàng khóc hô cầu các nàng cứu tỷ tỷ nàng, các nàng là như thế nào lạnh lùng, như thế nào làm như không thấy!

Lẽ nào mạng Lâu Tịch Nhan là mạng, mạng tỷ tỷ nàng sẽ không là mạng?!

Gia cả sinh mệnh thế nào lẽ nào đều do những người có quyền thế này định nghĩa?!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tịch Nhan Tức Giận

Lúc này trong hồ sen trì, nhảy xuống một đám thị vệ, giữa lá sen đầy người hỗn loạn một mảng, bọn họ đều hướng Lâu Tịch Nhan bơi đến, căn bản không ai quan tâm cứu người.

Yến Hoàng Thiêm cũng đi tới bên cạnh hồ sen trì, rất xa hắn liền thấy Lâu Tịch Nhan nhảy xuống nước, điếm ấy hắn cũng không ngoài ý muốn, Tịch Nhan nếu đã vì Thanh Linh hốt hoảng thất thố, xuống nước cứu người cũng là trong dự liệu của hắn, chỉ là hắn ngay từ đầu thật không ngờ tới Tịch Nhan cư nhiên đem Thanh Linh xem trọng như thế.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Mọi người bên hoa sen trì thấy Yến Hoàng Thiêm, rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng hành lễ, chỉ ngoại trừ Lâu Tổ Tâm cùng Dương Chi Lan lo lắng nhìn chằm chằm mặt hồ, Thanh Phong về mặt lãnh ngạo cùng Lâu Tịch Vũ luống cuống tay chân.

Không có tâm tình ứng phó các nàng, Yến Hoàng Thiêm huy phát tay trả lời :”Miễn lễ, đều lui ra đi!” Ngoại trừ thái hậu cùng mấy phi tử trong cung, những tiểu thư thế gia, phu nhân đều bị mang ra khỏi ngự hoa viên.

“Cao Tiến, truyền ngư y!” Hoa sen trì nửa ngày không có truyền ra tin tức tìm thấy người, nếu như Thanh Linh không biết bơi, lúc này hẳn là chìm vào nước bỏ mình. Tịch Nhan quan tâm nàng như vậy, nếu như tìm được thì thế, chỉ sợ hẳn

“Đạ.” Cao Tiến lĩnh mệnh, nhanh chóng hướng thái y viện chạy đi, nhìn thái độ hoàng thượng cùng Lâu tướng đối Thanh cô nương, nếu là không cứu được nàng, còn không biết muốn liên lụy bao nhiêu người.

Thanh Phong trên mặt tràn ngập nước mắt, mà giữa cặp mắt mỹ lệ kia chảy xuống tất cả đều là không chút nào che giấu tuyệt vọng cùng hận ý, chính là đôi mắt luôn tràn đầy hận ý này khiến hẳn đối nàng có chút đề tâm, nàng giống như là một con tiểu thú, dường như chỉ cần cho nàng một cơ hội, nàng nhất định sẽ bỏ nhào lên cắn, hẳn thích thuận hóa sủng vật như vậy.

Thấy nàng gầy dựa ống tay áo bị kéo lên, trên cổ tay tất cả đều là vết xanh xanh tím tím, Yến Hoàng Thiêm giữa đôi lông mày không tự giác nhíu lại, hướng cung nữ giữ nàng huy phát tay, lạnh giọng nói: “Buông nàng ra.”

Bọn họ không dám cãi lời, nhanh chóng buông tay.

Các nàng buông tay, Thanh Phong liền muốn chạy đến một đài nghiêng ngả kia, nàng vừa mới nhấc chân, thất lưng lập tức bị một đôi tay mạnh mẽ cường thế giữ lại, đồng thời thanh âm bá đạo vang lên bên tai: “Nhiều người như vậy cứu không được Thanh Linh, người xuống phía dưới cũng không có tác dụng, ngược lại chờ.”

Thanh Phong trừng mắt nhìn cái này ác liệt nam nhân, chân hung hăng giẫm lên chân hắn, đáng tiếc Yến Hoàng Thiêm thật giống như không có cảm giác như nhau, chỉ là cánh tay ôm nàng càng buộc chặt khiến nàng gần như khó thở.

“Linh nhi!” Lúc nhảy xuống trong hồ, Lâu Tịch Nhan mới biết được, tình hình mặt nước so với dự đoán của hắn càng thêm phức tạp, bên người tất cả đều là lá sen vừa dài vừa rộng, dường như tìm người, ngay cả tình huống bên cạnh hắn còn đều thấy không rõ, bất quá cũng bởi vì hồ tràn đầy lá sen này, Lâu Tịch Nhan có chút hy vọng Tinh nhi cho dù không biết bơi nắm lá sen hẳn là có thể chống đỡ một lúc, có thể nàng cũng không có chìm mất!

“Linh nhi!” Càng thêm lớn tiếng kêu tên nàng, Lâu Tịch Nhan hy vọng nàng có thể nghe đáp lại hắn.

Vừa rồi một đám thị vệ nhảy xuống, xung quanh một mảnh ồn ào, bắt đầu đi, Lâu Tịch Nhan chỉ có thể lớn tiếng kêu lên: “Đều lặn xuống đáy hồ tìm mau!”

“Đạ.” Phần lớn thị vệ nghe lệnh lặn vào trong nước, đáng tiếc lá sen che hết ánh nắng, dưới nước toàn là rễ cùng thân sen, trên cơ bản thấy không rõ.

Mấy thị vệ cách Lâu Tịch Nhan tương đối gần, cùng tiến lên, trong đó có một người còn lớn tiếng ân cần nói: “Lâu tướng, chúng nô tài nhất định toàn lực tìm kiếm Thanh cô nương, ngài trước lên bờ, nước rất lạnh, tổn thương thân thể

“Cút.” Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Lâu Tịch Nhan trong lòng cũng càng ngày càng hoảng, hắn chưa từng có qua loại cảm thụ hoảng hốt đến không thể tự chủ này, hắn có thể cảm giác được nàng ngay bên cạnh, thế nhưng hắn tìm không thấy nàng, vô lực, nôn nóng, khủng hoảng đã khiến hắn mất đi thái độ đúng mực bình thường, hắn hiện tại thậm chí nhanh chóng tìm được nàng, đem nàng rời xa hồ nước băng lạnh này.

Mặc Bạch cũng bơi tới bên người hắn, Lâu Tịch Nhan cầm lấy vai Mặc Bạch, vội hỏi: “Mặc Bạch, nàng ở đâu?”

Lúc này Lâu Tịch Nhan khuôn mặt vốn trắng nõn có vẻ càng thêm trắng bệch, trong mắt khủng hoảng là Mặc Bạch chưa từng thấy qua, chủ tử trong trí nhớ của hắn, vô luận gặp phải chuyện gì đều không chút hoang mang. Thanh Linh trong cảm nhận của hắn quan trọng như thế nào, lần này rốt cuộc chiếm được chứng thực tốt nhất.

Mặc Bạch khẽ nhắm mắt lại, mình thần chỉ chớp lát, Lâu Tịch Nhan có thể cảm giác được dòng nước bên người xảy ra dị động, Mặc Bạch có khả năng đặc biệt, đây là việc từ lúc hắn đi theo bên người hắn đã biết, bình thường hắn cũng không hy vọng Mặc Bạch biểu hiện năng lực có thể điều khiển nước cùng gió của mình, màu sắc ánh mắt đã khiến hắn không thể hòa hợp cùng người xung quanh, nếu thân phận hắn có khả năng đặc biệt bị bại lộ, thế nhân càng thêm đem hắn trở thành yêu quái, thế nhưng lúc này hắn cơ nào vui mừng lúc trước thu lưu hắn, nếu là Mặc Bạch tìm không được Tinh nhi, sẽ không có người có thể tìm được nàng.

Một lúc sau, Mặc Bạch rốt cục mở mắt, con ngươi vốn màu xanh lam lúc này càng nhạt, gần như thành bạch sắc, thỉnh thoảng lóe lam quang, nhìn có chút kinh khủng, cũng may lá sen che chắn tầm nhìn của những người khác, Mặc Bạch chỉ phía trước bên trái nói: “Bên kia.”

Nói xong Mặc Bạch lập tức lặn vào trong nước, Lâu Tịch Nhan nhanh chóng hướng phương hướng hắn chỉ bơi qua, vạch ra tầng tầng lá sen, Lâu Tịch Nhan có thể thấy cách đó không xa có hai người mặc y phục thái giám đang liên tục đem vật gì ẩn vào trong nước, phát ra tiếng nước ào ào rõ ràng.

Này phương hướng chính là phía Mặc Bạch chỉ, Lâu Tịch Nhan cả kinh, lập tức hét lớn: “Các người làm gì?”

Bởi vì Trác Tĩnh vẫn gầy dựa, bọn họ một đường dây dựa, đã bơi tới địa phương cách bờ không xa, hai người thật không ngờ dưới sự ngăn trở của tầng tầng lá sen còn có người phát hiện ra bọn họ, nghe tiếng gấp nhẹ hai người ngẩn ra, trong tay nắm lấy nữ tử đã ngắt không hề phản kháng, hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời buông tay cầm Trác Tĩnh, cảm giác được nữ tử chính là từ từ chìm xuống, hai người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại chống lại ánh mắt tối tăm của Lâu Tịch Nhan, hai người đang muốn đáp lời, nhưng lại cảm thấy một cỗ dòng nước rất mạnh từ dưới thân bốc lên, một nam tử với ánh mắt lam sắc trong suốt phá nước mà ra, mà hắn ôm trong tay chính là nữ tử bọn hắn vừa thả vào trong nước.

Hai thái giám không dám tin mở to mắt, đây là người sao? Làm sao có thể vô thanh vô thức từ dưới nước xuất hiện, hơn nữa cư nhiên vừa lúc cứu người bọn họ ẩn vào trong nước.

Lâu Tịch Nhan vội vàng tiến lên, hai người nhanh chóng thu hồi biểu tình hoảng hốt, giả vờ trấn định nói: "Nô tài. ...mới vừa nghe được bên này có tiếng kêu cứu, chạy tới lại không thấy bóng người."

Về mặt hoảng hốt của bọn họ lúc mới thấy Trác Tinh Lâu Tịch Nhan thu hết vào mắt, chỉ là lúc này hẳn không có tâm tình cùng bọn họ tính toán, tiếp nhận Trác Tinh đã lâm vào hôn mê bất tỉnh từ Mặc Bạch, gắt gao ôm chặt nàng, đem nàng hãm vào trong ngực, thế nhưng trái tim hẳn không chỉ không bình ổn, trái lại còn vô cùng hoảng sợ, Trác Tinh lúc này thân thể so với nước hồ càng lạnh hơn, hai mắt nhắm chặt, hàm răng cắn chặt, cánh môi vốn hồng nhuận lúc này bởi vì ngâm nước quá lâu mà hiện ra màu đen sẫm.

"Linh nhi! Tinh tinh! Linh nhi nàng có thể nghe ta nói chuyện sao?" Vỗ vỗ mặt nàng, Trác Tinh không có bất luận phản ứng gì, Lâu Tịch Nhan ánh mắt tối sầm lại, đối với Mặc Bạch phía sau nói: "Đem bọn họ kéo lên bờ."

Nói xong, Lâu Tịch Nhan nâng vai Trác Tinh lên, đem nàng hướng bên bờ đi đến.

Trở lại bên bờ, Lâu Tịch Nhan nâng thân thể Trác Tinh đưa lên, Lâu Tịch Vũ đứng ở bên bờ chạy đến nắm tay Trác Tinh kéo lên.

Thấy Lâu Tịch Nhan tìm được nàng, Thanh Phong lần nữa điên cuồng giãy dụa, lần này Yến Hoàng Thiêm không có làm khó nàng rất nhanh buông tay.

Thanh Phong chạy đến bên bờ cùng Lâu Tịch Vũ cùng nhau đem Trác Tinh kéo lên bờ, thế nhưng thấy rõ đôi môi tím sẫm cùng khuôn mặt tái xanh của Trác Tinh, Lâu Tịch Vũ trực tiếp sợ đến ngã ngồi xuống, Thanh Phong còn là gắt gao ôm chặt thân thể lạnh lẽo của tỷ tỷ, liên tục kêu lên: "Tỷ! Tỷ người tỉnh tỉnh!"

Nàng đã mất đi phụ mẫu, không thể lại mất đi tỷ tỷ a!

Lúc này Lâu Tịch Nhan cũng đã lên bờ, Lâu Tổ Tâm vẫn lo lắng chờ ở bên bờ lập tức bước qua, ma ma phía sau cầm trong tay hai tấm thảm dày, Lâu Tổ Tâm tiếp nhận thảm, yêu thương choàng ở trên vai hắn, vội nói: "Tịch Nhan, mau choàng, đừng để cảm lạnh!"

Mà lúc này nằm trên mặt đất Trác Tinh chỉ mặc váy mỏng đơn giản, cả người ướt đẫm, y phục toàn bộ dán vào trên người, nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo khiến Thanh Phong trong lòng đau đớn, âm thầm cắn răng, Thanh Phong tháo vạt áo, đang muốn cởi y phục mình cấp cho tỷ tỷ, một cánh tay đồng dạng băng lãnh bắt lấy cổ tay nàng, Thanh Phong ngẩng đầu, Lâu Tịch Nhan đã ôn nhu ôm lấy Trác Tinh, đem tấm thảm trên người kéo xuống, một cái đắp trên mặt đất, một cái che ở trên người nàng.

"Ngự y." Lâu Tịch Nhan lạnh giọng kêu lên.

Bốn ngự y cùng nhau tiến lên, vừa bắt mạch vừa ấn bụng, lúc này bọn họ bất chấp cái gì nam nữ khác biệt, lúc tới Cao công công còn đặc biệt giao phó, hôm nay rơi xuống nước là Lâu tướng phu nhân, nếu có một chút sơ xuất, mạng nhỏ của bọn họ đều có thể mất!

Thanh Phong đứng ở bên cạnh cảm kích nhìn thoáng qua nam nhân từ trước đến giờ đều tao nhã nhưng lúc này sắc mặt lại âm lãnh đáng sợ, là hắn cứu tỷ tỷ, tỷ không có chọn sai người. Ân tình này nàng sẽ nghĩ cách trả lại cho hắn, về phần những người kia thiếu các nàng, nàng một ngày nào đó sẽ từng chút từng chút đòi lại!

Lâu Tổ Tâm trên mặt cứng đờ thế nhưng cũng không nói gì thêm, phía sau ma ma thông minh lại cảm đến một cái thảm, lần này Lâu Tổ Tâm không có lại tự cấp Lâu Tịch Nhan choàng lên, mà là hướng ma ma sử một cái ánh mắt, ma ma cầm thảm trong tay cung kính đưa cho Lâu Tịch Nhan.

Lâu Tịch Nhan diện vô biểu tình tiếp nhận thảm đem nước trên mặt cùng trên người lau khô, liền lại đem thảm trả lại cho ma ma. Lâu Tổ Tâm sắc mặt càng thêm khó coi.

Mặc Bạch lúc này cũng đem hai thái giám đưa lên bờ, Lâu Tịch Nhan đi tới bên bờ, ở bên tai Mặc Bạch nói gì đó, Mặc Bạch gật đầu, lần nữa lên vào trong nước, không ai hiểu hẳn muốn làm gì, ngoại trừ Dương Chi Lan lúc này sắc mặt khê biến.

Tất cả mọi người đang khấn trương chờ kết quả cứu trị của ngự y, dù sao sắc mặt Trác Tinh cũng rất dọa người, lúc này Lâu Tịch Nhan thanh âm lãnh đến đủ để kết thành băng bỗng nhiên vang lên: "Người đâu, đem hai người này nhốt vào đại lao."

Ngự lâm quân đều sững sốt, ở trong cung chỉ có hoàng thượng có thể hạ lệnh cho bọn họ bắt ai, người khác bọn họ có thể không cần để ý tới, thế nhưng ngày hôm nay hạ lệnh là Lâu tướng, này để cho bọn họ khó xử, cẩn thận liếc mắt nhìn hoàng thượng, hoàng thượng về mặt không thay đổi chỉ là khê gât đầu một cái, ngự lâm quân lập tức hiểu rõ, bốn người xông lên phía trước đem hai gã thái giám bắt lại.

Dương Chi Lan trái tim nhảy lên, chớ không phải Lâu Tịch Nhan nhìn ra khê hồ chứ? Trấn định tiến lên một bước, Dương Chi Lan giả vờ khó hiểu hỏi: "Tịch Nhan người làm gì vậy? Bọn họ mặc dù cứu người bất lực, cũng không đến tội bỏ tù đi."

"Cứu người bất lực?" Phụng mầu híp lại, trong mắt không chút nào che giấu lạnh lẽo, Lâu Tịch Nhan lạnh giọng trả lời: "Thần thấy là sát nhân chưa tội*! (* giết người chưa thành)"

Chưa từng thấy qua Lâu Tịch Nhan như vậy, lần đầu tiên biết, hàn quang trong mắt hắn đúng là làm cho người ta rét run lên, Dương Chi Lan hít sâu một hơi, cười gượng nói: "Này ...không có khả năng!"

Quay đầu hướng hai gã thái giám, Dương Chi Lan cố ý lớn tiếng quát lớn: "Cầu nô tài, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Hai người nhanh chóng quỳ xuống, trong đó một người mở miệng liền kêu oan uổng: “Chúng nô tài oan uổng a, dưới nước là sen rất nhiều, chúng nô tài tìm thật lâu cũng không tìm được Thanh cô nương, thật vất vả tìm được rồi, Thanh cô nương đã ngạt thở ngất đi, nô tài đang đỡ cô nương, Lâu tướng lúc này chạy tới, nghĩ lầm chúng nô tài đối Thanh cô nương gây bất lợi, chúng nô tài tuyệt đối không có làm hại cô nương!”

Dương Chi Lan âm thầm thở phào nhẹ nhõm, này hai người không hổ là nô tài nàng tí mĩ bì ra, làm việc cũng coi như có chút đúng mực. Quay người lại, yêu thương nhìn ngự y còn đang liều mạng cứu trị Trắc Tĩnh, Dương Chi Lan than thở: “Thì ra là thế, Tịch Nhan tâm tình sốt ruột cứu người ai gia hiểu rõ, chuyện ngoài ý muốn này quá đột nhiên, ai gia cũng không hy vọng chứng kiến, cũng may hiện tại Thanh Linh cũng đã được cứu lên.”

Lâu Tịch Nhan thái độ khác thường không có thuận theo im lặng mà là trực tiếp hướng phía Dương Chi Lan lạnh giọng nói: “Ý thái hậu là thần nhìn lầm rồi? Thần còn không có ngu dốt đến nỗi cứu người cùng giết người đều phân không rõ!”

Dương Chi Lan ngăn ra, thật không ngờ Lâu Tịch Nhan cư nhiên chống đối, nhất thời ghen hờn, Lâu Tịch Nhan cũng không thể xem như không có gì, lúc Mặc Bạch đem Tĩnh nhi đỡ lên trên mặt nước kia một khắc, trái tim hắn gần như ngừng đập, mà hiện tại hắn thậm chí không dám nhìn tới nàng nằm trên mặt đất không một tiếng động, lại càng không muốn thừa nhận, chỉ là khoảng thời gian đợi ngự y cứu trị này đủ để bức điên hắn.

Sợ hãi cùng đau lòng đan xen, hắn nhiều năm qua rất ít phát tác tức giận, mà lúc này hắn không muốn nhẫn nại, ánh mắt đảo qua một đài nghiêng ngã, Lâu Tịch Nhan phần nộ trực tiếp hướng về hai vị đông tây thái hậu cao cao tại thượng chất vấn: “Trong cung tổ chức yến hội, nên đảm bảo các nàng an toàn, một đài vô cớ sụp đổ, đã có người rơi xuống hoa sen trì, thị vệ nô tài đầy sân cư nhiên chỉ có bốn người xuống nước cứu người, hoa sen trì lớn như vậy, các người vì sao không tăng số người tìm kiếm? Thần có đúng hay không có thể cho rằng này là một hồi mưu sát có chủ ý!”

“Làm càn!” Lâu Tổ Tâm sắc mặt cực kém, khuôn mặt được bảo dưỡng thỏa đáng lúc này bởi vì tức giận mà đều nhăn lại với nhau, quát lớn: “Lâu Tịch Nhan, đây là chuyện nội cung, người một ngoại thần, sao dám can thiệp. Chuyện này có lẽ chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, cho dù có ân tình, ai gia sẽ tra rõ ràng, người như vậy nói năng lỗ mãng tự chủ trương, còn ra thể thống gì!”

Hắn quả thực là làm phản mà, vì một nữ nhân, mất phong độ như vậy khiến nàng quá thất vọng rồi!!

Lâu Tịch Nhan trực tiếp lướt qua nàng, nhìn về phía Yến Hoàng Thiêm đứng bên cạnh không lên tiếng, cao giọng ép hỏi: “Xin hỏi hoàng thượng, thế tử thần ở trong cung gặp chuyện không may, sinh tử chưa biết, thần có hay không có quyền lợi truy cứu trách nhiệm?”

Yến Hoàng Thiêm nghiêm túc gật đầu, trả lời: “Có.” Khó có được Tịch Nhan tức giận một lần, hắn phải hỗ trợ nhiều hơn mới đúng.

Lâu Tổ Tâm tức giận đến khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, tốt! Bọn họ hợp lại ngỗ nghịch nàng! Hôm nay nàng thật muốn nhìn, cháu ngoại trai nàng vốn dóc lòng yêu thương, muốn thế nào xử lý chỗ sai của nàng, cao ngạo ngẩng đầu lên, Lâu Tổ Tâm hừ lạnh nói: “Hảo, người muốn truy cứu ai trách nhiệm, là ai gia trách nhiệm? Hay là người nào đem thế tử từ người đầy xuống hồ?”

Dương Chi Lan cười nhẹ một tiếng, nhanh chóng hòa giải cười nói: “Tịch Nhan, này bất quá chỉ là một hồi ngoài ý muốn, cũng không có ai cố ý muốn hại Linh nhi, người cũng đừng chọc giận cô người.”

Lâu Tịch Nhan lãnh mâu khẽ nhếch, nhìn về mặt từ ái của Dương Chi Lan, lạnh giọng ép hỏi: “Nếu như không phải ngoài ý muốn thì như thế nào?”

Dương Chi Lan bỗng nhiên căng thẳng, ngày hôm nay Lâu Tịch Nhan tựa như thay đổi thành người khác, nàng tổng nghĩ Lâu Tịch Nhan tựa hồ biết cái gì, thế nhưng điều này sao có thể, hắn vừa mới tới mà thôi, ngay khi nàng lo sợ bất an, Mặc Bạch lên vào trong nước rút cục trời lên, trong tay cầm một sợi dây, đem sợi dây ném lên bờ, Mặc Bạch liền theo sau đi lên, da tái nhợt, màu mắt xanh lam, lập tức khiến hắn trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, thỉnh thoảng còn truyền đến từng tiếng thì thầm nhỏ.

Khuôn mặt lạnh lùng của Mặc Bạch không có bất luận biểu tình gì, trực tiếp hướng Lâu Tịch Nhan đi đến, trầm giọng nói: “Chủ tử, một đài ở dưới nước tổng cộng có 12 cọc gỗ, trên mỗi một cọc đều có vết cắt hơn phân nửa, đồng thời mỗi một miệng vết cắt của mỗi cọc đều có một sợi dây thừng, bên cạnh vị trí phu nhân rơi xuống có hai cây cột gỗ, dây thừng ở lúc kéo cọc gỗ hẳn là đã bị cắt đi, sợi dây khác bây giờ vẫn còn. Vô luận phu nhân lúc đó đứng ở nơi nào, chỗ dưới chân một đài vẫn sẽ sụp xuống.”

Thanh âm không lớn thế nhưng vừa nói xong, bên bờ vốn là một mảnh vắng vẻ, lại vang lên thanh âm nghị luận.

“Bây giờ còn có người nói là ngoài ý muốn sao?” Lâu Tịch Nhan nhặt lên dây thừng trên mặt đất, phượng mâu như chim ưng đảo qua mọi người, nhìn không ra hắn đang suy nghĩ cái gì, cũng không ai dám nói tiếp.

Dương Chi Lan thầm mắng một tiếng chết tiệt! Vốn có thể đem toàn bộ một đài kéo sụp, thu hồi dây thừng, xem như là ngoài ý muốn do một đài lâu năm chưa tu sửa, nàng vốn tính toán lúc Thanh Linh rơi vào trong nước, thái giám xuống nước cứu người sẽ đem dây thừng cột vào cọc gỗ thu hồi, như vậy sẽ không có chứng cứ, thần không biết quý không hay, thế nhưng thiên tính vạn tính cũng không có tính đến chuyện Lâu Tịch Nhan cư nhiên sẽ đến, còn nhảy vào trong nước, càng không nghĩ tới hắn nhảy bén như vậy, lập tức cho người xuống nước kiểm tra cọc gỗ, xem ra lần này nàng cần tìm một kẻ chết thay mới được!

Thừa dịp mọi người còn đang kinh ngạc, Dương Chi Lan cả giận nói: “Buồn cười, trong cung cư nhiên phát sinh chuyện như vậy, tỷ tỷ, lần này chúng ta nhất định phải tra ra manh mối!”

Lâu Tổ Tâm giữa đôi lông mày lần nữa nhíu lại, dĩ nhiên thật sự không phải là việc ngoài ý muốn, đã đến nước này, nàng vẫn như cũ cảm thấy quyền uy của mình bị khiêu chiến, sắc mặt vẫn là không vui.

Lâu Tịch Nhan sao lại để chuyện này biến thành án sử trong nội cung tự tra, kia sẽ chỉ là tùy tiện tìm một kẻ chết thay là có thể giải quyết chuyện tình,

nhìn về phía Yến Hoàng Thiêm, Lâu Tịch Nhan lạnh giọng nói :”Thần cho rằng việc này mặc dù phát sinh trong nội cung, thế nhưng ở đây đều là thiêm kim tiêu thụ ,thế gia danh môn, hôm nay cung yến chính là vì chọn người đại biểu Khung Nhạc biểu diễn trong lễ mừng, vụ án liên quan đến lễ mừng, đã không còn là chuyện trong nội cung, hẳn là giao cho hình bộ thẩm tra xử lý mà không phải làm phiền hai vị thái hậu!”

“Chuẩn.” Yến Hoàng Thiêm cũng mơ hồ cảm giác được chuyện này có chỗ kỳ lạ, nếu là không đem việc này giao cho hình bộ đi tra xét, chỉ sợ Tịch Nhan tuyệt đối sẽ không bỏ qua!” Người đầu, đem bốn người xuống nước đầu tiên bắt giam thiên lao, ngự lâm quân phong tỏa ngự hoa viên, án này giao cho hình bộ thẩm tra xử lý.”

“Dạ.”

”Nôn...” Người nằm trên mặt đất rốt cục có phản ứng, phun ra một ngụm nước, Trác Tĩnh ho khan, thấy nàng rốt cục động, Thanh Phong trong mắt lệ nhịn không được chảy ra, chẳng qua lần này là bởi vì vui vẻ :”Ty!”

Lâu Tịch Nhan nghe được tiếng ho khan, cũng vội vàng vọt qua, nửa quỳ bên người nàng, gắt gao nắm chặt tay nàng, Lâu Tịch Nhan vội la lên :”Linh nhi ! Nàng có thể nghe ta nói chuyện đúng không ?”Hắn nóng lòng muốn nàng khẳng định, khẳng định nàng còn sống !

Trác Tĩnh ý thức vẫn là không rõ, ngực đau nhức, hít thở khó khăn, giống như bị vật gì đè nặng như nhau, muốn mở mắt rồi lại bất lực, trong mơ hồ nàng có thể nghe được thanh âm la hét xung quanh , thế nhưng đều là ong ong rung động, cẩn thận nghe, nàng hình như nghe thấy tiếng Tịch Nhan, bất quá cũng không quá giống, giọng hắn luôn luôn ôn nhu thông thả, sẽ không kêu lớn như thế, đầu óc một mảnh hỗn độn, thế nhưng nàng vẫn là theo tiềm thức gật đầu.

Thấy nàng gật đầu nhẹ đến không thể nhẹ hơn, Lâu Tịch Nhan trái tim buộc chặt mới có thể buông xuống, đem nàng ôm vào trong ngực, Lâu Tịch Nhan hỏi :”Nàng hiện tại thế nào?”

Thanh Linh tỉnh lại, ngự y mới có thể thả lỏng, mệnh bon họ cuối cùng cũng giữ được:”Thanh cô nương chìm vào trong nước thời gian tuy lâu thế nhưng hiện tại cuối cùng cũng đã tỉnh lại, chỉ là vẫn có thể hạ xuống đờm nhiệt chặn phổi hoặc ngoài lạnh trong nóng bệnh căn, còn cần điều trị nhiều hơn, bảo dưỡng thân thể.”

Đem hai tấm thảm gắt gao bao chặt Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan quay sang thái y bên cạnh nói :”Người hãy khai mấy thang thuốc, đem đơn thuốc cùng được liệu đưa đến phủ thừa tướng.”

“Vâng.”

Dương Chi Lan đi qua, nhìn thoáng qua Trác Tĩnh còn đang hôn mê trong lòng Lâu Tịch Nhan, yêu thương nói :”Tịch Nhan a, Linh nhi hiện tại hôn mê bất tỉnh, không thích hợp đi xe ngựa, vẫn là để nàng đến Tây hà cung nghỉ ngơi đi, chờ nàng tỉnh, thân thể điều dưỡng tốt hơn chút, người lại đón nàng hồi phủ sẽ tốt hơn ?”

Thanh Linh dĩ nhiên không chết, nếu là nàng tỉnh lại nói là thái giám ấn nàng chìm vào trong nước, chẳng phải là phiền phức, nếu có thể lưu lại nàng, nhìn nàng tỉnh lại nói như thế nào mới quyết định có muốn hay không đem mấy người hành sự bất lực kia trước giết đi.

Đem nàng ôm lấy, Lâu Tịch Nhan lạnh lùng trả lời :”Không cần. Tịch Vũ đi.”

Hắn sẽ không lại để Tĩnh nhi gặp nguy hiểm, đây là lần cuối cùng, cũng là một lần duy nhất!

“Nga.” Lâu Tịch Vũ sững sờ đi theo phía sau Lâu Tịch Nhan, đầu cũng không dám quay lại, dọa chết người ! Vừa rồi cô sắc mặt đen kịt khủng, bất quá nàng vẫn là muốn nói ca ngày hôm nay quá suất !

Nàng rốt cuộc đã nhìn ra , Thanh Linh đã định là nàng tẩu tử, chỉ là lần này ca tức giận, cô phỏng chừng cũng tức điên rồi, nàng gần nhất vẫn là không nên tiến cung làm bia đỡ đạn tốt lắm.....

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Toàn Thành Khủng Hoảng

Trích Tĩnh các

Ngoài cửa sổ ánh nắng ấm áp, Trác Tĩnh nằm ở trên giường, không biết tâm tình hiện tại của chính mình nên dùng cái gì đến hình dung!

Bên giường, Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng thổi thìa thuốc, xác định không nóng, mới ôn nhu đưa đến bên miệng nàng, ánh mắt sùng ái nhìn nàng, lúc này được được cũng muốn uống đi! Trác Tĩnh trong lòng khóc thét một tiếng, vẫn là hể miệng đem kia một thìa thuốc đông y nuốt xuống .

Nàng biết Lâu Tịch Nhan là đối nàng tốt mới từng thìa từng thìa uy nàng uống được, hơn nữa thuốc này hẳn nói lag do ngự y tận lực điều chế, sẽ không

đắng, thế nhưng Trác Tinh uống quen thuốc tây vẫn là muốn phát điên, mặc dù nàng rất muốn tiếp tục hưởng thụ hân hoan lòng uy được, thế nhưng thuốc này thật sự là khó uống ! Lúc Lâu Tịch Nhan lần nữa đem thìa đưa tới trước mặt nàng, Trác Tinh trực tiếp nhận lấy bát thuốc trong tay hắn, một ngụm uống cạn!

Mặc dù có chút nóng, cũng rất đắng, nhưng đau dài không bằng đau ngắn ! Trác Tinh sau khi uống hết hai cốc nước lớn rồi cục đem cảm giác buồn nôn áp xuống, Lâu Tịch Nhan bộ dáng vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ nhìn nàng, Trác Tinh giả vờ không phát hiện hỏi :”Chàng gần đây không phải bề bộn nhiều việc sao ? Sao lại rảnh rỗi cả ngày ở nhà?”

Nàng ở nhà nằm ba bốn ngày, mặc dù hắn không phải luôn luôn bồi ở bên cạnh nàng, thế nhưng nàng một ngày ba bốn lần uống thuốc hân đều có mặt, không cho nàng có cơ hội đồ thuốc.

Lâu Tịch Nhan đem bát thuốc nhận lấy đặt ở trên bàn trà, qua loa trả lời :”Nghỉ bệnh.”

Nghỉ bệnh ? Trác Tinh buồn cười nhưng cũng không lại truy vấn, mà là vô cùng hào hứng hỏi :”Nghe nói chàng ngày đó ở ngự hoa viên đại chiến Đông Tây thái hậu? Thật đáng tiếc, không thể thấy bộ dạng nổi giận của chàng.”

Tịch Vũ mấy ngày nay qua xem nàng, mặt mày hơn hớn nói tất cả đều là Lâu Tịch Nhan ngày đó có bao nhiêu anh dũng, cỡ nào suất, khoa trương giống như chính là cuộc chiến quần ma dường như, mặc dù nàng đối Lâu Tịch Vũ nói không dám quá tin, thế nhưng đại khái cũng biết, ngày đó Tịch Nhan nhất định là tức giận, hơn nữa tức giận không nhỏ.

Lâu Tịch Nhan có chút dở khóc dở cười :”Nàng muốn nhìn?”

Trác Tinh thật đúng là gật đầu, cười to nói :”Chỉ cần không phải đối ta, ta còn rất có hứng thú.”Ai bảo Lâu Tịch Vũ nói đặc sắc như vậy! Khiến nàng hiểu kỳ không thôi.

Lâu Tịch Nhan trực tiếp phớt lờ lời nàng, chính là kéo chăn mỏng giúp nàng đắp hảo, ôn nhu nói :”Nằm xuống ngủ tiếp đi.”

Đã là giữa hè, nàng thật sự không có yếu ớt như thế! Trác Tinh vừa lắc đầu, vừa đem chăn kéo sang bên cạnh trả lời :”Đều đã mấy ngày, ta chính mình cũng biết chút y thuật, thân thể không có phản ứng gì khác thường, hẳn là không có lưu lại di chứng gì, chàng yên tâm.”

Nàng mấy ngày nay rất phối hợp trị liệu, đơn giản là chính nàng cũng biết, chìm vào nước rất dễ gây ra các chứng viêm phế quản, viêm phổi, thế nhưng hiện tại đã nhiều ngày như vậy, nàng nghĩ trạng huống thân thể của mình đã ổn định, nàng cũng không muốn lại ở trên giường!

Trán nàng xác thực toát ra một tầng mồ hôi mỏng, Lâu Tịch Nhan cũng không lại miễn cưỡng nàng.”Mấy ngày này thái hậu hạ chỉ tuyên nàng vào cung, nàng cũng không cần để ý.”

Trác Tinh nhẹ nhàng mi, cười nói :”Kia không tính kháng chỉ bất tuân?”

“Trước thành thân nàng đều có trọng bệnh trong người, không xuống giường được, tự nhiên không thể vào cung.” Lâu Tịch Nhan cố gắng nhấn mạnh hai chữ “Trọng bệnh”.

Trác Tinh hiểu rõ cười :”Biết rồi.” Nàng tự nhiên là không muốn tiến cung, chuyện lần này nàng nếu tái kiến hai lão thái bà kia, thái độ phòng chừng rất khó ung dung như trước, không gặp là tốt nhất.

Nghĩ đến Lâu Tịch Vũ cùng nàng nói, lúc nàng rơi xuống nước, Thanh Phong khóc đến con mắt đều sưng lên, Trác Tinh vội nói :”Chàng có thể hay không cấp Thanh Phong báo tin nói ta tốt, ta sợ nàng lo lắng.” Mặc dù nàng đối Thanh Phong cũng không có tình tỷ muội, thế nhưng Thanh Phong đối nàng xác thực là thật tâm đối đãi, nàng vẫn là cảm động, nếu nàng chiếm lấy thân thể này, như vậy nàng cũng thử đem Thanh Phong trở thành thân nhân của mình đi.

“Yên tâm, ta đã cho người báo tin cho nàng ta.” Ngày đó hoa sen trì một mảnh hỗn loạn, hẳn cũng vô cùng sốt ruột, thế nhưng hận ý trong mắt Thanh Phong, hẳn nhưng không có quên, hẳn có một loại cảm giác nữ tử này tuyệt đối không tình nguyện bị người khi dễ, ở trong địa phương kia, tính cách nàng như vậy, nếu không phải nàng đem người khác dẫm nát dưới chân, chính là nàng bị thương tích đầy mình, hai loại tình huống này cũng không phải là chuyện tốt.

Trác Tinh cũng không biết tâm tư của Lâu Tịch Nhan, mà hiện tại nàng quan tâm là vấn đề kia :”Tra được ai muốn giết ta sao?”

Lâu Tịch Nhan ngăn ra :”Nàng biết?” Vẫn cho rằng nàng không biết bơi, sau khi rơi xuống nước liền bị vây vào trạng thái mơ hồ. thì ra nàng biết.

Trác Tinh gật đầu, nghĩ đến trận vật lộn ngày đó ở trong nước, mặt nàng cũng trở nên có chút lãnh ngạnh :”Kỳ thật ta biết bơi, lúc rơi xuống cũng thấy cọc gỗ, cần bàn không phải do nhiều năm không tu sửa tạo thành sự sụp, hơn nữa ta là bị người ấn vào trong nước mới bị chìm xuống, những cái này cũng đủ để ta phán định đây là một hồi mưu sát. Ta cho rằng hung thủ chính là nàng ta thế nhưng không có chứng cứ.”

“Hiện tại còn không thể khẳng định có phải nàng ta hay không, bất quá chuyện này ta sẽ không bỏ qua, nàng nghỉ ngơi thật tốt, không cần lo lắng.” Nghe được nàng nói bị người ta ấn vào trong nước, Lâu Tịch Nhan tìm lần nữa co rút đau đớn, nàng lúc đó cỡ nào sợ hãi cùng bất lực! Đem Trác Tinh nhẹ ôm vào trong ngực, nhẹ vỗ về lưng nàng, hẳn là đang an ủi nàng, đồng thời cũng là đang an ủi chính mình, hẳn thậm chí không dám tưởng tượng, ngày đó hẳn nếu như không đi ngự hoa viên, lại không có Mặc Bạch ở bên người, hậu quả sẽ thế nào, hẳn nghĩ vĩnh viễn mất đi nàng, tay không tự giác từ từ buộc chặt, hiện tại chỉ có nhiệt độ cơ thể ấm áp của nàng mới có thể khiến trái tim hắn bình ổn.

Bỗng nhiên bị Lâu Tịch Nhan ôm vào trong ngực, Trác Tĩnh đầu tiên là sửng sốt, lúc cảm thụ được tay hắn càng buộc chặt, nàng biết hắn còn đang vì nàng mà đau lòng. Mặt khẽ dựa vào vai hắn, Trác Tĩnh vươn tay gắt gao ôm chặt hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói :”Ta không sao, thật sự.”

Thanh âm mềm nhẹ trấn an lòng hắn, hắn mong muốn luôn như vậy đem nàng hộ vào trong ngực, thế nhưng không có khả năng. Ngón tay khẽ quăn quanh sợi tóc nàng, Lâu Tịch Nhan trầm thấp thanh âm than nhẹ vang lên :”Sau này để Mặc Bạch âm thầm bảo hộ nàng, được không?”

“Không được.” Trác Tĩnh đột nhiên ngồi thẳng thân thể, lập tức từ chối.

Lâu Tịch Nhan biết nàng thích tự do, không muốn bị người quản thúc, thế nhưng không nghĩ nàng kiên quyết như thế, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng. Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng giải thích nói :”Hắn sẽ không gây trở ngại ngăn cản nàng làm bất cứ chuyện gì, đi bất luận nơi nào, chỉ là bảo vệ nàng an toàn.”

Trác Tĩnh mỉm cười trả lời :”Ta không phải có ý này, hắn là thiếp thân thị vệ của chàng, có hắn bảo vệ chàng an toàn ta tương đối yên tâm, chàng thân là thừa tướng, bên người nguy hiểm so với ta nhiều hơn, nếu chàng lo lắng cho ta thì tìm người khác đến bảo hộ ta là được.”

Lâu Tịch Nhan đối nàng quan tâm cùng thương yêu, nàng biết, thế nhưng nàng cũng không phải búp bê sứ, chạm nhẹ sẽ vỡ, chuyện ở hoa sen trì, là nàng sơ suất, thân là người hiện đại nàng còn không có chuyển biến tư duy, không thể hiểu rõ nữ nhân hậu cung suy nghĩ cái gì, thế nhưng hiện tại nàng đã biết, phải thời khắc nhiều lưu cái tâm nhãn. (chắc nói là nên chú ý nhiều hơn)

“Tĩnh nhi, lần trước như vậy kinh hách, một lần là đủ rồi, ta chịu không nổi lần thứ hai, ta bên người còn có rất nhiều người bảo vệ, bình thường cũng không dùng đến Mặc Bạch, ta không thể mỗi thời khắc đều bồi ở bên người nàng, thế nhưng sẽ luôn luôn lo lắng cho nàng, Mặc Bạch đi theo bên cạnh nàng, ta mới có thể yên tâm, đáp ứng ta, được không?”

Tay hoàn ở trên lưng nàng lại buộc chặt, hai người gắt gao ôm cùng một chỗ, Trác Tĩnh có thể cảm nhận được tiếng tim đập dồn dập của hắn, Trác Tĩnh muốn nói lời cự tuyệt liền nuốt xuống, mỉm cười trả lời :”Được.”

Hắn thật sự rất gầy, không có vóc người to lớn, thế nhưng nàng cảm thấy rất an tâm. Nhẹ nhắm mắt lại hưởng thụ ôm ấp của hắn, Trác Tĩnh bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, mở mắt ra nói :”Ta có một yêu cầu rất quan trọng!”

Lâu Tịch Nhan hơi giật mình hỏi :”Cái gì?”

“Kia kiêu dáng giá y cùng mũ phượng có thể do ta định đoạt không?” Ngày đó nàng chỉ mặc ba tầng váy cũng đã sắp không thở nổi, Lâu Tịch Vũ nói, giá y hoàng thất là bảy tầng, bọn họ Lâu gia mặc dù không thể so với hoàng thất..ít nhất cũng muốn sáu tầng, kia không phải là lần qua lần lại chết nàng sao!

“Là chuyện này?” Lâu Tịch Nhan dờ khóc dờ cười.

“Ừ.” Trác Tĩnh nghiêm túc gật đầu, chuyện này đối với ngày nàng kết hôn mà nói vô cùng trọng yếu!

Lâu Tịch Nhan bật cười, lần nữa đem nàng ôm vào trong lòng , cười nói :”Phu nhân nói thế nào liền như thế!”

Trong khuê phòng tinh xảo hoa mỹ, vốn hắn là hương thơm lượn lờ , tiếc là tràn ngập trong phòng chính là mùi máu tươi nồng đậm, vết máu trên mặt đất còn không có hoàn toàn khô cạn, đệm giường màu hồng nhạt bị máu xâm nhiễm một mảng đỏ tươi, nữ tử trên giường quần áo bị cởi ra, trên da thịt trơn bóng không có bất luận cái gì vết thương, tỉ mỉ kiểm tra mới có thể thấy bên trái sườn ngực có một đường màu đỏ tinh tế, khẽ vạch da ra mới phát hiện chỗ đó có một vết đao lớn ba tấc, vết đao vô cùng hoàn chỉnh, vừa nhỏ vừa mỏng, máu chính là dọc theo chỗ này chảy ra, lúc này đã khô cạn.

Đan Ngự Lam dùng sức đè xuống ngực trái, rõ ràng lõm xuống nói rõ ràng cổ thi thể này như trước thiếu trái tim.

Hung thủ hạ đao vị trí phi thường tinh chuẩn, người chết trên người không có vết tích bị trói lại, cũng không có vết thương gãy dựa, hai mắt tròn tròn, miệng khẽ héch, khuôn mặt biểu tình cực kỳ hoảng sợ, nàng không có bị đánh ngất, vì sao không gãy dựa, biểu tình như vậy, là trông thấy chuyện gì kinh khủng chứ?!

Sau khi kiểm tra qua các cửa, Lữ Tấn giữa đôi lông mày không tự giác nhíu lại, đi tới phía sau Đan Ngự Lam thấp giọng nói :”Đại nhân, cánh cửa không bị hỏng, cũng không có lưu lại dấu vết gì.”

Nhìn thoáng qua thi thể trên giường, Lữ Tấn lắc đầu than thở :”Trừ ngực trái, nơi khác trên thân thể không có bất luận vết thương nào, cửa phòng cũng là khóa chặt, thi thể duy nhất thiếu tim, thủ pháp cùng hai vụ án trước gần như là giống nhau như đúc. Đây đã là vụ án trích tâm lần thứ ba trong gần hai tháng, hơn nữa người chết tất cả đều là thể gia tiểu thư, danh gia vọng tộc, lần này cư nhiên là An Ninh quận chúa.”

Bên cạnh một nam tử cao gầy hai tay hoàn ngực, trên gương mặt trẻ tuổi lộ vẻ buồn bực, thấp giọng mắng:” Lễ mừng sắp tới rồi, cư nhiên phát sinh án tử như vậy, nhưng lại có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng, ta xem, này án tử không phá được, hoàng thượng cũng muốn bão nổi.”

Hắn vừa dứt lời, một nha dịch chạy tới, ở ngoài cửa dừng lại, vội la lên :”Đại nhân ! Hoàng thượng khẩu dụ tuyên ngài lập tức vào cung.”

Lữ Tấn trừng mắt nhìn nam tử, mồm miệng không cần nhắc, hiện tại tốt rồi, đúng là miệng chó không thể mọc ngà voi mà!

Trình Hàng bĩu môi,hắn chỉ thuận miệng nói mà thôi, ai biết vừa khéo như thế ! Cần thận nhìn về phía Đan Ngự Lam , sắc mặt hắn nhưng thật ra không có gì biến hóa, Trình Hàng âm thầm bội phục , đại nhân không hổ là đại nhân!

Lữ Tấn, Trình Hàng xem như là đệ tử hần một tay mang ra , Lữ Tấn tâm tư kín đáo, thái độ làm người ổn trọng, khám nghiệm tử thi cũng đã có chút bản lĩnh, mà Trình Hàng thường ngày mặc dù có chút lười nhác, tinh lực cũng rất là tràn đầy, làm việc gì cũng chấp nhất đến cùng, đem bọn họ gọi về, cũng là bởi vì này án tử thật sự khó giải quyết!

“Lữ Tấn, Trình Hàng, ở đây trước giao cho các ngươi.” Lấy kinh nghiệm cùng năng lực của bọn họ, hẳn là không có vấn đề.

“Dạ.”

Cởi ra bao tay, Đan Ngự Lam đi nhanh ra cửa, Lữ Tấn cùng Trình Hàng liếc mắt nhìn nhau, đều có chút vì hần lo lắng.

.....

Bên trong ngục thư phòng, Yến Hoảng Thiêm ngồi ngay ngắn ở trên long ý, sắc mặt âm trầm đáng sợ, bọn nô tài cúi đầu đều nhanh chạp đi rồi, thờ ạnh cũng không dám, Đan Ngự Lam đi vào ngục thư phòng, chính là muốn biết hôm nay hoàng thượng tuyên hần vì chuyện gì.

“Tham kiến hoàng thượng.”

Quả nhiên, Đan Ngự Lam còn chưa nói xong, Yến Hoảng Thiêm cũng không bảo hần bình thân, thanh âm lãnh ngạnh (lạnh lùng cứng rắn) trực tiếp hỏi :” Trích tâm án khi nào có thể phá?”

Đan Ngự Lam do dự một chút, chỉ có thể theo sự thật trả lời :”Thần không biết.”

“Hỗn trướng!” Rống giận kèm theo hai bản tấu chương màu đỏ ném tới dưới chân Đan Ngự Lam, Yến Hoảng Thiêm vỗ bàn đứng lên chỉ vào Đan Ngự Lam tức giận nói :”Nếu là lại qua mấy ngày, vẫn vô bá quan đều đau xót do mất nữ nhi, đau buồn thành bệnh, tất cả đều không vào triều, không cần xử lý công vụ! Lễ mừng sắp tới rồi, kinh thành cư nhiên phát sinh loại án tử này, nháo đến lòng người hoảng sợ, bộ mặt Khung Nhạc để ở đâu?” Thanh âm nổi giận vang vọng trong ngục thư phòng, tất cả thái giám cung nữ đều đồng loạt quỳ xuống.

Đan Ngự Lam cúi đầu mà đứng, đối mặt với quả trách đồ ập xuống, hần không có gì có thể biện giải, đã hai tháng, bọn họ cư nhiên không có tìm được đầu mối có ích nào, hung thủ còn đang tiếp tục hành động, thân là đề hình ti là hần thất trách.

Hần muốn chính là cách giải quyết án tử này, im lặng là hần không muốn thấy nhất, giận dữ ngồi xuống, Yến Hoảng Thiêm không hề nhìn về phía Đan Ngự Lam, lạnh giọng nói :”Trăm cho ngươi thời gian một tháng, vô luận ngươi dùng phương pháp gì, bổ nhiệm người nào, nhất định phải phá án tử này, trong vòng một tháng nếu phá không được án tử này, vậy đề hình ti này ngươi cũng không cần làm nữa, tự giải ô sa (mũ quan), ngồi tù ba năm!”

“Thần lĩnh chỉ.” Không có bất luận cái gì do dự hoặc là biện bạch, Đan Ngự Lam thần nhiên lĩnh chỉ.

Thái độ của hần khiến Yến Hoảng Thiêm lửa giận thoáng cái vui bớt một ít, cũng không lại làm khó hần, huy phát tay, không kiên nhẫn nói :”Lui ra đi.”

Đan Ngự Lam xoay người ly khai, sắc mặt cũng là ngưng trọng hơn bao giờ hết.

.....

Ở trên giường nằm đã nhiều ngày, Trác Tĩnh rốt cục có thể xuống giường đi lại một chút, trước đây mỗi sáng sớm, Lâu Tịch Vũ sẽ đến bồi nàng tâm sự, nói một chút chuyện kiều dáng của lễ phục cùng mũ phượng , hôm nay đã buổi chiều vẫn là không thấy bóng dáng nàng ta, nhàn rồi không có việc gì, Trác Tĩnh quyết định đi qua xem nàng.

Mới đi ra khỏi Lâm Nguyệt lâu, liền thấy Cảnh Táp cùng hai mươi mấy thị vệ đang nói gì đó, chỉ chốc lát, bọn họ liền chia làm hai tốp, hướng hai phương hướng đi đến, xem ra giống như là đang tuần tra.

Thế nhưng phủ thừa tướng từ trước đến giờ chưa từng có thị vệ tuần tra? Hiếu kỳ tiến lên , Trác Tĩnh hỏi:”Cảnh Táp, bọn họ làm gì vậy?”

Thiếp cười đã phát ra,hôn sự của Trác Tĩnh cùng Lâu Tịch Nhan ở trong kinh thành đã thành chuyện xôn xao, Trác Tĩnh là tướng phủ nữ chủ nhân không còn hoài nghi, Cảnh Táp đối với vị tân nữ chủ nhân này không nói là thích cũng không chán ghét, chẳng qua nếu nàng đã là thê tử chủ tử, thái độ Cảnh Táp cũng có vẻ càng cung kính:”Phu nhân, lễ mừng sắp đến, đến lúc đó kinh thành nhiều người hỗn tạp, chủ tử lo lắng đến an toàn của tướng phủ.”

Có chút không quá quen với sự chuyển biến của Cảnh Táp, Trác Tĩnh ngưng ngưng cười, trả lời :”Được rồi, ta đã biết, vậy ngươi mau đi đi.”

Quan niệm tôn ti cổ đại nàng nhất thời không thể thích ứng, liền ngay cả Tiết Nhân Tâm luôn tìm nàng gây phiền phức , trong khoảng thời gian này cũng đối nàng đặc biệt tốt, mỗi lần thấy nàng đều kêu Linh nhi Linh nhi không dứt, khiến nàng nổi một thân da gà.

Một đường hướng đình viện Lâu Tịch Vũ đi đến, Trác Tĩnh phát hiện không chỉ mới vừa rồi nhìn đến hai đội thị vệ, trong phủ bỗng nhiên có rất nhiều thị vệ tuần tra, nàng tổng cảm thấy có chút là lạ.

Vào viện Lâu Tịch Vũ, Tổ nhi nha hoàn của nàng ta lập tức tiến lên, Trác Tĩnh đối nàng làm một động tác chó lên tiếng,bởi vì nàng thấy Lâu Tịch Vũ đang ngồi ở trong lương đình, thừ ra nhìn chăm chăm một hướng, nghĩ trêu chọc nàng, Trác Tĩnh đi tới bên cạnh nàng, bỗng nhiên cười ra tiếng nói :”Nghĩ ai đâu? Ngốc thành như vậy!”

Lâu Tịch Vũ bộ dáng xác thực bị nằng dọa sợ, bất quá nằng cũng không như bình thường mắng trở lại, mà là nâng lên má, trong mắt cư nhiên còn có chút lệ quang nhàn nhạt.

Tiểu nha đầu không thích hợp, Trác Tinh đi đến bên người nằng ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi :”Làm sao vậy?”

“Ta ngày hôm nay mới biết được, An Ninh quận chúa buổi tối hôm trước cư nhiên bị người giết chết! Bị chết còn thảm như vậy! Khi còn bé chúng ta thường ngày cùng nhau chơi đùa, thảng trước ta còn ở bờ trang (cửa hàng vải, tơ lụa) gặp qua nằng, thật không ngờ” Lần trước lúc gặp mặt nằng còn nói sẽ tặng nằng ta một cái khăn tay tơ tằm xinh đẹp, sáng nay bảo Tổ nhi đưa qua, nhưng trở về lại nghe đến kết quả như vậy, nhớ tới hai người thường xuyên cùng nhau chơi đùa, Lâu Tịch Vũ nhìn không được khóc lên.

Trước mặt còn cùng một chỗ mơ mộng về tương lai, sau một khắc cũng đã âm dương cách biệt, càng bi thương là nằng chính là chết oan chết uổng, loại sinh ly tử biệt này, nằng thấy rõ nhiều lắm. Bản thân không quá am hiểu an ủi người khác, Trác Tinh chỉ có thể vỗ nhẹ bả vai nằng, an ủi nói :”Người không nên quá đau buồn, cảnh sát....nha môn sẽ tìm ra người giết nằng, sẽ không để nằng chết không minh bạch.”

Hấp hấp mũi, Lâu Tịch Vũ nhỏ giọng nỉ non:”Ai biết có phải người làm hay không chứ?”

“Người nói cái gì?” Trác Tinh cho rằng mình nghe lầm.

Lâu Tịch Vũ tiếp nhận khăn tay Tổ nhi đưa qua, vừa lau nước mắt vừa mang theo vài phần sợ hãi thấp giọng nói :”Hiện tại trong kinh thành lòng người hoảng sợ, nhất là thế gia quý tộc, danh môn, phạm là trong nhà có tiểu thư đều lo lắng sẽ gặp bất trắc, nghe nói có ba bốn tiểu thư đã bị sát hại, lúc được phát hiện đều là ở trên giường của chính mình, tràn đầy giường cùng mặt đất tất cả đều là máu, trên người cũng không có bất luận vết thương nào, duy nhất là trái tim đã không còn?”

“Cái gì?” Trác Tinh nhũ mày, không có bất luận vết thương nào trái tim cũng không thấy, điều này làm sao có thể, chính là hung thủ kỹ thuật khâu rất tốt hay là Lâu Tịch Vũ nghe tin via hè, bất quá...ít nhất...có thể khẳng định là trong kinh thành xảy ra mấy vụ án giết người mà chủ yếu nhằm vào thiên kim thế gia quý tộc, hung thủ thủ đoạn tàn nhẫn, rất có thể chính là án liên hoàn giết người.

Thảo nào phủ thừa tướng bỗng nhiên đề phòng sâm nghiêm như vậy, Tịch Vũ cũng đang nằm trong phạm vi bị hung thủ tập kích.

Thế nhưng này hung thủ là chỉ nhắm vào thiên kim thế gia hay là nói các nằng trên người vừa khéo có điểm gì đó tương đồng nên gọi ra động cơ giết người của hung thủ?!

Trác Tinh vẫn đang suy tư, Lâu Tịch Vũ bỗng nhiên tới gần nằng, ở bên tai nằng vô cùng thần bí nhỏ giọng nói :”Tất cả các tiểu thư chết đi, trái tim đều không thấy. Cái khác không nói thế nhưng vương phủ thủ vệ sâm nghiêm như thế, thị vệ cũng không có phát hiện bất luận ra cái gì khác thường. An Ninh quận chúa chỉ bị mất tim, chết ở trong phòng mình, bên ngoài đều đồn rằng không phải người làm, mà là ma quỷ chuyên môn ăn tim người.”

Trác Tinh xì mũi khinh thường :”Hoang đường, cái gọi là ma quỷ giết người, chẳng qua là thủ pháp giết người của hung thủ tàn nhẫn có chút kỳ lạ, làm cho lòng người sợ hãi, lại bởi vì nhất thời tìm không được hung thủ, lòng người càng sợ hãi bịa đặt ra mà thôi.”

Trác Tinh vẻ mặt khinh thường, Lâu Tịch Vũ rút rút vai, nhỏ giọng hỏi :”Người không sợ?” Mặc dù nằng cũng không quá tin tưởng cái gì ma quỷ , thế nhưng khi nghe được vẫn là thật đáng sợ! Trên người không có vết thương nào, nhưng lại mất tim, này còn chưa đủ làm cho người ta sợ sao?!

“Sợ cái gì?” Trác Tinh bật cười, trêu đùa nói :”Nếu như người nói chính là ma quỷ, ta đây sẽ không sợ, trời đất có chính khí.”

Mây liễu khẽ nhếch, giữa đôi mắt xẹt qua một tia sắc bén, Trác Tinh lạnh giọng nói :”Nếu như người nói chính là hung thủ, ta thật có hứng thú muốn biết cái này trích tâm rút cốt là dùng loại thủ pháp nào !” Có thể hoàn mỹ lấy đi trái tim như thế, người này nếu không phải là sát thủ chính là một gã thầy thuốc.

Lâu Tịch Vũ sợ hãi nuốt nước bọt, hướng bên cạnh ngồi xuống, nằng bỗng nhiên nghĩ, này tiểu tử có chút kỳ quái, loại chuyện đáng sợ này nằng nhưng một bộ dáng hăng hái bưng bưng.....

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ai Là Nạn Nhân Tiếp Theo?

Lâu Tịch Vũ sợ hãi nuốt nước bọt, hướng bên cạnh ngồi xuống, nằng bỗng nhiên nghĩ, này tiểu tử có chút kỳ quái, loại chuyện đáng sợ này nằng nhưng một bộ dáng hăng hái bưng bưng.....

Trác Tinh cũng lâm vào suy nghĩ của chính mình, cái này án tử, thủ pháp giết người của hung thủ rất đặc biệt, sẽ chọn loại giết người liên hoàn này , nếu không phải là đối cảnh sát khiêu khích thì chính là để chế tạo bầu không khí khủng bố thỏa mãn mục đích nào đó, hoặc cũng có thể là ham mê biến thái, nằng đoán này án tử chính là cảm thấy hứng thú, thế nhưng Đan Ngự Lam không có tìm nằng hỗ trợ, xem ra án tử cũng không phải rất khó giải.

Đương nhiên nàng sẽ không biết, Lâu Tịch Nhan ra lệnh không cho bất luận người nào quấy rầy nàng nghỉ ngơi dưỡng bệnh, Đan Ngự Lam đã tới một lần và bị chặn lại ngoài cửa.

Hai người đều có suy nghĩ, cũng không chú ý đến một đạo thân ảnh cao to lạnh lùng xuất hiện ở ngoài cửa viện, Tổ nhi thấy rõ người đến, nhanh chóng nói :”Tiểu thư, Tô công tử tới rồi.”

Lâu Tịch Vũ cùng Trác Tĩnh phục hồi lại tinh thần, hướng ngoài cửa nhìn lại, hai người đều có chút thất thần, dưới ánh nắng mùa hè, Tô Mộc Phong mặc bạch y, chậm rãi đi tới, người hắn liền như tên giống nhau, như một cổ gió mát, dường như bên cạnh hắn luôn luôn có hơi thở mát lạnh vây quanh , khí nóng tựa hồ đều giống như không thể gần hắn . Cái loại khí chất trong trẻo lạnh lùng mà phiêu dật này, làm cho người ta không dám tới gần nhưng cũng không muốn rời xa.

Lâu Tịch Vũ nhanh chóng đứng dậy, hành lễ :”Ra mắt công tử.” Hắn là nam tử nàng gặp qua ưu nhã nhất cũng tài hòa nhất, không đứng, là ngoại trừ ca ca, là nam tử ưu nhã nhất tài hoa nhất, với hắn nàng là kính nể từ đáy lòng.

Trác Tĩnh đối hắn phần lớn là hiếu kỳ, một người có thể có bao nhiêu loại khí chất, thế nhưng có thể đem lạnh lùng xa cách cùng tao nhã hữu lễ kết hợp đến tốt như vậy, nhưng thật ra thấy không nhiều.

Tô Mộc Phong cảm giác được ánh mắt nghiên cứu của Trác Tĩnh , đối nàng nhẹ gật đầu, Trác Tĩnh cũng lễ phép đáp lại.

Nhìn về phía Lâu Tịch Vũ, Tô Mộc Phong cười nhạt trả lời :” Lâu tiểu thư không cần đa lễ, ngày hôm nay là đường khóa (tiết học) cuối cùng, ta chỉ là tới cùng người cáo biệt.”

“Vi sao, ta đây có chỗ nào thất lễ với ngài ?!” Lâu Tịch Vũ vội la lên :”Mới có từ đường khóa mà thôi a! Ta còn có nhiều chỗ muốn thỉnh giáo công tử đâu!”

Lâu Tịch Vũ chỉ là theo tiềm thức trả lời, nàng xác thực còn có rất nhiều chuyện về cảm nghệ nghĩ hướng hắn học tập, hắn là một lão sư tốt, đôi khi nhìn hắn giống như tùy ý chỉ điểm một chút nhưng nàng chính là có thể hiểu ra rất nhiều điều trước đó không hiểu. Thế nhưng nàng không biết, chỉ là một lời nói vô tâm, nhưng lại khiến thân ảnh ngoài cửa chuẩn bị ly khai đột nhiên cứng ngắc tại chỗ.

Trác Tĩnh âm thầm buồn cười, ở góc độ này của nàng vừa vặn có thể thấy sườn mặt Cảnh Táp, hắn đem Tô Mộc Phong đem đến cửa viện, là chuẩn bị ly khai đi, không ngờ tiểu nha đầu nói một câu, đem hắn đóng đinh tại ngoài viện, xem ra Cảnh Táp đối Tịch Vũ để ý so với nàng nghĩ còn nhiều hơn.

Tô Mộc Phong tựa hồ đã quen với việc giữ lại như vậy, nét mặt cũng không có lộ ra vui sướng, chỉ là thân nhiên trả lời :”Kỹ thuật của người cũng rất thành thạo rồi, ta đã không còn cái gì có thể dạy cho người.”

Lâu Tịch Vũ nhưng không tình nguyện mất đi cơ hội tốt như vậy, nàng thật sự thích đánh đàn, bản thân có lúc cũng sẽ viết chút ca từ, chính là không được hay lắm, thật vất vả Tô công tử tới nhưng sao lại sắp đi, Lâu Tịch Vũ vẫn nhìn không được lần nữa lên tiếng giữ lại :”Nhưng là chỉ pháp của ta luôn không được lưu loát a, hơn nữa ta còn có mấy thủ khúc, muốn để công tử chỉ điểm một chút ... người liền tiếp tục dạy ta mấy đường khóa đi ! Có được hay không?”

Lâu Tịch Vũ cõil lòng đầy mong đợi nhìn Tô Mộc Phong, lại không biết ngoài cửa nam tử vốn màu da đã có chút ngăm đen, lúc này sắc mặt càng đen đến dọa người .

“Khụ khụ!” Trác Tĩnh ho khan một tiếng, ở bên tai Lâu Tịch Vũ dùng thanh âm cực nhỏ nói :”Cảnh Táp ở ngoài viện.”

Lâu Tịch Vũ đầu tiên là sửng sốt, giương mắt nhìn lại, ở góc độ này nàng chỉ nhìn đến góc áo cùng bàn tay nắm chặt của Cảnh Táp, trong lòng vui vẻ, có thể thấy hắn vẫn là để ý nàng, bình thường hắn đều một bộ dáng hồ hững đối với nàng, lần này nàng nhất định phải chọc tức hắn!

Trong lòng thầm hạ quyết định, Lâu Tịch Vũ càng thêm tới gần Tô Mộc Phong, có chút làm nũng nói :”Tô công tử Có được hay không !”

Trác Tĩnh hí mắt nhìn lại, người nào đó ngoài viện gân xanh đều nhanh muốn bạo nổi lên, được rồi, nếu Tịch Vũ muốn cho hắn ăn giấm chua, nàng liền giúp nàng ấy đi. Trác Tĩnh cũng thuận theo nói :”Tịch Vũ vẫn đều rất ngưỡng mộ cảm nghệ của Tô công tử , lần này thật vất vả ngài đến giảng dạy, vì việc này còn vui vẻ rất lâu, công tử nhìn Tịch Vũ thành tâm như vậy , ngài liền lưu lại mấy ngày đi.”

Lâu Tịch Vũ bỗng nhiên tới gần, Tô Mộc Phong có vẻ có chút không quen, hơi nghiêng người, trả lời :”Đa tạ ý tốt của tiểu thư, Tô mỗ thật sự có chuyện quan trọng trong người.”

Nhìn bộ dáng Cảnh Táp tựa hồ rất khẩn trương, Lâu Tịch Vũ rất là hài lòng, cư nhiên càng thêm táo tợn, bỗng nhiên lôi kéo ống tay áo của Tô Mộc Phong, cười duyên nói :”Chỉ pháp*, phổ nhạc, điều âm, ta còn có nhiều chỗ chưa hiểu, phải làm sao bây giờ ? Lúc công tử rảnh rồi, ta có thể đi tìm ngài không?” (* chỉ pháp : sự điều khiển của ngón tay, điều âm : phối nhạc, phổ nhạc : sáng tác nhạc)

Tô Mộc Phong khẽ rút tay không dấu vết kéo về ống tay áo, trực tiếp cự tuyệt nói :”Tô mỗ thích vân du tứ xứ, bình thường không ở nơi nào cố định, chỉ sợ không thể vì tiểu thư giải đáp thắc mắc.”

Kỳ thật Lâu Tịch Vũ cũng không quá để ý đến Tô Mộc Phong cự tuyệt, nàng kỳ thật càng để ý phản ứng của Cảnh Táp, nhưng Trác Tĩnh đã cảm thấy có chút không tốt, tiểu nha đầu đầu ngoan đến ngiên, đã quên cái gì gọi là một vừa hai phải, không nói Tô Mộc Phong sắc mặt luôn bình tĩnh đã có chút không vui, ngoài cửa người nào đó phỏng chừng đã bị kích thích rồi, nếu tiếp tục đùa tiếp, nói không chừng còn có thể phản tác dụng.

“Được rồi, người cũng không phải quá vướng mắc với chỉ pháp hay khúc phổ, đánh đàn trọng yếu nhất là tâm tình hoàn cảnh, dụng tâm đánh đàn, cho dù cảm nghệ không cao, vẫn như cũ có thể đã động lòng người, ngược lại cho dù kỹ năng tốt khúc phổ hay cũng chỉ là một đoạn nhạc không có cảm tình mà thôi.” Trác Tĩnh nhanh chóng nắm lấy Lâu Tịch Vũ, vừa cùng nàng nói vừa đem nàng kéo đến bên người.

Lâu Tịch Vũ một lòng một dạ đều đặt ở ngoài viện, Trác Tĩnh cũng là thuận miệng nói, không ngờ Tô Mộc Phong cư nhiên từ từ gật đầu, rất là tán thưởng cười nói: “Thanh tiểu thư quả nhiên là người hiểu rõ cảm nghệ, Lâu tiểu thư, trong nhà đã có một vị danh sư, có nàng chỉ điểm cho người, liền không cần Tô mỗ nhiều lời.”

“Thế nhưng người ta chính là muốn người dạy a!” Lâu Tịch Vũ còn đang tiếp tục trêu chọc thân kinh người nào đó ngoài viện, quả nhiên như Trác Tĩnh dự đoán, Lâu Tịch Vũ vừa nói xong, ngoài viện Cảnh Táp cư nhiên cũng không quay đầu lại mà vội bước đi.

Lâu Tịch Vũ ngẩn ra, vừa thất vọng lại có chút sốt ruột, hắn sẽ không là tức giận... cho rằng nàng thật sự thích Tô công tử đi! Hắn sao ngốc như thế !!

Lâu Tịch Vũ tâm tình đột nhiên sa sút, Trác Tĩnh tự nhiên biết là vì sao, Tô Mộc Phong tựa hồ cũng nhìn ra một chút đầu mối, trong viện ba người đều không có nói gì, bầu không khí có chút xấu hổ.

Lâu Tịch Vũ chìm đắm trong tình cảm của chính mình, Trác Tĩnh cùng Tô Mộc Phong mặt to tròn mắt nhỏ cũng rất quái dị, Trác Tĩnh chỉ có thể tiếp tục chủ đề lúc nãy cười nói: “Tô công tử khách khí, ta trước đó vài ngày sinh bệnh nặng một thời gian, chỉ pháp, làn điệu và nhiều thứ đều không nhớ rõ, ta hiện tại ngay cả cảm cũng không thể đánh, càng đừng nói là dạy người khác, vừa rồi chỉ là thuận miệng nói một chút, để công tử chê cười rồi.”

Tô Mộc Phong là không giống như người bình thường sẽ an ủi hoặc là sẽ vì nàng cảm thấy đáng tiếc, mà là cười nhẹ nói: “Cũng như tiểu thư vừa nói, đánh đàn để ý nhất chính là tâm tình, tình cảnh mà thôi, kia làn điệu, chỉ pháp đã quên liền quên đi, lại có quan trọng gì?”

Trác Tĩnh ngẩn ra, thật không ngờ hắn sẽ trả lời như vậy, đối với một cảm sư mà nói, làn điệu, chỉ pháp, kỹ năng không phải là toàn bộ nhưng cũng là bộ phận rất quan trọng đi, hắn lại có thể phóng khoáng như vậy, một câu “Đã quên liền quên, lại có quan trọng gì” nói được vân đạm phong khinh, Trác Tĩnh nhưng thật ra bội phục hắn thân nhiên phóng khoáng, đối hắn thường thức càng thêm mấy phần.

Trác Tĩnh thật tình giữ lại nói: “Tịch Vũ thành tâm giữ lại, người nếu không có việc gì, không ngại chỉ điểm nhiều hơn cho nàng đi...” Tịch Vũ nếu như thật có thể cùng hân hào hào học cảm, cảm nghệ tiến triển là không cần phải nói, nếu có thể học được hơn nửa thái độ xử sự của hân, kia cũng coi như là có lợi.

Lần này Tô Mộc Phong không lại trả lời qua loa, mà là nhẹ nhàng lắc đầu, thành thật trả lời: “Gần nhất trong kinh thành không yên ổn, ta nghĩ Lâu tướng cũng không hy vọng ở vào thời khắc nguy hiểm này, còn có ngoại nhân nhiều lần ra vào tướng phủ.”

Lâu Tịch Vũ rút cuộc phục hồi lại tinh thần, vừa vặn nghe đến Tô Mộc Phong trả lời, không khỏi vội kêu lên: “Công tử cũng không phải người xấu, hơn nữa cũng là ca ta cố ý mời tới, sao lại không hy vọng người tiếp tục dạy ta chứ!”

Tô Mộc Phong cười nhạt không nói, xác thực trong lòng đã quyết, Trác Tĩnh cũng không lại giữ lại, hân nói cũng không phải không có đạo lý, lúc này vẫn là cẩn thận thì tốt hơn.

Vỗ nhẹ bả vai Lâu Tịch Vũ, để nàng an tâm một chút, Trác Tĩnh tự nhiên cười nói: “Vẫn được rồi, nếu công tử ý đã quyết, chúng ta cũng sẽ không tiếp tục kiên trì giữ người ở lại, hy vọng Tịch Vũ còn có cơ hội nhận được công tử chỉ giáo.”

“Thanh cô nương khách khí, Tô mỗ cáo từ.” Giống như khi đến, Tô Mộc Phong tiêu sái rời đi, tựa hồ không có chuyện gì khiến hân lưu luyến.

.....

Đêm

Lâm Nguyệt lâu

Trác Tĩnh chống cằm, dưới ánh nến tiện tay lật giở các loại sách thuốc mà Lâu Tịch Nhan giúp nàng tìm đến, đuổi thân, Trác Tĩnh nhìn phía ngoài cửa sổ, ánh trăng đã dần dần nghiêng về phía tây, hân là qua mười hai giờ đi. Ăn xong cơm tối, Tịch Nhan chỉ nói một câu bảo nàng sớm chút nghỉ ngơi liền xuất môn, cho tới bây giờ cũng không có trở về, không biết có phải có chuyện gì xảy ra hay không.

Buổi chiều Tịch Vũ tâm tình vẫn không tốt lắm, nàng nghĩ cần cùng Tịch Nhan nói chuyện của Tịch Vũ, mấy ngày nay ngủ nhiều lắm, hiện tại nàng không thấy buồn ngủ, vừa lật giở sách thuốc, vừa chờ Lâu Tịch Nhan trở về.

Chờ không bao lâu, Trác Tĩnh nghe được tiếng bước chân, cửa cũng lập tức bị đẩy ra.

“Tịch Nhan.” Trác Tĩnh khẽ gọi nói.

Thấy rõ là nàng, Lâu Tịch Nhan đi tới bên cạnh nàng, ở bên người nàng ngồi xuống, có chút không vui nói: “Sao còn chưa ngủ.”

Thật sự là đã khuya, Trác Tĩnh cũng không có vòng vo, trực tiếp hỏi: “Có một việc, ta vẫn muốn hỏi chàng, hôn sự Tịch Vũ chàng có an bài chưa?”

Lâu Tịch Nhan ngẩn ra, hân không nghĩ tới Tĩnh nhi đợi hân cả đêm, cư nhiên là hỏi hôn sự Tịch Vũ?! Khẽ lắc đầu, Lâu Tịch Nhan cười nói: “Tịch Vũ còn nhỏ, xem muộn ấy khi nào có ý trung nhân rồi hãy nói đi.”

Trác Tĩnh trước mắt sáng ngời :”Ý của chàng là chỉ cần là người nàng vừa ý, chàng cũng không phản đối, cho dù không môn đăng hộ đối?”

Lâu Tịch Nhan bật cười :”Nàng nói đâu?”

Trác Tĩnh ngốc lẳng, cũng không nhận được nở nụ cười, nàng cùng Lâu Tịch Nhan chính là không môn đăng hộ đối, hần cũng không phải vẫn lấy nàng sao, hần cũng không phải là người coi trọng cái gì cấp bậc , nàng hỏi hần như vậy, chẳng phải là có chút vũ nhục Tịch Nhan.

Trác Tĩnh đối hần cười xin lỗi, Lâu Tịch Nhan không thêm đề ý, nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, Lâu Tịch Nhan khẽ gồi đầu lên hờn vai nàng, cười khẽ trả lời :”Chỉ cần người muội ấy chọn là người có nhân phẩm tốt, có trách nhiệm, đối muội ấy tốt, ta sẽ không phản đối.”

Hơi thở hần khiến nàng có chút ngứa, Trác Tĩnh khẽ rụt rụt cổ, nhưng cũng không có lui ra phía sau, suy nghĩ một chút, Trác Tĩnh lại nói :”Kia nếu như người khác phản đối, chàng cũng sẽ ủng hộ nàng đúng không?”Không phản đối không có nghĩa là ủng hộ, nếu như hần nói ủng hộ, con đường tình yêu của Tịch Vũ liền thuận lợi hơn rất nhiều.

Ngẩng đầu, Lâu Tịch Nhan khẽ nhướn mi, tự tiểu phi tiểu hỏi :”Tịch Vũ nói cho nàng, muội ấy thích người nào không môn đăng hộ đối sao?” Hần sao không biết, hai người này cảm tình đột nhiên tăng mạnh đến loại tình trạng này?!

Biểu tình này không thích hợp, Trác Tĩnh linh quang chợt lóe, cười nắc nẻ :”Chàng đừng nói với ta chàng nhìn không ra !” Ngay cả nàng đều nhìn ra, Tịch Nhan thông minh như thế , không có lý do nhìn không thấy, hần lại muốn chọc nàng!!

Tình nhi của hần tựa hồ càng ngày càng thông minh, khẽ quần lấy sợi tóc nàng, ở đầu ngón tay chơi đùa, Lâu Tịch Nhan khẽ thở dài :”Cảnh Táp xác thực là nam nhân tốt, Tịch Vũ muốn gả cho hần, ta rất tán thành, thế nhưng ta rút cuộc không thể ra lệnh cho Cảnh Táp thú muội ấy đi!”

Chuyện tình cảm nam nữ, hần thế nào có thể nhúng tay!

Hần quả nhiên biết! Nghĩ lại bộ dáng mỗi lần Cảnh Táp cùng Tịch Vũ cùng một chỗ, Trác Tĩnh suy đoán nói :”Cảnh Táp tựa hồ cũng có lòng, là vì cấp bậc địa vị sao?”

Lâu Tịch Nhan bắt đầu dĩ gạt đầu, Cảnh Táp ở trên chuyện này rất cố chấp, khiến hần rất đau đầu.

Thật đúng là khó khăn, bất quá... cũng không phải không có cách nào!!

Nhìn dáng tươi cười quái dị trên mặt nàng, Lâu Tịch Nhan cười nói :”Suy nghĩ cái gì?”

“Không có gì.” Biện pháp này nàng chỉ có thể nói cùng Tịch Vũ, tuyệt đối không thể nói cho Tịch Nhan!!

Nàng nhất định nghĩ tới biện pháp gì đó, hơn nữa nhất định không phải cái gì đứng đắn!! Lâu Tịch Nhan bật cười, cũng không có vạch trần nàng, nàng nếu có thể khiến Cảnh Táp côi bỏ khúc mắc, dùng chút thủ đoạn đặc biệt, hần cũng không có ý kiến, chẳng qua nếu nàng không muốn nói cho hần, hần làm như không biết là được rồi.

Ngược lại có người giúp hần giải quyết vấn đề này, hần sao lại không làm !!

Khóe môi lần nữa dương lên, Trác Tĩnh nếu muốn hoàn toàn đoán được này chính hồ ly suy nghĩ cái gì, còn cần chút thời gian!

Nhẹ vỗ về sợi tóc mềm mại của nàng, Lâu Tịch Nhan sùng nịch cười nói :”Phu nhân, vấn đề nàng đều đã nói xong, có thể an giấc rồi chứ?!”

Trác Tĩnh bật cười, vừa định đáp lời, ngoài viện bỗng nhiên truyền đến thanh âm huyền ảo gấp gáp. Tiếng bước chân hỗn loạn hướng về một phương hướng chạy đi, ánh sáng ngọn đuốc lay động bọn họ ở trong phòng đều có thể cảm thấy được chói mắt.

Trác Tĩnh không hiểu :”Bên ngoài có tiếng gì vậy?!”Đều đã trễ thế này!

Lâu Tịch Nhan sắc mặt cũng bỗng nhiên cứng đờ, vội kêu lên :”Nguy rồi, Tịch Vũ!”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Đâm Lao Phải Theo Lao

Lúc Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tĩnh đi ra Lãm Nguyệt lâu liền thấy đã có mấy tốp thủ vệ vây quanh viện của Tịch Vũ, trong lòng hai người đều có dự cảm không tốt, ăn ý hướng viện Lâu Tịch Vũ chạy tới.

Lúc bọn họ tiến vào trong viện, vừa vặn thấy Cảnh Táp đuổi theo bóng lưng một người áo xám cao gầy nhảy ra ngoài viện, mấy thị vệ cũng cùng nhau đuổi theo. Lâu Tịch Nhan lúc này lo lắng nhất chính là Lâu Tịch Vũ an toàn, cửa phòng nàng mở, có thể thấy được hung thủ nhất định đã đi vào, không biết Tịch Vũ....

Tìm hai người đều nhấc tới cổ họng, tiến vào trong phòng, vội lướt qua bình phong chạy ào vào bên trong, trên giường chỉ thấy Lâu Tịch Vũ nằm yên không nhúc nhích, áo bị cởi ra, chỉ còn lại cái yếm màu hồng nhạt, dây buộc yếm cũng đã cởi ra, nghiêng vẹo khoát lên trên ngực, nửa người dưới còn mặc một chiếc quần trắng, trên người cũng không có vết máu, trong phòng không có mùi máu, chỉ là tràn ngập mùi đàn hương.

Lâu Tịch Vũ trên người tựa hồ không có miếng vết thương, tìm hai người đều thoáng kéo trở về một ít.

Tịch Vũ quần áo mất trật tự, cho dù là ca ca hần cũng không tiện tiến lên, Lâu Tịch Nhan đứng ở bên giường, nghiêng đầu đi, Trác Tinh nhanh chóng kéo qua chân móng trên giường, đem thân thể Lâu Tịch Vũ đắp hảo, thế nhưng nàng ta vẫn không có bất luận động tĩnh gì, Trác Tinh tìm lần thứ hai nhấc lên.

“Tịch Vũ!” Vô nhẹ gương mặt nàng, Trác Tinh cho rằng nàng đã hôn mê, thế nhưng nhìn kỹ, hai mắt Tịch Vũ khẽ nhắm, kinh ngạc nhìn chăm chăm một phương hướng, một bộ dáng đại ra, cho dù nàng lay động ba vai nàng cũng không có bất luận phản ứng nào.

“Tịch Vũ! Tỉnh tỉnh!” Tại sao có thể như vậy?! Trác Tinh cúi người xuống, khẽ lật xem mí mắt nàng, lấy tay ở trước mắt nàng lắc lư, con ngươi phản ứng bình thường, chẳng lẽ là do kinh hách quá độ dẫn đến tự mình phong bế? Thoáng dùng sức lần nữa tát vào gương mặt nàng, Trác Tinh ở bên tai nàng lớn tiếng nói: “Tịch Vũ, không có việc gì, ngươi tỉnh tỉnh.” (* tự mình phong bế: tự khép kín bản thân với xung quanh, không thấy cũng như không nghe thấy những chuyện xung quanh)

Nghe Trác Tinh bỗng nhiên lớn tiếng, Lâu Tịch Nhan vội hỏi: “Muội ấy thế nào?”

Trác Tinh lắc đầu, trầm giọng nói: “Trên người không có vết thương, chỉ là tình huống cũng không tốt lắm.”

Ngữ khí Trác Tinh ngưng trọng, Lâu Tịch Nhan bất chấp cái gì lễ nghi, nhanh chóng xoay người nhìn về phía Lâu Tịch Vũ, nàng tuy rằng mở to hai mắt nhưng ánh mắt cũng là trống rỗng vô thần.

“Tịch Vũ.” khẽ gọi vài tiếng, Lâu Tịch Vũ cũng không có phản ứng.

Tình hình Tịch Vũ tựa hồ rất không xong! Trác Tinh khẽ nhíu mày, ở bên tai Lâu Tịch Nhan nói: “Nàng ấy có thể là bị kinh hách quá lớn, tự mình phong bế, chàng thử cùng nàng nói chuyện, để nàng cảm giác được an toàn, chắc có thể tỉnh lại.”

Lâu Tịch Nhan gật đầu, đỡ Lâu Tịch Vũ bả vai, đỡ nàng ngồi dậy, con mắt vừa lúc có thể thấy hần, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Tịch Vũ, Lâu Tịch Nhan hướng nàng lần nữa khẽ gọi: “Tịch Vũ, ngoan, không phải sợ, ca ở bên cạnh muội, cùng ca nói chuyện được không?”

Sau vài lần, Lâu Tịch Vũ vẫn không có đáp lại, thanh âm Lâu Tịch Nhan dần dần lớn hơn, cũng càng thêm nôn nóng, Trác Tinh từ phía sau vô nhẹ bả vai hần, nhẹ giọng thoải mái nói: “Không có việc gì, tiếp tục cùng nàng nói, nàng nhất định sẽ tỉnh lại.”

Hần chỉ có một muội muội, đối mặt người thân nhất của mình biến thành như vậy, tin tưởng không có mấy người còn có thể bình tĩnh.

Lâu Tịch Nhan đưa lưng về phía nàng, Trác Tinh thấy không rõ vẻ mặt của hần, hần chỉ là hơi gật đầu, lặp lại lần nữa, thanh âm đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Đem Lâu Tịch Vũ ôm vào trong ngực, bàn tay thon dài vô nhẹ lưng nàng, Lâu Tịch Nhan cố gắng khiến nàng an tâm trầm thấp khẽ gọi: “Tịch Vũ, không có người có thể làm tổn thương muội, sợ liền khóc đi ra, ca sẽ bảo vệ muội.”

“Tịch Vũ, Tịch Vũ...” Một lần lại một lần gọi, một hồi lâu, Lâu Tịch Vũ rốt cục động, con mắt khẽ nháy vài cái, dần dần khôi phục sắc thái, thấy nàng rốt cuộc có phản ứng, Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tinh đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ là Lâu Tịch Vũ trên mặt cũng là biểu tình vô cùng mờ mịt: “Ca Ngươi ở trong phòng ta làm gì?”

Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tinh liếc mắt nhìn nhau, đều bất động thanh sắc, Trác Tinh thử hỏi: “Ngươi không biết xảy ra chuyện gì?”

Lâu Tịch Vũ vẻ mặt không hiểu trả lời: “Xảy ra chuyện gì?”

Bọn họ biểu tình đều rất kỳ quái, Lâu Tịch Vũ theo tiềm thức ôm chặt hai tay, nhưng ngoài ý muốn phát hiện chính mình cứ nhiên không mặc quần áo!!

“A!” Hét lên một tiếng, Lâu Tịch Vũ tím chặt chắn, vẻ mặt kinh hoảng hướng trong giường lui lại, đầu cũng vùi vào trong chăn.

Lâu Tịch Nhan có chút xấu hổ đứng dậy, Trác Tinh đối hần mỉm cười nói: “Chàng trước đi ra ngoài, nơi này có ta.”

“Được.” Nhìn thoáng qua Lâu Tịch Vũ tựa hồ đã khôi phục bình thường, Lâu Tịch Nhan liền lui ra ngoài.

Nhẹ kéo chắn, Trác Tinh nhẹ giọng nói: “Được rồi Tịch Vũ, ca ngươi đi rồi, cũng chỉ có ta mà thôi.”

Thật lâu, Lâu Tịch Vũ mới sắc mặt ửng đỏ ngẩng đầu: “Ta, ta sao lại.....” Không mặc quần áo! Nàng thật sự không hỏi được ra miệng, vì sao nàng vừa tỉnh lại liền biến thành như vậy?! Lâu Tịch Vũ có chút luống cuống hỏi: “Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Trác Tinh cũng không dự định giấu nàng, nói thẳng :”Ta nghĩ, đêm nay lên vào trong phòng người chính là kẻ móc tìm người mà buổi chiều chúng ta nói tới, mục tiêu kẻ tiếp của hần chính là người, bắt quá hoàn hảo, phát hiện sớm, hần không có thực hiện được. Người thật sự không nhớ ra đêm nay xảy ra chuyện gì sao?” Trước mắt nàng là người duy nhất bị tập kích mà vẫn còn sống, hy vọng nàng có thể cung cấp đầu mối hữu dụng.

“Ta.....” Nghe Trác Tinh nói xong, Lâu Tịch Vũ sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng, tay cũng không nhịn được run lên, không biết là sợ hay là thật sự nghĩ không ra, Lâu Tịch Vũ che đầu, thanh âm hoảng sợ khẽ run trả lời :”Ta nghĩ không ra, ta chỉ nhớ rõ mình lên giường nghỉ ngơi, sau đó nghe thấy rất ảm ỉ, liền thấy các người ở trước mặt ta, cái khác ta thật sự cái gì cũng không biết.” Trong đầu hỗn loạn một mảng, ký ức tựa hồ từ lúc nàng bắt đầu lên giường liền biến mất.

Tên hung thủ kia sao lại chọn nàng? Người nọ chính là người giết chết An Ninh quận chúa sao? Hần còn muốn hại bao nhiêu nữ tử vô tội!! Tay không tự giác nắm chặt thành quyền, Lâu Tịch Vũ ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập một tầng hơi nước nhàn nhạt, bởi vì sợ, thanh âm còn có chút run rẩy, bắt quá nàng đã cực lực bảo trì bình tĩnh, nhìn chằm chằm Trác Tinh, Lâu Tịch Vũ hỏi :”Cái kia hung thủ đâu? Bắt được sao?”

“Còn không có. Hiện nay xem ra mục tiêu hung thủ là người, không biết hần còn có thể lần nữa xuất hiện hay không, cho nên hiện tại người rất nguy hiểm, hần đã liên tục gây án, hơn nữa không có ý tứ thu tay, ta xem nha môn nhất định cũng mong muốn nhanh chóng phá án, người là người duy nhất sống sót, người của nha môn hẳn là rất nhanh sẽ can dự vào.” Trác Tinh có chút thất vọng, vốn tưởng rằng từ Tịch Vũ có thể tìm ra chút đầu mối của hung thủ, thế nhưng hiển nhiên, Tịch Vũ cũng không biết gì, cho nên nàng vừa rồi đại ra không phải do kinh hãi quá độ mà tự mình phong bế, như vậy hung thủ là sử dụng loại mê hương nào đó không chế thần trí Tịch Vũ sao? Hoặc là

Hít sâu một hơi, khiến tâm tình của mình dần dần bình tĩnh xuống, Lâu Tịch Vũ chủ động hỏi :”Ta đây có thể làm cái gì?” Nàng cũng hy vọng nha môn có thể nhanh chóng phá được vụ án này, bắt được hung thủ, như vậy sẽ không lại có nữ tử vô tội uống mạng.

Nhìn nữ tử trước mắt mới trải qua một tràng kiếp nạn cùng tử thần gặp thoáng qua , tiểu cô nương sợ đến lạnh run, nhưng lại giả vờ trấn định hy vọng chính mình có thể giúp đỡ, Trác Tinh có chút đau lòng nàng, nhẹ vươn tay, nắm lấy bả vai nàng, ôn nhu thoải mái nói:”Ta biết người hiện tại cái gì cũng không nhớ rõ, người trước thả lỏng, không nên quá bức bách chính mình, từ từ cố gắng nghĩ lại, hy vọng có thể cung cấp một ít manh mối cho nha môn. Không phải sợ, chúng ta không để người gặp chuyện không may.”

Lâu Tịch Vũ chậm rãi tựa đầu vào trên vai Trác Tinh, từng chút từng chút ôn nhu vỗ nhẹ khiến nàng cảm thấy rất ấm áp, mẫu thân qua đời sớm, không có tỷ muội, ca ca tuy rằng rất thương nàng, thế nhưng hần không thể như vậy ôm nàng, dỗ dành nàng, nàng vẫn rất mong muốn có một người nhà có thể như thế bồi nàng, từ từ này, nàng , thích.

Khẽ gật đầu, Lâu Tịch Vũ thật tình nói :”Cảm tạ người đã cứu ta.”

Trác Tinh sững sờ, tiểu nha đầu mở mắt liền thấy nàng cùng Lâu Tịch Nhan, phỏng chừng là hiểu lầm, Trác Tinh cười nói :”Không phải chúng ta cứu người, ta nghe thấy tiếng huyền não liên chạy tới, vừa rồi ở trong viện thấy Cảnh Táp cùng hung thủ giao thủ, hẳn là hần cứu người.”

“Cái gì?” Lâu Tịch Vũ bỗng nhiên bật dậy, kinh hoảng kêu lên :”Ta cái dạng này không phải là bị hung thủ cùng hần thấy hết sao?!” Kia sau này nàng làm sao có thể gặp người, nàng còn mặt mũi nào gặp Cảnh Táp!!

Càng nghĩ càng khổ sở, tay ôm đầu gối, đem chính mình cuộn thành một đoàn, cảm giác nhục nhã khiến nàng nhịn không được nhẹ khóc lên.

Trác Tinh than nhẹ một tiếng cười nói :”Đừng khóc, này cũng không phải rất tốt sao.”

“Tốt?!” Lâu Tịch Vũ ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn Trác Tinh, nàng tự nhiên bị cái khác nam tử nhìn thấy thân thể, còn bị Cảnh Táp thấy, cái này nàng làm sao có thể chịu được, tốt ở đâu?

“Người có phải rất thích Cảnh Táp, không phải hần không lấy chồng?” Điểm này muốn trước xác minh mới được, nếu như chỉ là tiểu cô nương nhất thời mê luyến, nàng liền không cần phải làm rồi lên.

“Đừng vậy!” Kiên định gật đầu, theo sau Lâu Tịch Vũ có chút nhụt chí thấp giọng nói :”Thế nhưng ta như bây giờ đâu còn mặt mũi gặp hần!!”

“Đưa gốc, người hiện tại lại không có chuyện gì, hung thủ chỉ là cớ y phục của người mà thôi, người vẫn trong sạch !” Trác Tinh dờ khóc dờ cười, không phải là bị nhìn nửa người trên sao, hơn nữa không phải còn có cái yếm sao! Như vậy sao lại không thể lập gia đình!!

“Thế nhưng” Tuy nhiên nói vậy, nhưng dù sao nữ nhi gia lại để cho người khác nhìn thấy thân thể làm sao tốt được!! Lâu Tịch Vũ thất vọng cúi đầu.

Nhìn bộ dáng tâm như tro tàn của nàng, Trác Tinh tới gần nàng, ở bên tai nàng thấp giọng nói :”Lần này kỳ thật coi như là cơ hội tốt của người, có thể kiểm tra xem Cảnh Táp có phải nam nhân đáng giá dựa vào hay không, nếu như hần đúng là, vậy người cũng vừa vận được đền bù mong muốn !”

“Thật sự ? Kia.....” Trác Tinh nói có chút khiến nàng động tâm, thế nhưng lại có chút không dám tin, nuốt nuốt nước bọt, Lâu Tịch Vũ khàn khàn nói :”Ta nên làm như thế nào?”

Trác Tinh giao hoát cười :”Lại đây.”

Lâu Tịch Vũ khẽ cắn môi anh đào, có chút khàn khàn lại có chút chờ mong dịch qua, Trác Tinh lại ở bên tai nàng nhỏ giọng nói mấy câu, chỉ thấy sắc mặt Lâu Tịch Vũ lúc đỏ lúc trắng, lúc nhũn nhũn lúc lại cứng lớn mắt, thật vất vả Trác Tinh nói xong, Lâu Tịch Vũ hơi khó xử hỏi :”Này được không a?!”

Trác Tinh hai tay hoàn ngực, tự tin cười nói :”Vậy phải xem người.”

Cắn răng một cái, Lâu Tịch Vũ lớn tiếng nói :“Được.”

Nàng liều mạng, để Cảnh Táp yêu, cái gì nàng cũng nguyện ý!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Xin Cố Vân Giúp Đỡ

Lâu Tịch Vũ vừa thay xong y phục, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa , Trác Tĩnh nhìn nàng một cái, Lâu Tịch Vũ gật đầu, lúc này Trác Tĩnh mới lên tiếng :“Vào đi.”

Tiến vào trong phòng là Lâu Tịch Nhan. Thấy sắc mặt cùng tinh thần Tịch Vũ đều tốt hơn chút, Lâu Tịch Nhan yêu thương vỗ nhẹ vai nàng, nhẹ giọng hỏi :“Cảm thấy tốt hơn chưa?”

Gật đầu, biết mình khiến ca ca lo lắng, Lâu Tịch Vũ cố sức gạt đầu, cố gắng thoải mái cười nói :“Ca ngại yên tâm, ta không có việc gì.”

Cử phòng mở, có thể nghe thấy thanh âm nói chuyện bên ngoài, Trác Tĩnh hỏi :“Cảnh Táp bắt được người sao?”

Lâu Tịch Nhan lắc đầu, lo lắng Lâu Tịch Vũ sẽ sợ hãi, chỉ là nhàn nhạt cười nói:“Người rồi sẽ bắt được.”

Cảnh Táp võ công không tầm thường, lại có không ít thị vệ đuổi theo lại vẫn để hung thủ chạy! Người này võ công nếu không phải vô cùng thâm sâu thì chính là đối địa hình tương phù cùng kinh thành thập phần quen thuộc.

Tịch Vũ tinh thần thoát nhìn không tẻ, Lâu Tịch Nhan nhẹ giọng hỏi :“Đan đại nhân muốn hỏi muội mấy vấn đề, được không?”

Lâu Tịch Vũ sớm đã có chuẩn bị tâm lý, gật đầu đáp :“Được .”

Nắm tay Lâu Tịch Vũ, ba người đi ra bình phong đi tới gian ngoài, Lâu Tịch Nhan mới đối người ngoài cửa nói :“Đan đại nhân mời vào.”

Đan Ngự Lam hình như đã chờ ngoài phòng từ lâu, vừa dứt lời đã thấy thân ảnh cao to của hắn xuất hiện ngoài cửa, Lâu Tịch Vũ dù sao cũng là tiểu thư khuê các, theo sau Đan Ngự Lam chỉ có hai người trẻ tuổi, các nha dịch khác đều chờ ở ngoài viện.

Tiến vào bên trong, Đan Ngự Lam ôm quyền hành lễ :“Tham kiến Lâu tướng, phu nhân, Lâu tiểu thư.”

Hai người trẻ tuổi theo sau Đan Ngự Lam, vừa vào đến phòng ánh mắt liền bắt đầu dò xét xung quanh, nam tử cao gầy nhìn có chút tùy tiện không kiêng nể gì, còn nam tử nhìn sơ qua có chút trắng trẻo lại có chút hàm súc hơn, ánh mắt nhạy bén, ở lúc tiến vào tiểu thính (phòng khách nhỏ~ gian ngoài) đã đem tình hình xung quanh quan sát hết một lần.

Dường như bọn họ muốn thu thập chứng cứ nhưng lại ngại nơi này là khuê các tiểu thư tướng phủ, không dám lỗ mãng hành sự, Trác Tĩnh mỉm cười, nói :“Đan đại nhân, đồ vật trong phòng chúng ta cũng chưa có động qua, ngại có thể phái người đi vào xem có chứng cứ gì không, Tịch Vũ có chút mệt mỏi, có chuyện gì liền trực tiếp hỏi đi.”

Bọn họ đau đầu nhất chính là mỗi lần thu thập chứng cứ sau khi phát sinh vụ án, đồ vật trong phòng cùng thi thể luôn sẽ bị người nhà di chuyển, việc này để cho bọn họ rất khó kiểm tra, nữ tử này có thể nghĩ đến bảo lưu chứng cứ, cái này đúng là khiến Trình Hằng cùng Lữ Tấn đối nàng có chút hiếu kỳ, ánh mắt đều không hẹn mà cùng nhìn về phía nữ tử trẻ tuổi ngồi bên cạnh Lâu tướng, trên gương mặt có hai đạo vết đao phá hủy dung nhan vốn vô cùng xinh đẹp của nàng , cảm nhận được ánh mắt bọn họ, nàng còn đối bọn họ mỉm cười gật đầu, thần sắc tự nhiên, vẻ mặt hứng thú nhìn ngó xung quanh, làm cho người ta không đòi bắt được.

“Được.” Đan Ngự Lam đối nam tử phía sau nhẹ giọng nói :“Trình Hằng, mau chóng thu thập đầu mối.”

” Dạ.” Trình Hằng tiến vào phòng trong, Lữ Tấn cũng đã xuất ra giấy bút, Đan Ngự Lam không hề hàn huyên, trực tiếp hỏi :“Lâu tiểu thư thấy rõ tướng mạo hung thủ sao?”

Lâu Tịch Vũ lắc đầu, thẳng thắn nói :“Không có, ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, ta chỉ nhớ rõ ta lên giường nghỉ ngơi, sau đó trí nhớ liền bắt đầu mơ hồ, khi ta thanh tỉnh lại ca ta đã ở cạnh bên người.”

Nàng nói không rõ ràng, Trác Tĩnh bình tĩnh bổ sung :“Lúc đó chúng ta nghe thấy âm thanh, lúc chạy tới Cảnh Táp đang đuổi theo hung thủ, Tịch Vũ lúc đó thần trí không rõ, hơn nữa y phục lộn xộn, thể nhưng không có bị xâm phạm.”

Tịch Vũ sắc mặt ửng đỏ, cúi đầu, Trác Tĩnh vỗ nhẹ tay nàng, trấn an nàng, một lúc sau Lâu Tịch Vũ sắc mặt rốt cục khôi phục như lúc ban đầu.

Vừa rồi ở ngoài cửa hần đã hỏi Cảnh Táp, hần nói tên hung thủ kia mang mặt nạ màu xám, thấy không rõ tướng mạo, người duy nhất sống sót là Lâu Tịch Vũ cư nhiên toàn bộ quá trình đều hôn mê, phòng chừng cũng không cung cấp được đầu mối gì. Đan Ngự Lam có chút thất vọng, thế nhưng vẫn không chịu buông tha cho bất luận một chi tiết nào, tiếp tục hỏi: "Như vậy lúc gần đi ngủ, người có phát hiện ra chuyện gì cùng bình thường không giống nhau hay không."

Lâu Tịch Vũ suy nghĩ một chút, vẫn là lắc đầu: "Không có a, cùng thường ngày không có gì khác nhau, Tổ nhi bưng canh sâm cho ta uống, sau đó ta liền ngủ."

"Vị Tổ nhi cô nương kia đâu?" Bát canh sâm có thể bị hạ được hay không?

Lâu Tịch Vũ hiển nhiên cũng không biết Tổ nhi ở đâu? Lo lắng nhìn Lâu Tịch Nhan, Lâu Tịch Nhan vỗ nhẹ vai nàng, vừa an ủi nàng vừa hướng Đan Ngự Lam nói: "Tổ nhi là thiếp thân nha hoàn của Tịch Vũ, thông thường đều ở phòng nhỏ bên cạnh nghỉ ngơi, thế nhưng hiện tại cũng hôn mê bất tỉnh, đại phu đang khám cho nàng."

Thị nữ của Lâu Tịch Vũ cũng hôn mê, cùng ba thị nữ của những người bị hại trước đó giống nhau đều hôn mê, sau khi tỉnh lại chỉ nhìn thấy thi thể mà thôi, lần này hung thủ dùng thủ pháp hần là như nhau, chỉ là bị phát hiện không thể tiếp tục thực hiện tiếp mà thôi.

"Người hiện tại cảm thấy có cái gì khó chịu sao?" Nếu là bị hạ được hần là sẽ có phản ứng mới đúng!

Lâu Tịch Vũ nháy nháy mắt, muốn là thế nhưng chỉ có thể lắc đầu: "Không có, ta cảm thấy tốt, chính là có chút buồn ngủ..."

Lâu Tịch Vũ trả lời khiến Đan Ngự Lam lần thứ hai có cảm giác thất bại, thế nhưng hần không chút nào biểu hiện ra ngoài, đối mặt Lâu Tịch Vũ như trước hỏi: "Tiểu thư gần nhất xuất phủ sao? Hai ngày này tiếp xúc qua người nào?"

"Ta mấy hôm trước tiến cung một lần, liền không có xuất phủ, mấy ngày nay cùng Tổ nhi còn có tẩu tử cùng một chỗ, không tiếp xúc với người khác." Nàng bình thường rất ít khi xuất phủ, các sự vụ của Thiên ti các cũng còn chưa có bản vẽ hoàn hảo về giá y, mấy ngày này tẩu tử không thoải mái, nàng liền ở nhà.

Nàng một tiếng tẩu tử kêu rất là thuận miệng, Trác Tĩnh sùng sốt, có chút không được tự nhiên, Lâu Tịch Nhan lại rất hứng thú, trên mặt ý cười không đổi chỉ là giữa trán có chút vui vẻ.

Nghe xong Lâu Tịch Vũ nói, Trác Tĩnh bỗng nhiên nhớ tới một người, nói rằng: "Buổi chiều ngày hôm nay Tô Mộc Phong đã tới."

Lâu Tịch Vũ gật đầu, thế nhưng lập tức vội nói: "Công tử chỉ nói mấy câu đã đi, không có gì đặc biệt." Bọn họ sẽ không hoài nghi Tô công tử chứ, công tử tuyệt đối không có khả năng là hung thủ a!

Trác Tĩnh tuy rằng cũng không cho rằng Tô Mộc Phong là hung thủ, thế nhưng nếu là ghi khẩu cung, nên cố gắng tường tận nói rõ tình huống, ai là hung thủ, hần là vấn đề điều tra của cảnh sát.

Đan Ngự Lam trong mắt cực nhanh xẹt qua một tia sáng, hỏi: "Lâu tiểu thư cũng cùng Tô công tử học cầm sao?"

Cũng? Cái từ này dùng rất vi diệu, Trác Tĩnh Lâu Tịch Nhan đều cảm thấy được khác thường, hai người liếc mắt nhìn nhau, nhưng đều bất động thanh sắc.

Lữ Tấn vừa ghi chép vừa không bỏ qua thần sắc của ba người, Lâu tướng không hồ là Lâu tướng, một chữ cũng có thể nhạy bén nhận thấy được bất đồng, còn có thể từ của hần, nàng hần là cũng không phải người bình thường, nếu không cũng không xứng với hần.

Lâu Tịch Vũ giống như không có chút phát hiện nào, tự nhiên trả lời: "Ừ, mới bắt đầu học được một tháng, công tử chỉ cho ta thượng 4 khóa, hôm nay đến nói là từ biệt."

"Vì sao không tiếp tục chứ?"

Lâu Tịch Vũ méo miệng, bắt đầu đi trả lời: "Hần nói gần đây kinh thành không yên ổn, lúc này không tiện xuất nhập tướng phủ, liền không tới." Nàng kỳ thật vẫn rất muốn tiếp tục cùng Tô công tử học cầm.

Đan Ngự Lam hiểu rõ gật đầu, được rồi, ngày hôm nay phòng chừng cũng hỏi không ra cái gì, lúc này, Trình Hằng cũng từ phòng ngủ đi ra, lại hướng chỗ cửa ngồi xuống kiểm tra một lúc lâu, mới mang sắc mặt ngưng trọng đi đến sau lưng Đan Ngự Lam.

Hơi nghiêng đầu, Đan Ngự Lam thấp giọng hỏi nói: "Trình Hằng, được rồi sao?"

"Được rồi, đại nhân." Trình Hằng cầm lấy một cái bọc màu trắng trong đó chứa một ít vật nhỏ, ở trên bàn mở ra, là một ít mùi đàn hương đã cháy hết, một cái khăn lụa, còn có một chút vụn đất không biết từ nơi nào tìm được, Trình Hằng hỏi: "Lâu tướng... những cái này ta có thể mang đi sao?"

Lâu Tịch Nhan gật đầu: "Đương nhiên."

Đan Ngự Lam đứng dậy, lần nữa ôm quyền nói: "Làm phiền Lâu tiểu thư, nếu còn có cái gì cần tiểu thư hỗ trợ lại đến làm phiền."

Lâu Tịch Vũ cũng đứng dậy đáp lễ, thấp giọng trả lời: "Đan đại nhân khách khí, ta cũng hy vọng có thể giúp đỡ, sớm ngày tìm được hung thủ về quy án."

Trác Tĩnh vẫn âm thầm quan sát sắc mặt Đan Ngự Lam, hẩn giữa đôi lông mày từ đầu tới cuối đều nhũn chặt, tựa hồ thiếu đi bình tĩnh cùng thoải mái của ngày xưa, Trác Tĩnh nhin không được hỏi :“Đan đại nhân đối vụ án này có thể có nắm chắc?”

Đan Ngự Lam bước chân dừng lại, thẳng thắn lắc đầu , trầm giọng hỏi :“Phu nhân có cái gì chỉ giáo?”

Trác Tĩnh lắc đầu trả lời :“Trước khi chưa thấy thi thể, ta không có gì có thể chỉ giáo, bất quá, ta có thể kiến nghị cho người một người.”

Đan Ngự Lam có chút chờ mong nhìn về phía Trác Tĩnh, hẩn cũng hy vọng, nữ tử kỳ lạ này có thể giúp hẩn đưa ra kiến nghị có ích nào, hẩn hiện tại xác thực có chút khó khăn.

Trác Tĩnh mỉm cười trả lời :“Có một người, có thể giúp người mau chóng phá được án tử này.”

“Tiểu thư Thanh Mạt?” Hẩn nhớ được, lúc Thanh Mạt xử lý hoàng kim án rất nhạy bén, nàng xác thực là một nữ tử có khả năng phân tích rất mạnh.

Trác Tĩnh gật đầu trả lời :“Phá loại án liên hoàn giết người này ,nàng tương đối hiểu biết.” Trong trí nhớ nàng Cố Vân đã tiếp nhận phá án và bắt giam loại án kiện này không dưới năm vụ, có một ít chính là tình khác nhờ hỗ trợ điều tra, cho nên nếu là có Cố Vân ở đây, hẩn là có thể cung cấp thêm chút phương hướng điều tra.

“Tiểu thư Thanh Mạt hiện đang đi Tây Bắc Bội thành, chỉ sợ Đan mỗ thỉnh không được nàng.”Cái này hẩn là đã từng nghĩ tới, thế nhưng Thanh Mạt dường như là người tướng quân phủ, và lại

Lữ Tấn lạnh giọng nói :“Cho dù vị Thanh tiểu thư đồng ý chỉ sợ cũng không kịp.”

“Vi sao?” Trác Tĩnh không hiểu.

Trình Hàng hừ lạnh một tiếng, cắn tức trả lời :“Từ đây để bỏ câu đưa tin đến Bội thành , nhanh nhất cũng muốn 4 ngày, chờ Thanh tiểu thư thu thập hành trang, ngồi xe ngựa đi đến kinh thành, chỉ sợ đã là hai mươi ngày sau, cách kỳ hạn cuối cùng không đến mười ngày, cho dù Thanh tiểu thư có lợi hại đi nữa cũng không có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy phá được án, nước xa không cứu được lửa gần.”

Đan Ngự Lam nhưng thật ra không thấy kích động, nhưng trên mặt hai người trẻ tuổi lại tràn đầy tức giận bất bình, Trác Tĩnh nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, hỏi :“Cái gì kỳ hạn cuối cùng? Qua kỳ hạn liền như thế nào?”

Lâu Tịch Nhan liếc mắt nhìn Đan Ngự Lam, thờ dài :“Hoàng thượng cấp Đan đại nhân kỳ hạn, trong vòng một tháng, nếu như vụ án này còn không phá được, liền cách chức, bỏ tù ba năm....”Chỉ là hoàng thượng làm như vậy, xác thực có chút ý tứ bức bách Đan Ngự Lam, thế nhưng trước lễ mừng xuất hiện án tử như vậy, nếu như không phá được,bộ mặt Khung Nhạc còn sao?!

Phá không được án, sẽ ngồi tù! Làm sao có thể như vậy?! Biểu tình Lâu Tịch Nhan cùng Đan Ngự Lam đã nói rõ, Yến Hoảng Thiêm chính là có thể như vậy!! Trong lòng đem mười tám đời tổ tông Yến Hoảng Thiêm mắng một lần, thế nhưng Trác Tĩnh biết rõ, như vậy cũng không giải quyết được vấn đề!

Suy nghĩ một chút, Trác Tĩnh hỏi :“Từ Bội thành đến kinh thành nhanh nhất là mấy ngày?”

Trình Hàng trả lời:“Cho dù là nam tử trẻ tuổi cường tráng võ công cao cường , ra roi thúc ngựa, không ngủ không nghỉ cũng muốn năm ngày.”

Cầm lấy bút lông trong tay Lữ Tấn, rút ra một tờ giấy trắng, viết vài chữ. Viết xong đưa cho Lữ Tấn, nói rằng :“Lập tức dùng bò câu đưa tin đến Bội thành, sau chín ngày, nàng nhất định có thể trở về!”

“Lucy,án tử khó giải quyết, nhanh về! Nancy.”

Lữ Tấn nhìn mấy chữ đơn giản trong tay, có phần nửa hẩn không nhận ra, không nói đến mấy ký hiệu kia, cho dù vị Thanh Mạt cô nương kia muốn nhanh trở về, nàng một cô nương gia cũng không có khả năng nhanh chóng quay lại a!

Trình Hàng trực tiếp không tin hừ nói :“Này không có khả năng!”

Trác Tĩnh tự tin cười nói :“Người khác ta có thể không biết, nàng có thể.” Cố Vân điên cuồng nàng đã kiến thức qua, vì đạt được mục đích, tuyên thệ của nàng có thể cấp tốc nâng lên đến người bình thường không thể tưởng tượng được! Nếu có người có thể làm được năm ngày gấp trở về, nàng liền nhất định có thể, nói không chừng ngày thứ tư có thể thấy nàng!

Mà nàng chọn dùng tên tiếng anh viết thư, chủ yếu là bởi vì muốn dùng bò câu đưa tin liền muốn viết ít chữ, lại là viết bút lông, chữ viết cong vẹo đến chính nàng đều nhanh nhìn không ra, để khiến Vân tin tưởng đây là thư của nàng, tên tiếng anh chính là phân biệt tốt nhất.

Người ở đây nhìn thấy Trác Tĩnh tràn đầy tự tin, những người khác đều không tin, Trác Tĩnh cũng lười giải thích, lúc nhìn thấy người bọn họ tự nhiên sẽ tin!

Hỏi nghiêng người, Trác Tĩnh ở bên tai Lâu tướng nói :“Tịch Nhan, ta muốn đi xem thi thể, chẳng sớm chút nghỉ ngơi, sáng mai chàng còn phải bận rộn, ta một hồi sẽ quay về.”

Lâu Tịch Nhan thấp giọng than thở :”Thân thể nàng mới tốt hơn chút, đều đã trở thế này, ngày mai hãy đi.” Thế nhưng hắn biết, nàng nhất định muốn đi, quả nhiên , Trác Tĩnh kiên trì nói :”Ta tinh thần rất tốt, có Mặc Bạch đi cùng, chẳng không cần lo lắng an toàn của ta, thi thể để càng lâu, mất càng nhiều tin tức, ta nghĩ nhanh chóng nhìn thấy thi thể.”

Lâu Tịch Nhan hơi gật đầu, trả lời :”Được rồi.” Nếu như hắn không cho nàng đi, nàng có thể sẽ không đi, thế nhưng lấy tính cách nàng nhất định sẽ tức giận, hơn nữa sáng sớm mai nhất định sẽ lao ra tướng phủ.

Trác Tĩnh thầm thở phào một hơi, nàng thực sự có chút lo lắng, Tịch Nhan sẽ không để nàng đi ra ngoài, không ngờ hắn lại đáp ứng, vui vẻ ghé vào lỗ tai hắn khẽ nói :”Sự khoan dung của chàng sẽ làm ta càng thêm không tự kiềm chế được càng thêm yêu chàng, ngủ ngon!”

“Đan đại nhân, ta bây giờ có thể đi nhìn thi thể sao?” Nói xong Trác Tĩnh xoay người hướng Đan Ngự Lam đi đến, Lâu Tịch Nhan nhưng lại vì lời nói vừa rồi của nàng mà phất chốc ngăn ngại, tinh táo lại nhìn không được bật cười, nàng tựa hồ biết làm sao để trấn an hắn.

“Bây giờ?” Đan Ngự Lam cũng là cả kinh. Hiện tại đã qua giờ tỵ (23h-1h), cẩn thận nhìn thoáng qua Lâu tướng, chỉ thấy hắn vẻ mặt bình thường, Đan Ngự Lam cũng không nói gì nữa, hướng Lâu Tịch Nhan ôm quyền nói :”Lâu tướng, hạ quan cáo từ, phu nhân nếu muốn đi, xin mời.”

Trác Tĩnh theo nhóm Đan Ngự Lam rời đi, Lâu Tịch Vũ rốt cục phục hồi lại tinh thần, ngơ ngác nhìn về phía Lâu Tịch Nhan hỏi :”Ca, tẩu tử sao lại đổi thi thể cảm thấy hứng thú như vậy?”

Lâu Tịch Nhan im lặng không nói, bởi vì hắn cũng rất muốn biết.

Tĩnh nhi đổi thi thể quen thuộc rõ ràng trình độ cao hơn Đan Ngự Lam, nàng không có khả năng chỉ là đối khám nghiệm tử thi có hứng thú liền có thể có thành tựu như vậy. Còn có Thanh Mạt, cái kia nữ tử cũng không phải bình thường thông minh mà thôi, Tĩnh nhi cùng nàng cảm tình tựa hồ rất tốt, cũng rất quen thuộc, cũng không giống cùng Thanh Phong như vậy xa cách, hắn có loại cảm giác, Tĩnh nhi mất trí nhớ chỉ là cái cố, như vậy hẳn hẳn là nên đi thăm dò hay là chờ đến lúc nàng nguyện ý nói cho hắn đây?!

Lâu Tịch Nhan lâm vào trầm tư...

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Thát Tâm Nữ Thi

(Chương này có những đoạn khám nghiệm tử thi, ta k biết rõ lắm nên dịch k chắc chắn sẽ chính xác, nhưng ta sẽ cố gắng diễn đạt cho rõ chút, nếu có chỗ nào hơi mâu thuẫn tý..mọi người bỏ qua dùm nhé..thank)

Đây là lần thứ ba Trác Tĩnh tiến vào phòng khám nghiệm tử thi của đại lao hình bộ, có thể là kiến nghị của nàng đối Đan Ngự Lam có hiệu quả, lần này trong phòng khám nghiệm tử thi tựa hồ so với lần trước lạnh hơn nhiều, trên bàn khám nghiệm tử thi, đặt ba nữ thi, sắc mặt thi thể so với bình thường tái nhợt hơn nhiều, trên người không có vết thương, ngoại trừ chỗ ngực có vết đao cực mảnh, thi thể trắng nõn như ngọc.

Trác Tĩnh khoác một kiện áo lông cừu dày, cánh tay mảnh khảnh đôi mắt sắc bén chăm chú kiểm tra mỗi một chỗ da thịt trên thi thể, liền ngay cả da đầu, mỗi khe tay cũng không có buông tha. Đan Ngự Lam, Lữ Tấn, Trình Hàng đều vây quanh bên cạnh nàng, Mặc Bạch thì đứng ở phía sau Trác Tĩnh cách không xa, trên người cư nhiên không có mặc áo bông nhưng cũng không thấy hắn run, chỉ là sắc mặt lạnh lùng cũng đủ để cùng một phòng hàn băng lạnh như nhau.

Lữ Tấn cùng Trình Hàng đối Trác Tĩnh đều vô cùng hiếu kỳ, thái độ đại nhân đối nàng thập phần cung kính cùng tín nhiệm, mà nàng đối mặt thi thể thì bình tĩnh, đối từng bước khám nghiệm tử thi quen thuộc đã nói rõ nàng tuyệt đối là cao thủ.

Lần này, Trác Tĩnh cũng không có như mọi khi vừa khám nghiệm tử thi vừa giảng giải, mà là sau khi đem ba thi thể toàn bộ xem qua một lần, ngừng đầu nhìn ba nam tử bên cạnh nói :”Trước tiên là nói về kết luận khám nghiệm tử thi của các người.”

Lữ Tấn nhìn về phía Đan Ngự Lam, sau khi thấy hắn khẽ gật đầu mới lên tiếng nói ra nhận định của mình:”Ba người chết đều là nữ tử, ba người tuy rằng tử vong thời gian không giống nhau thế nhưng trên người tất cả đều không có vết thương nào khác ,đều là ngực trái có một đao vết đao dài năm tấc, viên vết thương chính tề , trơn trượt, lưỡi dao hẳn là cực kỳ sắc bén, dựa vào tình trạng vết thương suy đoán hung khí hẳn là một song nhận chủy thủ (dao hai lưỡi) dài khoảng sáu đến bảy tấc. Nguyên nhân tử vong là bị hung thủ từ chỗ vết đao đem tim lấy đi, dẫn đến cái chết. Người chết trên người không có lưu lại vết thương gãy dựa, về mặt vô cùng hoảng sợ, ta cho rằng các nàng là bị người ta điểm huyết, không thể động cũng không thể kêu, thế nhưng cũng thanh tỉnh, cho nên mới thấy biểu tình hoảng sợ như vậy.”

“Người tên là gì?”

Lữ Tấn không hiểu vì sao thế nhưng vẫn trả lời :”Lữ Tấn.”

Mỉm cười nhìn Đan Ngự Lam, Trác Tĩnh hỏi :”Đệ tử của người?”

“Ừ.”

Coi như hài lòng gật đầu, Trác Tĩnh cười nói: “Rất có tiền đồ.” Hắn thoát nhìn cũng mới hơn hai mươi tuổi đi, ở cổ đại tài nguyên thi kiểm thấp (thi thể để kiểm nghiệm), có thể có hiểu biết như thế nàng nghĩ là rất tốt rồi, nàng hôm nay sờ đi không nói thẳng, mà muốn nghe bọn họ nói, thật sự là muốn biết kỹ thuật khám nghiệm tử thi ở hiện đại cùng thủ pháp khám nghiệm tử thi ở cổ đại tồn tại chênh lệch như thế nào, nàng mặc dù không dám nói có thể đem khám nghiệm tử thi ở cổ đại đưa lên một tầng rất cao nhưng cũng mong muốn có thể đem những gì mình biết truyền thụ cho bọn họ, ảnh hưởng đến quan niệm khám nghiệm tử thi của bọn họ.

Thu lại dáng tươi cười, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Lữ Tấn, Trác Tĩnh trầm giọng nói: “Đối với những lời ngươi nói, ta trên cơ bản đồng ý, thể nhưng có hai điểm, ta có nghi vấn, thứ nhất, nguyên nhân tử vong của người chết, ta cho rằng là con sóc do mất máu dẫn đến tử vong. Cũng chính là trong phút chốc mất máu quá nhiều mà không kịp lúc nhận được lượng máu bổ sung dẫn đến tử vong.” Vì sợ bọn họ không rõ ý nghĩa con sóc, Trác Tĩnh lập tức bổ sung thêm một câu.

Nàng vừa nói xong, Trình Hằng lập tức phản bác: “Các nàng đều bị lấy mất tim, vì sao đều không phải bởi vì mất tim mà chết?!” Mặc dù biểu hiện lúc nàng đối mặt thi thể rất bình tĩnh, hẳn cũng tin tưởng nàng có chút bản lĩnh khám nghiệm tử thi, thể nhưng hẳn càng tin tưởng bản lĩnh khám nghiệm tử thi của Lữ Tấn, ngoài trừ đại nhân, hẳn còn chưa thấy ai khám nghiệm tử thi lợi hại hơn Lữ Tấn.

”Tìm người ngừng đập một khắc chung (mười lăm phút), không đủ để tạo thành tử vong*, mà trong vòng một khắc chung, động mạch vỡ ra, mất máu lượng lớn có thể tạo thành tử vong, hiện trường vụ án có phải có dấu vết lượng máu lớn.” Tuy rằng nàng không có đi hiện trường thể nhưng thi thể hiện ra trắng xanh cùng cơ quan nội tạng héo rút do sau khi mất máu quá nhiều đã đủ nói rõ tình hình lúc đó. (* khi tim ngừng đập, não bộ còn hoạt động và họ vẫn còn cảm nhận được những thứ xung quanh, và phải mất 10-12h để thần thức ra khỏi thân thể tức là hồn lìa khỏi xác thì khi đó người mới chết hẳn...~ chết lâm sàng. đọc đoạn này trên gg mà ta choáng..lâu nhỉ??)

Trình Hằng gật đầu: “Trên giường, trên mặt đất, tất cả đều là máu, hiện trường vụ án có máu kia có cái gì kỳ quái?!”

“Sau khi con người tử vong, máu trên người cũng sẽ đình chỉ tuần hoàn, cơ năng mạch máu cũng đình chỉ, lượng máu chảy ra không nhiều lắm, chỉ gặp ở sau khi chết do tổn thương cục bộ, sẽ không xuất hiện vũng máu lớn và tình trạng vết máu phun tung tóe. Hiện trường vụ án lại thấy nhiều máu như vậy nói rõ sau khi bị lấy mất tim, người chết còn sống, thẳng đến khi máu chảy hết.”

Giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng lãnh đạm mà tương tận giải thích, Trình Hằng không hề hiểu nhiều những cái này, nhìn về phía Lữ Tấn, thấy Lữ Tấn vẻ mặt nghiêm túc, kinh ngạc nhìn chằm chằm thi thể, mà đại nhân cũng một bộ dáng suy nghĩ sâu sa, Trình Hằng không dám nói gì tiếp, suy nghĩ một chút, Trác Tĩnh đi thẳng tới bên cạnh thi thể, quay sang Lữ Tấn đang sững sờ nói: “Ngươi qua đây.”

Lữ Tấn còn không phục hồi lại tinh thần, chân đã không tự chủ đi tới bên cạnh Trác Tĩnh.

”Thông thường xuất huyết (chảy máu) khi còn sống, máu không lâu sau liền đông lại, sau khi chết xuất huyết, máu là không đông lại. Còn có, xuất huyết trước khi chết có mạng lưới chất xơ (xen lu lô) gắn liền chặt chẽ với bộ phận, thông thường dùng nước không thể tẩy đi, mà sau khi chết xuất huyết không đông lại, nước có thể tẩy được.” Lấy bao tay bên cạnh ở trên băng dùng sức ma sát một chút, cái bao tay có chút ẩm ướt, Trác Tĩnh ở miệng vết thương người chết nhẹ cọ xát, máu không hề có gì biến hóa, lại đưa tay chuyển qua thất lưng người chết chỗ có một tia màu đỏ tươi, nhẹ xoa màu máu đã trở nên nhạt.

Lữ Tấn rút cuộc minh bạch, vị nữ tử này so với hắn còn thấp hơn nửa cái đầu đang ở dạy hắn phương pháp phân rõ huyết dịch, tuy là mấy cái này hắn trước đây cũng không hiểu rõ, thể nhưng nàng đã dùng ví dụ thực tế nói cho hắn. Lữ Tấn vội ôm quyền cảm kích nói: “Đa tạ phu nhân chỉ giáo.”

Trác Tĩnh chẳng hề để ý hắn cảm tạ, thấy hắn đã hiểu, Trác Tĩnh tiếp tục nói: “Điểm thứ hai, ngươi vừa nói điểm huyết đạo để người chết không thể nhúc nhích, ta cho rằng khả năng này không lớn.”

Vì sao? Trong mắt Lữ Tấn cùng Trình Hằng rõ ràng viết nghi vấn, Trác Tĩnh cũng không chờ bọn họ hỏi ra tiếng, đã lạnh giọng nói: “Thông thường nếu điểm huyết chủ yếu hẳn là điểm huyết vào các bộ vị có chức yếu kém cùng mẫn cảm, khiến cho xuất hiện sự tê liệt, bủn rủn hoặc đau đớn khó nhin, mất đi năng lực phản kháng, người chết từ đầu tới cuối đều duy trì tư thế như vậy đến khi tử vong, nếu như bởi vì do điểm huyết mà không thể nhúc nhích, như vậy chỗ bị điểm huyết trên thân thể, tuần hoàn máu nhất định sẽ bị ảnh hưởng, chỗ bị điểm huyết sẽ xuất hiện mạch máu ngưng lại mà hình thành thi ban, các ngươi nhìn kỹ thi ban trên mấy cổ thi thể này. Bởi vì mất máu quá nhiều, các nàng thi ban sớm đã nhạt màu, thể nhưng cũng chỉ xuất hiện ở lưng mà thôi.”

Lữ Tấn khẽ nâng thi thể của quận chúa ở gần nhất lên, xác thực chỉ có sau lưng xuất hiện ban văn, nhẹ nhàng buông thi thể, Lữ Tấn đối Trác Tĩnh đã là hoàn toàn bái phục, chủ động hỏi: “Phu nhân còn có cái gì phát hiện sao?” Có lẽ nàng có thể nhìn thấy những địa phương mà bọn họ không thấy.

“Hung thủ đối bộ phận con người, nhất là vị trí trái tim thập phần rõ ràng, từ miệng vết thương nhìn thấy hẳn chỉ hạ đao một lần, đồng thời vị trí vừa đúng chỗ tiếp giáp giữa sườn bên trái xương quai xanh một đường đến xương sườn thứ 5*, ở đây chính là vị trí trái tim, đao phong của hắn thậm chí không có ở trên xương sườn lưu lại vết thương, trực tiếp cắt đứt mạch máu ở tim, dùng tay xuyên qua xương sườn đem trái tim lấy ra.” Loại kỹ thuật chuyên nghiệp này, đồ tể (người làm nghề sát sinh) bình thường nhưng là làm không được, thậm chí là đại phu phổ thông cũng không nhất định có thể hoàn thành, chỉ vào ba nữ thi hai mắt tròn tròn, Trác Tĩnh khẽ lắc đầu nói: “Ta nhưng thật ra không có phát hiện gì khác, chỉ là có chút nghi hoặc, toàn bộ án tử chuyện kỳ lạ nhất chính là biểu tình khuôn mặt của người chết, cực độ sợ hãi, thể nhưng trên thân thể lại không có lưu lại bất luận chút vết thương nào, thậm chí ngón tay cũng không có bất luận chút da chết nào, kia nói rõ người chết ở trạng thái hoàn toàn thanh tỉnh nhưng tuyệt không giả vờ, này quá kỳ quái, còn có hung thủ đem y phục người chết cởi hết, nhưng không có đối các nàng tiến hành xâm phạm, hung thủ làm vậy có nguyên nhân gì?”

(* vị trí trái tim: ở vùng ngực giữa phổi, đằng sau xương ức và nằm phía trên cơ hoành, dưới núm vú trái là đỉnh tim cách 1 cm là khoang xương sườn

5~ cái chỗ vết thương phía trên kia ta cũng k rõ lắm nên ta chém, nhưng suy đi tính lại thì thấy thế là hợp lý nhất... *_* nếu có sai mọi người thông cảm nhé...)

Trong lòng Đan Ngự Lam cũng luôn quanh quẩn ở vấn đề này, có lẽ có thể giải thích được hai vấn đề này là có thể biết rõ ràng thủ pháp giết người của hung thủ rốt cuộc là gì, ba người chết thoạt nhìn là thần trí thanh tỉnh, mà Lâu Tịch Nhan đêm nay lúc bị tập kích cũng hồn nhiên không biết, hung thủ thay đổi thủ pháp giết người hay là có khả năng hung thủ không cùng một người?!

Trác Tinh bỗng nhiên vỗ một tiếng, nhìn chằm chằm Lữ Tấn, nghiêm túc nói :”Lữ Tấn, vừa rồi trong lời nói thi kiểm của ngươi không có nói đến người chết có bị xâm phạm hay không, đây là một khuyết thiếu rất lớn, có thể ngươi nghĩ nam nữ có khác biệt, thế nhưng làm người khám nghiệm tử thi, ngươi hẳn là vứt bỏ những tư tưởng này, làm việc ngươi nên làm”

“Vâng.”Lữ Tấn hơi cúi đầu, đối với lời nói của nàng, hẳn không có gì có thể phản bác, hẳn kỳ thật có kiểm nghiệm qua, thế nhưng ngại phu nhân là một nữ tử, hẳn mới không có nói rõ, ai biết tâm tư nàng thẳng thắn phóng khoáng, hẳn ngược lại là lo lắng dư thừa.

Thời gian không còn sớm, thi thể cũng xem qua, Trác Tinh coi bao tay nói :”Đại nhân, thời gian không còn sớm, ta đi trước, về chuyện án tử ta ngày mai đến nha môn tìm ngươi nói kỹ đi.”Nàng sợ nàng muộn quá mà chưa quay về, Lâu Tịch Nhan sẽ lo lắng, Trác Tinh âm thầm than nhẹ, lúc nào nàng đã quan tâm hẳn đến như vậy, đây là cảm giác trong lòng có ràng buộc sao?! Tựa hồ cũng không kém.

“Phu nhân thỉnh.”

Trác Tinh gật đầu, hướng ngoài cửa đi đến, Mặc Bạch thân ảnh cao to lãnh ngạo theo sát phía sau.

Thân ảnh Trác Tinh biến mất sau cánh cửa, Trình Hằng rốt cuộc nhện không được hỏi :”Đại nhân, nàng rốt cuộc có lai lịch như thế nào?”

Tuổi còn trẻ đối thi thể cư nhiên hiểu rõ như vậy, hơn nữa khi thuyết giáo Lữ Tấn, cái loại khí thế đó thật đúng là làm cho người ta không dám cãi lại, nữ tử này rốt cuộc là người nào a?

Đối mặt với hai đôi mắt khẩn thiết và hứng thú, Đan Ngự Lam cười khổ lắc đầu, hẳn cũng không biết, nàng rốt cuộc có lai lịch như thế nào.....

Đại lao hình bộ cách phủ thừa tướng cũng không tính xa, Trác Tinh cùng Mặc Bạch đi ở trên đường, trăng đã nghiêng về tây, trên đường vắng lặng, Mặc Bạch đi ở phía sau cách nàng ba đến bốn bước chân, cũng không cùng nàng sóng vai mà đi, Trác Tinh bỗng nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu hướng Mặc Bạch từ đầu đến cuối sắc mặt đều lạnh lùng, trực tiếp hỏi :”Mặc Bạch, ngươi có chuyện cùng ta nói liền nói đi.”

Mặc Bạch dừng lại bước chân, hồi lâu mới lạnh lùng phun ra một câu :”Ngươi không nên đã trễ thế này còn rời đi tướng phủ.”

Trác Tinh khẽ nhướng mi, nàng cho rằng hẳn sẽ nín không nói, hẳn nguyện ý nói ra, nhưng thật ra là chuyện tốt, đến gần Mặc Bạch, Trác Tinh hỏi ngược lại :”Ngươi nghĩ ta làm một nữ nhân không nên đã trễ thế này còn chung quanh loạn đi, ta đã là người của phủ thừa tướng nên bận tâm phủ thừa tướng cùng thân phận của Lâu Tịch Nhan, ngoan ngoãn ngồi ở nhà, là ý tứ này sao?”

Mặc Bạch diện vô biểu tình cũng không lắc đầu cũng không gật đầu, Trác Tinh sớm đoán được hẳn sẽ như vậy đáp lại, cũng không thêm để ý, tự trả lời :”Ta có phương thức xử sự cùng nguyên tắc làm người của chính ta, mỗi một chuyện đều có nặng nhẹ, nếu là ta cùng Lâu Tịch Nhan thành thân, ta tự nhiên sẽ tận lực làm việc phù hợp với thân phận phu nhân thừa tướng, thế nhưng không có khả năng thay đổi thái độ xử sự của ta, Lâu Tịch Nhan nếu không thể chấp nhận, hoặc là nói phủ thừa tướng không thể tiếp nhận, ta không ngại bị ném ra, ta biết mình đang làm gì.”

Hai người ở chung, là quá trình thông cảm cho nhau, bao dung lẫn nhau cũng như thỏa hiệp lẫn nhau, cái này nàng biết, thế nhưng nàng có những thứ mà bản thân không thể thỏa hiệp, tỏ thái độ xong, Trác Tinh nhìn về phía Mặc Bạch không biết suy nghĩ cái gì sắc mặt trở nên rất nghiêm túc, cười nói :”Ngươi còn có lời muốn nói sao?”

Lam mâu sâu thẳm ngheh đón nữ tử kiên trì mà chấp nhất, không chút nào làm bộ trốn tránh, Mặc Bạch sắc mặt lạnh lùng như trước, thanh âm đã khôi phục dĩ vãng bình thản, trả lời :”Không có.”

Hài lòng gật đầu, Trác Tinh tựa hồ tâm tình rất tốt, cười nói :”Tốt, ngươi sau này có cái gì đối ta bất mãn có thể tùy ý nói ra. Nếu như ta sai, ta sẽ cố gắng thay đổi, nếu như không thể tiếp thu quan điểm của ngươi, ta sẽ cùng ngươi nói rõ.”

Mặc Bạch nhện không được nhủ này trả lời :”Phu nhân không cần phải... cùng ta giải thích bất luận chuyện gì.”Nàng là chủ, hẳn là người hầu, nàng chỉ cần hạ lệnh, không cần giải thích.

“Ta nghĩ rất cần thiết!”Trác Tinh còn muốn tiếp tục nói cái gì, Mặc Bạch ánh mắt bỗng nhiên tối sầm lại, một cái nhảy lên phía trước, đem nàng hộ ở sau người, một đường lui về sau, hai người thối lui đến góc tường.

Mặc Bạch cao to thân ảnh chặn ngang đường nhìn của nàng, nàng nhìn không thấy biểu tình của Mặc Bạch, nhưng là có thể cảm giác được cả người Mặc Bạch đều căng thẳng, khí tức bình thường đã lạnh lúc này càng thêm băng lãnh hơn, Mặc Bạch khác thường làm cho Trác Tinh biết tiếp theo sẽ có chuyện nguy hiểm xảy ra.

Kê sát tường, Trác Tinh ngừng thở, cẩn thận lắng nghe, quả nhiên có tiếng bước chân cực khẽ lại có chút hỗn loạn, dưới ánh trăng, mấy cái bóng đen thật dài đang bằng tốc độ nhanh nhất hướng bọn họ đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Lấy Lùi Làm Tiến

Bóng đen từ xa đến gần, tốc độ rất nhanh, thế nhưng nghe thấy tiếng bước chân có chút hoảng loạn, Trác Tinh hít mắt nhìn lại, đối phương có bốn người, trong tay đều cầm trường kiếm, một đường hướng phía trước chạy vội, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn xung quanh, tựa hồ đang tránh né người nào. Xem ra, bọn họ không giống như là hướng nàng mà tới, ngay cả như vậy Mặc Bạch như trước không có thả lỏng cảnh giác, trận địa sẵn sàng đón địch, Trác Tinh đứng ở phía sau hẩn tình quan kỳ biến.

Ngay lúc muốn lướt qua bọn họ thì mấy người cũng phát hiện ra Trác Tinh cùng Mặc Bạch, Mặc Bạch đem nàng hộ ở sau lưng, đôi mắt u lam lộ ra khí tức lãnh tàn (lạnh lùng hung ác), Trác Tinh bỗng nhiên có loại cảm giác kỳ quái, dường như không khí bên cạnh Mặc Bạch đều trở nên không giống với, thế nhưng đây là không có khả năng, có thể là nàng ảo giác đi.

Bốn người cũng rõ ràng cảm giác được sát khí của Mặc Bạch, đề phòng nhìn chằm chằm, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bước chân vẫn chạy nhanh về phía trước, ngay lúc bọn họ gần như sát qua bên người, một mặt hồng ảnh từ mái ngón bên cạnh bay vọt xuống. Trác Tinh sững sốt, người này thân thủ thật nhanh, còn không một tiếng động, giống như cứ như từ hư không xuất hiện, thân ảnh chớp động như ma quỷ, xinh đẹp đến làm cho người ta mê muội, phục hồi lại tinh thần, nàng đã tiếp cận bốn người đang chạy nhanh, trong tay nắm trường tiên đỏ tươi, như một đạo linh xà, cản trở lối đi của bốn người.

Một cái khê nhảy, hồng ảnh đã đứng ở trước mặt cách bốn người khoảng một trượng, hồng y như máu, tóc đen như mực, mặt nạ vàng dưới ánh trăng lóng lánh cùng hàn quang lạnh lẽo trong mắt, trộn lẫn trên người, bao phủ trong bầu không khí vô cùng quý mị, người nàyTrác Tinh khê lắm bầm :“Dạ Mị?” Nàng sao lại ở đây?

Nữ tử cũng hướng nàng nhìn lướt qua, lãnh mâu hít lại, ánh mắt ở trên người Mặc Bạch dừng lại một chút, lạnh lùng dời đi không hề nhìn về phía họ.

Sắc mặt hiện lên thần sắc hoảng sợ, bốn người liếc mắt nhìn nhau, nhãn thần phút chốc biến thành liều mạng, Trác Tinh kinh hãi, đối Mặc Bạch thấp giọng nói :“Mặc Bạch, người đi giúp nàng đi.” Bốn đánh một, những người này còn đều là đồ liều mạng, Trác Tinh thật đúng là lo lắng Dạ Mị sẽ ứng phó không được.

“Không cần.” Mặc Bạch thanh âm lạnh lùng mới nói xong, Trác Tinh lập tức biết là mình lo lắng thừa.

Một cái liệt điểm bàn đẹp mắt trường tiên hướng bốn người quét qua, hóa giải vòng công kích đầu tiên của bốn người, bốn người đem Dạ Mị vây quanh, dưới mặt nạ màu vàng, nhìn không thấy vẻ mặt nàng, khê năng trường tiên, biểu lộ ra khinh thường lãnh ngạo không che dấu.

Bốn người then quá thành giận, cùng nhau giơ lên trường kiếm trong tay, đâm hướng Dạ Mị ở giữa, chỉ thấy nàng khê nhảy, giẫm lên trên trường kiếm của bốn người, mượn lực dưới chân, xoay vòng một cái, trường tiên cũng ở trên không trung xẹt qua một vòng xinh đẹp, bốn người đều bị trường tiên gây bị thương, cùng nhau ngã xuống phía sau, Dạ Mị nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Trác Tinh thảm thán, thảo nào Dạ Mị có thể trở thành tiên thương thợ săn số một số 2 Khung Nhạc, thân thủ như vậy rất đẹp mắt! Trường tiên trong tay nàng dài khoảng năm sáu thước, ở trong tay nàng linh hoạt vung vẩy liên giống như một bộ phận của nàng giống nhau nghe lời, muốn điều khiển vũ khí mềm như vậy, thực sự không phải là chuyện dễ dàng. Mà trên trường tiên đầy gai nhọn, bị nó quấn lên, không chết cũng thương nặng!

Vừa rồi một kích, đã khiến bốn người bị thương, trong đó một người thương thế có vẻ nhẹ hơn, thấy tình thế không tốt liền từ trên mặt đất đứng lên muốn bỏ chạy, lãnh mâu dưới mặt nạ vàng xẹt qua tia trào phúng, trường tiên khê vung lên, như hỏa xà quấn lên thắt lưng người nọ, siết chặt trường tiên, gai nhọn lập tức đâm vào da thịt, ban đêm một đạo tiếng rống thảm thiết vang vọng bầu trời đêm, làm cho người ta nhìn không được nổi lên một thân da gà.

Ba người còn lại không dám động, Dạ Mị lấy ra dây thừng bên hông, đem bốn người buộc chặt cùng một chỗ, kéo dây thừng, bốn nam nhân sợ hãi đứng dậy, theo sau nàng hướng phía đại lao hình bộ đại lao đi đến.

Trác Tinh rút cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, vội la lên :“Dạ Mị.”

Hồng ảnh cước bộ dừng lại, nhưng không quay đầu lại, Trác Tinh hướng bóng lưng nàng kêu lên :“Ta có một số việc muốn cùng Ngao Thiên, Kiền Kinh, còn có người bàn bạc. Người có thể giúp ta tìm được bọn họ sao?”

Cảnh Táp võ công đã không kém còn thêm một đám thị vệ, cư nhiên vẫn để hung thủ chạy, có thể thấy được hung thủ võ công cao cường, chỉ sợ Đan Ngự Lam thật sự tìm được tung tích hung thủ, lúc thực thi bắt giam không ai là đối thủ của hắn cũng uống công! Đêm nay nhìn thấy Dạ Mị võ công như thế không tầm thường, Ngao Thiên tự nhiên cũng không nói chơi, Kiền Kinh tuy rằng võ công bình thường nhưng khinh công cũng là rất cao, có bọn họ hỗ trợ, bắt hung thủ càng thêm nắm chắc, tiên thương thợ săn không phải là cầm tiên làm việc sao, cái này án tử khó giải như vậy, Đan Ngự Lam hẳn không tiếc bạc đi!

Nghe xong Trác Tinh nói, Dạ Mị im lặng không nói, nhấc chân liền muốn rời đi, Trác Tinh vội kêu lên lần nữa :“Buổi trưa mười ngày sau, ta ở Duyệt lại trà trang chờ các người.” Nàng ta không trả lời, nàng liền tự động cho là nàng đồng ý đi, hẹn trước mười ngày, đang ở xa cũng có thể xuất hiện chứ!

Lần này Dạ Mị không có lại dừng lại cước bộ, cũng không có bất luận cái gì đáp lại, nắm đây thừng, hồng ảnh cao ngạo dần biến mất ở cuối đường.

Trác Tĩnh thờ phào nhẹ nhõm, cũng may không có gặp phải phiền toái gì lớn, nếu không Tịch Nhan lại càng lo lắng, đuổi thân vuron vai, nhìn về phía Mặc Bạch vẫn còn đem nàng hộ ở phía sau, Trác Tĩnh nghiêng đầu kêu lên :”Mặc Bạch.”

Hắn đang nhìn cái gì? Dọc theo đường nhìn của hắn nhìn lại, sớm đã không thấy bất luận thân ảnh nào, Trác Tĩnh cười khê nói :”Nhìn cái gì đâu?”

Mặc Bạch che xuống ánh mắt hơi gọn sóng, vẫn trương ra khuôn mặt lạnh lùng, nhưng dường như nhiều hơn một chút kinh hoàng, yên lặng thối lui cơ thể, Mặc Bạch im lặng đi theo phía sau Trác Tĩnh, chỉ là trong lòng vạn năm đóng băng kia bị một đạo liệt diễm thiêu ra một khe rãnh.

.....

Đêm qua trở về muộn, nàng không đi quấy rầy Lâu Tịch Nhan, cũng không biết hắn lúc đó đã ngủ chưa, ngủ một giấc tỉnh lại, hắn đã xuất phủ, Trác Tĩnh lo lắng tâm tình Lâu Tịch Vũ, quyết định trước đi xem nàng.

Ai biết mới đi đến cửa viện, chợt nghe thấy tiếng thét to của nàng :” Ngươi đi ra ngoài, đi ra! Ta không muốn thấy ngươi!”

Trác Tĩnh dương lên một tia cười quỷ dị, chậm rãi đi vào trong viện, quả nhiên nhìn thấy Cảnh Táp im lặng đứng một bên, sắc mặt đen sẫm trước sau như một, con ngươi đen luôn luôn băng lãnh mang theo tia tận lực ẩn dấu nghi hoặc cùng yêu thương, gắt gao nhìn chằm chằm nữ tử trong phòng đang hướng hắn la hét .

“Đi ra ngoài !!” Nói xong, một cái chén sứ từ cửa bay ra, vừa lúc nện ở bên chân Cảnh Táp, mảnh vụn tung tóe. Cảnh Táp mặt cũng không đổi sắc, như trước im lặng đứng tại chỗ, chỉ là sắc mặt sẫm sệt lẫn lộn

Trác Tĩnh rụt chân, nha đầu kia hạ thủ cũng quá độc ác đi.

Tổ nhi cũng bị dọa đến chết khiếp, tiểu thư bình thường tuy rằng cũng sẽ hướng Cảnh tổng quản hô to gọi nhỏ, thế nhưng đều là vì bắt hắn xoay quanh mình, hôm nay thiếu gia cố ý để Cảnh tổng quản một tắc cũng không rời bảo hộ nàng, này không phải là cơ hội tốt sao? Tiểu thư sao lại phát tính tình lớn như vậy....

Run rẩy nuốt một ngụm nước bọt, Tổ nhi quay sang Lâu Tịch Vũ đã rồng đến mặt đỏ bừng thấp giọng nói :”Tiểu thư, người không sao chứ?”

Lâu Tịch Vũ căn bản không để ý tới nàng tiếp tục hướng người bên ngoài giống như cây cột giống nhau găm nhẹ :”Ta không cần ngươi bảo hộ, để ca ta đối người khác đến, ngươi đi ra ngoài, đi ra ngoài !!”

Hắn là lúc nàng lên sân khấu đi, khê khệ một tiếng, Trác Tĩnh giả vờ không hiểu hỏi :”Đây là có chuyện gì?”

Vừ nói, Trác Tĩnh vừa hướng trong phòng đi đến, Lâu Tịch Vũ thấy nàng, ánh mắt sáng ngời, lập tức liền tiếp tục la hét nói :”Bảo hắn đi! Ta chán ghét hắn!!”

Khê nhú mảy, nhìn nam tử phía sau cả người đều sắp kết thành băng, Trác Tĩnh khê thở dài :”Cảnh Táp, ta xem ngươi vẫn là trước đi ra ngoài đi, ở ngoài viện thủ cũng được, hiện tại là ban ngày , sẽ không có chuyện gì .”

Con ngươi đen như mực thật sâu nhìn thoáng qua nữ tử về mặt lãnh tĩnh trong phòng, Cảnh Táp không nói gì thêm, thân ảnh cao to mang theo tức giận rời khỏi viện.

Trác Tĩnh đi vào bên trong, Lâu Tịch Vũ hướng Tổ nhi phát tay nói :”Tổ nhi, ngươi trước lui ta đi.”

“Dạ.” Tổ nhi nhu thuận lui ra ngoài, còn đem cửa phòng đóng lại.

Cửa phòng vừa mới đóng lại, bộ dáng Lâu Tịch Vũ vừa rồi kiêu ngạo gắt gỏng lập tức đổi thành sợ hãi, lo lắng nhỏ giọng nói :”Tẩu tử, vừa rồi có phải có chút quá đáng hay không?” Vừa rồi lúc nàng đem chén ném ra ngoài, trái tim đều nhanh nhảy đến cổ họng.

Trác Tĩnh mỉm cười nói :”Rất tốt.”

Thất bại ngồi xuống, tay chống cằm, Lâu Tịch Vũ thờ dài nói :”Hắn nếu như nghĩ ta cố tình gây sự, không có kiên trì, thật sự rồi đi, ta làm sao bây giờ ?” Thật vất vả có thể mỗi ngày nhìn thấy hắn, hiện tại lại bảo nàng cứng rắn đuổi hắn đi,thật khó a!

Vỗ nhẹ khuôn mặt nhứt chí của nàng, Trác Tĩnh cười nói :”Ái tình có đôi khi chính là muốn chần chừ giữa lo được lo mất, mỗi lần đều là ngươi như vậy, không thấy rất không dễ chịu sao? Cũng có thể khiến hắn nếm thử đi, kể tiếp ngươi chỉ cần đối hắn lạnh tránh không gặp, lúc không có việc gì liền đỡ ra, yên lặng roi lệ, cơm nước không nghĩ là được.”

Như thế so với đuổi hắn đi dễ hơn, thế nhưng... lại có chút chờ mong nhìn về phía Trác Tĩnh, Lâu Tịch Vũ hỏi :”Hắn thật sự sẽ chủ động cầu hôn sao?” Nàng quay xung quanh bên người hắn nhiều năm như vậy. những việc có thể làm đều làm hết, chính là một chút hữu dụng cũng không có, nàng thật sự không dám chờ mong, sợ hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn!

Khê xoa đầu Lâu Tịch Vũ, Trác Tĩnh vỗ vai nàng, nhẹ giọng an ủi nói :”Được rồi yên tâm, hắn nếu là thật sự thích ngươi, yêu thương ngươi, liền nhất định

không nỡ để người như vậy, nếu như đến cuối cùng hẳn vẫn không thoát được cái gọi là địa vị chủ tớ phân biệt, nam nhân như vậy không cần cũng được, không phải sao?”

“Ừ.” Có sức gật đầu, Lâu Tịch Vũ nghĩ lấy thêm dũng khí để kiên định với quyết định của mình, thế nhưng trong lòng lại có một thanh âm khác đang kêu gào, cho dù Cảnh Táp cuối cùng như trước bất vi sở động (không thể lay chuyển), nàng liền thật sự phóng được hẳn sao?

Ai...có thể hoặc...không thể đi!

Vỗ vỗ đầu, báo cho chính mình không nên nghĩ nhiều như vậy, nếu không nàng nhất định sẽ điên mất, lôi kéo tay Trác Tinh, Lâu Tịch Vũ thay đổi đề tài hỏi: “Tẩu tử, người hôm qua đi kia...khám nghiệm tử thi, có cái gì phát hiện.”

Trác Tinh biết nàng chỉ là tùy tiện chút chuyện cùng nàng nói, thế nhưng nàng xác thực muốn cùng nàng thảo luận việc này? Nhẹ nhàng mi, Trác Tinh cười nhạo: “Người thật sự muốn biết?”

“Ách...” Nuốt nuốt nước bọt, chỉ là nghĩ đến thi thể bị mất tim lạnh như băng nằm trong quan tài, nàng cũng đã sồn gai ốc, vội lắc đầu, Lâu Tịch Vũ cười gượng nói: “Vẫn là quên đi.”

Trác Tinh lắc đầu bật cười: “Nghĩ ngợi cho tốt, ta đi trước.” Mau đến trưa, nàng hôm nay còn hẹn Đan Ngự Lam

Lâu Tịch Vũ gật đầu, tiếp tục ghé vào trên bàn thờ ra, Trác Tinh lắc đầu thờ dài, hy vọng lần này, người có tình cuối cùng có thể thành đôi a!

Đi ra ngoài viện, liền thấy thân ảnh cao to của Cảnh Táp đứng ở đó, giữa đôi lông mày nhíu chặt, vẻ mặt u sầu, thấy hẳn cái dạng này, tâm tình Trác Tinh tốt hơn một chút.

Thay đổi thần sắc thành một bộ dạng bất đắc dĩ cùng lo lắng không ngớt, Trác Tinh đi đến trước mặt Cảnh Táp, trầm giọng than: “Cảnh Táp, Tịch Vũ nàng...không muốn thấy người, nếu không ta cùng Tịch Nhan nói một chút, cho người cùng Mặc Bạch đổi đi.”

“Vì sao?” Thanh âm lãnh ngạnh mang theo mấy phần nôn nóng, tốt!

Sau vài lần muốn nói lại thôi, Cảnh Táp lãnh mầu gần như đem nàng xuyên thủng, Trác Tinh mới nhẹ than: “Chuyện tối hôm qua, nàng vẫn không thể buông được, nghĩ mình...đã mất trong sạch, nàng thích người, người là biết đến, nói nàng không muốn thấy người không bằng nói nàng không dám nhìn người, nghĩ bản thân bây giờ đã không xứng với người, ta xem người cũng không thích nàng, như vậy cũng tốt, người có thể không cần lo lắng nàng lại như trước đây kề cận người, ta sợ chính là nàng ấy không nghĩ thông, sẽ làm ra chuyện ngốc nghếch.”

Như nàng mong muốn, Trác Tinh nói xong, Cảnh Táp tay đã nắm chặt thành quyền, mơ hồ có thể thấy gân xanh nổi lên, như là cực lực ản nhẫn tức giận, Trác Tinh trong lòng âm thầm vui vẻ, giờ bộ khoát khoát tay thờ dài: “Mà thôi, ta đi cùng Tịch Nhan nói, đem Mặc Bạch đổi sang bảo hộ nàng là được rồi.”

“Không cần.” Kiên định trả lời lộ ra chút gấp gáp.

Trác Tinh khẽ nhíu mày: “Người xác định?”

Trác Tinh một bộ dáng vì hẳn lo lắng, Cảnh Táp trực tiếp xẹt qua nàng, lần nữa đi vào trong viện.

Nhìn thân ảnh cao to lại yên lặng thủ ngoài cửa, Trác Tinh khóe môi nhin không được giương lên, khổ nhục kế lật mềm buộc chặt, ở giữa trận đấu ái tình, vĩnh viễn là một trong những phương pháp hữu hiệu nhất! Có đôi khi chiều cang cữ cang tốt sử dụng...

.....

Hình bộ phòng nghị sự

“Lâu tướng.” Lưu Hồng quan viên hình bộ phụ trách điều tra sự kiện ngự hoa viên cung kính ôm quyền hành lễ, tuy rằng trên mặt Lâu Tịch Nhan vẫn luôn là nụ cười ôn hòa, Lưu Hồng vẫn khấn trương nuốt nuốt nước bọt, sau khi tiếp nhận vụ án này hẳn mới biết được cư nhiên là thê tử chưa qua cửa của Lâu tướng, mà mũi nhọn của vụ án lại chỉ thẳng hậu cung, hoàng thượng còn hạ chỉ xử lý nghiêm khắc, này vụ án làm không tốt, bị cách chức nhưng là chuyện nhỏ, chỉ sợ đắc tội người không nên đắc tội mạng nhỏ cũng có thể mất.

Cầm trong tay nước trà, Lâu Tịch Nhan không vội không chậm hỏi: “Tra sao rồi?”

Lưu Hồng vội vàng trả lời: “Bốn gã thái giám có một người cắn lưỡi tự sát, còn lại ba người liều chết không nhận tội mưu hại Thanh cô nương. Bốn người vốn là ở trong nội vụ phủ làm việc, là tiêu thái giám dưới quyền Lục Chí Hải, những người này thường ngày xử sự cẩn thận chặt chẽ, không ngờ lại gây rối như vậy.”

Cắn lưỡi tự sát..... Lâu Tịch Nhan trong mắt xẹt qua một tia sáng lạnh, ngón trở khẽ gõ chén trà, trầm giọng nói: “Trong nhà bọn họ còn có người nào? Hiện tại ở đâu?”

“Trong đó hai người là bị bọn buôn lậu mua tiền cung, trong nội vụ phủ không có ghi có thân thích, hai người khác, gia quyến đã không thấy tung tích.”

“Tim! Ta không muốn lại nghe tin ba người khác” “Vô có” từ vọng. Chuyện những người liên quan đã từng ra vào ngự hoa viên, toàn bộ đều tra hỏi, có

bất luận cái gì khả nghi lập tức báo lại.” Không có gia quyền liền cần lờ tự sát, gia quyền mất tích liền liệu chết không khai? Xem ra nàng ta thu thập giải quyết hậu quả cũng rất nhanh, không hổ là người làm chủ nhiều năm trong cung .

“Đạ.” Lâu Tịch Nhan thanh âm không cao, nhưng Lưu Hồng lại cảm nhận được hắn đang không vui, cái loại cảm giác áp bách này khiến hắn không dám ngắt đầu.

Nhẹ buông chén trà trong tay, Lâu Tịch Nhan chậm rãi đi ra khỏi phòng nghị sự, như trước là ôn nhuận thanh nhã như vậy, Lưu Hồng nhưng là một thân đầy mồ hôi.

.....

Lụa mỏng màn che, hương khói lượn lờ, trên thân đài, một pho tượng kim phật đáng tuổi cười từ bi, lẳng lặng đứng ở đó, thanh âm gõ mõ, từng tiếng từng tiếng trầm tĩnh mà rõ ràng, bên cạnh kim phật, từ đàn phật châu tán ra nhẹ nhàng hương khí, có thể làm cho người ta bình tâm khí hòa.

Trước phật đường, Dương Chi Lan yên lặng nhắm mắt, sắc mặt trầm tĩnh mà bình thản.

Lão mẹ nâng lên lụa mỏng đi vào, thanh âm gõ mõ dần dừng lại, Dương Chi Lan thanh âm nhàn nhạt từ bên trong truyền đến :”Sự tình làm xong chưa?”

“Thái hậu yên tâm, sự tình đã làm thỏa đáng, bọn họ tuyệt đối không dám nói lung tung.” Lão ma ma bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất, thấp giọng thỉnh tội nói :”Lần này đều là nô tỳ sơ sẩy, mới khiến sự tình bại lộ, thỉnh thái hậu trách phạt.”

Lụa mỏng màn che bị nâng lên, Dương Chi Lan chậm rãi bước ra, lão ma ma vội vàng đứng dậy, tiến lên đỡ, trên mặt nàng nhưng không thấy tức giận, ngược lại mang theo tiểu ý nhàn nhạt :”Mà thôi, Thanh Linh không chết, tính mạng nàng lớn, lần này ”Ngoài ý muốn” cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, chỉ ít ai gia rốt cục phát hiện một Lâu Tịch Nhan luôn luôn hoàn mỹ không chê vào đâu được, cũng có thể bị uy hiếp.”

Lâu Tịch Nhan a Lâu Tịch Nhan, người không nên cô phụ Huyền nhi, không nên là cháu ngoại trai của Lâu Tổ Tâm, lại càng không nêncùng ta đối nghịch!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Lễ Vật Kết Hôn

Từ viện Lâu Tịch Vũ trở về đã gần giữa trưa, Trác Tĩnh quyết định ăn trưa liền đi tìm Đan Ngự Lam, còn chưa đi đến phòng khách, ở đường nhỏ trong viện liền nhìn thấy Lâu Tịch Nhan từ đối diện đi đến, Trác Tĩnh ngạc nhiên nói :”Tịch Nhan? Buổi trưa chàng rất ít trở về, là có chuyện gì sao?”

Lâu Tịch Nhan nhìn nàng, ôn nhu cười trả lời :”Có việc .”

Mấy ngày trước nàng roi xuống nước, Lâu Tịch Nhan bồi nàng lâu như vậy, hẳn là làm lỡ không ít chuyện, Trác Tĩnh hiểu rõ gật đầu cười nói :”Chàng đi làm chuyện của mình đi, ta không quấy rầy chàng.”

Nghiêng người, Trác Tĩnh lách qua Lâu Tịch Nhan tiếp tục đi về phía trước, ngay lúc hai người sắp lướt qua nhau mà đi, bàn tay bỗng nhiên bị một đôi tay thon dài hơi lạnh cầm lấy, Trác Tĩnh không hiểu nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, nhưng hắn chỉ nhàn nhạt nói :”Nàng muốn đi ra ngoài?”

“Ừ.” Trác Tĩnh kinh ngạc gật đầu.

“Rất vội?”

Lắc đầu, Trác Tĩnh đứng sự thực trả lời :”Cũng không phải, ta buổi chiều hẹn Đan đại nhân bàn bạc về kết quả khám nghiệm tử thi tối qua, định xuất môn.”

“Vậy được rồi.” Nói xong, Lâu Tịch Nhan nắm tay nàng đi hướng đại môn.

Hắn không phải quay về có việc sao? Kia hiện tại là muốn như thế nào? Trác Tĩnh bị hắn làm cho mơ hồ, chân bước theo Lâu Tịch Nhan một đường đi lên trước, trong miệng không hiểu hỏi :”Chúng ta đi đâu?”

Sau giờ ngó ánh mặt trời có chút gay gắt, Lâu Tịch Nhan như trước là chậm rãi khoan thai, giống như đi ở trong gió xuân tháng ba giống nhau, khỏe miệng hơi dương lên, biểu hiện tâm tình hắn khá tốt, khẽ nhếch phượng mâu nhìn về phía về mặt mờ mịt Trác Tĩnh , trả lời :”Ta buổi trưa quay về, chính là vì chuẩn bị hôn sự của chúng ta, nàng đã không vội vậy cùng nhau đi.”

“Hôn sự.....” Trác Tĩnh ngập ngừng một chút, hỏi :”Có cái gì cần chuẩn bị?” Nàng thật là không biết hôn lễ cổ đại cần chuẩn bị cái gì?

Lâu Tịch Nhan cười mà không đáp, Trác Tĩnh cũng không lại hỏi nhiều, tùy ý hắn dắt ra tướng phủ, lên xe ngựa. Vừa mới ngồi xuống, Lâu Tịch Nhan

bỗng nhiên ôm lấy thắt lưng nàng, lại ở bên tai nàng thấp giọng nói :”Tôi hôm qua cũng gần canh năm mới về , cũng không ngủ được nhiều, chớp mắt một chút, tới nơi ta gọi nàng.”

Hắn biết nàng về lúc nào? Thế nhưng hôm qua nàng rõ ràng thấy Lãm Nguyệt lâu đèn đã tắt , nàng cho rằng hắn đã ngủ. Khẽ dựa vào vai hắn, oa ở trong lòng hắn,hít vào khí tức mát lạnh nhàn nhạt trên người hắn, Trác Tĩnh nghĩ mình sẽ không ngủ, thế nhưng một lúc sau nàng cứ nhiên có chút buồn ngủ.

Nhìn trong lòng Trác Tĩnh ngủ không hề phòng bị, tay Lâu Tịch Nhan theo thói quen vuốt ve sọ tóc nàng, giữa đôi lông mày không tự giác nhíu lại, càng cùng nàng ở chung, càng cảm thấy nàng giống như một điều bí ẩn, hành vi lời nói cùng người bình thường bất đồng, làm cho hắn nhìn không thấu cũng sờ không rõ. Thế nhưng dù vậy, hành vi xử sự của nàng lại như thể thẳng thắn vô tư phóng khoáng, có thể chính là hai loại khí chất hoàn toàn bất đồng , khiến hắn trong lúc vô ý bị nàng hấp dẫn, đây là chuyện mà trước kia hắn không có khả năng làm, hắn hẳn là đem nàng điều tra rõ ràng, biết rõ rồi mới suy xét có muốn hay không thật tâm trả giá, tiếc là , tất cả tựa hồ tới quá nhanh, hắn lần đầu tiên để mặc trái tim mình, buông xuôi theo cảm giác, chỉ hy vọng lúc này đây, hắn không có đánh cuộc thua.

Xe ngựa từ từ dừng lại, Lâu Tịch Nhan vỗ nhẹ mặt Trác Tĩnh, nhẹ giọng nói :”Tĩnh nhi, tĩnh tĩnh,chúng ta tới rồi.”

Nhẹ nhàng mở mắt, Trác Tĩnh còn có chút mơ hồ, bất quá rất nhanh, ánh mắt của nàng liền khôi phục thanh minh, nhìn nàng đã hoàn toàn tỉnh lại, Lâu Tịch Nhan nắm tay nàng xuống xe ngựa.

Xuống xe vừa nhìn, bọn họ đang đứng ở trước một tiểu lâu bốn tầng bằng gỗ, bề ngoài tiểu lâu được trang trí sang trọng khí thế, đại môn bằng gỗ lim chạm trổ hoa văn, nền đất lát ngọc thạch màu xanh, trên cánh cửa rộng lớn viết ba chữ rồng bay phượng múa ”Lãnh Nguyệt Lâu”, một nam tử hơn bốn mươi đứng trước tiểu lâu nghênh đón, phía sau hắn còn đứng năm sáu tiểu nhị, nam tử nhìn thấy bọn họ ánh mắt sáng ngời, lập tức tiến lên tiếp đón, thấy rõ vết sẹo trên mặt Trác Tĩnh , lão bản trong mắt xẹt qua một tia khác biệt, bất quá dù sao cũng là người làm ăn, tâm tình che dấu rất tốt, cung kính cười nói:”Lâu tướng, vị này nhất định là phu nhân đi, mau mời mau mời !”

Theo nam nhân tiến vào đại sảnh, Trác Tĩnh phát hiện, tửu lâu này thiết kế xem như là độc đáo, từ bên ngoài tiến vào ở giữa là một thủy tri(hồ nước) nhân tạo, bên trong nuôi không ít cá chép cảnh, bên phải là phòng khách, bên trong đã có không ít người dùng cơm, thế nhưng chủ tiệm dùng lụa mỏng làm vách ngăn, lụa mỏng mỏng lung, người trong đại sảnh nhìn không thấy người ngoài cửa đi vào là người nào, bọn họ đứng ở đây cũng thấy không rõ người bên trong, bên trái là một thang lầu(cầu thang), trực tiếp đi lên đó là một gian tiểu bao (phòng nhỏ), điểm đặc biệt của tửu điểm này hẳn là tính kín đáo đi.

Tới lầu ba , nam tử đưa bọn họ tiến vào trong một gian phòng, cửa nhẹ mở ra, cùng phòng bình thường sử dụng đàn hương khác nhau, bên trong bay ra nhàn nhạt hương hoa lái, làm cho người ta ngửi thấy thần thanh khí爽, hai người đi vào bên trong, nam tử im lặng lui ra ngoài.

Trong phòng nội thất rất đơn giản cũng không mất phẩm vị, dưới chân hé ra thảm lông dài thêu hoa mẫu đơn, dẫm lên rất thoải mái, ở giữa bày một chiếc bàn tròn lớn,hai chiếc ghế dài được bố trí dựa sát vào cửa sổ, khi ngồi xuống có thể thấy được đường lớn phồn hoa dưới lầu, bởi vì xung quanh đều là nhà trệt, tầm nhìn từ tầng ba đã rất trống trải, có loại cảm giác nhàn hạ giữa ồn ào lại yên tĩnh, Trác Tĩnh cười nhẹ :”Ồ đây hoàn cảnh không sai.” Hắn được xem là tửu điểm cấp 5 sao của Khung Nhạc đi.

Ở đối diện nàng ngồi xuống, Lâu Tịch Nhan trả lời :”Đây chính là tửu lâu tốt nhất kinh thành, có rượu và thức ăn tốt nhất.”

Trác Tĩnh tựa hồ mục đích Lâu Tịch Nhan mang nàng đến đây cười nói :”Vậy hôm nay chúng ta tới định tiệc rượu?” (đến đặt thức ăn và rượu)

Lâu Tịch Nhan cũng không giấu diếm nữa, nhẹ cười trả lời :”Ừ, đợi nàng nếm thử, chọn rượu và thức ăn nàng thích.” Hôn lễ ngày đó người nhất định không ít, đầu bếp trong phủ cũng mang không được, vẫn là đặt mâm cỗ ở tửu quán cho thuận tiện.

Tay chống cằm nhìn trước mặt Lâu Tịch Nhan thần thanh khí爽, Trác Tĩnh không hiểu :”Việc này để Cảnh Táp quyết định là tốt rồi, lễ mừng nhanh đến, chàng không phải đều bề bộn công việc sao?” Hắn tới hôm qua nếu như cũng là ba bốn giờ mới ngủ, hẳn là cũng không ngủ được mấy, nhưng không chút nào nhìn ra mệt mỏi.

Trên bàn sớm đã chu đáo pha sẵn trà nóng, Lâu Tịch Nhan cầm lấy ấm trà, rót cho nàng một chén, đưa tới trong tay nàng, lại rót một chén cho mình,ngoài miệng qua loa nói :”Ta cũng không có bận rộn như vậy, lần trước nàng nói chuyện lễ phục chắc chắn muốn chính mình quyết định, ta nghĩ nàng hẳn là mong muốn những vật dùng trong ngày thành hôn đều do chính mình tự chọn đi, vốn là ta nghĩ không chu đáo.”

“Tịch Nhan.” Cách chén sứ, ôn độ ấm áp từ lòng bàn tay truyền thẳng đến ngực, hẳn chính là vì nàng khi đó thuận miệng nói một câu liền cùng nàng đến thử thức ăn? Kỳ thậtnàng chỉ là ngại lễ phục rườm rà mà thôi, khế cắn môi, trong lúc nhất thời Trác Tĩnh không biết nói gì.

“Được rồi, thân nhân của nàng ở Hạo Nguyệt có ai cùng nàng đặc biệt quen thuộc, ta phái người đem bọn họ đón qua tham dự hôn lễ.” Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên nói một câu khiến Trác Tĩnh từ cảm động lâm vào phiền não, bối rối trả lời :”Ta....không quá nhớ kỹ thân thích quen thuộc nào, dù sao phụ mẫu đều đã mất, ta xem cũng không cần mời đi.” Nàng sao có thể biết Thanh gia còn có cái gì thân thích a?

Lâu Tịch Nhan nhẹ buông chén, nhìn về phía Trác Tĩnh, nghiêm túc nói :”Ta nghĩ để người nhà của nàng chứng kiến nàng trở thành thê tử Lâu Tịch Nhan cưới hỏi đáng hoàng.”

Tay Trác Tĩnh khẽ run, hẳn là muốn giúp nàng thoát khỏi thanh danh ”lẽ vật ”, cấp cho nàng một hôn lễ long trọng, để nàng ở trước mặt ”người nhà” có thể ngẩng đầu lên sao? Nàng cũng không phải Thanh Linh, tự nhiên không thêm đề ý mẫu thứ này, thế nhưng hẳn là vì Thanh Linh nghĩ đến, gạt đầu, Trác Tĩnh rốt cục cũng không lại từ chối, cười nói :”Được rồi, ta hỏi một chút Thanh Phong.”

Hiện tại trong tam tử muội Thanh gia cũng chỉ có Thanh Phong biết tình huống cụ thể của Thanh gia đi, nàng cùng Cổ Vân người tám lạng kẻ nửa cân....

“Lâu tướng, thức ăn đã chuẩn bị tốt, có thể đưa lên sao?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm nam tử, Lâu Tịch Nhan nhìn Trác Tĩnh, Trác Tĩnh gật đầu, hần mới khẽ nói: “Đem lên đi.”

Cửa lần nữa mở ra, Trác Tĩnh chỉ nhìn thấy một đoàn người, chỉ chốc lát sau trên bàn tròn lớn đã đặt đầy thức ăn, còn có bảy tám bầu rượu.

Nam tử đi tới trước bàn tròn, nhiệt tình giới thiệu nói: “Lâu tướng, những cái này đều là thức ăn tốt nhất của Lãnh Nguyệt Lâu chúng ta, còn có mấy vò rượu này, cũng đều là rượu ngon lâu năm, ngài cùng phu nhân từ từ thưởng thức.”

Lâu Tịch Nhan nhã nhặn trả lời: “Được, người trước lui ra đi.”

“Dạ dạ.” Nam tử nhanh chóng lui ra ngoài.

Kia chiếc bàn to đủ để gần hai mươi người ngồi xung quanh lúc này đã tràn đầy, đúng vậy thức ăn tràn đầy bàn tròn, Trác Tĩnh nhìn không được bật cười: “Có cần phải khoa trương như vậy sao? Nhiều thức ăn như vậy, mỗi loại ăn một ngụm, cũng sẽ no chết ta!” Khó trách bọn họ nói từ từ thưởng thức, phỏng chừng ăn như vậy đến lúc trời tối cũng ăn chưa xong.

Lâu Tịch Nhan nhìn lướt qua bàn thức ăn, trên mặt cũng xẹt qua một tia cười khổ bất đắc dĩ, xem ra cái tình huống này cũng không nằm trong dự liệu của hần, cầm lấy thẻ trúc trên bàn đưa cho Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan cười nói: “Vậy nàng liền chọn món nào nhìn thích ném thử, nghĩ ăn ngon ở bên cạnh đặt một cái thẻ trúc là được.”

“Được rồi.” Cũng chỉ có thể như vậy...

Trác Tĩnh đi một vòng quanh bàn tròn, thật sự rất nhiều thức ăn, có một ít nàng nhìn không ra là cái gì! Quyết định ở bên ngoài cùng chọn một vòng, tùy tiện ăn chút liền được. Trong miệng nhai thức ăn, Lâu Tịch Nhan cầm lấy bầu rượu rót ra một chén nhỏ đưa tới bên môi nàng, Trác Tĩnh lắc đầu trả lời: “Rượu ta sẽ không chọn, bình thường ta sẽ không uống nhiều, chàng chọn là tốt rồi.”

Nàng vốn uống không được rượu, khi làm pháp y càng thêm không uống rượu, bảo nàng phẩm rượu nàng cũng phẩm không ra cái gì! Vẫn là thôi đi.

“Được.” Lâu Tịch Nhan nhưng thật ra không có tiếp tục đề nghị nàng uống, mà là chính mình khẽ nhấp bồi bên người Trác Tĩnh.

Vây quanh bàn tròn ăn những món đặt ngoài cùng xong, thẻ trúc trong tay Trác Tĩnh một cây cũng không có đặt xuống, trừng mắt nhìn mỹ vị trước mặt, Trác Tĩnh nhíu mày, Lâu Tịch Nhan khẽ ôm vai nàng hỏi: “Làm sao vậy? Không thể ăn? Nếu không chúng ta lại chọn nhà khác.”

Lắc đầu, Trác Tĩnh khó xử trả lời: “Đều không phải, ta ăn ba mươi món ăn, nghĩ đều rất tốt, quá khó chọn...” Nàng mau ăn no rồi, cũng không chọn ra được một món, cũng không thể muốn tất cả đi, cầu cứu nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh lấy lòng cười nói: “Hay là chàng tới đi.”

Lâu Tịch Nhan buông chén rượu, mỉm cười nhận lấy đĩa cùng thẻ trúc trong tay nàng, Trác Tĩnh như trút được gánh nặng, đã thấy hần gấp một miếng thịt đưa đến bên miệng nàng, nàng mặc dù không hiểu thẻ nhưng hần đã uy đến tận miệng vẫn là ăn đi!

Há miệng ăn xuống, nhai mấy miếng, Lâu Tịch Nhan hỏi: “Thế nào?”

Trác Tĩnh gật đầu: “Ăn ngon.”

Lại một miếng ngó sen đưa đến bên miệng.

Nhíu mày đối mặt Lâu Tịch Nhan ôn nhu uy thực, nàng chính là một ngụm nuốt vào.

“Cái này thì sao?”

Gìòn tan ngon miệng, Trác Tĩnh liên tục gật đầu: “Ừ!”

“Cái này?” Thức ăn trong miệng mới nuốt xong, lại một khối hương tô kê sí * lập tức đưa lên. (cánh gà thơm giòn)

“Không sai.”

“Cái này?” Cá cuộn hoa cúc thơm mềm.

“Cũng tốt.”

“Cái này?” Hoa quế cao hương vị ngọt ngào.

“Cũng được.”

.....

Lúc một thìa canh hạt sen đưa đến bên môi, nàng thật sự là ăn không vô, quay đầu sang chỗ khác, Trác Tĩnh ai oán hỏi: “Không phải nói chàng chọn

sao? Thế nào vẫn là ta ăn?”

Mở tay ra, thẻ trúc trong tay đã dùng hơn phân nửa, Lâu Tịch Nhan vô tội trả lời :”Ta đang chọn a.”

Nhìn thức ăn trên bàn, xác thực có hơn mười món đã đặt thẻ trúc, thì ra hẳn chọn chính là thông qua biểu tình sau khi ăn thức ăn của nàng để chọn?! Hẳn cũng quá xảo trá!!

Kiên quyết lắc đầu, Trác Tĩnh chết cũng không muốn lại lần nữa:”Ta thật sự ăn không vô.” Này thử thức ăn cũng không phải chuyện dễ dàng

“Vây sẽ không ăn, những món nàng thích này làm món chính, cái khác để chương quỹ chọn một ít đưa qua là tốt rồi.” Lâu Tịch Nhan cũng không lại bức nàng, buông đũa, đỡ nàng ngồi xuống, Trác Tĩnh rốt cục thở phào một hơi.

“Người đâu.”

Ngoài cửa tiểu nhị nhanh chóng trả lời :”Dạ. Lâu tướng có gì phân phó?”

“Dâng trà.” Trà trên bàn sớm đã lạnh tanh.

“Dạ.” Chỉ chớp lát, một bình trà nóng hôi hổi đã được đưa lên, Lâu Tịch Nhan lại vì nàng rót một chén, vừa đưa tới trong tay nàng vừa nhẹ giọng nói :”Uống chút trà nghỉ ngơi một chút, chúng ta lại đi chọn ngọc khí (đồ~trang sức bằng ngọc).

Trác Tĩnh tay nắm chén khẽ run, không phải chứ! Còn muốn chọn ngọc khí?! Kia có phải còn tuyển chọn nhưng thứ lung tung khác hay không, không được, nàng sẽ hỏng mất!! Còn như vậy chọn tiếp, nói không chừng có thể nảy ra tuyển chọn sợ hãi chứng !! Ho nhẹ một tiếng, Trác Tĩnh nghiêm túc nói :”Tịch Nhan, chẳng như thế bận rộn, ta xem hôn lễ cần gì đó, không cần mỗi loại đều đích thân đi chọn, giao cho Cảnh Tập xử lý ta cũng không có ý kiến.”

“Một mối?”

Thở dài một tiếng, Trác Tĩnh quyết định thành thật nói :”Kia thật không có, chính là nhìn nhiều mắt loạn, lần trước chuyện lễ phục ta muốn tự mình chọn, kỳ thật là ta sợ quá mức sắc sỡ long trọng, ngày đó mặc một chết ta, cái khác gì đó ta thật sự không quá để ý, tùy tiện là được.”

Lâu Tịch Nhan giữa đôi lông mày bởi vì câu tùy tiện là được kia mà nhíu lại, Trác Tĩnh vội vàng bổ sung:”Ý ta là nói thứ chàng chọn ta đều thích.”

Đúng lúc này, ngoài cửa lại vang lên thanh âm tiểu nhị:”Lâu tướng, lão bản Ngưng Thụý Các tới rồi.”

Thì ra hẳn đã an bài trước rồi. Được rồi, vậy chọn đi, Lâu Tịch Nhan không biết suy nghĩ cái gì, không lên tiếng, Trác Tĩnh dứt khoát cao giọng nói :”Vào đi.”

“Tham kiến Lâu tướng, phu nhân.” Một trung niên nam tử cẩn cẩn dực dực đi đến, phía sau hai người trẻ tuổi cầm trong tay hai hộp gỗ lớn, ở bàn nhỏ gần trường kỷ(ghế dài) đặt xuống mở ra, bên trong hiện ra trân châu ngọc trai xinh đẹp, chỉ nhìn màu sắc cũng biết là trân phẩm khó gặp.

Lâu Tịch Nhan nhẹ phát tay, trung niên nam tử hiểu rõ cười nói :”Những cái này đều là trân phẩm Ngưng Thụý Các chúng ta, phu nhân chậm rãi chọn.”

Ba người lui ra ngoài, Trác Tĩnh tùy ý cầm một khối thanh ngọc màu đen thường thức, lại buông xuống, nàng luôn không thích đeo vật phẩm trang sức, nhất là trang sức đeo tay nàng càng không mang, bởi vì bất tiện khi khám nghiệm tử thi, cũng bởi vậy, nàng không hiểu nhiều về thường thức mỹ ngọc, hai hộp lớn tràn đầy vật phẩm trang sức, nàng cũng chỉ đảo liếc qua, không có gì đặc biệt thích.

Đang muốn lần nữa đầu hàng, tùy tiện chọn một cái để giao nộp, nhưng lại lơ đãng thấy góc cuối hộp nằm một đôi bạch ngọc hồ lô một nhỏ một lớn, Trác Tĩnh cầm lên thường thức, hồ lô chất ngọc trong suốt sáng long lanh, sờ ở trong tay trơn trượt thủy nhuận, cái lớn so với đậu phộng còn nhỏ hơn, cái lớn so với ngón tay cái lớn hơn, tạo hình tròn tròn bóng xinh xắn đáng yêu rất được Trác Tĩnh yêu thích.

“Nàng thích cái này?” Lâu Tịch Nhan vẫn quan sát đến vẻ mặt nàng, thông thường nữ tử đều thích trang sức xinh đẹp, nàng cũng một bộ dáng không có hứng thú, thẳng đến khi thấy vật nhỏ này.

Trác Tĩnh hài lòng gật đầu :”Ừ, rất đáng yêu.”

Tiểu hồ lô này chất ngọc trung thượng, trạm khắc đơn giản, ưu điểm duy nhất phòng chừng cũng chỉ là hình dạng đáng yêu, nàng thích là tốt rồi, ở bên cạnh hộp gỗ, rút ra một sợi dây nhỏ màu xanh đen, Lâu Tịch Nhan ở giữa hồ lô làm một cái kết, ôn nhu đeo lên cho nàng, hơi lạnh của ngọc thạch dán ở trước ngực rất thoải mái, Trác Tĩnh cầm lấy tiểu hồ lô, nắm ở trong tay thường thức, Lâu Tịch Nhan hơi nhượng mị, cười nói :”Cái kia không phải cho ta sao?”

Trác Tĩnh trên tay dừng lại, buồn cười nhìn trước mặt vẻ mặt ai oán Lâu Tịch Nhan, cười mím nói :”Ta cho rằng Lâu tướng đại nhân xem thường đeo vật phẩm trang sức.” Nàng hình như đều chưa thấy qua hẳn mạng vật phẩm trang sức, liền ngay cả ngọc bội nam tử thường đeo, hẳn cũng rất ít đeo, hơn nữa chính nàng cũng biết, nàng chọn cái này không là vật quý giá gì, nàng sao biết hẳn sẽ muốn đeo?

Hắn hướng nàng xòe ra lòng bàn tay, Trác Tĩnh chỉ có thể đem một cái khác giao cho hắn, tiện tay rút ra một sợi dây nhỏ cột vào trên hồ lô, Lâu Tịch Nhan lưu loát đem sợi dây cột vào trên cổ, ngoài miệng không tránh được thấp giọng than thở :”Không có cách nào, ai bảo chúng nó là một đôi!”

Nói thật cái này tiểu hồ lô đeo trên người hắn, cùng khí chất thanh nhã thoát tục của hắn thật là có chút không hợp nhau, Trác Tĩnh không chút nề tình nào cười ngả vào trong lòng hắn, Lâu Tịch Nhan chỉ có thể bất đắc dĩ ôm nằng, thật sự buồn cười như vậy sao?

Khó khăn lắm mới ngừng cười được, Trác Tĩnh đem tiểu hồ lô nhét vào trong vạt áo hắn, suy nghĩ đến hình tượng hắn vẫn là không nên lấy ra thì tốt rồi, cái này tốt nhất chỉ có nằng có thể thấy!

Hai người ngồi trên ghế tre đùa nhau, Trác Tĩnh lơ đãng nhìn ngoài cửa sổ, lại ngoài ý muốn thấy được một bóng trắng trong treo nhưng lạnh lùng.

“Tô Mộc Phong?”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn

“Tô Mộc Phong?”

Chính giữa trưa, dưới lầu trên đường lớn ồn ào vô cùng náo nhiệt, thế nhưng hắn lại dễ nhận thấy nhất, bạch y ở giữa phố xá sầm uất có vẻ phá lệ chói mắt, bước đi chậm rãi, tựa hồ tất cả tiếng động ồn ào đều không gần được người hắn, không ít người đều hướng ánh mắt hâm mộ nhìn hắn, thế nhưng kia khí chất đậm đặc xa cách lại làm cho người ta không tự giác cảm thấy không dám thân cận.

Theo tầm mắt Trác Tĩnh nhìn lại, Lâu Tịch Nhan rất dễ thấy được thân ảnh cao to của Tô Mộc Phong.

“Chàng cùng hắn quen thuộc sao?” Trác Tĩnh nhìn chằm chằm Tô Mộc Phong dưới lầu, nhẹ giọng hỏi.

Khẽ lắc đầu, Lâu Tịch Nhan cũng nhìn chăm chú nam tử dưới lầu khoan thai bước đi giữa biển người, nhàn nhạt trả lời: “Ta cùng với Tô gia chủ Tô lão gia xem như là chỗ quen biết, lúc còn trẻ, hắn cũng từng dạy ta cầm nghệ. Tô Mộc Phong là một trong những hài tử Tô gia có trình độ âm nhạc tốt nhất, sáu năm trước ở trên lễ mừng một khúc phượng hoàn hảo, khiến hắn vang danh thiên hạ, rất nhiều người ngưỡng mộ muốn bái sư, thế nhưng hắn chưa bao giờ thu đồ đệ, thông thường đều chỉ là chỉ điểm một ít, sẽ không ở nhà ai giảng dạy vượt trên thập(mười) khóa, lại càng không chỉ điểm cho người nào hai lần! Tuy rằng như vậy, nhưng những danh môn câu hắn giảng dạy vẫn như cũ nhiều không kể xiết, lần này ta có thể thỉnh hắn đến giáo Tịch Vũ cũng tổn không ít công phu.”

“Nói như vậy, người hắn đã dạy rất nhiều?” Khó trách hắn chỉ dạy Tịch Vũ 4 khóa liền rời đi, dường như những đệ tử * tài ba đều có chút cổ quái. (* đệ tử: kỳ lạ, người khác biệt không giống người khác)

“Trong kinh thành, phần lớn danh môn vọng tộc đều hướng hắn mời, ta đoán khoảng một nửa công tử thiên kim vọng tộc đều là học trò của hắn.” Nhìn Trác Tĩnh một bộ dáng hứng thú, Lâu Tịch Nhan cười nhẹ nói: “Vì sao đối hắn cảm thấy hứng thú như thế?”

Nâng má, thản nhiên nhìn lại Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh thờ dãi nói: “Hắn làm cho người ta có cảm giác rất kỳ lạ cũng rất hấp dẫn.” Khí chất tĩnh mịch mà xa xôi hắn là khiến người ta vui vẻ thoải mái, nhưng lại lần này đến lần khác pha lẫn nhàn nhạt lãnh ngạo, hắn làm cho người ta có cảm giác cả người áp bách rất không đồng nhất, nói không rõ là cảm giác gì.

Lâu Tịch Nhan mỉm cười, Tô Mộc Phong xác thực là một người kỳ lạ, chỉ là nằng không cần như thế thăng thần cùng hắn đàm luận cái kia nam nhân có bao nhiêu hấp dẫn đi!

Vốn giữa tiếng ồn ào huyên náo mang theo cái nóng của mùa hè sau giờ ngọ lại bị tiếng thét kinh hoàng chói tai cùng tiếng vó ngựa cuồng loạn lộn lên mà nổi lên gợn sóng.

“Ngựa kinh* rồi! Tránh ra tránh ra!!” (*Kinh: Lông ~ ngựa chạy lung tung vì hoảng sợ)

Theo tiếng hét điên cuồng từ trên xe ngựa từ xa đến gần, hai con ngựa chạy như điên kéo theo một chiếc xe ngựa hướng phố xá sầm uất vội vàng chạy tới, thỉnh thoảng va chạm tiểu bán hàng rong bên đường, người đi trên đường vội vàng né tránh, cho dù có thể đứng lúc tránh được xe ngựa cũng bị vấp phải đồ vật ven đường mà ngã trái ngã phải.

“Tránh ra!”

Tiếng ngựa kích động tê (hì) rống cùng tiếng thét chói tai của người đi đường, xe ngựa tiếp tục chạy như điên mà đến, vừa lúc đối diện Lãnh Nguyệt Lâu là một loạt cửa hàng buôn bán vật phẩm trang sức, các cửa hàng đều tụ tập không ít người, trong đó đại đa số vẫn là nữ tử, nếu là xe ngựa chạy nhanh tới, nhất định có không ít người tránh không được!

Lâu Tịch Nhan ánh mắt tối sầm lại, khẽ gọi: “Mặc Bạch.”

Hắn mới nói xong, một đạo thân ảnh cực nhanh bay xuống, bay nhanh hướng tới phía trước xe ngựa, nhẹ dừng ở trên lưng ngựa, Mặc Bạch nắm lên dây

cương hai con ngựa, dùng sức kéo lại, nhưng mà ngựa đang lao điên cuồng liền giống như điên rồi giống nhau, sau vài tiếng hí thảm thiết lại càng điên cuồng hướng đám người chạy tới, Mặc Bạch ánh mắt hiện lên một tia dị quang, thân hình nhảy mạnh, một cái vừa nặng vừa ngoan thiết quyền (quả đấm thép) hướng đầu ngựa đánh xuống, hai con ngựa đang điên cuồng chạy ngay cả cơ hội kêu lên cũng không có, thân mình cao to liền ầm ầm ngã xuống đất, xe ngựa rốt cục dừng lại.

Trác Tinh, Lâu Tịch Nhan cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau đi xuống dưới lầu kiểm tra.

Trong nhà gian lầu hai, một mặt hồng ảnh nửa tựa vào bên cửa sổ, trong tay nắm chặt trường tiên sau khi nhìn thấy ngựa ngã xuống từ từ trầm tĩnh lại, ánh mắt băng lãnh dừng ở trên người Mặc Bạch một lúc liền hồ hững thu hồi đường nhìn.

Tuy rằng xe ngựa đã dừng lại, thế nhưng một đường lao điên cuồng vẫn làm không ít người bị thương, một lão nhân hơn sáu mươi tuổi ngay khi xe ngựa dừng lại trong nháy mắt bị dọa đến ngã mạnh xuống đất.

Tô Mộc Phong lúc đó cũng đứng cách chỗ xe ngựa dừng lại không xa, vừa rồi một hồi rối loạn cũng khiến trong lòng hắn sợ hãi, chỉ là trên mặt vẫn là biểu tình đạm mạc cũng không có nhìn ra hoảng hốt, lão nhân già té ngã xuống đất, không ít người đã vây đến, Tô Mộc Phong ở bên cạnh lão nhân ngồi xổm xuống, thấp giọng nói: "Lão bá, ngài không sao chứ?"

Lão nhân già ngồi dưới đất bưng chân thống khổ đáp: "Chân ta đau quá."

Tô Mộc Phong luôn luôn lãnh đạm lúc này lại ngắt ra nuốt nuốt nước bọt, nhìn chăm chăm chân lão bá, nhưng không có động tác tiếp theo, lúc này Trác Tinh Lâu Tịch Nhan cũng đã tiến vào đoàn người, thấy Tô Mộc Phong sững sờ ngồi xổm ở bên người lão nhân, Lâu Tịch Nhan thấp giọng gọi: "Tô công tử."

Tô Mộc Phong phục hồi lại tinh thần, đứng dậy lui về sau một bước mới gật đầu trả lời: "Thanh cô nương, Lâu tướng."

Lão nhân trên mặt tràn đầy vẻ thống khổ, Trác Tinh ở bên người hắn ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói: "Lão bá, để ta xem vết thương của ngài."

Lão nhân gật đầu, Trác Tinh mới cẩn thận giơ lên chân phải bị thương của ông, nhẹ nhàng nhắc tới ống quần, một đường máu đỏ tươi từ đùi chảy tới mắt cá chân, Trác Tinh cẩn thận kiểm tra tình trạng vết thương trên chân ông, một lúc sau nhẹ giọng xoa dịu nói: "Lão bá, chân của người không có việc gì lớn, thế nhưng nghìn vạn lần không nên loạn động." Cũng may là đụng chạm mặt đất lực đạo không quá lớn, chỉ tạo thành trầy da cùng một chút gãy xương đùi.

"Được." Lão nhân già vội vàng gật đầu.

"Người đâu, đưa bách tính thụ thương đến y quán gần nhất." Đây xe ngựa một đường cuồng chạy, người bị thương làm sao chỉ là một lão nhân. Khung Nhạc sớm đã có pháp lệnh, xe ngựa không được tiến vào phố xá sầm uất, kinh thành không được giục ngựa chạy nhanh, nếu hôm nay không đúng lúc ngăn lại, còn không biết có bao nhiêu người bị thương! Lâu Tịch Nhan lạnh giọng nói: "Mặc Bạch, bắt lấy người điều khiển xe, đưa đến phủ nha, để quan phủ tra rõ nghiêm khắc xử lý."

"Dạ."

Bách tính hai bên đường đều lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, cũng đối vị thừa tướng Khung Nhạc danh tiếng vô cùng tốt nhưng cực kỳ khiêm tốn này tâm sinh kính yêu.

Bao phủ ở trong đám người, hai bóng người một cao một thấp lặng yên rời khỏi đám người, đi vào hẻm nhỏ bên cạnh, thiếu niên bỏ y từ từ dừng lại cước bộ, giữa đôi mắt thoát nhìn vô cùng trong trẻo tinh thuần lưu quang xoay chuyển, trong thanh âm mang theo mấy phần giễu cợt cùng hứng thú, cười nhẹ nói: "Người nọ chính là Lâu Tịch Nhan trong truyền thuyết."

Nam nhân cao to phía sau cung kính cúi thấp thân thể, trả lời: "Đúng vậy."

Thiếu niên hơi gật đầu, khoe miệng tiểu ý càng đậm, xem ra phụ hoàng cũng không có lừa hắn, này Khung Nhạc dường như cũng rất thú vị.

Bên này Trác Tinh cùng Lâu Tịch Nhan mới xử lý xong thương thế lão bá, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng gọi của nam tử: "Công tử! Công tử!"

Trác Tinh quay đầu lại, chỉ thấy Tô Mộc Phong sắc mặt trắng bệch, đầu đầy mồ hôi, hô hấp lúc nhanh lúc chậm, nửa híp mắt té ngồi dưới mặt đất, bộ dáng thoát nhìn so với lão bá càng thêm thâm trầm, Trác Tinh đi tới bên cạnh người hắn, thấp giọng hỏi: "Tô công tử, người không sao chứ?"

Tô Mộc Phong không chỉ không trả lời nàng, còn nhắm mắt lại, trực tiếp —— hôn mê!

"Tô công tử?" Trác Tinh sững sờ, một tay nắm cổ tay hắn kiểm tra mạch đập, một tay lật xem mí mắt hắn, nhịp đập suy yếu, hô hấp yếu ớt, xem ra hắn thật sự là hôn mê.

Vừa rồi còn tốt, ngựa cũng không có đụng vào hắn, hắn hẳn là không có bị thương a? Vì sao lại bỗng nhiên té xỉu, lẽ nào hắn có bệnh cũ gì đột nhiên tái phát?

Lâu Tịch Nhan cũng đã tới bên người nàng, thấy bộ dáng Tô Mộc Phong hôn mê bất tỉnh, thờ dài: "Trước đưa đến y quán đi."

Vẫn đỡ Tô Mộc Phong, nam tử trẻ tuổi mặc trang phục người hầu tuy rằng vẻ mặt lo lắng nhưng vẫn khẳng định nói: "Không cần, để công tử nghỉ ngơi."

một chút là được.”

Trác Tĩnh hỏi :” Tô công tử có phải có bệnh cũ hay không?”

“Công tử người....” Nam tử dừng lại một chút, mới nột nột trả lời :”Công tử người sợ huyết.”

Sợ huyết? Đây là chứng bệnh gì, hơn nữa vừa rồi cũng không có cái gì huyết a? Lâu Tịch Nhan có chút ngạc nhiên, Trác Tĩnh cũng đã sáng tỏ, thì ra Tô Mộc Phong có chứng vưng huyết*, vậy thật sự không cần đi y quán, Trác Tĩnh quay sang thị vệ bên cạnh nói :”Các người chờ công tử đến Lãnh Nguyệt Lâu ngồi một lúc đi.” (*Vưng huyết: thấy máu sẽ choáng váng, ngất)

Đám người nâng Tô Mộc Phong đến trong phòng Lãnh Nguyệt Lâu đặt nằm trên ghế dài, nam tử tuổi còn trẻ nửa quỳ ở trước ghế, cẩn thận lau mồ hôi cho hắn, Trác Tĩnh ngồi ở một ghế dài khác, nhẹ giọng hỏi:”Công tử nhà người từ nhỏ đã vưng huyết sao?”

Nam tử gật đầu nói :”Dạ, Tô gia mỗi người đều biết công tử không thể thấy huyết, từ nhỏ chính là vừa thấy huyết liền ngất! Đại phu xem qua, cũng không thấy tốt hơn.”

Chứng vưng huyết thuộc về bệnh không phải do bản chất bộ phận*, là một loại chứng sợ hãi, đại phu bình thường khẳng định là không chữa được! Chỉ là chân chảy ra một chút máu như vậy cũng đã ngất đi, Tô Mộc Phong chứng bệnh xem ra là nghiêm trọng!

(* chỗ này ta cũng k rõ nhưng ta nghĩ chắc là nói không phải do bất kỳ một bộ phận nào gây ra như đau tay đau chân mà là một loại bệnh trên diện tích thần

“Công tử, người tỉnh!” Qua một lúc lâu, Tô Mộc Phong rớt cuộc từ từ mở mắt, trên mặt như trước trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi nhễ nhại, ở dưới sự nâng đỡ của nam tử hắn mới miễn cưỡng ngồi thẳng thân thể.

Đem trà đưa cho tuổi trẻ nam tử, Lâu Tịch Nhan nhẹ giọng nói :”Tô công tử, uống chút trà nóng đi.”

Tuổi trẻ nam tử cẩn thận đem trà nóng đưa tới bên môi Tô Mộc Phong, Tô Mộc Phong đưa tay tiếp nhận chén trà, tay cứ nhiên còn có chút run rẩy, lại ngồi một hồi, hắn mới chậm rãi bình thường lại, môi cũng đã có chút huyết sắc, buông chén trà trong tay, Tô Mộc Phong thấp giọng nói :”Đa tạ nhị vị, khiến các người chê cười.”

Trác Tĩnh nhún vai, cười nói :”Vưng huyết là một loại bệnh thường thấy, Tô công tử cũng không cần quá mức để ý.” Chỉ là một đại nam nhân thấy máu liền ngất, có chút buồn cười mà thôi, thế những cũng bởi vì bộ dạng này, hắn thoát nhìn đậm mạc cao ngạo dường như có vẻ càng thêm giống người thường một ít.

Sắc mặt có chút xấu hổ, Tô Mộc Phong không được tự nhiên đứng lên, nói :”Ta nghĩ đã khá hơn, không quấy rầy nhị vị, Tô mỗ cáo từ.”

Lâu Tịch Nhan cũng không ngăn hắn, mỉm cười trả lời :”Tô công tử thỉnh.”

Tô Mộc Phong xoay người ly khai, Trác Tĩnh cùng Lâu Tịch Nhan liếc mắt nhìn nhau mỉm cười.

Thư phòng Ứng Thiên Phủ.

Đan Ngự Lam đang xem hồ sơ, Lữ Tấn đứng ở cửa thấp giọng nói :”Đại nhân, Lâu tướng cùng phu nhân đã tới rồi.”

Ngẩng đầu, Đan Ngự Lam nhìn một chút mặt trời đã lặn về hướng Tây, trả lời :”Mau mời.” Hắn cho rằng hôm nay Thanh Linh không tới, không ngờ lại cùng Lâu tướng cùng nhau tới, xem ra lúc này tuy rằng còn có hai lần ngày nhưng hoàng thượng đã không còn nhiều kiên nhẫn.

“Dạ.” Lữ Tấn đi ra ngoài một lúc, đã đem Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tĩnh lĩnh tiến vào, phía sau còn có Trình Hằng vừa đi ra ngoài tra án về, hắn đối Trác Tĩnh tựa hồ rất hiếu kỳ, vừa nghe nói nàng tới đã lập tức chạy qua.

Đan Ngự Lam đứng dậy nghênh đón, ôm quyền nói :”Tham kiến Lâu tướng, phu nhân.”

Lâu Tịch Nhan mỉm cười trả lời :”Đan đại nhân không cần đa lễ, hoàng thượng hy vọng người có thể nhanh chóng phá án, lệnh ta tương trợ người, sớm ngày kết án.”

Quả thế, Đan Ngự Lam sắc mặt như thường, chỉ nhàn nhạt trả lời :”Đa tạ Lâu tướng.”

“Đan đại nhân khách khí.” Lâu Tịch Nhan cũng tập mãi thành quen giả tạo đáp.

Trác Tĩnh đảo một cái bạch nhãn, giữa quan trường, mỗi lần gặp mặt đều như vậy người tới ta đi ân cần giả tạo đối đáp sao! Khoát khoát tay, Trác Tĩnh có chút không nhịn được cắt đứt bọn họ còn muốn tiếp tục nói :”Được rồi, không cần nói nhiều lời khách sáo như vậy, trực tiếp vào chủ đề ! Cách người thứ nhất chết thời gian đã gần một tháng, các người phát hiện có điểm nào đáng ngờ?”

Lữ Tấn cùng Trình Hằng liếc mắt nhìn nhau đều gất gao mỉm môi, không dám cười ra tiếng, vị này phu nhân thật đúng là người thẳng thắn, làm theo ý mình, bất quá Đan Ngự Lam cùng Lâu Tịch Nhan lại là loại người nào, đối mặt Trác Tĩnh không kiên nhẫn, hai người cũng không có chút bộ dáng xấu hổ, Đan Ngự Lam sắc mặt như thường, quay sang Trình Hằng đang cúi đầu nén cười nói :”Trình Hằng, người tới nói.”

Bỗng nhiên bị điểm tên, Trình Hàng ho nhẹ một tiếng đề lại ý cười, nhanh chóng ngẩng đầu, nghiêm túc trả lời :”Hiện tại có hai điểm nghi vấn lớn nhất, ta vẫn không nghĩ thông, gian phòng của tất cả người chết, cửa phòng cùng cửa sổ đều đóng chặt, sau khi hung thủ giết người làm sao rời đi, lẽ nào hắn sẽ phi thiên độn địa sao? Còn có, thủ pháp giết người của hung thủ chúng ta cũng không có hiểu rõ, hắn làm thế nào để người chết không chút nào gãy dựa, mất mở trùng trùng nhìn hung thủ đem trái tim lấy đi!?”

Lâu Tịch Nhan giữa đôi lông mày nhíu lại, cái này án tử quả nhiên khó giải quyết, một tháng rồi Đan Ngự Lam cư nhiên còn không hiểu rõ thủ pháp giết người của hung thủ, vậy kỳ hạn một tháng chỉ sợ chưa có kết quả.

Lữ Tấn nói tiếp :”Tiến hành tra xét, chúng ta tra được ba người chết có mấy điểm giống nhau, thứ nhất, gần nhất đều ở Thiên Ti các tú phùng đặt y phục, thứ hai, trong khoảng thời gian này đều cùng Tô Mộc Phong học cầm, thứ ba trong phòng đều có chút đàn hương.”

Bọn họ hoài nghi Tô Mộc Phong! Trác Tĩnh cùng Lâu Tịch Nhan liếc mắt nhìn nhau, Lâu Tịch Nhan trầm giọng cười nói :”Đan đại nhân, chúng ta vừa rồi ở trên đường gặp Tô công tử, có một phát hiện thú vị.”

“Cái gì?” Có thể khiến Lâu Tịch Nhan xưng là phát hiện thú vị, hắn cũng có chút hiếu kỳ.

“Hắn vừa thấy huyết, liền ngất.”

Trình Hàng khê hô :”Còn có loại chuyện này?” Thấy huyết liền ngất? Đây là cái gì quái bệnh a?!

Trác Tĩnh cười nhẹ, giải thích nói :”Này rất bình thường, đại đa số nữ tử đều có chút hiện tượng vụng huyết, chỉ là tương đối nhỏ, tỉ lệ nam tử xuất hiện chứng vụng huyết rất nhỏ, nhưng cũng không phải không có, hắn hiển nhiên là loại tương đối nghiêm trọng.”

“Rất có thể là giả bộ bất tỉnh thì sao?” Lữ Tấn xác thực nghe nói qua có người sợ huyết, thế nhưng hết lần này đến lần khác ở lúc bọn họ hiềm nghi hắn, liền vạ vận bị Lâu tướng bọn họ bắt gặp hắn có chứng vụng huyết?

Trác Tĩnh lắc đầu, trầm giọng nói :”Khả năng tính không lớn, hắn sắc mặt vừa trắng bệch, tay chân băng lãnh, không giống như là giả bộ! Hơn nữa theo gia đình nói, Tô Mộc Phong vụng huyết là mao bệnh từ nhỏ .”

Từ nhỏ liền có? Đã như vậy, nếu không phải Tô gia nói dối nếu không liền chứng minh Tô Mộc Phong không có khả năng là hung thủ. Xem ra bọn họ thật vất vả tìm được một chút đột phá, tuyên cáo thất bại!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Cô Vân Trở Về

Đêm

Trích Tĩnh Các

Đêm hè có chút oi bức, gió đêm quạt vào mặt làm cho người ta có một loại cảm giác say rượu, Trác Tĩnh nửa dựa vào trước cửa sổ, nhìn chăm chăm trên đỉnh đầu đầy sao lấp lánh, nhẹ giọng nói :”Ta rốt cuộc biết, ở đây vì sao gọi Trích Tĩnh Các.”

Ở chỗ này ngắm sao, tựa hồ muốn càng sáng càng rõ hơn , giống như đưa tay lên là có thể hái, đầy sao sáng chói vô cùng rực rỡ, liền ngay cả ánh trăng đều có vẻ buồn bã thất sắc, nàng đã có rất lâu rồi không thấy được bầu trời đêm xinh đẹp như vậy. Ánh sáng trong suốt nhu hòa khiến Trác Tĩnh nhận không được khê than :”Môi trường không bị ô nhiễm , bầu trời đêm quả nhiên không giống nhau.”

Phía sau, một đôi tay thon dài trắng nõn vòng qua eo nàng, trong tay cầm một quyển sổ nhỏ, đưa tới trước mặt nàng, Lâu Tịch Nhan thanh âm ôn nhu ở bên tai vang lên :”Nàng xem còn có cái gì muốn thêm.”

Trác Tĩnh cúi đầu nhìn lướt qua, lắc đầu cười nói :”Không cần nhìn, chàng quyết định là tốt rồi.”Này là danh sách tân khách trong hôn lễ đi, nàng vốn không có người quen biết cần phải mời, liền ngay cả mấy vị ”thân thích”đều là Thanh Phong viết, nàng xem cùng không xem cũng không có gì khác nhau.

“Thanh Phong nàng ở trong cung có khỏe không?” Sau lần từ biệt đó, nàng cũng không có lại tiến cung, liền ngay cả cái này danh sách cũng là viết thư nhờ nàng nghĩ, cũng không biết nàng ở trong cung có qua tốt hay không.

Đem quyển sổ khép lại phóng ở một bên, đem nàng ôm vào trong ngực, Trác Tĩnh thuận theo dựa vào trong lòng hắn, nàng tựa hồ đã quen hắn ôm ấp.

Giữa hè nàng chỉ mặc một kiện áo mỏng, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Lâu Tịch Nhan hô hấp hơi gấp, hắn có loại cảm giác tự làm bậy, luyến tiếc ôm ấp trong lòng, hắn chỉ có thể đưa tay thường thức sợi tóc nàng, giống như lơ đãng đáp :”Nàng gần nhất rất được hoàng thượng sủng ái.”

Trác Tĩnh nhíu mày nói :”Nói như vậy, qua không tốt lắm?”

Lâu Tịch Nhan tay dừng lại một chút, buồn cười hỏi :”Vì sao nghĩ như vậy?” Nữ tử hậu cung, được hoàng thượng sủng ái , ý tứ là qua không tốt ? Nàng suy nghĩ cái gì?!

“Yên Hoàng Thiêm là một người hi nộ vô thường, được hấn sủng ái cũng không thấy có cái gì chuyện tốt, còn có thể rước lấy sự đổ kỵ của các phi tần hậu cung khác, Thanh Phong ở trong cung vô quyền vô thế, lại không có hậu đãi (người đứng sau), cuộc sống chỉ sợ càng thêm khổ sở đi.” Nàng căn bản không nhớ rõ làm sao đắc tội Dương Chi Lan, cũng đã thiếu chút nữa mất mạng, coi như là bởi vì Yên Như Huyền cũng không nên ra tay độc ác như vậy, cách sinh tồn trong hậu cung, hoàng thượng sủng ái hẳn là một con dao hai lưỡi đi.

Tựa vào trong lòng Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh hơi ngẩng đầu nói :”Tịch Nhan, Thanh Phong một nữ hài tử trong cung rất không dễ dàng, chàng có thể hay không ở trong phạm vi năng lực của mình giúp ta chiếu cố nàng.”

Chậm rãi gật đầu, Tịch Nhan thấp giọng nói :”Ta sẽ.” Dù sao Thanh Phong cũng là hấn tiểu di (cô em vợ), hấn tự nhiên sẽ không đứng ngoài bàng quan, chỉ là Thanh Phong tựa hồ không đơn giản như Tĩnh nhi nghĩ, gần nhất nàng cùng Tuệ Phi qua lại rất thân, mà Tuệ Phi cùng hoàng hậu là đối thủ một mất một còn, nàng đem chính mình cuốn vào phe phái tranh đấu giữa hậu cung, không phải chỉ là đơn giản muốn tìm một góc đại thụ che chắn đi.

“Tịch Nhan...” Trác Tĩnh thanh âm khẽ vang lên.

“Hử?” Lâu Tịch Nhan phục hồi lại tinh thần.

“Tay chàng...” Trác Tĩnh cúi đầu, nhìn chằm chằm chỗ mười ngón tay thon dài của Lâu Tịch Nhan đặt lên.

Trên tay xúc cảm ôn nhuận khiến Lâu Tịch Nhan sửng sốt, tay hấn xác thực tìm được vị trí rất thoải mái, hấn hô hấp cũng bởi vì Trác Tĩnh tìm đập nhanh mà có chút không thoải mái, còn có một tháng mới đến ngày thành hôn, hấn hình như chờ không được lâu như vậy....

Nhỏ vụn hôn cùng hô hấp hỗn loạn, một đường đi xuống rơi vào trên vai nhỏ gầy , Trác Tĩnh nhưng thật ra không có chống cự, nếu nhận định là hấn, lúc nào phát sinh quan hệ có gì khác nhau đâu? Hơn nữa đêm nay bóng đêm có vẻ cũng không tệ lắm, xoay người, Trác Tĩnh hoàn trụ cổ hấn, môi anh đào đón lấy hơi thở ấm áp, in lại trên môi hấn....

“Phu nhân!” Một tiếng vội vàng giọng nữ tử từ bên ngoài viện truyền đến, chỉ chốc lát đã đến gần cửa, tiếng gõ cửa khẽ vang lên.

Lâu Tịch Nhan tay nắm chặt vòng eo cứng đờ, hô hấp như trước gấp gáp, sắc mặt nhưng bởi vì đột nhiên bị người tới quấy rối mà trở nên âm trầm.

Này thanh âm là nha hoàn Tịch Vũ, chớ không phải là kia nha đầu xảy ra chuyện gì chứ? Vỗ nhẹ tay Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh làm một cái khẩu hình miệng ý ”buông tay”, Lâu Tịch Nhan mới không tình nguyện buông tay ra.

Thị vệ chưa có tới báo, Tịch Vũ hẳn là không xảy ra chuyện gì, này đã là lần thứ hai bị người không thức thời quấy rối, Lâu Tịch Nhan muốn không buồn bực cũng khó!

Cửa mở, quả nhiên thấy Tổ nhi về mặt u sầu đứng ở ngoài cửa.

“Tổ nhi, chuyện gì?”

Tổ nhi lo lắng trả lời :”Tiểu thư nàng mấy ngày nay hầu như chưa từng ăn cái gì, suốt ngày ngây ngô lấy lệ rửa mặt, hiện tại đã nhanh gầy đến không thành hình người, nô tỳ cầu xin thế nào lừa gạt thế nào đều không được, phu nhân , người đi xem đi!”

Nha đầu kia, để nàng làm bộ, nàng cũng không cần triệt để như thế đi, đợt Cảnh Táp ý chí sắt đá hòa tan, nàng trước đã đem mạng nhỏ mình ra đùa! Lui lại phía sau một chút, Trác Tĩnh hướng Lâu Tịch Nhan vẫn ngồi bên cửa sổ hé ra mặt lạnh cười nói :”Ta đi xem nha đầu kia xảy ra chuyện gì.”

“Ừ.” Lâu Tịch Nhan khẽ hừ một tiếng, sắc mặt kém cỏi như trước, Tổ nhi nghe thanh âm Lâu Tịch Nhan không khỏi ngẩn ra, thì ra thiếu gia ở đây ! Vậy vừa rồi lúc phu nhân mở cửa, về mặt ứng hồng.....

Nàng hình như gặp rắc rối.....

Rút cổ, Tổ nhi không dám liếc mắt nhìn Lâu Tịch Nhan trong phòng, theo sau Trác Tĩnh nhanh như chớp chạy ra ngoài, chỉ để lại Lâu Tịch Nhan một người ngồi ở trước cửa sổ buồn bực.

Lúc sắp đến cửa viện Lâu Tịch Vũ, Trác Tĩnh đối Tổ nhi phía sau nói :”Tổ nhi, ta đi trước khuyên nhủ Tịch Vũ, người đi chuẩn bị chút đồ ăn đi.”

“Dạ.” Tổ nhi gật đầu, hướng trù phòng chạy đi.

Trong lòng nghĩ chờ gặp nha đầu kia làm sao nói rõ, nàng chỉ muốn nàng ta làm bộ không ăn uống chứ không phải thật sự không ăn cơm! Ở cửa viện, Trác Tĩnh không trông thấy bóng dáng Cảnh Táp, lẽ nào hấn đã rời đi?

Đi vào trong viện, trong phòng truyền đến thanh âm hữu khí vô lực của Lâu Tịch Vũ :”Người đi ra ngoài, ta không muốn ăn.”

“Há miệng,” giọng nam lãnh ngạnh không hề có cảm giác nói .

Trác Tinh bước chân dừng lại, Cảnh Táp?!

Phóng nhẹ bước chân, Trác Tinh không dám tiến quá gần, sợ Cảnh Táp phát hiện, lặng lẽ thối lui đến vị trí có thể thấy rõ cửa phòng nhất, trong phòng Lâu Tịch Vũ hữu khí vô lực nằm sấp trên bàn, sắc mặt tiêu tụy tái nhợt, ánh mắt vô thần thoát nhìn thật sự không tốt lắm, Cảnh Táp thân ảnh cao to đứng ở bên người nàng, trong tay còn cầm một bát canh. Thế nhưng bởi vì vấn đề góc độ, Trác Tinh chỉ có thể thấy sườn mặt hắc, dưới ánh nến, sắc mặt ngăm đen của hắn nhìn không ra biểu tình gì, chỉ là lãnh ngạnh trước sau như một.

Đem đầu hướng sang một bên, Lâu Tịch Vũ ừ ừ nói :”Ta không ăn, ngươi đi đi.”

“Há miệng!”

Lúc này, Cảnh Táp trực tiếp đem thìa đưa đến bên môi nàng, Lâu Tịch Vũ nhưng không có cảm kích, giờ tay lên đẩy tròng mắt nhìn Cảnh Táp hờn hển nging :”Ta không ăn! Chuyện của ta cùng ngươi không liên quan, ngươi không cần lo.”

Canh nóng đều đổ vào trên tay Cảnh Táp, xa như vậy Trác Tinh đều có thể thấy trên tay hắn không biết bởi vì buồn bực hay vì canh nóng mà bạo khởi gân xanh, tuy rằng thấy không rõ lắm về mặt hắc, thế nhưng kia toàn thân dấy lên lửa giận Trác Tinh nhìn thấy rất rõ ràng, nàng bắt đầu có chút bội phục dũng khí của Lâu Tịch Vũ, lúc này còn dám không muốn sống hô to gọi nhỏ :”Ta hiện tại cái dạng này, ngay cả tư cách thích ngươi cũng không có, sống hay chết, lại có gì khác nhau? Ngươi đi đi, dù sao ngươi cũng không thích ta, hà tất còn muốn quản ta. Ngươi đi đi ngươi đi đi.”

“Há ——miệng ——” Cảnh Táp gần như là nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ, lại đưa một thìa canh đến trước mặt Lâu Tịch Vũ.

“Ta nói ta không ăn!” Lúc này đây Lâu Tịch Vũ dứt khoát đem thìa đều đánh đổ trên mặt đất!

Thìa loảng xoảng rơi xuống đất, hiển nhiên cũng đã cán nát căn thân kinh ảm nhẫn của Cảnh Táp.

Chỉ thấy hắc bỗng nhiên bùng phát bát canh uổng một ngụm lớn, ngay khi Lâu Tịch Vũ còn không hiểu cùng Trác Tinh còn đang kinh ngạc, đổ lên cái miệng kia mấy ngày nay chỉ biết không ngừng cự tuyệt hắc.

Nga ừ~~~~

Trác Tinh chân mày khẽ dương lên, không phải đâu, thì ra người lạnh lùng lúc bạo phát lên cũng rất kích tình a.

“Ừm...” Lâu Tịch Vũ hoàn toàn bị vây trong trạng thái ngây ngốc, một đôi mắt sáng mờ thật to, nhìn chăm chăm tuấn nhan gần ngay trước mắt, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể bị động nuốt xuống nước canh hắc dứt, thẳng đến khi hắc thối lui, nàng vẫn đang còn như lọt trong sương mù.

”Há miệng.”Lúc Cảnh Táp lại nói lần nữa, nàng cũng chỉ có thể ngo ngắc hé miệng, đem canh Cảnh Táp đưa đến bên môi nàng từng ngụm từng ngụm uống xuống.

Mà khuôn mặt thủy chung lãnh ngạnh cũng khó có được hiện lên một tia ửng hồng nhàn nhạt.

Tổn hi bụng bát canh cùng ít rau, mới đi vào tiểu viện, đã bị phu nhân chẳng biết từ nơi nào thoát ra kéo lại.

“Phu” Vừa mới há mồm, đã bị phu nhân bụng kín miệng.

“Xuyt” Trác Tinh ý bảo nàng trước đi ra ngoài, hai người một đường thối lui đến ngoài cửa, Trác Tinh mới buông tay, cười nói :”Tiểu thư đã ăn rồi, đêm nay ngươi không cần hầu hạ, ngươi trước lui ra ngoài đi.”

“Dạ.” Tổn hi tuy không hiểu rõ nhưng nhìn phu nhân bộ dáng chắc chắn, nàng cũng chỉ có thể rời đi.

Trác Tinh tâm tình không sai trở lại Trích Tinh các, Lâu Tịch Nhan chính là nửa dựa ở cửa sổ, chỉ là trên tay nhiều thêm một quyển sách, chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt hắc đã khôi phục như thường, nhìn bộ dáng tươi cười đầy mặt của Trác Tinh, chỉ biết Tịch Vũ nhất định không có chuyện gì, buông sách, hướng nàng vờn tay, Lâu Tịch Nhan hỏi :”Chuyện gì cười đến vui vẻ như vậy?”

Đi tới bên người Lâu Tịch Nhan ngồi xuống, kéo tay hắc đặt ở lòng bàn tay, tùy ý hắc nắm, Trác Tinh vui vẻ cười nói :”Không có gì, chàng không cần lo lắng Tịch Vũ, nàng sẽ từ từ tốt lên.”

Tự tiểu phi tiểu dương lên khoe môi, Lâu Tịch Nhan cười nói :”Có phải có chuyện gì ta cần phải biết rõ nhưng không biết không?”

Giả vờ thần bí lắc đầu, Trác Tinh trả lời :”Hắc là biết đến cuối cùng sẽ biết, nếu như hiện tại không biết, lúc nói rõ còn không biết đến sao!”Hiện tại nàng cũng sẽ không nói cho hắc là nàng khiến Tịch Vũ dùng khổ nhục kế.

Nắm chặt bàn tay thon dài, Lâu Tịch Nhan dường như có chút dăm chiêu trả lời :”Thì ra là thế.”

Giống như thân phận bí ẩn của nàng, có phải cũng là còn chưa tới lúc hắc biết đúng không?

Tĩnh nhi, nghìn vạn lần đừng cho ta chờ lâu lắm ...

.....

Sáng sớm

Trác Tĩnh Lâu Tịch Nhan ở trong đại sảnh dùng bữa sáng, Mặc Bạch thanh âm lạnh lùng vang lên ở ngoài cửa :”Chủ tử, nha sai quan phủ cầu kiến.”

“Mời vào.” Đã mấy ngày, Đan Ngự Lam vẫn không có tin tức gì mới, có phải có phát hiện gì không?!

“Tham kiến Lâu tướng, phu nhân.” Đi vào là Trình Hàng, trên khuôn mặt trẻ tuổi không chút nào che dấu mây đen dày đặc.

Trác Tĩnh cùng Lâu Tịch Nhan liếc mắt nhìn nhau, Trình Hàng về mặt này sẽ không là cái gì tin tức tốt. Quả nhiên, bọn họ còn không có mở miệng hỏi, Trình Hàng đã trầm giọng nói :”Tôi hôm qua lại xảy ra một vụ án tử , đại nhân bảo ta đến thỉnh Lâu tướng cùng phu nhân đi qua.”

Đã là nữ tử vô tội thứ 4 bị giết hại, Trác Tĩnh hí mắt lại :”Thân phận người bị hại là ?”

“Nhị tiểu thư của hình bộ thị lang Ngô Chí Cương.”

Lần này hung thủ cư nhiên trực tiếp hướng về phía hình bộ mà đến, hơn nữa mỗi lần hạ thủ đều sạch sẽ lưu loát, lẽ nào hung thủ căn bản không phải một người, mà là một tổ chức? Mục đích là hướng về lễ mừng sắp đến?! Lâu Tịch Nhan rơi vào trầm tư.

Trác Tĩnh trầm giọng nói :”Đi thôi, đi trước dẫn đường đi.”

Ba người vội vã ra tướng phủ, Trác Tĩnh vừa mới chuẩn bị lên xe ngựa, tiếng vó ngựa dồn dập từ xa chạy đến gần, dưới ánh nắng buổi sáng, hai tuần mã cao to thuần hắc hướng bọn họ chạy nhanh đến, ngựa tốc độ quá nhanh, đến nỗi bọn họ chỉ nhìn thấy trên một con ngựa là một thân ảnh cao to , trên con ngựa khác tựa hồ nhìn không thấy ai.

Lâu Tịch Nhan kéo tay Trác Tĩnh, lui tới trước mặt Tướng phủ, Mặc Bạch cùng Trình Hàng đều đề phòng tiến lên một bước.

Tuần mã rất nhanh đã chạy tới trước cửa tướng phủ, gần như đụng phải xe ngựa đứng trước tướng phủ, tuần mã hí lên một tiếng, dừng lại, thân ảnh hai người một cao một thấp nhanh nhẹn xuống ngựa.

Thấy rõ người đến, Mặc Bạch lạnh lùng lùi đến một bên, Trình Hàng sững sờ nhìn nữ tử khả ái trước mặt, kiêu nữ từ một thân hắc sắc y phục đứng ở bên cạnh tuần mã, có vẻ càng thêm nhỏ bé yếu ớt, mái tóc được búi lên cao, đem khuôn mặt xinh đẹp của nàng triển lộ hoàn toàn, tuy rằng nửa bên mặt bị vết đao hủy đi nhưng không chút nào giảm đi vẻ khả ái của nàng, ngược lại làm cho người ta càng thêm thương tiếc.

Đón nhận ánh mắt nữ tử, Trình Hàng lại ngăn ra, không ngờ nữ hài tử khả ái như vậy cư nhiên có một đôi mắt lãnh liệt như vậy, trong mắt đầy tơ máu, thoạt nhìn rất mệt mỏi, nữ tử trực tiếp lướt qua hắn đi hướng Lâu tướng phu nhân. Mà phía sau nàng chính là ——Túc Lăng tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Một Thi Hai Mệnh

Cố Vân mặt vô biểu tình, vẻ mặt uể oải hướng nàng đi đến, Trác Tĩnh tiến lên nghênh đón, cười nói:”Người cuối cùng cũng đã về.” Hôm nay là sáng sớm ngày thứ chín, Vân xuất hiện ở trong dự liệu của nàng, nhìn ánh mắt lãnh liệt cùng vẻ mặt băng lãnh của nàng, Trác Tĩnh đoán rằng Vân mấy ngày nay nhất định cũng không có hào hào ngủ một giấc, trạng thái thân thể của nàng thực sự khác hẳn với thường nhân, người bình thường càng là mệt mỏi tinh thần lại càng là tan rã vô lực, nàng lại càng sắc bén nhạy cảm, cũng không biết là cái gì cấu tạo!

Túc Lăng cư nhiên cũng trở về, như thế ngoài dự liệu của nàng, Trác Tĩnh giương mắt nhìn lại, nhìn không được ho nhẹ một tiếng che giấu ý cười :”Túc tướng quân? Người..... có khỏe không?” Túc Lăng phòng chừng cũng là mấy ngày mấy đêm không ngủ, dáng vẻ của hắn so với Cố Vân chật vật hơn nhiều, quần áo màu đen nhiều nếp nhăn, ánh mắt sâu thẳm lúc này tràn đầy tơ máu, mấy ngày chạy như điên, khiến sợi tóc lộn xộn càng thêm mất trật tự buộc ở sau người, ngũ quan vốn lãnh ngạnh lúc này thoạt nhìn tựa như một khối thạch điêu màu đồng cổ, so với lúc mới gặp hắn kiệt ngạo không kiềm chế được, lúc này Túc Lăng toàn thân tỏa ra hàn khí đủ đông chết người.

Túc Lăng băng mâu quét qua nàng, không có trả lời, Trác Tĩnh đã sớm đoán được, cũng lơ đãng.

“Vụ án gì? Tình huống hiện tại ra sao?” Cố Vân thanh âm ám ách khiến Trác Tĩnh hơi nhú mày, này dọc đường đi, nàng nhất định muốn chết rồi, xóc lên màn xe, Trác Tĩnh thấp giọng nói:”Chúng ta đang muốn đi đến hiện trường vụ án, lên xe ngựa vừa đi vừa nói.”

“Được.” Cố Vân lưu loát nhảy lên xe ngựa, Trác Tĩnh cũng theo đi vào, từ đầu tới cuối Cố Vân ngay cả liếc mắt cũng không nhìn Túc Lăng một cái, giống như bọn họ căn bản không quen biết.

Túc Lăng sắc mặt càng phát ra băng lãnh, Trình Hàng dường như cũng tỉnh ngộ, ở một bên cười ngây ngô nói :”Túc tướng quân, không ngờ ngài cũng quay về kinh, ta vẫn kính ngưỡng uy danh Túc tướng quân, hơn nữa.....”

Hắn nói còn chưa xong, Túc Lăng đã xoay người lên ngựa, đuổi theo phương hướng xe ngựa rồi đi, Trình Hàng xấu hổ đứng tại chỗ, Lâu Tịch Nhan tiến lên vỗ nhẹ bờ vai hắn cười nói :“Đi thôi, Túc tướng quân có thể quá mệt mỏi đi.”

“Cũng đúng.” Túc tướng quân bộ dạng thoát nhìn xác thực mệt chết đi, Trình Hàng hiếu kỳ hỏi :“Lâu tướng, vị cô nương kia là ?”

Lâu Tịch Nhan sải bước đến hắc mã Thanh Mạt lưu lại cười nói :“Là người các ngươi dùng bỏ câu đưa tin muốn cầu giúp đỡ.” Nhìn bóng đen theo sát xe ngựa, Lâu Tịch Nhan tựa tiểu phi tiểu khê dương khỏe mẽ, Túc tướng quân “Chúng ghét nữ nhân” tựa hồ có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, nữ tử Thanh gia, quả nhiên mỗi người đều không giống người thường a~

“Thanh Mạt?!” Trình Hàng rốt cục nghĩ đến còn có một nhân vật như vậy, thế nhưng tính toán thời gian, hôm nay mới sáng sớm ngày thứ chín mà thôi a, bọn họ là thế nào trở về

.....

Ngô phủ

Trình Hàng thờ hồn hèn chạy ào vào khuê phòng Ngô tiểu thư , vội la lên :“Đại nhân, Lâu tướng cùng Phu nhân đã thỉnh tới rồi, còn có cái kia... tiểu thư Thanh Mạt cùng Túc tướng quân cũng đã trở về.” Hắn cấp bách chạy về , cuối cùng cũng vượt qua bọn họ, này hai vị tiểu thư tốc độ đứng là nhanh a!

Đan Ngự Lam lạnh lùng nhìn hắn một cái, tiểu tử Trình Hàng này là chuyện gì xảy ra, ngày hôm nay hấp tấp vội vàng như vậy.

Còn chưa kịp thuyết hắn, thân ảnh Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tĩnh đã xuất hiện ở cửa, Đan Ngự Lam ôm quyền :“Lâu tướng, phu nhân.”

Còn chưa vào cửa, mùi máu tươi nồng nặc đã tràn ngập trong không khí, Trác Tĩnh chỉ là khê gạt đầu xem như đáp lại, sau đó trầm giọng hỏi :“Người chết ở đâu?”

“Còn đang trên giường.”Hắn không nghĩ tới bọn họ tới nhanh như vậy, bọn họ cũng vừa mới đến không lâu.

Trác Tĩnh gạt đầu, nhanh chóng tiến vào nội thất.

“Đan đại nhân.” Một đạo khăn khăn giọng nữ ở phía sau Lâu Tịch Nhan vang lên.

Lâu Tịch Nhan hơi nghiêng người, Đan Ngự Lam trong mắt xẹt qua một tia khác thường, hôm nay mới ngày thứ chín mà thôi, nàng quả nhiên xuất hiện như Thanh Linh nói này nữ tử quả nhiên làm cho người ta kinh ngạc, che xuống tia khác thường trong mắt, Đan Ngự Lam hơi ôm quyền nói :“Thanh tiểu thư, khiến người gấp gáp như vậy trở về , thực sự là xin lỗi.”

Khê xua tay, Cố Vân cũng không có cùng hắn khách khí đối đáp , lạnh giọng nói :“Đan đại nhân không cần khách khí, tình huống cơ bản ta đã biết, ta trước nhìn hiện trường hung án, tình huống cụ thể đợi thảo luận sau.”

Nói xong nhấc chân bước vào trong phòng, nhưng nàng cũng không có vội vàng tiến vào nội thất, mà là ở ngoài bình phong giữa phòng nhìn xung quanh, cũng không biết nàng đang nhìn cái gì.

Lâu Tịch Nhan đứng yên ở cạnh cửa cũng không đi vào, bên cạnh hắn là Túc Lăng vẫn im lặng, Đan Ngự Lam hơi nhíu mày:“Túc tướng quân không phải là đang tiêu diệt loạn tặc sao?” Hôm nay sao lại náo nhiệt như vậy?

“Tiêu diệt xong.” Ném ra mấy từ đủ để đông chết người, Túc Lăng một đôi con ngươi lạnh lùng nhìn chăm chăm nữ nhân ở giữa phòng, không, nàng căn bản không phải nữ nhân!! Mấy ngày nay, hắn thiếu chút nữa theo không kịp nàng, nào có nữ nhân như vậy?!

Tiêu diệt xong? ! Đan Ngự Lam sững sốt, tiêu diệt xong hắn không trở về cung phục mệnh, đến đây làm gì?!

Túc Lăng vẻ mặt âm trầm, Lâu Tịch Nhan ánh mắt tràn đầy hứng thú, hắn tự nhiên sẽ không ngốc đi truy vấn. Đan Ngự Lam xoay người đi vào trong phòng, Cố Vân nửa ngồi xỏm cạnh cửa, ngón tay nhẹ nhàng lần mò thanh gỗ chốt cửa đã bị gãy thành hai, thấp giọng hỏi :“Ai là người đầu tiên phát hiện thi thể ?”

“Ngô Như tiểu thư thiếp thân nha hoàn, Phi nhi.”Thế nhưng kỳ quái là nàng cùng với các thị nữ của những người chết khác là bất đồng, nàng tới hôm qua cũng không có hầu hạ ở trong phòng, mà là sáng sớm tới gọi tiểu thư rời giường, kêu thật lâu mà không được, chỉ có tìm người phá cửa mới phát hiện người chết.

Buông chốt cửa, Cố Vân hỏi :“Nàng ở đâu?”

“Sợ ngắt đi rồi, bây giờ còn chưa tỉnh.” Như vậy rất bình thường, trong nội thất hầu như tất cả đều là huyết, người chết tình trạng quỷ dị, không nói chỉ nữ tử chính là nam tử nhìn thấy cũng có rất nhiều người chịu không nổi.

Cố Vân ánh mắt bỗng nhiên ở chén trà trên bàn gỗ dừng lại, đi lên trước, Cố Vân cầm lấy một cái chén trà khê ngừi, tay khác lại mở ấm trà, lắc lắc chất lỏng bên trong, trong mắt xẹt qua một tia sáng lạnh.

Trình Hàng đứng ở một bên không hiểu hỏi:“Nước trà có vấn đề gì sao? Ta vừa xem qua, không có vấn đề .” Trong phòng phóng một bình trà không có

gi khả nghi đi.

Cổ Vân im lặng không lên tiếng, chỉ là đưa cho hắn hai cái chén không, Trình Hàng nhận lấy, nhìn nàng một cái, nghi hoặc cầm lấy chén khề ngửi, sau khi ngửi qua, Trình Hàng phút chốc hai mắt tròn tròn, lần nữa cầm cái chén khác cẩn thận ngửi. Một lúc sau, Trình Hàng kinh ngạc mở to mắt nhìn Cổ Vân, nàng nàng nàng nàng làm sao thấy cái chén bình thường này có vấn đề? Hơn nữa nhiều chén như vậy, nàng sao biết này hai cái chén có vấn đề ?!!!

Trình Hàng đem hai cái chén cẩn thận để vào trong túi(bao), lập tức lại đi theo phía sau Cổ Vân.

Nội thất

Lữ Tấn nhìn chằm chằm nam tử trước giường lật trở người chết, lạnh giọng hỏi :”Người là ai?”

Ngô đại nhân thân là quan viên hình bộ, tự nhiên cũng biết đạo lý hiện trường vụ án không cho ngoại nhân tiến vào phá hỏng, ngoại trừ người của đề hình phủ, toàn bộ trong phòng cũng chỉ có Ngô đại nhân đang ở bên ngoài bị kích động đến không thể động đậy mà thôi, người này là ai?

Nam tử quay đầu lại, thoáng chớp tay trả lời :”Tiểu nhân Giang Hân, ngỗ tác (người khám nghiệm tử thi) hình bộ, là Ngô đại nhân gọi tiểu nhân tới.”

Thì ra là ngỗ tác, hướng hắn phát tay, nam tử gạt đầu, hiểu rõ thôi lui đến một bên.

Lúc Trác Tĩnh tiến vào nội thất, vừa lúc thấy Lữ Tấn đang khám nghiệm tử thi, cũng không tiến lên làm phiền hắn, Trác Tĩnh nửa ngồi xổm thân thể, kiểm tra một chút máu còn chưa kịp động lại, nội thất cũng không lớn, người chết xuất huyết lượng lớn, dọc theo mép giường đến bình phong, nơi nơi đều là vết máu, người chết vẫn như cũ toàn bộ trần trụi, nội thất rất chỉnh tề, không có vết tích giãy dụa đánh nhau.

Trác Tĩnh bỗng nhiên xuất hiện còn đụng vào vết máu, điều này làm cho Giang Hân đứng bên cạnh cả kinh khê hô :”Người làm gì?”

Lữ Tấn quay đầu lại, thấy rõ người phía sau, vội ôm quyền cung kính gọi :”Phu nhân.”

Trác Tĩnh đứng dậy, trầm giọng nói :”Tĩnh huống thế nào?”

Lữ Tấn không dám có chút qua loa, lập tức đem tình huống mới phát hiện trả lời :”Người chết chết vào giờ sửu(1-3h sáng) và giờ dần(3-5h sáng) hôm nay, thân thể đồng dạng không có vết thương khác, chỗ ngực chỉ có một đao, trái tim cũng bị hái đi, thể nhưng mặt không có biểu tình kinh sợ.”

Trác Tĩnh đến bên cạnh hắn, nhìn thoáng qua nữ thi trên giường, người chết da hơi nhẵn phiếm bạch, không chút máu mà chết, nhưng biểu tình trên mặt nàng, xác thực rất bình tĩnh, giống như là đang ngủ giống nhau.

Giang Hân kinh ngạc nhìn chằm chằm sắc mặt bình tĩnh lật xem thi thể của Trác Tĩnh, nữ tử này là ai a? Đối mặt nữ thi kinh khủng như thế, cư nhiên còn trấn định như vậy, Lữ Tấn gọi nàng phu nhân, có phải là người nhà Đan đại nhân hay không?!

Sau khi Trác Tĩnh tỉ mỉ kiểm tra, lúc tay xoa nhẹ trên bụng người chết liền dừng lại, khê ản, Trác Tĩnh ánh mắt tối sầm lại, bỗng nhiên lớn tiếng hỏi :”Ngô đại nhân, lệnh thiên kim đã kết hôn?”

Giọng nữ lạnh lạnh từ bên trong truyền đến, Ngô Chí Cương gần như bị đá kích thật vất vả hồi phục lại tinh thần, thật lâu mới trả lời :”Không có, nữ nhi cùng tam nhi tử lễ bộ Võ thượng thư là chỉ phúc vi hôn, hôn kỳ là ở ba tháng sau, chúng ta hai nhà đều đang chuẩn bị hôn lễ, ai biết, lại gặp phải chuyện như vậy.....”

Hắn làm sao cũng thật không ngờ, loại chuyện này lại phát sinh trên người nữ nhi hắn!!

Đi tới cuối giường, Trác Tĩnh muốn đem hai chân nữ tử tách ra, thể nhưng bởi vì thi thể đã cứng ngắc, nàng chỉ có thể đối Lữ Tấn bên cạnh nói :”Giúp ta đem chân nàng giơ lên một chút.”

Lữ Tấn xấu hổ gạt đầu, hắn cũng không phải không có nghiệm qua nơi riêng tư của nữ tử, chỉ là lần đầu tiên cùng một nữ tử cùng nhau nghiệm, hơi cúi đầu, Lữ Tấn đem chân người chết nhẹ nhàng nâng lên.

Khó khăn kiểm tra một lúc, Trác Tĩnh lớn giọng hỏi :”Như Nhi tiểu thư có tình nhân khác hay không?”

Mới nói xong, bên ngoài một mảnh yên tĩnh, tiếp theo tiếng rít gào của Ngô Chí Cương từ ngoài bình phong vang lên :”Người nói bậy cái gì!! Nữ nhi nhà ta tuy rằng đã qua đời, người cũng không thể nghi ngờ trong sạch của nàng!”

Trác Tĩnh sắc mặt như thường, bất vì sớ động, chỉ lạnh lùng trả lời :”Nàng mang thai, hơn nữa không sai biệt lắm đã bốn tháng.”

“Cái gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Đầu Mỗi Quan Trọng (Thượng)

“Cái gì?” Ngô Chí Cương bỗng chốc từ trên ghế đứng lên vọt tới bên cạnh bình phong, chỉ vào Trác Tĩnh, Ngô Chí Cương tức giận kêu lên: “Đây là chuyện không có khả năng, nữ nhi của ta thái độ làm người quy củ, trong sạch, tuyệt đối không có khả năng mang thai! Người... người dựa vào cái gì kết luận nàng mang thai?”

Trác Tĩnh sắc mặt như thường ngheh đón ánh mắt chỉ trích của Ngô Chí Cương, lạnh giọng trả lời: “Người chết bụng rõ ràng nhô lên, hơn nữa nàng cũng không phải là xử nữ...”

“Bụng nhô lên liền nhất định là mang thai sao? Quả thực là hoang đường!!” Đáng tiếc Trác Tĩnh nói còn chưa xong, Ngô Chí Cương đã nghe không được mà rít gào: “Như Nhi khi còn sống thường nói mình bị đau bụng, có thể... có thể... là có chứng bệnh gì đó cũng không chừng, nói chung tuyệt đối không có khả năng là mang thai!” Nữ tử chưa gả cư nhiên có thai, này quả thực là làm nhục gia phong, nếu là thật có chuyện này, hắn làm sao hướng Võ gia ăn nói?! Không có khả năng, Như Nhi tuyệt đối không có khả năng mang thai!!

Giang Hân vẫn đứng một bên vội vàng đỡ lấy Ngô Chí Cương bởi vì đau buồn và phẫn nộ mà thở gấp, nhú mảy nhìn chăm chăm Trác Tĩnh, ngữ khí khá nặng nói: “Vị phu nhân này, bụng nhô lên cũng có thể là bởi vì trong bụng có tật, là bướu thịt không nhất định chính là mang thai, ngài như vậy qua loa kết luận, thật sự là tổn hại danh dự tiểu thư.”

Trác Tĩnh nhìn hắn một cái không nói gì thêm, quay đầu nhìn Lữ Tấn hỏi: “Lữ Tấn, người thấy thế nào.”

Lữ Tấn lần nữa đến gần người chết, ở bụng nàng khẽ xoa ấn một hồi lâu, bụng xác thực căng ra, thật sự có hài tử sao? Hắn không có kiểm nghiệm qua người chết có bụng bị bướu thịt (bướu or nhọt), không thể nào đối chiếu chính xác, lại càng không dám có kết luận, chỉ có thể thấp giọng trả lời: “Muốn chứng minh Ngô tiểu thư bụng có phải có thai hay không, tốt nhất là phẫu thí nghiệm chứng, tận mắt chứng kiến.”

Mất thấy là thật, thái độ nghiêm cẩn cũng không tệ lắm, hài lòng gật đầu, Trác Tĩnh quay đầu hướng Ngô Chí Cương đang trong cơn giận dữ, trầm giọng giải thích nói: “Người sau khi chết, các bộ phận đều gặp phải các cấp độ hòa tan khác nhau, nếu như là bướu thịt sau khi chết sẽ biến nhuyễn. Thế nhưng bởi vì trong bụng nàng là thai nhi, hơn nữa cơ bản đã thành hình, có máu có thịt có khung xương, cho dù chết đã lâu, bụng vẫn căng lên như trước, thế nhưng theo như lời Lữ Tấn mới là phương pháp tốt nhất chứng minh, giải phẫu bụng là có thể thấy trong bụng nàng có hài tử hay không.”

“Này... điều này sao có thể??” Trác Tĩnh lời nói rành mạch rõ ràng, Ngô Chí Cương chán nản lui về sau, đứng vậy, mở bụng ra là có thể biết, rốt cuộc có hài tử hay không, nàng cần gì nói dối vu hãm Như Nhi, thế nhưng Như Nhi làm sao có thể mang thai?! Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đã kích liên tiếp khiến Ngô Chí Cương trước mắt tối sầm, liền ngã xuống.

“Đại nhân, ngài không sao chứ?” Giang Hân nhanh chóng đỡ lấy thân thể hắn, sau một lúc kinh hoàng Ngô Chí Cương lại mở mắt ra, chỉ là sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt tan rã.

Đan Ngự Lam lắc đầu nói rằng: “Giang Hân, người trước đưa đại nhân đi ra ngoài nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Đỡ Ngô Chí Cương rời khỏi nội thất nhưng thiếu chút nữa đụng phải Cổ Vân lạnh lùng thờ ơ đứng bên cạnh bình phong, cùng nàng nhìn nhau, Giang Hân không khỏi ngẩn ngơ, này hắc y nữ tử ánh mắt hạo lãnh, cùng khuôn mặt nàng cực kỳ không hợp, thu hồi đường nhìn, Giang Hân đỡ Ngô Chí đi ra ngoài.

Cổ Vân đi vào nội thất, chỉ liếc mắt nhìn nữ thi trên giường một cái, cũng không có kiểm tra tỉ mỉ, có Trác Tĩnh ở đây, thi thể không cần nàng hao tâm tốn trí, đi tới bên cửa sổ, kiểm tra một chút then cài cửa sổ, vô cùng kiên cố, xem ra thật đúng là một gian mật thất (ý nói gian phòng kín ~ án mạng trong phòng kín, hoho dành cho ai thích Conan :v), ngồi xổm trên mặt đất, Cổ Vân hí hóp mắt quan sát hy vọng có thể phát hiện một ít vết chân có ích, đáng tiếc trong nội thất lót một tấm thảm dày, căn bản nhìn không thấy bất luận vết chân khả nghi nào.

Bất đắc dĩ chuẩn bị đứng dậy nhưng ngoài ý muốn phát hiện dưới giường trên chỗ đặt hài có một chút vết đen sẫm, đến gần vừa nhìn là một cái dấu hình tròn không rõ, mặt trên có chút đồ án kỳ quái, đây là cái gì? Bên cạnh dấu vết là đôi hài thêu hoa cùng một bãi máu từ trên mép giường tích giọt rơi xuống, nhìn xung quanh không phát hiện thấy có cái gì tương xứng với dấu vết này, đây là hung thủ lưu lại sao?!

Suy tư một lúc, Cổ Vân thấp giọng nói: “Giấy bút.”

“Đến.” Nàng mới nói xong, Trình Hàng đã cầm giấy bút chạy tới, ngồi xổm bên người nàng, hắn cũng thấy dấu vết đồ sẫm bên cạnh hài thêu.

“Đây là cái gì?” Nhìn thật lâu, Trình Hàng cũng không nhìn ra là vật gì.

Bút lông thật sự quá khó dùng, Cổ Vân nhú mảy, quay sang Trình Hàng nói: “Người tới vẽ.”

Trình Hàng ngây ngốc tiếp nhận giấy bút, thờ dài một tiếng quỳ rạp trên mặt đất vẽ, này nữ tử trên người có một loại lực lượng làm cho người ta không dám cãi lời, rất thần kỳ, hắn cư nhiên lại không không chế được dựa theo lời nàng đã làm.

Lại đem nội thất tra xét một lần, không có phát hiện đầu mối hữu dụng nào, Cổ Vân nhìn về phía Đan Ngự Lam nói: “Đan đại nhân, ta nghĩ trước xem hồ sơ ba án tử kia, thuận tiện buổi chiều thảo luận vụ án.”

Ánh mắt nàng mặc dù trấn tĩnh như trước nhưng trong mắt cũng đã tràn đầy tơ máu, dù sao vẫn là nữ tử, thân thể đầu thể chống lại khổ cực như vậy! Đan Ngự Lam thấp giọng thờ dài: “Thanh tiểu thư hạo hạo nghỉ ngơi, sáng sớm mai bàn lại cũng không muộn.”

Cố Vân cố chấp không thay đổi, lạnh giọng nói :”Ta không sao, buổi chiều ba giờ ...giờ thân, ta ở đề hình phủ chờ ngươi.” Nói xong, Cố Vân nhìn thoáng qua Trình Hàng còn quỳ rạp trên mặt đất hỏi:”Về được rồi sao?”

Trình Hàng so sánh một lúc, mới quay đầu lại nói :”Được rồi.”

“Ngươi dẫn ta đi xem hồ sơ.”

Trình Hàng hơi liếc mắt nhìn Đan Ngự Lam, Đan Ngự Lam trầm tư một chút mới chậm rãi gật đầu, Trình Hàng từ trên mặt đất đứng lên , cất xong giấy bút trả lời :”Ngươi đi theo ta.”

Trước khi xuất môn, Cố Vân quay sang Trác Tĩnh đang đưa lưng về phía nàng kiểm nghiệm thi thể hỏi:”Buổi chiều cho ta báo cáo khám nghiệm tử thi, có vấn đề sao ?”

Lực chú ý dừng ở trên vết đao nữ thi, Trác Tĩnh thuận theo trả lời :”Không thành vấn đề.”

Trả lời rất tự nhiên, thuần thực giống như trước đây đã hợp tác làm việc vô số lần, Cố Vân hài lòng đi ra nội thất, Lâu Tịch Nhan yên lặng nhìn sự ă ý giữa các nàng, trong mắt chột xẹt qua một tia quang mang khiến người ta khó có thể suy xét , nhưng vẫn không nói lời nào.

Cố Vân đi ra ngoài phòng, khi lướt qua bóng đèn cao to chột trên tay đau xót, cổ tay bị bàn tay như kim sắt nắm chặt, nhiệt độ nóng rực khiến nàng nhũn mày, bên tai vang lên thanh âm khàn khàn lạnh lẽo:”Ngươi liền muốn chết như vậy sao?”

Năm ngày năm đêm, nàng chỉ ở giờ tỵ (23h-1h) mỗi đêm nhắm mắt dưỡng thần một canh giờ, trên đường không chút nào nghỉ ngơi, hần hành quân đánh trận hơn mười năm, trải qua nhiều lần hành quân chinh chiến, mấy ngày nay chịu khổ đều khiến hần không chịu nổi, nàng một nữ nhân, rốt cuộc đang cày mạnh cái gì?!

Hần là muốn bẻ gãy cổ tay nàng sao?! Hần gần như sắp làm được rồi, cổ tay truyền đến đau đớn, Cố Vân cũng chỉ nhũn nhũn mày mà thôi, nét mặt biểu lộ một tia cười nhạt trào phúng, nghênh đón cặp lãnh mâu nổi giận kia, Cố Vân thấp giọng cười nhạt nói :”Ta không biết, thì ra tướng quân Khung Nhạc nhân như vậy, ngươi lẽ nào không có việc gì có thể làm sao?”

Nàng mới nói xong, Trình Hàng đứng ở bên cạnh nuốt một ngụm nước bọt, không tự giác lùi ra sau , trời ạ, vị này Thanh cô nương không muốn sống nữa đi, Túc tướng quân đều nhanh tức giận đến bốc hơi, nàng còn lửa cháy đổ thêm dầu, nàng kia thân hình nhỏ bé và yếu ớt còn không cao đến ngực tướng quân, cũng không sợ hần dưới sự tức giận đem nàng giống như que diêm giống nhau dùng tay bóp nát

Trình Hàng vì Cố Vân lo lắng không thôi, về mặt Lâu Tịch Nhan ngược lại hoàn toàn là một bộ xem kịch vui, hần cũng không có nghe nói Túc Lăng lúc nào sẽ như vậy ”sân sóc” nắm tay một nữ tử , khuyên nàng nên nghỉ ngơi, Thanh Mạt quả nhiên là bất đồng.

Cố Vân ở trong lòng chửi bới, nàng đã mệt chết đi, hần lại không buông tay, nàng cũng không ngại đánh một trận nâng cao tinh thần!!

Ngay lúc Cố Vân chuẩn bị xuất thủ, tay Túc Lăng nắm tay nàng bỗng chốc buông lỏng, con ngươi đen lạnh lũng nhìn chằm chằm Cố Vân, ngoại trừ hàn ý, Cố Vân nhìn không ra hần muốn làm gì, nàng muốn hỏi hần rốt cuộc muốn thế nào, thế nhưng Túc Lăng cũng không quay đầu lại đi ra Ngõ phủ.

Trên cổ tay trắng nõn, dấu năm ngón tay hồng hồng biểu hiện vừa rồi Túc Lăng rất thô bạo, hần có ý gì?! Đây nam nhân bị bệnh tâm thần a! Không hiểu ra làm sao!!

.....

Giờ thân

Thư phòng đề hình phủ

Đoàn người đúng hẹn xuất hiện, hai chiếc bàn vuông được hợp lại cùng một chỗ, trên mặt chất đầy hồ sơ, mấy chiếc ghế vây quanh hai bên bàn, vừa nhìn cách sắp xếp này, Trác Tĩnh đã đoán được là Cố Vân chuẩn bị.

Cùng Lâu Tịch Nhan ngồi xuống đối diện Cố Vân, Trác Tĩnh nhìn xung quanh không thấy Túc Lăng, cười nhẹ nói :”Túc tướng quân sao không tới?”

Cố Vân hung hăng trừng Trác Tĩnh một cái, lạnh giọng hừ nói :”Ta sao mà biết?” Cái này nữ nhân từ lúc tới nơi này liền trở nên bát quái nhiều chuyện!!

Đem trang giấy trong tay đưa cho Cố Vân, Trác Tĩnh nghiêng đầu giả vờ không nhìn thấy mắt đao của nàng.

Lâu Tịch Nhan mỉm cười nhìn các nàng trong lúc đó quen thuộc dùng ánh mắt chế giễu nhau, ánh mắt đảo qua bức tranh vẽ hoa văn kỳ quái trên bàn liền dừng lại, cảm lấy nhìn một lúc, Lâu Tịch Nhan nhẹ giọng nói :”Vật nàynhìn rất quen mắt.”

Cố Vân từ báo cáo khám nghiệm tử thi của Trác Tĩnh ngẩng đầu lên , cả kinh nói :”Ngươi thấy qua.”

“Hoa văn này, rất giống vật trang sức của Ngưng Thụý Các.”

“Chàng xác định?” Trác Tĩnh cũng rất kinh ngạc.

Lâu Tịch Nhan bật cười trả lời :”Nàng hẳn là cũng thấy qua, lúc ở Lãnh Nguyệt Lâu, trong các đồ vật Ngưng Thúy Các đưa tới có một đôi ngọc bội chính là hoa văn này.” Nàng quả nhiên không có hảo hảo xem qua mấy thứ kia, vốn hẳn là nhìn trúng đôi ngọc bội này, nghĩ đưa cho nàng bởi vì mặt trên có khắc một đôi uyên ương, thể nhưng nàng không thích, hẳn cũng liền thôi, bởi vì kia đôi ngọc bội chất lượng thượng thừa (giá trị cao), hơn nữa khó có được đem uyên ương khắc rất kỳ lạ, hẳn khắc sâu ấn tượng.

Trác Tĩnh đương nhiên là hoàn toàn không có ấn tượng, bởi vì nàng lúc đó căn bản không chăm chú chọn lựa, bất quá nàng tin tưởng trí nhớ của Lâu Tịch Nhan, hẳn nói là vật trang sức của Ngưng Thúy Các hẳn là đúng đi.

“Người đâu.” Đan Ngự Lam cảm xúc về trong tay giao cho sai nha, nói :”Cầm cái này đến Ngưng Thúy Các kiểm chứng, có phải có ngọc bội có hoa văn này hay không.”

“Đạ.” Nha sai lĩnh mệnh rồi đi, một nha sai khác đã vội vã chạy tới, ở ngoài cửa lớn tiếng bẩm báo :”Đại nhân, người của phủ thừa tướng ở ngoài cửa cầu kiến Lâu tướng.”

“Thỉnh.” Đan Ngự Lam liếc mắt nhìn Lâu Tịch Nhan một cái, trong mắt hẳn cũng có một tia nghi hoặc.

Một lúc sau, một nam tử y phục người hầu tiến vào trong phòng, ôm quyền hành lễ :”Chủ tử, Đan đại nhân.”

Lâu Tịch Nhan thấp giọng hỏi :”Chuyện gì?”

Nam tử đi tới bên cạnh Lâu Tịch Nhan, cúi đầu nói mấy câu, Lâu Tịch Nhan sắc mặt như thường, như trước lộ ra tiểu ý nhàn nhạt.

Đối nam tử khẽ phất tay, nam tử cung kính thối lui ra phía sau hẳn, Lâu Tịch Nhan đột nhiên đứng dậy cười nói :”Đan đại nhân, tướng phủ còn có chút chuyện, ta đi trước một bước.”

Lâu tướng vội vã rời đi như vậy, nhất định là có chuyện quan trọng, Đan Ngự Lam bất động thanh sắc, gật đầu cười nói :”Lâu tướng xin cứ tự nhiên.”

Hoi cúi người, Lâu Tịch Nhan ở bên tai Trác Tĩnh ôn nhu nói :”Ta đi trước, xe ngựa lưu lại cho nàng, làm xong Mặc Bạch sẽ hộ tống nàng về phủ.”

Trác Tĩnh hiển nhiên cũng cảm nhận được hẳn không quá thích hợp, nhẹ giọng nói :”Cần ta cùng chàng cùng nhau trở lại sao?”

Vỗ nhẹ vai nàng, Lâu Tịch Nhan trầm thấp thanh âm ôn nhu trấn an :”Không cần, nàng yên tâm, không có chuyện gì.”

Suy nghĩ một lúc, Trác Tĩnh mới chậm rãi gật đầu đáp :”Được rồi, chính chàng cẩn thận.”

“Ừ.” Ưu nhã hướng mọi người nhẹ gật đầu, Lâu Tịch Nhan mới xoay người rời đi, chỉ là bước chân có vẻ nhanh.

Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên rời đi, khiến Trác Tĩnh Đan Ngự Lam có chút suy nghĩ, đều có chút không yên lòng.

“Này đã là người thứ tư bị giết, chúng ta còn không tìm được một chút tin tức của hung thủ, hẳn lại liên tục giết người, ngay cả người mang thai cũng không buông tha !! Thật sự đáng hận !!” Trình Hàng buồn bực vỗ bàn, kéo thần trí hai người quay về.

Cố Vân nhìn báo cáo khám nghiệm tử thi, nhìn về phía Đan Ngự Lam vẫn bảo trì trầm mặc hỏi :”Đan đại nhân thấy thế nào?”

“Phòng kín, đàn hương, người chết không gãy dựa, trích tâm, thất(mắt) huyết mà chết, này án tử thoát nhìn so với ba án tử kia rất giống thể nhưng lại không hoàn toàn như nhau, người chết trên mặt không có biểu tình kinh sợ, cửa là bị phá mở, mà không phải là nha hoàn hầu hạ mở, hơn nữa, Ngô tiểu thư còn mang thai.”

Cố Vân khẽ nhướng mi, Đan Ngự Lam không hổ là đề hình ti, ở hiện trường vụ án dường như cái gì cũng không làm lại có thể nhìn ra được những điểm mấu chốt như vậy, Cố Vân gật đầu trả lời :”Ta cũng đồng ý với quan điểm của người, kết quả báo cáo khám nghiệm tử thi cũng chứng tỏ người chết này trước ngực hướng vết đao cùng mấy người chết khác, chiều dài vết đao cũng không giống nhau, ta nghĩ này án tử cùng ba án tử trước rất khác nhau, kỳ thật từ chỗ người chết, nàng là bị đánh mê lúc lấy trái tim, ta cho rằng, hung thủ cùng nàng là người quen.”

“Đúng!” Trình Hàng hét lớn một tiếng, từ trong túi lấy ra hai cái chén, chậm rãi nói :”Chúng ta mang hai cái chén đi kiểm tra , bên trong bị người hạ mê tâm tán(thuốc mê), nhưng lại có mùi rượu nhàn nhạt, này nói rõ Ngô tiểu thư trước khi chết cùng người uống rượu, đã khuya thể này nàng lại có thai, còn cùng người uống rượu vui vẻ, người kia nhất định cùng Ngô tiểu thư rất quen thuộc. Ta buổi chiều hỏi qua nha hoàn Phi nhi, nàng nói là Ngô tiểu thư bảo nàng buổi tối không cần hầu hạ, rõ ràng chính là Ngô tiểu thư đem người rời đi, ta xem, người kia nói không chừng chính là tình nhân của nàng ta!!!”

Nhìn hẳn vô cùng hưng trí nói năng rõ ràng hợp lý, Lữ Tấn nhịn không được cười nói :”Rất có tiến bộ đâu.”

Không chút khách khí gật đầu, nhìn trên bàn hai cái chén bình thường đến không thể bình thường hơn , Trình Hàng vẫn là nhịn không được hỏi :”Đúng rồi, ta vẫn muốn hỏi, người làm sao nhìn ra hai cái chén này có vấn đề?”

Cố Vân thuận miệng trả lời :”Trên khay có năm cái chén, chỉ có hai cái chén này quai hướng ra ngoài, nói rõ chúng nó hẳn là bị sử dụng qua.”

Liền đơn giản như vậy? Trình Hàng khó hiểu hỏi :”Cái này có thể nói rõ rằng chúng nó có vấn đề?”Chén đặt trong phòng, dùng qua có cái gì kỳ quái?!! Này cũng không thể nói rõ cái gì đi?

Lãnh mẫu khẽ nhếch, Cổ Vân vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trình Hàng, trầm giọng trả lời :”Hiện trường vụ án mỗi một chi tiết nhìn không thích hợp đều có điểm đáng ngờ, đều phải đi kiểm nghiệm cùng điều tra, người mới có cơ hội phát hiện chúng nó rốt cuộc có vấn đề hay không.”

Thanh âm khàn khàn vang lên cũng không dễ nghe, nhưng Trình Hàng lại không hiểu sao bị chấn động, thái độ nàng xử lý vụ án khiến hắn xấu hổ, Trình Hàng dùng sức gật đầu trả lời :”Ta hiểu được.”

Đan Ngự Lam nhìn thoáng qua Trình Hàng thường ngày rất ít chịu thua qua người nào lúc này hơi cúi đầu ngồi ở bên cạnh Thanh Mạt, mà nhìn nét chữ trên báo cáo khám nghiệm tử thi kia, lại nhìn Lữ Tấn, hẳn lúc nào cam tâm tình nguyện làm loại việc nhỏ ghi chép này. Mỉm cười, Đan Ngự Lam hỏi :”Hai vị Thanh tiểu thư, không biết có hứng thú thu đồ đệ không.” Nếu là Trình Hàng cùng Lữ Tấn có thể học được bản lĩnh của các nàng, đổi hình bộ mà nói thật sự là một trợ lực rất lớn, dù sao hắn không thể dựa vào hai vị phu nhân Phủ thừa tướng cùng tướng quân phủ giúp đỡ phá án đi!

Trình Hàng cùng Lữ Tấn đồng thời ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chằm chằm Đan Ngự Lam, đại nhân là có ý gì, lẽ nào muốn bọn họ bái hai vị tiểu cô nương làm sư phụ?! Đây ...sao được! Nhưng nghĩ lại, chính mình hình như xác thực kỹ không bằng người ta, bọn họ còn đang xoắn xuýt, lưỡng đạo giọng nữ lạnh lùng đồng thời trả lời :”Không có hứng thú!”

Tự mình không muốn bái sư là một chuyện, bị người ta cự tuyệt lại là một chuyện khác, hai người sắc mặt đồng thời cứng đờ, xấu hổ trừng các nàng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì.

Tay chống má, không nhìn ánh mắt hai người, Trác Tĩnh lười biếng cười nói :”Có thể lĩnh ngộ nhiều hay ít chính là nhìn ngộ tính của bọn họ, ta không thu đồ đệ.”

“Đồng ý.” Cổ Vân cúi đầu xem hồ sơ, lạnh giọng phụ họa.

Nói như vậy ý là các nàng vẫn sẽ chỉ bảo chỉ là không thu đồ đệ? Lữ Tấn cùng Trình Hàng hai mắt nhìn nhau không biết là nên vui hay nên giận, không cần gọi tiểu cô nương còn trẻ như vậy là sư phụ xác thực là một chuyện tốt, thế nhưng ghen ghét chính là người ta cũng không để cho bọn họ gọi sư phụ....

Trong thư phòng bầu không khí trong khoảng thời gian ngắn có chút im ắng, cũng may nha sai vừa sai đi đã trở về :”Đại nhân.”

“Tiến vào.”

Ở trước bàn dài đứng lại, nha sai hồi bẩm nói :”Lão bản Ngưng Thúy Các nói hẳn chỗ đó xác thực từng có một đôi phi thúy ngọc bội là cái này đồ án, hơn nữa cái này đồ án là sư phụ Ngưng thúy các đặc biệt điêu khắc, chỉ có một đôi. Ngọc bội ở năm ngày trước được Ngô tiểu thư mua, còn muốn nhờ bọn họ ở trên ngọc bội trạm một đóa hoa cát cánh*, buổi trưa hôm trước, Ngô tiểu thư mới qua lấy ngọc bội.”

“Đây là bức vẽ lấy được từ Ngưng Thúy Các.” Nha dịch từ trong lòng xuất ra một bức vẽ.

Đan Ngự Lam tiếp nhận, phát tay nói :”Được rồi, Người lui ra đi.”

“Dạ.”

Đặt trang giấy trên mặt bàn mở ra, mặt trên rõ ràng là bốn bức vẽ xinh đẹp, phân biệt là hai mặt của hai khối ngọc. Mặt trước khắc giống nhau như đúc là chữ hi (喜), hòa cùng một chỗ liền thành chữ 囍 (2 chữ hi), phía sau phân biệt là đôi chim uyên ương đáng điệu ngây thơ đáng yêu, rất có cảm giác vui vẻ.

Nhìn hồi lâu, Trình Hàng thờ dài :” Gian phòng Ngô tiểu thư đã lục soát hoàn toàn, thế nhưng không có phát hiện ngọc bội, lẽ nào nàng đem cả hai khối ngọc bội đều tặng người?” Cho dù đưa cho tình nhân cũng nên chỉ tặng một khối mới đúng a!

Vuốt cằm, Lữ Tấn suy đoán nói :”Theo người hầu trong phủ nói, Ngô tiểu thư thường ngày xác thực đại môn không ra nhị môn không bước, nam tử cùng nàng câu kết hẳn là người trong phủ, hoặc là người bình thường có thể ra vào Ngô phủ.”

“Trình Hàng, tìm họa sĩ vẽ mấy bức tranh hoa văn ngọc bội, đến Ngô phủ tra hỏi, có người gặp qua ngọc bội không, Lữ Tấn người phụ trách ngầm hỏi nha hoàn gã sai vặt bên người Ngô tiểu thư, trong thường ngày có ai thường cùng tiểu thư tiếp xúc.”

“Dạ.”Hơn một tháng, rốt cục có chút đầu mối, lúc này đây tuyệt đối không thể để hung thủ chạy thoát!

Dưới hắc y, Cổ Vân sắc mặt có vẻ càng thêm tái nhợt, Trác Tĩnh thấp giọng khuyên nhủ :”Người mệt mỏi vài ngày rồi, về trước nghỉ ngơi đi.”

Cổ Vân khẽ gật đầu, nàng hình như thật sự có chút chống đỡ không được.

Hai người đứng dậy, Trác Tĩnh hướng Đan Ngự Lam cười nói :”Đan đại nhân, chúng ta trước cáo từ. Nếu có tin tức gì, làm phiền người báo cho chúng ta biết.”

Đan Ngự Lam trả lời :”Được.” Nhìn bóng lưng dần dần đi xa của các nàng, Đan Ngự Lam ý cười trên mặt biến mất, tỷ muội các nàng thời gian ở Hạo Nguyệt quốc đều làm cái gì? Vì sao đôi vụ án giết người quen thuộc như thế, vậy Thanh Phong ? Nàng lại có năng lực gì?

Một đường đi ra đề hình phủ, Cổ Vân sắc mặt càng phát ra âm trầm, Trác Tĩnh hỏi :”Làm sao vậy? Còn đang suy nghĩ vụ án?” Vân so nàng còn công

tác cuồng!!

Chậm rãi lắc đầu, Cố Vân thấp giọng trả lời :”Ta đang suy nghĩ, còn muốn quay về tướng quân phủ hay không!” Túc Lăng đã trở về, hẳn cùng nàng căn bản bất tự không hợp!!

Thì ra là phiền não cái này, Trác Tĩnh cười nói :”Nhất định phải a!”

“Vì sao?” Nàng có lý do gì nhất định phải về tướng quân phủ?

Đương nhiên là bởi vì Túc Lăng a!! Thế nhưng cái này không thể nói, Trác Tĩnh ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc trả lời :”Bởi vì hoàng kim bát quái !”

Đúng a! Trong khoảng thời gian này bị Túc Lăng tức giận đến gần chết, nàng thiếu chút nữa quên việc này, Tĩnh có Lâu Tịch Nhan, có quay về hay không nhưng thật ra không trọng yếu, nàng là nhất định phải quay về, thế nhưng vừa nghĩ đến tình huống cùng Túc Lăng ở chung, Cố Vân nhin không được ai thần nói:”Ta rất hoài nghi ta có thể cùng nam nhân thô bạo kia đứng cùng một chỗ!!”

“Sẽ a?” Trác Tĩnh chặc chặc cười nói :”Ta nghĩ Túc tướng quân chính là tràn đầy mị lực, các người hai người rất xứng đôi!” Chỉ là đứng chung một chỗ, cũng đã hòa hao (tia lửa) bắn ra bốn phía!

“Ok! Ta cảm miệng!” Một cái mắt đao lần nữa kéo tới, Trác Tĩnh nhún vai, thức thời không đi treu chọc nữ nhân ngu không đủ.

Đưa Cố Vân đến tướng quân phủ, sau khi nhìn nàng vào cửa Trác Tĩnh để Mặc Bạch lập tức lái xe hồi phủ, nàng vẫn rất lo lắng, là việc gì khiến Tịch Nhan gấp gáp trở về như vậy??

*Hoa cát cánh :

Description: Description: wWw.VietFlower.Info-hoa_cat_canh_2

Cát cánh hay kết cánh (danh pháp hai phần: *Platycodon grandiflorum* hay *Platycodon grandiflorus*, đồng nghĩa: *P. autumnale*, *P. chinense*, *P. sinensis*) là một loài thực vật có hoa sống lâu năm thuộc họ Hoa chuông (Campanulaceae) và có lẽ là loài duy nhất trong chi *Platycodon*[1]. Nó có nguồn gốc tại khu vực đông bắc châu Á (Trung Quốc, Đông Siberi, Triều Tiên và Nhật Bản) với các hoa lớn màu xanh lam, mặc dù các thứ (biến chủng) có hoa màu trắng hay hồng cũng được trồng.

Ý Nghĩa hoa cát cánh : SỰ KHIÊM TỐN – LÒNG THÚY CHUNG, KIÊN ĐỊNH , TRUNG THÀNH , KHÔNG THAY ĐỔI.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Khách Quý Lâm Môn*

(* Khách quý tới cửa)

Xe ngựa ở trước cửa thừa tướng phủ dừng lại, Trác Tĩnh xốc lên màn xe liền thấy trước cửa đặt mấy cái rương lớn, người hầu đang chuyển vào bên trong, đi vào bên trong phủ, mới phát hiện trong phủ càng thêm náo nhiệt, người đến người đi, có bàn có rương, có gia cụ, còn có bụng hoa hao thảo thảo cũng không biết muốn làm gì.

” Hai người các người động tác nhanh chút, đừng lè mè chậm chạp, nhẹ tay chút, đừng đụng hư!”

“Này hoa, đều đem đến Thúc tâm đình đi, nhanh lên !”

Cách đó không xa, Tiết Nhân Tâm đang ồn ào chỉ huy, toàn bộ tiền viện phủ thừa tướng đều ồn ào.

Thấy Trác Tĩnh tiến đến, Tiết Nhân Tâm vẻ mặt dương lên đáng tươi cười, qua nghênh đón:”Linh nhi người đã trở về.” Tịch Nhan là quyết tâm muốn cùng nữ nhân này kết hôn, nàng cũng chỉ có thể nhận thức!

Trác Tĩnh nhíu mày hỏi :”Đây là có chuyện gì?”

Tiết Nhân Tâm mừng rỡ cười nói :”Tướng phủ có khách quý lâm môn!”

Khách quý?! Có thể xưng khách quý tướng phủ hẳn là hoàng tộc đi, Trác Tĩnh khẽ nhíu mi :”Lại tới một vị công chúa?”

Tiết Nhân Tâm sững sốt, thế nào có thể là công chúa, lần trước chuyện Triều Vân công chúa âm ỉ khiến Tịch Nhan cùng thái hậu đều không thoải mái, đâu còn có thể lại tới một người, Khung Nhạc cũng không có nhiều công chúa như vậy a.....

Tiết Nhân Tâm vội vàng lắc đầu, giải thích nói :”Không phải không phải, lần này tới tướng phủ chính là”

“Tỷ tỷ thật xinh đẹp a.” Tiết Nhân Tâm lời còn chưa dứt, một đạo giọng nam trong trẻo vang lên bên tai Trác Tĩnh, Trác Tĩnh kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là khuôn mặt tươi cười xán lạn như ánh mặt trời .

Nam tử bên cạnh , hẳn là gọi nam hài đi, bộ dáng mười ba mười bốn tuổi, cao xấp xỉ nàng, một thân thiên tử hoa phục, phát quan màu vàng, vừa nhìn chính là không phú cũng quý, khiến Trác Tĩnh trong nháy mắt ngỡ ngàng chính là kia hé ra khuôn mặt thuần khiết đáng yêu như thiên sứ, nam sinh dùng đáng yêu đến hình dung có chút kỳ quái, thể nhưng dùng trên người hẳn lại cực kỳ thích hợp, mắt to đen bóng, mũi cao thẳng, môi hồng nhuận, nhất là cười lộ lên giống như từng sợi ánh mặt trời quất vào mặt, làm cho người ta cả người sáng khoái, không muốn đối hẳn nói một câu nặng lời.

Tiết Nhân Tâm về mặt yêu thương cười nói :”Tham kiến thất hoàng tử.”

Nam hài tiến lên, về mặt tươi cười lễ phép nói :”Lâu phu nhân không cần khách khí như vậy, ta tùy tiện đến quấy rầy tướng phủ, ngài không lấy làm phiền lòng là tốt rồi.”

“Thất hoàng tử nói gì đâu?! Ngài bằng lòng đến tướng phủ trụ, chúng ta vui vẻ còn không kịp đâu!” Hài tử đáng yêu, Tịch Nhan lúc còn nhỏ cũng rất lễ phép, thể nhưng luôn một bộ dáng lạnh lùng, một điểm cũng không đáng yêu, Lâu Tịch Vũ cái kia ngang ngược nha đầu liền càng không cần phải nói, nếu có thể sinh một hài tử giống như thất hoàng tử đáng yêu như vậy, thật là tốt biết bao, nhìn thế nào cũng làm cho người ta cực kỳ yêu thích!!

Thất hoàng tử? Trác Tĩnh giữa đôi lông mày nhíu lại, hẳn sẽ không là nhi tử Yến Hoàng Thiêm đi, thể nhưng Yến Hoàng Thiêm cũng chưa đến ba mươi, lại có thể có nhi tử lớn như vậy sao?!!

Nam hài tựa hồ rất thích Trác Tĩnh, vây quanh nàng lấy lòng cười nói “Xinh đẹp tỷ tỷ, ta là Bạch Dật, người tên là gì a?”

Xinh đẹp tỷ tỷ?? Hài tử này con mắt không vấn đề gì chứ?! Hai đạo vết đao lớn như vậy hẳn đều có thể không nhìnChịu không nổi nụ cười quá mức nhiệt tình của hắn, Trác Tĩnh ngượng ngừng trả lời:”Thanh Linh.”

Hắn gọi Bạch Dật, vậy không phải là nhi tử Yến Hoàng Thiêm, vậy hẳn là hài tử nhà ai, lại vì sao ở chỗ này chứ?!

“Thanh nhĩ tú linh, tên rất hay!”

Hắn thật sự biết lợi dụng ưu thế của chính mình, khuôn mặt tuấn tú khả ái như vậy lại phối với tươi cười ấm áp xán lạn như ánh mặt trời, có rất ít người chống đỡ được đi, Trác Tĩnh trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nhàn nhạt trả lời :”Cảm tạ.”

“Tịch Nhan đâu?” Hắn hẳn là đã trở về đi.

Tiết Nhân Tâm vừa chỉ huy người hầu, vừa thuận miệng trả lời: “Ổ thư phòng đi.”

Trong tiền viện tất cả đều là người, Trác Tĩnh có chút không quen, bước qua chương ngại vật đầy đất hướng thư phòng đi đến.

“Thanh Linh” Hai tay hoàn ngược, nhìn chằm chằm lệ ảnh vội vàng rời đi kia, giữa con người đen lóng lánh dị quang. Nam hài khước môi khinh dương như trước, chỉ là lúc này cũng không loại âm áp như thiên sứ.

Đi tới trước thư phòng, cửa cũng đóng chặt, Trác Tĩnh nhẹ gõ vài cái, không có đáp lại, đang định rời đi, bên trong truyền đến thanh âm mát lạnh của Lâu Tịch Nhan :”Tiến vào.”

Đẩy cửa bước vào, Tịch Nhan cúi đầu không biết đang nhìn cái gì, về mặt rất là nghiêm túc, Trác Tĩnh cũng không có âm ỉ hẳn, ở chiếc ghế cạnh cửa ngồi xuống, trong đầu suy nghĩ về vết đao trên cổ thi thể so với mấy vết đao trên cổ thi thể trước đó là khác nhau, Ngô tiểu thư trước ngực vết đao hơi hướng về phía trước một ít, hơn nữa so với vết thương trước muốn rộng hơn nửa tấc, hung thủ có đúng là một người hay không, nếu như không phải cái này án tử hung thủ vì sao lại đối tình tiết của vụ án giết người trước biết rõ như vậy?!

“Qua đây.” Trác Tĩnh lấy lại tinh thần, Lâu Tịch Nhan chính là mỉm cười nhìn nàng, đi tới bên cạnh hắn, Lâu Tịch Nhan như mọi khi giống nhau thói quen nắm lấy thất lưng nàng, thường thức sợi tóc nàng :”Án tử có tiến triển sao?”

“Ừ, cái kia ngọc bội quả nhiên là Ngô tiểu thư mua, Trình Hằng bọn họ còn nghiệm ra cái chén trong phòng từng bị hạ dược trong rượu, hiện tại hoài nghi là người quen gây ra. Đan Ngư Lam đã an bài người lại đi tra xét.” Ngoài cửa thỉnh thoảng truyền đến tiếng động ồn ào, khó trách hắn muốn đóng cửa, Trác Tĩnh thấp giọng hỏi :”Chàng vội vàng trở về như thế, là vì tiểu quý tên Bạch Dật kia?”

Xem ra nàng đã gặp qua Bạch Dật, có chút bất đắc dĩ gật đầu, Lâu Tịch Nhan thở dài :”Nàng biết hẳn là ai sao?”

Trác Tĩnh lắc đầu, nàng đương nhiên là không biết, thể nhưng Lâu Tịch Nhan như thế thận trọng gấp gấp trở về, bây giờ về mặt bất đắc dĩ, nàng đoán thân phận hài tử kia nhất định hiển hách.

“Hiện tại thiên hạ tuy rằng sáu phần, thể nhưng đại đa số đều là tiểu quốc theo Khung Nhạc như thiên lôi sai đâu đánh đó, thể nhưng Liêu Việt không giống với , phía đông Liêu Việt gần sát Đông Hải** , giàu có cường thịnh cũng là duy nhất một đại quốc có thể so sánh cùng Khung Nhạc, nhiều năm qua, hai quốc tương đối cách xa, tuy rằng không có bạo phát chiến loạn, thể nhưng Liêu Việt thủy chung là Khung Nhạc kinh địch, mà người nói cái kia tiểu quý chính là hoàng tử có khả năng thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất của Liêu Việt .”

Đó là Liễu Việt chư quân, Trác Tĩnh nghi hoặc hỏi: "Hắn không phải là thất hoàng tử sao? Không có ca ca? Hay là nói hắn là nhi tử hoàng hậu?" Trương ấu có thứ tự, cô đại không phải đều là trưởng tử là thái tử, cho dù không phải trưởng tử cũng không đến phiên hài tử thứ bảy đi!

Lâu Tịch Nhan lắc đầu thờ dãi: "Hắn tự nhiên có ca ca, chỉ là đều không phải chết non chính là bệnh hiểm nghèo triền thân. Hắn mẫu thân là Đức phi, ngoại công là tiên hoàng ngự ban cho Ninh An vương, cậu là hình bộ thượng thư, cô là thê tử danh tướng Liễu Việt Phí Vân Tề. Bạch Dật có thể nói là ba nghìn sủng ái trên một thân, Liễu Việt vương đã chuẩn bị việc lập hắn làm thái tử."

Thì ra là sau lưng có nhiều khóa đại thụ để dựa vào như thế, để hắn có thể trở thành thái tử, chỉ sợ mẫu thân hắn cũng đã dùng hết thủ đoạn đi! Kìa hài tử quả nhiên rất có địa vị, nhưng những cái này cùng nàng không có quan hệ, nàng nghi hoặc chính là: "Hắn vì sao muốn ở trong nhà chúng ta?" Cho dù là tới xem lễ mừng, cũng không cần ở trong tướng phủ a?!

Nhà của chúng ta!

Bởi vì Trác Tĩnh thuận miệng nói một câu, Lâu Tịch Nhan cả ngày không vui đều được giảm bớt, hắn thích cách gọi này, so tướng phủ nghe ảm áp hơn nhiều.

Khẽ vòn quanh sợi tóc mềm mại của Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan thờ ơ cười nói: "Có người nói là muốn càng thêm lãnh hội phong cảnh kinh thành, không muốn ở trong dịch quán."

"Trên thực tế đâu?" Trác Tĩnh ánh mắt khinh bỉ, lấy cái cớ này cũng quá nát đi!! Tốt xấu muốn người khác nghe thấy có chút hợp lý tý a!

Lâu Tịch Nhan nhún vai, cười nói: "Không biết được."

Quý mới tin hắn lại không biết!! Khẽ nắm lấy khuôn mặt luôn cười đến vân đạm phong thanh của hắn, Trác Tĩnh hừ lạnh nói: "Lâu thừa tướng, chàng thật đúng là cây to đón gió!" Tám chín phần mười là hướng về phía hắn mà tới!

Tay nàng kéo kéo chà đạp da mặt hắn, Lâu Tịch Nhan cười khổ nói: "Còn thỉnh phu nhân bao dung."

Nhìn hắn bộ dạng "đáng thương hề hề", tuy rằng là giả, Trác Tĩnh vẫn là rộng rãi tha hắn được rồi, ở trên chân hắn ngồi xuống, khẽ dựa vào trong lòng hắn, hưởng thụ gió mát giữa ngày hè, Trác Tĩnh đều nhanh ngủ, thật lâu, Lâu Tịch Nhan thanh âm mềm nhẹ vang lên bên tai: "Còn có việc muốn nói với nàng."

"Hử?" Trác Tĩnh vẫn nhắm hai mắt, có chút lơ đãng.

"Đêm qua Tuệ phi ở trong cung hành vụ cô thuật, ý đồ mưu hại hoàng hậu đã bị bắt vào thiên lao."

Lâu Tịch Nhan thanh âm nghe ra có chút ngưng trọng, Trác Tĩnh chậm rãi mở mắt, Tuệ phi cùng nàng có quan hệ gì, trừ phi liên lụy đến Thanh Phong, Trác Tĩnh sắc mặt trầm xuống hỏi: "Sau đó đâu?"

Lâu Tịch Nhan nhẹ vỗ lưng nàng, trấn an nàng, thấp giọng trả lời: "Thanh Phong có thai, hoàng thượng sắc phong nàng ấy làm—Thanh Phi."

Thanh Phong là nữ tử thứ nhất trong nhiều năm qua mới vào cung được nửa năm liền nhảy thành phi, này có thể là hoàng thượng cố ý, đồng thời cũng nói lên năng lực cùng dã tâm của nữ tử này.

Nàng mang thai sao? Trác Tĩnh tổng nghĩ sự tình có chút không thích hợp: "Nàng cùng chuyện Tuệ phi có liên quan sao?"

"Hiện tại còn không biết." Chuyện giữa hậu cung, làm sao không có liên lụy, chỉ là liên lụy nhiều hay ít! Thanh Phong cùng Tuệ phi vốn là người cùng một trận doanh, chuyện vu cô lần này nàng rốt cuộc tham dự nhiều ít hoặc căn bản là chính nàng chủ đạo? Lâu Tịch Nhan trong lòng tự có tính toán nhưng không muốn để Trác Tĩnh biết.

Tuệ phi bỏ tù, Thanh Phong lập tức phong phi, còn vừa lúc ở thời cơ tốt này mang thai, cũng không tránh khỏi quá nhiều trùng khớp đi, Trác Tĩnh nhìn Lâu Tịch Nhan, vội nói: "Ta nghĩ trông thấy nàng."

"Hiện tại sợ rằng không được."

"Vì sao?" Nàng là tỷ tỷ Thanh Phong, vào cung nhìn hắn là không vì phạm cung quy đi, hơn nữa có Mặc Bạch cùng nàng, nàng cũng sẽ không có gì nguy hiểm.

Lâu Tịch Nhan đem nàng ôm vào trong ngực, trấn an nói: "Hoàng thượng cho tới bây giờ con nể dỗi ít, nàng hiện tại có thai, cũng không phải ai muốn gặp đều có thể nhìn thấy nàng, bất quá chờ một đoạn thời gian đi, chờ tình hình ổn định một chút."

Kỳ thật cũng không phải không thể đi, chỉ là hiện tại Thanh Phong cùng nàng nửa năm trước, từ lâu đã không thể so sánh được, hắn không hy vọng Tĩnh nhi cùng nàng quá gần.

Trác Tĩnh cũng không biết lo lắng trong lòng Lâu Tịch Nhan, chỉ có thể gật đầu trả lời: "Được rồi."

Hy vọng Thanh Phong ở trong cung có thể bình an vô sự đi.

(** Đông hải : là vùng biển thuộc thái bình dương và nằm phía đông TQ. Vùng biển thuộc TQ gọi là Đông hải, còn Việt Nam mình gọi là biển Đông)

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Hung Thủ Hiện Hành

Duyệt Lai trà trang

“Ba nghìn lượng!!Người xác định?!” Kiền Kinh một đôi mắt phượng lờ lờ phát sáng, một bộ lưu manh, thẳng tắp nhìn chăm chăm Trác Tĩnh .

Qủa nhiên là một tiền tinh, vừa nói đến tiền hần liền sôi nổi, Trác Tĩnh gật đầu, Kiền Kinh lập tức kêu lên:”Ta đi!” Ba nghìn lượng a, thật là đại thủ bút, coi như là ba người cùng nhau bắt được,cũng có thể phân chia mỗi người một nghìn lượng!! Này buôn bán nhất định phải làm!

Nhìn về hai người bên cạnh lãnh tĩnh từ đầu đến cuối lạnh nhạt không nói, Trác Tĩnh hỏi :”Ngao Thiên , Dạ Mị, các người thì sao?” Hai người bọn họ mới là mục đích chủ yếu hôm nay của nàng!

“Ta không rảnh.” Giọng nam khàn khàn lãnh khốc như trước, ngân ti hơi rữ xuống, một bộ dạng không có hứng thú.

Được rồi, không cần tranh luận với hần, hần đã đem cự tuyệt rõ ràng viết ở trên mặt!

Hoàng kim mặt nạ che giấu vẻ mặt nữ tử, chỉ để lại một đôi mắt lạnh lẽo lợi hại, Trác Tĩnh nhìn không ra nàng đang suy nghĩ cái gì, chỉ có thể hỏi :”Dạ Mị, người đâu?” Nàng rất hoài nghi, Dạ Mị có phải không thể nói chuyện hay không, gặp qua nàng năm sáu lần, nàng một chữ cũng chưa nói qua.

Nàng không có lập tức cự tuyệt , đôi mắt hơi nheo lại, lạnh lùng không nói gì, Kiền Kinh bữu môi nói :”Sư tỷ, phạm nhân người truy bắt không phải đều đã bắt được sao, dù sao cũng không có chuyện gì, không bằng tiếp cái này án tử đi, hung thủ liên tiếp giết bốn người nữ tử vô tội, người này không thể không trừ a!”

Vị này sư tỷ từ một khắc hần nhận thức nàng , vĩnh viễn đều là một đôi mắt lạnh, thế nhưng nàng có một trái tim tinh thần trọng nghĩa mười phần, nàng bắt người đều là tội ác tày trời, tiền nhất định không đã động được nàng, thế nhưng tội nghiệt có thể.

Qủa nhiên, băng mâu chợt lóe, Dạ Mị khẽ gật đầu .

Trác Tĩnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ngày hôm nay cũng xem như có thu hoạch.

“Thùng thùng.”

Tiếng đập cửa khẽ vang lên, trong phòng mấy người liếc mắt nhìn nhau, Trác Tĩnh thấp giọng nói :”Tiến vào.” Vừa rồi đặc biệt dặn qua lão bản dừng cho người quấy rầy bọn họ, ngoài cửa sẽ là ai chứ?

Cùng tiếng đập cửa nhẹ nhàng bất đồng, Trác Tĩnh mới nói xong, cửa đã bị đẩy mạnh ra,một đạo kiều ảnh tà dựa cạnh cửa, Trác Tĩnh cười nhẹ :”Sao người lại tới đây?” Nàng chính là muốn cho nàng ta ngủ nhiều chút mới đi một mình, nhưng nàng ta lại tìm đến.

Khi ngủ đủ giấc, Cố Vân tinh thần hiển nhiên tốt hơn rất nhiều, sắc mặt cũng không lại lãnh ngạnh, cười khẽ trả lời :”Ta đến tướng phủ tìm người, Lưu Tịch Nhan nói người đã đi đến đây rồi.”

“Có việc?”

“Ừ.” Gật đầu, thế nhưng Cố Vân lại không vội vã tiến vào, khoát khoát tay vừa lui ra ngoài nói :”Các người trước nói đi.”

Trác Tĩnh cười nói :”Bản bạc xong, người tiến vào nói đi.”

Tiến vào trong phòng, đóng cửa lại, nhưng Cố Vân không ngồi xuống mà trực tiếp hỏi :”Báo cáo khám nghiệm tử thi của người nói vết đao trước ngực Ngô Như có hướng và chiều dài so với ba người chết trước khác nhau, khác biệt rõ ràng như vậy có phải nói rõ hung thủ rất có thể không phải cùng một người ?”

Vân tinh tình chính là gấp gáp như vậy, Trác Tĩnh lắc đầu, lãnh tĩnh phân tích nói :”Ta chỉ có thể nói, người chết hướng đao xảy ra biến hóa, thế nhưng không thể nói rõ không phải là cùng một người.Ba người chết trước đó từ phương hướng vết đao thấy hung thủ quen dùng tay phải, vết thương của Ngô Như chính là do tay trái dùng đao tạo thành.”

Cố Vân nhẹ nhướng mi :”Tay trái?”

“Ừ.”

Tay trái? Nếu như nàng hôm đó nhìn không lầm thì hẳn hẳn là thuận tay trái! Dựa lưng vào cạnh cửa, Cổ Vân giả bộ thần bí nói :”Ta bỗng nhiên nghĩ đến có một người rất khả nghi, chúng ta hẳn là đi tìm hắn nói chuyện.”

Có đầu mối? Trác Tĩnh sáng khoái gật đầu, đứng dậy hướng Kiền Kinh cùng Dạ Mị nói rằng :”Lúc cần các người hỗ trợ, ta sẽ thông tri cho các người, ta đi trước.”

“Chờ một chút.” Trác Tĩnh Cổ Vân mới kéo cửa, khàn khàn giọng nam lần nữa lạnh lùng vang lên .

Trác Tĩnh quay đầu lại, Ngao Thiên vẻ mặt lạnh băng như trước vô biểu tình, chỉ là khốc khốc ném ra bốn chữ :”Ta cũng thêm vào.”

Kiền Kinh vẻ mặt kinh dị, Dạ Mị lãnh mâu xẹt qua một tia dị dạng, sư huynh từ trước đến nay nói một không có hai, cái gì khiến hắn thay đổi chủ ý ?!

Hai người đều có chút suy nghĩ nhìn về phía nữ tử tà dựa ở cạnh cửa, nhìn như lười nhác nhưng lại tản ra khí chất tinh nhuệ, là bởi vì nàng ?

.....

Trước ngôi nhà nhỏ bình thường đứng một đoàn người, không nói đến có phải tuần nam mỹ nữ hay không, đoàn người như vậy chen chúc ở trước cánh cửa nhỏ, thấy thế nào đều có chút quái dị.

Cửa chậm rãi mở, nhìn đám người trước cửa, nam tử đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khó hiểu hỏi :”Lữ đại nhân, có chuyện gì sao?”

Lữ Tấn cười gượng, nói ra lý do đã sớm nghĩ tốt :”Người là người thứ nhất chạm vào thi thể, ta có một số việc muốn hướng người chứng thực.”

Hắn cũng không biết là xảy ra chuyện gì, lúc trưa Thanh Mạt cô nương bỗng nhiên bảo người truyền lời để hắn cùng Trình Hàng đến nhà ngõ tác Giang Hân một chuyện, hai người bọn họ không hiểu sao cả đi tới, lại thấy Thanh Linh đã ở , còn có ba đại danh鼎鼎 tiền thường thợ săn, hắn gắng hỏi lại bị bức đi gọi cửa, hắn cũng rất bất đắc dĩ....

Cái này cần đến nhà tìm hắn sao? Trong nha môn cũng giống nhau có thể hỏi đi? Hiện tại mọi người đã chần ở cửa, Giang Hân cũng chỉ có thể mở cửa, cười nói :”Được rồi, mời vào.”

Nhà Giang Hân cũng không lớn, Dạ Mị lạnh lùng đứng ở ngoài cửa, Kiền Kinh cũng chỉ tà dựa ở bên cạnh, cũng không đi vào, chuyện tiền thường thợ săn làm chính là bắt người, điều tra vụ án cùng bọn họ không có quan hệ.

Ngao Thiên luôn luôn không thích xen vào việc của người khác nhưng hôm nay thái độ khác thường đi vào bên trong, Dạ Mị cùng Kiền Kinh lần thứ hai liếc mắt nhìn nhau, hôm nay sư huynh thật sự rất quái lạ!

Giang Hân cùng Lữ Tấn ngồi ở tiểu bàn tròn trong phòng khách một hỏi một đáp, Lữ Tấn kỳ thực không biết muốn hỏi cái gì, chỉ có thể hỏi vấn đề liên quan đến án tử :”Người là lúc nào đến? Lúc đó trong phòng còn có người nào.”

Giang Hân bình tĩnh nhất nhất đáp lại :”Sáng sớm giờ Thìn(7h-9h) nhất khắc đến. Lúc đó trong đại sảnh có Ngô đại nhân cùng mấy người hầu, nội thất không có ai, thế nhưng ta không biết trước ta còn có ai đi vào hay không.”

Cổ Vân tiến vào bên trong, con mắt theo thói quen nhìn xung quanh, tuy rằng nàng vẫn không có nói gì, thế nhưng Trình Hàng đã nhìn ra, nàng nhất định đang tìm manh mối, con mắt cũng phút chốc mở lớn, tỉ mỉ quan sát xung quanh có gì khác thường, thế nhưng nhìn đi nhìn lại, này gian tiểu phòng có cái gì vừa nhìn là thấy rõ ràng.

“Khi người kiểm nghiệm có phát hiện cái gì khác thường không?”

“Ta tiến vào nội thất không đến một nén nhang, Lữ đại nhân ngài cũng đã tới, ta không có phát hiện cái gì khác thường.”

Lữ Tấn còn cùng Giang Hân câu được câu không hỏi, hỏi cũng gần một nén nhang, hắn thật sự không biết hỏi cái gì, liếc mắt nhìn Cổ Vân, Giang Hân cũng quay đầu lại nhìn, nàng đang ngồi xổm cạnh cửa, không biết đang làm gì.

Giang Hân sắc mặt khê biến, trầm giọng nói :”Người làm gì?”

Ngượng ngùng đứng dậy, Cổ Vân nhún nhún vai cười nói :”Không có gì, tùy tiện nhìn.”

Giang Hân hiển nhiên đã không kiên nhẫn:”Lữ đại nhân còn có cái gì muốn hỏi sao?”

“Ách...đã không có.” Hắn thật sự không biết hỏi cái gì nữa....

Trác Tĩnh từ đầu vẫn im lặng đứng phía sau hắn bỗng nhiên cầm lấy bản ghi chép vừa rồi hắn làm bộ hỏi gì đó, đưa tới trước mặt Giang Hân, nói :”Đây là ghi chép bản khai của người, người xem không có vấn đề gì liên ký một chữ đi.”

“Vì sao?” Giang Hân nghi hoặc nhìn Trác Tĩnh, lúc nào hình bộ tuần vấn (hỏi ý kiến, hỏi dò) còn muốn ký tên?

Thời đại này bản khai không cần ký tên? Nếu như cái kia quan viên nhớ sai có thể tùy tiện loạn viết, chẳng phải đối người bị hỏi rất không công bằng

sao?! Trác Tình khề nhủ mày, sắc mặt bình tĩnh như trước, nhàn nhạt giải thích nói :”Không có gì, chỉ là chứng minh đây là người đã nói, không phải chúng ta giả tạo.”

Thì ra là thế, tuy rằng trước đây không có nghe nói qua, thế nhưng nàng nói rất có đạo lý, Giang Hân cầm lấy bút, trên giấy ký xuống tên hân.

Nhìn tay cầm bút của hân, Trác Tình hiểu rõ, hân là thuận tay trái!

Nhưng là như thế này là có thể nói rõ hân là hung thủ sao? Trác Tình nhìn về phía Cố Vân, chỉ thấy nàng xuất ra tờ giấy đưa tới trước mặt Giang Hân hỏi :”Còn có cái này, người xem có hay không thấy qua.”

Nhìn thoáng qua hình vẽ trên giấy, Giang Hân lắc đầu trả lời :”Ta chưa thấy qua.”

Trên mặt che giấu rất tốt, thế nhưng hân vừa run vai, hân đang sợ cái gì? Theo dõi mặt hân, không bỏ qua bất luận một tia dao động nhỏ nào, Cố Vân lạnh lùng nói :”Người xác định?”

Nuốt một ngụm nước bọt, Giang Hân lần thứ hai gật đầu :”Xác định.”

Cố Vân chống bàn gỗ, càng thêm tới gần hân, lạnh lùng nhìn ánh mắt hơi dao động của hân, Cố Vân từng chữ từng chữ nói :”Người — đang — nói — dối.”

Trước mặt bỗng nhiên xuất hiện gương mặt phóng đại, Giang Hân thân thể theo tiềm thức ngửa ra sau, con mắt nhưng thật ra không có lảng tránh Cố Vân, khẳng khái nói :”Ta thật sự không có thấy qua.”

Hân thật không nên cùng nàng đối mặt! Chỉ có người chốt dạ mới có thể muốn thông qua ánh mắt để người khác tin tưởng hân nói ! Cố Vân nhẹ kéo khóa môi, đứng thẳng thân thể, cười nói :”Phi nhi nói, Ngô Như tiểu thư đem tặng cho người.”

Giang Hân vẫn chưa nổi giận, chỉ là lạnh lùng đáp :”Đây là vu hãm, quả thực là nói bậy!”

Tâm tình tận lực bảo trì bình tĩnh, nhưng khí tức rõ ràng bất ổn, hân nhật định gặp qua ngọc bội này, chỉ là ngọc bội ở đâu?

Cố Vân tiếp tục cùng hân đối diện tranh luận, thanh âm thanh liệt không vội không chậm nói :”Người gặp qua ngọc bội, hơn nữa ngọc bội ngay ở trong phòng này!”

Lời của nàng không chỉ có Giang Hân sắc mặt đại biến mà những người khác cũng đều ngẩn ra, nàng sao bỗng nhiên nói như vậy?! Nàng có phải có chứng cứ gì hay không?!

Giang Hân rốt cục không khống chế được gầm nhẹ nói :”Không có ngọc bội! Không có!”

“Người chính là tình nhân của Ngô Như !” Cố Vân lần nữa ném ra một quả bom hạng nặng.

Trong phòng bỗng chốc một mảnh xôn xao, Giang Hân dứt khoát đứng dậy, cười ha hả :”Hoang đường ! Đây quả thực quá hoang đường!”

Cố Vân liên tiếp xuất ra lời nói dối, Trác Tình hiểu rõ nàng muốn xem, bất quá là thần tình Giang Hân!

Giang Hân bỗng nhiên ngừng cười, nhìn chăm chăm Cố Vân, cười lạnh nói :”Ta nói rồi, ta căn bản chưa thấy qua cái gì ngọc bội, các người không tin, có thể tùy tiện lục soát!”

Tùy tiện lục soát? Hân ung dung tự tin như thế, là làm ra vẻ hay là hân đã có chuẩn bị?!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Một Hồi Vui Mừng Vô Ích

Giang Hân bỗng nhiên ngừng cười, nhìn chăm chăm Cố Vân, cười lạnh nói :”Ta nói rồi, ta căn bản chưa thấy qua cái gì ngọc bội, các người không tin, có thể tùy tiện lục soát!”

Tùy tiện lục soát? Hân ung dung tự tin như thế, là làm ra vẻ hay là hân đã có chuẩn bị?!

Cố Vân sắc mặt lạnh lẽo, thấp giọng nói :”Lục soát!”

Trình Hàng Lữ Tấn liếc mắt nhìn nhau, không rõ Cố Vân vì sao như vậy kiên định cho rằng Giang Hân chính là hung thủ, nếu Giang Hân cũng đồng ý lục soát, bọn họ liền lục soát đi.

Hai người một người ở phòng khách một người ở phòng bên trong được ngăn cách bằng màn vải lục soát, trong lúc Giang Hân biểu tình dường như bình tĩnh, ánh mắt sắc bén của Cố Vân từ đầu đến cuối không dời khỏi mặt hắn.

Trình Hàng lục lại y phục trong tủ quần áo, một vật màu trắng xanh từ trong tủ rơi xuống, Trình Hàng cả kinh, nhanh chóng đưa tay bắt lấy, vật kia cũng không lớn, ở trong tay hắn bật một cái cuối cùng vẫn là rơi xuống dưới đất, vang lên một tiếng đing, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Trình Hàng vừa nhặt lên vừa ngượng ngùng cười nói :”Không có gì, làm rơi đồ vật của người. “ Thế nhưng khi hắn thấy rõ vật trong tay thì sắc mặt lập tức thay đổi, trừng mắt nhìn Giang Hân vừa rồi còn bình tĩnh thong dong hiện tại sắc mặt phấm xanh.

Giang Hân con mắt phút chốc tròn to, gất gao nhìn chăm chăm ngọc bội trong tay Trình Hàng, sắc mặt từ trắng sang xanh, thần tình cuồng loạn cùng không thể tin, khẽ gọi nói :”Này ...không có khả năng, ta rõ ràng.”

Tà dựa vào bàn tròn, Cố Vân khoe miệng dương lên một tia như có như không tiểu ý, ngữ khí cũng càng thêm lạnh lùng :”Người rõ ràng đã hủy rồi, vì sao còn có một khối, đúng hay không?!”

Kinh ngạc nhìn chăm chăm cái kia từ lạnh lùng sắc bén, Giang Hân chỉ cảm thấy cả người rét run! Nàng vì sao lại biết, phảng phất chuyện gì cũng ở trong dự liệu của nàng, nàykhông có khả năng!!

Giang Hân khẩn trương cùng khủng hoảng, không cần nhìn kỹ, ai cũng có thể thấy nhất thanh nhị sở, Lữ Tấn đi tới bên cạnh Trình Hàng, nhận lấy khối ngọc bội thanh bạch kia, mặt trên rõ ràng khắc một đôi uyên ương đang vẽ ngày thơ đáng yêu, trên lá sen bên cạnh uyên ương còn khắc một đóa hoa cát cánh trông rất sống động, cùng hình vẽ trên giấy không khác gì nhau!

Nghĩ đến vừa rồi Cố Vân đối Giang Hân từng bước ép sát, nàng tựa hồ ngay từ đầu liền nhận định hung thủ là Giang Hân, vì sao chứ? Lữ Tấn nghi hoặc hỏi :”Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, người thế nào khẳng định hung thủ chính là hắn?”

Cố Vân cũng không có ra vẻ huyền bí, nói thẳng :”Thứ nhất, lúc hắn nghe Ngô Như mang thai, trên mặt rõ ràng xuất hiện kinh hoàng, người bình thường nhiều nhất là khó có thể tin, mà không phải là kinh hoàng. Cho nên hắn rất đáng nghi. Thứ hai, hắn tay trái ngón giữa cùng ngón áp út có vết chai do bình thường dùng bút lưu lại, hắn hẳn là thuận tay trái, mà từ vết thương trước ngực Ngô Như nhìn ra được hung thủ cũng vô cùng có khả năng là một người thuận tay trái.”

Trình Hàng kinh ngạc nhìn chăm chăm Cố Vân, nàng ngày đó nhìn Giang Hân vài lần cư nhiên có thể nhìn ra hắn thuận tay trái?! Lẽ nào những thứ lướt qua mắt nàng, nàng đều có thể đã gặp qua là không quên được tiến hành phân tích? Thật là đáng sợ! Không thể tưởng tượng được!

“Như vậy cũng không thể nói rõ hắn chính là hung thủ.” Khàn khàn giọng nam không đồng ý hừ lạnh nói, tựa hồ cho rằng Cố Vân nói cũng không phải trọng điểm

Xoay người cùng băng mâu của Ngao Thiên ở cạnh cửa nhìn nhau, Cố Vân nhủ mi, hắn đây xem như là khiêu khích? Bước lại gần hắn, gần đến hai người gần như dán cùng một chỗ, Cố Vân lạnh giọng cười nói:”Thế nhưng có thể nói rõ hắn rất đáng nghi! Hơn nữa hắn trong nhà có một vật, nhưng ta tiến thêm một bước suy đoán, hắn chính là hung thủ.”

Cố Vân cơ hồ chỉ tới ngực hắn, thế nhưng nàng đến gần lại khiến hắn có một loại cảm giác áp bách, không tự giác lui về sau một bước, hắn đối khuôn mặt xinh đẹp không có hứng thú, cư nhiên nghĩ nàng xinh đẹp, về mặt như thể đẹp mắt....

Trác Tinh hơi híp mắt, Ngao Thiên trên mặt xẹt qua một tia kinh diễm, là bởi vì Vân sao?!

“Là vật gì vậy?” Trình Hàng cũng không chú ý tới bên kia sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, chỉ nóng lòng muốn biết đáp án.

Tuy rằng Ngao Thiên đã lui về sau thế nhưng khoảng cách hai người còn có chút gần, nàng muốn làm gì?! Ngao Thiên còn đang suy đoán ý đồ Cố Vân, Cố Vân đã ngồi xổm xuống, hướng Trình Hàng cùng Lữ Tấn cười nói:”Các người không cảm thấy chốt cửa này nhìn rất quen mắt?”

Trình Hàng nhanh chóng chạy qua, ngồi xổm xuống một lúc, trước mắt sáng ngời :”Cái chốt này cùng chốt cửa phòng Ngô tiểu thư là như nhau.”

“Lại nhìn kỹ xem.” Cố Vân hài lòng gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy!!

Sau khi tỉ mỉ kiểm tra thực hư, Trình Hàng ngạc nhiên nói:”Có chút vết lõm?” Đúng vậy, rất ít, không nhìn kỹ sẽ nhìn không ra.

“Để có thể khiến hiện trường vụ án thoạt nhìn giống mặt thất (phòng kín), hắn phải giữ chốt cửa kéo xuống, cho nên hắn ở trong nhà mình thử qua vô số lần, để làm được tuyệt đối không thể sai sót, hắn đoán chắc cửa sẽ bị phá mở, cho nên hắn chọn chỗ vết lõm buộc dây thừng, vừa lúc chính là chỗ chốt cửa gãy.” Vừa nói, Cố Vân cầm lấy ngọc bội từ trong tay Lữ Tấn, cầm lấy sợi dây, ngọc bội một chút một chút đưa ra, dừng ở trước mặt Giang Hân, Cố Vân lạnh giọng nói :”Giang Hân, người còn có cái gì muốn nói?”

Ngọc bội ở hiện trường vụ án lại xuất hiện trong phòng hắn, hắn còn có cái gì có thể nói? Hít sâu một hơi, Giang Hân rốt cục từ trong hoảng loạn khôi phục điểm thần trí, không hiểu hỏi :”Sau khi từ trong phòng đi ra, ta rõ ràng đã đem ngọc bội đập nát, vì sao còn một cái?” Sau khi đập nát ngọc bội, cũng đốt quần áo dính máu, hắn thật sự không rõ vì sao còn có thể không tổn hao gì xuất hiện ở chỗ này!?

“Bởi vì khối người lấy đi cũng không phải khối Ngô tiểu thư vốn đưa cho người mà là khối của chính nàng ta. Nàng mua là một đôi ngọc bội uyên ương hí thuy, cho dù nàng đem một khối đưa cho tình nhân của nàng, cũng còn có một khối, nhưng là chúng ta tìm khắp phòng nàng cũng không thấy, này nói

rõ, khối ngọc bội kia là bị hung thủ cầm đi, hung thủ vì sao muốn lấy đồ vật từ trên người Ngô tiểu thư? Bởi vì hung thủ cho rằng, kia khối ngọc bội là của hân! Cho nên thuận tay lấy đi. Vừa lấy đi ngọc bội, vừa khiến Ngô tiểu thư bất tri bất giác uống xong rượu bị hạ được, cũng chỉ có cái kia tình nhân. Ta nói có cái gì sai sao? Giang Hân!”

Nghe xong lời nàng, Giang Hân tự giễu nở nụ cười, thì ra ngọc bội là một đôi, hân cho rằng ngày đó cầm đi là vật mình làm rơi ở hiện trường, lại không biết lấy đi cư nhiên là chứng cứ hân giết người? Tay ôm mặt, Giang Hân ngồi xồm trên trên mặt đất.

Hân đây xem như là nhận tội!! Lữ Tấn trầm giọng hỏi :”Ba vị tiểu thư khác đều là người giết? Người vì sao muốn giết các nàng?”

Ngồi chồm hóm trên mặt đất thật lâu không nói lời nào, lần nữa ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy nước mắt:”Các nàng đều không phải ta giết, kỳ thật ta cũng không muốn giết Như nhi, hai chúng ta là thật tâm yêu nhau! Ta cùng nàng ban đầu nói hảo, chờ ta có chút thành tựu liền hướng Ngô đại nhân cầu thân, thỉnh hân đem Như nhi gả cho ta, ai biết Võ gia bỗng nhiên yêu cầu thành hôn, nàng lại kiên trì muốn ta lập tức hướng Ngô đại nhân cầu thân, nếu không liền nói ra chuyện ta cùng nàng sớm có quan hệ xác thật. ...Chuyện này nếu như để Võ gia biết, nhất định sẽ không bỏ qua cho ta, hơn nữa khi đó, ta thật sự không biết nàng đã mang thai!! Nếu không ta cũng sẽ không

“Cho dù người biết nàng ta mang thai cũng vẫn như cũ sẽ giết nàng, bởi vì người người yêu nhất chính là chính người, nàng ngăn trở tiền đồ của người, nhất định phải chết!” Giang Hân thanh âm nghẹn ngào khóc không thành tiếng, nhưng Trác Tĩnh không chút nào đồng tình, tự tay giết người, hân còn có cái gì tư cách khóc, kể ra tình yêu của bọn họ? Hân căn bản không xứng với Ngô Như đoá hoa cát cánh thanh thuần kiên định!

“Không !” Thấp a một tiếng, ánh mắt đỏ lên như đã thú bị thương, nhìn chằm chằm Trác Tĩnh khàn khàn quát:”Chúng ta là yêu nhau.”

Trác Tĩnh không nể tình cười lạnh nói :”Người nếu thật sự yêu nàng, lại làm sao xuống tay được? Để che giấu chuyện người giết người, thậm chí chọn phương thức giết người tàn nhẫn như vậy giết nàng!! Đây là tình yêu của người?!”

Tình yêu như vậy có phần rẻ mặt xấu xa !

.....

Đề hình phủ

Đoàn người ngồi xuống bên cạnh bàn dài ở thư phòng, thật lâu không có ai nói chuyện, không có sự nhẹ nhõm khi phá được án, vài người giữa đôi lông mày nhíu chặt lại.

Nửa ghé vào trên bàn, Trình Hàng nột nột than thở :”Thật vất vả có đầu mối, cho rằng rốt cục phá được án, kết quả cư nhiên là một hồi vui mừng vô ích !”

Cố Vân liếc mắt trừng hân cười mắng :”...Ít nhất...cái này án tử phá cũng coi như vì Ngô Như đòi lại công đạo, sự tình lúc nào cũng từng cái từng cái giải quyết, hảo cao vụ viễn * chỉ biết chẳng làm nên trò trống gì! Ta cho người tìm hồ sơ tìm chưa?”

(* Hảo cao vụ viễn : theo đuổi những cái viễn vông xa vời , không thiết thật)

Nói đến cái này, Trình Hàng tinh thần tỉnh táo, vội la lên :”Tìm được rồi, không đi tìm thật đúng là không chú ý tới, thì ra ở trong vòng sáu năm này, Khung Nhạc cảnh nội, phát sinh thiết (trộm) tâm án như vậy cũng không chỉ một hai kiện, chỉ là đều không phải liên hoàn án như thế này, có chút đã được phá, hung thủ đã đền tội, có chút chưa được phá cũng đã thành bản án cũ a, hiện tại tính ra cư nhiên có mười ba kiện !” Hân chính là tìm hơn mười nha dịch, chọn đọc hồ sơ một buổi tối mới tìm được!!

Trác Tĩnh vốn còn miễn cưỡng chống má, nghe xong hân nói, cũng đã khởi tinh thần, hỏi :”Người chết đều là nữ tính? Toàn bộ là giết người trong mật thất, thiết tâm mất máu mà chết? Trên mặt có phải đều hiện ra thần tình hoảng sợ?” Tuy rằng đều là thiết tâm án, nhưng cũng không nhất định chính là một người gây nên a!

“Ừ, đều là nữ tử. Giết người trong mật thất chỉ có hai vụ, thế nhưng đều là thiết tâm mất máu mà chết, hồ sơ không có ghi chép thần tình người chết!” Hồ sơ đều là từ các nơi báo đến, ghi chép khám nghiệm tử thi cùng phương thức khám nghiệm cũng không giống nhau, rất khó thống nhất.

Cố Vân ngón trỏ khẽ gõ mặt bàn, nhíu mày hỏi :”Còn có cái gì giống?”

“Có.” Tuy rằng nói có, thế nhưng Trình Hàng trên mặt chẳng hề có vẻ gì hưng phấn :”Trong đó ba nữ tử chết, khi đó cũng cùng Tô Mộc Phong học cầm, có thể là trùng khớp đi.”

Trác Tĩnh cùng Lữ Tấn vẻ mặt đều bày ra biểu tình thất vọng, Cố Vân hỏi :”Tô Mộc Phong là ai?” Không nghe bọn họ đề cập qua.

Trác Tĩnh giải thích :”Cầm sư nổi danh của Khung Nhạc, là một nam nhân đậm mạc thanh liệt, dạy qua rất nhiều danh môn vọng tộc, lần này ba người chết đều là đệ tử của hân. Thế nhưng lần trước ta tận mắt nhìn thấy hân có chứng vệt huyết, hơn nữa không giống làm bộ.”

Nàng tin tưởng phán đoán của Tĩnh, thế nhưng trong thiên hạ không có nhiều sự trùng khớp như vậy, bất luận chuyện gì đều cần kiểm chứng!! Cố Vân phóng khoáng đứng dậy cười nói :”Nếu hân có điểm đáng ngờ, mặc kệ hân có phải thật sự có chứng vệt huyết hay không, chúng ta cũng nên gặp hân, không phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Tô Mộc Phong Kỳ Quặc

Tô phủ

Tô gia định cư ở Tỉnh Phong thành , thành thị phồn hoa nhất Khung Nhạc quốc ngoại trừ kinh thành, tòa nhà ở chỗ này bất quá là biệt viện của Tô gia ở kinh thành mà thôi, Tô gia không hổ là âm nhạc đại gia, cho dù chỉ là một biệt viện cũng trang trí thanh nhã thoát tục, khắp nơi đều lộ ra một loại khí tức phong nhã yên tĩnh.

Nhóm người Trác Tinh được mời đến phòng khách, hương thơm nhàn nhạt của hoa lê thấm vào ruột gan, trên tường treo mấy bức tranh thủy mặc, chỉ là bức tranh cũng không phải nước từ trên núi chảy xuống cũng không phải nhân vật mà là các nhạc khí nổi danh nhất trong thiên hạ, trong phòng khách trống không, lại không có nhiều tạp vật rườm rà lộn xộn, toàn bộ phòng khách làm cho người ta có loại cảm giác thanh cao cao ngạo.

Cố Vân như mọi khi thói quen nhìn xung quanh, ở trong phòng khách đi tới đi lui, nàng cho rằng loại nhà giàu như thế này sẽ để bọn họ chờ thật lâu, không nghĩ tới bọn họ mới đến một lúc một đạo thanh âm như dòng suối khẽ vang lên :”Thanh cô nương phu nhân.”

Cố Vân quay đầu nhìn, ánh mắt tinh nhuệ không khỏi híp lại, người này quần áo bạch y, đi lại nhẹ nhàng, như một con gió mát thổi tới trước mặt, khuôn mặt tuấn mỹ, cử chỉ thong dong, còn có kia một đôi trầm tĩnh thâm thúy mắt, khiến hắn có thể dễ dàng chiếm được ánh mắt của mọi người, Cố Vân rốt cục hiểu rõ, Trác Tinh vì sao sẽ dùng “Đạm mạc thanh liệt” để hình dung hắn, hắn tựa như một phiến mây, khiến người ta có cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng phiêu hốt(lơ lửng), tựa tán vô y*, đạm mạc xa cách. (* tựa tán vô y : tập hợp tản ra không theo trình tự nhất định~ chắc ý là k bị trói buộc à ??? m cũng k rõ)

Trác Tinh hơi gật đầu, cười nói :”Tô công tử, thân thể của ngươi khá hơn chút nào không?”

Tô Mộc Phong mỉm cười trả lời :”Đa tạ cô nương, ta không sao.”

Cố Vân ánh mắt sắc bén, không có mấy người có thể không chú ý, Tô Mộc Phong nhìn về phía nữ tử đứng ở giữa phòng khách đang theo dõi hắn, phong độ hướng nàng gật đầu, chỉ là khóe môi dương lên đáng tươi cười nhạt gần như nhìn không thấy.

Người này rất có ý tứ, người sẽ không nghĩ hắn không có lễ phép, thế nhưng tuyệt đối không thể cảm nhận được nhiệt tình của hắn, Trác Tinh cười nói :”Nàng là muội muội ta, Thanh Mạt, đây là hai vị quan sai của đề hình phủ.”

Tô Mộc Phong nhìn về phía hai người khác, trên mặt vẫn chưa lộ ra kinh ngạc hay không kiên nhẫn, chỉ là bình tĩnh hỏi :”Vài vị đến thăm có chuyện gì sao?”

Lữ Tấn đứng dậy, ôm quyền chào hỏi, mới lễ phép nói :”Tô công tử, mạo muội quấy rầy thỉnh ngài thứ lỗi, án tử mấy người trước khi chết đều là đệ tử ngài, cho nên chúng ta có chút vấn đề muốn hỏi ngài.” Tô Mộc Phong cũng không phải người trong triều đình, danh tiếng cũng vô cùng tốt, đối mặt với người phong độ nho nhã như vậy, ai cũng nhịn không được sẽ tôn kính đi!

Tô Mộc Phong nhẹ gật đầu trả lời :”Nhị vị không cần khách khí, xin hỏi đi.”

“Lúc công tử cấp các vị tiểu thư đường khóa cuối cùng, các nàng có chỗ nào kỳ quái không?”

“Không có.” Tô Mộc Phong trả lời lãnh tĩnh ngắn gọn.

“Công tử cấp các nàng dạy cầm đã bao lâu?”

“Từ tiểu thư cùng Lí tiểu thư đều dạy ba khóa, quận chúa chỉ dạy hai khóa.” Sắc mặt trầm tĩnh lạnh nhạt, Tô Mộc Phong thậm chí phối hợp nói rằng :”Mấy vị có cần danh sách tên của những người ta từng dạy qua không, nếu là cần , sáng sớm mai ta bảo gia đình đưa đến đề hình phủ.”

“Này.....” Tô Mộc Phong như vậy phối hợp, Lữ Tấn ngược lại có chút xấu hổ.

“Kia rất tốt !” Cố Vân thanh âm trong trẻo lộ ra có chút bức người, đi tới gần Tô Mộc Phong, Cố Vân lạnh giọng hỏi :”Làm lão sư của các nàng, người đối cái chết của các nàng có cảm giác gì?”

Nghênh đón Cố Vân, Tô Mộc Phong cũng không có bởi vì nàng không phải là người nha môn mà lảng tránh hoặc tức giận, trên mặt vẫn thản nhiên, không có nhiều lắm biểu tình, thờ ơ trả lời :”Rất khiếp sợ, hy vọng có thể mau chóng tìm được hung thủ.”

Cố Vân ánh mắt chột lóe, người này vẻ mặt quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến nàng gần như nhìn không ra hắn đang suy nghĩ cái gì, có thể là nàng đã gặp đối thủ, đi tới trước mặt Tô Mộc Phong, Cố Vân tiếp tục đặt câu hỏi :”Người đối thủ pháp giết người của hung thủ có ý kiến gì không?”

“Ta cũng không biết hung thủ là thế nào giết người, không có ý kiến gì.” Tô Mộc Phong ngữ khí ôn hòa, thản tình tự nhiên, trả lời mỗi vấn đề tựa hồ đều

không chê vào đầu được, Cổ Vân tiếp tục đến gần, Trác Tĩnh đứng dậy, muốn kéo Cổ Vân, nằng hôm nay tựa hồ có chút quá phận.

Cũng không nghĩ đến Trác Tĩnh vừa đứng lên, vừa lúc giẫm phải làn váy của Cổ Vân, Cổ Vân chỉ chuyên chú ở trên người Tô Mộc Phong, nhất thời không lưu ý, một cái lão đảo liền bổ nhào về phía trước, cũng may nằng phản ứng nhanh, lập tức cầm lấy tay Tô Mộc Phong ổn định thân thể mới không bị ngã sấp xuống.

Đứng thẳng thân thể, Cổ Vân xin lỗi nói: "Xin lỗi."

Vừa muốn thu hồi tay lại phát hiện cánh tay mình đang cầm khê run rẩy, gương mặt nhìn về phía Tô Mộc Phong, khuôn mặt vẫn lạnh lùng bình tĩnh lộ rõ đang tận lực che giấu khẩn trương cùng hoảng loạn, Cổ Vân hơi giật mình, nằng chỉ là vịn tay hấn một chút mà thôi!?

Trác Tĩnh vừa định tiến lên hỏi nằng thế nào, đã thấy Cổ Vân thân thể mềm nhũn, dựa vào trên người Tô Mộc Phong, khê nói: "Ta chân hình như bị nữu* rồi." (* nữu = sái, trật, trật khớp)

Như vậy liền bị sái chân? Không có khả năng! Cho dù là thật sự bị sái, Cổ Vân cũng không có khả năng dựa vào trong lòng một người nam nhân không đứng dậy, Trác Tĩnh lui ra phía sau một chút, tình quan kỳ biến.

Cổ Vân có thể cảm giác được, lúc nằng ngã vào trong lòng hấn, Tô Mộc Phong rõ ràng cứng đờ, đem nằng đẩy hướng chiếc ghế bên cạnh, lực đạo cũng rất lớn, thân thể cùng thanh âm cũng có vẻ cứng ngắc lạnh lùng: "Cô nương mời ngồi."

Cổ Vân ánh mắt chột lóc, không chỉ có toàn bộ thân thể còn đang trong lòng hấn, tay cũng làm càn vòng qua thắt lưng hấn, giả bộ hờn dỗi kêu lên: "Đau quá, ta đi không được, người phù ta qua đi."

Tô Mộc Phong triệt để vô thố, mười ngón tay thon dài rút ra cánh tay Cổ Vân đang vòng qua tay hấn, sắc mặt từ hờ hững ban đầu trở nên lãnh liệt, lúc này một đạo thanh âm sắc bén gầm nhẹ từ ngoài cửa vang lên: "Các người lỗi lỗi kéo kéo làm cái gì?!"

Hướng nơi phát ra thanh âm nhìn lại, một nữ tử khoảng ba mươi tuổi hướng bọn họ bước nhanh tới, nữ tử y phục màu lam tối, mái tóc kết thành một cái vân kê cao vút, phía trên cài mấy nhánh trầm bạc rất đặc biệt, khuôn mặt xinh đẹp, vóc người cao gầy, tuyệt đối là một đại mỹ nữ, chỉ là nằng giữa đôi lông mày lộ vẻ vô cùng tức giận, một đôi phượng mâu gắt gao trừng Cổ Vân, một bộ dáng nộ hỏa trung thiêu (tức giận, phẫn nộ)

Thấy rõ người tới, Tô Mộc Phong cung kính gọi: "Hình di."

Nữ tử nhìn cũng không liếc mắt nhìn hấn một cái, trực tiếp hướng Cổ Vân: "Chân nữu đứng không, ta phù người." Lời còn chưa dứt, nữ tử đã một tay nắm lấy cánh tay Cổ Vân, đem nằng từ bên người Tô Mộc Phong kéo qua, lực đạo rất lớn, khiến Cổ Vân nhú mày.

Gần như là bị quăng xuống chiếc ghế cách Tô Mộc Phong xa nhất, Cổ Vân bất động thanh sắc quan sát vị "Hình di" bỗng nhiên toát ra này.

Mắt phượng lạnh lùng nhìn lướt qua Trình Hàng cùng Lữ Tấn, nữ tử không kiên nhẫn hừ nói: "Các người còn có cái gì muốn hỏi, phiền hà mau chút, Mộc Phong còn có rất nhiều việc cần làm!"

Trình Hàng cùng Lữ Tấn liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn Trác Tĩnh, Trác Tĩnh đối bọn họ khê lắc đầu, Cổ Vân bỗng nhiên đứng lên, cười sáng ngời trả lời: "Không có gì muốn hỏi, quấy rầy hai vị, cáo từ."

Nói xong Cổ Vân hướng ngoài cửa tiêu sao đi đến, chân đầu có nửa điểm bị sái bộ dạng...

Đoàn người ra Tô phủ, bên ngoài đã mộ vân* đầy trời, mặt trời chiều lọt vào trong tầm mắt đỏ bừng tựa như ảo mộng, xinh đẹp đến làm cho người ta không nỡ dời đường nhìn, chỉ là mặt trời chiều có đẹp nữa cũng là vô ích, sau đó không lâu màn đêm sẽ bao phủ tất cả ánh sáng rực rỡ của nó. (mộ = chiều. vân = mây -> mây buổi chiều)

Duỗi thân vươn vai, Trình Hàng thất vọng thờ dài nói: "Lại mất trắng một buổi chiều!"

"Kia cũng chưa chắc." Trác Tĩnh bỗng nhiên không nhẹ không nặng nói ra một câu, Trình Hàng quay đầu nhìn về phía Trác Tĩnh, chỉ thấy nằng cùng Cổ Vân liếc nhìn nhau, hai người đều cười nhạt không nói, Trình Hàng vừa muốn mở miệng hỏi, tay Lữ Tấn đã khoác lên vai hấn nói: "Trở về rồi hãy nói."

.....

Trở lại Đề hình phủ, Cổ Vân còn chưa có ngồi xuống, Trình Hàng đã nôn nóng khó nhịn đuổi theo nằng hỏi: "Tô Mộc Phong có hay không có vấn đề a?" Hấn nghĩ Thanh Mạt trên người có một loại năng lực kỳ lạ, tựa hồ chỉ là nhìn, nằng cũng có thể từ trên mặt một người nhìn ra một ít cái gì đó, này quá lợi hại, nếu như nằng nguyện ý dạy hấn, hấn không ngại gọi một nữ hài thoát nhìn sao với mình nhỏ hơn rất nhiều là sư phụ!

Ở trên ghế thân nhiên ngồi xuống, Cổ Vân cầm lấy chén trên bàn, lại chậm rì rì cầm lấy ấm nước, rót một chén nước, đưa tới trước mặt Trác Tĩnh, lại chậm rì rì rót tiếp một chén, Trình Hàng chờ không kịp, trực tiếp bung ấm sứ, cấp nằng rót một chén, vội la lên: "Hấn rót cuộc có vấn đề hay không?"

"Có." Nhìn ở hấn như thế ân cần phân thượng, Cổ Vân cũng không có hứng thú đùa hấn.

"Hấn là hung thủ?" Trình Hàng trước mặt bỗng chốc sáng ngời, Lữ Tấn cũng là ngẩn ra, nhìn chăm chăm Cổ Vân. Ngày hôm nay phát sinh chuyện gì sao? Bọn họ sao lại không có nhìn ra vấn đề gì?

Cố Vân tự nhiên lắc đầu :”Không biết.” Nàng chỉ là nói Tô Mộc Phong có vấn đề, cũng không nói hẳn là hung thủ a!

Trình Hằng cùng Lữ Tấn đưa mắt nhìn nhau, không phải nàng nói Tô Mộc Phong có vấn đề sao?!

Bọn họ đối Vân có chút sùng bái mù quáng đi, Trác Tĩnh bật cười hỏi :”Hắn có vấn đề gì?”

Đem chén nước uống hết, lại đem chén không đưa tới trước mặt Trình Hằng còn đang ôm ấp sứ, Cố Vân nhún vai, cười nói :”Hắn đối nữ nhân thái độ rất kỳ quặc, cái kia a di cũng rất kỳ quái.”

Liên như vậy?! Một bên cấp nàng rót nước, Trình Hằng một bên không nể mặt cười nói :”Người ta là người khiêm khiêm quân tử, đối nữ nhân bỗng nhiên ”yêu thương nhưng nhớ” tự nhiên là bảo trì khoảng cách.” Vừa rồi nàng cũng hơi thái quá đi?! Tuy rằng Tô Mộc Phong xác thực phong nhã bất phàm, khí chất u nhiên, nàng cũng không cần phải như thế nóng vội a! Và lại, nàng tốt xấu cũng là người tướng quân phủ! So sánh thì Túc Tướng quân lãnh ngạo không kiềm chế được nam tử khí khái so với Tô Mộc Phong muốn hấp dẫn hơn đi, thật không biết nữ nhân nghĩ cái gì?!

Lãnh mâu trùng Trình Hằng một cái, Cố Vân trầm giọng hỏi :”Hắn biểu hiện ra lễ phép, xa cách, mất tự nhiên, thậm chí là chán ghét đều có thể hiểu được, thế nhưng hẳn vì sao lại khủng hoảng?! Đây không kỳ quái sao?”

Khủng hoảng, có nghiêm trọng như thế sao?! Hẳn thật sự nhìn không ra, Trình Hằng cố gắng hồi tưởng lại thần tình Tô Mộc Phong lúc đó, Lữ Tấn lại trực tiếp hỏi :”Hắn khủng hoảng có thể nói rõ cái gì?”

Cố Vân từ chối cho ý kiến cười :”Không biết.” Khủng hoảng chỉ có thể nói rõ là một loại tâm tình, đích xác không thể nói rõ cái gì.

Nhìn về phía Trác Tĩnh, chỉ thấy nàng nắm cái chén đặt bên môi, cũng không uống, giữa đôi lông mày khẽ nhíu, không biết suy nghĩ cái gì, Cố Vân thấp giọng hỏi :”Người có phải nghĩ tới cái gì hay không?”

Từ từ buông chén, Trác Tĩnh trả lời :”Ta nhớ kỹ, ngày Tịch Vũ bị tập kích, nàng cũng là như thế cùng Tô Mộc Phong từng có thân thể tiếp xúc, buổi tối liền đã xảy ra chuyện.”

Vốn nàng cũng không có chú ý, thế nhưng Cố Vân vừa nói lên chuyện thân thể tiếp xúc này, nàng cũng thấy được Tô Mộc Phong đối với sự đụng chạm của người khác phản ứng có chút quá khích, nhất là phụ nữ!

Trác Tĩnh mới nói xong, Trình Hằng lập tức đứng dậy, lưu lại một câu ”Ta đi tra!” Bóng người đã chạy ngoài cửa.

Cố Vân khoé môi dương lên, người này mặc dù có chút hấp tấp, năng lực hành động cùng ham tìm tòi ngược lại rất đáng giá thừa nhận!

Hai tay hoàn trước ngực, Trác Tĩnh vẻ mặt rét lạnh, hừ lạnh nói :”Nếu như nói hung thủ là hắn, như vậy chứng vừng huyết là hắn ở trước mặt ta diễn trò mà thôi!”

Vỗ nhẹ vai Trác Tĩnh vì buồn bực mà buộc chặt, Cố Vân an ủi nói :”Cũng không phải không có khả năng, lúc nhắc đến ba người chết, trên mặt hắn không có chút hổ thẹn, bối rối hoặc là hà hề cũng không có, những trạng thái mà hung thủ hẳn là nên biểu hiện ra ,này chỉ có thể nói rõ hắn không phải biểu diễn kỹ xảo thực sự cao thì chính là chúng ta đoán sai!”

Nếu như, các nàng không có đoán sai, như vậy Tô Mộc Phong sẽ là các nàng một đại khiêu chiến!

.....

Một lúc lâu sau

Trời đã hoàn toàn tối đen, trong thư phòng đốt mấy ngọn đèn, ba người đều đang lật xem hồ sơ.

Một đạo thân ảnh chạy ào vào trong phòng, ôm ấp trà ,uống mấy ngụm, Trình Hằng mới bình thường lại, hẳn chân đều nhanh chạy đứt!!

Lữ Tấn vội la lên :”Thế nào?”

Qua loa lau một mặt mồ hôi, Trình Hằng vừa thở gấp vừa mừng rỡ gật đầu trả lời :”Theo thiếp thân nha hoàn của ba vị tiểu thư nói, trước một ngày các nàng bị giết, xác thực đều gặp qua Tô Mộc Phong, hơn nữa đều có ít nhiều tiếp xúc thân thể.”

Quả nhiên!!

Trác Tĩnh vỗ tay một cái, nói :”Đệ tử Tô Mộc Phong chỉ có mấy vị tiểu thư này gặp nạn, có lẽ chính là vì nguyên nhân này!”

Trình Hằng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, khẽ gọi nói :”Nếu như thật sự là như vậy...hắn đêm nay mục tiêu chính là”

Ba người nhìn chằm chằm Cố Vân đang cúi đầu xem hồ sơ, chỉ thấy nàng chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt sáng khê dương, vẻ mặt hưng phấn cười nói :”Ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Đêm Tập Kích Cố Vân

Đêm trăng chưa rõ

Trong phòng trọ tầng hai tiêu lâu, cửa sổ bán mở, mấy thân ảnh hoặc đứng hoặc ngồi, có người sắc mặt không kiên nhẫn, có người lạnh lùng không nói gì, có người lãnh đạm, có người thấp thỏm nóng nảy, nhưng con mắt đều ẩn ý trừng mắt nhìn tòa dân trạch bên cạnh.

“Đã giờ sừ (1-3h), còn không có động tĩnh gì, các người suy đoán có chuẩn xác không a?!” Kiền Kinh tà dựa vào cửa sổ, ngáp dài.

Trác Tinh trừng mắt nhìn hắn, hừ nhẹ nói: “Câm miệng!” Đợi cả buổi tối không có kết quả, bọn họ đã đủ buồn bực, hắn còn nhiều lời vô ích như vậy!

Nhìn bộ dáng căm tức của nàng, Lâu Tịch Nhan nhẹ nắm tay nàng, ở bên cạnh ghé dài ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Mệt mỗi sao?”

Trác Tinh lắc đầu, khẽ thở dài: “Ta không mệt, nhưng còn chàng ngày mai còn phải vào triều, hà tất còn muốn tới nơi này thủ (trông coi~ canh chừng), có Mặc Bạch cùng ta là được rồi.” Nàng mặc dù không được như Cố Vân, thế nhưng chịu đựng một hai buổi tối vẫn là không vấn đề gì, chỉ là nàng thật không ngờ Tịch Nhan sẽ kiên trì bồi nàng ở chỗ này thủ, hắn mấy ngày nay tuy rằng không có phát bệnh, thế nhưng thân thể luôn không tốt lắm, nàng tâm tình như thế hồng бет kỳ thật cũng là quá lo lắng cho hắn mà thôi.

Mỉm cười, Lâu Tịch Nhan trả lời: “Hoàng thượng hạ lệnh ta hiệp trợ Đan đại nhân, tróc nã hung đồ tự nhiên cũng là một trong những chức trách của ta.” Khẽ nắm vai nàng, để nàng gối đầu lên vai hắn, Lâu Tịch Nhan thấp giọng nói: “Ngủ một chút, có việc ta lại đánh thức nàng.”

Vai gầy dựa vào cũng không quá thoải mái, nhưng nhân nhạт ôn nhu săn sóc cũng khiến trong lòng Trác Tinh nổi lên ấm áp vui vẻ.

Dạ Mị hồng y liệt diễm, ở trong màn đêm đen kịt như trước chói mắt, ánh mắt lạnh lẽo xẹt qua hai người đang sát vào nhau, ly khai đường nhìn, trong mắt lãnh ý cũng không nhìn được giảm đi vài phần, nàng không biết chính là, nhất cử nhất động của nàng cho dù chỉ là một ánh mắt toàn bộ đều rơi vào giữa một đôi lam mâu.

“Có người!” Kiền Kinh bỗng nhiên khẽ hô một tiếng, tất cả mọi người cả kinh, lập tức hướng ngoài cửa sổ nhìn lại.

Chỉ thấy trong tòa nhà bọn họ nhìn chằm chằm một buổi tối, một đạo bóng đen từ trong tường viện vượt ra, lấy tốc độ cực nhanh hướng một đường khác lao đi.

Cũng may bọn họ đứng chính là chỗ cao, nếu không cho dù là canh giữ mấy cái cửa cũng không nhất định có thể phát hiện hắc y nhân.

Kiền Kinh vội la lên: “Truy hay không truy?!” Nếu không truy nhân liền muốn chạy!

Lâu Tịch Nhan lãnh tĩnh nói: “Kiền Kinh người truy đi, không nên dả thảo kinh xà*, cũng đừng để hắn thoát ly khỏi tầm mắt của người.” Hắn không có gây án, hiện tại bắt được người cũng không có ích gì!

“Được.” Nói xong, thân ảnh Kiền Kinh theo sát hắc y nhân.

Lâu Tịch Nhan con người đen trầm ổn sau khi nhìn qua Tô trạch như trước yên tĩnh, nói rằng: “Mặc Bạch, Dạ Mị, các người hai người tiếp tục lưu lại thủ ở đây, cho dù có động tĩnh gì cũng muốn lưu lại một người, không nên trùng kế diệu hồ ly son**.”

(* Dả thảo kinh xà :Đánh cỏ động rắn ~ tấn công vào xung quanh kẻ địch khiến chúng hoảng sợ mà lộ diện kẻ ~ đừng để cho người đó phát hiện ra mình bị theo dõi. ...** Diệu hồ ly son : như địch ra xa căn cứ)

Mặc Bạch thanh âm lạnh lùng trả lời: “Dạ.”

Dạ Mị mang theo mặt nạ không thấy rõ biểu tình của nàng, chỉ thấy nàng khẽ gật đầu.

Hắn đều an bài thỏa đáng, Trác Tinh cũng không phí tâm, hỏi: “Chúng ta chạy đi tướng quân phủ?” Nàng hiện tại lo lắng Cố Vân, tuy rằng tướng quân phủ có Túc Lăng cùng Ngao Thiên, thế nhưng hung thủ thủ pháp giết người kỳ lạ, chung quy vẫn khiến nàng cảm thấy sự tình không quá tốt.

“Ừ!” Biết nàng sốt ruột, Lâu Tịch Nhan nắm tay nàng, vội vàng chạy tới tướng quân phủ.

.....

Tướng quân phủ

Trong gian phòng rộng lớn, đơn giản đặt một chiếc giường lớn, bên trái giường hé ra bàn trà, không có đồ vật dư thừa, mặc dù đêm nay ánh trăng cũng không sáng lắm, nhưng không có tầng tầng lụa mỏng màn che, tình hình trong phòng vẫn có thể miễn cưỡng thấy rõ.

Trên giường lớn, nằm một nữ tử, đôi mắt khẽ nhắm, thoạt nhìn đã ngủ.

Khí trời quá nóng, hai cánh cửa sổ mở, gió đêm có thể tùy tiện thổi vào, đồng dạng dễ dàng tiến vào bên trong còn có một đạo bóng đen cao gầy.

Sau khi bóng đen phi thân vào nhưng không có lập tức đi tới trước giường nữ tử, mà là đứng trước cửa sổ một lúc thật lâu, hẳn mới lại đi tới trước giường, nhìn chằm chằm nữ tử an ổn ngủ trên giường, lại lần nữa dừng lại.

Bỗng nhiên, hẳn đi tới bên cạnh bàn trà, cầm lấy một cái chén, hướng trên mặt đất đập mạnh, thanh âm chén sứ vỡ vang lên trong màn đêm yên tĩnh vô cùng chói tai.

Cố Vân giữa đôi lông mày khẽ nhíu, đôi mắt sắc bén phút chốc mở, bóng đen cũng đã muốn từ cửa sổ nhảy ra.

“Mới đến đã muốn đi sao?!” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không có nửa điểm mơ hồ sau khi ngủ dậy, bóng đen tốc độ dưới chân lại nhanh hơn, Cố Vân một chân giẫm lên mép giường, hướng phương hướng bóng đen nhảy qua, từ phía sau ghim chặt cổ hắc y nhân, hắc y nhân ăn đau, thân hình bị kiềm hãm, hẳn thật không ngờ, nữ tử cư nhiên có thân thủ nhạy bén như vậy, hắc y nhân nghiêng người hướng bụng Cố Vân vung một quyền, Cố Vân thuận thế nghiêng người, dùng đầu gối mạnh mẽ đánh vào lưng hắc y nhân.

Hắc y nhân ánh mắt tối sầm lại, tay xoa bên hông, Cố Vân chỉ nhìn thấy một đạo ngân quang hiện lên, muốn lui về sau tách ra, nhưng hắc y nhân một tay kéo cánh tay nàng không tha, nàng không có cơ hội tránh , Cố Vân âm thầm cắn răng quyết định nghênh đón, kề sát hắc y nhân, nàng sợ với hẳn nhỏ hơn, có lẽ có thể tránh thoát một kiếp này.

Chỉ là nàng còn chưa kịp động, cảm giác được bên hông bỗng chốc bị buộc chặt, phục hồi lại tinh thần, nàng đã bị ôm vào trong ngực, kia ngân quang cũng bị một bàn tay to chặn được, mùi máu tươi tràn ngập trong phòng, từng giọt máu đỏ tươi theo khe hở giữa các ngón tay chảy xuống, Cố Vân mở to mắt, nhìn nam tử bên cạnh, Ngao Thiên hắc y ngân phát (tóc), sắc mặt tái nhợt, âm trầm lạnh lẽo, nhưng không gặp chút nào đau đớn thần tình, phảng phất như nước từng giọt rơi xuống không phải là máu hẳn giống nhau, màn đêm tối đen, nam nhân cả người tản ra khí chất tà mị như vậy không chỉ khiến Cố Vân có chút hoảng thần, hắc y nhân cũng là sửng sốt.

Ngao Thiên vận khí từ lòng bàn tay, trở tay một cái, hắc y nhân lập tức cảm giác được một cổ kinh lực mạnh mẽ đánh tới, nhuyển kiếm tuốt khỏi tay, hắc y nhân trong lòng hoảng hốt, xoay người hướng phía cửa sổ nhảy lên.

Mà trong viện, từ lâu vây đầu binh sĩ cảm trường mâu, hắc y nhân đôi mắt híp lại, thật là ứng trung tróc miết (bắt con ba ba trong hủ – ra tay bắt địch khi địch không còn đường thoát), xem ra nếu không phải bọn họ cố tình dụ dỗ hẳn, hẳn nghĩ muốn đi vào tướng quân phủ chỉ sợ cũng không dễ dàng đi!

Cố Vân từ trên giường nắm lấy chân móng, bọc lại cánh tay đang không ngừng chảy máu của Ngao Thiên, vội hỏi :“Ngươi không sao chứ!?”

Máu tươi rất nhanh nhiễm đỏ khăn lụa thuần trắng, Ngao Thiên thu hồi tay, lạnh lùng đáp :“Không có việc gì.”

Nói xong cũng không quay đầu lại tiêu sái ra khỏi phòng, Cố Vân cảm thấy không hiểu ra làm sao, cái này nam nhân tính cách cũng kỳ quái quá đi!

Hai người đều đi ra ngoài viện, ai cũng không có chút ý, chỗ góc tường, một đôi con ngươi đen sâu thẳm xẹt qua một tia quang mang phức tạp, nắm chặt tay, trường kiếm đã ra khỏi vỏ, chỉ là xuất thủ vẫn là chậm một chút.

Túc Lăng điện vô biểu tình rời khỏi viện Cố Vân, tựa như hẳn chưa từng xuất hiện qua như nhau.

Trong viện, đã có vô số cây đuốc chiếu sáng tiểu viện không lớn, hắc y nhân bị các tướng sĩ bao quanh, hẳn cũng hiểu rõ tình cảnh của mình, không hề phản kháng, chỉ là lạnh lùng nhìn Cố Vân đang hướng hẳn đi đến.

“Ta đã xem thường ngươi, tiểu nha đầu.” Hắc y nhân mở miệng, cư nhiên là giọng nữ trong trẻo uyển chuyển.

Tay khẽ nâng, hắc y nhân tự nhiên kéo xuống khăn che mặt, hé ra khuôn mặt như hoa như ngọc phù dung .

“Là ngươi?!”

.....

Hình bộ đại đường

Tờ mờ sáng tia sáng bình minh đầu tiên xé rách mây đen phía chân trời, hiện rõ một ngày mới đã đến, lần qua lần lại một buổi tối, người trên đại đường cũng đã mệt mỏi rồi , trải qua hai tháng hưng thủ lấy thủ đoạn tàn nhẫn trích tâm giết người rốt cục bị bắt được, mấy ngày nay , tất cả vui vẻ đau khổ đều là đáng giá.

Nữ tử quỳ trên mặt đất về mặt bình tĩnh, không có bị bắt mà sợ hãi hoặc là khinh thường, có chỉ là loại nhẹ nhõm bình thản như trút được gánh nặng, Cố Vân nhìn chằm chằm nàng xinh đẹp mà lãnh đạm, nhìn lúc lâu mới hỏi :“Ngươi vì sao muốn giết ta?”

Nữ tử ngẩng đầu, nhìn nàng một cái, lại cúi đầu, ngữ khí chán ghét nói :“Giống ngươi loại này tiện nữ nhân thâm nghĩ câu dẫn Mộc Phong, chết cũng chưa đủ!”

Cổ Vân ánh mắt chợt lóe, con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm về mặt không có biểu tình gì của nàng, tiếp tục hỏi :”Mấy nữ tử trước kia, cũng là người giết?”

Lần này nàng ngay cả đầu cũng không nâng lên, chỉ là lạnh lùng trả lời :”Các nàng đều đáng chết! Ai bảo các nàng dám đánh chủ ý lên Mộc Phong!”

Đan Ngự Lam cao giọng nói :”Cổ Nguyệt Hinh, người hiện tại là nhận tội?”

Cổ Nguyệt Hinh chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Đan Ngự Lam ở trên cao, cũng không dự định vì nàng biện giải đáp :”Nếu đã bị các người bắt được, ta cũng không có gì có thể nói.”

Không đúng! Nàng từ đầu tới cuối cũng không có trả lời câu hỏi người có phải do nàng giết hay không !Nàng đối những nữ nhân nàng giết hại cũng không có biểu hiện ra bao nhiêu thống hận, chỉ là một ít chán ghét, liền đủ để cho nàng ta dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy giết người sao?!

Đi tới Cổ Nguyệt Hinh trước mặt ngồi xuống, Cổ Vân cùng nàng mặt đối mặt, từng chữ từng chữ nói :”Ta hiện tại hỏi người, người chỉ cần trả lời là đúng hay không. Ba vụ trich tâm án trước đó, có phải do người làm hay không? Người có phải do người giết hay không?”

Cổ Nguyệt Hinh đã không kiên nhẫn:”Ta vừa rồi đã nói...”

“Đúng hay không?” Cổ Vân một ngụm cắt đứt lời nàng, cố ý hỏi.

Đối diện nữ hài bộ dạng chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, thể nhưng cặp mắt kia lại phẳng phất như hàn đàm sâu thẳm không đáy, làm cho người ta không tự giác chột dạ, âm thầm cắn răng, Cổ Nguyệt Hinh kiên định lớn tiếng trả lời :” Đúng!”

Cổ Vân chậm rãi đứng dậy,nhìn về phía Trác Tinh vẫn chăm chú nhìn vào nàng, nhẹ lắc đầu, cái này nữ nhân , nàng đang nói dối!!

Hiện tại nàng cố ý nhận tội, phải như thế nào nói rõ nàng đang nói dối chứ?

Trác Tinh lãnh mi khẽ nhíu hỏi :”Người dùng hung khí là cái gì?”

” Bạc nhận chủy thủ.”Lần này Cổ Nguyệt Hinh trả lời rất nhanh, mà nha dịch cũng đưa lên chủy thủ lục soát được từ trên người nàng, đưa tới trước mặt Đan Ngự Lam.

Trác Tinh chỉ nhìn lướt qua, đã xác định độ dài rộng của lưỡi đao,độ dày, cùng vết thương vừa vắn.

Đan Ngự Lam vừa kiểm tra hung khí vừa hỏi :”Người là làm sao làm được mật thất giết người?”Điểm này vẫn là vấn đề bọn hắn nghĩ không ra, mà Thanh gia tử muội muội Cổ Nguyệt Hinh ép hỏi nói rõ các nàng đối nàng là hung thủ còn nghi ngờ, kỳ thật, hắn cũng không quá tin tưởng, thể nhưng hung khí cũng đã ở đây, nàng nếu không phải là hung thủ, vậy là ai ?!

Ai biết Cổ Nguyệt Hinh bật cười ha hả, tà liếc Đan Ngự Lam, cười lạnh nói :”Chuyện đó có đáng gì? Chúng ta Cổ Nguyệt gia ngoại trừ y thuật , nổi danh nhất chính là huyền (ảo) thuật, chỉ cần đối nha hoàn hầu hạ dùng huyền thuật, các nàng sẽ ở sau khi ta rời khỏi đem cửa đóng lại, mà chính mình lại không biết cái gì cả!”

Trình Hàng con mắt trừng lớn, không tin kêu lên :”Vậy mấy vị tiểu thư cũng là trúng huyền thuật của người cho nên mới sẽ mở mắt trừng trừng nhìn tìm chính mình bị lấy đi mà không thể nhúc nhích? Đây không có khả năng đi, huyền thuật thật sự lợi hại như vậy?!”

Cái loại đắc ý này là phát ra từ nội tâm kiêu ngạo không phải là gạt người, thể nhưng thật có lợi hại như vậy a?

Trác Tinh bỗng nhiên yêu cầu nói:”Người hiện tại làm một lần cho ta xem” Nàng nói là huyền thuật có phải là thôi miên trong lĩnh vực y học ?!

Cổ Nguyệt Hinh quay đầu đi chỗ khác, hừ lạnh nói :”Ta sẽ không làm, này là tuyệt kỹ của Cổ Nguyệt gia chúng ta.”

Tuyệt kỹ phải không?! Trác Tinh nhẹ nhàng mi, lãnh cười nói :”Lúc người trich tâm, là hạ đao từ bên trái tới bên phải hay là từ bên phải tới bên trái? Là trước đoạn(cắt đứt) kinh mạch sau khi trich tâm, hay là trước trich tâm sau đoạn kinh mạch?”

“Ta.....” Cổ Nguyệt Hinh ngẩn ra, trong mắt xẹt qua một tia hoảng loạn.

“Người không biết?”

Lập tức ngẩng đầu, trên mặt vẫn bảo trì bình tĩnh tựa hồ đã bị đánh vỡ, trừng mắt nhìn Trác Tinh, như là nóng lòng muốn khẳng định cái gì, Cổ Nguyệt Hinh vội la lên :”Ta đương nhiên biết!! Hạ đao từ phải hướng sang trái, trước trich tâm sau đoạn kinh mạch!”

“Người xác định?”

Nàng nhất định là cố ý lừa gạt! !Nhất định là! Hít sâu một hơi, Cổ Nguyệt Hinh kiên trì nói :“Xác định!”

Nàng vừa nói xong, Lữ Tấn cùng Đan Ngự Lam trong mắt hiện lên một mặt tinh quang, mỉm cười gật đầu, Trác Tinh trả lời :”Xem ra người cũng không phải do người giết. Người nghiệm qua thi thể, đều biết người đang nói dối!” Người chết rõ ràng là bị chách đoạn mạch máu nổi lên mới lấy ra trái tim, này cũng là nguyên nhân lúc đó nàng cho rằng đao pháp của hung thủ cực tinh chuẩn.

Đan Ngự Lam sắc mặt khê biến, Cổ Nguyệt Hinh vội kêu lên :”Người chính là ta giết, chỉ là lâu lắm ta đã quên những chi tiết này mà thôi..”

Đã quên? Đan Ngự Lam khê gât đầu, thanh âm nghiêm túc lạnh lùng trầm thấp vang lên :”Được rồi, ngươi đã nói là vì bảo hộ Tô Mộc Phong mà giết người, vậy nghe chút Tô công tử nói như thế nào đi!”

Bỗng nhiên quay đầu lại, kia thân ảnh thuần trắng đã đứng ở sau lưng nàng, thật sâu nhìn chăm chăm nàng.

“Mộc Phong?!” Mặc dù là nắng sớm ấm áp đã chiếu vào công đường, chiếu vào trên người Cổ Nguyệt Hinh, thế nhưng nàng cũng không cảm nhận được một chút ấm áp, nàng chỉ cảm thấy tự mình đặt mình trong hầm băng.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Lấy Thân Mạo Hiểm

“Mộc Phong?” Nghênh đón tầm mắt thâm trầm của Tô Mộc Phong , Cổ Nguyệt Hinh chỉ cảm thấy thân ở trong hầm băng, cư nhiên không tự chủ được khê run lên, cúi đầu Cổ Nguyệt Hinh dứt khoát không nhìn tới hân.

Ở bên cạnh Cổ Nguyệt Hinh ngồi xuống, ánh mắt Tô Mộc Phong dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của Cổ Nguyệt Hinh, trầm giọng hỏi :”Hinh đi, ngươi nói đều là thật sao?”

Tuy rằng thanh âm hân rất trầm, Cổ Vân vẫn như cũ từ trên khuôn mặt không muốn tin tưởng của hân nhìn ra kinh ngạc cùng không xác định, đây là một người hoàn toàn không biết gì cả hân nên có biểu tình, thế nhưng biểu tình đầu tiên khi Cổ Nguyệt Hinh thấy Tô Mộc Phong là kinh hoảng cùng lo lắng, nàng vì hân lo lắng cái gì ?!

Cổ Vân một đôi lãnh mâu nhìn chăm chăm Tô Mộc Phong cùng Cổ Nguyệt Hinh, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu tình nào của bọn họ, Trác Tĩnh sau khi nghe đến huyền thuật, bộ dáng đều như có chút suy nghĩ, rơi vào trong suy nghĩ của chính mình.

“Ta.....” Cổ Nguyệt Hinh do dự một lúc, sau đó cô sức gât đầu, lãnh nganh trả lời :”Là thật.”

Tô Mộc Phong khuôn mặt luôn lãnh đạm rốt cục nổi lên gợn sóng, hân chưa bao giờ chủ động chạm người khác cũng bắt lấy vai Cổ Nguyệt Hinh, găm nhẹ nói :”Người vì sao muốn làm như vậy?”

Nước mắt ở viền mắt đảo quanh, Cổ Nguyệt Hinh hít sâu một hơi,vẫn là không để lệ chảy xuống, nhẹ đẩy tay Tô Mộc Phong ra, Cổ Nguyệt Hinh cúi đầu thờ dài nói:”Mộc Phong.....Ta đây là đang bảo hộ ngươi! Ngươi quay về Cổ Nguyệt gia đi, không nên lưu lại kinh thành.”

Đối với hân từ nhỏ mất đi mẫu thân mà nói, Hinh đi tựa như mẫu thân, hân không thể tiếp nhận chuyện Cổ Nguyệt Hinh vì bảo vệ hân mà đi giết người, mặc dù hân cũng hiểu được việc làm của mấy vị tiểu thư này rất khiến người chán ghét cùng ...sợ hãi, thế nhưng hân không nghĩ tới muốn các nàng chết a!!!” Ta không tin ngươi sẽ làm chuyện như vậy!” Kinh ngạc nhìn chăm chăm Cổ Nguyệt Hinh không muốn lại liếc nhìn hân một cái, Tô Mộc Phong không biết mình nên nói cái gì?! Hân không cần như vậy bảo hộ!! Hân càng không muốn tin tưởng. A đi mà hân tôn kính nhất cư nhiên sẽ giết người, lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy!! Điều đó không có khả năng!!

Đẩy ra Tô Mộc Phong bên cạnh đau lòng nhìn nàng không thôi, Cổ Nguyệt Hinh quát lớn :”Chính là ta làm, ngươi đi đi, lập tức đi!” Nhìn về phía Đan Ngự Lam, Cổ Nguyệt Hinh bỗng nhiên đứng dậy, ngẩng đầu nói :”Đại nhân, ta đã nhận tội, đem ta giam vào đại lao đi, ta không muốn thấy hân!!”

Tô Mộc Phong như bị điện giật, lẳng lẳng nhìn chăm chăm Cổ Nguyệt Hinh đưa lưng về phía hân, thân thể phút chốc một trận lạnh băng, Cổ Vân nhạy cảm phát hiện, hân trong mắt bỗng xẹt qua một tia hung bạo cùng âm lãnh, bất quá rất nhanh lại khôi phục thanh minh vốn có.

Nên nói nên nhìn cái gì cũng đã gần như nói qua xem qua, Đan Ngự Lam phát tay, lớn tiếng nói :”Phạm nhân đã nhận tội, đem nàng áp giải thiên lao, sau khi báo lên triều đình, chờ định tội!”

“Dạ.” Hai gã nha dịch đi tới bên người Cổ Nguyệt Hinh, nàng rất phối hợp theo hai người đi ra khỏi công đường, chỉ là ở một khắc khi bước ra khỏi cửa , nàng vẫn là nhìn không được quay đầu lại nhìn Tô Mộc Phong còn đứng ngốc ở một bên, trong mắt lệ cũng không không chế được chảy xuống.” Mộc Phong, ngươi nếu còn thừa nhận a đi ta liền lập tức quay về Cổ Nguyệt gia đi, nghe được sao?!” Chỉ có ở nơi đó, hân mới có thể được bảo hộ tốt nhất, nàng hiện tại cơ nào hối hận sáu năm trước không nên để hân quay về Tô gia!!

Bị đẩy đi lên phía trước, Cổ Nguyệt Hinh vẫn là một lần lại một lần quay đầu lại, hướng Tô Mộc Phong hô lớn :”Đi mau!! Đi mau!!”

Cuối cùng , thanh âm Cổ Nguyệt Hinh biến mất ở trên đại đường hình bộ, Tô Mộc Phong trong mắt để lộ tia mờ mịt,sau đó thần tình lại như lúc ban đầu lạnh lùng, không thêm chú ý những người trên công đường, giống như khi hân đến, yên lặng rời đi, chỉ là cước bộ không có tự nhiên như bình thường.

Đan Ngự Lam cũng không có gọi hân lại, tùy ý Tô Mộc Phong đi ra công đường, đợi hân đi xa, Đan Ngự Lam nhìn mọi người xung quanh, thờ dài :”Án

tử này, các vị thấy thế nào?”

Vụ án này tất nhiên có chút điểm đáng ngờ, thế nhưng Cổ Nguyệt Hinh là đang hành động thì bị bắt được, hơn nữa trên người lại tìm thấy hung khí cùng vết thương trên thân người chết tương xứng, cũng đã nói rõ nguyên nhân sự việc, lại tự nguyện nhận tội, chỉ cần nàng đền tội, cái này án tử xem như là xong xuôi, hoàng thượng cấp kỳ hạn một tháng hiện tại chỉ còn lại chín ngày, nếu như hung thủ không phải là Cổ Nguyệt Hinh, chỉ sợ hung thủ thực sự chưa tìm được, Đan đại nhân đã bị bỏ tù!!

Người trong hình bộ không có một người lên tiếng, Trác Tĩnh không biết còn đang nghĩ cái gì như trước im lặng, Lâu Tịch Nhan từ đầu đến cuối đều là một bộ dáng bàng thính, cũng không nói là đồng ý hay phản đối, bộ dáng bí hiểm cũng làm cho người ta không biết hẳn đang suy nghĩ cái gì!!

Án dân sự cho phép lấy tính đến khả năng sự tình có thể xảy ra cao độ có thể tuyên án, mà án hình sự chú ý chính là chứng cứ xác thực trăm phần trăm, tất cả chứng cứ phải là đầy đủ mà không có sơ hở, này trích tâm án nếu như nói Cổ Nguyệt Hinh là hung thủ, điểm đáng ngờ trong đó còn nhiều lắm!

Trong đại đường hình bộ có vẻ có chút yên tĩnh, Cổ Vân tiến lên một bước, cao giọng nói: “Ta nghĩ còn có điểm đáng ngờ!”

Đan Ngự Lam sang sang cười nói: “Thanh tiểu thư cứ nói đừng ngại.” Hắn đã sớm đoán được, nàng không phải loại người làm qua loa cho xong chuyện, này cũng không phải là nguyên nhân mình thường thức cái này tiểu cô nương sao?!

Cổ Vân khẽ nhướn mi liếc mắt nhìn Đan Ngự Lam, thời gian còn chín ngày mà thôi, hẳn câu này bảo nàng cứ nói đừng ngại, vô cùng có khả năng đến lúc đó không bắt được hung thủ, chân chính bị bỏ tù chính là hắn! Loại phong thái này không thể không khiến nàng bội phục, hung thủ nàng nhất định sẽ bắt được!

Đi tới giữa phòng, Cổ Vân đem những điểm mình cho là đáng ngờ nhất nói rõ: “Thứ nhất, để bảo hộ Tô Mộc Phong không bị người ta quấy rầy phải đi giết người, lý do này có điểm gượng ép, hơn nữa võ công Cổ Nguyệt Hinh tuy rằng không thấp nhưng cũng không rất cao, nếu không phải tận lực bỏ bớt một nửa binh sĩ tuần tra, nàng có thể ngay cả phòng ta cũng chưa tìm được đã bị bắt giữ, vương phủ là nơi đề phòng sâm nghiêm như vậy, hung thủ đều có thể đi lại như thường, thực sự không giống như chuyện mà Cổ Nguyệt Hinh có thể làm được, thứ hai, ngay cả giết ba người, thủ pháp thành thạo như vậy, nhưng nàng lại nói mình không nhớ rõ chi tiết giết người của mình, này tuyệt đối không thể nào tin nổi, thứ ba thái độ nàng nóng lòng muốn nhận tội như vậy, có thể xác định nàng đang bảo vệ người nào đó, người kia có thể chính làhung thủ!”

Trình Hằng dẫn đầu phản đối: “Người cho rằng Tô công tử là hung thủ?! Ta xem không giống!” Tô công tử có chứng vụng huýt là việc mọi người trong Tô gia đều biết, Tô gia đã thử tìm rất nhiều đại phu, cái này không có khả năng là giả a!!

Cổ Vân nhún nhún vai trả lời: “Ta chưa nói hẳn là hung thủ.”

Trình Hằng càng thêm khó hiểu: “Người vừa rồi rõ ràng nói người nàng muốn bảo vệ chính là hung thủ, đó không phải là Tô công tử sao?!” Kỳ quái, người bình thường khôn khéo như vậy, hôm nay lời nói thế nào tự mâu thuẫn!!

Trác Tĩnh vẫn trầm mặc rốt cục ngẩng đầu lên, vẻ mặt lo lắng nói: “Cổ Nguyệt gia huyền thuật nếu có thể thực sự lợi hại như vậy, Tô Mộc Phong có thể cũng bị hạ huyền thuật (bị thôi miên), dưới tình huống mình không biết giết người cũng không chừng. Mà thúc đẩy hẳn giết người chính là nữ tử tiếp xúc hẳn, chỉ cần nữ tử tận lực chạm vào hắn, hẳn sẽ không chịu kiểm soát giết người!”

Đây là cách hiểu ngầm của thôi miên, nếu thực sự như vậy, như vậy chân chính hung thủ hẳn là người tiến hành thôi miên hắn!

Không chịu kiểm soát* giết người? Đây là chuyện tình đáng sợ cỡ nào, Lữ Tấn nhìn về phía Trác Tĩnh, vội hỏi: “Nói như vậy, hẳn lần trước chưa kịp xuất thủ đã bị Cổ Nguyệt Hinh cắt đứt, nếu như là không chịu kiểm soát giết người, như vậy tối hôm nay hẳn còn có thể tập kích tướng quân phủ? Cũng bởi vậy, Cổ Nguyệt Hinh mới như thế kinh hoàng bảo hắn lập tức rời kinh thành?!”

(* bắt thụ không chế: ta không biết dịch sao cho hợp, thấy không chịu không chế cứ thấy sao sao ấy..., cái này rõ ràng là bị thôi miên -> giết người mà nên ta để không chịu kiểm soát vậy [không chế = kiểm soát, kiểm chế...], chắc ý nói giết người trong vô thức, bản thân không kiểm soát được...ta hiểu theo thế thôi. hi sai sót m.n thông cảm nhé)

Hắn vừa nói xong, trên công đường mọi người sắc mặt đều biến đổi, nhưng Cổ Vân nhìn qua lại thật ung dung, mỉm cười nói: “Rất có thể! Bất quá những cái này cũng chỉ là chúng ta suy đoán mà thôi, đêm nay chúng ta muốn chuẩn bị tốt, hung thủ tới hay không chỉ có nghe theo mệnh trời!”

“Vậy lần này để ta tới làm mờ đi.” Trác Tĩnh đột nhiên thỉnh mệnh (xin chỉ thị @@..xin đi làm mờ câu), giây tiếp theo, Lâu Tịch Nhan từ đầu đến cuối đều ngồi yên rốt cục trầm giọng nói: “Không được!”

Âm thầm hít sâu một hơi, Lâu Tịch Nhan sắc mặt mới khôi phục như lúc ban đầu, bình tĩnh nói: “Ta không đồng ý, như vậy quá nguy hiểm.” Ngày hôm qua chỉ là Cổ Nguyệt Hinh mà thôi, nếu như Ngao Thiên xuất hiện chậm chút Thanh Mạt nói không chừng là bị thương, Tĩnh nhi không có võ công, chuyện này quá nguy hiểm!

Trác Tĩnh nghĩ đến Lâu Tịch Nhan có thể sẽ không đồng ý, không nghĩ tới hắn đã vậy còn rất kiên quyết, Trác Tĩnh quay đầu ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nhưng kiên trì nói: “Tịch Nhan, có nhiều người âm thầm bảo hộ ta như vậy, ta không có việc gì, ta đảm bảo!”

Thái độ Lâu Tịch Nhan đối Trác Tĩnh bảo hộ là vô cùng rõ ràng, nếu là nàng thật có cái gì sơ suất, chỉ sợ ai cũng không tốt ăn nói, Đan Ngự Lam cười khẽ khuyên nhủ: “Kỳ thật chỉ cần hung thủ tiến vào tướng quân phủ, nhất định chấp thêm cánh cũng không thoát, căn bản không cần hai vị tiểu thư lấy thân phạm hiểm!” (* đưa thân vào chỗ nguy hiểm)

Trác Tĩnh quay đầu, kiên định nói :”Không lần này, ta nhất định phải coi bỏ cái gọi là huyền thuật chi mê!” (coi bỏ thôi miên)

Lâu Tịch Nhan nhú mày:”Người khác không được sao?”

Trác Tĩnh khẽ lắc đầu, Cố Vân lại gọn gàng dứt khoát nói :”Nếu là thật có cái gọi là huyền thuật, có thể coi bỏ bí ẩn chỉ có nàng thôi!”

Tĩnh không chỉ là chủ kiểm pháp y ưu tú nhất trong những năm gần đây, hơn nữa còn là đạo sư (người hướng dẫn, bậc thầy) phụ trách bồi dưỡng và hướng dẫn bộ môn tâm lý học, nếu như Tô Mộc Phong thật sự là bị thôi miên, Tĩnh có thể giúp hắn!

Thuần hắc mã xa như bình thường hướng tướng phủ chạy đi, bên trong xe ngựa bầu không khí có chút cứng ngắc, Trác Tĩnh ngồi ở một góc xe , Lâu Tịch Nhan ngồi ở một góc khác, Tịch Nhan quay đầu nhìn về phía cửa sổ cũng không để ý nàng, Trác Tĩnh hít sâu một hơi, sau đó đứng dậy đến bên cạnh Lâu Tịch Nhan, nhẹ lời ông tay áo hắn , thấp giọng hỏi :”Tịch Nhan...chàng sinh khí?”

Chậm rãi quay đầu lại, Lâu Tịch Nhan nhàn nhạt hỏi lại :”Nàng nói xem?!”

Hắn tức giận,lại là vô cùng tức giận! Trác Tĩnh thu hồi tay, không hề túm ống tay áo hắn, bảo nàng làm nũng để hắn đáp ứng yêu cầu của mình, nàng làm không được, Tịch Nhan cũng không chịu đi. Thật lâu mới ngẩng đầu, nhìn Tịch Nhan vẫn ngưng mắt nhìn mình , Trác Tĩnh mới thấp giọng giải thích nói:”Làm như vậy cho chàng lo lắng, ta thật xin lỗi. Thế nhưng cái kia hung thủ nhất định phải bắt, thủ pháp giết người phải phá giải, nếu không những người chết kia sẽ không chiếm được công đạo, còn có thể có rất nhiều sinh mệnh bị uy hiếp, ta mong muốn tìm ra thủ phạm, thế nhưng ta cũng không mù quáng đi làm chuyện này,ta có thể ứng đối hắn! Đêm nay ta sẽ sắp xếp tốt tất cả, tận lực làm được không để xảy ra sơ suất!”

Phượng mâu sâu lắng cùng ánh mắt kiên trì như vậy nhìn nhau, Trác Tĩnh không biết Lâu Tịch Nhan đang suy nghĩ cái gì, nàng chỉ là mong muốn hắn có thể cảm nhận được kiên trì của nàng và đối nàng có lòng tin có thể hoàn thành chuyện này!!

Thật lâu nhìn nhau, lúc Trác Tĩnh cơ hồ nghĩ mình không cách nào thuyết phục hắn, Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên cúi đầu, sau đó cười lộ lên , Trác Tĩnh nhú mày:” Chàng cười cái gì?”

Nhẹ nhàng nắm lấy tay Trác Tĩnh vì khăn trương mà tràn đầy mồ hôi, Lâu Tịch Nhan cười nói :”Đêm nay bộ thự * giao cho ta, còn có mười ngày nữa là ngày đại hôn của chúng ta, ta không muốn không có tân nương” (* bộ thự (部署):chữ này ta k hiểu lắm, theo ta nghĩ chắc là bộ nào đó ..)

Trác Tĩnh phút chốc mờ to mắt , không thể tin được hỏi :”Chàng đồng ý?!”

Lâu Tịch Nhan bắt đầu dĩ hừ lạnh nói :”Ta không đồng ý có tác dụng sao?”

“Có !” Nhìn hắn kỳ thực đã đồng ý, Trác Tĩnh rốt cục có tâm tình nói giỡn, ngượng ngùng cười nói :”Thế nhưng ta sẽ rất khó sở rất khó sở , rất thương tâm rất thương tâm, bản thân triệt để rơi vào tay giặc,nhân sinh đã không có mục tiêu ...”

“Định, nàng đã nói như vậy, ta còn có thể nói không sao?” Đợi nàng nói xong, hắn cũng nhanh thành kẻ tội ác tày trời...

Khẽ nắm vai nàng đem nàng ôm vào trong ngực, từ sau lần nàng rơi xuống nước kia, hắn từng âm thầm phát thệ tuyệt đối sẽ không để nàng lại đối mặt nguy hiểm, chịu bất kỳ uy hiếp nào. Thế nhưng lúc này đây, dưới sự kiên trì của nàng, hắn cư nhiên thỏa hiệp, bởi vì hắn ở trong mắt nàng thấy được ý nghĩa đích thực của câu “Ta muốn cùng chàng đứng chung một chỗ”! Nàng có tư tưởng của chính mình, có ý chí của chính mình, việc hắn có thể làm cho nàng hắn là hảo hảo thủ hộ nàng mà không phải là trói buộc nàng !

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì,Trác Tĩnh ngẩng đầu hỏi :”Vừa rồi chàng nói chỉ có mười ngày liền là đại hôn của chúng ta?!” Chỉ có mười ngày nữa thôi sao? Thời gian quả thật đúng là nhanh, chỉ chớp mắt cũng nhanh qua một tháng!

Khẽ nhướn mày, Lâu Tịch Nhan ôn nhu cười hỏi :”Thế nào? Ngại quá nhanh?”

Nga ~ đã lâu không thấy dáng tươi cười hồ ly lại đã trở lại, Trác Tĩnh vội vàng lắc đầu, chân thành trả lời:”Không có, ta nghĩquá chậm!!”

Lâu Tịch Nhan bật cười, nha đầu kia càng ngày càng sát ngôn sắc!! (nhìn mặt lựa lời ~.dựa vào nét mặt mà lựa lời để nói)

Tựa vào trong lòng hắn, nghe tiếng tim đập bình ổn của hắn, Trác Tĩnh ân tâm dương lên khoe môi, nam nhân như vậy, không sớm chút nắm lấy, liền thật sự là quá ngu ngốc!! Nàng rất chờ mong ngày đại hôn mười ngày sau!

.....

Giờ dần (3-5h) buổi tối.

Tướng quân phủ

Trời đã sắp sáng, trong ngoài gian phòng, không có bất kỳ động tĩnh gì, toàn bộ tướng quân phủ, tựa hồ so với thường ngày càng thêm yên tĩnh, tối nay ánh trăng đặc biệt sáng , ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ mờ, chiếu vào trong phòng, Trác Tĩnh nằm trên giường nhắm mắt lại, vẫn có thể thấy rõ tình hình trong phòng.

Lo lắng nước xa không cứu được lửa gần, Lâu Tịch Nhan an bài Mặc Bạch một thân hắc y nằm ở trên xà nhà, Ngao Thiên ẩn thân ở mặt sau tủ quần áo mới được an trí đến trong phòng cách giường không xa, ngoài phòng mai phục Dạ Mị, Kiên Kinh còn có người hình bộ. Cố Vân kiên trì muốn vào bên

trong. Lâu Tịch Nhan lo lắng an nguy của Trác Tĩnh, hai người bọn họ cũng trốn vào một góc trong phòng cách nội thất xa nhất, ở chỗ này đại khái có thể xuyên thấu bình phong thấy rõ mọi chuyện xảy ra ở bên trong nội thất, nhưng nếu như bên trong nhỏ giọng nói chuyện phòng chừng cũng nghe không được!

Trời đã sắp sáng, chẳng lẽ là các nàng suy đoán sai?! Hung thủ thất sự không phải Tô Mộc Phong!

Ngay khi trong lòng Trác Tĩnh cùng Cố Vân đang suy đoán, bên cửa sổ một bóng đen xẹt qua, thân ảnh thon gầy một thân áo xám, trên mặt mang theo mặt nạ màu xám bạc, cái bóng được ánh trăng kéo rất dài rất dài, hần xuất hiện vô thanh vô tức, thân thủ cực nhanh, Mặc Bạch cùng Ngao Thiên hô hấp khẽ giao động, nhanh chóng thu liễm khí tức, người này tuyệt đối là cao thủ, nếu là bị hần phát hiện, đêm nay hành động đánh bắt xem như xong.

Áo xám nam tử đứng ở trước cửa sổ, nhìn thoáng qua nữ tử không nên xuất hiện đang ở trên giường, ánh mắt tối sầm lại, do dự một lúc liền xoay người đi.

Không được, không thể để hần đi! Nếu không cho dù bắt được hần, cũng không giải được huyền thuật chi mê!

Trác Tĩnh bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, thanh âm vội vã mang theo ôn nhu nhẹ vang lên: "Mộc Phong là người sao?"

Áo xám nam tử lưng cứng đờ, không có trả lời nhưng cũng không rời đi.

Quả nhiên là hần! Trác Tĩnh đứng dậy, chậm rãi đi tới phía sau hần, nhưng cũng không đến quá gần, thanh âm tận lực ôn nhu nói: "Kỳ thật ta từ lúc đầu tiên nhìn thấy người liền thích người, đêm nay ta tồn không ít hơi sức mới đuổi được Thanh Mạt, ở đây chờ người."

Áo xám nam tử chậm rãi xoay người, hần đưa lưng về phía ánh trăng, lại mang theo mặt nạ xám bạc, Trác Tĩnh nhìn không thấy khuôn mặt hần, cũng không thấy ánh mắt hần, chỉ nghe thấy một đạo giọng nam trầm thấp nhưng lộ ra côêu gọi cười khẽ nói: "Người biết ta sẽ đến?"

Này thanh âm thanh tuyến rất giống Tô Mộc Phong, thế nhưng giọng nói cùng ngữ điệu hoàn toàn không như thế!

Trác Tĩnh âm thầm ổn định tâm tình, nhẹ lắc đầu, tiến lên một chút, cầm lấy cổ tay hần, vừa kinh hoàng vừa giả vờ e thẹn nói: "Ta không biết, thế nhưng ta mong muốn người sẽ đến, kết quả lão thiên nghe được ta cầu khẩn, người rốt cục vẫn là tới."

Cố Vân tròn mắt kinh hãi, nữ nhân này không cần diễn quá nhập vai như vậy có được không, bên cạnh vị này trong truyền thuyết ôn nhuận như ngọc nam nhân, quả đấm vừa lỏng lại chặt, chặt lại lỏng lặp lại mấy lần!!

Trác Tĩnh cho rằng áo xám nam tử sẽ đẩy mình ra, đây là phản ứng bình thường của Tô Mộc Phong, ai ngờ hần không chỉ không có đẩy nàng ra, ngược lại phản thủ ôm chặt thắt lưng nàng, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, khuôn mặt lại ái muội dán trên gương mặt nàng ở bên má vuốt ve, thanh âm mỉa mai hoặc mang theo vài tia khàn khàn cùng khí tức nóng rực, ở bên tai khe khẽ vang lên: "Người nói người thích ta?"

Mặt nạ lạnh lẽo ở trên mặt chà xát, liền giống như vậy rần xẹt qua má người, cái loại cảm giác âm trầm cùng kinh khủng này rất giãy vờ người, Trác Tĩnh âm thầm hít sâu vài hơi, mới thấp giọng nhu thuận gật đầu trả lời: "Ừ."

Không đợi nàng lấy lại tinh thần, nam tử đã đem nàng ôm lấy, đi tới trước giường, nhẹ nhàng đem nàng phóng ngã trên giường, sau đó thân thể lập tức liền đè lên, đem Trác Tĩnh vây ở trong hai tay hần, ngón tay một vòng một vòng liên tục khiêu khích vành tai nàng, cái này nam nhân ve vãn cũng quá thành thạo đi! Hần thật là Tô Mộc Phong sao?!

Khó khăn vươn tay, nhẹ vỗ về khuôn mặt mang mặt nạ của nam tử, Trác Tĩnh mềm mại thấp giọng nói: "Mộc Phong, ta nghĩ nhìn người!"

Cố Vân cẩn thận dục dục nhìn Lâu Tịch Nhan bên cạnh xem như bình tĩnh, chỉ thấy hần một đôi phượng mâu lạnh lùng, cho dù là trong đêm tối Cố Vân cũng cảm thụ được sát ý trong mắt hần, nàng có chút bội phục cái này nam nhân hiểu rõ lý trí, cũng khắc sâu mình bạch cái này nam nhân ái thâm (vô cùng yêu) Tĩnh!

Áo xám nam tử bỗng nhiên nắm lấy tay Trác Tĩnh, Mặc Bạch ẩn thân trên xà ngang lập tức đề cao cảnh giác, Trác Tĩnh trong lòng cũng là cả kinh cho rằng hần muốn phát hỏa, ai ngờ nam tử cư nhiên nắm lấy mặt nạ, phóng khoáng xóc lên, nhẹ nhàng ném tới bên giường.

Trác Tĩnh rốt cục cũng thấy rõ mặt nam tử.

Khuôn mặt trước mắt này, góc cạnh phân minh, tuấn mỹ phi phạm, xác thực là mặt của Tô Mộc Phong, thế nhưng Trác Tĩnh không dám khẳng định, người này thật là Tô Mộc Phong?! Con người đen ban ngày thoát nhìn chỉ mang theo nhân nhạt màu xám bạc, ở dưới bóng đêm, cư nhiên chính là màu xám bạc, như cười như không nửa híp, cánh môi mỏng mà hồng nhuận hơi nhếch lên giễu cợt tàn bạo. Cùng ban ngày trong trời nhưng lạnh lùng phiêu dật bất đồng, lúc này hần toàn thân lộ ra tràn đầy tà mị phong tình, hần như vậy hóa mắt đến làm cho người ta tim đập nhanh. Trác Tĩnh lúc này tâm sinh nghi hoặc, đối phán đoán lúc trước của mình bắt đầu nghi ngờ, bị thôi miên là không có khả năng cái biến con người lớn như vậy, kia hần rốt cuộc có phải Tô Mộc Phong hay không, hay là

Trác Tĩnh lâm vào suy nghĩ của chính mình, nam tử lại không cho phép nàng thất thần, nhẹ nắm cầm nàng, nam tử nhẹ giọng hỏi: "Nàng nguyện ý vì ta làm một chuyện sao?"

Trác Tĩnh sửng sốt, gật đầu cười nói: "Ừ."

Khẽ nhéo đầu mũi Trác Tĩnh, nam tử vừa vuốt ve gương mặt nàng, vừa thấp giọng hỏi: "Cô gái ngoan, nàng có nguyện ý giao trái tim cho ta hay không?"

Thanh âm trầm thấp mềm nhẹ mang theo mị hoặc nhân tâm, Trác Tĩnh khẽ nhướn mày, hỏi :”Ngươi muốn tâm?”

Trác Tĩnh trả lời khiến hấn ánh mắt chợt lóe, bất quá rất nhanh, khuôn mặt hấn lại khôi phục tươi cười:”Không muốn sao?”

Hai người ánh mắt nháy mắt cũng không nháy dừng ở đối phương, Trác Tĩnh có thể cảm thấy giữa ánh mắt hấn ngân quang lưu chuyển, giống như là một hồ sâu, đem người từng chút từng chút hút sâu vào, đó loại một loại thể nghiệm rất kỳ lạ, Trác Tĩnh nghĩ mình trong nháy mắt hoảng hốt cùng mê muội, một lúc sau, Trác Tĩnh gật đầu trả lời :”Được.”

Nam tử nét mặt lộ ra một tia hưng phấn tà tử tươi cười, ngồi thẳng thân thể, hải lòng nhìn nữ tử dưới thân vẫn không nhúc nhích, tay cũng quen thuộc hướng đai lưng nàng, rất nhanh, quần áo bị cởi, đôi nữ tử nhìn chăm chăm dưới thân ôn nhu cười :”Đừng sợ, rất nhanh liền giải thoát rồi.”

Lưỡi mỏng ở trên da thịt du tẩu, lưỡi đao sắc bén băng lãnh xẹt qua trước ngực, màu đỏ yêu điểm dọc theo vết đao, xẹt qua thắt lưng, rơi vào đệm giường

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Hung Phạm Sa Lưới

Lưỡi mỏng ở trên da thịt du tẩu, lưỡi đao sắc bén băng lãnh xẹt qua trước ngực, màu đỏ yêu điểm dọc theo vết đao, xẹt qua thắt lưng, rơi vào đệm giường

Như mọi khi lưu loát hạ đao, nam tử chậm rãi vươn tay, tham nhập lồng ngực, chỉ chốc lát, trong tay hấn đang cầm một trái tim còn đang đập đưa tới trước mặt Trác Tĩnh, chờ nhìn thần tình kinh hoàng thống khổ của nàng, đây là lúc khiến hấn hưng phấn nhất, khi hấn nghiêng hướng ánh mắt Trác Tĩnh thì trong lòng liền hoảng hốt, đôi mắt sâu thẳm lãnh tinh cùng hấn nhìn hấn, trên mặt không có mảy may sợ hãi cùng thống khổ.

Nam tử bên môi tà mị cười cương tại chỗ! Mắt mở to nhìn chăm chăm tim mình bị móc ra, nàng sao còn có thể lãnh tinh như thế?!! Đây là chuyện gì xảy ra?

“Đây là có chuyện gì?” Có cái này nghi vấn, không chỉ là nam tử ngồi ngốc trước giường , ngoại trừ Cố Vân, ba nam nhân trong phòng đều kinh hãi nhìn một màn đang phát sinh trước mắt !

Vừa rồi nam tử cùng nằm ở trên giường với Trác Tĩnh nhìn nhau một lúc lâu, lại tự mình ngồi thẳng thân thể, Trác Tĩnh lập tức xê dịch sang bên cạnh, sau đó liền xảy ra chuyện quỷ dị. Nam tử hướng mặt giường không bóng người, làm động tác cởi y phục, sau đó từ bên hông lấy ra một lưỡi đao sắc bén, thành thạo mà lưu loát vẽ một đao, tay cũng duỗi vào vị trí hấn hạ đao, tay giống như đang cầm cái gì vậy đem ra, trên mặt từ đầu đến cuối mang theo hưng phấn cùng điên cuồng, thật giống như ở trước mắt bọn họ biểu diễn mỗi lần hấn là như thế nào thiết tâm, thấy thế nào cũng đều quỷ dị ...

Cố Vân mỉm cười, lãnh tinh trả lời :”Nhìn xuống phía dưới sẽ biết.” Xem ra Tĩnh thành công tiến hành phản thôi miên.

“Ngươi...” Nam tử nhìn chăm chăm Trác Tĩnh sâu thẳm mắt, chỉ cảm thấy sau một trận mê muội, đột nhiên phát hiện trái tim cầm trong tay cứ nhiên không cánh mà bay, huyết đây tay cũng không còn sót lại chút gì, trên đệm giường trắng tinh cái gì cũng không có, Trác Tĩnh ánh mắt sắc bén chính là lạnh lùng nhìn chăm chăm hấn.

“NàyKhông có khả năng !” Nam tử trừng mắt nhìn Trác Tĩnh, biểu tình trên mặt từ điên cuồng tà mị chuyển thành kinh ngạc bất an.

Trác Tĩnh chậm rãi ngồi thẳng thân thể, môi đỏ khẽ mở, lạnh giọng nói rằng :”Trên thế giới này, cũng không phải chỉ có ngươi mới có thể thôi miên!”Nàng thừa nhận, ở vừa rồi mới bắt đầu kia một khắc nàng gần như bị mê hoặc ở trong đôi mắt hấn, nếu không phải đã có chuẩn bị, nàng có thể cũng đã bị hấn thôi miên thành công.

Trong đôi mắt nam tử xẹt qua một tia thô bạo, Trác Tĩnh cả kinh, thân thể cấp tốc lộn về sau, tay theo tiềm thức ngăn trở trước ngực, đao trong tay nam tử xẹt qua mu bàn tay nàng, nam tử thân mình khẽ động, Lâu Tịch Nhan thanh âm lo lắng cũng đồng thời vang lên :”Mặc Bạch, Ngao Thiên,bắt hấn!”

Mặc Bạch từ trên xà ngang nhảy xuống, hướng lưng nam tử công kích, nam tử nhảy bén xoay người đá ra một cước, lưỡi đao trong tay vẫn không từ bỏ ý định hướng Trác Tĩnh đã lui vào góc giường, ngay lúc gần như đâm trúng Trác Tĩnh, sau giường bỗng nhiên vươn ra một chướng, chặn được cổ tay nam tử, dùng nội lực đánh văng công kích của nam tử. Trác Tĩnh chỉ cảm thấy trên vai bị nắm chặt, một cổ đại lực đem nàng từ trên giường quăng ra ngoài, lực đạo rất lớn, nàng gần như muốn đánh vào bình phong, cũng may Lâu Tịch Nhan cùng Cố Vân đứng lúc tiếp được thân thể nàng, nàng mới không ngã bị thương.

Mặc Bạch cùng Ngao Thiên hai đại cao thủ vây công, tay chân nam tử rõ ràng có chút hoảng loạn, thế nhưng trong vòng mười chiêu cứ nhiên không có lộ ra hiện tượng thất bại, Cố Vân liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, trong mắt chợt lóe, vội kêu lên :”Mặc Bạch , Ngao Thiên , đừng cho hấn chạy ra khỏi phòng này!”

Nàng vừa dứt lời, nam tử lập tức hướng cửa sổ lùi lại, một cái lắc mình, đã ra ngoài phòng. Mặc Bạch, Ngao Thiên cũng nhanh chóng phi thân ra ngoài.

Cổ Vân âm thầm thở phào một hơi, trong phòng còn có Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tinh không có võ công, nếu như tiếp tục đánh bị nam tử bắt được bắt luận người nào trong hai người họ làm con tin liền nguy rồi, hiện tại hấn ra bên ngoài nhất định không thể chạy thoát.

Quả nhiên, nam tử vừa ra bên ngoài, nghênh đón hấn chính là Dạ Mị liệt diễm trường tiên, xung quanh tiểu viện, cung tiễn thủ mai phục cũng toàn bộ hiện thân, tất cả đều nhắm ngay mặt xám bạc trong viện kia.

Cổ Vân quay đầu lại nhìn thoáng qua Lâu Tịch Nhan đang ôm chặt Trác Tinh, có hấn chiếu cổ Tinh, hấn là không có việc gì, Cổ Vân cũng đi ra ngoài.

Đem Trác Tinh toàn thân trên dưới quan sát một lượt, Lâu Tịch Nhan vội hỏi :”Bị thương ở đâu?” Lúc thấy đao nhọn hướng nàng, hấn cơ hồ quên cả hô hấp, rất sợ nhảy mất hấn liền mất đi nàng!

Lần trước ở hoa sen tri, nàng hôn mê, chỉ nghe thấy Lâu Tịch Vũ nói sinh động như thật, ngày hôm nay nàng rốt cục thấy bộ dạng sắc mặt trắng bệch của Lâu Tịch Nhan , thể nhưng lòng nàng đau quá, nàng thích bộ dạng hấn nhàn nhạt cười, mọi việc đều bày mưu tính kế!!

Trác Tinh cố sức lắc đầu, run giọng nói :”Ta không sao.”

“Ta nhìn xem.” Nâng lên tay nàng, phía trên mu bàn tay nàng bị một đạo vết thương dài ba tấc đang chảy máu, cũng may vết thương cũng không sâu, chỉ chảy ra ít máu không nhiều lắm.

Lâu Tịch Nhan rốt cục yên tâm một chút, xé xuống ống tay áo, giúp nàng quấn lại, Trác Tinh cũng không dám động, chỉ có thể nói lại lần nữa :”Tịch Nhan, ta thật sự không có việc gì, một chút vết thương nhỏ, thật sự.”

Vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, Lâu Tịch Nhan thàn than, sau khi yêu nàng hấn mới phát hiện trái tim hấn không có mạnh mẽ như hấn vẫn nghĩ!

Đem nàng ôm chặt vào trong ngực, nhiệt độ cơ thể ấm áp, hô hấp mềm mại của nàng đều biểu hiện nàng thật sự không có việc gì, Lâu Tịch Nhan trái tim giờ khắc này mới tính là chân chính trở về vị trí !

Trác Tinh nhìn sắc mặt hấn tốt hơn một chút, mới nhỏ giọng nói :”Chúng ta đi ra xem, được không?”

Lâu Tịch Nhan bất đắc dĩ gật đầu, nắm bàn tay không bị thương của nàng, đi tới cạnh cửa, không cho phép nàng tới gần.

Mặc Bạch, Dạ Mị, Ngao Thiên ba người vây công, nam tử không có cơ hội lại lần nữa bỏ chạy, ở dưới sự vây công của Mặc Bạch và Ngao Thiên, Dạ Mị có thể dùng trường tiên vây hãm nam tử, đem hấn trời lại, mấy quan sai cũng thuận thế tiến lên, cầm dây thừng, xích sắt đã chuẩn bị tốt trước đó, đem nam tử trời chặt lại.

Trình Hàng thấy rõ khuôn mặt nam tử, lập tức khinh thường mắng :”Tô Mộc Phong, nghĩ không ra ngươi cư nhiên thật là hung thủ! Còn khiến A di mình vì ngươi gánh tội thay! Quả thật cảm thù không bằng!” Sáng sớm hấn còn giả vờ một bộ dáng cái gì cũng không hiểu, cái này nam nhân làm ra vẻ đạo mạo, quả thực đáng chết!!

Nam tử còn đang giãy dụa cả người cứng đờ, ánh mắt thô bạo thẳng tắp nhìn chăm chăm Trình Hàng, quát :”Hình đi làm sao vậy?”

Kia hai mắt âm vụ mà tàn nhẫn, tuyệt không giống Tô Mộc Phong thường ngày, Trình Hàng trong lòng không khỏi luống cuống, nuốt nuốt nước bọt mắng :”Còn giả bộ! Người đâu, giải đi!”

Bọn nha dịch tiến lên đem nam tử lôi đi, Trác Tinh khẽ gọi :”Chờ một chút, ta có lời hỏi hấn.”

Trình Hàng quay đầu lại, thấy trên tay nàng bó khăn, cho rằng nàng bị thương rất nghiêm trọng, khuyên nhủ:”Phu nhân, ngài vẫn là đi băng bó vết thương đi, có cái gì muốn hỏi tới phủ nha ngài tùy tiện hỏi .”

Xoay người hướng bọn nha dịch nói :”Áp giải đi.” Lần này rốt cục bắt được hung thủ, Đan đại nhân rốt cục không cần bỏ tù!!

Nhìn đoàn người gấp gáp đi ra ngoài, Trác Tinh cúi đầu thở dài :”Chỉ sợ đến lúc đó liên hỏi không được hấn.”

Nàng nói rất nhỏ, Lâu Tịch Nhan không có nghe rõ, hỏi :”Nàng nói cái gì?”

Nhẹ nhàng lắc đầu, Trác Tinh than thở :”Không có gì.” Hy vọng chuyện nàng dự đoán không trở thành sự thật!

.....

Đáng tiếc, trời không theo ý người, chuyện Trác Tinh lo lắng vẫn là xảy ra...

Trời sáng, Trác Tinh cùng Lâu Tịch Nhan đi tới hình bộ, mới vừa vào thư phòng chợt nghe thanh âm Trình Hàng lớn tiếng la hét :”Tức chết ta, Tô Mộc Phong trở lại nha môn cư nhiên cho ta giả ngây giả dại, một bộ dáng không biết phát sinh chuyện gì, hành động bị bắt, hấn còn muốn chống chế! Buồn cười!”

Trác Tĩnh thở dài, chuyện nàng lo lắng, vẫn là xảy ra.

Hai người tiến vào bên trong, Đan Ngự Lam là người đầu tiên thấy bọn họ, khẽ gật đầu nói: “Lâu tướng, phu nhân.”

Tuy rằng đã đoán được xảy ra chuyện gì, Trác Tĩnh vẫn là hỏi: “Làm sao vậy?”

Trình Hàng buồn bực hừ nhẹ nói: “Tô Mộc Phong cư nhiên giả ngu, nói không biết tôi qua xảy ra chuyện gì!”

Cố Vân hiển nhiên đã sớm tới, nửa dựa ở cạnh cửa, trầm giọng nói: “Hắn cùng tôi qua không giống.” Trạng thái cả người hoàn toàn bất đồng, ngoại trừ quần áo trên người, quả thực chính là hai người! Tĩnh có lẽ biết, vấn đề ở chỗ nào!

Cùng Cố Vân liếc mắt nhìn nhau, Trác Tĩnh bất đắc dĩ nói: “Ta nghĩ trông thấy hắn.”

Ở dưới sự kiên trì của Trác Tĩnh, chỉ có nàng cùng Cố Vân hai người tới phòng giam, tiến vào phòng giam, nàng rốt cục biết Lâu Tịch Nhan cùng Đan Ngự Lam vì sao sẽ đồng ý cho các nàng hai nữ tử đơn độc tới gặp phạm nhân nguy hiểm như thế!

Trong phòng giam rộng rãi, chỉ có một phiên cửa sổ cực nhỏ, may mà ở bên ngoài ánh mặt trời sáng rực, trong nhà lao xem như sáng sủa, chỗ sâu nhất trong nhà lao, một nam tử áo xám ngồi xếp bằng, trên tay hắn, khóa bằng hai dây xích sắt to như cổ tay nữ tử, dây xích kia một đầu đeo trên tay hắn, đầu kia khảm sâu vào trong tường, trên chân cũng như vậy.

Nếu là người thường, tay chân đeo xiềng xích nặng như vậy. Dừng nói là hành động, chính là động một chút tay chân đều khó khăn đi.

Xích sắt độ dài có hạn, cho dù hắn thật sự có thể đứng lên công kích người, cũng đi không được phân nửa phòng giam, bị buộc chặt như vậy, ai cũng không có khả năng làm cái gì đi!

Trác Tĩnh gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân cách đó không xa, hắn liền như vậy ngồi xếp bằng, tựa như bộ dáng nàng lần đầu tiên thấy hắn ở trong sân Lâu Tịch Vũ, đúng vậy, tuy rằng hoàn cảnh cùng khi đó hoàn toàn không giống, đã không có kiêu hoa thăm cỏ xanh, không có tiếng đàn ưu nhã, thế nhưng trên người hắn như trước lưu chuyển khí tức đậm đặc phiêu dật, cái này nam nhân, vẫn là Tô Mộc Phong mà các nàng quen thuộc.

Tô Mộc Phong tựa hồ cũng phát hiện các nàng đến, từ từ mở mắt ra nhìn, hướng các nàng mỉm cười, khẽ gật đầu, phảng phất hắn cũng không phải tù nhân, như trước là ở trong nhà tiếp đãi các nàng, này thích ứng với mọi hoàn cảnh, bình ổn giữ vững, có mấy người có thể làm được chứ?

Cố Vân thở dài một tiếng, liếc mắt nhìn Trác Tĩnh, như vậy Tô Mộc Phong làm cho người ta làm sao có thể cùng cái kẻ điên cuồng đêm qua liên hệ cùng một chỗ?!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Bi Thảm Tô Mộc Phong

Trác Tĩnh tiến lên một chút, mỉm cười nói: “Tô công tử.”

Tô Mộc Phong như trước lãnh đạm cười, nói thẳng: “Các người muốn hỏi cái gì liền hỏi đi.”

Trác Tĩnh cũng không lại hàn huyên, hỏi: “Người biết tôi hôm qua xảy ra chuyện gì sao?”

Chậm rãi lắc đầu, Tô Mộc Phong thân nhiên trả lời: “Bọn họ nói, ta tới hôm qua tập kích người, ta chính là kẻ thiết tâm điên cuồng kia.” Hắn nói rất bình tĩnh, loại bình tĩnh này làm cho người ta kinh ngạc, nếu như nói hắn căn bản không biết chuyện gì nhưng lại bỗng nhiên bị nói thành kẻ sát nhân, cho dù là người bình tĩnh hờ hững đi nữa cũng có thể muốn kháng nghị đi!

Trác Tĩnh bất động thanh sắc, tiếp tục hỏi: “Chính người nghĩ sao?”

“Có thể là đi, chuyện tình tôi hôm qua ta không có ấn tượng, thế nhưng lúc ta tỉnh lại ở trong hình bộ đại lao là chuyện thật.” Những năm gần đây, hắn thường không nhớ rõ mình đã làm gì, lúc tỉnh lại nếu không phải là một ít địa phương kỳ quái thì chính là trên người không hiểu xuất hiện vết thương, chính hắn cũng hiểu được có chuyện, chỉ là không biết thì ra hắn chính là cái kia sát nhân cuồng ma.

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, Tô Mộc Phong có chút lo lắng nhìn về phía Cố Vân, trên mặt rốt cục cũng có vẻ mặt khác ngoại trừ bình tĩnh: “Các người nếu nhận định ta là hung thủ, như vậy có thể thả Hinh đi sao?”

“Không được.” Cố Vân kiên định trả lời.

“Vì sao?” Hung thủ nếu đã là hắn, Hinh đi chính là vô tội.

Cổ Vân thở dài một tiếng, đứng sực thực nói: "Nàng sớm đã biết hung thủ là ai, nhưng cố ý gánh tội thay đã phạm vào tội bao che."

"Tội bao che?" Tô Mộc Phong trầm ngâm một hồi, dựa lưng vào tường đá, khẽ thấp giọng nói: "Được rồi... ít nhất...nàng không cần phải chết."

Trên mặt hần thần tình vô cùng thả lỏng khiến Trác Tĩnh cảm thấy một tia bất an, vội hỏi: "Người không có gì muốn nói sao?" Hai nhân cách cũng không phải lỗi của hần, hần thật sự không dự định vì chính mình tranh thủ sao?

"Không có, định tội như thế nào tùy các người đi." Nói xong Tô Mộc Phong từ từ nhắm mắt lại, không muốn cùng các nàng nói tiếp.

Hần trả lời quả nhiên khiến Trác Tĩnh thất vọng rồi.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, vẫn là rời khỏi phòng giam, Trác Tĩnh tối hôm qua liền dự cảm đến chuyện có thể biến thành cục diện như ngày hôm nay, cũng không ngờ rằng Tô Mộc Phong cư nhiên nguyện ý gánh chịu tội mà chính mình hoàn toàn không biết gì, nàng thật không biết là nên bội phục hần hay nên nể hần.

Ở cửa lao trầm mặc thật lâu, tay Cổ Vân khoác lên vai Trác Tĩnh, thở dài: "Chúng ta trước đi tìm Cổ Nguyệt Hinh, biết rõ nguyên nhân sự tình vẫn hơn."

"Ừ." Cũng chỉ có thể như vậy, Tô Mộc Phong ở đây chỉ sợ là không cấp cho các nàng đáp án.

Nhìn lướt qua bàn tay quần băng vải của Trác Tĩnh, Cổ Vân lo lắng hỏi: "Tay người thật sự không có việc gì?" Tối hôm qua kia một màn mạo hiểm, không chỉ có Lâu Tịch Nhan sợ hãi, nàng cũng là toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Lắc lắc ngón tay, cổ tay linh hoạt như thường, Trác Tĩnh cười nói: "Có việc ta còn ở đây?"

Cổ Vân nhún vai: "Cũng đúng." Lâu Tịch Nhan hần là so nàng còn muốn khảm trương hơn! Dù sao thêm vài ngày nữa cũng là hôn lễ của bọn họ, nói đến Lâu Tịch Nhan cũng coi như dung túng tình, đều nhanh đến ngày thành hôn còn cho phép nàng cả ngày chạy ra bên ngoài.

Hai người một đường nói chuyện phiếm đi đến phòng giam Cổ Nguyệt Hinh, thấy là các nàng, Cổ Nguyệt Hinh ngược lại cũng không có cấp cho các nàng sắc mặt tốt, chỉ là nửa ngồi trên giường đá, lạnh lùng hỏi: "Các người tới làm gì?"

Cổ Vân dẫn đầu vào trong ngục, không nhẹ không nặng chậm rãi nói: "Đến nói cho người một tin tức tốt, tối hôm qua chúng ta đã bắt được hung thủ, người có thể không cần"

Quả nhiên, Cổ Vân nói chưa dứt lời, Cổ Nguyệt Hinh đã gấp đến độ từ giường đá đứng dậy nhìn chăm chăm Cổ Vân, vội vã kêu lên: "Các người bắt ai?"

"Tô Mộc Phong." Cổ Vân tận lực nói thông thả mà rõ ràng.

"Không." Cổ Nguyệt Hinh nhìn chăm chăm Cổ Vân, Cổ Vân linh hoạt một cái lắc mình tránh thoát tay nàng, Cổ Nguyệt Hinh rõ ràng đã luống cuống vội la lên: "Các người bắt sai người, Mộc Phong hần cũng không phải hung thủ!! Hần là vô tội!" Mộc Phong hài tử này, vì sao không đi! Vì sao không đi a!!

Tùy ý dựa vào cửa, Trác Tĩnh lạnh lùng nói: "Hần không phải hung thủ, ai là hung thủ?"

Cổ Nguyệt Hinh cả người chấn động, nhiều chuyện vừa khép lại lại mở ra, sau hồi lâu, phảng phất sức lực cả người đều giống như bị hút cạn, Cổ Nguyệt Hinh chán nản ngồi dẹt dưới đất, vẫn không nói lời nào, nàng phải như thế nào giải thích chứ? Cho dù nàng nói ra, lại có bao nhiêu người sẽ tin tưởng lời nàng?!!

Nàng quả nhiên là biết đến!! Trác Tĩnh khẳng định điểm này, tiến vào phòng giam, ngồi xuống bên cạnh Cổ Nguyệt Hinh, Trác Tĩnh nắm tay nàng, nhẹ giọng nói: "Cái kia cùng Tô Mộc Phong xài chung một thân thể, nam tử ở sau khi bị nữ tử chạm qua sẽ muốn giết người, hần là ai vậy? Làm sao mới có thể nhìn thấy hần?"

"Người?" Trác Tĩnh mới nói xong, Cổ Nguyệt Hinh lập tức như bị điện giật giống nhau rút tay lại, mắt đầy tơ máu kinh dị nhìn chăm chăm Trác Tĩnh, nàng sao có thể biết...sao có thể?!

Phản ứng của nàng cổ vũ Trác Tĩnh, nhẹ cười Trác Tĩnh tiếp tục nói: "Người không cần nghĩ kỳ quái, ta biết trong thân thể Tô Mộc Phong có hai linh hồn hoàn toàn bất đồng, người cũng không phải do Tô Mộc Phong giết, là một người khác giết, hần là ai vậy? Hần tên gọi là gì, người gặp qua hần, đứng hay không?"

Ánh mắt lóe lên lại trầm xuống, Cổ Nguyệt Hinh nội tâm đang giãy dụa, nàng có nên tin tưởng nữ tử trước mắt này hay không? Nàng là làm thế nào biết chuyện của Mộc Phong, Mộc Phong hần rốt cuộc thế nào?!

Nhìn ra trong lòng nàng do dự, Cổ Vân lần nữa bỏ lại một câu nặng lời: "Người không chịu nói, chúng ta liền không giúp được Tô Mộc Phong. Hần hần phải chết không thể nghi ngờ!"

Cổ Nguyệt Hinh cả kinh lần nữa ngẩng đầu lên, đôi mắt đảo qua đảo lại xem kỹ hai nữ tử kỳ lạ một hồi lâu, rốt cục mới giống như hạ quyết tâm, nhẹ thở dài: "Chuyện này ngay từ đầu chính là một sai lầm! Hơn hai mươi năm trước nhị tỷ ta cùng phụ thân Mộc Phong Tô Trầm Ý nhất kiến chung tình, thế nhưng khi đó Tô Trầm Ý sớm đã có chính thất cùng hai phòng tiểu thiếp, thế nhưng hai người tình cảm sâu nặng, nhị tỷ không để ý người nhà kịch liệt phản đối, cố ý gả nhập Tô gia thành thiếp thất Tô Trầm Ý. Hai người cảm tình xác thực rất tốt, Tô Trầm Ý đối nhị tỷ che chở có thừa, sau đó không lâu

liền sinh ra Mộc Phong, Tô Trâm Ý lúc ở nhà chính thất cùng cái khác thiếp thất tự nhiên không dám đối nhĩ tỷ làm gì, thế nhưng Tô Trâm Ý luôn luôn xuất môn, khi đó liền tránh không được bị người ta làm khó dễ. Bị kịch của nhĩ tỷ cũng là bị kịch của Mộc Phong liền phát sinh lúc Mộc Phong mười tuổi.”

Trác Tĩnh Cổ Vân liếc mắt nhìn nhau, suy đoán nàng hẳn là sắp nói ra sự tình, hai người tùy tiện ở bên cạnh Cổ Nguyệt Hinh ngồi xuống, lắng lắng nghe lí do thuyết phục của nàng.

”Năm ấy Tô Trâm Ý vào kinh không ở nhà, mấy hài tử của nhà mẹ đẻ chính thất đến Tô phủ chơi đùa, Mộc Phong từ nhỏ liền lớn lên cực kỳ tuần tú, kia mấy hài tử chủ động tìm hắn chơi, ai biết hắn từ nhỏ tính cách chính là lạnh lùng xấu hổ, hắn không phản ứng chọc giận cháu gái chính thất, nói cái gì cũng muốn Mộc Phong bồi nàng ngoạn, lời kéo khiến hai người ngã cùng một chỗ, quần áo cũng hỏng, nghe thấy tiếng âm ỉ, bọn nha đầu thấy hai người nằm trên mặt đất liền cuống quýt gọi chính thất tới.”

Nói đến đây, Cổ Nguyệt Hinh vẻ mặt vốn đang thờ dài bỗng nhiên thay đổi, giọng điệu cũng có vẻ vô cùng căm phẫn:”Thấy người lớn đều tới, tiểu cô nương cũng không thừa nhận chính mình lôi kéo Mộc Phong không tha, khóc nháo kiên quyết nói là Mộc Phong đối nàng động tay động chân cố ý gây rối, mấy hài tử khác cũng không dám nói ra chân tướng, đều chỉ trích Mộc Phong, Mộc Phong hết đường chối cãi, chính thất thật vất vả nắm được một lý do, tự nhiên sẽ không bỏ qua, muốn dùng gia pháp đánh năm mười trượng! Một hài tử mười tuổi đâu chịu đựng được năm mười trượng !! Nhĩ tỷ câu tình rất lâu, chính thất vẫn là sống chết không tha, sau khi bị đánh mười trượng Mộc Phong đã sắp ngất, nhĩ tỷ chỉ có thể ghé vào trên người Mộc Phong, thay hắn thừa nhận bốn mươi trượng khác. Nhĩ tỷ mặc dù y thuật cao minh nhưng thân thể lại cực yếu, chống đỡ ba ngày liền mất, lúc ta chạy tới, Mộc Phong vẫn hôn mê bất tỉnh. Sau đó, ta đem Mộc Phong ôm về Cổ Nguyệt gia.”

Cư nhiên đem người sống đánh chết?! Cổ Vân tay cũng không tự giác nắm thành quyền, Trác Tĩnh tương đối bình tĩnh hơn, trầm giọng hỏi:”Tô Mộc Phong từ khi đó bắt đầu liền có hai nhân cách?”

Mất thấy mẫu thân mình để cứu hắn mà chết nhưng bất lực, kích thích như vậy, thúc đẩy nhân cách phân liệt cũng không phải không có khả năng. Nhất là đây lại là chuyện trải qua khi còn trẻ, ảnh hưởng đối với sự hình thành tính cách của hắn!

Nghi hoặc liếc mắt nhìn Trác Tĩnh, Cổ Nguyệt Hinh lắc đầu tiếp tục nói:”Chúng ta cũng không biết cái gì hai nhân cách như người nói, ngay từ đầu chỉ cảm thấy hài tử này rất quái lạ, lúc sáng sớm thoạt nhìn ôn hòa thì không có gì khác biệt, hắn thậm chí không nhớ rõ nhĩ tỷ chết như thế nào, để không muốn hắn khổ sở, chúng ta chỉ có thể gạt hắn nói nhĩ tỷ chết bệnh. Tới buổi tối, hắn liền biến thành một người khác, hắn táo bạo, âm ngoan, lệ khí đầy người, trong lòng tràn ngập oán hận, hắn tìm tất cả điển tịch võ học của Cổ Nguyệt gia, liều mạng học tập, vài lần đều thiếu chút nữa hòa nhập ma. Không có cách nào, trưởng lão trong nhà sợ hắn đem mạng nhỏ cấp lẫn qua lẫn lại hỏng mất, bắt đầu dạy hắn võ công, hắn ban ngày cùng buổi tối tuyệt nhiên bất đồng, để nhận diện bọn họ, ban ngày chúng ta gọi hắn Mộc Phong, ban đêm chúng ta gọi hắn Hi Phong. Cứ như vậy qua năm năm, này trong năm năm, Hi Phong võ công ngày càng mạnh, Mộc Phong cảm nghệ cũng ngày càng cao, càng về sau Hi Phong càng ít xuất hiện, chúng ta còn nghĩ rằng hài tử này quái bệnh đã hết, cũng bởi vậy sau sáu năm Tô Trâm Ý cầu xin, Cổ Nguyệt gia rốt cục đồng ý, để Mộc Phong trở lại.”

Thì ra hắn gọi Hi Phong!! Hai nhân cách kỳ thật tương đối ở trạng thái nhân cách phân liệt, hai người đều độc lập tồn tại, Tô Mộc Phong theo việc này xem ra hắn cũng không biết Hi Phong tồn tại, mà Hi Phong lại tự xưng Mộc Phong người thù họ ?!

“Sau đó lại chỉ cần có nữ tử trẻ tuổi tiếp xúc Mộc Phong, buổi tối Hi Phong liền đem người ta giết chết?!”

“Ừ, ở trong lòng Hi Phong, mấy vị tiểu thư khuê các đối Mộc Phong lôi kéo, tất cả đều là tiện nữ nhân làm ra vẻ, tất cả đều đáng chết!” Cổ Nguyệt Hinh từ từ nhắm lại hai mắt, trong lòng nàng thống khổ tự nhiên không cần nói cũng biết. Biết rõ hắn có quái bệnh như vậy cũng không thể ngăn cản hắn, giúp đỡ hắn, mới có thể rơi vào kết cục ngày hôm nay!

Nghĩ đến đôi mắt tối hôm qua khiến nàng thiếu chút nữa chống cự không nổi, Trác Tĩnh hỏi:”Ta muốn biết, hắn thôi...hắn huyền thuật là ai dạy hắn?”
Hắn lão sư, nhất định là thôi miên đại sư mới đúng, vì sao không có sớm chút phát hiện đồng thời trợ giúp Tô Mộc Phong trị liệu chứ?!

Nói đến cái này, Cổ Nguyệt Hinh khuôn mặt càng u sầu:”Mộc Phong kỳ thật sẽ không biết huyền thuật, biết huyền thuật là Hi Phong. Cổ Nguyệt gia tộc nhân, mỗi một đời đều có một người trời sinh có con ngươi màu xám bạc, bọn họ là thiên phú huyền thuật, này một đời cư nhiên xuất hiện ở trên người Hi Phong, không biết là duyên hay là孽!”

Trời sinh ?! Trời ạ! Cư nhiên còn có loại sự tình này!

Cổ Nguyệt Hinh bỗng nhiên nắm lấy tay Cổ Vân, cái này nữ nhân từ trước cho tới nay đều kiêu ngạo không gì sánh được lúc này hai mắt đầm lệ mê ly:”Ta biết, mặc kệ là Mộc Phong hay là Hi Phong, ở các ngươi xem ra đều là một người chính là hung thủ giết người, thế nhưng ở trong lòng ta bọn họ đều rất đáng thương, nhất là Mộc Phong, hắn căn bản là không biết xảy ra chuyện gì. Các ngươi có thể hay không giúp hắn!!”

Tiếng khóc nghẹn ngào hai người nghe được đều động dung, nhất là vừa xem qua Tô Mộc Phong toàn thân bị xiềng xích buộc chặt nhưng còn có thể cười đến thân nhiên, các nàng sao lại không muốn giúp hắn chứ? thế nhưng ở đây cũng không phải hiện đại, có thể cho hắn làm giám định tinh thần, xác định hắn thuộc về tinh thần phân liệt còn có thể miễn chết, ở thời đại này có người sẽ tin tưởng sao? Cho dù tin, dù sao bị giết cũng đều là nữ nhi của các vị quan to hiển quý, không có người sẽ bỏ qua cho hắn!

Cổ Vân cùng Trác Tĩnh đồng thời rơi vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 103: Khúc Đạo Đầu Của Hôn Lễ

Trích Tinh các

Sắp vào thu, khí trời như trước nóng dọa người, ánh mặt trời sáng rực, không khí oi bức, không hiểu sao khiến người ta nóng nảy buồn bực. Trác Tinh theo thói quen dựa vào song cửa sổ, con mắt nhìn chăm chăm hồ nước ở xa, ánh mắt trống rỗng, liền ngay cả Lâu Tịch Nhan đã tiến vào trong phòng đứng ở bên cạnh nàng, nàng vẫn không hề biết đến.

Lâu Tịch Nhan bật cười, tiểu thê tử của hắn tựa hồ đang rơi vào trầm tư, bất luận kẻ nào cũng không thể nhận được bất kỳ sự chú ý nào của nàng, từ phía sau ôm lấy thắt lưng nàng, đem nàng nhét vào trong lòng, Lâu Tịch Nhan ôn nhu cười nói :”Nghĩ cái gì như thế nhập thần?”

Ôn nhu thì thầm, ôm ấp quen thuộc, Trác Tinh phục hồi lại tinh thần cũng không có kinh hoảng, mà là dựa sát vào nam nhân, thấp giọng than thở :”Tô Mộc Phong thật sự hẳn phải chết không còn nghi ngờ sao?”

Mấy hôm trước nàng cùng Cố Vân liền đem chuyện Tô Mộc Phong có hai nhân cách nói cho Đan Ngự Lam cùng Tịch Nhan, bọn họ ngay từ đầu đều không tin , các nàng cũng đã cố gắng hết sức, thế nhưng kết quả vẫn như cũ là dựa vào luật định của Khung Nhạc, Tô Mộc Phong nhất định sẽ bị vắn trảm.

Làm một người nghiên cứu tâm lý học, nàng rất rõ ràng tâm lý cùng tình cảnh của Tô Mộc Phong, nhìn hắn vì vậy mà bị xử tử hình, nàng vẫn là khó thể tiếp thu!

Lâu Tịch Nhan trầm mặc một lúc, rốt cục vẫn là trả lời :”Mặc kệ giết người chính là Tô Mộc Phong vẫn là Hi Phong, ba nữ tử vô tội bị giết chết đã là sự thật không thể chối cãi. Nếu là không từng phạt nghiêm khắc, làm sao hướng người chết đi ăn nói, Tô Mộc Phong có thể là vô tội, kia nữ tử bị hại lẽ nào nên chết sao?!”

Kỳ thật Lâu Tịch Nhan cũng không muốn vì chuyện này cùng Tinh nhi nổi lên tranh cãi, hắn có thể hiểu rõ một ít lập trường của nàng, thế nhưng pháp lý chú ý không phải là công bằng sao?

Quay người lại nghiêng đón ánh mắt Lâu Tịch Nhan như trước ôn nhu nhưng thập phần kiên định, Trác Tinh giải thích nói :”Ta đều không phải có ý này, thế nhưng Tô Mộc Phong là làm chủ nhân cách, lúc đó là trạng thái vô ý thức, hẳn kỳ thật chính là một bệnh nhân, thời gian giết người chính là kỳ phát bệnh, chúng ta không thể đi nghiêm phạt một người bị bệnh. Chuyện này thật sự không có khả năng cứu vãn sao?”

Lâu Tịch Nhan kiên định lắc đầu, trầm giọng thờ dài :”Giết người thì đền mạng, thiên kinh địa nghĩa(đạo lý hiển nhiên), đây là đạo lý từ xưa đến nay dân chúng đều hiểu rõ. Nếu vì một câu bị bệnh là có thể tùy ý giết chết người vô tội, công lý ở đâu? Tô Mộc Phong giết còn không phải người bình thường, người nhà các nàng đau lòng mất ái nữ , lại như thế nào có thể buông tha hắn. Tinh nhi , chuyện này không ai giúp được hắn, ngay cả Đan Ngự Lam, ta , thậm chí hoàng thượng, đều bất lực!”

Cái này đáp án, nàng sớm đã nghĩ đến, thế nhưng chính tai nghe được Tịch Nhan nói ra, nàng vẫn là cảm thấy bất đắc dĩ, bản thân tuân theo quan điểm trong hiện đại cùng quan điểm trong thế giới này tồn tại rất nhiều bất đồng, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, xã hội hiện đại có thể có quan niệm pháp luật như vậy, lúc đó chẳng qua là đã trải qua nhiều năm lịch sử diễn biến mới có thể thực hiện đi? Nàng lại làm sao có thể cưỡng cầu Khung Nhạc lúc này tiếp nhận quan điểm của nàng chứ?

Đối với Tô Mộc Phong, nàng ngoại trừ tiếc hận còn có thể vì hắn làm cái gì?

Trác Tinh mặc dù không nói cái gì nữa nhưng tâm tình cũng không tốt lắm, vỗ nhẹ gương mặt nàng, Lâu Tịch Nhan nhẹ dỗ :”Được rồi, nàng đã tận lực, không nên suy nghĩ nữa.”

Trác Tinh chậm rãi gạt đầu, nhưng vẫn là không yên lòng . Lâu Tịch Nhan nhìn lướt qua trên bàn tròn đặt một bộ giá y màu đỏ, xem ra đã được đưa tới một lúc lâu, nhưng không bị người động qua, nắm tay Trác Tinh đi đến trước bàn tròn, Lâu Tịch Nhan cười nói :”Lễ phục đã đưa tới, thử qua sao?”

Biết rõ Lâu Tịch Nhan là muốn chuyển hướng câu chuyện để lòng nàng dễ chịu hơn chút, Trác Tinh cũng phối hợp xốc lại tinh thần, lắc đầu cười nói :”Ta không biết mặc.” Sáng sớm hôm nay lễ phục cũng đã đưa tới, lúc đó nàng không có tâm trí thử, để các nàng đi trước, hiện tại nhìn giá y tuy rằng đã đơn giản hóa thế nhưng vẫn là một đồng lớn, nàng thật sự là không biết mặc!

Lâu Tịch Nhan mỉm cười, không phải nàng nói muốn chính mình quyết định giá y sao? Cưng nhiên sẽ không biết mặc?! Tiện tay cầm lấy giá y nhìn thoáng qua, Lâu Tịch Nhan cười nói :”Ta giúp nàng.”

“Chàng biết?” Trác Tinh ghen hờn trở mặt.

Lâu Tịch Nhan cười nhẹ không nói, cầm lấy dài ngắn vải vóc, từng kiện từng kiện hướng trên người nàng mặc, Trác Tinh nhìn không được hồi nhỏ :”Chàng xác định là mặc như thế này sao?!” Nàng nhớ kỹ hình như không có phức tạp như thế đi?!

Lâu Tịch Nhan cũng không ngừng đầu lên, chăm chú khoa tay múa chân, giúp nữ tử mặc y phục, này với hắn mà nói cũng rất xa lạ, bất quá hắn là không khó đi?!

Mỉm cười nhìn Lâu Tịch Nhan ở bên cạnh đang chăm chú cùng chuyên tâm giúp nàng mặc quần áo, cảm giác hạnh phúc khiến Trác Tĩnh ngoan ngoãn khép miệng lại, giang tay ra, tùy ý hắn mặc quần áo, dù sao nàng cũng không biết mặc tự nhiên không có quyền lên tiếng.

Một lúc sau, Lâu Tịch Nhan rốt cục thờ phào nhẹ nhõm, Trác Tĩnh cúi đầu vừa nhìn, thật đúng là giống như lần đầu tiên các nàng cho nàng thử kết quả không sai biệt lắm, sau khi sửa đổi càng vừa người hơn chút mà thôi.

“Đẹp sao?” Trác Tĩnh ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Lâu Tịch Nhan kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn chằm chằm nàng, Trác Tĩnh vốn đang nghĩ rất tốt, thế nhưng bị hắn nhìn chằm chằm như vậy có chút không được tự nhiên, giật nhẹ làn váy được nàng yêu cầu sửa nhỏ không ít, Trác Tĩnh nhíu mày hỏi :“Chàng có phải nghĩ kiểu dáng giá y bình thường vẫn là nhìn tốt hơn nhiều?” Nàng sửa xác thực có chút quá tay, bất quá hiện tại cho dù Lâu Tịch Nhan muốn sửa trở về khẳng định không còn kịp rồi, nàng là tuyệt đối sẽ không đem mình phần thành cây thông Nô-en!

Thật lâu, Lâu Tịch Nhan mới nhẹ lắc đầu , cười nói :“Nàng như vậy, rất đẹp.” Giá y bị nàng sửa cơ hồ không tính là giá y, nhiều lắm chính là một chiếc váy dài màu đỏ có chút hoa lệ mà thôi, hắn đã từng nghe nói tất cả tân nương đều mong muốn mặc vào giá y xa hoa nhất, làn váy nếu có thể rơi xuống đất tám thước (~ 2.67m) liền không có gì tốt hơn, mà Tĩnh nhi của hắn thật đúng là đặc biệt .

Bất quá hắn ngược lại cũng không nói dối, nàng mặc thành như vậy xác thực rất đẹp, xiêm áo màu đỏ đơn giản càng tôn thêm nàng phiêu dật xuất trần, đã không còn phục sức rườm rà đem vóc người mạn diệu của nàng bày ra không sót chút gì, đai lưng đỏ thắm bên hông đem vòng eo nàng buộc chặt , hắn tự nhiên cũng không cô phụ, tay vòng qua vòng eo nhỏ khiến tâm trí hắn say mê.

Đầu để trước trán Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan vừa thống khổ vừa vui mừng thờ dài nói :“Ba ngày, còn ba ngày, nàng liền là của ta.”

Hắn từ trước đến nay chưa từng cảm thấy ngày như thế dài đằng đẵng!

Lực đạo trên lưng ôm nàng có chút đau, hai người hơi thở giao hòa, nàng có thể cảm giác được Lâu Tịch Nhan trong lòng bắt đầu dao động, Trác Tĩnh giao hoạt cười, cánh tay nhỏ nhắn còn vòng qua cổ Lâu Tịch Nhan, môi mòng ở bên tai hắn nhẹ giọng ní non :“Chàng có muốn hay không cũng luyện tập một chút, làm sao thoát lễ phục a?”

Lâu Tịch Nhan cả người chấn động, găm nhẹ nói :“Tĩnh nhi——!” Nàng là cố ý! Diễm dương cao chiếu*, cửa mở rộng, nàng cư nhiên khiêu khích hắn!! Nàng tuyệt đối là cố ý! (* diễm dương cao chiếu : mặt trời xinh đẹp trên cao chiếu rọi ~ ý câu này chắc nói giữa ban ngày ..)

Trác Tĩnh còn muốn tiếp tục đùa hắn, lúc này , ngoài cửa lớn rộng mở truyền đến một đạo giọng nam trong trẻo :“Xinh đẹp tỷ tỷ, người ở đâu?”

Hai người đều cứng đờ, Lâu Tịch Nhan ngưng ngừng buông tay ra, hắn tựa hồ tỉnh lộ (con đường T/Y) nhiều ngang trái, mỗi lần khi hắn cùng Tĩnh nhi vô cùng thân thiết, tổng sẽ không hiểu sao bị người cắt đứt!?

Trác Tĩnh cũng rất bất đắc dĩ đứng dậy, đi tới bên cạnh cửa, liền nhìn thấy hé ra gương mặt đáng yêu tuấn tú hướng nàng cười đến so với dương quang càng thêm xán lạn, Trác Tĩnh còn không có mở miệng, người ở cửa đã khoa trương kêu to lên :“Oa~~ thật xinh đẹp nga!!”

Trác Tĩnh tròn mắt khinh bỉ, chỉ là một bộ váy màu đỏ bình thường mà thôi , Tịch Nhan yêu ai yêu cả đường đi nói đẹp nàng liền tự nhiên tiếp nhận, này tiểu quý xem nào nhiệt gì?!

Bạch Dật vòng quanh Trác Tĩnh dạo qua một vòng, gật đầu một cái , cười nói :“Ta sau này cũng muốn lấy một vương phi xinh đẹp giống như tỷ!”

Lâu Tịch Nhan ánh mắt chột lóc, nhưng cũng không nói gì thêm , ở trên ghế ngồi xuống, xem hắn còn có thể nói ra cái gì.

“Miệng lưỡi trơn tru.” Trác Tĩnh cũng không để tâm hắn :“Người tới nơi này làm gì?!” Hắn mấy ngày nay luôn hướng chỗ này của nàng chạy, nàng nhớ kỹ bọn họ không quá quen đi?

Bạch Dật từ trong ống tay áo xuất ra một đồ chơi hình trụ, nhét vào trong tay nàng, Trác Tĩnh nhìn một chút hỏi :“Này lại là cái gì?” Hắn cả ngày tổng cho nàng cái gì đó, đều là đồ chơi của tiểu hài tử, nàng thật không biết từ lúc nào nhân duyên của nàng tốt như vậy?!

Hưng phấn chia chia một mặt hình trụ, Bạch Dật cười nói :“Cái này rất thú vị, tỷ trước nhìn.”

Bất đắc dĩ nhìn thoáng qua, theo tay chuyển động, màu sắc cùng hoa văn trên hình trụ sẽ tùy theo thay đổi, thế nhưng có lẽ do bây giờ chưa có gương, để phản xạ chính là dùng phiến đồng mài nhẵn bóng, cũng không phải tốt lắm.

Trác Tĩnh chịu không nổi cười nhẹ nói :“Vạn hoa đồng* có cái gì ngạc nhiên?”

Bạch Dật mở to mắt, gãi gãi đầu cười nói :“Cái này gọi Vạn hoa đồng sao? Cái kia lão bản nói với ta nó gọi thiên linh kính, ta nghĩ rất thú vị liền mua cho tỷ.”

Nhìn trong tay không dùng được gì đó, Trác Tĩnh tổng không muốn đả kích nhiệt tâm của tiểu hài tử, chỉ có thể cười nói :“Cảm ơn.”

Bạch Dật lại lập tức hăng hái, lải nhải nói :“Không khác khí, ta lần sau thấy đồ gì tốt... sẽ mua cho tỷ! Đúng rồi, mấy ngày nay ta đi rất nhiều nơi ở kinh thành ngoạn, còn mua rất nhiều đồ vật này nọ mang về cho phụ hoàng mẫu hậu đấy! Khung Nhạc quả nhiên đất rộng của nhiều.”

(*Vạn hoa đồng : Kính vạn hoa, hay kiếng vạn hoa, là một dụng cụ quang học thường được tạo thành từ 3 tấm gương xếp theo hình lăng trụ, có tác dụng

tạo ra hình ảnh phản xạ nhiều lần.

Description: Description: nguyennhatanh8-926757-1371182570_500x0

Kính vạn hoa là một ống gồm những tấm gương chứa những hạt chuỗi, viên sỏi màu, hoặc những vật nhỏ có màu. Người xem nhìn vào một đầu và ánh sáng vào đầu còn lại, phản chiếu qua những tấm gương. Loại tiêu biểu có hai tấm gương đặt theo chiều dọc. Khi đặt các tấm gương nghiêng 45 độ tạo thành 8 ảnh của vật, tạo thành 6 ảnh khi đặt 60 độ, và 4 ảnh khi đặt ở 90 độ. Khi ống được xoay, sự xáo trộn các vật thể nhỏ tạo ra nhiều màu sắc và hình dạng. Bất kỳ hình dạng nào của các vật thể được tạo ra đều là những mẫu đẹp đối xứng vì nó được phản chiếu qua gương. Kiểu 2 gương tạo thành mẫu hoặc những mẫu được ngăn cách bởi nền đen, trong khi kiểu 3 gương (hình tam giác đồng) tạo thành mẫu lấp đầy khung nhìn.)

Trác Tĩnh xấu hổ vừa cười vừa gật đầu, nàng có phải đã lâu lắm không cùng tiểu hài tử hơn mười tuổi tiếp xúc, có chút cảm giác chịu không nổi! Cầu cứu quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâu Tịch Nhan, Lâu Tịch Nhan mới chậm rãi đứng dậy cười nói :”Thất hoàng tử thích có thể ở chơi thêm một đoạn thời gian.”

“Lâu tướng?” Bạch Dật kinh ngạc nhìn về phía Lâu Tịch Nhan , khẽ nói :”Ngươi đã ở a, ta cũng không có chú ý!”

Là cố ý quên đi! Lâu Tịch Nhan mỉm cười, cũng không nói ra, hắn ta trong mắt chợt lóe qua tia giảo hoạt, hắn vẫn là nhìn thấy rõ ràng.

Tiến vào trong phòng, Bạch Dật tự mình đi đến bên cạnh Lâu Tịch Nhan ngồi xuống, vẻ mặt hiếu kỳ cười nói :”Ta xem tướng phủ mấy ngày qua giảng đèn kết hoa, ngày thành thân là ngày nào a?”

“Ba ngày sau.”

Nhẹ vỗ tay , Bạch Dật vui vẻ cười lớn nói :”Ta lần này tới thật đúng lúc, không chỉ có thể kiến thức lễ mừng rộng lớn, còn có thể uống rượu mừng của Lâu tướng cùng xinh đẹp tỷ tỷ!” Giờ tay nhắc chân hoàn toàn giống như một hài tử không có tâm cơ.

Lâu Tịch Nhan như cũ ân cần nói :”Thất hoàng tử lần đầu đến Khung Nhạc, Lâu mỗ không thể hảo hảo chiêu đãi, còn thỉnh thứ lỗi!”

Bạch Dật liên tục xua tay,cười nói :”Lâu tướng không cần khách khí, là ta quấy rầy trước.....”

“Đình!” Trác Tĩnh lạnh lùng cắt đứt hai người không có dinh dưỡng đối thoại, lạnh giọng nói :”Làm phiền các người đi ra ngoài chậm rãi trò chuyện, ta muốn thay quần áo!” Trời nắng nóng, nàng thế nhưng mặc hai bộ quần áo a!!

Bạch Dật nghe lời nhanh chóng đứng dậy, hướng Lâu Tịch Nhan cười nói :”Lâu tướng, thỉnh.”

Lâu Tịch Nhan cũng vậy đáp :”Thất hoàng tử, thỉnh!”

Một lớn một nhỏ hai người sau một phen nhường nhau, rốt cục đi ra Trích Tĩnh các, Trác Tĩnh có chút dờ khóc dờ cười.

Đóng cửa phòng, thật vất vả đem giá y cởi ra, tiếng đập cửa lần thứ hai vang lên .

“Ai?” Trác Tĩnh buồn bực, là ai vậy?

“Tẩu tử, là ta.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm hữu khí vô lực của Lâu Tịch Vũ, Trác Tĩnh mở cửa, thấy hé ra chính là khuôn mặt ỉu xiu.

Lôi kéo nàng tiến vào trong phòng, Trác Tĩnh hỏi :”Làm sao vậy?”

Thất bại ghé vào trên bàn tròn, Lâu Tịch Vũ oán hận nắn :”Ta bị Cảnh Táp làm tức chết rồi!”

Khẽ nhướn mi, Trác Tĩnh trêu chọc nói :”Các người không phải ...phát triển tốt đẹp sao?” Nước bọt đều ăn xong, kế tiếp hắn là đi vào quỹ đạo đi!

Trác Tĩnh trên mặt rõ ràng là ý cười trêu chọc, Lâu Tịch Vũ sắc mặt ửng đỏ, nột nột trả lời :”Đúng là so với trước tốt hơn chút, thế nhưng ...hắn vẫn là không có cùng ca ca cầu thân a!” Cảnh Táp đối nàng xác thực cùng trước kia bất đồng, có đôi khi còn có thể cùng nàng cãi nhau, bị nàng làm cho tức giận thì hô thẳng tên nàng, những cái này trước đây hắn tuyệt đối sẽ không làm, thế nhưng, ...thế nhưng hôn hắn đều hôn qua, sao vẫn không chịu cầu thân chứ? Muốn gấp chết nàng a!!

Tiểu nha đầu tâm tư tất cả đều viết hết lên trên mặt, Trác Tĩnh cười to nói :”Nóng lòng muốn gả như vậy a?”

” Tẩu tử!!” Vừa xấu hổ vừa buồn bực, Lâu Tịch Vũ trừng mắt nhìn Trác Tĩnh, trông mắt đều nhanh trừng đi ra!

“Hảo hảo hảo, không nói đùa.” Ho nhẹ một tiếng, thật vất vả che xuống ý cười, Trác Tĩnh an ủi nói:”Cảnh Táp cũng không phải người không có kế hoạch cùng trách nhiệm, hắn đã dần dần tiếp nhận ngươi, ngươi cho hắn chút thời gian.”

“Ừ.” Than thở một tiếng, tẩu tử đều đã nói như vậy cũng chỉ có thể như thế. Nhìn thoáng qua giá y trên giường, Lâu Tịch Vũ bỗng nhiên tới gần bên người Trác Tĩnh, thấp giọng nói :”Đúng rồi tẩu tử, phụ thân đêm qua đã chạy về tướng phủ, chỉ là giống như còn tức giận, bất quá người cũng không cần lo lắng, ca thú người là định rồi, phụ thân cho dù lại tức giận cũng không dám đem người làm cái gì, hôn lễ kết thúc, hắn nhất định chạy về Tây Bắc đi, cho nên người yên tâm làm của người tân nương từ đi!”

Trác Tinh nhưng thật ra không có bất an, chỉ là nàng dù sao cũng là gả cho Tịch Nhan, Lâu Mộc Hải không thích nàng, hôn nhân không chiếm được phụ mẫu chúc phúc, luôn luôn có chút thiếu hụt. Nghĩ tới đây, nàng cũng nghĩ đến phụ mẫu mình, hôn lễ của nàng, cư nhiên không có cơ hội cho bọn họ thấy, trong lòng không nhịn được tiếc nuối.

Kéo lấy tay Trác Tinh, Lâu Tịch Vũ có vẻ so với nàng còn phần khích hơn: "Còn có ba ngày nữa, có phải hay không rất hưng phấn?"

Trác Tinh gật đầu, thần nhiên trả lời: "Có chút."

Bất mãn bĩu môi, Lâu Tịch Vũ kêu lên: "Cái gì gọi là có chút? Lễ nào gả cho ca ta không đáng người chờ mong sao?"

Liếc xéo Lâu Tịch Vũ, Trác Tinh đáp lại: "Chờ khi người gả cho Cảnh Táp, liền biết rõ chờ mong hay không chờ mong!"

Lâu Tịch Vũ ngẩng ra: "Người thế nào luôn đem trọng tâm câu chuyện quán lên trên người ta a!! Ta đi, không cùng người nói!"

Buồn bực nói xong, liền chạy đi ra ngoài.

Trác Tinh thở phào nhẹ nhõm một hơi, rốt cục an tĩnh, bị Lâu Tịch Vũ nháo như vậy, đối hôn lễ ba ngày sau, nàng thật đúng là có chúthưng phấn.chờ mong.khẩn trương.

Thanh Huyền điện

Mùa thay đổi, cảnh còn người mất.

Vừa đúng mùa lê kết trái, từng quả tròn tròn màu xanh cũng đã treo lủng lẳng đầy cành, giờ này lúc trước là thời gian công chúa vui vẻ nhất, hiện tại.

Tiểu Liên đau lòng nhìn thân ảnh gầy gò tiểu tụy bên cửa sổ, trong lòng lại lần nữa đem Lâu Tịch Nhan cùng Thanh Linh mắng một lần, bọn họ người như thế lại có thể vui vẻ hạnh phúc chuẩn bị hôn lễ, nhưng công chúa lại chịu giày vò thành như vậy, này thói đời quả không công bằng!!

Dương Chi Lan đứng ở phía sau Yến Như Huyền, thật lâu mới tiến lên vỗ về mái tóc nàng, trùi mền nói: "Huyền nhi, mau nhập thu, có muốn đến Ngô Hi khu vực săn bắn chơi không?"

Con mắt thủy chung nhìn chăm chăm cây lê ngoài cửa sổ, Yến Như Huyền dờ dẩn lắc đầu.

Khẽ vuốt ve gương mặt gầy gò của Yến Như Huyền, đem mặt nàng chuyển qua, thật vất vả có thể cùng nàng đối diện, Dương Chi Lan vội nói: "Người không đi, kia một đám hoàng thân quốc thích lung tung săn thú, cũng không biết có bao nhiêu động vật muốn gặp nạn."

Tiểu Liên lập tức tiến lên, nửa quỳ ở bên chân Yến Như Huyền, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Công chúa, đi thôi, còn nhớ rõ năm ngoái ngài ở bờ sông cứu được con nai sao? Ngài có nói năm nay còn muốn đi hỏi thăm nó mà!"

Còn có ba ngày nữa chính là hôn lễ Lâu Tịch Nhan, hiện tại trong cung truyền đến xôn xao, tuy rằng không ai dám nói cho công chúa, cũng khó bảo đảm có người không cẩn thận để nàng nghe được, khi đó không biết công chúa sẽ thế nào!!

Yến Như Huyền đã lâu không thấy nhũ mầy, các nàng nói, nàng tựa hồ nghe lọt được một ít, rên rỉ khi còn nóng, Dương Chi Lan tiếp tục dụ dỗ nói: "Đi thôi, mẫu thân an bài cho người, sáng sớm ngày mai liền xuất phát, được không?"

Thật lâu, Yến Như Huyền khẽ gật đầu, Dương Chi Lan tàng đá trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống, an tâm cười nói: "Đều đã trưa, người cũng mệt rồi, nghỉ ngơi đi."

Ngoan nữ nhi, chờ khi người trở về, mẫu hậu nhất định cho người nhìn bộ dạng thê thảm của Lâu Tịch Nhan!!

Trong ngự hoa viên, Dương Chi Lan bước chậm đi tới giữa bụi hoa, bên người chỉ có một ma ma đi theo.

"Sự tình an bài thế nào?" Tay vỗ kiêu hoa, Dương Chi Lan thấp giọng hỏi.

Ma ma cúi thấp thân thể đứng sau Dương Chi Lan, trên mặt là tràn đầy tự tin cười nói: "Lần này tuyệt đối sẽ không sơ suất, cho dù không thể lật đổ Lâu Tịch Nhan, cũng khiến hắn sống không tốt."

Dương Chi Lan hừ lạnh nói: "Hắn thế nhưng hoàn toàn là một con hồ ly, lần này nhất định phải cẩn thận hành sự." Lần trước cư nhiên bị hắn phát hiện mảnh khóc chọc không ít phiền phức, lần này tuyệt đối không thể có bất luận cái gì sơ suất.

"Thái hậu yên tâm, lần này tuyệt đối sẽ không!"

"Tốt!" Một đóa cúc còn chưa nở ra đã bị Dương Chi Lan ngắt xuống, vứt vào giữa vườn hoa.

Lâu Tịch Nhan, ai gia muốn nhìn, lễ thành hôn của người còn có thể thành hay không!

Chương 104: Đón Dâu

Khung Nhạc Hạo Nguyệt dịch quán.

Ánh sáng âm áp, gió mát tấp vào người, mộc gian giản dị cũng không lớn nhưng lại được hong trù (lụa đỏ), nền đỏ trang trí mang đến không khí hân hoan, trong phòng có năm sáu phụ nhân, ba bốn nữ tử trẻ tuổi, Trác Tinh cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, thật buồn bực chính là các nàng còn không ngừng hướng trên mặt nàng tô son điểm phấn, đeo châu bảo, trong miệng còn lải nhải nói gì đó!!

Dựa theo tập tục đón dâu, Lâu Tịch Nhan tới qua cũng đã đưa nàng đến dịch quán, kỳ thật theo ý nàng căn bản không cần như thế mất công, ngày mai trực tiếp bái đường liền xong, ai ngờ Lâu Tịch Nhan bình thường cái gì cũng đều nghe ý kiến nàng lại rất kiên trì!

Cho nên nàng liền ở chỗ này! Bị một đám nói dài dòng lẩn qua lẩn lại!! Những người này đều là họ hàng Thanh gia dựa theo Thanh Phong cấp danh sách mời tới, các nàng đối nàng có vẻ rất quen thuộc nhưng nàng một người cũng không nhận ra!

Trước nhắm mắt lại, Trác Tinh quyết định nhắm mắt làm ngơ!

“Linh nhi, tam tỷ muội nhà các người, mỗi người mệnh đều tốt như vậy, người ngày hôm nay may mắn gả cho Lâu tướng làm chính thê, chúng ta Thanh gia thật sự là tổ tiên tích đức!!” Phụ nhân cấp nàng chái đầu, nghe nói là nhị cô* của nàng, nghe thấy giọng điệu này chỉ biết là rất vui vẻ. (* nhị cô: em/ chị thứ hai của bố)

“Đúng vậy, Linh nhi gả cho Lâu tướng, Phong nhi lại thành Thanh phi, thật không nghĩ tới, Thanh gia chúng ta còn có một ngày vinh quang như vậy!!”

Người kia là ai Trác Tinh đã nhớ không rõ, nói chung là ở trong lòng các nàng, không phải vì nàng hoặc là Thanh Phong gả cho người tốt mà vui vẻ, chỉ bất quá là Thanh gia tỷ muội lấy chồng tốt, đủ để cuộc sống của các nàng ở Hạo Nguyệt nở mày nở mặt mà thôi.

Trác Tinh cảm thấy ống tay áo bị người kéo một chút, mờ mắt ra, liền thấy một nữ hài tử rất xinh đẹp đứng ở bên cạnh nàng, con mắt đánh giá nàng một thân giá y đơn giản, cười nhạt nói: “Này giá y cũng quá khó coi đi, có phải Lâu Tịch Nhan hỏi hận hay không?!” Nàng còn tưởng rằng sẽ có nhiều đặc sắc chứ, liền này giá y còn không bằng nhà nghèo bình thường đâu!

Nàng vẫn nghĩ ba biểu tỷ lớn lên nhiều lắm chỉ tính là thanh tú mà thôi, là do thể nhân thể phồng lên, mới có mỹ danh “Hạo Nguyệt tam xu*”, hiện tại các nàng ngay cả mặt đều bị hủy, còn có cái gì mị lực đáng nói?! Cái kia Lâu tướng phỏng chừng cũng là một thổ bào tử (người quê mùa), chưa thấy qua mỹ nhân mới có thể thủ nàng! (* Hạo Nguyệt tam xu : Hạo Nguyệt tam mỹ nhân)

Nhị cô vội vàng thấp giọng mắng: “Lệ Thục, nói bậy gì đó!” Này tiểu tử tông, cái gì cũng có thể ăn bậy, nói sao có thể nói lung tung, tên Lâu Tịch Nhan là nàng có thể tùy ý gọi sao?! Không nói đến này giá y vì sao đơn giản, người có mắt đều nhìn ra được này chất liệu, kỹ thuật thêu, tuyệt đối đều là tinh phẩm trong tinh phẩm!

Sớm biết rằng Lệ Thục từ nhỏ liền thường cùng tam tỷ muội Thanh gia so sánh, thế nhưng cũng phải nhìn trường hợp !!

Cẩn thận liếc mắt nhìn Trác Tinh, nhị cô cười nói: “Linh nhi không nên để ý, nàng tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện!”

Trác Tinh tự nhiên sẽ không cùng một tiểu cô nương tính toán, chỉ là lỡ tai nàng thật sự sắp chịu không nổi rồi, nhẹ nhàng giơ tay ngăn cản vòng ngọc còn muốn hướng trên cổ nàng đeo vào, Trác Tinh lạnh giọng nói: “Các người đều đi ra ngoài đi, ta có lời cùng Thanh Mạt nói.”

Trác Tinh sắc mặt lãnh ngạnh, mọi người cho rằng nàng vì chuyện vừa rồi mà tức giận, không dám nói thêm cái gì, nhị cô cũng chỉ có thể thuận theo cười nói: “Hào hảo hảo, các người tỷ muội trò chuyện! Thế nhưng cũng đừng trò chuyện quá canh giờ, người tướng phủ đến đón dâu hẳn là cũng mau tới.”

Một đám người rút cuộc lui ra ngoài, thế giới cũng rốt cục thanh tĩnh!

Trác Tinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cố Vân ngồi ở trên bệ cửa sổ xa nhất, chân buồn chán lác lác, trên mặt cũng là vẻ mặt không nhìn được! Quần áo đơn giản màu tím nhạt, tóc dài vẫn buộc thành đuôi ngựa ngày hôm nay rốt cục thả xuống, được bó lên cài bằng trâm phi thúy, này đã là trang phục hoa lệ nhất của Vân mà nàng thấy, nếu như nàng không phải ngồi ở trên bệ cửa sổ mà nói miễn cưỡng được cho là tiểu thư khuê các!

Trác Tinh đứng lên, mới phát hiện trên cổ tràn đầy ngọc châu, trên cổ tay chỉ là vòng tay liền ba bốn cái, càng miễn bàn trên đầu nàng cắm đầy kim trâm ép đến nàng không thể ngẩng đầu lên.

Bên cửa sổ truyền đến một trận cười to, Trác Tinh ai oán liếc mắt nhìn Cố Vân, cười khổ nói: “Rất buồn cười có phải không?”

Thật vất vả cười xong, Cố Vân ho nhẹ một tiếng, làm ra vẻ nghiêm túc nói: “Không có, rất đẹp. Chỉ là ta vốn cho rằng người sẽ mặc váy trắng, đất hắc mã vương từ đi vào giáo đường, bên người là hoa hồng, hương thơm vờn quanh, ai dè sẽ là hỗn lể như vậy, dù sao ta cũng chưa từng gặp qua, nhìn cũng

được.”

Cái này gọi là đẹp?! Vân nếu như không cười đến nếp nhăn nơi khóe mắt đều nhảy lên mà nói nàng còn có thể giả ngu tin tưởng một chút! Nhỏ xuống tầng tầng châu bảo, Trác Tĩnh tức giận đáp :”Chờ khi người gả cho Túc Lăng, cũng có thể tự thể nghiệm một phen!” Cam đoan cả đời khó quên!

Cố Vân vốn tươi cười đầy mặt bỗng nhiên cứng đờ, hừ lạnh nói :”Ta cùng hắn không có khả năng!”

Chắc chắn, nghe thấy mùi thuốc súng mười phần! Trác Tĩnh tiếp tục cười nói :”Nói không nên nói quá kiêu ngạo ! Cần thận cần đến đầu lưỡi !”

Lưu loát nhảy xuống bệ cửa sổ, Cố Vân bộ dạng vẻ mặt không dám gât bừa :”Ta sợ dĩ sẽ ở lại tướng quân phủ, hoàn toàn là vì kim ti bát quái bàn, nếu không ta đã rời đi!”

Kim ti bát quái bàn.

Nhớ tới một màn quỷ dị đưa các nàng tới đây, Trác Tĩnh đối nó cũng thập phần hứng thú, hỏi :”Có đầu mối sao?”

Đi tới bên người Trác Tĩnh, Cố Vân cầm lấy gương đồng bên cạnh ném cho Trác Tĩnh, hung hăng trả lời:”Đừng nói nữa, không biết ta cùng hắn có phải trời sinh bất hòa không nữa, nói không được mấy câu, nếu không phải hắn bị ta làm cho tức giận đến phẩy tay áo bỏ đi chính là ta bị làm cho tức chết!”

Trác Tĩnh không hiểu sao cả tiếp nhận gương đồng, vừa cúi đầu nhìn, cả kính khê kêu một tiếng!

Những thân thích này là đang hại nàng sao? Trang điểm thành như vậy còn muốn gặp người hay không! Các nàng là muốn chờ khi Lâu Tịch Nhan vạch khăn voan trực tiếp cùng nàng ly hôn đi!!

Cũng may Cố Vân lương tâm chưa mất đúng lúc nói cho nàng, cầm lấy khăn lụa bên cạnh tẩm vào trong nước, thật vất vả mới đem được phấn son trên mặt chà sạch sẽ, Trác Tĩnh thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn ở phân thượng Vân tương trợ đúng lúc, Trác Tĩnh cũng không tiếp tục đùa nàng, hỏi :”Túc Lăng ngày hôm nay hắn cũng tới đi?!”

Cố Vân lắc đầu trả lời :”Không biết, lúc ta xuất môn, nghe nói Yến Hoảng Thiêm triệu gấp hắn vào cung, phỏng chừng tối nay sẽ tới đi!”

Hai người tán gẫu, nhị cô thanh âm lực mười phần xuyên thấu lần nữa vang lên :”Linh nhi, tiểu Phong.không phải, là Thanh phi nương nương sai người đưa tới hạ lễ!”

Thanh Phong? Trác Tĩnh cùng Cố Vân liếc mắt nhìn nhau, Trác Tĩnh mới thấp giọng nói :”Vào đi.”

Cửa chậm rãi mở, tiến vào là một nữ tử khoảng hơn hai mươi tuổi, khí chất dịu dàng nhã nhặn lịch sự làm cho người ta trước mắt sáng ngời, phía sau nàng, đứng hai nam tử mặc đồ thái giám trong tay cầm hai cái khay được đặt bằng lụa đỏ.

“Tham kiến phu nhân.” Nữ tử hơi cúi đầu, giờ tay nhắc chân đều lộ ra ý vị thanh nhã.

Trác Tĩnh đối nàng ấn tượng cũng không tệ lắm, cười nói hỏi :”Người là?”

Nữ tử ôn nhu trả lời :”Nô tỳ Phục Linh, là thiếp thân nữ quan của Thanh phi nương nương . Đây là Ngọc như ý nương nương cố ý vì phu nhân chọn, cầu chúc phu nhân cùng Lâu tướng trăm năm hảo hợp, như ý an khang.”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng vạch ra khăn lụa trên khay, hai khối ngọc phi thủy hơn một thước, điêu khắc thành kiểu dáng như ý bỗng nhiên hiện ra, kia nhân nhát ánh nhuận quang hoa, chất ngọc xanh biếc trong sáng cũng đã lộ rõ giá trị của chúng.

Trác Tĩnh cũng không biết nói cái gì, chỉ có thể trả lời :”Thay ta cảm ơn nàng.”

Nam tử đem ngọc như ý đặt ở trên bàn liền lui ra ngoài, người nữ tử tên là Phục Linh liếc mắt nhìn Cố Vân bên cạnh Trác Tĩnh một cái, mới tiến lên một bước, từ bên hông xuất ra một khối khăn tay bao quanh cái gì đó đưa tới trong tay Trác Tĩnh, thấp giọng nói :”Còn có cái này, thỉnh phu nhân nhất thiết phải nhận lấy.”

“Đây là?” Trác Tĩnh cách khăn tay sờ soạng một chút, xúc cảm như là một khối lệnh bài.

“Đây là lệnh bài Thanh Phong điện, nếu ngài muốn cấp nương nương truyền tin hoặc muốn tiến cung gặp nương nương, cầm lấy lệnh bài này, mỗi ngày giờ thân tới giờ Dậu (15h-19h)có thể từ Bắc môn(cửa bắc) vào cung.” Nói xong nữ tử cũng không ở lại, hơi cúi người lui ra ngoài.

Trác Tĩnh mở khăn tay, bên trong xác thực là một khối thanh đồng tạo thành lệnh bài, mặt trước là một chữ Lệnh (令), mặt sau là một đóa hoa cúc nở rộ, ở giữa khắc một chữ Thanh nho nhỏ.

Đem lệnh bài cất hảo, lúc nhìn về phía Cố Vân chỉ thấy nàng nhìn chăm chăm cái gì đó trên tay nàng đến xuất thần, Trác Tĩnh hỏi :”Đang suy nghĩ cái gì?”

Chậm rãi ngẩng đầu, Cố Vân lắc đầu cười nói :”Ta đang suy nghĩ, là nữ tử như thế nào có thể ở dưới tình huống tứ cố vô thân dùng thời gian nửa năm bước lên địa vị như ngày hôm nay?!”

Nàng chưa có gặp qua Thanh Phong, chỉ là thỉnh thoảng đề cập đến một hai câu, vốn cũng không có để ở trong lòng, hôm nay xem ra cũng nhin không được nổi lên hiểu kỷ!

Trác Tĩnh mỉm cười :”Có cơ hội ta mang người tiến cung gặp nàng đi.”

Cổ Vân suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu trả lời :”Ừ, Nhưng mà.....”

Bỗng nhiên, một hồi tiếng pháo vang lên, ầm ỉ ngay cả nói đều nghe không rõ ràng lắm, Cổ Vân nhún nhún vai, ngậm miệng, dù sao cũng không phải chuyện gì quan trọng

“Linh nhi Linh nhi!!” Một đám người vừa đi ra ngoài không lâu lại toàn bộ vọt đến :”Nhanh nhanh , người đón dâu đến.”

“Không ngờ Lâu tướng cư nhiên tự mình đến đây đón dâu! Trời ạ! Linh nhi người thật là hảo phúc khí!!” Nhị cô trên mặt hưng phấn khi nhìn đến khuôn mặt Trác Tĩnh đã tẩy hết son phấn thì thoáng cái sụp đổ, vội la lên :”Linh nhi, người sao bộ dạng thế này?!” Vừa rồi giúp nàng trang điểm giống như tiên nữ, thế nào mới đi một hồi công sức lẫn qua lẫn lại liền thành như vậy?!

Mất thấy nàng ta lại muốn đem son phấn hướng trên mặt mình xoa, Trác Tĩnh vội vàng nói :”Không phải không kịp rồi sao?”

Ngoài cửa thanh âm tiếng pháo không ngừng vang lên, tiếng chiêng tiếng trống , Nhị cô cũng chỉ có thể đề mặc như thế, ồn ào kêu lên :”Đứng rồi, đứng rồi ! Khăn voan khăn voan!” Dù sao lúc Lâu Tịch Nhan vạch khăn voan cũng là buổi tối, cảnh tối lửa tắt đèn hẳn phòng chường cũng thấy không rõ đi!!

Ngay từ đầu Trác Tĩnh chọn lựa khăn voan chính là bán trong suốt, cho dù đội lên , mông lung cũng có thể thấy đường, không đến mức tối đen không nhìn thấy gì!

Khăn voan đội lên, một đám người liền vây quanh nàng đi ra ngoài, Trác Tĩnh buồn bực :”Đi đâu?!”

Nhị cô vừa kéo nàng đi về phía trước vừa nói :”Lâu tướng không phải nói muốn lấy tập tục cưới hỏi truyền thống thú người vào cửa sao, hiện tại đương nhiên là đưa người xuất môn!” Lại nói, nha đầu này mệnh thật đúng là tốt!

Là như vậy sao?! Trác Tĩnh chỉ có thể theo đoàn người đi ra ngoài, dù sao nàng cũng không hiểu!

Càng tới gần cửa dịch quán, tiếng pháo càng lớn, còn có tiếng chiêng trống, thật vất vả đi tới cửa, Trác Tĩnh tròn tròn mắt!

Vụn pháo đỏ rơi đầy đất, kiệu hoa phi thường lớn, cư nhiên là tám người khiêng kiệu! Gia phó tướng phủ ít nhất cũng hơn trăm người thân mặc hồng sam, gần như đem dịch quán không lớn vây quanh, kinh khủng nhất cũng không phải những cái này, mà là phóng nhãn nhìn qua tất cả đều là người!!

Tại sao có thể như vậy, nàng nhớ kỹ dịch quán hình như ở ngoại thành kinh đô, sao có nhiều người như vậy!!

Đang lúc Trác Tĩnh mực trừng khẩu ngọc, một đạo giọng nam quen thuộc cười lớn nói :”Phu nhân hữu lễ.”

Trác Tĩnh phục hồi lại tinh thần, nhìn nam nhân trước mặt hướng nàng thật sâu cúi chào, không khỏi sửng sốt.

Hôm nay Lâu Tịch Nhan mặc hồng y nặng bảo, bạch ngọc tử quan, cả người thoát nhìn rất phần chấn, càng thêm tuấn tú, trên mặt là nụ cười ôn nhuận không đổi, giữa trán vui mừng biểu hiện hẳn tâm tình vô cùng tốt!

Hắn chính là Lâu Tịch Nhan ?! Quả nhiên khí vũ hiên ngang, ôn nhuận như ngọc!! Lệ Thục bên cạnh Trác Tĩnh chỉ cảm thấy tim đập nhanh, tựa như có một tiêu thổ từ sẽ từ trong tim nhảy ra giống nhau!! Thanh Linh đây là cái vận cứt chó gì, loại chuyện tốt này cư nhiên đều để nàng đụng phải ! Hừ!

Đập vào mắt đều là người!! Trác Tĩnh chịu không nổi tiến lên một chút, nắm lấy cánh tay Lâu Tịch Nhan, ghé vào lỗ tai hắn lớn tiếng nói :”Được rồi được rồi, tầm lòng tầm lòng là được, sao nhiều người như vậy a! Đi nhanh đi.”

Lâu Tịch Nhan cười ha ha, cố ý trên ghé nói :”Phu nhân so với vị phu còn nóng ruột !” Kỳ thật chính hắn cũng thật không ngờ những .. dân chúng này để xem náo nhiệt, cư nhiên từ tướng phủ một đường đến dịch quán, người còn ngày càng nhiều!!

Cách khăn voan, Lâu Tịch Nhan tuy là không thấy rõ biểu tình của nàng, Trác Tĩnh vẫn là hung hăng trừng hắn một cái, thấp giọng mắng :”Lâu Tịch Nhan, ít dong dài, đi mau.”

Được rồi, phu nhân cũng đã ra lệnh, hắn không dám không nghe a! Bỏ bớt đi lễ tiết đón dâu phức tạp, Lâu Tịch Nhan nắm tay Trác Tĩnh đem nàng đưa đến trước kiệu hoa, Trác Tĩnh đang chuẩn bị chui vào kiệu, nhị cô lại bỗng nhiên bắt được cánh tay nàng, đem một chén com nhỏ đưa đến trước mặt nàng, vội nói :”Chờ một chút, ăn một ngụm com nhà mẹ đẻ, không quên đường đục chỉ ân.”

Nói xong nhẹ nhàng nhắc lên khăn voan, đem một ngụm com đưa đến bên miệng Trác Tĩnh.

Này lại là tập tục gì a! Để có thể sớm một chút trốn vào trong kiệu, Trác Tĩnh quả không được nhiều như vậy, một ngụm com tẻ nuốt vào, nghĩ thầm cuối cùng cũng hoàn thành đi!!

Ai ngờ lúc này kia mấy người tam cô lục bà bỗng nhiên đồng loạt tiến lên, ôm nàng khóc , không đứng , là gào thét !

Nhìn về phía Lâu Tịch Nhan đã kỵ lên ngựa, hấn quay đầu hướng nàng cho một cái biểu tình bất lực, người nhà mẹ đẻ tổng giá, khóc là một loại lễ nghi, hấn cũng không thể bảo các nàng đừng khóc a!

Trác Tĩnh đầu đầy hắc tuyến, được rồi đi! Ngay khi nàng sắp bạo phát, một đạo giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên :”Được rồi, đừng làm trề canh giờ, đi thôi!” Đồng thời, nàng cũng cảm giác được bên người tam cô lục bà bị Cổ Vân kéo ra hơn mấy thước, Trác Tĩnh nhân cơ hội lập tức hướng trong kiệu hoa chui vào!

“Khởi kiệu!”

Một tiếng thét to, Trác Tĩnh lẩn qua lẩn lại một buổi sáng cuối cùng cũng có thể bước trên đường đến tướng phủ.

Trác Tĩnh ai thán một tiếng, này cũng là một khảo nghiệm !

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Tiệc Cưới Phong Vân (Thượng)

Kiệu hoa lắc lư ít nhất hai giờ rốt cục ngừng lại, cũng may cỗ kiệu rộng rãi, Trác Tĩnh mới không có bị đụng hự, chính là bị tiếng pháo hoa cùng tiếng chiêng trống dọc theo đường đi kích thích đến gần như ù tai, chỉ nghe thấy ngoài kiệu hoa hét to :”Tân nương từ đến.”

Mành kiệu vào lúc này cũng bị nhẹ xốc lên, Trác Tĩnh giương mắt nhìn lại, Lâu Tịch Nhan trên mặt như trước mang theo tươi cười nhẹ nhàng hướng nàng vươn tay, bộ dạng không chút nào thấy mệt mỏi, Trác Tĩnh bỗng nhiên có chút bội phục hấn!

Trác Tĩnh vươn tay, để hấn dắt xuống kiệu, trước cửa tướng phủ chật ních người, cánh cửa vốn rộng lớn cũng đã treo đầy đèn lồng đỏ , khắp nơi đều có thể thấy được lụa đỏ, tàn đỏ do pháo lưu lại, đem tướng phủ trang trí tràn đầy hân hoan.

Chói mắt nhất, tự nhiên phải kể đến trước cửa chính đặt một chậu than to hình chữ nhật, than đỏ đang tí tách cháy lên, Trác Tĩnh thảm than, này không phải bảo nàng kéo váy vượt qua chứ?!

“Tân lang tân nương vượt qua chậu than, trăm năm hảo hợp thuận lợi hưng thịnh!”

Quả nhiên! Bà mới thét to tuyên cáo số phận bọn họ, được rồi, vượt qua liền vượt qua, cũng may giá y của nàng cũng không tính rườm rà! Hấn là có thể vượt qua đi.

Trác Tĩnh phóng khoáng nắm lên làn váy, chuẩn bị tiến lên, một đạo thanh âm trong trẻo trên chóc lớn tiếng hét lên :”Không phải nên là tân lang ôm tân nương qua chậu than sao? Ngọn lửa cháy mạnh như thế, có thể làm tân nương tử bị phỏng nga!”

Trác Tĩnh nghiêng đầu nhìn lại, Bạch Dật tình quái đối nàng chớp chớp mắt.

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Lâu tướng ôm phu nhân vào đi thôi!!”

Có người ồn ào tự nhiên có người hòa theo, trong lúc nhất thời ngoài cửa lớn nháo nhiet, mặc kệ là dân chúng hay là quan to quý nhân, tất cả đều ầm ĩ lên.

Buông làn váy ra, Trác Tĩnh ngượng ngùng cười nhìn Lâu Tịch Nhan, đây chính là tiếng hô của quần chúng nga!

Lâu Tịch Nhan cười lớn vươn tay, đang lúc Trác Tĩnh còn chưa kịp phản ứng , chỉ cảm thấy trên chân nhẹ bẫng, đã bị Lâu Tịch Nhan ôm ngang , mấy gia đình cũng nhanh chóng tiến lên nhấc lên góc áo hấn, nhẹ nhàng, Lâu Tịch Nhan ôm nàng lướt qua chậu than.

Ngoài cửa không thiếu được lại là một trận trầm trồ khen ngợi. Trác Tĩnh khẽ dựa vào trước ngực hấn, còn có thể cảm nhận được lồng ngực rung động vì cười lớn của hấn, ngày hôm nay hấn tựa hồ thật sự rất vui vẻ, đối với mọi người ầm ĩ hấn cơ hồ đều làm theo, trong thường ngày nụ cười nhàn nhạt hơi hột hôm nay đều hóa thành thoải mái cười lớn, hấn như vậy, nàng thật là có chút không quen, cái loại cảm giác dào dạt hưng phấn này khiến lòng nàng cũng ấm áp.

Lâu Tịch Nhan ôm nàng hướng gian phòng bên cạnh đại sảnh đi đến, đoàn người ồn ào còn muốn đi theo, Tiết Nhàn Tâm nhanh chóng ngăn cản , cười nói :”Được rồi được rồi, muốn trêu chọc tân lang tân nương còn phải đợi buổi tối mới được a! Mời mấy vị đến đại sảnh đi thôi, nơi đó đã chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn.”

Gian phòng này là Lâu Tịch Nhan vì nàng chuẩn bị cho nàng nghỉ ngơi trước khi bái đường, bên trong có điểm tâm cùng rượu, nước, Lâu Tịch Nhan mới buông nàng xuống, Trác Tĩnh lập tức xốc lên khăn voan, quạt quạt gió, thứ này đợi mấy giờ quả thật không phải khó chịu bình thường mà!!

Nàng động tác phóng khoáng như vậy khiến cho nha hoàn phía sau cúi đầu nở nụ cười, nhưng Lâu Tịch Nhan thật ra không nói cái gì, tiếp nhận khăn voan trong tay nàng để qua một bên, nắm tay nàng đi đến trước bàn trà, ôn nhu nói :”Nàng nghỉ ngơi, ăn chút gì đi, lát nữa đến lúc bái đường bọn nha hoàn sẽ thông báo, nếu như quá mệt mỏi liền ngủ một lúc.”

“Ừ, được.” Gật đầu, nàng hiện tại nghĩ muốn ngủ một giấc, sáng sớm lần qua lần lại đến bây giờ.

Tiết Nhân Tâm nóng ruột vội chạy tới, thấy hai người còn đang nói chuyện phiếm, vội la lên :”Tịch Nhan, người cũng mau đi ra, bên ngoài có rất nhiều tân khách chờ người bắt chuyện đâu!” Nghĩ không ra những quan viên này đến sớm như vậy, thật là, bận đến nỗi nàng hận không thể dài thêm mấy cái tay mấy cái chân !!

Chậm rãi đứng dậy, Lâu Tịch Nhan vỗ nhẹ gương mặt nàng cười nói :”Ta trước đi ra.”

Nhìn bộ dáng hân hoan ngày hôm nay đặc biệt vui vẻ, Trác Tĩnh kéo tay hân nói :”Chàng cũng phải chú ý thân thể, không nên uống nhiều rượu!” Bên ngoài những người đó thích náo nhiệt như vậy, hân nếu như không tiết chế một chút, phỏng chừng cũng không cần đến lúc bái đường, hân liền ngã trước!

Lâu Tịch Nhan vẻ mặt nghiêm túc đáp :”Vâng, Phu nhân. Vì phu nhất định ghi nhớ!!”

Trác Tĩnh lườm hân một cái, Lâu Tịch Nhan cười lớn đi ra khỏi phòng.

Đổi điểm tâm trên bàn không có hứng thú, Trác Tĩnh đi đến nhuyển tháp bên cạnh nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng nghĩ hoặc, Cố Vân đi nơi nào?!

.....

Khi kiệu hoa đi tới trước phủ thừa tướng, nhìn biển người cuộn trào mãnh liệt , Cố Vân liền quyết định ly khai, buổi tối qua uống rượu mừng là tốt rồi, nàng lười tiếp cận cái này náo nhiệt !

Cố Vân trở về tướng quân phủ, ở cửa vừa lúc cùng Túc Vũ lướt qua, Cố Vân không tính để ý đến hân, thế nhưng Túc Vũ thấy nàng thì vẻ mặt kinh ngạc :”Người... người sao đã trở về?”

Cố Vân dừng lại cước bộ, hừ nhẹ nói :”Ta không thể trở về sao?” Tình kết hôn cũng không phải nàng kết hôn, nàng còn không thể đào ngũ sao!!

Nhìn sắc mặt nàng không được tốt lắm, Túc Vũ nhíu mày thấp giọng hỏi :”Có phải thừa tướng phủ xảy ra chuyện gì không?”

Cố Vân đôi mắt híp lại, Túc Vũ hôm nay rất kỳ quái?! Bất động thanh sắc nhìn hân, Cố Vân hỏi :”Phủ thừa tướng sẽ xảy ra chuyện gì ?”

Cố Vân nói liền câu hỏi của hai người khiến Túc Vũ không biết nàng rốt cuộc là biết hay là không biết, chỉ có thể gượng cười nói :”Không, không có ! Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút !” Nếu như nàng không biết, kia hân chẳng phải là lắm miệng!!

Cố Vân lạnh lùng theo dõi hân, Túc Vũ cả người không được tự nhiên, nhắc chân đã nghĩ đi ra cửa, một cánh tay nhỏ nhấn ngăn cản lối đi của hân, Cố Vân ép hỏi :”Người đang sợ cái gì?” Phủ thừa tướng sẽ xảy ra chuyện gì, Túc Vũ hiển nhiên biết, đó chính là cùng tướng quân phủ có liên quan!!

“Sợ...ta nào có sợ!! Nói đùa!” Nhớ tới lần trước nói dối bị nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấu, Túc Vũ nuốt nuốt nước bọt.

Quả nhiên, hân giả vờ trấn định vẫn là khiến Cố Vân nhìn ra khác thường, trong lòng lo lắng Trác Tĩnh sẽ xảy ra chuyện gì, Cố Vân vội la lên :”Xảy ra chuyện gì?!”

“Ta...ta không biết!” Kiên trì lắc đầu, Túc Vũ xoay người , lại hướng trong phủ đi đến. Hân thật là phạm tiện *, không có việc gì gây chuyện treu chọc cái nữ nhân khó chơi này! (* phạm tiện : Muốn bị coi thường , không tự trọng ...)

Một tay bắt lấy vai Túc Vũ, Cố Vân làm sao có thể buông tha hân, lớn tiếng nói :”Nói thật đi.”

Túc Vũ thất bại xoay người, ai thán nói :”Ta thật sự không biết, sáng sớm hôm nay đại ca không phải bị tuyên vào cung sao, vừa rồi nhị ca cũng bị tuyên tiến cung. Ta nghe nói, hai kẻ đầu sỏ loạn tặc nhị ca bắt về sau khi vào kinh thành một mực chắc chắn....”

Nói đến đây, Túc Vũ dừng lại một chút, nghênh đón ánh mắt ép hỏi của Cố Vân, vỗ vỗ đầu, Túc Vũ vẫn là thấp giọng nói :”Lúc trước cùng bọn họ cầu kết bầy ra hoàng kim án ,chính là Lâu tướng phụ tử!”

“Cái gì?!” Cố Vân cả kinh bắt lấy tay Túc Vũ, này ...không có khả năng đi! Không phải nói nàng cỡ nào tin tưởng thái độ làm người của phụ tử Lâu Tịch Nhan, mà là lúc bao vây diệt trừ loạn tặc nàng cũng ở đó, lúc đó xác thực có dấu vết cho thấy loạn tặc cùng đại thần trong triều cầu kết, nhưng không nên là phụ tử Lâu Tịch Nhan mới đúng!! Lâu Mục Hải ở trên chuyện bao vây bắt loạn tặc này có thể nói là công lao không nhỏ!

Suy tư một lúc, Cố Vân hỏi :”Bọn họ xuất ra chứng cứ gì?”

Túc Vũ bắt đầu đi lắc đầu :”Đại ca cùng Nhị ca đều bị triệu vào cung, ta cũng không biết nhị ca mang về chứng cứ gì!” Hân biết đến chuyện này chính là nghe lén quan viên hình bộ đến truyền chỉ cùng nhị ca nói phạm nhân hân (nhị ca) áp giải về một mực chắc chắn là phụ tử Lâu tướng cùng họ cầu kết, bảo nhị ca lập tức vào cung!

Kỳ thực khẩu cung loạn tặc cũng không phải là quan trọng nhất, Lâu Tịch Nhan thân là thừa tướng một quốc gia, tuyệt đối không có khả năng bởi vì khẩu cung của mấy tiểu tặc đã bị lật đổ, quan trọng nhất là bọn họ xuất ra chứng cứ gì, còn có , nếu như là đồng đảng trong triều đình của bọn họ tận lực hãm hại, trong ứng ngoài hợp! Áp lực Lâu Tịch Nhan phải đối mặt tương đối càng lớn !

Cố Vân buông ra Túc Vũ, xoay người ra tướng quân phủ, Túc Vũ vội vã đi theo:”Ngươi đi đâu?Ngươi cũng không thể đi mật báo a!” Chuyện này rốt cục tình huống như thế nào bọn họ cũng không rõ ràng lắm, tất cả đều là hẩn nghe trộm được một chút đầu mối như vậy, nếu như tất cả chỉ là một hồi hiểu lầm, nàng đi qua nói bậy một phen, chẳng phải là muốn bị người cười nhạo sao, nếu như sự tình thực sự cùng tướng phủ có liên quan, nàng như vậy mật báo, bị điều tra ra, tội danh cũng không nhỏ!!

Cố Vân ánh mắt mãnh liệt híp lại, lạnh giọng đáp :”Ta tự có chừng mực!”

Trong lòng vẫn là không yên, Túc Vũ theo Cố Vân đi tới tướng phủ.

.....

Dân chúng tụ tập ngoài tướng phủ đã tản đi không sai biệt lắm, bên trong tướng phủ, đều là hoàng thân quốc thích, quan viên các cấp đến dự lễ, mặc dù không có nhiều người như sáng sớm những cũng như nhau đem tướng phủ chen chúc như nêm cối.

Cố Vân vội vã tìm gian phòng Trác Tĩnh nghỉ ngơi, từ xa thấy đại sảnh chật ních người, híp mắt nhìn lại, chỉ thấy Lâu Tịch Nhan dắt Trác Tĩnh một đường hướng đại sảnh đi đến.

Cố Vân đẩy ra mọi người, thật vất vả đi vào đại sảnh, chợt nghe lễ quan lớn tiếng nói :”Tân nhân bái đường.”

Lâu Tịch Nhan ánh mắt trấn tĩnh, sắc mặt cũng đã có chút phiếm hồng, phòng chừng là uống không ít rượu, đang đứng yên ở đại sảnh, Cố Vân tính chờ bọn họ bái đường xong sẽ tìm Tĩnh nói chuyện này!

“Nhất bái thiên địa !”

Thanh âm cao vút của lễ quan thật cao vang lên .

Tân lang tân nương hướng trời xanh thật sâu cúi người nhất bái.(một lạy)

“Nhị bái cao đường!”

Xoay người, trên vị trí cao đường, một bên ngồi Lâu Mục Hải, một bên ngồi bá phụ của Thanh Linh . Lâu Mục Hải trên mặt như trước biểu tình không mấy vui vẻ, thế nhưng tốt xấu cũng là ngày đại hôn của nhi tử, cho dù cái này con dâu hẩn không thích nhưng cũng không làm khó dễ bọn họ.

Hai người hướng song phương gia trưởng thật sâu cúi người nhất bái.

“Phu thê.....”

Đang nói chưa xong, một đạo giọng nam uy nghiêm cắt đứt một bái cuối cùng.

“Thánh chỉ đến!”

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam đang đi đến, trong tay cầm thánh chỉ sáng loáng, tất cả mọi người cho rằng là hoàng thượng không thể tự mình đến đây , hạ chỉ chúc mừng Lâu tướng đại hôn, mọi người đều nhường đường khiến hai người thuận lợi tiến vào đại sảnh.

Cố Vân cùng Túc Vũ ở phía sau liếc mắt nhìn nhau, Túc Vũ hơi lắc lắc đầu, ở bên tai nàng thấp giọng nói:”An tâm chớ nóng vội, trước nhìn một chút!!”

Lâu Tịch Nhan phượng mâu híp lại, tựa hồ đã sớm có dự cảm, chỉ là sắc mặt bình tĩnh như trước, hướng Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam hơi ôm quyền.

Lâu Mục Hải hào khí cười ha hả,nói :”Túc tướng quân, Đan đại nhân, còn tưởng rằng nhị vị không kịp đến uống chén rượu mừng chứ!” Hẩn luôn kính nể Túc gia quân, lần này bao vây diệt trừ loạn tặc, có thể cùng Túc gia quân kề vai chiến đấu, hẩn vẫn nghĩ thập phần đã ngiên! Ân tượng đối Túc Lăng càng tốt hơn!

Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam sắc mặt đều có chút cương, cười nhẹ nói :”Lão tướng quân khách khí!”Này chén rượu mừng chỉ sợ bọn họ là uống không được!!

Ho nhẹ một tiếng, Đan Ngự Lam cao giọng nói :”Lâu tướng tiếp chỉ.”

Tất cả người trong đại sảnh đều quỳ xuống, tiếng chiêng trống cũng dừng lại, đại sảnh kín người trong nháy mắt trở nên đặc biệt an tĩnh.

Đan Ngự Lam cầm thánh chỉ, thật lâu mới cao giọng tuyên đọc nói :”Phụng thiên thừa vận*, hoàng đế chiếu viết:Tây Bắc loạn tặc toàn bộ bao vây diệt trừ, phản tặc thú nhận cùng Lâu thị phụ tử kết đảng cấu kết, trộm đạo quốc khố, ý đồ mưu phản, nay lệnh Đề hình ti Đan Ngự Lam, trấn quốc tướng quân Túc Lăng cùng nhau thẩm tra xử lý vụ án, Lâu thị phụ tử bắt giam vào ngục, không được có sai lầm, khâm thủ!” (* phụng thiên thừa vận : thừa lệnh vua ~ lúc trước xem trên ti vi cũng k hiểu chữ này nghĩa là gì. .h đã rõ@@@)

Bắt giam vào ngục!!

Này....làm sao có thể?!

Đại sảnh lớn như vậy lần thứ hai rơi vào yên lặng, không ai biết nên phản ứng như thế nào, ai sẽ nghĩ đến Lâu Tịch Nhan cực hưng thịnh một thời, nói bỏ tù liền bỏ tù? Còn là trong ngày đại hôn của hắn!! Hoàng thượng rốt cuộc suy nghĩ cái gì?!

Cổ Vân tìm đập nhanh, đối phương rốt cuộc xuất ra chứng cứ gì? Khiến Yến Hoảng Thiêm hạ chỉ bắt giam Lâu Tịch Nhan!!

Này một màn thật sự rất khôi hài, Hoàng đế Khung Nhạc cư nhiên đem Lâu Tịch Nhan bắt giam! Rất tốt chơi. Bạch Dật con người đen híp lại, không dấu vết đánh giá Lâu Tịch Nhan, so sánh với sắc mặt ngưng trọng của mọi người, hắn biểu hiện vô cùng bình tĩnh, giống như lập tức muốn vào ngục không phải hắn! Lưu truyền Lâu Tịch Nhan trầm ổn biết kiềm chế, núi Thái Sơn có sụp đổ trước mắt mặt cũng không đổi sắc, hôm nay xem ra nói không sai! Còn có Túc Lăng, hắn hôm nay cũng là lần đầu tiên gần như thế gặp mặt vị chiến thành vang danh thiên hạ này!

Lâu Tịch Nhan, Túc Lăng này hai nam nhân tuyệt đối là trở ngại lớn nhất của Liêu Việt trong việc xưng bá thiên hạ!

Lâu Mục Hải phục hồi lại tinh thần, lập tức nổi giận nói :”Hoang đường! Này tuyệt đối là vu cáo hãm hại!! Ta lập tức đi với các người cùng đám loạn tặc kia đối chất!” Lâu gia một đời trung liệt, há lại cho phép người khác bôi nhọ !!

Lâu Tịch Nhan từ đầu đến cuối trầm mặc không nói, Đan Ngự Lam chỉ có thể tiến lên một chút, làm một tư thế thỉnh, nói:”Lâu tướng, ý vua khó cãi, đắc tội!”

“Chờ một chút!” Cánh tay khẽ nâng lên, khăn voan đỏ bùng mau chóng rơi xuống đất, một đạo giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng thản nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Tiệc Cưới Phong Vân (Hạ)

“Chờ một chút!” Cánh tay khẽ nâng lên, khăn voan đỏ bùng mau chóng rơi xuống đất, một đạo giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng thản nhiên vang lên.

Tân nương tử ở trước mặt mọi người tự lấy xuống khăn voan dù sao vẫn là ít, mà nàng khuôn mặt trắng trẻo mộc mạc cư nhiên không có đánh phấn, vết sọc trên mặt càng không chút nào che dấu, cả người thoát nhìn mặc dù không giống như tân nương tử kiểu điểm ô-như vậy, thế nhưng kia ngũ quan tuyệt mỹ khuynh thành, khí chất cao ngạo lạnh nhạt vẫn là khiến mọi người ở đây hút một ngụm khí lạnh.

Đan Ngự Lam cùng Trác Tinh tương đối quen biết, cũng kính nể mưu trí của vị nữ tử này, hơi ôm quyền, Đan Ngự Lam hỏi :”Phu nhân còn có chuyện gì sao?”

Bước chân thong thả lại trầm ổn đi tới giữa Túc Lăng và Đan Ngự Lam, Trác Tinh giương giọng nghiêm nghị hỏi :”Túc tướng quân, Đan đại nhân, còn thiếu một bài cuối cùng lễ thành hôn sẽ hoàn thành! Thanh Linh cả gan, thỉnh nhậm vị thư thả nửa khắc, chẳng biết có được hay không?”

Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam liếc mắt nhìn nhau, không nghĩ tới nữ tử cư nhiên có yêu cầu như vậy, Lâu Tịch Nhan bắt giam với tội danh mưu phản, đây chính là tội muốn tru di cửu tộc không tha! Nếu như bọn họ còn chưa có thành thân, nàng còn có cơ hội trốn thoát, hôm nay một khi kết thúc hôn lễ, nàng muốn thoát cũng không được! Quả thực chính là tự tìm đường chết a!!

Thế nhưng đối mặt với ánh mắt kiên định mà lạnh lùng của Trác Tinh, bọn họ thực sự không có gì để nói, lúc này đến bắt người, thật sự không phải bọn họ mong muốn, nếu như ngay cả chút yêu cầu này cũng không đáp ứng, thật sự không tốt!

Hai người đồng thời quay đầu đi chỗ khác, nhẹ gật đầu.

Bọn họ ngầm đồng ý, Trác Tinh đi hướng Lâu Tịch Nhan còn đang cau mày nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi vươn tay, cùng hắn mười ngón giao nhau, trước đây đều là hắn hướng nàng vươn tay, ngày hôm nay nàng muốn cùng hắn sống vai đi hết đoạn đường quan trọng nhất!

“Tinh nhi.” Mười ngón tay mảnh khảnh gặt gao nắm chặt tay hắn, ấm áp từ lòng bàn tay cuộn cuộn không ngừng truyền đến độ ấm, tâm tình Lâu Tịch Nhan không có bối vì bị bắt giam mà dao động nhưng ở giờ khắc này xung quanh đã bắt đầu nổi lên gợn sóng.

Không đợi hắn nói xong, Trác Tinh khẽ dương khóe môi, trong mắt quang mang dứt khoát kiên trì lại có chút chói mắt, thanh âm trong trẻo vang dội đến mọi người ở đây có thể nghe thấy rõ ràng :”Ta ngày hôm nay chính là muốn trở thành thê tử của chàng, mặc kệ chàng là thừa tướng cao cao tại thượng, hay là tù nhân !!”

Mọi người kinh ngạc nhìn nữ tử trước mắt một thân tố y đỏ thắm, có thể rất nhiều người nghĩ rằng cách làm của nàng rất ngu xuẩn, thế nhưng càng nhiều người đối với nữ tử như vậy trong lòng vẫn là tràn ngập kính nể cùng cảm động, dù sao đồng phú quý thì dễ, cộng hoạn nạn khó a !!Liền ngay cả Lâu

Mục Hải từ đầu đến cuối chưa từng cho Trác Tĩnh sắc mặt hòa nhã, ở giờ khắc này rốt cuộc cũng lộ vẻ tươi cười, cái này nữ nhân, gan dạ sáng suốt, thật sự mà nói cũng coi như xứng đôi với con hân!!

“Lễ quan!” Trác Tĩnh kêu lên.

Lễ quan rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, lớn tiếng hô: “Phu thê giao bá!”

Một đôi tân nhân (cô dâu chú rể), hồng y trắng huyết, tay áo tung bay, ánh mắt đối diện, trong mắt không hề có những người khác tồn tại, không có tân khách, không có thánh chỉ, không có khăn voan đỏ, không có ti đãi dất*, hai người cứ như vậy nhìn đối phương, mười ngón tay giao nhau nắm chặt! (* ti đãi dất: cái dây đỏ mà chú rể dùng để dắt cô dâu như trong phim cổ trang ấy..hì)

Thật sâu cúi người nhất bá, theo lễ quan hô to một tiếng: “Lễ thành!” (hôn lễ hoàn thành) Nay hôn lễ rốt cuộc kết thành!

Trong đại sảnh sau khi mọi người nghe được thánh chỉ vốn lặng ngắt như tờ lần đầu tiên vang lên tiếng hoan hô!

Đi tới trước bàn, Trác Tĩnh lấy ra hai cái chén không, rót đầy rượu, một chén đưa cho Lâu Tịch Nhan, một chén cầm trong tay, vươn tay ôm lấy cánh tay Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh thân thể hơi nghiêng, ghé vào lỗ tai hân nhẹ giọng nói: “Uống xong chén rượu giao bôi, chúng ta kim sinh kim thể vinh nhục cùng nhau, bắt ly bắt khí*!”

(* Kim sinh kim thể vinh nhục cùng hưởng, bắt ly bắt khí: Kiếp này kiếp sau vinh nhục cùng nhau, không xa không rời)

Vinh nhục cùng nhau, bắt ly bắt khí!

Thanh âm trong trẻo, không có như vừa rồi cô ý tuyên cáo, nhưng mỗi một chữ một chữ đều nặng nề rơi vào trong đáy lòng Lâu Tịch Nhan, hân biết, người mình chọn sẽ không khiến hân thất vọng, lại không ngờ nàng có thể vì hân làm được đến loại tình trạng này!

Hai người đôi mắt đối diện nhau, cổ tay tương giao, rượu ngon rơi vào cổ họng, đó là thệ ngôn (lời thề) suốt đời.

Chậm rãi nắm chặt tay, đem tay nàng gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay, Lâu Tịch Nhan thanh âm ôn nhuận thấp giọng nói: “Chờ ta trở về.”

“Ừ.” Có sức gặt đầu, đây là hân cấp nàng hứa hẹn, hân, sẽ quay về.

Hai người đồng thời buông tay ra, Lâu Tịch Nhan hướng Đan Ngự Lam, Túc Lăng cười nhẹ nói: “Túc tướng quân, Đan đại nhân, thỉnh đi.” Liền giống như thường ngày ba người vào triều chột gặp nhau như vậy tự nhiên tùy ý, cái này nam nhân giống như chặt vật tựa hồ vĩnh viễn không gần được người hân.

Đoàn người ly khai đại sảnh đầy người nhưng vô cùng yên tĩnh, Tiết Nhân Tâm một đường đuổi theo: “Lão gia...lão gia!!”

“Ca!” Lâu Tịch Vũ cũng đi theo tới cạnh cửa, chỉ có Trác Tĩnh vừa rồi kiên trì phải gả cho Lâu Tịch Nhan giờ đã chính thức trở thành nữ chủ nhân Lâu gia vẫn thẳng tắp đứng ở giữa đại sảnh, đối tân khách liên quan hoặc bối rối hoặc chờ xem náo nhiệt mỗi người một cái lễ, tự nhiên phoáng khoáng nhưng không thể nghĩ ngờ nói: “Hôm nay Lâu gia vừa vận gặp biến cố, tiệc cưới dừng ở đây thôi, nếu tương lai còn có cơ hội, Lâu gia nhất định sẽ bày tiệc rượu mời các vị! Các vị mời trở về đi! Cảnh Táp, tiễn khách!”

Thân là quân gia Cảnh Táp lập tức tiến lên, trầm giọng đáp: “Dạ, phu nhân.”

“Các vị thỉnh!”

Tướng phủ không hổ là tướng phủ, tuy là gặp phải biến đổi lớn, như trước trầm ổn không loạn, mấy gia phó (người hầu) sắc mặt bình tĩnh, ngay ngắn có trật tự đem đoàn người thỉnh ra bên ngoài.

Biển người yên lặng thối lui ra bên ngoài, Cố Vân đối Túc Vũ đứng phía sau thấp giọng nói: “Người trước hồi tướng quân phủ đi.”

Nhìn bộ dạng bất động như núi của nàng, Túc Vũ vội hỏi: “Vẫn còn ngại.”

“Ta còn có lời cùng nàng nói.” Hôn lễ đã thành như vậy, Tĩnh mặc dù từ đầu đến cuối biểu hiện rất bình tĩnh, chỉ sợ trong lòng cũng không chịu nổi đi!

Túc Vũ khẽ kéo ống tay áo nàng, thấp giọng khuyên nhủ: “Cái này án tử chủ thân là đại ca, loạn tặc lại là nhị ca mang về, chỉ sợ người tướng phủ sẽ không hoan nghênh ngại, ngại vẫn là đi trước đi!” Nàng hiện tại nhưng là người tướng quân phủ, đợi bị người đá văng ra liền rất khó coi!

Kéo lại ống tay áo, Cố Vân có chút không kiên nhẫn đáp: “Sẽ không, ngại về trước đi.”

Cửa đại sảnh, biển người đã tản đi không sai biệt lắm, Túc Vũ cũng không tốt tiếp tục lưu lại, chỉ có thể thấp giọng nhắc nhở: “Được rồi, chính ngại cẩn thận.” Thanh Linh thoạt nhìn cũng không giống người không rõ lí lẽ, hân vẫn là trước hồi tướng quân phủ thì hơn!

Trong phòng người càng ngày càng ít, Bạch Dật nhìn chằm chằm Trác Tĩnh về mặt yên lặng đứng ở giữa đại sảnh, nhìn thật lâu, đại hân phía sau hân nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử?” Hiện tại loại tình huống này, chủ tử tựa hồ không thích hợp tiếp tục ở lại Lâu gia!

Che dấu tia sáng kỳ lạ trong mắt, Bạch Dật nhẹ nhàng gặt đầu, theo sau đoàn người đi ra khỏi đại sảnh.

Đại sảnh vốn còn vô cùng náo nhiệt, lúc này chỉ còn lại mấy gia phó thu thập đồ vật bị đổ ngã do đoàn người rời đi, đầy phòng đồ bừa, lúc này thoát nhìn là như vậy chói mắt chăm chọc, Tiết Nhân Tâm về mặt u sầu đi vào đại sảnh, rốt cục nhìn không được thấp giọng khóc lên: "Thế nào sẽ phát sinh chuyện như vậy!! Lão gia cùng Tịch Nhan đều bị bắt giam, hiện tại làm sao cho tốt!"

Lâu Tịch Vũ đi tới phía sau Trác Tĩnh, vội hỏi: "Tẩu tử, kế tiếp chúng ta phải làm sao bây giờ a?!" Phụ thân cùng ca không ở, nàng cùng nhị nương đều luống cuống, hiện tại xem ra chỉ có tẩu tử coi như bình tĩnh, nàng cũng chỉ có thể ký thác hy vọng vào nàng!

Trác Tĩnh ngơ ngác đứng ở giữa đại sảnh, lãnh mâu nhìn chăm chăm mặt trời cực nóng cùng hồng trù chói mắt ngoài viện, một câu cũng không nói, Tiết Nhân Tâm vốn đã hoảng hốt, nhìn Trác Tĩnh đứng sững sờ, trực tiếp liền mắng: "Ngươi hỏi nàng có ích gì! Nàng biết cái gì! Không bồi cánh không nhân mạch *, vào lúc này, nàng có thể có biện pháp gì!" (* ý không có ai quen biết, dựa dẫm ~ ý nói nhà chị Tĩnh không có gì, k làm to cũng k có ai để nhờ giúp đỡ)

Vội vã lau đi nước mắt, Tiết Nhân Tâm ở trong phòng khách đi tới đi lui, thì thào lắm bầm: "Ta xem, hiện tại tốt nhất lập tức tiến cung, hướng Đông thái hậu cầu cứu mới đúng!"

Lâu Tịch Vũ khoát khoát tay trả lời: "Đại ca không ở nhà, ngươi không có lệnh bài vào cung, làm sao cầu kiến cô?!" Không có lệnh bài trong cung, các nàng cũng chỉ có thể chờ triệu kiến mà thôi!

"Vây" Về mặt hoảng loạn lại quần thêm mấy vòng, Tiết Nhân Tâm kêu lên: "Vây nhanh đi liên lạc bạn cũ trước đây của lão gia, còn có đệ tử mấy năm nay Tịch Nhan một tay nâng đỡ a!" Lão gia ở trong triều còn là có chút thế lực đi!

"Cánh Táp, Mặc Bạch!! Mau mau nhanh lên! Qua đêm kia mấy đại nhân tất cả đều thỉnh đến quý phủ đi!" Tiết Nhân Tâm bảo hai người đi tìm người giúp đỡ, hai người đối mặt nhìn nhau, ánh mắt đều nhìn về phía Trác Tĩnh, bọn họ tựa hồ đang đợi mệnh lệnh của nàng.

Hai người đều bất động, Tiết Nhân Tâm thanh âm sắc bén kêu lên: "Nhanh đi a! Còn sững sờ làm gì!!" ... Nay nô tài, bình thường đều bị Tịch Nhan làm hư! Đều đã lúc nào còn không nhận rõ chủ tử!

Hai người như trước đứng im bất động, Tiết Nhân Tâm còn muốn bảo nổi, Cổ Vân rốt cục nhìn không được nói: "Đi cũng không được gì, vừa rồi trong đám tân khách không có bạn cũ Lâu lão gia, đệ tử Lâu Tịch Nhan sao? Bọn họ nếu sẽ đến tướng phủ, vừa rồi sao lại đi? Lâu Tịch Nhan bị bắt giam tội danh là mưu phản, lúc này dù là có người cố tâm giúp đỡ cũng tuyệt không dám trắng trợn ở tướng phủ tụ tập!"

Tĩnh hiện tại hẳn đang suy nghĩ đối sách, này lão gà mái lại tiếp tục âm ỉ nữa, nàng không thể không bảo nổi!

Cổ Vân nói tự nhiên là chuyện thực, Tiết Nhân Tâm cũng không phải ngu ngốc, vừa rồi quá nôn nóng, nghe xong của nàng phân tích, nhiều ít cũng biết không thể làm, thế nhưng bị một tiểu cô nương phản bác, vẫn là không chịu được. Chỉ vào Cổ Vân, Tiết Nhân Tâm mắng to: "Ngươi là người tướng quân phủ, còn ở đây làm gì, nhìn chúng ta chê cười sao?! Này loạn tặc đều là người tướng quân phủ bắt về, ta xem liền là các ngươi thông đồng loạn tặc, hãm hại Tịch Nhan cùng lão gia, hiện tại còn ở đây mè nheo khóc chưởi?! Cút! Cút cho ta đi ra ngoài!"

Bén nhọn tiếng hét khiêu chiến thần kinh Trác Tĩnh, Trác Tĩnh vẫn im lặng rốt cục gầm nhẹ nói: "Đủ rồi!"

Tiết Nhân Tâm vì kinh sợ thật vất vả ngậm miệng.

Âm thầm hít sâu mấy hơi, Trác Tĩnh mới bình tĩnh thấp giọng nói: "Các ngươi đã mệt mỏi một ngày rồi, về trước nghỉ ngơi đi."

"Nghỉ ngơi?" Ai biết nàng mới nói xong, Tiết Nhân Tâm lần thứ hai hét ầm lên: "Hiện tại ngươi còn có tâm tình nghỉ ngơi?! Ta sớm nên nhìn ra ngươi không là cái thứ gì tốt!!! Ngươi..."

"Cánh Táp." Khê nhu huyết thái dương, Trác Tĩnh mặc kệ nàng kêu gào chửi rủa, chỉ là đối Cánh Táp lạnh lùng nói: "Đem cái nữ nhân huyền não này từ đâu thì đưa về nơi đó, đừng cho ta lại nghe thấy thanh âm của nàng!"

"Dạ." Cánh Táp hơi gật đầu, đi tới bên cạnh Tiết Nhân Tâm, bàn tay to xách cánh tay nàng, đem nàng dễ dàng rời khỏi đại sảnh.

"Ngươi... ngươi phản ngươi!! Buông tay, buông tay... Thanh Linh... Ngươi mơ tưởng một tay che trời! Buông tay... ." Tiếng hét càng ngày càng xa, Trác Tĩnh sắc mặt nhưng không chút nào chuyển biến tốt đẹp, Lâu Tịch Vũ nuốt nuốt nước bọt, cẩn thận nói: "Tẩu tử, vậy... ta cũng về trước."

"Ừ." Nhẹ gật đầu.

Lâu Tịch Vũ chạy chậm ra đại sảnh, không dám lại làm phiền nàng.

Buông tay đang day day huyết thái dương, sắc mặt đã khôi phục như thường, Trác Tĩnh mới thấp giọng nói: "Mặc Bạch, ngươi đi chỉnh lý một phần quan hệ của quan viên triều đình cho ta, đem quan viên trong triều có chức quan ngũ phẩm trở lên, đảng phái tương ứng, cùng Lâu gia có xích mích quyền lợi vân vân đánh dấu rõ ràng, sáng sớm ngày mai giao cho ta, còn có..... Nhân thủ tướng phủ có thể điều động toàn bộ điều trở về."

"Dạ." Nhìn thoáng qua Trác Tĩnh, Mặc Bạch không nói gì thêm, yên lặng đi ra ngoài.

Rốt cục, đại sảnh lớn như vậy chỉ còn lại hai người Cổ Vân cùng Trác Tĩnh.

Trác Tĩnh đi tới chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, động tác chậm chạp giống như nhanh một chút liền mềm yếu ngã trên mặt đất giống nhau, thật vất vả ngồi xuống, ánh mắt nàng có chút mờ mờ, tay tuy là nắm chặt thành ghế, Cổ Vân vẫn có thể thấy chúng nó đang run rẩy.

Ở bên cạnh nàng ngồi xổm xuống, Cổ Vân nhẹ giọng hỏi: "Tĩnh, ngươi không sao chứ?" Vừa rồi một màn bá đạo kia, nhìn bọn họ có chút đau lòng, thì ra Tĩnh đối Lâu Tịch Nhan yêu đã sâu đến nước này! Đây vốn chính là ngày vui nhất trong đời người, kết quả nhưng lại là như thế này!

Nắm mười ngón tay lạnh lẽo của Trác Tĩnh, Cổ Vân muốn an ủi nàng, rồi lại không biết nói cái gì!

Thật lâu, Cổ Vân rốt cục thấp giọng than thở: "Ta sẽ nghĩ biện pháp tra ra Tây Bắc loạn tặc đã xuất ra chứng cứ gì gây bất lợi cho Lâu Tịch Nhan. Không nên quá lo lắng, sẽ không có việc gì!"

Sau những lời này nói tiếp, thật sự có chút trống rỗng vô dụng, có thể giúp Lâu Tịch Nhan rửa sạch oan khuất là cách tốt nhất có thể giúp đỡ Tĩnh đi!

Trác Tĩnh yên lặng ngồi trên ghế, ngoài phòng ánh mặt trời có chút chói mắt, hơi nóng cuộn cuộn, nhưng tay chân nàng lại băng lãnh, đi tới dĩ thể này nửa năm, trên cơ bản bọn họ làm chính là những việc mình thích làm, dựa theo tính cách mình, xử sự theo phong cách mình, đối nàng mà nói, chỉ bất quá là thay đổi một chỗ sinh hoạt.

Nàng có thể sống như thế tự do, thoải mái, tự tại, đều bởi vì có Lâu Tịch Nhan bao dung nàng, che chở nàng, nàng tựa hồ cũng đã tập thành thói quen hần như vậy yên lặng trả giá cùng thù hận, khi hần sẽ bị mang đi kia một khắc, nàng thật sự sợ, cái loại sợ hãi này là nàng hai mươi mấy năm chưa từng trải qua, nàng sợ mất đi hần, cho nên nàng phải gả cho hần!!

Nàng không biết, như vậy có tính là yêu không, nàng chỉ biết, nàng nguyện ý cùng hần đồng sinh cộng tử, không xa không rời.

Nàng vẫn không muốn nhìn thẳng vào thể chế phong kiến quyền lực là trọng yếu cùng độc tài, cho dù là khi nàng gần như chết chìm, nàng cũng không có đi nhìn thẳng vào nó, thế nhưng giờ khắc này, nàng vô cùng rõ ràng nàng cần lực lượng của nó.

Tịch Nhan, một trận, ta cùng chàng cùng nhau đánh!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Khả Sấn Chi Cơ (Thượng)

Đêm

Trăng sáng sao thưa, trong viện cây cỏ núi đá đều có thể rõ ràng thấy được, đèn lồng đỏ còn chưa kịp tháo xuống tùy ý lay động, đáng tiếc trong viện nhưng lại lạnh lùng vắng vẻ, ở dưới ánh sáng đỏ bùng chói mắt làm nổi bật, không hiểu sao lộ ra một tia bi thương. Tiếng côn trùng như thường ngày vang lên, gió đêm nhẹ nhàng quạt vào mặt, phong cảnh chưa bao giờ thay đổi, thay đổi chỉ là người ngắm phong cảnh cùng tâm tình thường thức nó.

Trong đại sảnh, gia phó không dám quấy rầy vị tân phu nhân này, chỉ ở cửa hiên châm hai cái đèn lồng. Ánh sáng nhu hòa chiếu vào trong đại sảnh, Trác Tĩnh vẫn ngồi ở chỗ buổi trưa, nàng biết mình ngồi rất lâu chỉ là không muốn động mà thôi.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, một mặt bóng người gầy gò hiện lên, bên tai truyền đến giọng nam hơi trầm: "Trước ăn một chút gì đi."

Mới nói xong, một chén cháo thịt đã chậm rãi đưa tới trong tay nàng, Trác Tĩnh ngẩng đầu, ánh vào mi mắt là khuôn mặt ngây ngô thuần khiết như thiên sứ, bất đồng chính là này khuôn mặt đã thu hồi về mặt ngày xưa luôn tươi cười, đôi mắt sáng ngời đang lo lắng nhìn nàng.

Thấy rõ người tới, Trác Tĩnh có chút phản ứng sau đó mới nhẹ giọng nói: "Ngươi sao còn chưa đi?" Hần sớm nên ly khai mới phải.

"Đi?" Bạch Dật cau mày: "Đi đâu?"

Đem cháo trong tay đặt lên bàn trà bên cạnh, Trác Tĩnh có chút mệt mỏi trả lời: "Quân tử không đứng dưới bức tường không an toàn, người thân là thái tử một quốc gia, hần là biết đạo lý này, hiện tại tướng phủ đã không thích hợp để người tiếp tục ở lại."

"Ta mới mặc kệ cái gì nguy hiểm với không nguy hiểm * a?" Bạch Dật có chút kích động khê hô, cũng không để ý cái gì nam nữ khác biệt, nắm lấy tay Trác Tĩnh, cao giọng nói: "Lâu tướng sao có khả năng mưu phản, nhất định là có người hãm hại hần! Ta tuyệt đối sẽ không ở vào lúc tướng phủ gặp phải nguy cơ lại rời đi! Ngươi yên tâm, ta tốt xấu cũng là thái tử một nước, Lâu tướng không ở, ta sẽ bảo hộ ngươi!" (* nguy hiểm: Bức tường nguy hiểm, không an toàn)

Tay Bạch Dật cùng người của hần như nhau, rất gầy, thế nhưng ấm áp, trên khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy kích động phấn nộ, Trác Tĩnh mỉm cười, đây cũng là từ trưa đến giờ nàng lần đầu tiên cười đi. Chậm rãi rút tay về, Trác Tĩnh than thở: "Được rồi, tâm ý của ngươi ta nhận, đi nhanh đi." Hần là hoàng tử dĩ quốc, lại ngông cuồng nói bảo hộ nàng, thật sự có chút buồn cười, thế nhưng dù sao cũng chỉ là hài tử hơn mười tuổi, lại là xuất phát từ hảo tâm, Trác Tĩnh vẫn là cảm tạ hần.

“Ta không đi!” Nói hần là hải tử, hần lại thực sự giờ trò vô lại, đặt mông ngồi xuống bên chân Trác Tĩnh, Bạch Dật kiên trì hừ nói : “Ta không chỉ không đi, ta còn phải nghĩ biện pháp giúp Lâu tướng rửa sạch tội!”

“Người?!” Hần hành động trẻ con, khiến Trác Tĩnh sùng sốt, hần tốt xấu cũng là hoàng tử, làm ra loại hành vi lưu manh vô lại như thế, tâm ý hần nằng thật sự nhận, thế nhưng nằng không cần một người cấp nằng thêm phiền toái.

Trác Tĩnh trừng mắt liếc hần, hần cũng trừng mắt nhìn lại Trác Tĩnh, hai người cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ nhìn hồi lâu, Bạch Dật rốt cục yếu thế một chút, lại càng tiến gần lên một chút, giả vờ thần bí nói : “Người không nên xem thường ta, ta đã phái người đi thăm dò, người đoán ta tra được cái gì?”

Trác Tĩnh tức giận trả lời : “Cái gì?” Nằng không tin một buổi chiều thêm nửa buổi tối, hần có thể tìm ra được cái gì!

Từ trong lòng hé ra một tờ giấy, Bạch Dật đắc ý đảo dạt đưa cho Trác Tĩnh, Trác Tĩnh nghi hoặc mở ra, mặt trên cư nhiên là một phần câu hỏi ghi chép gì đó, mặt trên ghi chép hần là thăm vấn loạn tặc ghi lại, nhìn ngày, này thăm vấn hần là trước khi quay về kinh.

Trác Tĩnh nhìn đến xuất thần, Bạch Dật hai tay hoàn trước ngực, lưu loát phân tích nói : “Lúc Túc gia quân bắt được loạn tặc đã thăm vấn qua một lần, lúc đó bọn họ nói lúc trước trộm kim khố cùng họ bộ thượng thư cấu kết, còn ký tên đồng ý, một đường áp giải trở về ngoại trừ người tướng quân phủ, hần là không ai có thể tiếp cận phạm nhân đi, ai ngờ trở về hình bộ bọn họ liền một mực khẳng định là phụ tử Lâu tướng làm chủ, này không phải rất kỳ quái sao? Bọn họ vì sao muốn hãm hại Lâu tướng, nhất định là có người sai khiến bọn họ làm như thế!”

Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm khuôn mặt trẻ tuổi của Bạch Dật, Trác Tĩnh hỏi : “Người từ nơi nào lấy được mấy thứ này?”

Loại đồ vật này, nếu không lưu ở hình bộ thì chính là lưu giữ ở tướng quân phủ, hần một hoàng tử đệ quốc, vì sao có thể lấy được, còn ở trong thời gian ngắn như vậy, là nằng quá xem thường hần hay là tất cả căn bản là cùng hần có quan hệ?!

Đối mặt chất vấn của Trác Tĩnh, người sáng suốt đều nhìn ra được sự cảnh giác cùng ý tứ ép hỏi của nằng, nhưng Bạch Dật con mắt lại lờ lờ phát sáng, một bộ dáng tranh công, vô cùng đắc ý cười nói : “Ta đương nhiên là có biện pháp ! Biết sự lợi hại của ta đi!! Ta đã nói ta có thể bảo hộ người, người còn không tin!”

Trác Tĩnh trong tay nắm lấy đồ vật người bình thường khó có thể chạm đến, những cái này nhắc nhở nằng, không nên coi thường tiểu tử trước mắt này, hần không có đơn giản như biểu hiện bên ngoài của hần! Thế nhưng nghênh đón cặp mắt tinh thuần sáng sủa, khuôn mặt đơn thuần tranh công, Trác Tĩnh lại nghĩ mình có chút không phân biệt tốt xấu khản trương quá độ, có thể hần là thật tâm muốn giúp nằng mà có thể lấy tới những ... tư liệu này, chỉ có thể nói rõ Liêu Việt đã có người ẩn náu trong triều đình.

Nghĩ tới đây, Trác Tĩnh tựa hồ càng thêm tin nhiệm nam hài bên cạnh, hần không tiếc bại lộ thám tử quốc gia mình, cũng muốn đem ghi chép thăm vấn đưa cho nằng xem, có thể thấy được hần hần là thật tâm đối đãi với nằng đi!

Ngấm lại lời nói vừa rồi của Bạch Dật, Trác Tĩnh lần thứ hai nhíu mày : “Ý của người là Túc Lăng có ý hãm hại Tịch Nhan? Không có khả năng!” Túc Lăng không giống người như vậy!!

Bạch Dật bĩu môi trả lời : “Ta chưa nói nhất định là Túc tướng quân! Thế nhưng cũng không thể không nói hần là hiềm nghi lớn nhất a!”

Hiện tại chứng cứ gì cũng không có, Trác Tĩnh không thể phản bác lời hần, Túc Lăng xác thực là hiềm nghi lớn nhất.

Trác Tĩnh không hề phản bác, Bạch Dật thẳng thắn ngồi xếp bằng, tự mình phân tích nói : “Ta nghĩ, hiện tại quan trọng nhất là làm thế nào chứng minh kia loạn tặc là ăn nói xằng bậy, vu hãm trung lương! Chỉ cần chứng minh Lâu tướng là bị người khác đồ oan, là có thể trước đem hần từ trong lao cứu ra, về phần phía sau màn độc thủ là ai, chính Lâu tướng tự mình tra càng thêm thỏa đáng, hần như vậy cơ trí đa tài, suy nghĩ mưu lược nhất định so chúng ta tinh diệu hơn!!”

Trác Tĩnh mặt mày lắc đầu : “Nói dễ làm khó!” Bạch Dật nói, nằng đương nhiên hiểu rõ đạo lý này, thế nhưng hiện tại Lâu Tịch Nhan bị bắt giam với tội danh mưu phản, trải qua các triều đại, đây chính là trọng tội!! Người cố tình hãm hại hần sao có thể dễ dàng lưu lại sơ hở cho bọn họ luôn lách a!

Đối Trác Tĩnh khê ngoắc, ý bảo nằng đưa lỗi tai qua, Bạch Dật giả hoạt cười : “Kỳ thật cũng không khó.”

Không khó?! Trác Tĩnh nghi hoặc nhìn nam hài tình quái trước mặt, trong lòng nghi hoặc, thân thể đã không tự chủ được cúi người qua.

Trái nhìn phải nhìn, sau khi xác định xung quanh không có ai, Bạch Dật mới ở bên tai Trác Tĩnh nhỏ giọng nói : “Chúng ta chỉ cần giả tạo chút chứng cứ, chứng minh kia loạn tặc là bị Túc tướng quân sai sử hãm hại Lâu tướng, không phải có thể chứng minh Lâu tướng bị oan uổng sao! Chờ Lâu tướng đi ra tiếp tục tra, tự nhiên có thể tìm ra độc thủ phía sau, khi đó nếu như không phải do Túc tướng quân gây nên, vẫn có thể lấy lại trong sạch cho hần!”

“Không được!” Trác Tĩnh thấp giọng kêu, trừng mắt Bạch Dật, thấp giọng mắng : “Đây là hãm hại người khác!!”

Bạch Dật rụt rụt mũi, không phục thấp giọng nói : “Lâu tướng làm sao không phải bị người hãm hại, bọn họ có thể giả tạo chứng cứ, chúng ta vì sao không thể a?! Hơn nữa, những cái này chỉ là kế tạm thời, trước đem người cứu ra mới là chính sự!!”

Trác Tĩnh mau bị tức chết rồi, làm như vậy nằng cùng người hãm hại Tịch Nhan có cái gì khác nhau?! Hơn nữa, hần có phải cho rằng Túc Lăng là người không a!! Nghĩ hãm hại hần liền hãm hại được hần!! Buồn bực vô vô đầu Bạch Dật, Trác Tĩnh hừ nói : “Người quả nhiên vẫn là hải tử, làm loại chuyện

này há lại là trò đùa?”

Sờ sờ đầu bị vỗ, Bạch Dật vừa xoa vừa kiên trì nói :”Ta không đem nó làm trò đùa, chính là cái gọi mà dương đông kích tây, thay xà đổi cột, chúng ta chỉ là đánh lừa dư luận mà thôi, đối Túc tướng quân không có ảnh hưởng gì lớn, có thể khiến việc hãm hại Lâu tướng xuất hiện lỗ thủng, như vậy không phải tốt sao?”

Đôi mắt hài tử cổ chấp trước mắt, Trác Tinh thật không biết nói cái gì, đầu lại bắt đầu đau lên, hiện tại nàng tâm phiền ý loạn, khẽ xoa huyết thái dương, Trác Tinh hướng Bạch Dật khoát khoát tay, có chút không kiên nhẫn nói nhỏ :”Quên đi, người trước đi ra ngoài đi, ta muốn yên tĩnh một chút.”

“Nga.” Nhìn bộ dạng đau đớn của nàng, Bạch Dật không lại kiên trì, từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ vạt áo, vừa hướng ngoài cửa đi đến, vừa không quên dặn dò nói :”Người nhớ kỹ phải ăn cái gì nga.”

Từ từ nhắm hai mắt, Trác Tinh qua loa trả lời :“Ừ.”

Rốt cục, Bạch Dật tiếng bước chân dần dần đi xa, Trác Tinh mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn ghi chép trong tay, nàng sắc mặt vốn không tốt càng thêm tái nhợt.

Bạch Dật bước chân nhẹ nhàng, đi ở giữa trung đình rỗng trải trong tướng phủ, một mặt bóng đen xuất hiện phía sau hần, một đường đi theo ,bộ dáng muốn nói lại thôi.Bạch Dật tâm tình tựa hồ không sai, môi mông khẽ dương cười nói :”Chuyện gì?”

Đại hán chờ một lúc, thế nhưng vẫn là cúi người hỏi ra nghi hoặc của mình:”Chủ tử, thứ thần cả gan, ngài vì sao phải giúp Lâu Tịch Nhan, thậm chí không tiếc khiến mình cùng Liêu Việt cuốn vào loại thị phi này?!” Đem đồ vật kia giao cho Thanh Linh, không thể nghĩ ngờ chính là đang bại lộ thực lực Liêu Việt giấu ở Khung Nhạc, trước đây chủ tử sờ tác sờ vi (làm việc, hành động), hần còn có thể lý giải , lần này thật là khiến hần khó hiểu, nhưng lại liên quan toàn bộ Liêu Việt, hần mới dám cả gan hỏi ra!

Bạch Dật tựa hồ sớm đã đoán được hần sẽ hỏi việc này, cũng không kinh ngạc, ngược lại quay người lại nhìn về phía đại hán phía sau đang khẩn trương, cười nói :”Người nghĩ Lâu Tịch Nhan cùng Túc Lăng ai sẽ là địch nhân lớn nhất Liêu Việt?”

Đại hán ngần ra, bắt quả vẫn là nghiêm túc tự hỏi một phen, sau đó theo sự thật trả lời :”Lâu Tịch Nhan tức trí đa mưu, Túc Lăng anh dũng thiện chiến, thế nhưng liên đới Liêu Việt uy hiếp mà nói Túc Lăng càng hơn!” Túc gia quân hoành hành Lục quốc, không người có thể địch nổi, này cũng là nguyên nhân Khung Nhạc thống lĩnh lục quốc.

Bạch Dật hài lòng gật đầu , đến gần đại hán, dưới ánh trăng, thân ảnh gầy yếu gần như bị thân thể khỏe mạnh hoàn toàn che khuất, Bạch Dật chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt thoáng hiện lên khôn khéo cùng lãnh liệt, khóe miệng dương lên độ cong quý dị, khiến đại hán bên cạnh không nhìn được khẽ run một chút:”Nếu như , Túc Lăng có khả năng cùng Liêu Việt thông đồng, kết quả sẽ như thế nào? Sau này nếu là hai quốc gia nổi lên chiến sự, Yến Hoàng Thiêm còn dám hay không phái Túc gia quân chinh chiến Liêu Việt? Hần sẽ không sợ Túc Lăng phản chiến sao? Ngày hôm nay hãm hại hần, chứng cứ tuy là thiếu thốn, thế nhưng đã đủ chôn xuống mầm mống hoài nghi trong lòng Yến Hoàng Thiêm, quân vương người nào không đa nghi? Mặc dù cuối cùng Yến Hoàng Thiêm đề cân đối quan hệ triều đình, ổn định cục diện chính trị Khung Nhạc, ai cũng không có bị trị tội, thế nhưng sau khi trải qua lần này, Tướng phủ cùng tướng quân phủ nhất định trở mặt thành thù, lấy bọn họ dẫn đầu bá quan văn võ lại há có thể bình an vô sự? Như vậy Khung Nhạc còn làm sao cùng Liêu Việt đánh đồng?”

Tiếng nói như trước trong trẻo ở trong bóng đêm yên tĩnh, trầm thấp vang lên bên tai, đại hán âm thầm nuốt ngụm nước bọt, lập tức ôm quyền trả lời :”Thần ngu dốt! Vẫn là chủ tử suy nghĩ sâu xa. Thế nhưng...Lâu phu nhân sẽ nguyện ý phối hợp hãm hại Túc Lăng sao?Theo thần thấy, nàng cũng không giống người ngu dốt!”

Nàng xác thực không phải người ngu xuẩn, cũng là một người si tình!! Vỗ nhẹ vai đại hán, Bạch Dật không vội không chậm nhẹ cười nói :”Nếu là bình thường nàng tuyệt đối sẽ không mắc lừa, thế nhưng hiện tại không chắc, Lâu Tịch Nhan đã bị bắt giam, nàng đã sớm lòng như lửa đốt. Ta nghe nói Lâu tướng thân thể luôn không tốt, vốn có bệnh cũ, nếu là lúc này lại không cẩn thận phát bệnh, cơ hồ chết trong nhà lao, người nói, Lâu phu nhân yêu phu quân cốt ruột còn có thể hay không lý trí?!”

“Thần lập tức đi làm!” Vai một chút một chút trọng khiến đại hán lập tức lĩnh hội , nhanh chóng cúi người hành lễ, sau đó hướng ngoài cửa nhanh chóng rời đi.

Bạch Dật hài lòng gật đầu, bước chân nhẹ nhàng như trước, chỉ là dưới ánh trăng, trong đôi mắt vốn nên là ánh dương quang xán lạn, lại lưu chuyển tia sáng thâm trầm kỳ lạ

.....

Thư phòng Tướng quân phủ..

Đã qua giờ tỵ (23h-1h), trong thư phòng như trước dưới ánh nến. Phía dưới giá sách cao to, một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn đang bận rộn tìm kiếm cái gì, ban đêm đầu thu, trên trán cư nhiên chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

Cố Vân nửa quỳ dưới giá sách, tìm kiếm tư liệu, thế nhưng đã qua năm sáu canh giờ, nàng hoàn toàn không có thu hoạch gì.

Lúc chiều, nàng đã đi một chuyến đến hình bộ, Đan Ngự Lam không ở đó, Trình Hàng nói cho nàng lần này Lâu Tịch Nhan án tử, ghi chép chủ yếu hiện nay còn lưu giữ ở tướng quân phủ, tình huống cụ thể bọn họ cư nhiên cũng không rõ ràng.

Việc này khiến Cố Vân cảm thấy rất không an tâm!

Tâm tình càng thêm sốt ruột, Cố Vân động tác tìm kiếm cũng càng ngày càng hung hăng, Túc Lăng chết tiệt! Rốt cuộc đem tư liệu phóng ở chỗ nào chứ?

“Người tìm cái gì?!” giọng nam băng lãnh ở phía sau vang lên.

Túc Lăng!! Cố Vân trong lòng cả kinh, âm thầm hít sâu một hơi, sau đó bình tĩnh nghiêng đầu, nhìn hấn một cái tiếp tục vừa lật tìm vừa như thường trả lời :”Ta muốn biết, loạn tặc đưa ra chứng cứ gì, lại đủ khiến Yến Hoằng Thiêm ở trong ngày đại hôn Lâu Tịch Nhan bắt hấn vào ngục?!”

Túc Lăng con người đen híp lại, cái này nữ nhân thật là lớn gan, đem đèn trong thư phòng toàn bộ thấp sáng, ngay cả cửa đều mở ra, cho nên thị vệ tuần tra đều cho rằng người trong thư phòng là hấn. Nhìn vị trí nàng đứng, nếu như nàng là một đường tìm kiếm, nàng ở trong thư phòng ít nhất cũng đã gần hai ba canh giờ!! Ngoại trừ bên chân có mấy phần hồ sơ ở ngoài, còn lại đều hoàn hảo theo trình tự đặt trở lại, nếu là đêm nay hấn không có tới, ngày mai căn bản nhìn không ra có người đã từng động vào.

Mà hiện tại, nàng cư nhiên còn dám làm trò trước mặt hấn?! Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn rõ ràng đã bị phát hiện, còn tranh thủ từng giây tìm kiếm, Túc Lăng khoe miệng cư nhiên không tự chủ được nhẹ dương lên, phát hiện chính mình đang cười, liền lập tức hạ khóa môi, ho nhẹ một tiếng, hừ lạnh nói:”Những cái này đều không phải chuyện người nên quan!”

Túc Lăng cư nhiên cũng không khẩn trương, có thể thấy được, đồ vật nàng muốn tìm cũng không ở trong thư phòng!! Buông đồ vật trong tay, Cố Vân từ từ đứng dậy, đối diện khuôn mặt vĩnh viễn mây đen cuộn cuộn Túc Lăng, Cố Vân không chút nào thỏa hiệp trả lời :”Hiện tại người bị bỏ tù là tỷ phu của ta! Ta quan định rồi!” Cảm tình Tình đối Lâu Tịch Nhan, nàng có tri ngộ cũng nhìn ra, chuyện này nàng là không có khả năng khoanh tay đứng nhìn!

Đôi mắt tinh nhuệ như chim ưng cùng ánh mắt kiên định tranh phong, căn bản không cần tiếp tục tranh chấp, hai người đều hiểu rõ, bọn họ nói ai cũng không thể thuyết phục được ai!

“Người đến.”

Thanh âm lãnh ngạnh uy nghiêm vang lên, Cố Vân thầm kêu một tiếng :”Hồngбет!”

“Đem nàng giam lại, không có mệnh lệnh của ta không được để nàng bước ra khỏi phòng một bước.” Thanh âm không được phép nghi ngờ liền giống như mỗi lần hấn hạ mệnh lệnh giống nhau không ai có thể cãi lời, các tướng sĩ âm thầm liếc mắt nhìn nhau, dưới chân không dám trì trệ, vội vàng chạy tới bên cạnh Cố Vân, nhưng cũng không có tiến lên bắt giữ nàng.

Âm thầm cắn răng, Cố Vân tức giận đến hận không thể tiến lên cấp cho cái này nam nhân tự cho là đúng hai quyền, thế nhưng nàng nhịn xuống, bởi vì nàng còn không có mất đi lý trí!

“Túc Lăng, người muốn giam lỏng ta?!” Hai người trong lúc đó, đôi mắt độ sức tựa hồ vĩnh viễn cũng không đình chỉ, Cố Vân mắt đao hung hăng chém vào trên người Túc Lăng, Túc Lăng gần như có thể nghe được thanh ma nha của nàng.

Điều này làm cho Túc Lăng trong lòng bởi vì nàng bất tuân mà buồn bực được trấn an một chút, tà nghệ liếc nhìn nàng nắm đấm nói lỏng lại nắm chặt , chặt lại nói lỏng, Túc Lăng cương quyết cười nói :”Ta biết võ công người không kém, sự chịu đựng kinh người, còn rất thông minh, thế nhưng người thật sự đủ thông minh mà nói, nên biết ở tướng quân phủ, không ai có thể cãi lời ta, người cũng mơ tưởng đi ra tướng quân phủ!”

“Phải không?” Cái này nam nhân ngông cuồng tự đại! Tức chết nàng ! Tức chết nàng!!

Cố Vân giận dữ phản cười, từ từ đến gần Túc Lăng, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn chỉ tới ngực hấn, ở bên cạnh thân dừng lại, Cố Vân không nhẹ không nặng lưu lại một câu :”Túc tướng quân, chúng ta chờ xem.” Hấn có phải cho rằng nửa năm qua, thời gian nàng ở tướng quân phủ đều dùng để bắt bướm thêu hoa ?! Túc Lăng, ta Cố Vân muốn đi ra tướng quân phủ, đơn giản tựa như đi vào chợ bán thức ăn bên cạnh nhà ta như nhau!!

Cùng với nói nàng là bị áp đi, còn không bằng nói cái kia nghênh ngang nữ nhân là được một đám tướng sĩ vây quanh rồi đi!!

Chết tiệt, nàng dựa vào cái gì như thế tự tin?

Dựa vào cái gì ở trong tướng quân phủ của hấn tự tin như thế, rốt cuộc ai mới là chủ nhân tướng quân phủ!!

“Bành ——”

Nửa đêm đa số mọi người nghe được tiếng nổ lớn trong thư phòng, ngày hôm sau thu thập thư phòng tiểu tướng chỉ nhìn thấy chiếc bàn bị chém thành hai nửa đổ nát trên mặt đất.

Cái nàytối hôm qua ai lại làm cho tướng quân sinh khí?!!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Tịch Nhan Bệnh Nặng

Lâm Nguyệt Lâu

gió thu bắt đầu thổi, vài tờ vàng từ giữa mây trắng mờ hồ chiếu ra, làm cho trên mây trắng mạ một tầng viền vàng. Gió thổi qua mặt hồ nổi lên một trận rung động. Hoa sen đã tàn lụi lại không ít đài sen, chập chồn giữa lá sen xanh ngắt.

Một mặt tử lệ ảnh ngồi trên ghế đá bên cạnh hồ sen, cầm trong tay một quyển sổ con chuyen chú nhìn, phía sau nàng là thân ảnh cao to của Mặc Bạch.

Thật lâu, Trác Tĩnh ngẩng đầu lên, hỏi: “Thanh Mạt có hay không tìm đến ta.”

“Không có.”

Theo bình thường mặc kệ có phát hiện hay không, Vân sáng sớm hôm nay hẳn là đến tìm nàng mới đúng, thế nhưng hiện tại đều nhanh buổi trưa vẫn không có thấy bóng dáng của nàng! Là vụ án có tiến triển hay là nàng xảy ra chuyện gì?! Giữa đôi lông mày không tự giác nhíu lại, Trác Tĩnh tiếp tục hỏi: “Cảnh Táp đã trở về chưa?”

Mặc Bạch khuôn mặt lạnh lùng hiện tại có chút nóng, trầm giọng trả lời: “Cũng không có.” Cảnh Táp sáng sớm hôm nay đi đại lao hình bộ tìm hiểu tình huống của chủ tử, đã hai canh giờ còn không thấy quay về, nếu là thật sự tìm hiểu không được chỉ còn cách hẳn đêm nay thăm dò đại lao hình bộ!

Trác Tĩnh tay nắm cuốn sổ nhỏ dừng lại, là nàng quá sốt ruột sao?! Tổng cảm giác được trong lòng không yên. Lần nữa cúi đầu nhìn về cuốn sổ nhỏ Mặc Bạch chỉnh lý một buổi tối, nàng không thể không nói Lâu gia cùng toàn bộ triều đình Khung Nhạc quan hệ thật rắc rối phức tạp, nàng chỉ nhìn một lần đều có chút choáng váng đầu, thật khó cho Tịch Nhan còn muốn cân nhắc lợi hại từ đó chu toàn!!

“Xinh đẹp tỷ tỷ.”

Giọng nam trong trẻo vừa từ cửa viện truyền đến, Trác Tĩnh hí hóp mắt nhìn lại, một đạo thân ảnh thon gầy trong tay cầm khay, vẻ mặt dương quang xán lạn hướng nàng đi tới.

Là Bạch Dật.

Đem quyển sổ nhỏ chậm rãi thu vào trong tay áo, Trác Tĩnh hướng Mặc Bạch phía sau thấp giọng nói: “Người trước lui xuống đi.”

“Dạ.” Mặc Bạch ly khai, cùng Bạch Dật lướt qua nhau, nhìn lướt qua trong tay hắn cầm com và thức ăn, ánh mắt màu lam chợt lóe, vô sự nịnh bợ, tiểu tử này rốt cuộc muốn làm gì?!

Ở bên cạnh Trác Tĩnh ngồi xuống, đưa khay trong tay đặt trước mặt Trác Tĩnh, Bạch Dật cười nói: “Ta sợ người lại không ăn điểm tâm, cho nên lấy đến cùng người cùng nhau ăn.”

Trác Tĩnh cúi đầu nhìn thoáng qua com và thức ăn, nhàn nhạt trả lời: “Chính người ăn đi, ta không đói.”

“Không đói cũng phải ăn một chút! Người nếu như đem thân thể chính mình lộng hỏng rồi, còn làm sao cứu Lâu tướng a!” Vừa nói Bạch Dật vừa bung bát com gấp một đồng thức ăn nhét vào trong tay Trác Tĩnh: “Mau ăn mau ăn!”

Trác Tĩnh bung bát, bắt đầu dĩ lặc đầu, cũng không tiếp tục từ chối, cúi đầu ăn com, Bạch Dật hài lòng cười nói: “Thế này mới đúng chứ!”

Hai người mới ăn mấy miếng, một gã gia phó đứng ở ngoài cửa viện lớn tiếng nói: “Phu nhân, Thanh cô nương tới rồi.”

Cố Vân! Trác Tĩnh buông bát trong tay, vội vã nói: “Mau mời nàng tiến vào.”

Gia phó khom người rồi đi, chỉ chốc lát một thân ảnh vội vã đi vào Lâm Nguyệt Lâu.

Bạch Dật có thể cảm giác được Trác Tĩnh đối người này chờ đợi giống như người này có thể cấp nàng thêm sức lực cùng hy vọng, bung bát com ăn như cũ, nhưng con mắt lại âm thầm đảo qua thân ảnh đang tiến lại gần.

Là muội muội của nàng, Thanh Mạt, hẳn đã gặp qua vài lần, cái này nữ nhân ánh mắt rất sắc bén, hẳn phải cẩn thận chút mới tốt!

Cố Vân đi tới bên cạnh Trác Tĩnh, đặt mông ngồi xuống trên ghế, Trác Tĩnh vốn dự định hỏi chuyện nàng, lúc nhìn đến quần áo nàng đầy đất cùng lá cây, mái tóc dài cực kỳ lộn xộn, do dự hỏi: “Người đây là”

Không đợi Trác Tĩnh nói xong, Cố Vân đã tức giận mắng: “Tối hôm qua ta ở tướng quân phủ tìm tư liệu, bị Túc Lăng phát hiện, hắn cư nhiên muốn giam lỏng ta!!”

Trác Tĩnh nuốt nuốt nước bọt, nàng là từ tướng quân phủ trốn tới? Thảo nào.....

Bạch Dật sắc mặt khê biến, Túc Lăng muốn giam lỏng nàng, nàng cư nhiên còn có thể trốn ra tướng quân phủ! Gia vờ che miệng cười to, Bạch Dật trêu chọc nói: “Người đào hang đi ra?”

Cố Vân nhìn hẩn một cái, nhú mầy nhìn về phía Trác Tinh hỏi :”Hẩn sao còn ở đây?” Tiểu tử này không phải là hoàng tử Liêu Việt sao? Vào lúc này, hẩn không phải nên tránh đi sao?!

Trác Tinh còn chưa kịp nói, Bạch Dật đã trừng mắt liếc Cố Vân, gằm nhẹ nói :”Ta vì sao không thể ở đây?!”

Trác Tinh vỗ nhẹ Bạch Dật vai, nói :”Bạch Dật, ngại qua phòng khách ăn cơm đi, ta cùng Thanh Mạt có chuyện cần nói.”

“Được rồi, ta cũng ăn được không sai biệt lắm.” Tinh trẻ con lại trừng Cố Vân một cái, Bạch Dật đứng dậy rồi đi, nhìn bóng lưng chỉ là một hải tử đang giận dữ, mà lúc này giữa đôi mắt sáng sủa kia hiện lên âm vụ cũng đủ làm cho người ta run sợ.

Cố Vân bộ dạng chật vật khiến Trác Tinh rất khó chịu, lôi kéo tay nàng, Trác Tinh thở dài:”Đi theo ta, tìm quần áo cho ngại thay.”

“Ừ.” Nàng cũng không nghĩ như vậy ở trên đường cái lác lư.

Hai người lướt qua cầu kiều đi vào Trích Tinh Các, Trác Tinh ở trong tủ quần áo tìm một kiện y phục tương đối ngắn nệm cho Cố Vân, thối lui đến nội thất, dựa lưng vào bình phong chậm rãi nhắm mắt lại, Trác Tinh thấp giọng nói :”Tìm được manh mối gì sao?”

Bên trong truyền đến thanh âm quần áo ma sát, lời nói của Cố Vân cũng theo đó truyền đến :”Hiện tại còn không có, ta sợ ngại lo lắng trước tới tìm ngại. Đợi ta qua hình bộ xem , trước nghĩ biện pháp nhìn thấy hai đầu lĩnh loạn tặc , hẩn là có thể hỏi ra cái gì.”

“Ừ.” Thân phận hiện tại của nàng chỉ sợ là không có cơ hội nhìn thấy kia hai kẻ đầu lĩnh , Cố Vân nếu là có thể nhìn thấy, nhất định có thể có phát hiện.

Cố Vân vừa buộc tóc thành đuôi ngựa vừa đi ra nội thất, liền thấy Trác Tinh tựa vào bình phong, con mắt khép hờ, một bộ dáng buồn ngủ. Dưới bóng râm bình phong chiếu xuống, vành mắt đen thui, vẻ mặt tái nhợt, khiến nàng thoát nhìn rất tiêu tụy.

Khẽ ôm lấy bờ vai gầy yếu của nàng, Cố Vân lo lắng nói :”Tinh, sắc mặt ngại rất kém.”

Trác Tinh khẽ dựa vào bờ vai đồng dạng gầy yếu của Cố Vân, nhàn nhạt cười nói :”Ta ...không có việc gì.”

Không có việc gì mới lạ! Dùng sức vỗ vỗ vai nàng, Cố Vân giả bộ thoải mái cười nói :”Được rồi, không nên quá lo lắng, cẩn thận Lâu Tịch Nhan trở về thấy ngại như vậy sẽ hối hận.”

Trác Tinh mỉm cười , Vân an ủi người khác chính là vụng về như thế. Bất quá trái tim nàng lo lắng một đêm tựa hồ đỡ hơn một ít. Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, Trác Tinh bỗng nhiên nói :”Đúng rồi, còn có một việc.”

“Việc gì?”

Suy nghĩ một chút, Trác Tinh hơi cúi người, ở bên tai Cố Vân thấp giọng nói gì đó, Cố Vân sắc mặt cũng từ ban đầu bình tĩnh trở nên càng ngày càng ngưng trọng.

“Phu nhân!” Ngoài cửa, Cảnh Táp thanh âm rõ ràng tiết lộ lo lắng, khiến hai nữ nhân đang thấp giọng nói chuyện với nhau ngừng ra.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có dự cảm không tốt, Trác Tinh hít sâu một hơi hỏi :”Xảy ra chuyện gì?”

“Chủ tử sáng nay ở đại lao hình bộ bỗng nhiên tái phát bệnh cũ, ngự y đã xem qua, hiện tại tình huống thế nào không rõ!” Cảnh Táp thanh âm trầm thấp nôn nóng vang lên, Trác Tinh sắc mặt đại biến, vọt đến cạnh cửa, mở cửa lập tức kêu lên :”Mau! Chuẩn bị xe ngựa, đi đại lao hình bộ!”

Cảnh Táp lập tức trả lời :”Đã chuẩn bị xong.”

“Tốt! Hiện tại đi qua.” Trác Tinh Cố Vân theo sau Cảnh Táp, hướng đại môn tướng phủ bước nhanh.

Trước cửa tướng phủ, quả nhiên đã đứng một chiếc hắc mã xa, bên cạnh còn buộc một con tuần mã, Trác Tinh đã lên xe ngựa, Cố Vân do dự một chút cũng đi hướng con ngựa, cười lên .

Gia mã đi tới cửa sổ xe ngựa, Cố Vân thấp giọng nói :”Ngươi đi xem Lâu Tịch Nhan, ta đi tìm Đan Ngự Lam.”

“Được.” Trác Tinh gật đầu, Cố Vân đang muốn giả mã rồi đi, Trác Tinh bỗng nhiên kéo ống tay áo nàng, nhẹ giọng nói :”Chuyện ta vừa nói với ngại.....”

Cố Vân dùng ánh mắt ngăn cản lời nàng, chỉ là qua loa nói :”Ta đã biết, sẽ liên lạc.”

“Ừ.” Trác Tinh hiểu rõ buông ra ống tay áo nàng, buông mã cửa sổ, hướng Cảnh Táp bên ngoài nói :”Đi thôi.”

.....

Xe ngựa thẳng đến đại lao hình bộ, nhưng ở trước cửa lao bị chặn lại.

Trác Tĩnh xuống xe ngựa, cùng Cảnh Táp đang đi hướng nha dịch cạnh gác, Trác Tĩnh hướng Cảnh Táp gật đầu.

Cảnh Táp tiến lên, đem hai đỉnh vàng nhẹ nhàng để vào trong tay nha dịch, thấp giọng nói rằng :”Phu nhân nhà ta chỉ là muốn vào nhìn Lâu tướng, còn thỉnh quan gia dần xếp.”

Trong tay đỉnh vàng nặng trĩu so với một nắm bông lộc của bọn hắn còn nhiều hơn a! Hai người liếc mắt nhìn nhau, lúc nhìn đến tổ y nữ tử đứng yên lặng một bên, cuối cùng cũng không dám nhận lấy, đồng thời đem đỉnh vàng trả lại, có vẻ khó xử:”Lâu tướng hiện tại là trọng phạm, không có lệnh bài*(yêu bài) hình bộ hoặc lệnh của tướng quân phủ, tiểu nhân cũng không dám để bắt luận kẻ nào đi vào, mong phu nhân thứ lỗi!”

Trác Tĩnh trong lòng lo âu, quả nhiên, hiện tại muốn gặp mặt hắn cũng khó như vậy sao?!

“Đại nhân có lệnh, để nàng đi vào.” Âm thanh trong trẻo từ phía sau bọn họ truyền đến, Trác Tĩnh quay đầu lại, liền thấy Lữ Tấn đứng ở phía sau nàng, cầm trong tay một khối lệnh bài hình bộ.

“Lữ đại nhân.” Nha dịch thấy rõ người cùng lệnh bài trong tay, vội vã cung kính lui sang một bên.

Lữ Tấn hơi khom lưng, ở bên tai Trác Tĩnh dùng thanh âm cực nhỏ nói :”Vào đi thôi, thế nhưng nhanh lên một chút đi ra.”

Trác Tĩnh sống lưng cứng đờ, lẽ nào này lệnh bài không phải Đan Ngự Lam cấp sao? Giương mắt nhìn lại, Lữ Tấn luôn luôn ôn trọng nghiêm cẩn cư nhiên đối nàng nháy mắt. Lập tức hiểu rõ, Trác Tĩnh khẽ gật đầu, cảm tạ nói :”Cảm tạ ngài, Lữ Tấn.”

Trác Tĩnh rút cục vào hình bộ đại lao, thế nhưng cùng hai lần trước tiến vào không giống nhau, nha dịch đem nàng đưa đến gian nhà lao bên cạnh, ở đây thủ vệ rõ ràng càng thâm nghiêm, cơ hồ là ba bước một tót, năm bước một trạm cạnh gác. Thế nhưng phòng giam rộng rãi sáng sủa hơn một ít, hoàn cảnh cũng chỉ là tốt hơn một chút mà thôi, giường như trước là một nửa khối đá phiến xây nên.

Đi tới phòng trong nhất, nha dịch rút cục ngừng cước bộ, nói rằng :”Phu nhân, Lâu tướng liền ở bên trong.”

Một đêm lo lắng cùng không yên lòng khiến Trác Tĩnh tim bỗng nhiên đập có chút nhanh, hít sâu một hơi Trác Tĩnh mới đẩy cửa đi vào.

Phòng giam so với nàng mới vừa nhìn đến càng lớn hơn một chút, thế nhưng vẫn chỉ có một phiến cửa sổ thông gió không lớn, bởi vậy tia sáng cũng không tốt, trong phòng giam có chút bí hơi.

Trên giường đá, bày rom rạ thật dày, một mặt thân ảnh gầy yếu dựa lưng về phía nàng, nằm nghiêng sang một bên, trên người đắp một chiếc chăn mỏng.

Là Tịch Nhan sao? Không phải nói hắn bệnh cũ tái phát sao? Vì sao bọn họ còn để hắn nằm trên rom rạ, vì sao không để cho hắn ở trong gian phòng thông gió một chút? Ngự y đâu? Ngự y ở đâu?!

Trác Tĩnh muốn bước nhanh đi tới bên cạnh hắn, nhưng bước chân lại không tự chủ được run lên, thật vất vả tới mép giường ngồi xuống, Trác Tĩnh lại không dám đụng vào hắn, chỉ có thể thấp giọng gọi:”Tịch Nhan....Tịch Nhan, chàng thế nào?”

Kêu vài tiếng, người trên giường không có phản ứng, Trác Tĩnh trong lòng quýnh lên, lập tức vươn tay nắm cổ tay hắn dò mạch đập.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, thật tốt, tuy là nàng không học trung y thế nhưng cũng có thể cảm thụ được mạch tượng coi như bình ổn có lực.

Chậm rãi đem thân thể Lâu Tịch Nhan nằm thẳng, Trác Tĩnh găt gao nắm tay hắn, thấp giọng nói :”Tịch Nhan, chàng có thể nghe ta nói chuyện, có đúng không?”

Lâu Tịch Nhan trên người mặc chính là lễ phục tân lang ngày hôm qua, màu đỏ yêu điểm đem sắc mặt hắn nổi bật càng thêm tái nhợt, tay hắn so với bình thường càng lạnh hơn.

Kia màu đỏ đại biểu cho hoan hỷ vui mừng, như kim châm đánh thật sâu vào mắt Trác Tĩnh, nước mắt không tự chủ được chảy xuống dọc theo gương mặt từng giọt từng giọt rơi xuống đến mười ngón tay lạnh lẽo của hắn.

Lâu Tịch Nhan tay đột nhiên động, mí mắt cũng run run chậm rãi mở ra, Trác Tĩnh kích động nắm chặt tay hắn, khẽ gọi :”Tịch Nhan!Chàng.....chàng tỉnh!”

“Tĩnh nhi.....” Hồi lâu, Lâu Tịch Nhan tựa hồ mới nhìn rõ người trước mắt, tay chậm rãi duỗi hướng mặt Trác Tĩnh, ngón tay lạnh lạnh nhẹ nhàng lau đi lệ trên khóe mắt nàng, thanh âm trầm khàn như cũ ôn nhu vang lên :”Ai, khi dễ nàng?”

Thanh âm khàn khàn trầm thấp cơ hồ nghe không rõ hắn nói cái gì, Trác Tĩnh nước mắt lần nữa tràn ra, hắn tỉnh lại nói câu đầu tiên chính là muốn khiến nàng khóc sao? Dùng sức lau nước mắt trên mặt, Trác Tĩnh nghẹn ngào nhưng quật cường trả lời :”Ta....ta tốt!”

Nắm lấy cánh tay đang qua loa gạt lệ trên mặt, cười khẽ lắc đầu, Lâu Tịch Nhan thấp giọng than thở :”Vành mắt đều đen thành như vậy, còn nói tốt, ta không ở bên cạnh nàng, nàng liền không biết chiều cổ chính mình?”Mới một đêm mà thôi, nàng sao đem mình lần qua lần lại thành cái dạng này!

“Ta.....” Trác Tĩnh há mồm muốn nói, nhưng mình hiện tại bộ dáng gì mình rõ ràng, nàng không thể nào phản bác.

Hai người tay nắm chặt cùng một chỗ, nàng biết Tịch Nhan đang lo lắng cho nàng, nàng cũng đồng dạng lo lắng hắn, Trác Tĩnh vội hỏi :”Chàng khó chịu

ở đâu, là bệnh hen suyễn lại tái phát sao?”

Nhẹ nhàng lắc đầu, Lâu Tịch Nhan thấp giọng đáp :”Ta không sao, là bọn họ làm quá lên.”

Lời nói còn chưa xong, Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên ho lên, một lúc sau, sắc mặt từ tái nhợt trở nên đỏ ửng, hơi thở rõ ràng bị tắc nghẽn.

“Tịch Nhan!” Trác Tĩnh vội vàng đỡ hần ngồi thẳng, vừa giúp hần thuận khí vừa để hần làm theo mình điều chỉnh hô hấp, Tịch Nhan siết chặt lấy tay nàng, mười ngón tay cơ hồ bấm vào trong thịt, thanh âm thờ gấp một cái nặng hơn một cái, Trác Tĩnh tay rất đau nhưng so ra kém lòng nàng đau.

Trải qua hồi lâu điều tức, Lâu Tịch Nhan mới chậm rãi bình ổn lại, ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ nhỏ chiếu đến, dưới chùm tia sáng dày đặc bụi, này phòng giam không thông gió, ngay cả năng tiến vào đều cảm thấy khó chịu, huống chi Tịch Nhan là bệnh nhân, bọn họ còn để hần ngủ trên rom rạ!!

Tịch Nhan vẫn đang thở gấp bên tai không ngừng vang lên, bụi bậm tràn đầy phòng lại còn đang điên cuồng bay lượn trước mắt, Trác Tĩnh trong lòng kia căn huyền* ở giờ khắc này phút chốc đứt đoạn! Nắm lấy bàn tay băng lãnh của Tịch Nhan, Trác Tĩnh bỗng nhiên kích động nói :”Tịch Nhan, ta sẽ không để chàng tiếp tục ở loại địa phương này !! Ta nhất định sẽ cứu chàng đi ra ngoài!! Nhất định!” (*căn huyền : căn = gốc rễ, nền móng. ..huyền = đường ranh giới , dây cung ..~ chắc ý nói kiên định ban đầu của TT không làm theo ý của Bạch Dật đã bị cắt đứt ...)

“Tĩnh nhi?” Lâu Tịch Nhan hơi ngẩn ra, Tĩnh đây là làm cái gì?! Nàng luôn luôn lãnh tĩnh, hôm nay vì sao khác thường như vậy, trong lòng có chút không yên, Lâu Tịch Nhan nhẹ giọng khuyên nhủ:”Nàng muốn làm gì? không nênlàm chuyện điên rồ!”

“Chỉ cần có thể đem chàng cứu ra ngoài, làm cái gì đều đáng giá!”

Giờ khắc này , trong mắt nàng đầy kiên định, lấp lánh chấp nhất cùng kiên trì trong thường ngày là thứ hần thường thức nhất, thế nhưng giờ khắc này, kiên trì của nàng khiến hần có cảm giác hoảng hốt, nắm chặt bờ vai gầy yếu của nàng, Lâu Tịch Nhan cũng có chút nóng nảy :”Tĩnh, nàng làm sao vậy? Chuyện này liên lụy rất rộng, trước khi chưa có kết luận nghìn vạn lần không nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu không sẽ chỉ liên lụy càng nhiều người vô tội.”

Mặc cho hần bắt lấy vai nàng, từ lực đạo trên tay xem ra, nàng có thể cảm nhận được hần lo lắng, thế nhưng nàng rất rõ ràng,mình phải làm cái gì!!

“Tịch Nhan, ta là thê tử của chàng, ta không thể mở to mắt nhìn chàng chịu khổ! Trên đời này, không ai có thể giải cứu tất cả mọi người, ta cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, chỉ cần có thể cứu người ta để ý nhất ! Ta sớm đã không có năng lực lại thương hại những người vô tội kia!”

“Tĩnh nhi?” Trác Tĩnh giữa ánh mắt trong trẻo lạnh lùng không có cuồng loạn cùng mê man, nàng lúc này rất thanh tĩnh, thế nhưng Lâu Tịch Nhan lại nghi ngờ, Tĩnh nhi của hần rốt cuộc làm sao vậy, vì sao bỗng nhiên muốn nói ra lời nói quyết tuyệt ngoan lệ như vậy?

Trác Tĩnh không có giải thích, chỉ là lần nữa nắm chặt bàn tay to của hần, mỉm cười bình tĩnh nói:”Chàng hào hảo nghi ngại, ta đi trước.”

Nói xong, Trác Tĩnh chậm rãi đứng dậy, đi ra đại lao.

Lâu Tịch Nhan cũng không có gọi nàng, nhìn theo bóng lưng nàng rời đi, Lâu Tịch Nhan chậm rãi nằm xuống, giống như trước khi Trác Tĩnh đến, nhắm mắt ngủ.

Dưới chăn mỏng che đầy tay từ từ mở ra, bên trong hé ra tờ giấy nhỏ, đó là Trác Tĩnh trước khi đi nắm chặt tay hần lưu lại ..

Trác Tĩnh ra cửa lao, Cảnh Táp lập tức bước lên , trên mặt nàng nước mắt chưa khô về mặt cũng rất là bình tĩnh.

“Hiện tại là giờ nào?”

Cảnh Táp nhìn sắc trời , trả lời :”Vừa qua giờ thân.”(15-17h)

Trác Tĩnh đi nhanh lên xe ngựa, chỉ chốc lát thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nghiêm nghị vang lên:”Đi bắc môn hoàng cung, ta muốn vào cung.”

(* chỗ này ta k rõ lắm, lệnh bài vs yêu bài khác gì nhau..yêu bài là thứ mà các quan hay thất ở thất lung, thể hiện địa vị của mình , có thể thay mặt mình giống ngọc bội sao ?? còn lệnh bài chắc chỉ nói đến lệnh bài của hoàng thượng sao????nói chung ta k biết ..thôi cứ theo cái tên quen thuộc là lệnh bài vậy!!!)

lệnh bài vs yêu bài

Description: Description: Lệnh Bài

Lệnh Bài

Description: Description: Yêu bài

Yêu bài

Description: Description: images

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Bảo Sao Nghe Vậ

Thanh Phong điện

Dưới tường xanh ngói đỏ, là một tiểu viện lạc khắp nơi đều là bạch cúc(cúc trắng), đang đầu thu, cúc trắng mới chớm nở , ở giữa rừng cây xanh biếc phá lệ chú ý. Viện cũng không tính là lớn, nhưng mờ hồ lộ ra một cổ thanh phong lịch sự tao nhã.

Trong viện trồng một cây đại thụ, bóng râm cơ hồ chiếm hết nửa sân,cành cây chằng chịt điêu (treo, buộc) ở thân cây to lớn, theo gió thỉnh thoảng lắc lư, dưới bóng cây, trên nhuyễn tháp mềm mại nằm một nữ tử mặc cung trang, hai mắt khép hờ sắc mặt trầm tĩnh, bụng hơi nhô lên, chứng tỏ nữ tử đang mang bầu, hai cung nữ im lặng đứng ở phía sau nàng, hơi cúi đầu, ngay cả hô hấp đều dè dặt, không dám quấy nhiễu thanh mộng của chủ tử.

Một nữ tử thân mặc cung trang màu tím, thân phận rõ ràng cao hơn so với các cung nữ khác vội vã tiến vào trong viện, đi tới trước người nữ tử, do dự một chút, vẫn là mở miệng nói :”Chủ tử, Lâu phu nhân cầm lệnh bài đã từ bắc môn tiến cung.”

Lúc Lâu phu nhân cầm lệnh bài xuất hiện ở cửa cung liền có thị vệ báo lại, Lâu tướng vừa bị bắt giam, phu nhân liền vào cung cầu kiến, chỉ sợ cùng chuyện này không thoát được quan hệ.

Thanh Phong vẻ mặt vốn còn lười biếng phút chốc mở mắt, chống nhuyễn tháp ngồi thẳng dậy, vội nói:”Ngươi nhanh đi tiếp nàng, đem nàng đưa đến Thanh Phong điện, cẩn thận đừng cho người khác thấy.”

“Dạ.” Phục Linh hơi cúi người hành lễ, nhanh chóng xoay người rời đi.

Thanh Phong đứng dậy, cung nữ phía sau lập tức tiến lên nâng đỡ, phát tay bảo các nàng lui ra, Thanh Phong nhìn chăm chăm cửa viện, tay không tự giác nắm chặt với nhau.

Chỉ chốc lát, Phục Linh dẫn Trác Tĩnh tiến vào Thanh Phong điện, Thanh Phong lập tức bước qua:”Tỷ!”

Vừa vào cửa viện Trác Tĩnh liền nhìn thấy Thanh Phong, nàng vẫn gầy như vậy, bụng nhô lên cũng bởi vậy có vẻ hơi nhô ra .

“Đi theo muội.” Lôi kéo tay nàng, Thanh Phong đem nàng đi vào trong phòng.

Hai người tiến vào nội thất, Thanh Phong hướng Phục Linh sử một cái ánh mắt, Phục Linh thông minh hiểu được, nhẹ nhàng đi ra ngoài đóng cửa lại.

“Tỷ, ngươi có khỏe không?” Tỷ tỷ hai mắt hơi sưng, sắc mặt cũng tái nhợt, nàng luôn luôn dịu dàng nhỏ bé yếu ớt, xầy ra biến cố như vậy nàng sao chịu được? Gắt gao nắm chặt tay Trác Tĩnh, Thanh Phong có vẻ có chút kích động.

Vỗ nhẹ tay Thanh Phong, Trác Tĩnh cười nhẹ :”Ta không sao”.

Thanh Phong cho là Trác Tĩnh là cố ý che giấu bi thương, thở dài an ủi :”Kỳ thật vụ án của tỷ phu, tỷ cũng đừng quá lo lắng. Yến Hoảng Thiêm tuy là một bạo quân, cũng không phải hôn quân, tỷ phu thân là thừa tướng, lại là phụ tá đắc lực của hắn, vụ án lần này thật sự kỳ lạ, tỷ có thể tỉnh quan kỳ biến.” Từ thái độ tối hôm qua của Yến Hoảng Thiêm, bộ dáng hắn không giống như là vì chuyện này mà nổi giận, nàng tổng cảm thấy ở chuyện này nhất định có ẩn tình.

Trác Tĩnh kiên định lắc đầu, lạnh giọng nói :”Ta có thể chờ, thân thể Tịch Nhan không thể chờ, cái kia phòng giam hắn nếu tiếp tục ở lại , chỉ sợ vụ án chưa điều tra xong, hắn cũng mau mất mạng, lúc này đây ta không muốn bó tay chờ chết.” Nàng tin tưởng chuyện này đến cuối cùng nhất định sẽ tra ra manh mối, chỉ là nàng không muốn chờ, nhất là sau khi gặp qua Tịch Nhan!

Thanh Phong hơi giật mình, nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy trong mắt tỷ tỷ chấp nhất mà kiên định như vậy, lúc trước nàng luôn luôn tin tưởng số mệnh, là Lâu Tịch Nhan thay đổi nàng ấy sao?!

Khẳng định nàng là nghiêm túc, Thanh Phong cũng không tiếp tục khuyên nữa, trực tiếp hỏi :”Tỷ hiện tại có tính toán gì không? Muốn muội làm cái gì?” Tỷ tỷ nếu tìm đến nàng, nhất định là đã có kế hoạch đi.

Trác Tĩnh ánh mắt đảo qua bụng hơi nhô lên của Thanh Phong, lời nói đến bên môi lại nuốt trở vào, do dự một lúc liền nói :”Ta biết ngươi ở trong cung sinh hoạt cũng không dễ dàng, chuyện ta cầu ngươi, ngươi chỉ cần tận lực là tốt rồi, nếu thực sự không được cũng không sao, quan trọng nhất là phải bảo vệ tốt chính mình.”

Thanh Phong trong lòng âm áp, từ đầu tới cuối không có buông tay Trác Tĩnh ra, sang sáng cười nói:”Tỷ yên tâm, muội sẽ cẩn thận. Cần muội làm gì, tỷ nói đi.” Nàng đã từng phát thệ, người đối nàng có ân tình, nàng nhất định sẽ hoàn trả,người cùng nàng có cừ oán, nàng cũng nhất định sẽ hồi báo! Đây

nửa năm qua, Lâu Tịch Nhan giúp nàng rất nhiều lần nàng không có quên, mặc kệ tỷ hôm nay đề ra cái gì yêu cầu, nàng sẽ làm được!

Trác Tĩnh nhẹ cúi người, ở bên tai Thanh Phong thấp giọng nói.

Thanh Phong kinh ngạc nhìn về phía Trác Tĩnh, nàng vốn nghĩ rằng tỷ muốn nàng hướng Yến Hoàng Thiêm cầu tình, không nghĩ tới tỷ ấy là muốn..... Thanh Phong ánh mắt kinh ngạc đối diện ánh mắt sáng sắc bén của Trác Tĩnh, tỷ lại có thể bày mưu kế này, thực sự không phải tỷ tỷ ôn nhu đơn thuần trong ấn tượng của nàng.

Trác Tĩnh thấp giọng hỏi :”Có thể chứ?”

Phục hồi lại tinh thần, Thanh Phong gật đầu trả lời :”Muội nhất định làm được.”

“Cảm tạ.” Trác Tĩnh đứng dậy:”Vậy ta đi trước, ngươi hảo hảo bảo trọng thân thể.” Nàng rất cảm kích Thanh Phong, thế nhưng loại thời khắc khẩn cấp này, nàng ở trong cung càng lâu đôi Thanh Phong ảnh hưởng càng lớn.

Thanh Phong cũng lập tức đứng dậy, gắt gao ôm lấy nàng, bất quá chỉ là rất ngắn, Thanh Phong vẫn lý trí thả tay ra:”Tỷ cũng phải bảo trọng.”

Hai người nhìn nhau cười, không tiếp tục nói nhiều lời vô nghĩa.

Mở cửa phòng liền thấy Phục Linh từ ngoài viện chạy đến, đứng lại trước mặt các nàng, Phục Linh nhẹ thở gấp vội nói :”Chủ tử, hoàng thượng hướng Thanh Phong điện đi tới.”

Hắn rất ít tới, lúc này lại đến Thanh Phong điện, chớ không phải là hướng về phía tỷ tỷ đi?!

Trác Tĩnh cùng Thanh Phong liếc mắt nhìn nhau, hai người ở trong mắt đối phương thấy được đồng dạng suy đoán, Thanh Phong phượng mâu híp lại, hướng Phục Linh nói :”Phục Linh, đưa tỷ tỷ từ cửa hông rời đi, nhanh lên!”

“Vâng.”

Trác Tĩnh cũng không tái hàn huyền, hướng Thanh Phong phất tay, liền theo Phục Linh , từ cửa hông bên cạnh rời đi.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Thanh âm cao vút của thái giám từ cửa viện truyền đến, Thanh Phong không chỉ không có tiếp giá, ngược lại lập tức lui về trong phòng, đóng cửa phòng lại.

Yến Hoàng Thiêm nếu như hướng tỷ tỷ mà đến , để hắn cho rằng tỷ tỷ đang ở Thanh Phong điện là có thể vì nàng tranh thủ chút thời gian ra cung.

Chỉ chớp lát, cửa lớn bị Yến Hoàng Thiêm mạnh mẽ đẩy ra, Thanh Phong lúc này mới từ trên giường chậm rãi đứng dậy, đẩy ra màn trướng, hơi khom người hành lễ, không nhanh không chậm nói :”Nô tì vừa rồi bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái liền nghỉ ngơi một chút, không biết hoàng thượng giá lâm, không thể tiếp giá, còn thỉnh hoàng thượng trách phạt!”

Yến Hoàng Thiêm ung mâu đảo qua nội thất, ngoại trừ Thanh Phong vẻ mặt bình tĩnh, không còn có thân ảnh khác.

.....

Đêm

Mọi âm thanh đều yên lặng, dưới ánh trăng loang lổ, bóng sen theo gió dập chồn, xuyên qua giấy dán cửa sổ nhìn lại, trong phòng ánh nến mờ nhạt cũng không quá sáng, thấy không rõ bên trong rốt cuộc có người nào, chỉ có thể mơ hồ thấy một bóng đen, trong phòng cũng truyền đến tiếng sột soạt như có như không....

.....

Thư phòng tướng phủ

“Loạn tặc xuất ra bảy phong thư, trong đó năm phong có ấn triện(con dấu)của lão gia, hai phong có ấn triện của chủ tử. Nội dung đại thể đều là sai sử loạn tặc chiêu binh mãi mã để dùng mưu phản.”

Giữa trưa ánh nắng tuy là cực nóng, bầu không khí trong thư phòng lại có vẻ rất âm lạnh, nữ tử ngồi ở chủ vị ánh mắt lạnh lẽo, Mặc Bạch mỗi một câu nói ra, nữ tử sắc mặt càng lạnh hơn vài phần.

“Ngoại trừ ấn triện, bút tích có kiểm tra thật giả hay không?”

Mặc Bạch trầm giọng trả lời :”Đã kiểm tra qua, cũng không phải chữ viết của lão gia cùng chủ tử, thế nhưng theo Lại Bộ thượng thư Lý Hồng Dân, Ngự sử đại phu Dương Trạch Hi dẫn đầu quan viên, khẳng khái tội mưu phản là nguy hại xã tắc, tổn hại triều cương, không thể có một tia dung túng qua loa, chính là bọn họ chủ trương đem chủ tử lập tức bắt vào ngục.”

Trác Tĩnh hít sâu một hơi, cầm lấy trà xanh trên bàn, khẽ uống một ngụm, đè nén tức giận trong lòng ngực, Trác Tĩnh nhìn về phía Cảnh Táp, tiếp tục hỏi :”Hình bộ có tin tức gì không?”

“Đan đại nhân đã gia tăng thẩm vấn phạm nhân, thế nhưng hai người một mực chắc chắn chủ mưu chính là chủ tử.”

“Loảng xoảng !” Chén trà bị nặng nề ngã trên bàn, Trác Tĩnh tay nắm chén còn bởi vì tức giận mà run lên, cho nên sự tĩnh tọa hồ đang cùng nàng đối nghịch, Trác Tĩnh trong lòng buồn bực khoát khoát tay, nói rằng :”Các người trước lui xuống đi, ta muốn một mình yên lặng một chút.”

“Dạ.” Mặc Bạch cùng Cảnh Táp trầm mặc lui ra ngoài.

Trong thư phòng yên tĩnh, nước trà dọc theo mép bàn từng giọt từng giọt nhỏ xuống dưới đất, Trác Tĩnh khẽ nhu huyết thái dương, trên mặt mệt mỏi lộ rõ tiêu tụy.

Bạch Dật đi đến trước cửa thư phòng, lại hồi lâu cũng không có đi vào, hẳn còn đang suy tính, thời khắc này có phải là lúc nàng bắt lực nhất hay không, Trác Tĩnh thanh âm mệt mỏi từ trong thư phòng truyền đến :”Bạch Dật, theo ta ngồi một lúc đi.”

Bạch Dật ‘nga’ một tiếng liền đi vào thư phòng, ở ghế bên cạnh Trác Tĩnh ngồi xuống, nhưng lại không vội nói chuyện.

Một lúc sau, Trác Tĩnh thủy chung trầm mặc hơi nhắm mắt lại, dường như lằm bằm, lại giống như có thâm ý khác nói :”Người tham lam cùng vô sỉ ta đã gặp qua vô số , cũng tự xưng là thanh cao chính nghĩa, thế nhưng ở giờ khắc này, ta có chút hoang mang, là nguyên tắc quan trọng hay là nút thắt trong lòng quan trọng hơn? Nếu vì mục đích của chính mình không theo luật pháp hành sự, ta cùng bọn họ , lại có cái gì khác nhau?”

Nàng lời này có ý tứ gì? Nói rõ nàng đang dao động sao?! Bạch Dật tổng cảm thấy có chút không thích hợp, rồi lại không thể nói rõ, do dự một lúc, mới thuận theo lời nàng nói :”Linh nhi tỷ tỷ, triều đình vốn chính là nơi hiểm ác đáng sợ, có đôi khi người không muốn hại người khác, nhưng không phải người khác không muốn hại người. Càng về sau , đều vì quyền lợi của bản thân , không ai sẽ để ý người khác sống chết , đây là triều đình, nơi Lâu tướng sinh hoạt.” Đồng thời cũng là nơi hắn sinh hoạt, chỉ là câu cuối cùng hắn là không có khả năng cùng nàng nói.

Trác Tĩnh bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn chăm chăm Bạch Dật, lạnh giọng hỏi :”Người thật sự cho rằng như thế sao?”

Đôi mắt một đôi mắt trong sáng phảng phất có thể nhìn thấu tâm tư như vậy, Bạch Dật tìm lại thành thịch nhảy lên, âm thầm thu liễm tâm trạng, Bạch Dật mới như cũ trả lời :”Ừ, người nếu thật tình muốn cứu hắn, luôn luôn phải hy sinh chút gì đó.”

Lặng lặng nhìn hắn, hồi lâu Trác Tĩnh thu hồi tầm mắt, gần như không nghe thấy thờ dài nói :”Có lẽ, người đúng!”

Thẳng đến khi nàng rời đi đường nhìn, Bạch Dật mới âm thầm thở phào một hơi, hẳn đây là có chuyện gì vậy, bất quá chỉ là ánh mắt của một nữ nhân, vừa rồi một khắc kia hẳn cư nhiên hoảng hốt.....

“Ta hôm nay đi gặp Tịch Nhan, trong phòng giam bụi bặm tung bay, làm cho người ta thở không nổi, hẳn đã bởi vậy mà bệnh cũ tái phát, bọn họ còn để hắn ngủ trên rom rạ! Ta không thể để Tịch Nhan tiếp tục ở lại địa phương như thế!” Trác Tĩnh khẽ vuốt trán, mệt mỏi mà lại mê man than thở :”Hiện tại Hình bộ tra án trì trệ không tiến, trong triều đình có không ít quan viên theo đó không buông tha, ta hiện tại cũng không biết nên làm như thế nào mới tốt.”

Muốn chính là người không biết làm thế nào, lòng nóng như lửa đốt! Trác Tĩnh phản ứng như dự liệu, làm cho Bạch Dật tâm trạng vừa rồi còn có chút hoảng hốt trong nháy mắt dao động, trong lòng vui mừng, nhưng trên mặt lại không chút nào hiện ra ngoài, thậm chí giả vờ an ủi nói :”Ta nghe nói, Khung Nhạc Đan Ngự Lam là cao thủ phá án, vụ án này mất chút thời gian, cuối cùng có thể tra ra manh mối.”

Dừng lại một chút, Bạch Dật cố ý liếc mắt nhìn Trác Tĩnh, lo lắng thờ dài :”Thế nhưng ...hiện tại Lâu tướng thân thể không tốt, chỉ sợ, chờ không được lâu như vậy.”

Quả nhiên, hắn mới nói xong, Trác Tĩnh vốn trong lòng còn lo lắng không thôi càng thêm căng thẳng, vội hỏi :”Đây chính là nguyên nhân khiến ta sốt ruột! Bạch Dật, người nói ta nên làm như thế nào?!”

Con cá mắc câu! Bạch Dật giả bộ tự hỏi một lúc, mới trả lời :”Người muốn bằng phương thức nhanh nhất cứu ra Lâu tướng, nhất định phải đòi lực chú ý của các vị đại thần kia. Đem hỏa dẫn đến trên người Túc Lăng. Lâu tướng liền thành người bị hại, hẳn là có thể nhanh chóng đi ra.”

Trác Tĩnh hiển nhiên không quá đồng ý :”Túc Lăng cùng Tịch Nhan phân chia quản lý quan viên văn võ, thường ngày không thường lui tới , thế nhưng cùng nhau làm quan trong triều, ngoài những mưu kế chính trị, hẳn cũng chưa đến mức hãm hại Tịch Nhan , này lý do có chút gượng ép, cũng không đủ đòi đi lực chú ý của các đại thần.”

Bạch Dật âm thầm nhướn mi, cái này nữ nhân quả nhiên có chút đầu óc, nếu không hẳn cũng không đáng cùng nàng tiếp tục ngoạn!

Nét mặt biểu lộ mặt tươi cười đơn thuần, Bạch Dật cười nói :”Linh nhi tỷ tỷ, người biết thân là tướng quân, tội danh dễ dàng nhất khiến hắn hết đường chối cãi là cái gì sao?”

“Cái gì?” Trác Tĩnh hỏi .

“Tư thông địch quốc. Có tội danh này, hẳn liền có thể hãm hại Lâu tướng!” Bạch Dật tận lực nhẹ giọng tự nhiên nói, đây là vũ khí có lợi nhất của hắn khiến Trác Tĩnh thả lỏng cảnh giác.

“Nàykhông được.” Trác Tĩnh lại quả quyết lắc đầu :”Tội danh tư thông địch quốc, kia sẽ hại chết Túc Lăng, ta cũng không có khả năng giả tạo chứng cứ hấn tư thông địch quốc!”

Tựa hồ sớm đoán được nàng sẽ nói như vậy, Bạch Dật giải thích nói :”Linh nhi tỷ tỷ yên tâm, chúng ta cũng không muốn đem Túc tướng quân rơi vào chỗ chết, tất cả đều là kế tạm thời,cái gọi là tư thông địch quốc chỉ cần giả tạo mấy bản mật hàm Túc Lăng cùng nước khác quan hệ thân mật là có thể. Về phần chứng cứ, ta có biện pháp!”

Trác Tĩnh hỏi :”Ngươi tưởng làm như thế nào?”

“Ta có thể cho người giả tạo mấy bức thư, ngươi nghĩ biện pháp đem một phần trong đó lưu ẩn triện của Túc tướng quân, ta ở phần khác in lại ấn triện của ta,tuy là không có sức thuyết phục bằng ấn triện của phụ vương , nhưng là chúng ta vốn không muốn lấy mạng Túc tướng quân, ấn triện của ta hấn là được rồi.”

Quan trọng làlàm sao lấy được con dấu của Túc Lăng, hấn tốn nhiều tâm tư đến dự đồ Thanh Linh như vậy, cũng bởi vì nàng có thể thông qua muội muội của nàng lấy được ấn triện mà thôi.

Trác Tĩnh bộ dạng cau mày suy nghĩ, cuối cùng vẫn là lắc đầu :”Ta nghĩ làm như vậy không thích hợp, thứ nhất, ngươi người còn đang ở Khung Nhạc, nếu ta đem chứng cứ giao tới, ngươi liền gặp nguy hiểm. Ngươi thật tâm giúp ta, ta không thể hại ngươi! Thứ hai, tướng quân phủ con dấu quan trọng như vậy, muốn lấy được, căn bản không có khả năng!”

“Tín hàm tư thông không cần tướng quân ấn, chỉ cần con dấu bình thường của cá nhân Túc Lăng dùng là được.” Bạch Dật nhún nhún vai, vẫn là một bộ dáng vô tâm vô phách cười nói :”Ta ở Khung Nhạc mấy ngày nay, ít nhiều ngươi cùng Lâu tướng chiếu cố ta, có thể giúp các ngươi ta cũng rất hài lòng. Về phần ta, ngươi liền không cần lo lắng,sau khi tất cả đều chuẩn bị tốt, ta sẽ trở về Liêu Việt, bọn họ muốn bắt ta là không có khả năng. Và lại, chính là bởi vì ta ở lại tướng phủ, ngươi mới càng tốt giải thích, từ trong bọc hành lý của ta phát hiện những thư tín này, dù sao thì ta đã ly khai, chết vô đối chứng!”

“Này.....tangươi để ta ngắm lại, ngắm lại!” Trác Tĩnh liên tục xoa nắn mười ngón tay, biểu hiện nội tâm nàng mâu thuẫn cùng sốt ruột, nhìn nàng ở trong thư phòng đi tới đi lui, Bạch Dật con ngươi đen chột lóe, xẹt qua một tia đắc ý mừng rỡ.

Nàng đã tâm phiền ý loạn, chỉ cần thêm một mồi lửa, còn sợ nàng không đi vào khuôn khổ sao?!” Linh nhi tỷ tỷ ngươi không cần gấp gáp, nếu là ngươi nghĩ biện pháp này không tốt, chúng ta tiếp tục từ từ nghĩ, có lẽ còn có thể nghĩ ra cách khác cứu Lâu tướng, Lâu tướng cát nhân thiên tướng, nhất định có thể chống đỡ được!”

Bạch Dật bắt được một điểm Trác Tĩnh đề ý nhất, quả nhiên hấn nhắc tới Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh vốn còn hoang mang không quyết căn rằng một cái, nói rằng:”Liên theo ngươi nói làm đi! Hiện tại liền viết!”

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Xích Mịch Với Cố Vân

Vườn hoa nhỏ trước điện ,đủ loại hoa tần tạ*, chỉ có mấy đám hoàng cúc (cúc vàng) kiêu diễm đang nở rộ,phụ nhân một thân tố y tử sắc tay cầm kéo, cẩn thận cắt tia cành lá, trên mặt nụ cười dịu dàng thoạt nhìn ôn hòa mà từ ái.

Lão ma ma nhẹ nhàng đi tới, đứng phía sau nàng hành lễ : “Chủ tử.”

Ngữ điệu rõ ràng mang theo vui sướng, Dương Chi Lan không có quay đầu lại, vừa chuyên chú cắt tia cành hoa vừa cười nói :”Có tin gì tốt sao?”

Lão ma ma trên mặt tràn đầy ý cười, trả lời :”Lâu Tịch Nhan hôm nay bệnh cũ tái phát, ngự y đã khám qua, chỉ nói là đã tái phát nhiều lần, ngự y cũng thúc thủ vô sách*, như vậy xem ra chỉ sợ vụ án còn chưa có tra xong, hấn đã chết tại ngục.” (*thúc thủ vô sách: bó tay không có cách nào~ không có cách nào trị được)

Chủ tử quả nhiên có dự kiến trước, nhiều năm qua, trên danh nghĩa là vì Lâu Tịch Nhan tìm y hỏi được, kỳ thật là tỉ mỉ phối dược cho hấn, tuy có ức chế một phần bệnh của hấn nhưng cũng chứa đựng một vị thuốc dẫn, làm cho hấn nhiều năm qua không thể trị tận gốc, hôm nay vừa lúc phát huy công dụng!

Tất cả đều nằm trong dự liệu của nàng, Dương Chi Lan trên mặt không thấy vẻ vui mừng ngược lại giữa đôi lông mày cau lại hỏi :”Hoàng thượng nói như thế nào?” Thiêm nhi cùng Lâu Tịch Nhan từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình sâu vô cùng, nàng là rõ ràng, chỉ sợ lần phát bệnh này sẽ làm hấn nhẹ dạ!

Nhìn ra được Dương Chi Lan lo lắng , lão ma ma vội trả lời :”Chủ tử không cần lo lắng, Dương Lý hai vị đại nhân dẫn dắt chúng quan viên tạo áp lực , hoàng thượng cũng không có để Lâu Tịch Nhan ra ngục trị liệu, chỉ là hạ chỉ cho hấn dời một gian nhà lao mà thôi.”

“Tốt.” Trải qua các triều đại, hoàng thất đối tội mưu phản đều là không thể dễ dàng tha thứ, Thiêm nhi đối thân đệ đệ của chính mình cũng không có nương tay, huống chi là một thân tử!! Nàng thật đúng là lo lắng dư thừa! Dương Chi Lan ánh mắt tối sầm lại, chỉ là ở giữa xẹt qua không biết là vui hay buồn, là bi thương hay đau đớn!?

“Phải người luôn luôn nhìn chăm chăm hai kẻ đầu lĩnh kia, đừng để bọn họ nói lung tung, nếu là bọn hắn không chịu được cực hình mà cắn ngược lại, liền kết liễu bọn hắn, việc này không cho phép xảy ra một chút sơ suất.” Dương Chi Lan tay khẽ vuốt kiêu hoa ôn nhu triu mến, chỉ là trong miệng lại nói ra lời lạnh lẽo thấu xương không hề có cảm tình.

“Dạ.” Lão ma ma tâm khế run, không dám có một tia chần chừ.

“Viết được rồi, ngươi trước nhìn, viết như vậy được chưa?” Bạch Dật nhẹ nhàng buông bút, đem tấm giấy mở ra, bày lên trên thư trác (bàn học ~ bàn đọc sách).

Trác Tĩnh cẩn thận nhìn, có thể rõ ràng nhìn ra hai loại chữ viết, mặc dù đều là chữ Khải*, một loại vừa thô cuồng phóng khoáng lại không mất ổn trọng cứng cáp, một loại khác lại là thanh tú ở giữa lộ ra nét phiêu dật. Chữ viết rất khá, nhưng không chút nào nhìn ra là một người viết.

(* chữ Khải : là loại chữ được dùng bút lông chấm mực tàu viết trên giấy và gần với hình dáng chữ Hán ngày nay vẫn còn dùng ở Nhật Bản, Đài Loan hay Hồng Kông)

Vừa nhìn nội dung trên giấy, Trác Tĩnh giống như vô ý hỏi : “Ngươi biết viết rất nhiều loại bút tích?”

Bạch Dật gãi gãi đầu, khiêm tốn cười nói : “Ta đối thư pháp có chút hứng thú, cho nên biết một ít.”

Hơi ngẩng đầu, Trác Tĩnh cười nói : “Bút ký(chữ viết) nữ tử ngươi cũng biết sao?”

Lắc đầu, Bạch Dật cười nói : “Không quá biết, viết cũng không tốt.”

“Để ta kiến thức một chút.”

Nhìn bộ dạng cảm thấy hứng thú của nàng, Bạch Dật cũng không lại từ chối, cầm lấy tờ giấy bên cạnh, tiện tay viết hai câu thơ.

Kiểu chữ nùng dày kết hợp, thanh lệ tú mỹ, vừa nhìn chính là chữ nữ tử, Trác Tĩnh chăm chú nhìn một lúc mới cười nhẹ than : “So với ta viết đẹp hơn.”

Trác Tĩnh cẩn thận kiểm tra nội dung trên tín tiên(giấy viết thư ~ thư), Bạch Dật về mặt thân nhiên đứng ở một bên, để mặc nàng xem, trong thư hắn cũng không có viết bao nhiêu ý tứ mưu phản, người bình thường xem qua này thư nhiều nhất chỉ có thể nói rõ Túc Lăng cùng hắn rất quen thuộc, hơn nữa bình thường lại đàm luận đến sự tình Lâu Tịch Nhan ở trong triều mà thôi. Thế nhưng ở trong mắt quân vương cùng trọng thần triều đình, cái này có hàm ý gì Bạch Dật rất rõ ràng .

Xem xét một lúc, Trác Tĩnh cũng không có bày tỏ dị nghị, cầm lấy tờ giấy với kiểu chữ thô kệch phóng khoáng phía dưới còn thiếu tên Túc Lăng, Trác Tĩnh chỉ vào chỗ trống phía dưới hỏi : “Tìm được tư án của Túc Lăng, đóng vào chỗ này là có thể phải không?”

Bạch Dật gật đầu cười nói : “Ừ, ta sẽ ở trên mấy bản kia lưu lại ấn triện của ta, chờ ngươi chuẩn bị tốt mấy bản của Túc Lăng, ta lại giao cho ngươi.”

Đem thư thu vào tay áo, Trác Tĩnh hít sâu một hơi, nói : “Tốt, việc này không nên chậm trễ, ta giờ đi tước quân phủ.”

Trác Tĩnh xoay người muốn đi, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, quay đầu lại, Bạch Dật về mặt lo lắng nhìn nàng, thấp giọng nói : “Linh nhi tỷ tỷ, ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Mím cười, Trác Tĩnh gật đầu trả lời : “Ta sẽ, ngươi yên tâm”

Nói xong, Trác Tĩnh hướng ngoài viện chạy đi.

Con người đen nhìn chăm chú thân ảnh gấp gáp đi xa dần, Bạch Dật ngồi xuống trên ghế, tay khẽ gõ tay ghế, nhìn xung quanh thư phòng trống trải không một bóng người, mỗi mống không tự giác dương lên, nữ nhân, vĩnh viễn là động vật xử sự theo cảm tính.

Thân ảnh cao lớn lần thứ hai vô thanh vô thức xuất hiện ở ngoài thư phòng, tiến vào bên trong, sau khi xác định không có người, đại hán thấp giọng nhắc nhở nói : “Chủ tử, nàng thực sự có thể lấy được con dấu của Túc Lăng sao? Nàng lần này đi tước quân phủ, vạn nhất sự tình bại lộ.”

Tiếng cười trầm thấp mang theo mấy phần đắc ý, mấy phần ngạo mạn, Bạch Dật nhẹ nhàng nhướn mi, cười lạnh nói : “Nàng không phải ngu xuẩn, nếu là không có nắm chắc cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, hơn nữa vật nàng lấy đi chẳng qua chỉ là mấy tín hàm mà thôi, phía trên cũng không phải bút tích ta thường ngày sử dụng, cũng không có ấn triện của ta, cho dù sự tình bại lộ , lại có liên quan với ta sao?!”

Nhìn bộ dạng đắc ý của Bạch Dật , đại hán do dự một lúc vẫn trả lời : “Chủ tử anh minh.”

Trên thư trác, bày một đôi bạch ngọc kỳ lân, bạch ngọc sáng trong suốt, chạm trổ cũng cực kỳ tinh mỹ, khẽ vuốt lên, chỉ cảm thấy một trận cảm giác mát lạnh thấm vào ruột gan, lại đặt ở trên thư trác, đưa tay là có thể chạm vào, hẳn là đồ vật Lâu Tịch Nhan yêu thích đi, đem ngọc kỳ lân nắm trong tay thường thức, Bạch Dật như có như không cười nhẹ nói : “Chúng ta liền chờ xem kịch vui đi.”

.....

Tháng bảy đầu thu, sau khi mặt trời ngã về tây hẳn là thời gian đẹp nhất đi, ánh dương quan không hề nóng, nhưng vẫn như cũ mang đến cho người ta cảm giác ấm áp, kia tia nắng ấm áp cũng sẽ không đốt cháy người. Chỉ tiếc, mặt trời chiều cho dù tốt, lại không thể lâu dài.

Đã hai canh giờ, Bạch Dật sắc mặt từ thích ý chậm rãi biến thâm trầm, ngay khi hắn quyết định phái người đi tra xét thì một mặt thân ảnh nhỏ nhắn vội vã hướng thư phòng chạy tới.

Bạch Dật lập tức bước ra nghênh đón, nhìn mặt nàng có chút tái nhợt, vội hỏi: "Linh nhi tỷ tỷ, người không sao chứ?"

Trác Tĩnh vừa lắc đầu vừa lôi kéo tay hắn đi vào trong thư phòng.

Tiến vào trong phòng, Trác Tĩnh khăn cấp từ ống tay áo xuất ra mấy bức thư, đưa tới trước mặt Bạch Dật, vội hỏi: "Người mau nhìn xem, như vậy được chưa?"

Bạch Dật vội mở ra nhìn, chỗ trống phía dưới thỉnh thoảng ẩn một con dấu màu đỏ, vuông vắn đồ tươi, đây chính là con dấu của Túc Lăng! Khóe miệng xẹt qua một tia ý cười đạt được, Bạch Dật cười nói: "Ừ! Chính là cái này!"

Vui vẻ qua đi, Bạch Dật trong lòng lại nổi lên một tia ngờ vực, nàng rốt cuộc là làm thế nào lấy được con dấu của Túc Lăng chứ? Che xuống tình quang trong mắt, Bạch Dật giả vờ hiếu kỳ hỏi: "Linh nhi tỷ tỷ, người là làm thế nào lấy được?"

Thờ ơ, Trác Tĩnh lắc đầu trả lời: "Ta....."

Vừa mới há miệng, thân ảnh hai người đã đưa một đường khắc khẩu hướng thư phòng đi tới, Bạch Dật hí mắt nhìn, là người hầu lâu gia đang ngăn cản một nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn nhưng lại thô bạo, nữ tử động tác rất nhanh, vẻ mặt không kiên nhẫn, người này chính là — Thanh Mạt?

Bạch Dật nhẹ nhàng mi, cũng bất động thanh sắc thoáng lui về sau một bước, mà Trác Tĩnh khi thấy rõ người đến là ai cũng vội vàng đem thư thu vào trong tay áo.

"Thanh cô nương, người không thể như vậy xông vào!"

"Tránh ra."

Hai người một đường dây dưa đi tới, rất nhanh tới trước thư phòng, gia phó hơi liếc mắt nhìn Trác Tĩnh, nói: "Phu nhân, nàng cường ngạnh xông tới...."

Trác Tĩnh tự nhiên biết, đừng nói bọn họ e ngại vì thân phận muội muội nàng không dám ra tay đánh nàng ấy, chính là thật động thủ, nàng vẫn có thể xông vào. Phất tay, Trác Tĩnh thấp giọng nói: "Người lui ra đi."

Cố Vân tiến vào trong phòng, quét qua Bạch Dật phía sau Trác Tĩnh một cái, Bạch Dật vô tội nghênh đón nàng, hai người đối diện chỉ chốc lát, Cố Vân quay đầu nhìn về phía Trác Tĩnh, lạnh giọng nói: "Người theo ta đi ra, ta có lời cùng người nói."

Nói xong, Cố Vân xoay người đi ra ngoài, ai ngờ Trác Tĩnh cũng lãnh đạm trả lời: "Ta khó chịu, có việc hôm khác nói đi."

Cố Vân dưới chân cứng đờ, quay người lại, con ngươi đen sâu thăm chăm chú nhìn chằm chằm mặt nàng, bước tới gần, Trác Tĩnh né tránh tầm mắt, không nhìn nàng, nắm lấy vai Trác Tĩnh, Cố Vân từng chữ từng chữ nói: "Người đang nói dối!"

Trác Tĩnh vẫn là nhìn về phía khác, căn bản không cùng nàng đối mặt, càng không có phủ nhận, Cố Vân sắc mặt càng thêm xấu xí, truy vấn hỏi: "Người hôm nay đến tướng quân phủ tìm ta, ngay từ đầu chính là một âm mưu, để ta mang người đi thư phòng tìm chứng cứ, nói mình bụng bị đau làm cho ta đi thỉnh đại phu, đem ta rời đi, tất cả đều là có ý đồ! Đúng hay không?"

"Người đem thư phòng lật qua một lượt, rốt cuộc muốn tìm cái gì? Người muốn làm cái gì?" Cố Vân ngữ khí hùng hổ dọa người, Trác Tĩnh thống khổ nhắm mắt lại, nhưng từ đầu đến cuối không nói lời nào, Cố Vân tức giận gầm nhẹ: "Nói!"

Hồi lâu, Trác Tĩnh mở mắt ra, ngữ khí băng lãnh trả lời: "Ta không có gì để nói, người đi đi."

Nàng cứ nhiên bảo nàng đi?! Cố Vân không dám tin mở to mắt, hung hăng nắm chặt vai Trác Tĩnh, mắng: "Trước đây có chuyện gì chúng ta không phải đều cùng nhau giải quyết sao? Ta nhất định sẽ giúp người, người thanh tỉnh một chút có được không? Người rốt cuộc có biết mình đang làm gì hay không?"

Trên vai đau đớn nhưng Trác Tĩnh không thèm để ý, thế nhưng ánh mắt băng lãnh của Cố Vân lại khiến nàng càng đau, rốt cục Trác Tĩnh nghênh đón ánh mắt khó hiểu của nàng, bình tĩnh kiên định nói: "Ta chưa từng có lúc nào tình nguyện như lúc này, mình muốn cái gì, chờ người hiểu rõ cảm giác yêu một người là như thế nào liền sẽ hiểu, ta hôm nay làm tất cả có thể là sai nhưng đều là đáng giá!"

Buông tay nắm vai Trác Tĩnh ra, hai người cứ như vậy không ai nhường ai nhìn nhau chằm chằm, Cố Vân âm thầm cắn răng, thấp giọng nói: "Cho dù là muốn lừa ta, thậm chí lợi dụng ta?! Người cũng sẽ không tiếc?"

Run, không chỉ có thanh âm Cố Vân mà còn có trái tim Trác Tĩnh, tay gặt gao nắm chặt thành quyền, Trác Tĩnh lại lần nữa ngoan tuyệt tránh tầm mắt.

"Tốt! Rất tốt!" Cố Vân không biết là quá tức giận hay trong lòng nguội lạnh, cứ nhiên cười ha hả.

Bạch Dật con người đen híp lại, vẫn trầm mặc nhìn chăm chú vào hai người, xem ra Thanh Linh cũng không có cùng muội muội nàng nói rõ kế hoạch của bọn họ mà là đang lừa gạt nàng ta!

Lúc này, Cố Vân bỗng nhiên nhìn về phía Bạch Dật, Bạch Dật cả kinh, vội treo lên biểu tình lo lắng cùng kinh hoàng nhìn lại nàng, hiển nhiên, Cố Vân cũng không ăn này một bộ*, chỉ vào khuôn mặt vô tội của hắn, Cố Vân lạnh giọng nói :”Người coi chừng đó!” (*không đếm xỉa đến bộ dáng giả vờ của Bạch Dật)

Nói xong, Cố Vân lần nữa liếc mắt nhìn Trác Tĩnh một cái, xoay người chạy ra khỏi thư phòng.

Nhìn bóng lưng Cố Vân rời đi, Trác Tĩnh lão đảo một cái có chút đứng không vững, Bạch Dật vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng, thật vất vả nàng mới bình ổn lại, nắm lấy tay Bạch Dật , vội la lên :”Nhanh! Tranh thủ thời gian, nàng nhất định sẽ trở về nói cho Túc Lăng, một khi bị hắn phát hiện con dấu bị động vào liền nguy rồi.”

Bạch Dật vỗ nhẹ vai nàng, thoải mái nói :”Người đừng vội, ta cái này giúp người đóng dấu.”

“Được.”

Nói xong, Bạch Dật lập tức từ bên hông xuất ra con dấu tùy thân mang theo, ở mấy tập tín hàm khác đóng vào.

Tiếp nhận tín hàm Bạch Dật đưa cho nàng, sau khi Trác Tĩnh cẩn thận kiểm tra con dấu có rõ hay không mới thấp giọng nói :”Cảm tạ.”

Bạch Dật lắc đầu cười nói :”Linh nhi tỷ tỷ, người đừng khách khí như vậy, có thể giúp đỡ Lâu tướng sớm một chút đi ra ta cũng rất vui vẻ. Bất quá , hình bộ cùng tướng quân phủ cùng nhau thẩm tra vụ án, nếu như những cái này rơi vào tay hình bộ , chỉ sợ sẽ xảy ra sự cố! Không bằng, người trực tiếp tiến cung gặp hoàng thượng!” Đồ vật này trực tiếp giao cho Yến Hoảng Thiêm mới càng có ý nghĩa, không phải sao?!

Trác Tĩnh gật đầu trả lời:”Cũng tốt! Vậy người đi nhanh đi, ta cũng đi.”

Bạch Dật nhu thuận cười nói :”Ừ, Người không cần lo lắng cho ta.Ngược lại người, trên đường cẩn thận.”

“Ta sẽ.” Nói xong , Trác Tĩnh đem mấy tín hàm cất hảo, để vào trong tay áo, hướng ngoài cửa đi.

Nửa dựa vào khung cửa, hướng Trác Tĩnh phất tay, Bạch Dật lưu luyến không rời kêu lên :”Linh nhi tỷ tỷ, chúng ta sau này còn gặp lại.” Nếu như bọn họ còn có cơ hội tái kiến!

Đi tới cửa viện, Trác Tĩnh dừng lại cước bộ, quay người lại, đối hắn xán lạn cười, trả lời :”Sau này còn gặp lại.”

Bạch Dật sững sốt, kia mặt tươi cười vô cùng xán lạn, không thể nói rõ cảm giác gì, hắn đúng là có cảm giác bất an. ...

Đại hán lặng yên xuất hiện phía sau hắn, thấp giọng hỏi :”Chủ tử?” Thanh Linh hiện tại vào cung, bọn họ phải lập tức rời đi mới được!

Bạch Dật che xuống trong lòng đột nhiên bất an, phất tay nói :”Hiện tại liền đi thôi.”

“Quay về Liêu Việt?”

Bạch Dật nhẹ lay động ngón trỏ, về mặt hưng phấn cười nhẹ nói :”Ồ kinh thành tìm chỗ yên tĩnh lưu lại đi, ta còn không thấy được trò hay, làm sao bỏ đi được?”

“Vâng.” Loại thời khắc này, thật sự không nên mạo hiểm như vậy, thế nhưng cuối cùng đại hán chỉ là nhú mày cũng không nói gì thêm.

Thất hoàng tử thoát nhìn là chủ tử tốt, thế nhưng xem qua thủ đoạn của hắn mọi người sẽ biết, nghìn vạn lần không nên ngỗ nghịch hắn. ...

[* hoa tần tạ : có lẽ là hoa lay on như ở Việt Nam chăng???]

Description: Description: hoa-lay-on-1

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Người Thắng Cuối Cùng

Sau khi đốt đèn, tiểu thái giám bên người hoàng thượng qua thỉnh nàng đến ngự thư phòng, không biết vì sao mí mắt của nàng liền không hiểu sao nhắm đến lợi hại, Dương Chi Lan một đường đi tới thoát nhìn trần định như thường nhưng nội tâm lại đang hoang mang.

Từ xa nhìn lại, trong ngoài thư phòng đều đã chập đèn, cửa điện mở, mơ hồ có thể thấy bên trong đứng không ít người.

Âm thầm hít sâu một hơi, Dương Chi Lan hơi ngẩng đầu, trên mặt là nụ cười nhẹ nhàng như thường ngày, bước vào trong điện, hướng người trên long ý mỉm cười nói :”Hoàng thượng như thế vội vã thỉnh ai gia đến , vì chuyện gì ?”

“Mẫu hậu thượng tọa.” Yên Hoàng Thiêm hơi nâng tay, thái giám trong điện lập tức bưng ghế dựa lớn tới đặt ở bên cạnh long ý. Dương Chi Lan vừa mới ngồi xuống, Yên Hoàng Thiêm ánh mắt mang theo vài phần nghiến ngấm, tự tiểu phi tiểu nói :”Hôm nay thỉnh mẫu hậu đến đây, là vì một chuyện thú vị , về vụ án của Lâu tướng Lâu phu nhân nói có thứ quan trọng muốn trình lên cho trẫm xem qua, có người nói vật này cùng mẫu hậu có liên quan?”

“Ngà?!” Dương Chi Lan trong lòng cả kinh, trên mặt lại toát ra biểu tình kinh ngạc, hướng giữa đại điện nhìn lại, chỉ thấy Túc Lăng, Đan Ngự Lam, Lâu Tịch Nhan, Lâu Mục Hải cư nhiên tất cả đều đồng đủ, mà đứng ở phía trước còn là cái kia thiếu chút nữa bị nàng giết chết Thanh Linh! Mím cười nhìn về phía Thanh Linh, Dương Chi Lan vẻ mặt hiếu kỳ cười nói :” Nói như thế, ngay cả ai gia cũng có chút hiếu kỳ. Lâu phu nhân trên tay có vật gì, trình lên cho ai gia cùng kiến thức.”

Thanh Linh tiến lên một bước, đem vật trong ống tay áo lấy ra, không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời :”Liêu Việt thất hoàng tử Bạch Dật, người hoàng thượng đặc biệt phê chuẩn cho ở tạm lại tướng phủ mọi người đều biết, hôm nay ta ở trong phòng Bạch Dật ngoài ý muốn phát hiện một ít tin hăm, bên trong chính là thỉnh thoảng nhắc tới chuyện của triều đình Khung Nhạc, Thanh Linh là một nữ lưu, không hiểu những chuyện chính sự triều đình này, cố ý thỉnh hoàng thượng cùng thái hậu xem qua định đoạt.”

Túc Lăng con người đen chột lóc, Đan Ngự Lam bật cười lắc đầu, Lâu Tịch Nhan cười nhạt không nói, còn Lâu Mục Hải lại là không hiểu ra sao.

Mấy người trong lòng cùng oán thầm, nếu mà nàng bảo không hiểu trận thế triều đình, như vậy chiều này tương kế tựu kế, đương đông kích tây là ai nghĩ ra được?

Yên Hoàng Thiêm âm thầm nhìn lướt qua Dương Chi Lan một cái, trên mặt nàng dù chưa thấy khác thường nhưng tay cũng đã không tự chủ được run lên, Yên Hoàng Thiêm nhân thần tối sầm lại, lạnh giọng nói :”Trình lên đi.”

Thái giám đem mấy tin thư đưa đến trên tay Yên Hoàng Thiêm, Yên Hoàng Thiêm chỉ xem qua một lần, sắc mặt lập tức trở nên âm u khó hiểu, cầm tin thư trong tay ném tới trước mặt Dương Chi Lan bên cạnh còn không hiểu rõ, Yên Hoàng Thiêm găm nhẹ nói :”Cao Tiến, đến tướng phủ tuyên Liêu Việt thất hoàng tử Bạch Dật vào cung.”

“Dạ.” Cao Tiến không dám chậm trễ, lập tức chạy chậm ra ngự thư phòng.

Yên Hoàng Thiêm sắc mặt đột biến, Dương Chi Lan không hiểu ra sao, cầm lấy thư tín qua loa nhìn một lần, Dương Chi Lan phút chốc tròn to mắt, trừng mắt nhìn về mặt bình tĩnh của Trắc Tĩnh , thanh âm không ngừng run rẩy thấp giọng nói :”Này....này..không có khả năng?!”

.....

Tráng hán đầu đội đầu lập cúi đầu chuyên tâm lái xe, hai hắc mã lộp bộp lộp bộp chạy đi, xe ngựa bình thường màu lam xám chạy trên đường nhỏ ở kinh thành, không có ai chú ý.

Bên trong xe ngựa, Bạch Dật nửa dựa vào cửa sổ, cách màn trúc mỏng hơi híp mắt nhìn chằm chằm trăng tròn mới đầy ra màn đêm xuất hiện, nghĩ Trắc Tĩnh cầm tin thư vào cung gặp mặt Yên Hoàng Thiêm, tâm tình của hắn liền vô cùng sáng khoái. Thật không ngờ lần này đến Khung Nhạc lại có thu hoạch ngoài ý muốn, thật sự đại khoái nhân tâm! (hà lòng ha dạ~ rất sáng khoái)

Tay khoát lên bệ cửa vui vẻ khẽ gõ, cảm giác được trong ống tay áo có giấu gì đó, Bạch Dật lấy ra vừa nhìn là tờ giấy lúc chiều Trắc Tĩnh bảo hắn viết kiểu chữ của nữ tử , hắn liền viết xuống hai câu thơ, mặc dù chỉ tiện tay viết vài chữ, thế nhưng hắn cũng sẽ không để nó ở lại tướng phủ.

Đang chuẩn bị đem tờ giấy ném đi, trăng tròn chiếu lên tờ giấy đang gấp, Bạch Dật bỗng nhiên nghĩ có chút không thích hợp, mở ra giấy trắng vừa nhìn Bạch Dật khuôn mặt vốn mỉm cười trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, trong mắt phun ra hàn quang ngoan lệ.

“Phó Dũ.” Ngữ khí băng lãnh lại mang theo tức giận mười phần găm nhẹ khiến đại hán ngẩn ra, vội trả lời :” Vâng.”

“Lập tức quay về Liêu Việt!” Gần như là từng chữ từ hàm răng toát ra, biểu thị người trong xe đang trong cơn thịnh nộ, chủ tử vừa rồi tâm tình không phải còn tốt sao chưa được nửa canh giờ liền tức giận thành như vậy?!

Đại hán nặc dù vô cùng hiếu kỳ, nhưng không dám hỏi nhiều thêm một chữ, chỉ có thể trầm giọng trả lời:”Vâng.”

Con người đen trần đầy phần nộ gắt gao nhìn chằm chằm tờ giấy trắng không có một chữ, tay chậm rãi nắm chặt, giữa cổ tay gân xanh bạo khởi, thẳng đến khi giấy trắng trong tay gần như nát vụn, Bạch Dật mới đem nó hung hăng ném đến một góc trên mã xa.

Khá lắm Thanh Linh!!

Cư nhiên dám thiết kế hắn!!

Không ai có thể lừa gạt hắn như vậy!

Lần sau, nếu là bọn họ còn có cơ hội giao thủ, hẳn nhất định khiến nàng sống không bằng chết!

Mất bởi vì phần nộ mà tràn đầy tơ máu, lộ vẻ tàn nhẫn thô bạo, trên khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy không cam lòng cùng tức giận tích tụ.

.....

Bên trong ngự thư phòng, hoàng thượng sắc mặt âm tình bất định, thái hậu ánh mắt tràn đầy kinh dị, bầu không khí có chút áp lực cùng quái dị.

Cầm thứ trong tay hung hăng ném lên án trác, Dương Chi Lan trừng mắt nhìn Trác Tĩnh, lớn tiếng nói: "Ai gia căn bản chưa từng thấy qua mấy thứ này, cùng Liêu Việt cũng không có lui tới, và lại chữ viết trong tín hàm cũng không xuất phát từ tay ai gia, mấy thứ này căn bản đều là giả tạo tới vụ hãm ai gia."

So sánh với Dương Chi Lan kích động, Trác Tĩnh sắc mặt vẫn như cũ hỏi: "Ý thái hậu là nói, bút tích không phải của ngài, là có thể chứng minh mấy thứ này là giả tạo?"

Dương Chi Lan nhin không được gầm nhẹ: "Đương nhiên!" Nàng cũng không biết vì sao gặp phải chuyện như vậy, ẩn triện trên tín thư là tư ấn của nàng, thế nhưng con dấu của nàng luôn luôn đều cất giữ ở Tây Hà điện, nàng là làm sao lấy tới tay, còn có ẩn triện của thất hoàng tử nàng lại làm thế nào có được?!

Trác Tĩnh chậm rãi gật đầu, lần này lại nhìn về phía Yến Hoàng Thiêm, lạnh giọng hỏi: "Kia vì sao ở vụ án của Tịch Nhan, đạo lý này lại không thể áp dụng? Loạn tặc xuất ra tín thư, trên giấy chữ viết cũng không phải của Lâu gia phụ tử, dựa theo ý tứ của thái hậu, mấy thứ kia hẳn là giả tạo, một ít chứng cứ giả tạo vì sao đủ để đem một thừa tướng bắt giam? Hay là nói thành viên hoàng thất cùng thân tử bình thường không giống với?"

Yến Hoàng Thiêm sắc mặt bởi vì lời của Trác Tĩnh mà càng phát ra băng lãnh, Dương Chi Lan trong lòng hoảng hốt, lớn tiếng trách cứ nói: "Làm càn, Lâu Tịch Nhan phạm phải chính là tội mưu phản oán vị, tự nhiên không thể coi như không quan trọng!"

Nàng hiện tại có thể khẳng định, những tín thư thông đồng với địch này là do nữ nhân này giả tạo, nàng cư nhiên có năng lực này? Là Lâu Tịch Nhan âm thầm giúp đỡ, hoặc là Túc Lăng, Đan Ngự Lam cũng đứng về phía bọn họ, tầm mắt dừng lại ở mấy nam nhân đang hơi cúi đầu, về mặt "vô tội" xem xét trên người bọn họ, Dương Chi Lan hiện tại thật hối hận, lúc đó vì sao nàng ta không chết đuối!

Trác Tĩnh chậm rãi gật đầu, giả vờ không hiểu cao giọng hỏi: "Thì ra là thế, ý thái hậu là nói, mưu phản là trọng tội, tư thông địch quốc lại không phải?"

"Ngươi!" Tay chỉ vào Trác Tĩnh run lên, Dương Chi Lan nhất thời nghẹn lời, không biết làm sao đáp lại.

Trác Tĩnh nói xong lần nữa nhìn về phía Yến Hoàng Thiêm hỏi: "Hoàng thượng, Thanh Linh hiện tại chỉ muốn biết, những chứng cứ này rốt cục hữu hiệu hay vô hiệu?"

Ứng mầu lãnh thị, Yến Hoàng Thiêm ngữ khí lãnh ngạnh mà nguy hiểm trả lời: "Hữu hiệu thì sao, vô hiệu lại như thế nào?"

Ánh mắt nam nhân này, tựa như một cây châm, nhìn thẳng hẳn như thế này đều cần tiêu hao tất cả lực lượng, nhất là chỉ cần hắn nói một câu là có thể quyết định sinh tử một người, cái loại sợ hãi này sẽ khiến người ta chỉ biết phủ phục dưới chân hắn.

Trác Tĩnh âm thầm kinh hãi, mỗi lần nhìn thẳng hẳn, nàng sẽ nhớ tới buổi tối hắn thiếu chút nữa bóp chết nàng, cái loại cảm giác sắp chết đi đó, mỗi khi nhớ tới đều khiến yết hầu nàng nóng rực, hô hấp khó khăn, âm thầm điều tức một lúc, Trác Tĩnh mới lại lớn tiếng đáp: "Hữu hiệu là có thể nói rõ, thái hậu có khả năng tư thông địch quốc, thiên tử phạm pháp, tội như thứ dân, thái hậu lại càng nên bắt giam tiếp nhận hình phạt điều tra, nếu như là vô hiệu, nói rõ chứng cứ ở trong mắt hoàng thượng là bé nhỏ không đáng kể, không đủ để chứng thực, như vậy lấy cùng loại chứng cứ bắt giam Tịch Nhan, cho dù không thể vô tội phóng thích, cũng có thể về nhà tĩnh dưỡng phối hợp điều tra, mà không phải vì những chứng cứ có lẽ có* kia, giam giữ ở trong ngục!" (*có lẽ có :thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời "có lẽ có". Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ)

Nàng tuyệt đối sẽ không lùi bước, bởi vì nàng biết, mình vì sao mà chiến.

Yến Hoàng Thiêm âm thầm nường mị, nữ nhân Thanh gia có phải hay không đều là ngoại tộc? Nàng cư nhiên không sợ hắn? Tựa như cái kia nữ nhân trong hậu cung dám cùng hắn chống đối, yểm hạ (che dấu) tia hứng thú trong mắt, lần nữa ngẩng đầu lên, lại là cặp mắt lạnh lùng.

Quay đầu nhìn Dương Chi Lan bên cạnh bộ dáng hiển nhiên lo sợ bất an, Yến Hoàng Thiêm lạnh giọng hỏi: "Mẫu hậu thấy thế nào?"

Dương Chi Lan muốn vì mình biện giải, sau khi suy nghĩ một lúc liền ngậm miệng lại, cuối cùng chỉ là thấp giọng trả lời: "Tất cả do hoàng thượng định đoạt!"

Nhìn về phía nam nhân một mực im lặng không lên tiếng, bên môi cư nhiên còn chứa nụ cười nhạt, Yến Hoàng Thiêm rất không dễ chịu hỏi: "Lâu tướng có cao kiến gì?"

Nhẹ lắc đầu, Lâu Tịch Nhan như cũ bình tĩnh: "Tất cả do hoàng thượng định đoạt." Hắn hiện tại là người chịu tội, không phải sao?

Âm thầm lờm Lâu Tịch Nhan một cái, Yến Hoàng Thiêm chuyển mắt nhìn về phía Đan Ngự Lam hỏi: "Đan ái khanh, hoàng kim án ngục cũng tra xét được một quãng thời gian, có phát hiện gì?"

Đan Ngự Lam âm thầm kêu khổ, chuyện này không phải là Túc Lăng chủ thẩm hấn hiệp trợ sao?! Hoàng thượng vì sao không hỏi Túc tướng quân?

Thoáng nghiêng đầu, Đan Ngự Lam nhìn về phía Túc Lăng bên cạnh, ai ngờ Túc Lăng cư nhiên khốc ngạo* nghiêng thân đi, coi như không phát hiện tâm mất hấn, Đan Ngự Lam không có cách nào, chỉ có thể nhận mệnh tiến lên trước, trả lời :”Hồi bẩm hoàng thượng, loạn tặc đầu mục ngoại trừ có thể xuất ra mấy bức thư cũng không có thêm chứng cứ liên quan đến tính mệnh Lâu tướng phụ tử. Mà trong bảy phong thư có một phong là hai năm trước, mặt trên lại là quan ấn hiện tại của Lâu lão tướng quân, thế nhưng quan ấn tướng quân các nơi ở một năm trước mới thống nhất đổi một lần, thư hai năm trước cư nhiên đóng dấu lại là quan ấn một năm sau mới có, chỗ này điểm đáng ngờ quá nhiều, thứ hai, Dư Hạng một trong hai kẻ loạn tặc đầu mục (kẻ đứng đầu). Quê quán Vũ Huyền, từ hai mươi tư tuổi đến ba mươi tuổi từng là thị vệ tổng quản quý phủ đương nhiệm Lại bộ thượng thư Lý Hồng Dân, sau đó ly khai chẳng rõ tung tích, khi thẩm vấn thì Dư Hạng không thừa nhận từng làm tổng quản trong nhà Lý đại nhân, hơn nữa lời lẽ mập mờ, thật sự khả nghi.” (* khốc ngạo : rất kiêu ngạo, khinh người)

Đan Ngự Lam mới nói xong, Dương Chi Lan sắc mặt thay đổi liên tục, lúc này Cao Tiến được phái đi tướng phủ cũng đã trở về, đứng ở giữa điện, Cao Tiến hồi báo :”Hồi bẩm thánh thượng, thất hoàng tử vào lúc Lâu phu nhân vào cung lập tức rời đi Tướng phủ, hiện tại không rõ tung tích.”

“Như thế nào?” (đứng lúc như thế) Yến Hoàng Thiêm vừa nói xong vừa nhìn về phía Trác Tĩnh, Trác Tĩnh về mặt vô tội nhìn lại hấn. Yến Hoàng Thiêm lại nhìn về phía Dương Chi Lan, Dương Chi Lan ho nhẹ một tiếng nói :”Hoàng thượng, này nhất định là Liêu Việt sử dụng kế ly gián, Bạch Dật nhất định là sớm có dự tính mới có thể đứng lúc chạy trốn, này mấy tin hăm thật sự không đáng tin!!”

Tư thông địch quốc, cái này tội danh không chỉ có nàng không đảm đương nổi, toàn bộ Dương gia cũng không đảm đương nổi!!

Chậm rãi gật đầu, Yến Hoàng Thiêm cao giọng nói :”Nếu thái hậu cũng cho là loại tin hăm này không đáng tin, như vậy tội danh mưu phản của Lâu thị phụ tử cũng liền không thể nói đến, hôm nay trẫm ngự chuẩn Lâu thị phụ tử xuất ngục trở về nhà, quan phục nguyên chức.”(hồi phục chức quan)

“Tạ ơn hoàng thượng.” Trác Tĩnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đi tới bên người Lâu Tịch Nhan, găt gao nắm tay hấn, Lâu Tịch Nhan phản thủ nắm chặt tay nàng, ôn nhu cười. Lâu Mục Hải vẫn bàng quan nhìn tất cả trên đại điện, tựa hồ có chút nhìn ra cái gì, lại tựa hồ không hiểu rõ lắm, bất quá sao cũng được cuối cùng cũng là đi ra.

Yến Hoàng Thiêm bỗng nhiên có thâm ý nhìn thoáng qua Dương Chi Lan, giả bộ phiền não hỏi :”Được rồi, theo mẫu hậu xem, cái khác đại nhân hấn là sẽ không có ý kiến gì?”

Dương Chi Lan cả người chấn động, âm thầm cắn răng, sau đó mới mỉm cười trả lời :”Các đại thần chỉ biết tán thưởng hoàng thượng anh minh.”

Nàng không biết, mình cười có bao nhiêu giả dối sao? Trong lồng ngực không hiểu sao vung lên một cỗ hỏa, Yến Hoàng Thiêm bỗng nhiên một chương phách lên trên bàn, hướng Đan Ngự Lam găm nhẹ nói :”Vụ án chưa kết thúc, Đan ái khanh còn cần tiếp tục tra rõ. Loạn thần tặc tử dám trộm đạo quốc khố, hãm hại trung lương, trẫm cần phải nghiêm khắc trừng phạt không tha!”

Yến Hoàng Thiêm đột nhiên nổi giận có chút mặc danh kỳ diệu, bất quá làm một thần tử, những cái này đã sớm quen, Đan Ngự Lam như thường ôm quyền trả lời :”Dạ”

“Lui ra đi.” Phất tay, Yến Hoàng Thiêm không hề nhìn bọn họ.

Mười ngón tay nắm chặt, hai người đập trên bóng đêm, đi ở trên đường đá vắng vẻ trong cung đình, gió đêm thổi bay mái tóc hai người, lưu luyến dây dưa. Nắm chặt bàn tay thon dài lạnh lạnh như trước, Trác Tĩnh lại cảm thấy trong lòng nàng tràn đầy ấm áp.

“Tịch Nhan!” Thì ra thấp giọng gọi tên một người, hấn liền có thể đáp lại ngưởi, cũng là một loại hạnh phúc.

Ngón trở khê vuốt ve mu bàn tay mềm mại của nàng, Lâu Tịch Nhan mỉm cười, thấp giọng nói :”Tĩnh nhi, chúng ta về nhà thôi.”

“Ừ.” Về nhà.

Ánh trăng đem bóng hai người kéo dài kéo dài, giữa朦胧 lung cái bóng tựa hồ giao cùng một chỗ, phân không rõ là một người hay là hai người. Từ xa nhìn lại, bọn họ tựa hồ sẽ như vậy nắm tay nhau, tiếp tục đi, thẳng đến....sinh mệnh cuối cùng.

Lâu Mục Hải nhìn cách đó không xa hai người nắm tay nhau, trong lòng không nhịn được khê run, đây là Tịch Nhan trong miệng suốt đời chỉ yêu một người sao?! Có lẽ...hấn đúng đi. Cái kia nha đầu, miễn cưỡng đủ tư cách đi.

Nhìn kia hai người trong mắt dường như chỉ có đối phương, trong lòng run lên, không chỉ có Lâu Mục Hải mà thôi, Túc Lăng trong lòng cũng mọc lên một cỗ phiền muộn khó hiểu, bởi vì lúc này đây trong đầu hấn xẹt qua một mặt lệ ảnh chỉ biết cùng hấn quyền cước tương hướng. (ý nói hai người Cố Vân và Túc Lăng chỉ biết đấu đá lẫn nhau)

Ngoài cửa cung, đứng bốn chiếc xe ngựa, nhìn thấy đoàn người bọn họ đi ra, một mặt thân ảnh nhỏ xinh nhưng mạnh mẽ cũng từ bên xe ngựa chạy tới, đi đến trước mặt Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tĩnh, nhìn bọn họ tay nắm chặt tay, trên mặt là dáng tươi cười hạnh phúc, Cố Vân thở phào nhẹ nhõm, cười nói :”Rất cực đi ra, cũng không uống phi tá độc sức diễn kịch như thế.”

Lâu Tịch Nhan đối nàng khê găt đầu cười nói :”Đạ tạ Thanh cô nương, không đúng, hấn là gọi ,.....tiểu di tử.”(cô em vợ)

Câu tiểu di tử này đôi lấy hai ánh mắt khinh bỉ của Cố Vân cùng Trác Tĩnh, các nàng cũng không phải tỷ muội có được không? Hơn nữa nếu tính tuổi, Cố Vân còn lớn hơn Trác Tĩnh mấy tháng.....

Cố Vân khoát khoát tay, cười gượng nói :”Nói lời cảm tạ liền không cần, đây là ta lần đầu tiên diễn kịch, ta cũng hy vọng đây là lần cuối cùng.” Có thể nhìn ra người khác nói dối cùng tự mình nói dối là hai việc khác nhau?! Nàng nghĩ mình biểu diễn quả thật vụng về!!

Lườn nàng một cái, Trác Tĩnh thấp giọng mắng:”Ta cũng hy vọng là lần cuối cùng, vai ta đều muốn bị người bóp nát!” Nữ nhân này sức lực so với nam nhân còn lớn hơn!! Lúc đó nàng thiếu chút nữa tiêu lệ! (tiêu = bão tố , lệ = nước mắt ~ bão nước mắt @@ cấp độ siêu mạnh)

Nhún nhún vai, Cố Vân trả lời :” Ta kia gọi là xuất thần!” Kỳ thật là khản trương, nàng đời này cực ít nói dối, nếu không phải vì Tĩnh, nàng mới không rãnh rỗi như vậy đâu!

Nhớ tới Bạch Dật ánh mắt hồn nhiên ẩn dấu âm vụ cùng giao hoạt, Cố Vân có chút lo lắng hỏi :”Người xác định tiểu tử kia thật sự quay về Liêu Việt?”
Đừng có lại ả núp ở chỗ nào trong kinh thành làm ra chuyện gì.

Trác Tĩnh thanh mâu khẽ nhếch, khẽ cười nói :”Hắn nếu như không ngu ngốc mà nói hắn là đã biết mình bị lừa.” Bạch Dật là người cẩn thận như vậy, nhất định sẽ đem tờ giấy có chữ hắn viết mang đi, nàng chính là muốn cho hắn biết, chính mình bị lừa, hắn một ngày không về Liêu Việt, đối với bọn họ mà nói liền một ngày không thể an tâm.

“Vậy là tốt rồi.” Tĩnh nếu như đã nói vậy, nhất định là có dự kiến đi.

Trác Tĩnh nhìn thoáng qua Túc Lăng phía sau Cố Vân, nhỏ giọng hỏi :”Người là cùng ta quay về phủ thừa tướng, hay là” Dù sao lúc trước Vân cùng Túc Lăng hình như ả ỉ rất lợi hại, nếu như Vân không muốn quay về tướng quân phủ, nhưng thật ra có thể đến chỗ nàng ở, chỉ sợ.....

“Nàng là người tướng quân phủ!” Quả nhiên, Trác Tĩnh nói còn chưa xong, Túc Lăng ánh mắt cương quyết trừng nàng, cho dù là giữa đêm trăng Trác Tĩnh cũng có thể khắc sâu cảm thụ được một cô hân ý, thanh âm lãnh ngạnh cổ chấp cũng tuyên cáo hướng Cố Vân đi.

Cố Vân sùng sốt một lúc, sau đó trực tiếp xoay người nhảy lên xe ngựa tướng phủ phía sau Trác Tĩnh, lạnh lùng bỏ lại một câu :”Đồ thần kinh.” (chỗ này thấy QT dịch là xe ngựa tướng phủ..nhưng ta lại nghĩ xe tướng quân phủ chứ,,k hiểu ra sao, hay là xe ngựa tướng phủ chuẩn bị nhưng lại đi về hướng tướng quân phủ ...chắc hiểu theo ý này)

Tuy là không biết lời này có ý tứ gì,thế nhưng tuyệt đối không phải là lời tốt! Túc Lăng sắc mặt tối sầm, cũng nhảy lên xe ngựa, không đến một lúc, trong xe ngựa truyền đến thanh âm đánh nhau, thân xe không lớn bị đập bịch bịch vang lên....

Trác Tĩnh nuốt nuốt nước bọt, hướng Lâu Tịch Nhan bên cạnh nói rằng :”Nếu không... chúng ta đi trở về đi.”

Lâu Tịch Nhan khẽ nhướng mày, nhìn về phía xe ngựa đã chạy đi xa, có chút lo lắng hỏi :”Thanh cô nương thật sự không có việc gì sao?” Túc tướng quân thế nhưng xưa nay không hiểu thương hương tiếc ngọc là gì..

“Cái này....” Do dự một lúc, Trác Tĩnh cười gượng nói :”Hắn là không có việc gì đi...”

.....

Ngự thư phòng

Đoàn người ra khỏi ngự thư phòng, Yến Hoàng Thiêm phát tay, cung nữ thái giám đều đi ra ngoài, cung điện to như vậy có vẻ càng thêm trống trải lạnh lẽo.

Yến Hoàng Thiêm mặt âm trầm, lạnh lùng ngồi ở chỗ kia cũng không nói chuyện, Dương Chi Lan có chút không biết làm thế nào, tâm treo ở giữa không trung, không biết là hắn muốn cùng nàng nói cái gì hay chỉ là đơn thuần ngồi một lúc , nhĩ tử này, nàng cho tới bây giờ cũng không hiểu rõ hắn đang nghĩ cái gì?

Sau một khắc chung, Yến Hoàng Thiêm vẫn là không nói gì, sắc mặt lại càng phát ra âm trầm, Dương Chi Lan có chút không chịu nổi, chậm rãi đứng dậy thấp giọng nói :”Hôm nay xảy ra chuyện này, hoàng thượng nhất định hao tổn tinh thần, vẫn là sớm nghỉ ngơi đi, ai gia cũng có chút mệt mỏi.”

Dương Chi Lan đi tới giữa đại điện, Yến Hoàng Thiêm thanh âm băng lãnh bỗng nhiên từ phía sau truyền đến:”Mẫu hậu muốn cùng trẫm nói, cũng chỉ có những lời này thôi ?Chuyện hôm nay, mẫu hậu không có gì muốn giải thích sao?”

Dưới chân bị kiểm hãm, Dương Chi Lan xoay người, qua loa trả lời :”Đây là gian kế của Liêu Việt, trước hãm hại Lâu tướng, sau vu hãm ai gia, thật sự ghê tởm đến cực điểm, ai gia còn có gì để nói? “

“Phải không? Trẫm lại không cho là như thế!” Yến Hoàng Thiêm bỗng nhiên đứng dậy, bước tới gần nàng, thanh âm trầm thấp, bên trong ngoài trừ lãnh ngạo càng nhiều thêm mấy phần không giải thích được cùng đau lòng :”Mẫu hậu hao hết tâm tư làm chuyện như vậy,là muốn trả thù Lâu gia hay là trả thù trẫm?!”

Tay lại run lên, Dương Chi Lan vội vã đưa tay ra sau lưng , âm thầm bình ổn , mới có thể chống lại ánh mắt của nhĩ tử :”Ai gia không rõ ý tứ của hoàng thượng.”

Không rõ? Yến Hoàng Thiêm cười nhạt, việc nàng làm đều làm, còn sợ thừa nhận sao?!

Yến Hoàng Thiêm nhìn cái này nữ nhân chỉ biết đối hán qua quýt lừa gạt, cười lạnh nói :”Lâu gia đối triều đình đối trẫm mà nói đều là cánh tay không thể thiếu. Lúc ngươi làm việc này có hay không nghĩ tới quốc gia xã tắc, có hay không nghĩ tới trẫm? Ngươi là mẹ đẻ trẫm, nhiều năm qua, trẫm đối với việc làm của ngươi, đều mở một con mắt nhắm một con mắt, xem ra là trẫm sai rồi, lúc trước nếu không phải ngươi dung túng Hạo đệ kết bè kéo cánh, hán lại như thế nào sẽ đi tới nông nổi mưu phản oán vị?!”

Yến Hoàng Thiêm không đề cập đến Hạo nhi còn tốt, nhắc tới hán, Dương Chi Lan tựa như điên cuồng giống nhau, đó vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng nàng, nhiều năm qua liên tục giày vò nàng! Sớm đã không còn bận tâm thân phận chính mình, chỉ vào Yến Hoàng Thiêm, Dương Chi Lan hét lên :”Ngươi đây là đang chỉ trích ta dạy con vô phương? *Xác thực ta thật sự là không biết giáo nhi tử, nếu không cũng sẽ không dạy dỗ ra một súc sinh thủ tục tương tàn* , tàn bạo thị huyết!!” (* dạy con không đúng cách . **thủ tục tương tàn : anh em giết lẫn nhau)

“Súc sinh tàn bạo thị huyết?!”Đầu của hán tựa như bị người ta hung hăng đánh một quyền giống nhau, ong ong vang lên, trái tim co rút đau đớn tựa như bị một bàn tay vô hình bóp chặt. Ngoại trừ đau đớn sẽ không có cảm giác khác. Yến Hoàng Thiêm bỗng nhiên cười ha hả, nữ nhân trước mặt chỉ vào hán mắng tới súc sinh, chính là thân sinh mẫu thân hán!! Cái này nữ nhân dung túng đệ đệ oán vị cư nhiên chính là mẫu thân hán!!

Hảo ! Hảo!! Yến Hoàng Thiêm lao đảo bước đến bên cạnh án trác, chống đỡ mặt bàn bằng lãnh, hán nói ra lời nói cũng như án thai (thai = bệ, kê~ kê bàn) giống nhau cứng rắn vô tình :”Nếu ngay cả mẹ đẻ trẫm đều đánh giá trẫm như vậy, trẫm thật đúng là nên làm cái gì mới được! Kia thúc đẩy một chút,với những quan lại trợ tru vi ngược (nổi giáo cho giặc),cùng nhau hãm hại trung lương phải tội xử tử!”

Nàng có phải cho rằng hán không biết nàng âm thầm bồi dưỡng thế lực ở trong triều, Dương thị một nhà cơ hồ chiếm một phần tư vị trí trong triều, để bù đắp nàng đau lòng nhi tử đã mất, hán đối nàng hết sức dễ dàng tha thứ, kết quả đối lấy chính là một câu súc sinh?!

Yến Hoàng Thiêm con mắt đỏ tươi, cuồng bạo tê rống rốt cục gọi về Dương Chi Lan lý trí, nàng đã không có Hạo nhi, nếu ngay cả Dương gia cũng không còn, nàng còn có cái gì chứ?!

“Ngươi không thể làm như vậy...” Mới nói ra khỏi miệng, Dương Chi Lan lại phát hiện mình là cỡ nào buồn cười, hán có cái gì là không thể làm, hán ngay cả thân sinh đệ đệ đều có thể giết, còn có cái gì hán không thể làm!

Uể oải ngã ngồi xuống đất, Dương Chi Lan mệt mỏi nói :”Chuyện này đều là chủ ý của ai gia, cùng người khác không có quan hệ, chỉ cần ngươi buông tha một nhà Dương thị, ngươi muốn như thế nào liền như thế đi!” Cho dù hán muốn nàng chết, cũng không có gì, nàng chỉ là không muốn trở thành tội nhân Dương gia mà thôi.

Yến Hoàng Thiêm lạnh lùng nhìn nữ nhân ngã ngồi dưới đất, mấy sợi tóc bạc đã leo lên trên trán nàng , khuôn mặt mỹ lệ chung quy không thể tránh thoát sự ăn mòn của năm tháng, để lại từng đạo vết tích già yếu, trong mắt trống rỗng giống như một thân thể không có linh hồn, nàng như vậy, hán còn cùng nàng đấu cái gì?!

Quay lưng đi, không nhìn đến khuôn mặt không biết là khiến hán tức giận hay bị thương, Yến Hoàng Thiêm thấp giọng than nhẹ :”Mẫu hậu vẫn thích lễ phật, không bằng đến hoàng gia lăng viên* núi Thanh Thành tức trực linh cửu, cầu tâm tình bình thản, trường mệnh bách tuế đi.”(sống lâu trăm tuổi) (* hoàng gia lăng viên :Nghĩa trang hoàng gia)

Dương Chi Lan có chút đồ dẫn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm bóng lưng cao ngất lạnh lùng kia, hồi lâu, mới chậm rãi đứng lên, giọng điệu châm chọc từng chữ từng chữ nói :”Tạ ơn hoàng thượng ân điển!”

Dương Chi Lan từng bước đi ra ngự thư phòng,ánh sáng rực rỡ dần dần cách xa nàng, liền giống như nhân sinh của nàng.

.....

Khung Nhạc tháng 9 năm 134 xảy ra hai chuyện lớn, chuyện thứ nhất chính là Tây Bắc loạn tặc cấu kết Liêu Việt,hãm hại thừa tướng Lâu Tịch Nhan, cuối cùng bị đề hình ti Đan Ngự Lam nhìn thấu, loạn tặc gian kế không thực hiện được, hoàng kim án đến đó xem như kết thúc. Chuyện thứ hai, Tây thái hậu luôn luôn trụ tại hoàng gia lăng viên, vì Yến thị tổ tiên tức trực bên linh cửu cầu phúc.

Vẫn là đại sảnh lần trước đại yến tân khách, bắt đầu chính là thiếu chủ hi đầy phòng cùng tiếng ồn ào của tân khách. Trước bàn tròn, ba nam tử tuổi dạt ngồi cùng nhau.

Đan Ngự Lam hơi ôm quyền cười nói :”Chúc mừng, lần trước không có kịp nói.” Hán chính là lần đầu tiên như vậy quấy rối tiệc cưới của người khác, tuy là hoàng thượng bày mưu đặt kế, nhưng hán vẫn cảm thấy có lỗi với Lâu Tịch Nhan.

Túc Lăng cũng hơi ôm quyền, biểu thị áy náy.

Lâu Tịch Nhan cười nhẹ nói :”Đa tạ. Nay chén rượu mừng hiện tại uống cũng không muộn.”

Người hầu tiến lên vì bọn họ châm rượu, chất lỏng màu vàng chậm rãi chảy ra, hương rượu cam thuần khiết tán.Còn chưa uống, Túc Lăng đã thấp giọng khen :”Thần lộ hoa điều! Hảo tửu!” (rượu hoa điều đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc)

Lâu Tịch Nhan mỉm cười :”Đã sớm nghe nói Túc tướng quân đối phẩm rượu rất có hiểu biết, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Cầm lấy chén rượu một ngụm uống cạn, Túc Lăng lơ đãng trả lời :”Ta chỉ là hảo tửu (thích rượu) mà thôi.”

So sánh với Túc Lăng hào sảng, Đan Ngự Lam cùng Lâu Tịch Nhan có vẻ nhã nhặn hơn, rượu ngon rót vào yết hầu, tinh tế phẩm giám vô cùng nho nhã.

Nhìn thoáng qua chỗ trống chủ vị bên cạnh Lâu Tịch Nhan cố gắng lưu lại, Đan Ngự Lam hiếu kỳ hỏi: "Còn có khách quý khác muốn tới sao?" Có thể khiến Lâu Tịch Nhan coi là thượng khách, chứ không phải là

"Trẫm có tính là khách quý không?" Đan Ngự Lam còn đang suy đoán, một đạo giọng nam sang sảng mang theo mấy phần uy nghiêm từ ngoài phòng truyền đến.

Người đến một thân thường phục đơn giản, bên cạnh đi theo một mặt bóng hình thanh lệ xinh đẹp, hai người bước vào trong phòng, ba người lập tức đứng dậy tiếp đón, nửa quỳ hành lễ: "Tham kiến hoàng thượng, Thanh phi nương nương."

Trên mặt mang theo nụ cười vui sướng, nhìn ra được Yến Hoảng Thiêm tâm tình rất tốt, khoát khoát tay, Yến Hoảng Thiêm cười nói: "Bình thân, hôm nay đã là Lâu tướng gia yến, những lễ nghi phiền phức này có thể miễn đi." (gia yến : tiệc nhà)

"Vâng."

Thanh Phong ánh mắt đảo qua đại sảnh rộng lớn, không có phát hiện bóng dáng Trác Tĩnh, nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, Thanh Phong tự nhiên hỏi: "Tỷ phu, tỷ tỷ ta ở đâu?"

Tỷ phu? Yến Hoảng Thiêm khẽ nhủ mi, này tiếng tỷ phu kêu thật đúng là thân thiết, nàng tựa hồ quên thân phận của mình, nàng gọi Tịch Nhan tỷ phu, như vậy hẳn muốn xưng hô Tịch Nhan cái gì?

Lâu Tịch Nhan cũng là sững sốt, lập tức mỉm cười trả lời: "Nàng cùng Thanh Mạt ở trong phòng."

Mạt nhi đã ở ?! Thanh Phong trên mặt nôn nóng không chút nào che giấu, Lâu Tịch Nhan quay sang đối người hầu bên cạnh phân phó: "Người đâu, đưa Thanh phi nương nương đến Lâm Nguyệt lâu."

"Dạ."

Thanh Phong hướng Lâu Tịch Nhan cảm kích cười, lập tức theo người hầu hướng hậu viện đi đến.

Thanh Phong đi rồi, trong đại sảnh liền còn lại mấy nam nhân, bầu không khí cũng trở nên càng thêm tự do thoải mái.

Bên trong phiêu tán nhân nhật hương rượu, Yến Hoảng Thiêm khẽ ngửi, không vui nhủ mảy, lập tức khẽ phát tay, ngoài phòng mấy nam tử mặc trang phục thị vệ tay cầm bảy tám vò rượu đi đến, Yến Hoảng Thiêm cười to nói: "Ngày hôm nay là ngày đại hi, trẫm cố ý mang đến Trần niên kê phong, đêm nay không say không về."

Trần niên kê phong? Túc Lăng ánh mắt sáng ngời, một bộ dáng nóng lòng muốn thử, Lâu Tịch Nhan cùng Đan Ngự Lam cũng là sắc mặt cứng đờ, liếc mắt nhìn nhau chỉ có thể cười khổ. Trần niên kê phong thật là rượu ngon khó có được, chẳng qua nó như vậy thanh danh vang xa, càng nhiều hơn chính là bởi vì nó mạnh, người không có tư lượng, một chén là có thể ngủ mê man một đêm, huống chi kia mấy vò rượu, đêm nay là không muốn say cũng không được!

Trong Lâm Nguyệt lâu cửa phòng đóng chặt, Cố Vân đưa lưng về phía Trác Tĩnh nửa ghé vào trên lưng ghé dựa, thân thể nhỏ nhắn thoát nhìn càng thêm gầy yếu, dưới ống tay áo được vén lên, lộ ra một đôi cánh tay thon dài trắng nõn, chỉ là trên cánh tay có một tảng lớn ứ thanh màu xanh đen, nhìn mà có chút đau lòng. Trác Tĩnh vừa cẩn thận giúp nàng sát được, vừa lạnh giọng mắng: "Cái này Túc Lăng, thật sự là một mềnh phu, hạ thủ cũng quá nặng đi!" Tốt xấu Vân cũng là một nữ nhân, hẳn cư nhiên hạ thủ được, này ứ thanh phỏng chừng nửa tháng cũng không tốt được, cũng may không có tổn thương đến xương!

Cố Vân hơi nhắm mắt lại, lười biếng trả lời: "Hắn cũng không tốt hơn chút nào!"

Kỳ thật ngày đó hai người bọn họ đều trong cơn giận dữ, trong nă xa lại cảnh tối lửa tắt đèn, cái gì cũng không thấy rõ, nếu động thủ làm sao có thể không bị thương, Túc Lăng cũng bị nàng đập mấy cước, trên người ứ thanh tuyệt đối sẽ không ít hơn nàng!

Này hai người sẽ không thể hảo hảo ở chung? Trác Tĩnh bất đắc dĩ than: "Nếu không người đến chỗ ta trụ một thời gian đi."

Cố Vân lập tức lắc đầu: "Các người tân hôn, ai muốn làm bóng đèn a! Hơn nữa ta đã có tin tức của kim ti bát quái bàn." Nàng mong muốn có thể nhanh chóng tìm được phương pháp quay về, ở dị thế này đợi hơn nửa năm, nàng vẫn là không thể quên.

Trác Tĩnh cũng không phải rất nhiệt tình hỏi: "Có tin tức gì?"

Cố Vân ngồi thẳng thân thể, chậm rãi buông ống tay áo, giải thích: "Ta ở trong một quyển gia phả của Túc gia thấy được, kim ti bát quái bàn là Tộc huy* Túc gia truyền thừa nhiều năm, Túc gia cho rằng nó có thể phù hộ cùng thủ hộ con cháu Túc thị. Thông thường, tộc huy để ở Túc gia lăng mộ, hàng năm lúc tế tự, do Tộc trưởng cùng Túc thị trưởng từ cùng nhau thỉnh xuất tộc huy, để cho con cháu cúng bái. Thế nhưng ta hiện tại còn không biết Túc gia lăng mộ ở chỗ nào, Tộc huy rốt cuộc đặt ở chỗ nào trong lăng mộ? Phải biết rằng những cái này còn muốn từ trên người Túc Lăng ra tay mới được!" (* Tộc huy : dấu hiệu gia tộc ~ tín vật gia truyền ..)

Để có thể trở lại, nàng còn phải tiếp tục ở lại tướng quân phủ, cho dù Túc Lăng xác thực làm cho người ta đáng ghét!

Chuyên Vân đã quyết định, có khó mấy nàng ấy cũng muốn làm, Trác Tĩnh không tiếp tục khuyên nàng, chỉ là dằn dò nói: “Được rồi, thế nhưng người nhất định phải cẩn thận, cái kia bất quá bàn rất tà môn, có tin tức phải nói cho ta, không nên đơn độc hành động.”

“Ta biết.” Cố Vân bỗng nhiên im lặng, cẩn thận nhìn về phía ngoài cửa.

Chỉ chốc lát, ngoài cửa truyền đến một giọng nam: “Phu nhân, Thanh phi nương nương đến.”

Thanh phi? Trác Tĩnh cùng Cố Vân liếc mắt nhìn nhau, thấp giọng nói: “Là Thanh Phong.”

Cố Vân hiểu rõ nhẹ gạt đầu, Trác Tĩnh đi mở cửa, Cố Vân xoay người đem thuốc trên bàn thu vào trong ống tay áo, đi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Cửa phòng mở, Thanh Phong đã đứng ở ngoài cửa, thấy Trác Tĩnh lập tức mỉm cười kêu: “Tỷ.”

Trác Tĩnh đối người hầu bên cạnh phát tay, lôi kéo tay Thanh Phong nói: “Mau vào đi.”

“Mặt nhi!” Thấy rõ Cố Vân ở trong phòng, Thanh Phong kích động tiến lên, nắm chặt tay nàng, trong lúc nhất thời nghẹn ngào nói không ra lời, Cố Vân lại có chút lúng túng, thế nhưng cũng không tốt rút tay về, chỉ có thể cứng ngắc tại chỗ.

Thanh Phong nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt gầy gò của Cố Vân, đau lòng nói: “Mặt nhi muội thật gầy! Có phải Túc Lăng khi dễ muội hay không?”

Bị người khác như vậy vuốt ve gương mặt khiến Cố Vân cảm thấy thật không được tự nhiên, thoáng lui về sau một chút, Cố Vân trả lời: “Không ai khi dễ ta.” Nàng không khi dễ người khác đã tốt rồi.

Tay Thanh Phong cứng đờ, tiểu muội đối nàng sao lại xa lạ như thế? Ngay cả nàng đụng vào cũng không quen? Chậm rãi buông tay, trong lòng có chút đau xót, thế nhưng Thanh Phong vẫn tiếp tục quan tâm hỏi: “Này nửa năm qua, muội trải qua tốt sao?”

Thanh Phong trong mắt đau đớn Cố Vân thấy rõ ràng, bất quá đối với nàng mà nói, nữ nhân trước mắt này chỉ là người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt, nàng thật sự không lộ ra được bao nhiêu cảm tình, ho nhẹ một tiếng, Cố Vân ngắn gọn trả lời: “Ta tốt.”

“Mặt nhi, muội... làm sao vậy?” Thanh Phong có chút hoang mang, nữ tử trước mắt thái độ lễ phép nhưng xa cách, giữa đôi lông mày lộ ra quang mang kiên nghị cao ngạo, này không phải tiểu muội ôn nhu hiền thân thiết, nhất gan nhu thuận trong ấn tượng của nàng? Trong lòng hoảng hốt, Thanh Phong vội hỏi: “Lẽ nào muội cũng bởi vì uống loại dược chết tiệt kia mất đi ký ức sao?”

Trác Tĩnh nhẹ nhàng nhíu mày, cười xem Vân làm sao trả lời, nàng nếu như cũng nói mất trí nhớ liền rất giả dối.

“Ta.” Cố Vân sững sốt, loại chuyện viện cớ không chịu trách nhiệm này, chỉ có nữ nhân như Tĩnh mới có thể nghĩ ra, hung hăng trừng mắt nhìn Trác Tĩnh đang có chút hả hê, Cố Vân lại nhìn ánh mắt lo lắng của Thanh Phong, cười gượng nói: “Ta không sao, chính là lâu lắm không gặp, có chút kích động, không biết nói cái gì mà thôi.”

Kích động? Trác Tĩnh thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, thế nhưng e ngại Thanh Phong đang ở đây, chỉ có thể cứng rắn nuốt xuống, cảm thụ được mắt đao hung tợn của Cố Vân, Trác Tĩnh tiến lên một bước, đỡ Thanh Phong ngồi xuống trên ghế, tùy tiện tìm chủ đề chuyển hướng câu chuyện: “Người trước ngồi xuống đi, ba tháng đầu muốn phải cẩn thận.”

Thanh Phong tâm cảm thấy một trận đau đớn, Mặt nhi cùng tỷ tỷ trong lúc đó ánh mắt giao nhau đều biểu hiện các nàng quen thuộc cùng thân mật, xem ra tiểu muội chỉ là đối nàng xa cách mà thôi. Mà thôi, tiểu muội từ nhỏ liền cùng tỷ tỷ khá thân, có tỷ tỷ chiếu cố nàng ấy, nàng cũng yên tâm.

Khẽ vuốt bụng hơi nhô lên, Thanh Phong cười khẽ trả lời: “Đã hơn bốn tháng.”

Hơn bốn tháng? Thật nhanh, nếu như tính ra thì nàng gần như lần đầu bị đưa vào cung liền cùng Yến Hoàng Thiêm xảy ra quan hệ.

Cùng Thanh Phong tiếp xúc vài lần, ở trong lòng Trác Tĩnh, nàng là một nữ tử rất yêu thương người thân, tính cách kiên cường không chịu khuất nhục nhưng số phận nhiều ngang trái, nghĩ đến tình cảnh nàng ở trong cung, Trác Tĩnh lo lắng hỏi: “Lần trước ta bảo người đi thăm con cháu của thái hậu, Yến Hoàng Thiêm có phát hiện ra không?”

Thanh Phong nhân thần lạnh lẽo, hờ hững cười lạnh nói: “Không biết, có lẽ có. Kỳ thật hẳn chẳng phải cũng lợi dụng tâm tư tỷ nóng lòng muốn cứu Lâu Tịch Nhan lại đạt thành mục đích của chính mình sao. Tất cả chẳng qua là theo như nhu cầu. Phát hiện hay không phát hiện lại có gì khác nhau!”

Trong ngữ điệu mang theo bất đắc dĩ cùng hận ý khiến Trác Tĩnh và Cố Vân cũng không nhận được vì nàng đau lòng, hai người liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng chỉ có thể lựa chọn trầm mặc, bởi vì các nàng không biết nên dùng ngữ điệu gì để an ủi Thanh Phong, các nàng cũng không phải Thanh Linh, Thanh Mạt, không thể minh bạch những đau khổ mà Thanh gia phải chịu, cũng chưa từng ở trong hoàng cung lớn như vậy sinh hoạt qua, không thể lĩnh hội được gian khổ cùng đau khổ của nàng.

Ba người đều có tâm sự, trong phòng lâm vào im lặng, Thanh Phong bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, cười nói: “Ngày hôm nay chính là ngày đại hi của tỷ, không nên nói đến những chuyện mất hứng thế này, muội giúp tỷ sơ một cái lưu tiên kế trước đây tỷ rất thích đi.”

Đề lại bả vai nàng, Trác Tĩnh lắc đầu cười nói: “Không cần phiền phức.” Cũng không phải đại yến tân khách, không cần như vậy long trọng, nàng cũng không thích.

Nhẹ nắm tay Trác Tĩnh, Thanh Phong kiên trì nói :”Tuyệt không phiền phức.”

Lôi kéo Trác Tĩnh đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, Thanh Phong dịu dàng vì nàng chải mái tóc đen, thật giống như lúc ở nhà giống nhau, các nàng cũng thường chải đầu cho nhau, thời gian như vậy có lẽ cũng không trở về được nữa, nàng hiện tại nghĩ muốn gặp mặt các nàng cũng không dễ dàng a!!

“Tỷ, Mạt nhi. Chúng ta ở lại Khung Nhạc đã là chuyện thực không thể thay đổi, cho nên các ngươi nhất định phải hạnh phúc, biết không? Các ngươi hạnh phúc chính là hạnh phúc lớn nhất của ta.” Thanh Phong cẩn thận mà chuyên chú chải ván tóc, mỗi một động tác đều dịu dàng dụng tâm, Trác Tĩnh có thể cảm thụ được của nàng quý trọng cùng lưu luyến, mặc dù nàng cũng không phải tỷ tỷ của nàng, không có những hồi ức tốt đẹp cùng nhau kia, thế nhưng đối nàng thương yêu lại có chút tăng lên.

Nàng trong giọng nói đôi hạnh phúc tuyệt vọng khiến Trác Tĩnh đau lòng, quay đầu lại, nắm lấy tay Thanh Phong, nhẹ nhàng đặt ở bụng nàng ấy, thấp giọng khuyên nhủ :”Phong, muội cũng phải làm cho chính mình hạnh phúc mới đúng, có thể Yên Hoàng Thiêm khiến muội thất vọng, thế nhưng muội đã có cục cưng, vì hấn(cục cưng), muội cũng phải hạnh phúc, được không?”

“Ừ.” Thanh Phong nhẹ tay khẽ vuốt lên bụng mình, trên mặt rớt cục lệ ra đáng tuổi cười ôn hòa, nàng còn có các nàng, còn có bảo bối trong bụng.

Mấy chén rượu lót bụng, Yên Hoàng Thiêm bỗng nhiên nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, hỏi :”Tịch Nhan, thân thể của ngươi khá hơn chút nào không? Có muốn tuyên ngự y đến khám cho ngươi không?”

Hiện tại mới nghĩ đến thân thể hấn?! Lâu Tịch Nhan âm thầm cười khổ, thật sự quan tâm hấn sẽ không để hấn uống rượu mạnh như thế. Biết rõ Yên Hoàng Thiêm căn bản là cố ý chế nhạo hấn, Lâu Tịch Nhan buông chén rượu, không chút hoang mang trả lời :”Đa tạ hoàng thượng quan tâm, đã tốt hơn.”

Lòng ngực khó chịu giống như bị hỏa thiêu giống nhau, còn uống tiếp như thế, chưa khai tiệc hấn đã ngã xuống!Đan Ngự Lam cũng nhanh chóng buông ra chén rượu, tùy tiện tìm một đề tài nói :”Lần này nhờ có Lâu phu nhân nhanh trí, mới không để Bạch Dật có cơ hội lợi dụng.”

Lâu Tịch Nhan vừa nhìn Đan Ngự Lam nói cũng có chút thở gấp, liền biết hấn cũng bị rượu này làm hại, vì Đan Ngự Lam ngã một ly trà, Lâu Tịch Nhan tiếp lấy đề tài của hấn trả lời :”Ngày ấy lúc nàng ly khai nhà giam lưu lại tờ giấy cho ta, nói rõ Bạch Dật gây xích mích ly gián muốn hãm hại Túc Lăng, khi nàng dự định tương kế tựu kế, ta còn lo lắng nàng sẽ hành động thiếu suy nghĩ. Cũng may ban đêm Mặc Bạch lên vào trong ngực, cùng ta nói rõ kế hoạch của nàng. Ta nghĩ có Túc tướng quân ở ngoài tiếp ứng, các nàng hấn là có thể thành công.”

Lâu Tịch Nhan cùng Đan Ngự Lam đã đặt trà lên miệng, Yên Hoàng Thiêm không lại ép buộc bọn hấn, dù sao tối nay còn dài, nhanh như vậy đem bọn họ quá chén sẽ không hảo ngoạn. Nhìn Túc Lăng đối diện một chén lại một chén vẫn như cũ mặt không đỏ khí không sưng (hơi thở không gấp), Yên Hoàng Thiêm cười nói :”Túc Lăng, sau lần này, có phải hay không rút cuộc nghĩ nữ nhân kỳ thật cũng không có như thế ngu xuẩn ?”

Túc Lăng tay nắm chén rượu cứng đờ, do dự một lúc lâu mới khinh thường hừ lạnh nói :”Cho dù không ngu xuẩn cũng là một bát phụ!”(người đàn bà đánh đá) Thanh Mạt cái kia đã man nữ nhân, mấy ngày trước đây ở trên xe ngựa cùng nàng động thủ một hồi, đến bây giờ thất lưng cùng lưng hấn còn đau.

Lâu Tịch Nhan tận mắt thấy Túc Lăng cùng Thanh Mạt đem xe ngựa đánh gần nát , tự nhiên hiểu rõ hàm nghĩa”bát phụ”trong miệng Túc Lăng. Lâu Tịch Nhan khẽ cười nói :”Kết cục vụ án này, mặc dù cùng mưu kế ban đầu của hoàng thượng có khác biệt, thế nhưng sau khi trải qua chuyện này, thế lực Dương gia cũng thu liễm rất nhiều.”

Yên Hoàng Thiêm chậm rãi gật đầu, hần mâu nghiêm nghị, trầm giọng nói :”Bạch Dật tuổi còn nhỏ liền đã như vậy hiểu được xem xét thời thế, tâm cơ thâm trầm, về sau hấn ngồi lên đề vị, sẽ không cam tâm để mặc Liêu Việt khuất phục chúng ta.”

Túc Lăng hiểu rõ trả lời :”Thần sẽ phái người tùy thời giám thị hướng đi của Liêu Việt.” Cho dù Bạch Dật có lòng muốn vượt qua Khung Nhạc, cũng không thể một sớm một chiều có thể hoàn thành.

“Chủ tử, Tề thiếu gia tới.”

Cảnh Táp nói còn chưa xong, Tề Thiên Vũ thanh âm ồn ào vô lại đã vang lên ngoài cửa :”Ta nói Tịch Nhan, ta mới xuất môn mấy tháng , ngươi liền thành thần! Cũng không phải người cho ta biết, quá không có ý tứ!”

Lâu Tịch Nhan bật cười lắc đầu, đã nhiều năm như vậy, Thiên Vũ vẫn là không thay đổi tác phong kiến kỳ nhân tiên văn kỳ thanh .(trước nghe thấy tiếng sau mới thấy người ..)

Tiến vào bên trong Tề Thiên Vũ phát hiện trong phòng còn có những người khác, nhìn kỹ lại, hấn chỉ nhận thức được hai người, hơi ôm quyền , Tề Thiên Vũ cười nói :”Túc tướng quân, Đan đại nhân cũng ở đây.”

Nam tử ngồi ở chủ vị, chỉ là như vậy lẳng lặng ngồi ở đó, hần mâu lãnh thị, một thân khí phách ngạo nghễ làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Có khi thế như vậy, còn có thể ngồi ở chủ vị trong nhà Tịch Nhan, thân phận người này Tề Thiên Vũ đã đoán ra một ít.

“Thảo dân khấu kiến...” Tề Thiên Vũ đang muốn hành lễ, Yên Hoàng Thiêm hơi nâng tay cười nói:”Được rồi, hôm nay là gia yến, không cần đa lễ, bắt quá rượu thì không thể không uống.”

Tề Thiên Vũ vốn là người hào sảng, vừa nghe Yên Hoàng Thiêm nói như vậy, lập tức cười to trả lời:”Thiên Vũ phụng bồi!”

Thiên Vũ cũng là một kẻ thích rượu, Lâu Tịch Nhan chỉ sợ bọn họ lại muốn bắt đầu đấu rượu, vội vàng đối với người hầu phía sau nói :”Đi thỉnh phu nhân cùng Tịch Vũ các nàng qua, chuẩn bị khai tiệc đi.”

“Dạ.”

Chỉ chốc lát sau, thân ảnh xinh đẹp của Lâu Tịch Vũ đã xuất hiện tại chính sảnh, sau khi hành lễ, Lâu Tịch Vũ ở bên cạnh Tề Thiên Vũ ngồi xuống, bữu môi hừ nói :”Tề đại ca, ngươi đã lâu không có tới xem chúng ta.”

Tề Thiên Vũ vẫn luôn đem nàng trở thành thân muội muội giống nhau yêu thương, thấy nàng bữu môi, lập tức từ trong ống tay áo xuất ra một hộp nhỏ, nhẹ nhàng nhét vào trong tay nàng, cười nói :”Hiện tại không phải đã tới sao?! Ta còn mang đến cho muội dương chi ngọc trăm nổi tiếng nhất Diêm Thành.”

“Thật sự?” Lâu Tịch Vũ kinh hỉ mở hộp, một bạch ngọc trăm trắng nõn óng nhuận yên trí nằm bên trong, Lâu Tịch Vũ cực độ yêu thích, vui vẻ cười nói :”Cảm tạ Tề đại ca.”

Hai người nói nói cười cười, cũng không chút để ý tới Cảnh Táp bên cạnh sắc mặt vốn có chút ngăm đen hiện tại càng đen đến dọa người.

Lúc này, đoàn người Trác Tinh cũng đi đến, Tề Thiên Vũ nhìn thoáng qua, lập tức bị vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, bộ dạng khả ái của Cố Vân hấp dẫn toàn bộ ánh mắt, ba người còn chưa ngồi xuống, hần đã không sợ chết hỏi :”Tàu tử, vị mỹ nữ bên cạnh ngươi này là ai?”

“Tề Thiên Vũ, đã lâu không gặp, ngươi vẫn là như thế, bắt quá ta khuyên ngươi tốt nhất không nên trêu chọc nàng.” Trác Tinh bật cười, người này thật sự là một tên lưu manh vô lại, chỉ cần là nữ nhân lớn lên có thể nhìn hần đều phải đùa giỡn một phen!

Tề Thiên Vũ không hiểu được hỏi :”Vì sao?”

Trác Tinh như có như không nhìn thoáng qua Túc Lăng về mặt mày đen phía sau hần, Tề Thiên Vũ quay đầu lại, chống lại ung mầu lạnh lẽo của Túc Lăng , hiểu rõ cười, thì ra giai nhân đã có chủ.

Ho nhẹ một tiếng, Tề Thiên Vũ thức thời cười nói :”Xem ra ta chậm một bước.” Cầm lấy chén rượu, Tề Thiên Vũ hướng Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tinh nâng chén cười nói :”Lần trước rượu mừng không thể uống, lần này đây, phải cạn một chén!”

Lâu Tịch Nhan cũng giong chén rượu lên, cười nói :”Đại gia cùng nhau đi.”

Mọi người nâng chén, Yên Hoảng Thiêm cầm lấy chén trà bên cạnh đưa tới trong tay Thanh Phong, thấp giọng nói :”Ngươi uống cái này.”

Một màn này không tránh được con mắt của Trác Tinh và Cố Vân, hai người nhìn nhau cười, khá tốt, Yên Hoảng Thiêm đối Thanh Phong cũng là có chút tình.

Một đám người vừa uống vừa trò chuyện, này một bữa cơm ăn đến trăng treo đầu cành, sắp đến giờ tỵ(23h-1h). Thân là tân lang Lâu Tịch Nhan tự nhiên bị chúc không ít rượu, say đến ngay cả đường đều không đi được, cuối cùng vẫn là Mặc Bạch cùng Trác Tinh nâng đỡ, mới thất tha thất thểu(lảo đảo) trở lại Lâm Nguyệt lâu.

Ngoài Lâm nguyệt lâu, Tề Thiên Vũ quả là muốn đi nháo động phòng, lại bị vẻ mặt lãnh ngạnh của Cảnh Táp ngăn ở ngoài viện.”Chú tử đã say, Tề công tử mời trở về đi.”

So với Lâu Tịch Nhan say không còn biết gì, Tề Thiên Vũ sắc mặt ngoại trừ có chút hồng ở ngoài, hiển nhiên thần trí rõ ràng, ánh mắt thanh minh. Tay vô lại khoát lên vai Cảnh Táp, Tề Thiên Vũ cười nói :”Này sao được, chúng ta còn không có nháo động phòng đâu!”

Mấy người Yên Hoảng Thiêm vốn là dự định ly khai, thế nhưng nhìn Tề Thiên Vũ kiên trì muốn nháo động phòng, bọn họ dứt khoát cũng không vội đi, tất cả đều vây quanh ngoài Lâm nguyệt lâu.

Cảnh Táp vẫn như cũ bất vi sở động, lạnh lùng đáp :”Sắc trời đã tối, Tề công tử mời trở về đi!”

Tề Thiên Vũ trợn trừng mắt, Tịch Nhan làm sao tìm được một đầu gối làm quán gia, một điểm tình thú cũng không hiểu, dùng sức vỗ vỗ bả vai Cảnh Táp, Tề Thiên Vũ chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói :”Cảnh Táp, không nên nghiêm túc như thế! Nháo động phòng mới vui mừng a! Tịch Nhan sẽ không để ý.”

Cảnh Táp lùi về sau một chút, lần này trực tiếp bỏ qua lời hần, thân ảnh cao lớn đứng ở trước viện, quyết tâm không để bọn họ đi vào.

Lâu Tịch Vũ đứng ở bên cạnh Tề Thiên Vũ bởi vì uống nhiều mấy chén, sắc mặt đỏ bừng, bước đi đều có chút không vững, ngoài miệng vẫn không quên giúp vui cười to nói :”Đứng vậy đứng vậy! Chúng ta muốn nháo động phòng!! Nháo động phòng !!”

Nhìn nàng đứng đều đứng không vững còn ăm ỉ, Cảnh Táp bắt đắc dĩ tiến lên đỡ thân thể ngã trái ngã phải của nàng, thấp giọng khẽ trách mắng:”Không được hồ đồ!”

Tề Thiên Vũ hứng thú nhìn Cảnh Táp khó có được ôn nhu , không nhịn được cười nói :”Chắc chắn, thật sự là bên nặng bên nhẹ a! Xem ra trong ba tháng ta xuất môn, tướng phủ hoa đào đầy phủ a!” Này khối thạch đầu rất cục thông suốt! Hần hình như chọn sai thời điểm xuất môn, bỏ lỡ không ít trò hay!

Trêu chọc rõ ràng như thế làm cho Lâu Tịch Vũ xấu hổ nhẹ nhàng tránh khỏi tay Cảnh Táp, khẽ kêu: "Tề đại ca! Người nói vậy bực mình chứ?!"

"Nói vậy?" Tề Thiên Vũ hai tay hoàn ngực, tà liếc Cảnh Táp một cái, cười nhẹ nói: "Ta còn tưởng rằng sắp có rượu mừng uống chứ, thì ra ta nhìn lầm rồi?!"

Cho dù trêu chọc rõ ràng như thế, Cảnh Táp như cũ mặt không đỏ khí không suyễn, lãnh nhan mà chống đỡ.

Mặc Bạch đứng lúc này từ trong viện đi ra, vừa nhìn ngoài cửa đám người rõ ràng chưa đi, chỉ biết bọn họ muốn làm gì. Không cần nhiều lời, Mặc Bạch cùng Cảnh Táp sống vai mà đứng, hai người một trái một phải đem cửa viện vốn không lớn chắn kín.

Lâu Tịch Vũ da mặt mỏng, bị Tề Thiên Vũ nói như vậy, vốn mặt đã có chút đỏ liền nhanh bị thiếu máu, buồn bực nhìn chăm chăm hẳn, Lâu Tịch Vũ kêu lên: "Người lại giễu cợt người ta! Thật có bản lĩnh, liền nghĩ biện pháp vượt qua này hai môn thần đi vào đi a!"

Tề Thiên Vũ nhẹ nhurong này, vượt qua bọn họ là không có khả năng! Nói đến võ công, nếu như chỉ có mình Cảnh Táp hẳn còn có thể thử xem, hiện tại Mặc Bạch cũng tới, hẳn nhất định không phải đối thủ. Quay đầu lại nhìn thoáng qua đám người chờ xem kịch vui này, bọn họ thì sẽ không hỗ trợ, Tề Thiên Vũ ai thần, vẫn là dựa vào chính mình đi.

Suy nghĩ một lúc, Tề Thiên Vũ bỗng nhiên giao hoạt cười: "Ta có biện pháp!"

Tề Thiên Vũ nói xong xoay người hướng phía hậu viện chạy đi, mọi người hai mắt nhìn nhau, cũng không biết hẳn muốn làm gì, thế nhưng nhìn bộ dạng chắc chắn vừa rồi của hắn, bọn họ lại có chút hiếu kỳ cùng chờ mong.

Trong viện, Trác Tinh ở trong lòng đem Mặc Bạch từ đầu đến chân chú視 một lần, biết rõ Lâu Tịch Nhan say, hẳn cư nhiên chỉ đỡ đến cửa phòng đã rời đi, tốt xấu cũng nên đem chủ tử hắn đỡ đến trên giường đi!

Trác Tinh một tay đỡ Lâu Tịch Nhan, tay kia đẩy cửa phòng, ai ngờ cửa phòng rất nặng, nằng đẩy một chút cư nhiên đẩy không ra, Lâu Tịch Nhan lại ngã mạnh lên vai nàng, Trác Tinh cắn răng một cái, hai tay ôm thắt lưng Lâu Tịch Nhan, giơ chân phải lên, dùng sức đá một cái, cửa phòng phát ra một tiếng vang lớn, rốt cục mở.

Thở phào nhẹ nhõm, Trác Tinh nâng đỡ Lâu Tịch Nhan, hai người lao đảo bước vào trong phòng, thế nhưng bởi vì bậc cửa có chút cao, Trác Tinh hôm nay vừa vận mặc quần dài rủ xuống đất, dưới chân vấp một cái, hai người cùng nhau hướng phía trước ngã sắp xuống.

[ở chỗ Trác Tinh đối thoại với Thanh Phong ta đột ngột thay đổi xưng hô vì ta thấy Trác Tinh dường như đã chấp nhận Thanh Phong nên muốn đổi như thế cho thân mật hơn, còn Cố Vân vẫn giữ nguyên nhé.....]

Trác Tinh tâm phát lạnh, lúc này nguy rồi, kêu lên một tiếng, chờ nhận đau đớn, ngay trước lúc nàng gần như quỵ trên mặt đất kia một khắc, Trác Tinh chỉ cảm thấy bên hông bị nắm chặt, nằng đã được một bàn tay to vững vàng ôm vào trong ngực, bên tai vang lên tiếng Lâu Tịch Nhan khẩn trương hỏi: "Cẩn thận một chút! Có hay không ngã?"

Trác Tinh ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lâu Tịch Nhan vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, ánh mắt thanh liệt, bước chân vững vàng, không chút nào thấy vẻ say rượu, Trác Tinh hừ lạnh nói: "Chàng không có say?"

Chết tiệt, không có say còn khiến nằng đỡ hẳn đi như vậy, làm hại nằng hiện tại cả người mồ hôi nhễ nhại!

Đem nằng ôm vào trong ngực, Lâu Tịch Nhan mắt phượng híp lại, cười khẽ trả lời: "Đêm nay ngày như vậy, ta cũng không nở say."

Lòng bàn tay nóng rực cùng với ngữ điệu ám muội của hắn khiến Trác Tinh tâm hơi xao động, thế nhưng nhìn hắn hiện tại bộ dạng thần thanh khí爽, nghĩ đến vừa rồi mình một muốn chết, hẳn còn giả say, Trác Tinh lại nhin không được tức giận, hừ lạnh nói: "Chàng thật sự là chúc hồ ly." (chúc = loài)

Lâu Tịch Nhan mày kiếm khẽ nhíu, khó nhả trả lời: "Vi phu tửu lượng không tốt, không giả say liền thật sự muốn bị nằng trở về!" Tức Lãng tửu lượng luôn tốt, Hoảng Thiêm gần chén không say, Thiên Vũ lại càng không cần nói đến ngấm mình trong rượu lớn lên, hẳn sao đâu lại được bọn họ? Đan Ngự Lam sớm liền mượn cớ ly khai, hẳn còn không giả say, phỏng chừng bọn họ có thể uống đến hùng đồng!

Xuyên thấu qua y phục, Trác Tinh lại có thể cảm giác được lòng bàn tay nóng rực của hắn, vỗ nhẹ tay hắn, Trác Tinh cho hắn phao một chén trà nóng, thờ dài: "Uống chút trà đi, chàng đêm nay cũng uống không ít rượu." Yên Hoảng Thiêm mang đến rượu vô cùng mạnh, cũng chỉ có Vân có thể mặt không đổi sắc uống hết, nằng cùng Tịch Vũ đều chọn loại rượu Hoa điều tương đối dịu hơn.

Tiếp nhận trà nóng trong tay Trác Tinh đặt ở một bên, tay Lâu Tịch Nhan lần nữa ôm eo nhỏ của nàng, nhẹ kéo một cái, đem nằng ôm vào trong lòng, ôm ngồi ở trên đùi. Lâu Tịch Nhan cầm lấy chén rượu sớm đã chuẩn bị tốt, rót hai chén, một chén đưa tới trong tay Trác Tinh, một chén nắm trong tay, cười nói: "Ta nghĩ, chúng ta hẳn là trước uống một chén rượu giao bôi mới đúng."

Còn uống? Đêm nay hẳn uống đã quá nhiều, buông chén rượu trong tay xuống, Trác Tinh khuyên nhủ: "Ngày đó bái đường đã uống qua, đêm nay cũng đừng uống."

Nghĩ đến ngày ấy lúc uống rượu giao bôi, nằng nói ra thệ ngôn, Lâu Tịch Nhan trong lòng âm áp cùng vui vẻ, cúi đầu nhìn thoáng qua rượu trong chén, Lâu Tịch Nhan giao hoạt cười, trả lời: "Được rồi, rượu giao bôi không uống, vậy chén này ta uy nằng uống."

Trác Tinh còn chưa kịp phản ứng, Lâu Tịch Nhan đã đem chén rượu uống cạn, môi ẩm áp rất nhanh phủ lên môi nằng, rượu ngon chậm rãi rót vào

miệng. Khí tức mát lạnh đặc biệt của Tịch Nhan cùng vị cay ngọt của rượu, Trác Tinh có chút say mê khẽ rên một tiếng :”Ngô.....”

Hồi lâu, Lâu Tịch Nhan mới luyến tiếc buông ra nàng, Trác Tinh sắc mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười đắc ý của hắn, thấp giọng mắng:”Đừng nghĩ tiếp tục giả say, chàng hiện tại quả thực giống như một tên vô lại!”

Lâu Tịch Nhan lơ đãng, đem cằm gối lên trên hõm vai nàng, hơi híp mắt, khoan khoái khẽ cười nói :”Ừ, ta thật sự say, say bởimỹ nhân.”

“Bình thường sao không phát hiện, chàng như thế ba hoa.” Hơi thờ nhợt nhạt phun trên hõm vai nàng, ngựa ngửa, tê dại, Trác Tinh ngai ngựa khẽ đẩy ra khuôn mặt tuấn dật của Lâu Tịch Nhan, nghĩ đến đêm nay không thấy Lâu Mục Hải, Trác Tinh hỏi: “Đúng rồi, cha chàng đâu?”

“Đã trở về.”

“Nga.” Trâm thấp lên tiếng, không nói gì, thế nhưng Trác Tinh trong lòng vẫn là có chút tiếc nuối, nàng cuối cùng vẫn không chiếm được trường bối yêu thích.

Cảm giác được thiên hạ trong lòng tâm tình bỗng nhiên sa sút , Lâu Tịch Nhan ngẩng đầu, ở bên tai nàng làm ra vẻ huyền bí cười nhẹ nói :”Hắn trước khi đi nói”

Nói cái gì? Trác Tinh hiếu kỳ nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, chỉ thấy hắn bỗng nhiên ghé sát, môi dán ở lỗ tai nàng, ái muội thấp giọng nói:”Bảo nàng nhanh chút cho hắn thêm một tôn tử. Cho nên”

Khẽ đẩy khuôn mặt tuấn dật của hắn, Trác Tinh có ý giả ngu nói :”Cho nên cái gì?”

“Cho nên chúng ta không thể khiến lão nhân gia hắn thất vọng a!”

“A!” Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên đem nàng ôm lấy, Trác Tinh sợ đến khẽ kêu một tiếng.

Bước nhanh vào nội thất, đem Trác Tinh nhẹ nhàng phóng tới trên giường lớn đồ tươi, Lâu Tịch Nhan từ từ cúi người tiến đến, hai người cứ như vậy mất đối mắt, chớp mũi dán cùng nhau, hít thở khí tức lẫn nhau, dần dần, hai người khí tức đều có chút bất đầu bất ổn. Bàn tay thon dài khẽ phủ lên bờ vai gầy, Lâu Tịch Nhan phượng mâu khinh dương, ánh mắt sâu thẳm lưu luyến trước ngực nàng, ngón tay như có như không, khẽ cười nói :”Nghe nói nhạc mẫu thứ thanh chi thuật* thiên hạ vô song, lần trước ở cạnh ôn tuyền ta chưa thấy rõ, lúc này đây, ta muốn hảo hảo thưởng thức.” (*thuật xâm hình..)

“Tịch Nhan!” Người này lời nói càng ngày càng không đứng đắn!! Hai người đồng thời nghĩ đến tình cảnh khi ở ôn tuyền, Lâu Tịch Nhan ý do vì tẫn*, Trác Tinh cũng khó có được đồ mất. (* ý do vị tẫn: ý nghĩ vẫn còn chưa hết ..~ chưa thỏa mãn..)

Lâu Tịch Nhan khẽ xả duy trướng, sa mỏng thân nhiên buông xuống, che xuống một phòng kiêu diễm

Ngoài Lâm Nguyệt lâu, một đám người nhàn rỗi không có việc gì vào không được cũng không chịu đi, đứng ở trước Lâm Nguyệt lâu chờ xem cái gọi là ”Biện pháp” của Tề Thiên Vũ là cái gì.

Chỉ chớp lát, Tề Thiên Vũ ôm hai cái mộc bồn (chậu gỗ), trong tay cầm mấy cành cây so cổ tay nữ tử nhỏ hơn một chút, vẻ mặt tươi cười đi tới, mọi người không hiểu ra làm sao, đây là biện pháp gì?!

Đem mộc bồn phóng trên mặt đất, Tề Thiên Vũ cầm cành cây trong tay nhét vào tay Túc Lăng cùng Yến Hoảng Thiêm vẻ mặt còn không hiểu gì, đắc ý cười nói :”Chúng ta vào không được, liền để bọn họ đi ra là được!”

Cố Vân tà nghệ liếc Tề Thiên Vũ, ánh mắt một bộ nhìn bạch si* giống nhau :”Đi ra? Làm sao đi ra?” Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, loại thời gian này, Lâu Tịch Nhan đi ra mới có quý đâu!! (*kẻ ngu ngốc)

Tề Thiên Vũ cười hắc hắc, ở trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, giơ cành cây lên, vừa gõ mộc bồn phát ra quái thanh bang bang vừa lớn tiếng hét lớn :”Cháy rồi! Mau cứu hỏa a!”

“Người đâu mau tới a! Cứu hỏa a!” Ban đêm vắng vẻ, tiếng la đột ngột lập tức đâm thủng bầu trời đêm, lực xuyên thấu mười phần!

Mục trường khẩu ngốc nhìn vừa gõ mộc bồn vừa ra sức la hét Tề Thiên Vũ, Cố Vân khẽ vuốt trán, ai thán nói :”Trời...” Lâu Tịch Nhan sao có thể kết giao một kẻ ngu ngốc như thế làm bằng hữu a ?!

Lâu Tịch vũ cũng nhìn đến choáng váng, đây là biện pháp theo lời của Tề đại ca?

Tuy là nói cái này biện pháp thực sự vừa ngu ngốc vừa buồn chán, thế nhưng đối với hai nam nhân uống một đêm rượu đang cao hứng mà nói, hành động điên cuồng như vậy tựa hồ còn rất có lực hấp dẫn. Chỉ thấy Túc Lăng cùng Yến Hoảng Thiêm sau khi liếc mắt nhìn nhau, cư nhiên cũng quơ cành cây trong tay, vừa gõ mộc bồn vừa đồng dạng hét lên, Cố Vân cùng Thanh Phong hai người yên lặng thối lui đến một bên dờ khóc dờ cười.

Nghe được tiếng kêu ầm ĩ, gia phó cùng thị vệ trong phủ đều chạy qua, có ít người cầm mộc bồn cùng thùng nước, thế nhưng thấy rõ tình cảnh trước mắt, mọi người không khỏi há hốc mồm.

Cảnh tổng quản cùng Mặc thị vệ sắc mặt biến đen trừng mắt nhìn đám người đang la hét trước viện, nhưng lại không có cách nào tiến lên ngăn cản , kẻ ”nháo sự” chính là hoàng thượng, Túc tướng quân cùng bằng hữu tốt của chủ tử Tề công tử, này bảo bọn hắn làm sao cho tốt?!

Vì vậy, trước Lâm Nguyệt Lâu, mấy nam nhân phát điên vì rượu, một đám hạ nhân chẳng biết làm gì, hơn nửa đêm đem tượng phủ nhào thành một đoàn.

Bên ngoài la hét hùng hực khí thế, trong phòng cũng đã xuân sắc vô biên, Trác Tĩnh quần áo trên người sớm bị Lâu Tịch Nhan ném tới trên mặt đất, nắm lên chân mỏng đắp lên thân thể, khẽ quay đầu..., né tránh những nụ hôn nhỏ vun rơi vào trên cổ của Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh thờ gấp hỏi: “Cháy? Chàng có muốn hay không....đi ra xem?”

Nam nhân sa vào ôn hương nhuyễn ngọc buồn bực cúi đầu trả lời: “Không đi.” Hôm nay hẳn nhất định muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn, nguyên nhân gì cũng đừng nghĩ ngăn cản hắn, và lại nếu thật sự uy hiếp đến an toàn của bọn họ, Mặc Bạch tự nhiên sẽ tiến vào bám bảo, âm ỉ như vậy, tuyệt đối là đám người kia rảnh rồi nháo!

“Thế nhưng....” Trác Tĩnh còn muốn nói cái gì, Lâu Tịch Nhan tay từ từ siết chặt, hai người thân thể gắt gao dán cùng một chỗ, nhiệt độ cơ thể nóng rực khiến Trác Tĩnh hô hấp càng phát ra bất ổn.

“Để nó cháy đi.” Khẽ cắn bả vai nàng, Lâu Tịch Nhan thanh âm ám ách trầm thấp như thuần mỹ liệt rượu, làm cho người ta say mê.

Bóng đêm dần đậm, gió thu tấp vào người, viện ngoại sóng nước dập dờn, tiếng người ồn ào! Trong phòng, ánh nến chập chờn, kiều diễm ngậm khế!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (Đại Kết Cục)

Vẫn là đại sảnh lần trước đại yến tân khách, bất đồng chính là thiếu chữ hi đầy phòng cùng tiếng ồn ào của tân khách. Trước bàn tròn, ba nam tử tuần dật ngồi cùng nhau.

Đan Ngự Lam hơi ôm quyền cười nói: “Chúc mừng, lần trước không có kịp nói.” Hắn chính là lần đầu tiên như vậy quấy rối tiệc cưới của người khác, tuy là hoàng thượng bày mưu đặt kế, nhưng hắn vẫn cảm thấy có lỗi với Lâu Tịch Nhan.

Túc Lăng cũng hơi ôm quyền, biểu thị áy náy.

Lâu Tịch Nhan cười nhẹ nói: “Đa tạ. Này ly rượu mừng hiện tại uống cũng không muộn.”

Người hầu tiến lên vì bọn họ châm rượu, chất lỏng màu vàng chậm rãi chảy ra, hương rượu cam thuần phiêu tán. Còn chưa uống, Túc Lăng đã thấp giọng khen: “Thần lộ hoa điều! Hảo tửu!” (rượu hoa điều đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc)

Lâu Tịch Nhan mỉm cười: “Đã sớm nghe nói Túc tướng quân đối phẩm rượu rất có hiểu biết, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Cầm lấy ly rượu một ngụm uống cạn, Túc Lăng lơ đãng trả lời: “Ta chỉ là hảo tửu(thích rượu) mà thôi.”

So sánh với Túc Lăng hào sảng, Đan Ngự Lam cùng Lâu Tịch Nhan có vẻ nhã nhặn hơn, rượu ngon rót vào yết hầu, tinh tế phẩm giám vô cùng nho nhã.

Nhìn thoáng qua chỗ trống chủ vị bên cạnh Lâu Tịch Nhan cố gắng lưu lại, Đan Ngự Lam hiếu kỳ hỏi: “Còn có khách quý khác muốn tới sao?” Có thể khiến Lâu Tịch Nhan coi là thượng khách, chứ không phải là.....

“Trẫm có tính là khách quý không?” Đan Ngự Lam còn đang suy đoán, một đạo giọng nam sang sảng mang theo mấy phần uy nghiêm từ ngoài phòng truyền đến.

Người đến một thân thường phục đơn giản, bên cạnh đi theo một mặt bóng hình thanh lệ xinh đẹp, hai người bước vào trong phòng, ba người lập tức đứng dậy tiếp đón, nửa quỳ hành lễ: “Tham kiến hoàng thượng, Thanh phi nương nương.”

Trên mặt mang theo nụ cười vui sướng, nhìn ra được Yến Hoảng Thiêm tâm tình rất tốt, khoát khoát tay, Yến Hoảng Thiêm cười nói: “Bình thân, hôm nay đã là Lâu tướng gia yến, những lễ nghi phiền phức này có thể miễn đi.” (gia yến: tiệc nhà)

“Vâng.”

Thanh Phong ánh mắt đảo qua đại sảnh rộng lớn, không có phát hiện bóng dáng Trác Tĩnh, nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, Thanh Phong tự nhiên hỏi: “Tỳ phu, tỳ tử ta ở đâu?”

Tỳ phu? Yến Hoảng Thiêm khẽ nhủ mi, này tiếng tỳ phu kêu thật đúng là thân thiết, nàng tựa hồ quên thân phận của mình, nàng gọi Tịch Nhan tỳ phu, như vậy hẳn muốn xưng hô Tịch Nhan cái gì?

Lâu Tịch Nhan cũng là sừng sốt, lập tức mỉm cười trả lời :”Nàng cùng Thanh Mạt ở trong phòng.”

Mạt nhi đã ở ?! Thanh Phong trên mặt nôn nóng không chút nào che giấu, Lâu Tịch Nhan quay sang đối người hầu bên cạnh phân phó :”Người đâu, đưa Thanh phi nương nương đến Lâm Nguyệt lâu.”

“Dạ.”

Thanh Phong hướng Lâu Tịch Nhan cảm kích cười, lập tức theo người hầu hướng hậu viện đi đến.

Thanh Phong đi rồi, trong đại sảnh liền còn lại mấy nam nhân, bầu không khí cũng trở nên càng thêm tự do thoải mái.

Bên trong phiêu tán nhân nhật hương rượu, Yên Hoảng Thiêm khẽ ngửi, không vui nhú mày, lập tức khẽ phát tay, ngoài phòng mấy nam tử mặc trang phục thị vệ tay cầm bảy tám vò rượu đi đến, Yên Hoảng Thiêm cười to nói :”Ngày hôm nay là ngày đại hi, trẫm cố ý mang đến Trần niên kê phong, đêm nay không say không về.”

Trần niên kê phong? Túc Lăng ánh mắt sáng ngời, một bộ dáng nóng lòng muốn thử, Lâu Tịch Nhan cùng Đan Ngự Lam cũng là sắc mặt cứng đờ, liếc mắt nhìn nhau chỉ có thể cười khổ. Trần niên kê phong thật là rượu ngon khó có được, chẳng qua nó như vậy thanh danh vang xa, càng nhiều hơn chính là bởi vì nó mạnh, người không có tư lượng, một chén là có thể ngủ mê man một đêm, huống chi kia mấy vò rượu , đêm nay là không muốn say cũng không được!

Trong Lâm Nguyệt lâu cửa phòng đóng chặt, Cố Vân đưa lưng về phía Trác Tĩnh nửa ghé vào trên lưng ghé dựa, thân thể nhỏ nhắn thoát nhìn càng thêm gầy yếu, dưới ống tay áo được vén lên, lộ ra một đôi cánh tay thon dài trắng nõn, chỉ là trên cánh tay có một tảng lớn ứ thanh màu xanh đen, nhìn mà có chút đau lòng. Trác Tĩnh vừa cẩn thận giúp nàng sát được, vừa lạnh giọng mắng :”Cái này Túc Lăng, thật sự là một mềnh phu, hạ thủ cũng quá nặng đi!” Tốt xấu Vân cũng là một nữ nhân, hấn cư nhiên hạ thủ được, này ứ thanh phỏng chừng nửa tháng cũng không tốt được, cũng may không có tổn thương đến xương!

Cố Vân hơi nhắm mắt lại, lười biếng trả lời :”Hấn cũng không tốt hơn chút nào!”

Kỳ thật ngày đó hai người bọn họ đều trong cơn giận dữ, trong mắ xa lại cảnh tối lửa tắt đèn, cái gì cũng không thấy rõ, nếu động thủ làm sao có thể không bị thương , Túc Lăng cũng bị nàng đập mấy cước, trên người ứ thanh tuyệt đối sẽ không ít hơn nàng!

Này hai người sẽ không thể hảo hảo ở chung? Trác Tĩnh bất đắc dĩ than :”Nếu không người đến chỗ ta trụ một thời gian đi.”

Cố Vân lập tức lắc đầu:”Các người tân hôn, ai muốn làm bóng đèn a! Hơn nữa ta đã có tin tức của kim ti bát quái bàn.” Nàng mong muốn có thể nhanh chóng tìm được phương pháp quay về, ở dị thế này đợi hơn nửa năm, nàng vẫn là không thể quen.

Trác Tĩnh cũng không phải rất nhiệt tình hỏi :”Có tin tức gì?”

Cố Vân ngồi thẳng thân thể, chậm rãi buông ống tay áo, giải thích :”Ta ở trong một quyển gia phả của Túc gia thấy được, kim ti bát quái bàn là Tộc huy* Túc gia truyền thừa nhiều năm, Túc gia cho rằng nó có thể phù hộ cùng thủ hộ con cháu Túc thị. Thông thường, tộc huy để ở Túc gia lăng mộ, hàng năm lúc tế tự, do Tộc trưởng cùng Túc thị trưởng tử cùng nhau thỉnh xuất tộc huy, để cho con cháu cúng bái. Thế nhưng ta hiện tại còn không biết Túc gia lăng mộ ở chỗ nào, Tộc huy rốt cuộc đặt ở chỗ nào trong lăng mộ? Phải biết rằng những cái này còn muốn từ trên người Túc Lăng ra tay mới được!” (* Tộc huy : dấu hiệu gia tộc ~ tín vật gia truyền ..)

Để có thể trở lại, nàng còn phải tiếp tục ở lại tướng quân phủ, cho dù Túc Lăng xác thực làm cho người ta đáng ghét!

Chuyện Vân đã quyết định, có khó mấy nàng ấy cũng muốn làm, Trác Tĩnh không tiếp tục khuyên nàng, chỉ là dặn dò nói :”Được rồi, thế nhưng người nhất định phải cẩn thận, cái kia bát quái bàn rất tà mọn, có tin tức phải nói cho ta, không nên đơn độc hành động.”

“Ta biết.....” Cố Vân bỗng nhiên im lặng, cẩn thận nhìn về phía ngoài cửa.

Chỉ chốc lát , ngoài cửa truyền đến một giọng nam :”Phu nhân, Thanh phi nương nương đến.”

Thanh phi? Trác Tĩnh cùng Cố Vân liếc mắt nhìn nhau, thấp giọng nói :”Là Thanh Phong.”

Cố Vân hiểu rõ nhẹ gạt đầu, Trác Tĩnh đi mở cửa, Cố Vân xoay người đem thuốc trên bàn thu vào trong ống tay áo, đi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Cửa phòng mở, Thanh Phong đã đứng ở ngoài cửa, thấy Trác Tĩnh lập tức mỉm cười kêu :”Tỷ.”

Trác Tĩnh đối người hầu bên cạnh phát tay, lôi kéo tay Thanh Phong nói :”Mau vào đi.”

“Mạt nhi!” Thấy rõ Cố Vân ở trong phòng, Thanh Phong kích động tiến lên, nắm chặt tay nàng, trong lúc nhất thời nghẹn ngào nói không ra lời, Cố Vân lại có chút lúng túng,thế nhưng cũng không tốt rút tay về, chỉ có thể cứng ngắc tại chỗ.

Thanh Phong nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt gầy gò của Cố Vân, đau lòng nói :”Mạt nhi muội thật gầy! Có phải Túc Lăng khi dễ muội hay không?”

Bị người khác như vậy vuốt ve gương mặt khiến Cố Vân cảm thấy thật không được tự nhiên, thoáng lui về sau một chút, Cố Vân trả lời :”Không ai khi dễ ta.” Nàng không khi dễ người khác đã tốt rồi.

Tay Thanh Phong cứng đờ, tiểu muội đối nàng sao lại xa lạ như thế? Ngay cả nàng đụng vào cũng không quen? Chậm rãi buông tay, trong lòng có chút đau xót, thế nhưng Thanh Phong vẫn tiếp tục quan tâm hỏi: "Ngày nửa năm qua, muội trải qua tốt sao?"

Thanh Phong trong mắt đau đớn Cố Vân thấy rõ ràng, bất quá đối với nàng mà nói, nữ nhân trước mắt này chỉ là người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt, nàng thật sự không lộ ra được bao nhiêu cảm tình, ho nhẹ một tiếng, Cố Vân ngắn gọn trả lời: "Ta tốt."

"Mặt nhi, muội... làm sao vậy?" Thanh Phong có chút hoang mang, nữ tử trước mắt thái độ lễ phép nhưng xa cách, giữa đôi lông mày lộ ra quang mang kiên nghị cao ngạo, này không phải tiểu muội ôn nhu hiền thân thiết, nhất gan nhu thuận trong ấn tượng của nàng? Trong lòng hoảng hốt, Thanh Phong vội hỏi: "Lẽ nào muội cũng bởi vì uống loại dược chết tiệt kia mất đi ký ức sao?"

Trác Tĩnh nhẹ nhàng mi, cười xem Vân làm sao trả lời, nàng nếu như cũng nói mất trí nhớ liền rất giả dối.

"Ta....." Cố Vân sững sốt, loại chuyện viện cớ không chịu trách nhiệm này, chỉ có nữ nhân như Tĩnh mới có thể nghĩ ra, hung hăng trừng mắt nhìn Trác Tĩnh đang có chút hờ hững, Cố Vân lại nhìn ánh mắt lo lắng của Thanh Phong, cười gượng nói: "Ta không sao, chính là lâu lắm không gặp, có chút kích động, không biết nói cái gì mà thôi."

Kích động? Trác Tĩnh thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, thế nhưng e ngại Thanh Phong đang ở đây, chỉ có thể cứng rắn nuốt xuống, cảm thụ được mắt đao hung tợn của Cố Vân, Trác Tĩnh tiến lên một bước, đỡ Thanh Phong ngồi xuống trên ghế, tùy tiện tìm chủ đề chuyển hướng câu chuyện: "Người trước ngồi xuống đi, ba tháng đầu muốn phải cẩn thận."

Thanh Phong tâm cảm thấy một trận đau đớn, Mặt nhi cùng tỷ tỷ trong lúc đó ánh mắt giao nhau đều biểu hiện các nàng quen thuộc cùng thân mật, xem ra tiểu muội chỉ là đối nàng xa cách mà thôi. Mà thôi, tiểu muội từ nhỏ liền cùng tỷ tỷ khá thân, có tỷ tỷ chiếu cố nàng ấy, nàng cũng yên tâm.

Khẽ vuốt bụng hơi nhô lên, Thanh Phong cười khẽ trả lời: "Đã hơn bốn tháng."

Hơn bốn tháng? Thật nhanh, nếu như tính ra thì nàng gần như lần đầu bị đưa vào cung liền cùng Yến Hoàng Thiêm xảy ra quan hệ.

Cùng Thanh Phong tiếp xúc vài lần, ở trong lòng Trác Tĩnh, nàng là một nữ tử rất yêu thương người thân, tính cách kiên cường không chịu khuất nhục nhưng số phận nhiều ngang trái, nghĩ đến tình cảnh nàng ở trong cung, Trác Tĩnh lo lắng hỏi: "Lần trước ta bảo người đi thăm con cháu của thái hậu, Yến Hoàng Thiêm có phát hiện ra không?"

Thanh Phong nhân thần lạnh lẽo, hờ hững cười lạnh nói: "Không biết, có lẽ có. Kỳ thật hẳn chẳng phải cũng lợi dụng tâm tư tỷ nóng lòng muốn cứu Lâu Tịch Nhan lại đặt thành mục đích của chính mình sao. Tất cả chẳng qua là theo như nhu cầu. Phát hiện hay không phát hiện lại có gì khác nhau!"

Trong ngữ điệu mang theo bất đắc dĩ cùng hận ý khiến Trác Tĩnh và Cố Vân cũng không nhịn được vì nàng đau lòng, hai người liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng chỉ có thể lựa chọn trầm mặc, bởi vì các nàng không biết nên dùng ngữ điệu gì để an ủi Thanh Phong, các nàng cũng không phải Thanh Linh, Thanh Mạt, không thể minh bạch những đau khổ mà Thanh gia phải chịu, cũng chưa từng ở trong hoàng cung lớn như vậy sinh hoạt qua, không thể lĩnh hội được gian khổ cùng đau khổ của nàng.

Ba người đều có tâm sự, trong phòng lâm vào im lặng, Thanh Phong bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, cười nói: "Ngày hôm nay chính là ngày đại hi của tỷ, không nên nói đến những chuyện mất hứng thế này, muội giúp tỷ sơ một cái lưu tiên kế trước đây tỷ rất thích đi."

Đề lại bả vai nàng, Trác Tĩnh lắc đầu cười nói: "Không cần phiền phức." Cũng không phải đại yến tân khách, không cần như vậy long trọng, nàng cũng không thích.

Nhẹ nắm tay Trác Tĩnh, Thanh Phong kiên trì nói: "Tuyệt không phiền phức."

Lôi kéo Trác Tĩnh đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, Thanh Phong dịu dàng vì nàng chải mái tóc đen, thật giống như lúc ở nhà giống nhau, các nàng cũng thường chải đầu cho nhau, thời gian như vậy có lẽ cũng không trở về được nữa, nàng hiện tại nghĩ muốn gặp mặt các nàng cũng không dễ dàng a!!

"Tỷ, Mặt nhi. Chúng ta ở lại Khung Nhạc đã là chuyện thực không thể thay đổi, cho nên các người nhất định phải hạnh phúc, biết không? Các người hạnh phúc chính là hạnh phúc lớn nhất của ta." Thanh Phong cẩn thận mà chuyên chú chải vuốt tóc, mỗi một động tác đều dịu dàng dụng tâm, Trác Tĩnh có thể cảm thụ được của nàng quý trọng cùng lưu luyến, mặc dù nàng cũng không phải tỷ tỷ của nàng, không có những hồi ức tốt đẹp cùng nhau kia, thế nhưng đối nàng thương yêu lại có chút tăng lên.

Nàng trong giọng nói đối hạnh phúc tuyệt vọng khiến Trác Tĩnh đau lòng, quay đầu lại, nắm lấy tay Thanh Phong, nhẹ nhàng đặt ở bụng nàng ấy, thấp giọng khuyên nhủ: "Phong, muội cũng phải làm cho chính mình hạnh phúc mới đúng, có thể Yến Hoàng Thiêm khiến muội thất vọng, thế nhưng muội đã có cục cưng, vì hân(cục cưng), muội cũng phải hạnh phúc, được không?"

"Ừ." Thanh Phong nhẹ tay khẽ vuốt lên bụng mình, trên mặt rốt cục lộ ra dáng tươi cười ôn hòa, nàng còn có các nàng, còn có bảo bối trong bụng.

Mấy ly rượu lót bụng, Yến Hoàng Thiêm bỗng nhiên nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, hỏi: "Tịch Nhan, thân thể của người khá hơn chút nào không? Có muốn tuyên ngự y đến khám cho người không?"

Hiện tại mới nghĩ đến thân thể hân?! Lâu Tịch Nhan âm thầm cười khổ, thật sự quan tâm hân sẽ không để hân uống rượu mạnh như thế. Biết rõ Yến Hoàng Thiêm căn bản là có ý chế nhạo hân, Lâu Tịch Nhan buông ly rượu, không chút hoang mang trả lời: "Đa tạ hoàng thượng quan tâm, đã tốt hơn."

Lòng ngực khó chịu giống như bị hỏa thiêu giống nhau, còn uống tiếp như thế, chưa khai tiệc hẳn đã ngã xuống! Đan Ngự Lam cũng nhanh chóng buông ra ly rượu, tùy tiện tìm một đề tài nói: “Lần này nhờ có Lâu phu nhân nhanh trí, mới không để Bạch Dật có cơ hội lợi dụng.”

Lâu Tịch Nhan vừa nhìn Đan Ngự Lam nói cũng có chút thở gấp, liền biết hẳn cũng bị rượu này làm hại, vì Đan Ngự Lam ngã một ly trà, Lâu Tịch Nhan tiếp lấy đề tài của hắn trả lời: “Ngày ấy lúc nàng ly khai nhà giam lưu lại tờ giấy cho ta, nói rõ Bạch Dật gây xích mích ly gián muốn hãm hại Túc Lăng, khi nàng dự định tương kế tựu kế, ta còn lo lắng nàng sẽ hành động thiếu suy nghĩ. Cũng may ban đêm Mặc Bạch lên vào trong ngực, cùng ta nói rõ kế hoạch của nàng. Ta nghĩ có Túc tướng quân ở ngoài tiếp ứng, các nàng hẳn là có thể thành công.”

Lâu Tịch Nhan cùng Đan Ngự Lam đã đặt trà lên miệng, Yến Hoảng Thiêm không lại ép buộc bọn hắn, dù sao tối nay còn dài, nhanh như vậy đem bọn họ quá chén sẽ không hảo ngoạn. Nhìn Túc Lăng đối diện một chén lại một chén vẫn như cũ mặt không đỏ khí không sưng (hơi thở không gấp), Yến Hoảng Thiêm cười nói: “Túc Lăng, sau lần này, có phải hay không rút cuộc nghĩ nữ nhân kỳ thật cũng không có như thế ngu xuẩn?”

Túc Lăng tay nắm ly rượu cứng đờ, do dự một lúc lâu mới khinh thường hừ lạnh nói: “Cho dù không ngu xuẩn cũng là một bát phụ!” (người đàn bà đánh đá) Thanh Mạt cái kia đã man nữ nhân, mấy ngày trước đây ở trên xe ngựa cùng nàng động thủ một hồi, đến bây giờ thất lực cùng lực hắn còn đau.

Lâu Tịch Nhan tận mắt thấy Túc Lăng cùng Thanh Mạt đem xe ngựa đánh gần nát, tự nhiên hiểu rõ hàm nghĩa “bát phụ” trong miệng Túc Lăng. Lâu Tịch Nhan khẽ cười nói: “Kết cục vụ án này, mặc dù cùng mưu kế ban đầu của hoàng thượng có khác biệt, thế nhưng sau khi trải qua chuyện này, thế lực Dương gia cũng thu liễm rất nhiều.”

Yến Hoảng Thiêm chậm rãi gật đầu, hàn mầu nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Bạch Dật tuổi còn nhỏ liền đã như vậy hiểu được xem xét thời thế, tâm cơ thâm trầm, về sau hẳn ngồi lên đến vị, sẽ không cam tâm để mặc Liêu Việt khuất phục chúng ta.”

Túc Lăng hiểu rõ trả lời: “Thần sẽ phái người tùy thời giám thị hướng đi của Liêu Việt.” Cho dù Bạch Dật có lòng muốn vượt qua Khung Nhạc, cũng không thể một sớm một chiều có thể hoàn thành.

“Chủ tử, Tề thiếu gia tới.”

Cảnh Táp nói còn chưa xong, Tề Thiên Vũ thanh âm ồn ào vô lại đã vang lên ngoài cửa: “Ta nói Tịch Nhan, ta mới xuất môn mấy tháng, người liền thành thân! Cũng không phải người cho ta biết, quá không có ý tứ!”

Lâu Tịch Nhan bật cười lắc đầu, đã nhiều năm như vậy, Thiên Vũ vẫn là không thay đổi tác phong kiến kỳ nhân tiên văn kỳ thanh. (trước nghe thấy tiếng sau mới thấy người..)

Tiến vào bên trong Tề Thiên Vũ phát hiện trong phòng còn có những người khác, nhìn kỹ lại, hẳn chỉ nhận thức được hai người, hơi ôm quyền, Tề Thiên Vũ cười nói: “Túc tướng quân, Đan đại nhân cũng ở đây.”

Nam tử ngồi ở chủ vị, chỉ là như vậy lẳng lặng ngồi ở đó, hàn mầu lãnh thị, một thân khí phách ngạo nghễ làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Có khi thế như vậy, còn có thể ngồi ở chủ vị trong nhà Tịch Nhan, thân phận người này Tề Thiên Vũ đã đoán ra một ít.

“Thảo dân khấu kiến...” Tề Thiên Vũ đang muốn hành lễ, Yến Hoảng Thiêm hơi nâng tay cười nói: “Được rồi, hôm nay là gia yến, không cần đa lễ, bát quá rượu thì không thể không uống.”

Tề Thiên Vũ vốn là người hào sảng, vừa nghe Yến Hoảng Thiêm nói như vậy, lập tức cười to trả lời: “Thiên Vũ phụng bồi!”

Thiên Vũ cũng là một kẻ thích rượu, Lâu Tịch Nhan chỉ sợ bọn họ lại muốn bắt đầu đầu rượu, vội vàng đối với người hầu phía sau nói: “Đi thỉnh phu nhân cùng Tịch Vũ các nàng qua, chuẩn bị khai tiệc đi.”

“Dạ.”

Chỉ chốc lát sau, bóng dáng xinh đẹp của Lâu Tịch Vũ đã xuất hiện tại chính sảnh, sau khi hành lễ, Lâu Tịch Vũ ở bên cạnh Tề Thiên Vũ ngồi xuống, bữu môi hừ nói: “Tề đại ca, người đã lâu không có tới xem chúng ta.”

Tề Thiên Vũ vẫn luôn đem nàng trở thành thân muội muội giống nhau yêu thương, thấy nàng bữu môi, lập tức từ trong ống tay áo xuất ra một hộp nhỏ, nhẹ nhàng nhét vào trong tay nàng, cười nói: “Hiện tại không phải đã tới sao?! Ta còn mang đến cho muội dương chi ngọc trầm nổi tiếng nhất Diêm Thành.”

“Thật sự?” Lâu Tịch Vũ kinh hỉ mở hộp, một bạch ngọc trầm trắng nõn ónh nhuận yên trí nằm bên trong, Lâu Tịch Vũ cực độ yêu thích, vui vẻ cười nói: “Cảm tạ Tề đại ca.”

Hai người nói nói cười cười, cũng không chút để ý tới Cảnh Táp bên cạnh sắc mặt vốn có chút ngăm đen hiện tại càng đen đến dọa người.

Lúc này, đoàn người Trác Tình cũng đi đến, Tề Thiên Vũ nhìn thoáng qua, lập tức bị vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, bộ dạng khả ái của Cố Vân hấp dẫn toàn bộ ánh mắt, ba người còn chưa ngồi xuống, hắn đã không sợ chết hỏi: “Tẩu tử, vị mỹ nữ bên cạnh người này là ai?”

“Tề Thiên Vũ, đã lâu không gặp, người vẫn là như thế, bất quá ta khuyên người tốt nhất không nên trêu chọc nàng.” Trác Tình bật cười, người này thật sự là một tên lưu manh vô lại, chỉ cần là nữ nhân lớn lên có thể nhìn hắn đều phải đùa giỡn một phen!

Tề Thiên Vũ không hiểu được hỏi: “Vì sao?”

Trác Tĩnh như có như không nhìn thoáng qua Túc Lăng về mặt mây đen phía sau hắn, Tề Thiên Vũ quay đầu lại, chống lại ung mâu lạnh lẽo của Túc Lăng, hiểu rõ cười, thì ra giai nhân đã có chủ.

Ho nhẹ một tiếng, Tề Thiên Vũ thức thời cười nói: "Xem ra ta chậm một bước." Cảm lấy ly rượu, Tề Thiên Vũ hướng Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tĩnh nâng chén cười nói: "Lần trước rượu mừng không thể uống, lần này đây, phải cạn một chén!"

Lâu Tịch Nhan cũng giong ly rượu lên, cười nói: "Đại gia cùng nhau đi."

Mọi người nâng chén, Yên Hoảng Thiêm cảm lấy ly trà bên cạnh đưa tới trong tay Thanh Phong, thấp giọng nói: "Người uống cái này."

Một màn này không tránh được con mắt của Trác Tĩnh và Cố Vân, hai người nhìn nhau cười, khá tốt, Yên Hoảng Thiêm đối Thanh Phong cũng là có chút tình.

Một đám người vừa uống vừa trò chuyện, này một bữa cơm ăn đến trăng treo đầu cành, sắp đến giờ tỵ(23h-1h). Thân là tân lang Lâu Tịch Nhan tự nhiên bị chuốc không ít rượu, say đến ngay cả đường đều không đi được, cuối cùng vẫn là Mặc Bạch cùng Trác Tĩnh nâng đỡ, mới thất tha thất thểu(lảo đảo) trở lại Lâm Nguyệt lâu.

Ngoài Lâm nguyệt lâu, Tề Thiên Vũ quả là muốn đi nháo động phòng, lại bị vẻ mặt lãnh ngạnh của Cảnh Táp ngăn ở ngoài viện."Chú từ đã say, Tề công tử mời trở về đi."

So với Lâu Tịch Nhan say không còn biết gì, Tề Thiên Vũ sắc mặt ngoại trừ có chút hồng ở ngoài, hiển nhiên thần trí rõ ràng, ánh mắt thanh minh. Tay vô lại khoát lên vai Cảnh Táp, Tề Thiên Vũ cười nói: "Này sao được, chúng ta còn không có nháo động phòng đâu!"

Mấy người Yên Hoảng Thiêm vốn là dự định ly khai, thế nhưng nhìn Tề Thiên Vũ kiên trì muốn nháo động phòng, bọn họ dứt khoát cũng không vội đi, tất cả đều vây quanh ngoài Lâm nguyệt lâu.

Cảnh Táp vẫn như cũ bất vì sở động, lạnh lùng đáp: "Sắc trời đã tối, Tề công tử mời trở về đi!"

Tề Thiên Vũ trợn trừng mắt, Tịch Nhan làm sao tìm được một đầu gối làm quan gia, một điểm tình thú cũng không hiểu, dùng sức vỗ vỗ bả vai Cảnh Táp, Tề Thiên Vũ chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói: "Cảnh Táp, không nên nghiêm túc như thế! Nháo động phòng mới vui mừng a! Tịch Nhan sẽ không để ý."

Cảnh Táp lùi về sau một chút, lần này trực tiếp bỏ qua lời hắn, bóng dáng cao lớn đứng ở trước viện, quyết tâm không để bọn họ đi vào.

Lâu Tịch Vũ đứng ở bên cạnh Tề Thiên Vũ bởi vì uống nhiều mấy chén, sắc mặt đỏ bừng, bước đi đều có chút không vững, ngoài miệng vẫn không quên giúp vui cười to nói: "Đứng vậy đứng vậy! Chúng ta muốn nháo động phòng!! Nháo động phòng!!"

Nhìn nàng đứng đều đứng không vững còn ầm ĩ, Cảnh Táp bất đắc dĩ tiến lên đỡ thân thể ngã trái ngã phải của nàng, thấp giọng khẽ trách mắng: "Không được hồ đồ!"

Tề Thiên Vũ hứng thú nhìn Cảnh Táp khó có được ôn nhu, không nhịn được cười nói: "Chắc chắn, thật sự là bên nặng bên nhẹ a! Xem ra trong ba tháng ta xuất môn, tướng phủ hoa đào đầy phủ a!" Này khối thạch đầu rất cục thông suốt! Hắn hình như chọn sai thời điểm xuất môn, bỏ lỡ không ít trò hay!

Trêu chọc rõ ràng như thế làm cho Lâu Tịch Vũ xấu hổ nhẹ nhàng tránh khỏi tay Cảnh Táp, khẽ kêu: "Tề đại ca! Người nói bậy bạ gì đó?!"

"Nói bậy?" Tề Thiên Vũ hai tay hoàn ngực, tà liếc Cảnh Táp một cái, cười nhẹ nói: "Ta còn tưởng rằng sắp có rượu mừng uống chứ, thì ra ta nhìn lầm rồi?!"

Cho dù trêu chọc rõ ràng như thế, Cảnh Táp như cũ mặt không đỏ khí không suyễn, lãnh nhan mà chống đỡ.

Mặc Bạch đúng lúc này từ trong viện đi ra, vừa nhìn ngoài cửa đám người rõ ràng chưa đi, chỉ biết bọn họ muốn làm gì. Không cần nhiều lời, Mặc Bạch cùng Cảnh Táp sóng vai mà đứng, hai người một trái một phải đem cửa viện vốn không lớn chắn kín.

Lâu Tịch Vũ da mặt mỏng, bị Tề Thiên Vũ nói như vậy, vốn mặt đã có chút đỏ liền nhanh bị thiêu cháy, buồn bực nhìn chằm chằm hắn, Lâu Tịch Vũ kêu lên: "Người lại giễu cợt người ta! Thật có bản lĩnh, liền nghĩ biện pháp vượt qua này hai môn thần đi vào đi a!"

Tề Thiên Vũ nhẹ nhuróng mày, vượt qua bọn họ là không có khả năng! Nói đến vô công, nếu như chỉ có mình Cảnh Táp hắn còn có thể thử xem, hiện tại Mặc Bạch cũng tới, hẳn nhất định không phải đối thủ. Quay đầu lại nhìn thoáng qua đám người chờ xem kịch vui này, bọn họ thì sẽ không hỗ trợ, Tề Thiên Vũ ai thần, vẫn là dựa vào chính mình đi.

Suy nghĩ một lúc, Tề Thiên Vũ bỗng nhiên giao hoạt cười: "Ta có biện pháp!"

Tề Thiên Vũ nói xong xoay người hướng phía hậu viện chạy đi, mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết hắn muốn làm gì, thế nhưng nhìn bộ dạng chắc chắn vừa rồi của hắn, bọn họ lại có chút hiếu kỳ cùng chờ mong.

Trong viện, Trác Tĩnh ở trong lòng đem Mặc Bạch từ đầu đến chân bới một lần, biết rõ Lâu Tịch Nhan say, hẳn tự nhiên chỉ đỡ đến cửa phòng đã rời đi, tốt xấu cũng nên đem chủ tử hắn đỡ đến trên giường đi!

Trác Tĩnh một tay đỡ Lâu Tịch Nhan, tay kia đẩy cửa phòng, ai ngờ cửa phòng rất nặng, nằng nặng một chút cứ nhiên đẩy không ra, Lâu Tịch Nhan lại ngã mạnh lên vai nàng, Trác Tĩnh cắn răng một cái, hai tay ôm thắt lưng Lâu Tịch Nhan, giờ chân phải lên, dùng sức đá một cái, cửa phòng phát ra một tiếng vang lớn, rớt cục mở.

Thở phào nhẹ nhõm, Trác Tĩnh nâng đỡ Lâu Tịch Nhan, hai người lao đảo bước vào trong phòng, thế nhưng bởi vì bậc cửa có chút cao, Trác Tĩnh hôm nay vừa vặn mặc quần dài rủ xuống đất, dưới chân vấp một cái, hai người cùng nhau hướng phía trước ngã sấp xuống.

[ở chỗ Trác Tĩnh đối thoại với Thanh Phong ta đột ngột thay đổi xưng hô vì ta thấy Trác Tĩnh dường như đã chấp nhận Thanh Phong nên muốn đổi như thế cho thân mật hơn, còn Cố Vân vẫn giữ nguyên nhé.....]

Trác Tĩnh tâm phát lạnh, lúc này nguy rồi, kêu lên một tiếng, chờ nhận đau đớn, ngay trước lúc nằng gần như quỳ trên mặt đất kia một khắc, Trác Tĩnh chỉ cảm thấy bên hông bị nắm chặt, nằng đã được một bàn tay to vững vàng ôm vào trong ngực, bên tai vang lên tiếng Lâu Tịch Nhan khàn khàn hỏi :”Cẩn thận một chút! Có hay không nghe ?”

Trác Tĩnh ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lâu Tịch Nhan vẻ mặt lo lắng nhìn nằng, ánh mắt thanh liệt, bước chân vững vàng, không chút nào thấy vẻ say rượu, Trác Tĩnh hừ lạnh nói :”Chàng không có say?”

Chết tiệt, không có say còn khiến nằng đỡ hấn đi như vậy, làm hại nằng hiện tại cả người mờ mịt hồ nghi!

Đem nằng ôm vào trong ngực, Lâu Tịch Nhan mắt phượng híp lại, cười khẽ trả lời :”Đêm nay ngày như vậy, ta cũng không nở say .”

Lòng bàn tay nóng rực cùng với ngữ điệu ám muội của hắn khiến Trác Tĩnh tâm hơi xao động, thế nhưng nhìn hấn hiện tại bộ dạng thần thanh khí爽, nghĩ đến vừa rồi mình một muốn chết, hấn còn giả say, Trác Tĩnh lại nhìn không được tức giận, hừ lạnh nói :”Chàng thật sự là chúc hồ ly.” (chúc = loài)

Lâu Tịch Nhan mày kiếm khẽ nhủ, khổ não trả lời: “Vì phu tử lượng không tốt, không giả say liền thật sự muốn bị nâng trở về !” Túc Lăng tử lượng luôn tốt, Hoàng Thiêm ngàn chén không say, Thiêm Vũ lại càng không cần nói đến ngấm mình trong rượu lớn lên, hấn sao đầu lại được bọn họ? Đan Ngự Lam sớm liền mượn cớ ly khai, hấn còn không giả say, phỏng chừng bọn họ có thể uống đến hùng dũng!

Xuyên thấu qua y phục , Trác Tĩnh lại có thể cảm giác được lòng bàn tay nóng rực của hấn, vỗ nhẹ tay hấn, Trác Tĩnh cho hấn phao một ly trà nóng, thở dài :”Uống chút trà đi, chàng đêm nay cũng uống không ít rượu.” Yên Hoàng Thiêm mang đến rượu vô cùng mạnh, cũng chỉ có Vân có thể mặt không đổi sắc uống hết, nằng cùng Tịch Vũ đều chọn loại rượu Hoa điều tương đối dịu hơn.

Tiếp nhận trà nóng trong tay Trác Tĩnh đặt ở một bên, tay Lâu Tịch Nhan lần nữa ôm eo nhỏ của nằng, nhẹ kéo một cái, đem nằng ôm vào trong lòng, ôm ngồi ở trên đùi. Lâu Tịch Nhan cầm lấy ly rượu sớm đã chuẩn bị tốt, rót hai chén, một chén đưa tới trong tay Trác Tĩnh, một chén nắm trong tay, cười nói :”Ta nghĩ, chúng ta hấn là trước uống một ly rượu giao bôi mới đúng.”

Còn uống? Đêm nay hấn uống đã quá nhiều, buông ly rượu trong tay xuống, Trác Tĩnh khuyên nhủ :”Ngày đó bá đường đã uống qua, đêm nay cũng đừng uống.”

Nghĩ đến ngày ấy lúc uống rượu giao bôi, nằng nói ra thệ ngôn, Lâu Tịch Nhan trong lòng ấm áp cùng vui vẻ, cúi đầu nhìn thoáng qua rượu trong chén, Lâu Tịch Nhan giao hoạt cười , trả lời:”Được rồi, rượu giao bôi không uống, vậy chén này ta uống, vậy chén này ta uống.”

Trác Tĩnh còn chưa kịp phản ứng, Lâu Tịch Nhan đã đem ly rượu uống cạn, môi ấm áp rất nhanh phủ lên môi nằng, rượu ngon chậm rãi rót vào miệng. Khi tức mát lạnh đặc biệt của Tịch Nhan cùng vị cay ngọt của rượu, Trác Tĩnh có chút say mê khẽ rên một tiếng :”Ngô.”

Hồi lâu, Lâu Tịch Nhan mới luyến tiếc buông ra nằng, Trác Tĩnh sắc mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười đắc ý của hấn, thấp giọng nằng:”Đừng nghĩ tiếp tục giả say, chàng hiện tại quả thực giống như một tên vô lại!”

Lâu Tịch Nhan lơ đãng, đem cằm gối lên trên hõm vai nằng, hơi híp mắt, khoan khoái khẽ cười nói :”Ừ, ta thật sự say, say bởinữ nhân.”

“Bình thường sao không phát hiện, chàng như thế ba hoa.” Hoi thờ nhợt nhạt phun trên hõm vai nằng, ngựa ngửa, tê dại, Trác Tĩnh ngại ngựa khẽ đẩy ra khuôn mặt tuần dật của Lâu Tịch Nhan, nghĩ đến đêm nay không thấy Lâu Mục Hải, Trác Tĩnh hỏi: “Đúng rồi, cha chàng đâu?”

“Đã trở về.”

“Ngạ.” Trầm thấp lên tiếng, không nói gì, thế nhưng Trác Tĩnh trong lòng vẫn là có chút tiếc nuối, nằng cuối cùng vẫn không chiếm được trường bối yêu thích.

Cảm giác được thiên hạ trong lòng tâm tình bỗng nhiên sa sút , Lâu Tịch Nhan ngẩng đầu, ở bên tai nằng làm ra vẻ huyền bí cười nhẹ nói :”Hấn trước khi đi nói”

Nói cái gì? Trác Tĩnh hiếu kỳ nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, chỉ thấy hấn bỗng nhiên ghé sát, môi dán ở lỗ tai nằng, ái muội thấp giọng nói:”Bảo nằng nhanh chút cho hấn thêm một tôn tử. Cho nên”

Khẽ đẩy khuôn mặt tuần dật của hấn, Trác Tĩnh cố ý giả ngu nói :”Cho nên cái gì?”

“Cho nên chúng ta không thể khiến lão nhân gia hấn thất vọng a!”

“A!” Lâu Tịch Nhan bỗng nhiên đem nàng ôm lấy, Trác Tĩnh sợ đến khẽ kêu một tiếng.

Bước nhanh vào nội thất, đem Trác Tĩnh nhẹ nhàng phóng tới trên giường lớn đồ tươi, Lâu Tịch Nhan từ từ cúi người tiến đến, hai người cứ như vậy mất đối mắt, chớp mũi dán cùng nhau, hít thở khí tức lẫn nhau, dần dần, hai người khí tức đều có chút bắt đầu bất ổn. Bàn tay thon dài khẽ phủ lên bờ vai gầy, Lâu Tịch Nhan phượng mâu khinh dương, ánh mắt sâu thẳm lưu luyến trước ngực nàng, ngón tay như có như không, khẽ cười nói: “Nghe nói nhạc mẫu thứ thanh chi thuật* thiên hạ vô song, lần trước ở cạnh ôn tuyền ta chưa thấy rõ, lúc này đây, ta muốn hảo hảo thưởng thức.” (*thuật xâm hình..)

“Tịch Nhan!” Người này lời nói càng ngày càng không đứng đắn!! Hai người đồng thời nghĩ đến tình cảnh khi ở ôn tuyền, Lâu Tịch Nhan ý do vì tần*, Trác Tĩnh cũng khó có được đồ mất. (* ý do vì tần: ý nghĩ vẫn còn chưa hết ...~ chưa thỏa mãn..)

Lâu Tịch Nhan khẽ xả duy trưởng, sa mỏng thân nhiên buông xuống, che xuống một phòng kiều diễm

Ngoài Lâm Nguyệt lâu, một đám người nhàn rỗi không có việc gì vào không được cũng không chịu đi, đứng ở trước Lâm Nguyệt lâu chờ xem cái gọi là “Biện pháp” của Tề Thiên Vũ là cái gì.

Chỉ chớp lát, Tề Thiên Vũ ôm hai cái mộc bồn(chậu gỗ), trong tay cầm mấy cành cây so cổ tay nữ tử nhỏ hơn một chút, vẻ mặt tươi cười đi tới, mọi người không hiểu ra làm sao, đây là biện pháp gì?!

Đem mộc bồn phóng trên mặt đất, Tề Thiên Vũ cầm cành cây trong tay nhét vào tay Túc Lăng cùng Yến Hoảng Thiêm vẻ mặt còn không hiểu gì, đắc ý cười nói: “Chúng ta vào không được, liền để bọn họ đi ra là được!”

Cố Vân tà nghệ liếc Tề Thiên Vũ, ánh mắt một bộ nhìn bạch si* giống nhau: “Đi ra? Làm sao đi ra?” Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, loại thời gian này, Lâu Tịch Nhan đi ra mới có quý đâu!! (*kẻ ngu ngốc)

Tề Thiên Vũ cười hắc hắc, ở trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, giơ cành cây lên, vừa gõ mộc bồn phát ra quái thanh bang bang vừa lớn tiếng hét lớn: “Cháy rồi! Mau cứu hỏa a!”

“Người đâu mau tới a! Cứu hỏa a!” Ban đêm vắng vẻ, tiếng la đột ngột lập tức đâm thủng bầu trời đêm, lực xuyên thấu mười phần!

Mục trường khẩu ngốc nhìn vừa gõ mộc bồn vừa ra sức la hét Tề Thiên Vũ, Cố Vân khẽ vuốt trán, ai thán nói: “Trời...” Lâu Tịch Nhan sao có thể kết giao một kẻ ngu ngốc như thế làm bằng hữu a?!

Lâu Tịch vũ cũng nhìn đến choáng váng, đây là biện pháp theo lời của Tề đại ca?

Tuy là nói cái này biện pháp thực sự vừa ngu ngốc vừa buồn chán, thế nhưng đối với hai nam nhân uống một đêm rượu đang cao hứng mà nói, hành động điên cuồng như vậy tựa hồ còn rất có lực hấp dẫn. Chỉ thấy Túc Lăng cùng Yến Hoảng Thiêm sau khi liếc mắt nhìn nhau, cư nhiên cũng quơ cành cây trong tay, vừa gõ mộc bồn vừa đồng dạng hét lên, Cố Vân cùng Thanh Phong hai người yên lặng thối lui đến một bên dờ khóc dờ cười.

Nghe được tiếng kêu ầm ĩ, gia phó cùng thị vệ trong phủ đều chạy qua, có ít người cầm mộc bồn cùng thùng nước, thế nhưng thấy rõ tình cảnh trước mắt, mọi người không khỏi há hốc mồm.

Cảnh tổng quản cùng Mặc thị vệ sắc mặt biến đen trừng mắt nhìn đám người đang la hét trước viện, nhưng lại không có cách nào tiến lên ngăn cản, kẻ “nháo sự” chính là hoàng thượng, Túc tướng quân cùng bằng hữu tốt của chủ tử Tề công tử, này bảo bọn hắn làm sao cho tốt?!

Vì vậy, trước Lâm Nguyệt Lâu, mấy nam nhân phát điên vì rượu, một đám hạ nhân chẳng biết làm gì, hơn nửa đêm đem tướng phủ nháo thành một đoàn.

Bên ngoài la hét hùng hực khí thế, trong phòng cũng đã xuân sắc vô biên, Trác Tĩnh quần áo trên người sớm bị Lâu Tịch Nhan ném tới trên mặt đất, nắm lên chân móng đập lên thân thể, khẽ quay đầu... né tránh những nụ hôn nhỏ vụn rơi vào trên cổ của Lâu Tịch Nhan, Trác Tĩnh thở gấp hỏi: “Cháy? Chẳng có muốn hay không....đi ra xem?”

Nam nhân sa vào ôn hương nhuyễn ngọc buồn bực cúi đầu trả lời: “Không đi.” Hôm nay hắn nhất định muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn, nguyên nhân gì cũng đừng nghĩ ngăn cản hắn, và lại nếu thật sự uy hiếp đến an toàn của bọn họ, Mặc Bạch tự nhiên sẽ tiến vào bảo vệ, ầm ĩ như vậy, tuyệt đối là đám người kia rảnh rồi nháo!

“Thế nhưng.....” Trác Tĩnh còn muốn nói cái gì, Lâu Tịch Nhan tay từ từ siết chặt, hai người thân thể gát gao dán cùng một chỗ, nhiệt độ cơ thể nóng rực khiến Trác Tĩnh hô hấp càng phát ra bất ổn.

“Để nó cháy đi.” Khẽ cắn bả vai nàng, Lâu Tịch Nhan thanh âm ám ách trầm thấp như thuần mỹ liệt rượu, làm cho người ta say mê.

Bóng đêm dần đậm, gió thu tấp vào người, viện ngoại sóng nước dập dờn, tiếng người ồn ào! Trong phòng, ánh nến chớp chòn, kiều diễm ngấm khê!

Hết !!!

Bạn đang đọc truyện *Tây Oan Tập Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

